ഉപ്പിച്ചി

ജീവൻ

ഫാദർ ആൻസലം സി.എം.ഐ

Remembrance of Your
S. Ordination and
First H. Mass

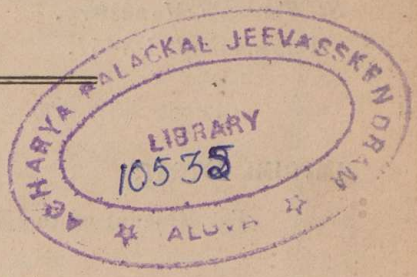
Hammem.1

17-5-63
Bangalore.

PROVINCIAL C. M. I.
KOTTAYAM.

പ്രേഷിതജീവൻ

THE SOUL OF THE APOSTOLATE

വിവർത്തകൻ

ഫാദർ ആൻസ്‌ലം സി. എം. ഐ.

(Revised Edition)

(Copyright Reserved)

Little Flower Industrial Press, Thevara.
1963

NIHIL OBSTAT:

Fr. Gregory of the Bl. Sacrament T. O. C. D.

Fr. Bonaventure of St. Teresa of Child Jesus T. O. C. D.

St. Teresa's Monastery,
Ampazhakad, 1-8-'51.

M/230.2
ANS

IMPRIMI POTEST:

Fr. Vincent of the Bl. Sacrament, T. O. C. D.
Prior General

Prior General's House,
Ernakulam, 5-8-'51.

REIMPRIMATUR:

L. J. CHITTOOR
Vic. General

Arch-Bishop's House
Changanachery.
11-11-1962.

സമർപ്പണം

നമ്മുടെ കർത്താവീശോമിശിഹായുടെ ദിവ്യ ഹൃദയത്തിൽനിന്നുള്ള ദിവ്യോപദേശവുമായി പത്തൊമ്പതു നൂറാണ്ടുകൾക്കു മുമ്പു്, ഞങ്ങളുടെ പിതാക്കന്മാരുടെ പക്കൽ വരികയും, അവരെ സത്യവിശ്വാസികളാക്കിത്തീർക്കുകയും ചെയ്ത ഞങ്ങളുടെ പിതാവായ മാർ തോമ്മാശ്ലീഹായെ! നാലു ശതാബ്ദങ്ങൾക്കുമുമ്പു് ഞങ്ങളുടെ നാട്ടിൽവന്നു് വിപരീതങ്ങളുടേയും പീഡനങ്ങളുടേയും മദ്ധ്യേ വിശ്വാസത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തെ ദീപ്തിമത്താക്കുന്നതിനു് ഞങ്ങളുടെ പിതാക്കന്മാരെ സഹായിക്കുകയും മറ്റനേകരെ സത്യവിശ്വാസത്തിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിലേക്കാനയിക്കയും ചെയ്ത വി. ഫ്രാൻസീസ് സേവ്യറെ! നിങ്ങളുടെ എളിയ മക്കളായ ഞങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ മഹനീയ മാതൃകയനുസരിച്ചു് പ്രേഷിതപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ കൂടുതൽ ഉദ്യുക്തരാകുന്നതിനും, അവ കൂടുതൽ ഫലപ്രദങ്ങളായിത്തീരുന്നതിനും "പ്രേഷിതജീവൻ" പ്രസിദ്ധമായിത്തീരുന്നതിനു ഇടയാക്കണമെ എന്നു അഭ്യർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടു ഈ വിനീതകൃതി നിങ്ങളുടെ തൃപ്പാദങ്ങളിൽ സവിനയം സമർപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

വിവർത്തകൻ.

വിഷയാനുക്രമണിക

പേജ്

ആശീർവ്വാദലേഖനങ്ങൾ

വിശുദ്ധ X-ാം പീയൂസ് പാപ്പാതിരുമനസ്സിലെ
ആശിസ്സ് vii

XV-ാം ബനഡിക്തോസ് പാപ്പാതിരുമനസ്സിലെ
ആശംസ. ,,

മഹോന്നത കർദ്ദിനാൾ വീക്കോ തിരുമനസ്സിലെ
അഭിനന്ദനം. viii

,, സെവിൻ ,, ix

മഹാവന്ദ്യ ദിവ്യശ്രീ ചങ്ങനാശ്ശേരി മെത്രാപ്പോലീത്താ കാവുകാട്ട് മാർ മാത്യു തിരുമനസ്സിലെ ആശംസ. ,,

അവതാരിക xi

മുഖവുര xvii

പ്രാരംഭം xix

ഒന്നാംഭാഗം

സൽപ്രവൃത്തികളും ആന്തരികജീവിതവും ദൈവം ആഗ്രഹിക്കുന്നു.

ഒന്നാം അദ്ധ്യായം

ദൈവം നമ്മുടെ സൽപ്രവൃത്തികളെ ആവശ്യപ്പെടുന്നു. തന്മൂലം പ്രേഷിതപ്രവർത്തനങ്ങളും അവിടുന്നു ആവശ്യപ്പെടുന്നു. 1

രണ്ടാം അദ്ധ്യായം

സൽപ്രവൃത്തികളുടെ ജീവൻ ഈശോ ആയിരിക്കണമെന്നാണ് ദൈവത്തിന്റെ തിരുമനസ്സ്. 6

മൂന്നാം അദ്ധ്യായം

ആന്തരികജീവിതമെന്നാൽ എന്ത്? 11

നാലാം അദ്ധ്യായം

ആന്തരികജീവിതം എത്രകണ്ട് അനാദരിക്കപ്പെട്ടന്നു. 23

അഞ്ചാം അദ്ധ്യായം

ആന്തരികജീവിതം അലസതാപരമോ? 28

ആറാം അദ്ധ്യായം

ആന്തരികജീവിതം സ്വാർത്ഥപരമോ? 36

ഏഴാം അദ്ധ്യായം

പ്രേഷിതവൃത്തിയും ആന്തരികജീവിതവും തമ്മിൽ വിരുദ്ധതയില്ല. 45

രണ്ടാം ഭാഗം

ബാഹ്യമായ സൽപ്രവൃത്തികളും ആന്തരികജീവിതവും തമ്മിലുള്ള ഗാഢബന്ധം.

ഒന്നാം അദ്ധ്യായം

ദൈവസന്നിധിയിൽ ബാഹ്യമായ സൽപ്രവൃത്തികളെക്കാൾ ആന്തരികജീവിതത്തിനുള്ള വൈശിഷ്ട്യം. 50

രണ്ടാം അദ്ധ്യായം

ആന്തരികജീവിതത്തിന്റെ പരിവാഹം മാത്രമായിരിക്കണം ബാഹ്യമായ സൽപ്രവൃത്തികളും. 56

മൂന്നാം അദ്ധ്യായം

സൽപ്രവൃത്തനങ്ങളുടെ മൂലധനം, മാർഗ്ഗങ്ങൾ, ലക്ഷ്യം ഇവയെല്ലാം ആന്തരികജീവിതത്തോട് അഭേദ്യമായി സംയോജിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കണം. 59

നാലാം അദ്ധ്യായം

കർമ്മപരമായ ജീവിതവും ആന്തരിക ജീവിതവും പരസ്പരാപേക്ഷകങ്ങളാണ്. 66

അഞ്ചാം അദ്ധ്യായം

ദൈവവുമായുള്ള ഐക്യത്തിന്റെ വൈശിഷ്ട്യം. 73

മൂന്നാം ഭാഗം

കർമ്മോല്പുക്തജീവിതം ആന്തരികജീവിതത്തോടും സുകൃതാഭിവൃദ്ധിയോടും സംയോജിച്ചിരിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ ആപല്പൂരംതന്നെ.

ഒന്നാം അദ്ധ്യായം

ബാഹ്യമായ സൽപ്രവൃത്തികൾ ആന്തരികജീവിതം നയിക്കുന്നവക്ക് ആത്മവിശുദ്ധീകരണത്തിനും അപരക്ക് ആത്മനാശത്തിനും കാരണമായി ഭവിക്കുന്നു.

A. ആത്മവിശുദ്ധീകരണത്തിനുള്ള മാർഗ്ഗം. 77

B. ആത്മരക്ഷക്കുള്ള പ്രതിബന്ധം. 83

രണ്ടാം അദ്ധ്യായം

ആന്തരികജീവിതം നയിക്കാത്ത പ്രേഷിതൻ. 85

മൂന്നാം അദ്ധ്യായം

പ്രേഷിതന്റെ വിശുദ്ധിയുടെ അടിസ്ഥാനം ആന്തരികജീവിതമാകുന്നു. 102

a) പ്രേഷിതവൃത്തിയിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന അപകടങ്ങളിൽനിന്നു ആന്തരികജീവിതം പ്രേഷിതനെ സംരക്ഷിക്കുന്നു. 105

b) ആന്തരികജീവിതം പ്രേഷിതന്റെ ശക്തിയെ നവീകരിക്കുന്നു. 107

c) അവന്റെ ശക്തിയും യോഗ്യതയും അതു് പതിന്മടങ്ങു വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു. 109

d) അതു് പ്രേഷിതനു് ആനന്ദവും സമാശ്വാസവും പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു. 112

e) അവന്റെ ഉദ്ദേശശുദ്ധിയുടെ മാറ്റുകൂട്ടുന്നു. 114

f) അതു് അധൈര്യത്തിനെതിരായുള്ള ഒരു പരിചയാണു്. 117

നാലാം ഭാഗം

ആന്തരികജീവിതംനിമിത്തം പ്രേഷിതവേല ഫലസമൃദ്ധിയുള്ളതായിത്തീരുന്നു.

ഒന്നാം അദ്ധ്യായം

പ്രേഷിതവേല ഫലപ്രദമാകണമെങ്കിൽ ആന്തരികജീവിതം അത്യന്താപേക്ഷിതമാണു്. 123

a) ആന്തരികജീവിതാഭ്യസനം നമ്മിൽ ദൈവാനുഗ്രഹത്തെ വർഷിപ്പിക്കുന്നു. 128

b) സന്മാതൃകവഴി ആത്മാക്കളെ വിശുദ്ധീകരിക്കുന്നതിനു് ആന്തരികജീവിതം പ്രേഷിതനെ സഹായിക്കുന്നു. 133
c) ആന്തരികജീവിതം പ്രേഷിതനു് ആദ്ധ്യാത്മിക തേജസ്സു് പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു. ഈ തേജസ്സു് അത്യുത്തമത്തെ 138
1 ആന്തരികജീവിതംവഴിയായി പ്രേഷിതൻ വിശ്വാസത്തിന്റെ ദീപ്തിയെ പരത്തുന്നു. 142
2 പ്രേഷിതൻ ശരണത്തിന്റെ കിരണങ്ങളെ വീശുന്നു. 147
3 അവൻ ഉപവിയുടെ കാന്തി പരത്തുന്നു. 145
4 പ്രേഷിതൻ എളിമയുടെ മാതൃക. 151
5 അവൻ സ്ഥിരതയുടെയും ശാന്തതയുടെയും മാതൃക കാട്ടുന്നു. 151
6 അവൻ ആശാനിഗ്രഹത്തിന്റെ മാതൃകയാകുന്നു. 164
d) ആന്തരംഗജീവിതാഭ്യാസം പ്രേഷിതനു യഥാർത്ഥമായ വാചാലത നൽകുന്നു. 168
e) ആന്തരംഗജീവിതം ആന്തരികജീവിതത്തെ ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നു. തൽഫലമായി ആത്മാക്കളിലുണ്ടാകുന്ന പരിവർത്തനം അഗാധവും ശാശ്വതവുമായിരിക്കും. 173
f) തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ആത്മാക്കളുടെ രൂപവൽക്കരണത്തിന്റെയും ആത്മസംയമനത്തിന്റെയും പ്രാധാന്യം. 185

അഞ്ചാം ഭാഗം

ആന്തരികജീവിതം നയിക്കുന്നതിനു പ്രയോജനമായ ചില തത്വങ്ങളും നിർദ്ദേശങ്ങളും

ഒന്നാം അദ്ധ്യായം

സൽപ്രവൃത്തികളിൽ വ്യാപൃതരായിരിക്കുന്നവർക്കു് ആന്തരംഗജീവിതം സംബന്ധിച്ചു് ചില നിർദ്ദേശങ്ങൾ. 221

രണ്ടാം അദ്ധ്യായം

ധ്യാനം ആന്തരംഗജീവിതത്തിന്റെയും തദ്വാര പ്രേഷിതവൃത്തിയുടെയും അവശ്യഘടകമാകുന്നു. 226
1 ഈ വിശ്വാസം അത്യന്താപേക്ഷിതമാണോ? 227
2 എന്റെ ധ്യാനം എന്തായിരിക്കണം. 231
3 എങ്ങനെയാണു് ഞാൻ ധ്യാനിക്കേണ്ടതു്. 232

മൂന്നാം അദ്ധ്യായം

തിരുക്കർമ്മജീവിതം (Liturgical Life)

1. തിരുക്കർമ്മജീവിതം ആന്തരംഗജീവിതത്തിന്റെയും തല്പരാ പ്രേഷിതവൃത്തിയുടെയും സ്രോതസ്സാകുന്നു.

തിരുക്കർമ്മജീവിതം സംബന്ധിച്ച പ്രതിജ്ഞ

i) തിരുക്കർമ്മമെന്നാലെന്താണു്. 250

ii) തിരുക്കർമ്മജീവിതമെന്നാലെന്തു്. 253

iii) തിരുക്കർമ്മചൈതന്യം 258

തിരുക്കർമ്മജീവിതംകൊണ്ടുള്ള പ്രയോജനങ്ങൾ

a) എന്റെ എല്ലാ പ്രവൃത്തികളും പ്രകൃത്യതീതമാംവിധം നിവൃഹിക്കുന്നതിനു അതു് എന്നെ സഹായിക്കുന്നു. 279

b) തിരുക്കർമ്മജീവിതം, എന്റെ ആന്തരികജീവിതത്തെ വളരെ ഉന്നതമായ നിലയിൽ നു. കർത്താവിനോടുള്ള അനുരൂപപ്പെടുത്തുന്നതിനു എന്നെ സഹായിക്കുന്നു. 285

1 പൂർണ്ണമായ എളിമ "

2 സാവ്വത്രികമായ ഉപവി 287

3 ത്യാഗചൈതന്യം 290

c) തിരുക്കർമ്മജീവിതം സ്വകീയജീവിതം നയിക്കുന്നതിനു എന്നെ സഹായിക്കുന്നു. 291

തിരുക്കർമ്മജീവിതത്തിന്റെ അഭ്യാസം 292

a) അകന്ന ഒരുക്കം 293

b) അടുത്ത ഒരുക്കങ്ങൾ 295

c) എങ്ങിനെയാണു തിരുക്കർമ്മങ്ങൾ നടത്തേണ്ടതു് 297

1 യോഗ്യതയോടുകൂടി "

2 ശ്രദ്ധയോടുകൂടി 299

3 ഭക്തിയോടുകൂടി 300

നാലാം അദ്ധ്യായം

ഹൃദയസ്വാധീനത ആന്തരംഗജീവിതത്തിന്റെ അസ്തിവാരം, അതിനാൽ പ്രേഷിതവൃത്തിയുടെ കാതൽ. 303

i) ബോധനിയന്ത്രണത്തിന്റെ ആവശ്യകത 309

ii) ദൈവസാന്നിദ്ധ്യസ്മരണയുണർത്തുന്ന ബോധനിയന്ത്രണത്തിനുള്ള അടിസ്ഥാനം 311

iii) പ. ദൈവമാതാവിനോടുള്ള ഭക്തി ബോധനിയന്ത്രണം പാലിക്കുന്നതിനു നമ്മെ സഹായിക്കുന്നു 313

iv) ബോധനിയന്ത്രണാഭ്യാസത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള പരിശീലനം. 314

v) ബോധനിയന്ത്രണം പാലിക്കുന്നതിനുള്ള വ്യവസ്ഥകൾ 319

അഞ്ചാം അദ്ധ്യായം

അമലോത്ഭവമറിയത്തോടു പ്രേഷിതനു തീക്ഷ്ണമായ ഭക്തിയുണ്ടായിരിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത. 319

a) വ്യക്തിപരമായ ആന്തരികജീവിതത്തിനുവേണ്ടി 321

b) പ്രേഷിതവേലയുടെ വിജയത്തിനു 323

ഉപസംഹാരം. 328

ആശീർവ്വാദലേഖനങ്ങൾ

വിശുദ്ധ പത്താംപീയൂസ് പാപ്പാ തിരുമനസ്സിലെ ആശീർവ്വാദം.

കാനഡായിൽ 'ശ്രീ റിവേഷ്സിലെ' മെത്രാനായ മോൺ: ക്ലൗസിയോട്ട വിശുദ്ധ പത്താം പീയൂസ് പാപ്പാ 1908–ൽ അരുളിച്ചെയ്ത വാക്കുകൾ

എന്റെ പ്രിയ മകനെ, ദൈവം താങ്കളുടെ പ്രേഷിതവൃത്തിയെ അനുഗ്രഹിക്കുമെന്നും അവ ഫലദായകമാകണമെന്നും താങ്കൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നു എങ്കിൽ സ്വയും ദൈവമഹത്വത്തിന്നായി ചെയ്യുക. താങ്കളും താങ്കളുടെ സഹപ്രവർത്തകരും ഈശോമിശിഹായുടെ ചൈതന്യത്താൽ നിറയട്ടെ. തീവ്രമായ ആന്തരികജീവിതത്താൽ നിങ്ങളേവരും പ്രബുദ്ധരാകട്ടെ. ഈ ലക്ഷ്യം പ്രാപിക്കുന്നതിനു് "ദോം ഷത്തോർ" എഴുതിയിട്ടുള്ള "പ്രേഷിത ജീവൻ" എന്ന പുസ്തകത്തേക്കാൾ മെച്ചമായ മറ്റൊന്നുതന്നെ എനിക്കു നിർദ്ദേശിക്കുവാനില്ല. ഏറ്റവും ആത്മാർത്ഥതയോടുകൂടി ഈ പുസ്തകത്തെനിങ്ങൾക്കു നാം ശുപാർശചെയ്യുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ നാം അതിനെ വളരെ മതിക്കുന്നു. നമുക്കേറ്റവും പ്രിയങ്കരമായ ഒരു പുസ്തകമാണു ഈ "പ്രേഷിത ജീവൻ" എന്ന പുസ്തകം. അതു നമ്മുടെ ഒരിക്കലും പിരിയാത്ത സഖിയാണു്.

XV-ാം ബനഡിക്തോസ് പാപ്പാ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് സ്വന്തം തൂലികവിളയാടി ദോം ഷത്തോറിനയച്ച ആശീർവ്വാദലേഖനം.

നോത്തർദാമിലുള്ള ട്രാപ്പിസ്റ്റു സന്ന്യാസികളുടെ സെപ്റ്റഫോൺസ് ആബിയുടെ ആബട്ടും നമ്മുടെ പ്രിയ പുത്രനുമായ ഡോം ഷത്തോറിനു് ട്രൈഡിക്കാശിസ്സു്.

പ്രേഷിതവൃത്തിയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവർക്കു അവരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു വിജയപ്രദമാകുന്നതിനു് ആന്തരികജീവിതം അത്യന്താപേക്ഷിതമാണെന്നു് താങ്കളുടെ "പ്രേഷിതജീവൻ" എന്ന പുസ്തകത്തിൽ ഏറ്റവും പ്രശസ്തമാംവിധം സമർത്ഥിച്ചിരിക്കുന്നതിനെ നാം വളരെ മതിക്കുകയും ഹൃദയപൂർവ്വം താങ്കളെ ആശീർവ്വദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. തത്വപരമായ പ്രതിപാദനങ്ങളും, ആധുനികകാലത്തിനനുയോജ്യമായ പ്രായോഗിക നിർദ്ദേശങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഈ കൃതിക്കു് പ്രചുരപ്രചാരം ആശംസിക്കുന്നു. അങ്ങനെ അതു് നിർവ്വഹിക്കുന്ന സദ്ഫലം തുടരുന്നതിനു ഇടയാകട്ടെ. ഏറ്റവും സ്നേഹം നിറഞ്ഞ ശ്ലൈഹികാശിസ്സു് താങ്കൾക്കു നാം ഹൃദയപൂർവ്വം നൽകുന്നു.

വത്തിക്കാനിൽനിന്നു മാർച്ചു 18–1915
ബെനഡിക്ടു് XV.

മഹോന്നതകുട്ടിനാഥൻ വീക്കോ തിരുമനസ്സിലെ ആശംസ

നിങ്ങൾക്കയച്ചുതരുന്നതിനു് പ. പിതാവു് XV–ാം ബനഡിക്തോസു് പാപ്പാ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് എന്നെ ഏൽപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ശ്ലൈഹികലേഖനം ഇതുസഹിതമയക്കുന്നു.

പ. പിതാവു തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് സ്വന്തം തൃക്കൈവിളയാടിയ ഈ തിരുവെഴുത്തിൽനിന്നു് അങ്ങു് എഴുതിയ "പ്രേഷിതജീവൻ" എന്ന പുസ്തകത്തെ പ. പിതാവു് എങ്ങനെ വിലമതിക്കുന്നു എന്നു താങ്കൾക്കു ഗ്രഹിക്കാൻ സാധിക്കും. അത്യധികമായ സംതൃപ്തിയോടെയാണു പ. പിതാവു താങ്കളുടെ കൃതി വായിച്ചതു്. ഭാഗ്യപ്പെട്ട പത്താംപീയൂസു് പാപ്പാ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് ഈ പുസ്തകം സ്പെയിൻ ഭാഷയിലേയ്ക്കു ഭാഷാന്തരം ചെയ്ത അഭിവന്ദ്യ മെത്രാനെ അനുമോദിച്ചു ഒരു കത്തയയ്ക്കണമെന്നു് എന്നോടു നേരത്തെതന്നെ അറിയിച്ചിട്ടുള്ളതാണു്.....

മഹോന്നത കർത്തിനാഥം സെവിൻ തിരുമനസ്സിലെ

ആശംസ

ഒരു സുവണ്ണഗ്രന്ഥമാണു നിങ്ങളുടെ കൃതി. ആവേശത്തോടെ ഞാൻ അതു വായിച്ചു. വൈദികർക്കുള്ള തന്റെ അനവധി ഉപദേശങ്ങളിലും, ഇരുപതിലധികം ചാക്രികലേഖനങ്ങളിലും വെളിവാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ആദർശങ്ങളെ ഇതിനെക്കാൾ പണ്ഡിതോചിതമായും, പ്രായോഗികമായും, വാചാലതയോടുംകൂടി വിശദീകരിച്ചിട്ടുള്ള മറെറാരു കൃതിയും ഭാഗ്യപ്പെട്ട പത്താംപീയൂസ് പാപ്പാ കണ്ടിട്ടില്ല.

ഈ നിധിയെ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനു എന്നാലാകുന്നതു ചെയ്യുന്നതാണെന്നു ഞാൻ താങ്കൾക്കു ഉറപ്പുനൽകുന്നു. എന്റെ രണ്ടു സെമ്മിനാരികളിലും ഈ പുസ്തകം ഭക്തവായനക്കായി ഉപയോഗിക്കുന്നു. പല മെത്രാന്മാരേയും അനവധി വൈദികരേയും ഈ കൃതിയെപ്പററിയുള്ള എന്റെ ആത്മാർത്ഥമായ അഭിനന്ദനം ഞാൻ അറിയിച്ചിട്ടുണ്ട്.

മഹാവന്ദ്യ ദിവശ്രീ ചങ്ങനാശ്ശേരി മെത്രാപ്പോലീത്താ കാവുകാട്ടു മാർ മാത്യു തിരുമനസ്സിലെ

ആശംസ

To

Rev. Fr. Anselm T. O. C. D.

ചമ്പക്കുളം.

'Soul of the Apostolate' എന്ന വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥം മലയാളത്തിലേക്കു് വിവർത്തനം ചെയ്ത റവ. ഫാ. ആൻസലം ടി. ഒ. സി. ഡി. അവർകളെ നാം ഹാർദ്ദമായി അഭിനന്ദിക്കുന്നു. പ്രേഷിതപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവർക്കു വളരെ പ്രയോജന

കരമായ ഒന്നാണ പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥം. ആന്തരികജീവിതത്തിന്റെ ചൈതന്യത്തിൽനിന്നാണല്ലോ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ഫലപ്രദങ്ങളായിത്തീരുന്നതു്. പ്രേഷിതവേലക്കായി സ്വയം പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ടവർ എല്ലാറ്റിലും ഉപരിയായി തങ്ങളുടെ ആന്തരികജീവിതത്തിൽ ശ്രദ്ധപതിക്കേണ്ടതാണെന്നും, അതിനു് അവലംബിക്കേണ്ട മാർഗ്ഗങ്ങൾ ഏവയെന്നും ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതു വിശിഷ്ടമായ ഈ ഗ്രന്ഥത്തെ കൈരളിക്കു് സമ്മാനിച്ച വിവർത്തകനെ നാം ഹൃദയപൂർവ്വം അഭിവ്വദിക്കുകയും, ഗ്രന്ഥത്തിനു് പ്രചുര പ്രചാരമുണ്ടാകട്ടെ എന്നാശംസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

† Mathew Kavukatt.
3—1—52

മെത്രാസനമന്ദിരം
ചങ്ങനാശ്ശേരി

അവതാരിക

ഇഹത്തിൽനിന്നും ദൈവത്തെ ബഹിഷ്ക്കരിച്ച് തൽസ്ഥാനത്തു് സ്വയം പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നതിനു വെമ്പൽകൊള്ളുന്ന മനുഷ്യരുടെ എണ്ണം ദൈനംദിനം വർദ്ധിച്ചുവരികയാണല്ലൊ. തങ്ങൾക്കുതന്നെ സ്വശക്തിയാൽ സ്വതന്ത്രം ചെയ്യുവാൻ സാധിക്കുമെന്നിരിക്കെ, എന്തിനു് ഒരു ദൈവത്തെ വച്ചുവാഴിക്കുന്നു എന്നാണവരുടെ ഭാവം. തികച്ചും സത്യവിരുദ്ധവും അപകടപൂർണ്ണവുമായ ഈ നിരീശ്വരമനോഭാവം കുറഞ്ഞതോതിലാണെങ്കിലും ദൈവവിശ്വാസികളിൽപ്പോലും, അല്ല, ദൈവത്തുശുശ്രൂഷികളായ വൈദികരിൽതന്നെയും തങ്ങളറിയാതെ നുഴഞ്ഞുകയറുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു് ഹൃദയഭേദകമായ ഒരു പരമാർത്ഥമാണു്. തൽഫലമായി, "എന്നെക്കൂടാതെ നിങ്ങൾക്കു യാതൊന്നും ചെയ്യാൻ സാദ്ധ്യമല്ല" എന്നുള്ള ദിവ്യോൽബോധനത്തെ വിസ്മരിച്ചുകൊണ്ടു് ദൈവത്തിൽ ആശ്രയിക്കാതെ, സ്വാശ്രയ സഹായം അപേക്ഷിക്കാതെ, 'തനിക്കുതാൻ പോരും' എന്നമട്ടിൽ പലരും പലതും പ്രവർത്തിച്ചുപോരുന്നു.

ഇതു് എത്ര അബദ്ധവും ഫലശൂന്യവുമാണെന്നും നേരെമറിച്ചു്, അന്തരംഗജീവിതത്താൽ ദൈവത്തോടു യോജിച്ചു് ആശ്രയബുദ്ധിയോടെ നാം പ്രവർത്തിക്കുന്നപക്ഷം നമുക്കു് എത്ര മഹൽകാര്യങ്ങൾപോലും ചെയ്യാൻ സാധിക്കുമെന്നും യുക്തിപൂർവ്വം സ്ഥാപിക്കുകയും പല ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളിൽനിന്നും തെളിയിക്കുകയും, താത്ത്വികമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനു് പര്യാപ്തമായ പ്രായോഗിക നിർദ്ദേശങ്ങളും നൽകുകയും ചെയ്യുകയാണു് 'പ്രേഷിതജീവൻ' എന്ന ഗ്രന്ഥത്താൽ തൽകർത്താവായ ഡോം ജോൺ ബാപ്റ്റിസ്റ്റ് ഷോറർ സാധിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

ഡോം ഷോറർ 1858 മാർച്ചു് 12-ാം തീയതി ഫ്രാൻസിൽ ഒരു നാമമാത്ര കത്തോലിക്കാ കുടുംബത്തിലാണു് ജാതനായതു്. ബാല്യത്തിൽ ഒരു സന്ന്യാസിയോ ഒരു ദൈവികനോ ആകുന്നതിനു് അദ്ദേഹത്തിനു് ഉദ്ദേശമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്തെങ്കിലും ആദായകരമായ ഒരു ജോലിയിൽ ഏർപ്പെടണമെന്നുള്ള ലാക്കോടു

കൂടി മാർസെയ് സവ്കലാശാലയിൽ ധനതത്വശാസ്ത്രം പഠിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയിൽ, ഒരു വൈദികൻ അതീവഭക്തിയോടുകൂടി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതു് യുവാവായ ജോൺ കാണുന്നതിനിടയായി. "എനിക്കും എന്തുകൊണ്ടു് ഇങ്ങനെ പ്രാർത്ഥിച്ചുകൂടാ" എന്നൊരു വിചാരം അപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിൽ ഉദിച്ചു. അന്നുമുതൽ മുമ്പൊരിക്കലും ചെയ്തിട്ടില്ലാത്തവണ്ണം ശ്രദ്ധയോടുകൂടി കൂടുതൽ സമയം പ്രാർത്ഥിച്ചുതുടങ്ങി. അതോടുകൂടി മതപരമായ സംശതികളിലുള്ള അഭിരുചിയും വർദ്ധിച്ചുവന്നു. താമസിയാതെ അവിടെ മാതൃകാപരമായി നടത്തപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു കത്തോലിക്കാ ക്ലബ്ബിൽ ഷോററാർ അംഗമായിച്ചേർന്നു. ആ ക്ലബ്ബിന്റെ സ്ഥാപകനും സുകൃതസമ്പന്നനുമായിരുന്ന ഫാദർ അലൈമാങ്ങിന്റെ ശവകുടീരത്തിൽ പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴാണു് സന്ന്യാസജീവിതത്തിലേയ്ക്കുള്ള ദൈവാഹ്വാനം അദ്ദേഹം ആദ്യമായി ശ്രവിച്ചതു്.

മാതാപിതാക്കന്മാരിൽനിന്നും മറവുണ്ടായ സകല തടസ്സങ്ങളേയും സുധീരം തരണംചെയ്തു് പത്തൊമ്പതാമത്തെ വയസ്സിൽ ഷോററാർ ഒരു ട്രാപ്പിസ്റ്റ് ആശ്രമത്തിൽ സന്ന്യാസാർത്ഥിയായിച്ചേർന്നു. അവിടെ സകല സന്ന്യാസകർമ്മങ്ങളും ശരിവരെ അനുഷ്ഠിച്ചുകൊണ്ടു് മാതൃകാപരമായ ഒരു ജീവിതം അദ്ദേഹം ആരംഭിച്ചു. താൻ ചേർന്നിരുന്ന ട്രാപ്പിസ്റ്റ് സഭയുടെ നിയമമനുസരിച്ചു് ദിവസത്തിലധികഭാഗവും ധ്യാനിക്കുന്നതിനും സങ്കീർത്തനങ്ങൾ പാടി ദൈവത്തെ സ്തുതിക്കുന്നതിനുമായി ചിലവഴിച്ചിരുന്ന ഫാദർ ജോൺബാപ്റ്റിസ്റ്റ് ആദ്യം ഒരു സാധാരണ വൈദികനായും പിന്നീടു് സെറ്റ്ഫോൺ ആശ്രമത്തിന്റെ ആബട്ടു് എന്ന നിലയിലും നിസ്തുലിച്ചിട്ടുള്ള മഹത്കാര്യങ്ങൾ സംഖ്യാതീതമാണു്. സകല ബാഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങളിൽനിന്നും വിരമിച്ചു് ആശ്രമഭിത്തികൾക്കുള്ളിൽ ഏകാന്തപ്രാർത്ഥനയിലും നിരന്തരമായ ദൈവൈക്യത്തിലും കഴിച്ചുകൂട്ടുവാൻ ആയിരുന്നു ഷോററാറിന്റെ അതിയായ ആഗ്രഹം. 13–ാം ലെയോ മാർപ്പാപ്പായുടെ കല്പനയനുസരിച്ചുമാത്രമാണു് അദ്ദേഹം 'ആബട്ടു്' സ്ഥാനം സ്വീകരിച്ചതുതന്നെ. അനന്തരം പലപ്പോഴും ആശ്രമത്തിനു വെളിയിൽപ്പോയി പല സംരംഭങ്ങളിലും ഏർപ്പെടുന്നതിനു് അദ്ദേഹം നിർബ്ബന്ധിതനായിത്തീർന്നു. എന്നാൽ അതൊന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അന്തർമുഖജീവിതത്തിനു് വിഘാതമായിരുന്നില്ല. സകല ബാഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങളുടേയും യഥാർത്ഥ വിജയരഹസ്യം ദൈവത്തിലുള്ള സമാശ്രയമാണു്—ഇതായിരുന്നു ആ യോഗിവര്യന്റെ ജീവിതത്തെ ആദ്യന്തം ഭരിച്ചിരുന്ന

തത്വം. ഷോററാർ കേവലം ഒരു വൈദികവിദ്യാർത്ഥിയായിരിക്കുമ്പോൾതന്നെ പഠിച്ചതാണ് ഈ പാഠം.

അന്നത്തെ നിരീശ്വര ഫ്രഞ്ചുഗവണ്മെൻറ് സകല സന്ന്യാസസഭകളേയും നിരുത്തലാക്കി, സന്ന്യാസികളെ രാജ്യത്തുനിന്നു ബഹിഷ്കരിക്കുന്നതിനു നിശ്ചയിച്ചു. ഷോററാർ വസിച്ചിരുന്ന ആശ്രമവും ഈ കർക്കശനിയമത്തിനു ഇരയാകുമെന്ന മട്ടായി. താത്ശനാശത്തിൽനിന്നു തൻെറ ആശ്രമത്തെ രക്ഷിക്കുവാൻ സാധിക്കുമോ എന്നു പരീക്ഷിക്കുന്നതിനായി ആശ്രമശ്രേഷ്ഠനായിരുന്ന ഡോം ഗാബ്രിയേൽ ആയിടെ മാത്രം ആറാം പട്ടം സ്വീകരിച്ചിരുന്ന ബ്രദർ ജോൺ ബാപ്റ്റിസ്റ്റിനെ അദ്ദേഹത്തിൻെറ ബുദ്ധിവൈഭവത്തേയും, സ്വാധീനശക്തിയേയും, കാര്യപ്രാപ്തിയേയും പരിഗണിച്ചു പാരീസിലേയ്ക്കയച്ചു. അവിടെ ഷോററാർ ഏതാനും ദിവസം താമസിച്ചു പലവിധത്തിലും ശ്രമിച്ചുനോക്കി. അദ്ദേഹത്തിൻെറ ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യവും സ്വാധീനശക്തിയും ഏകോപിച്ചുയത്നംചെയ്തിട്ടും ഫലം നാസ്തി. ഷോററാർ പരാജിതനാകുതന്നെ ചെയ്തു. ഭഗ്നാശനായി അദ്ദേഹം വിജയമാതാവിൻെറ പള്ളിയിൽ കയറി ആ അമ്മയ്ക്കു സ്വയം ഭരമേല്പിച്ചു അരമണിക്കൂർ നേരം പ്രാർത്ഥിച്ചു. ഉടനെ ഫലവും കാണാറായി. അദ്ദേഹം പള്ളിയിൽനിന്നു തെരുവിലേയ്ക്കിറങ്ങിയതേയുള്ളൂ, ഒരപരിചിതൻ അദ്ദേഹത്തെക്കണ്ടു, "അച്ചൻ ഒരു ട്രാപ്പിസ്റ്റല്ലെ? പിന്നെന്താണു പാരീസിൽ ഇങ്ങനെ ചുറ്റിനടക്കുന്നതു?" എന്നു ചോദിച്ചു. ബ്രദർ ജോൺ കാര്യം അയാളെ വിശദമായി പറഞ്ഞു ധരിപ്പിച്ചു. "അതുയുമേയുള്ളോ എന്നാൽ അക്കാര്യം ഞാൻ ഏറവും," എന്നായാൾ പ്രതിവചിച്ചു. എല്ലാം ശുഭമായി; ആശ്രമത്തിൻെറ കാര്യം സുഭദ്രവുമായി. ഇതിലും വലിയ ഒരു വിജയമായിരുന്നു അതുകൊണ്ടു ആന്തരികജീവിതത്തിൽ അദ്ദേഹം നേടിയതു്. വെറും സ്വാഭാവിക സാമർത്ഥ്യം തനിയെ എത്ര നിഷ്ഫലമാണെന്നും. എന്നാൽ അതു്, സ്വയം വിസ്മരിച്ചു പ്രാർത്ഥനയോടുകൂടിയോജിപ്പിക്കുമ്പോൾ എത്ര ഫലപ്രദമായിത്തീരുമെന്നുള്ള വസ്തുത ഒരു ശിലാലിഖിതംപോലെ ഒരിക്കലും മായാത്തവണ്ണം അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഹൃദയത്തിൽ ഉല്ലേഖനം ചെയ്യപ്പെട്ടന്നതിനു ഈ അനുഭവം സഹായിച്ചു. പിന്നീട ഒരവസരത്തിൽ തിരുസഭയുടെ ബദ്ധവൈരിയും 'ഫ്രഞ്ചുവ്യാഖ്യം' എന്ന അപരനാമത്താൽ അറിയപ്പെടുന്ന വനരമായ ക്ലെമൻസോയുമായി ഏറവുമുട്ടി തൻെറ സഭയ്ക്കുവേണ്ടി വാദിക്കേണ്ടിവന്നപ്പോഴും ഈ ആയുധത്താൽതന്നെ വിജയം നേടു

ന്നതിനു് ഫാദർ ഷോറൊറിനു സാധിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉറച്ച ദൈവവിശ്വാസവും, ആത്മാർത്ഥതയും, ധീരതയും കണ്ടു പ്രസാദിച്ച രാഷ്ട്രാധിപൻ മറവസകല സന്യാസസഭകളേയും ബഹിഷ്കരിച്ചശേഷവും ടാപ്പിസ്റ്റുസഭ അവിടെ തുടർന്നുകൊണ്ടുപോകുന്നതിനു് അനുവദിക്കുകയുണ്ടായതു്.

തന്റെ ഈ വിജയരഹസ്യം തന്നെപ്പോലെ ദൈവമഹത്വത്തിനായി യത്നിക്കുന്ന സകല കത്തോലിക്കാ പ്രവർത്തകർക്കും ഉപദേശിക്കണമെന്നു് അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. അതിനു് ഒരവസരവുമുണ്ടായി. ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭഘട്ടത്തിൽ മതവിരോധിയായ ക്ലെമെൻസോയുടെ ഫ്രഞ്ചു ഗവണ്മെൻറു് തിരുസഭയെ പീഡിപ്പിച്ചുതുടങ്ങിയപ്പോൾ അതിനു പ്രതിവിധിയായി ചിലർ സ്വീകരിച്ച നയത്തിന്റെ അപര്യാപ്തത സൂക്ഷ്മദൃക്കായ ഡോ. ഷോറൊറിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽപ്പെട്ടു. ഗവണ്മെൻറിനെ പരാജയപ്പെടുത്തി തിരുസഭയുടെ നില പാലിക്കുന്നതിനു് ഏറെക്കുറെ ലൗകികവും രാഷ്ട്രീയവുമായ ഉപാധികൾ മതിയാകുമെന്നുള്ള വ്യാമോഹത്തോടുകൂടി കത്തോലിക്കരുടെ രാഷ്ട്രീയവും സാമൂഹ്യവുമായ ശക്തി വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനു് വൈദികരുൾപ്പെടെ ഏതാനും കത്തോലിക്കാ പ്രവർത്തന നേതാക്കന്മാർ ഒരുമ്പെട്ടിറങ്ങി. അവർ വലിയ സംഖ്യകൾ പിരിച്ചെടുത്തു് വളരെ അധ്വാനപ്പെട്ടു് വലിയ പൊതുയോഗങ്ങൾ വിളിച്ചുകൂട്ടുകയും, പല ദിനപ്പത്രങ്ങളും മാസികകളും ലഘുലേഖകളും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയും അനേകം പുതിയ സ്കൂൾകെട്ടിടങ്ങളും, ദൈവാലയങ്ങളും, ആസ്പത്രികളും, അനാഥശാലകളും പണിയിക്കുകയും ചെയ്തു. ദൈവത്തിന്റെ പള്ളി കല്ലുംകുമ്മായവും കൊണ്ടു നിർമ്മിതമാണെന്നു് തെറ്റിദ്ധരിച്ചിട്ടോ എന്നു തോന്നുമാറു് മേല്പറഞ്ഞ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ എണ്ണം വർദ്ധിക്കുന്നതും അവയിൽ ആളുകൾ നിറയുന്നതും ദർശിച്ചു് അവർ സംതൃപ്തി അടയുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ ദൈവാലയങ്ങളിലും മറ്റും തിങ്ങിക്കൂടിയിരുന്ന ആളുകളുടെ ആത്മാവസ്ഥ എന്താണെന്നുള്ളതിനെക്കുറിച്ചു് അവർ ചിന്തിച്ചതേയില്ല.

ആത്മാ ഏകാന്തതയിൽ വിശുദ്ധസക്രാരിയുടെ മുമ്പിൽ ദൈവത്തോടു് ഏറ്റവും അടുത്തുനിന്നുകൊണ്ടു് അങ്ങേപ്പക്കൽനിന്നു ലഭിച്ച വിശുദ്ധ ജ്ഞാനത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ നമ്മുടെ ടാപ്പിസ്റ്റു് ആബട്ട കണ്ടു, മേല്പറഞ്ഞ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ തുളിഞ്ഞുകിടന്നിരുന്ന അപകടപൂർണ്ണമായ യുക്തിരാഹിത്യം. പൊതുയോഗങ്ങളും, മൈതാനപ്രസംഗങ്ങളും, പത്രമാസികകളും, ഇതര പ്രസിദ്ധീകര

ണങ്ങളും, പള്ളികളും, പള്ളിക്കൂടങ്ങളും, ആസ്പത്രികളും, ആതുരശാലകളും നമുക്ക് ആവശ്യമാണ്, അല്ല, അത്യാവശ്യമാണ്. പക്ഷേ, ഇന്നാൽ അവമാത്രം പോരാ. അവയ്ക്കുപുറമെ, അവയുടെ അടിയിൽ അവയെല്ലാം ചൈതന്യം നൽകേണ്ട ഒരു ഘടകംകൂടി അനപേക്ഷണീയമായുണ്ട്—ഓരോ വ്യക്തിയുടേയും ജീവിതവിശുദ്ധി. ദൈവരാജ്യം നമ്മുടെ ഉള്ളിലാകുന്നു. വിശുദ്ധ പള്ളി മനുഷ്യാത്മാവുകളാകുന്ന ജീവനുള്ള കല്ലുകൾകൊണ്ടാണ് നിർമ്മിതമായിരിക്കുന്നത്". ഓരോ ആത്മാവും പ്രാർത്ഥനയാലും പരിത്യാഗത്താലും എത്രമാത്രം സ്വന്ത വിശുദ്ധിയിൽ അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടുന്നുവോ അത്രയും മാത്രമേ തിരുസ്സഭയ്ക്ക് യഥാർത്ഥമായ അഭിവൃദ്ധിയുണ്ടാകയുള്ളൂ.

പ്രസ്തുത സത്യവും, മുൻപ്രസ്താവിച്ചപോലെ നമ്മുടെ ബാഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങൾ വിജയപ്രദമാകണമെങ്കിൽ അവ അന്തരംഗജീവിതത്താൽ ദൈവത്തോട് യോജിച്ച് അവിടുത്തെ സഹായത്തോടുകൂടെ ചെയ്യേണ്ടതു് അവശ്യാവശ്യമാണ് എന്ന യാഥാർത്ഥ്യവും എല്ലാവരേയും പഠിപ്പിക്കണമെന്നുള്ള സദുദ്ദേശത്തോടുകൂടിയാണ് ഡോർ ഷോററർ 'പ്രേഷിതജീവൻ' എന്ന പുസ്തകം രചിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ബാഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങളുടെ വിജയത്തിനു് അന്തരംഗജീവിതം എത്രമാത്രം ആവശ്യമാണെന്നു് യുക്തിപൂർവ്വം വ്യക്തമാക്കുക മാത്രമല്ല, അതെങ്ങനെ പ്രായോഗികമാക്കണമെന്നുകൂടി അദ്ദേഹം വ്യക്തമായി കാണിച്ചുതരുന്നുണ്ട്. ആ നിലയിൽ ഈ പുസ്തകം എത്ര അമൂല്യമായ ഒരു നിക്ഷേപമാണെന്നു് പറഞ്ഞറിയിക്കുക പ്രയാസം.

പുണ്യശ്ലോകനായ പത്താംപീയൂസ് മാർപ്പാപ്പാ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് ഈ ഗ്രന്ഥത്തെ ഒരു മാറാത്ത സഖിയായി കൂടെക്കൊണ്ടു നടന്നിരുന്നെന്നും അതു വായിക്കുന്നതിനായി പലരേയും ഉപദേശിച്ചിരുന്നെന്നുമുള്ളതു് പ്രത്യേകം പ്രസ്താവ്യമാണ്. ലോകത്തിലുള്ള സകല പ്രധാന ഭാഷകളിലേക്കും അതു വിവർത്തനംചെയ്യുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. മാത്രമല്ല, ലക്ഷക്കണക്കിനു് അതിന്റെ പ്രതികൾ ചെലവായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇതു വിശിഷ്ടമായ ഗ്രന്ഥം ഇപ്പോൾ കൈരളിയിലേക്കും വിവർത്തനം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്നു കാണുന്നതിൽ അത്യന്തം സന്തോഷിക്കുകയും തൽസാദ്ധ്യാർത്ഥം നിസ്തുലപരിശ്രമം ചെയ്ത വിവർത്തകനെ ഹാർദ്ദമായി അഭിനന്ദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ലോകത്തിന്റെ ഇതരഭാഗങ്ങളിൽ വൈദികരെന്നോ അവൈദികരെന്നോ ഉള്ള ഭേദംകൂടാതെ അനേകലക്ഷം ആളുകൾ

ക്കു് ആദ്ധ്യാത്മികോത്തേജനം നൽകുന്ന ഈ ഗ്രന്ഥം കേരളത്തിലെ കത്തോലിക്കാപ്രവർത്തകരിലും ഗണ്യമായ ഒരാന്തരിക പരിവർത്തനം സാധിക്കുമെന്നു് സന്ദേഹമെന്യേ പ്രതീക്ഷിക്കാം. അതിനുവേണ്ടിയ ആത്മീയപ്രകാശവും ശക്തിയും സ്വർഗ്ഗാരോഹണം ചെയ്ത നമ്മുടെ ദിവ്യനാഥൻ തന്റെ തിരുമാതാവിന്റെ മദ്ധ്യസ്ഥംവഴിയായി ലോകത്തിലേയ്ക്കു് യാത്രയാക്കിയ പരിശുദ്ധാത്മാവു് ഏവർക്കും നൽകട്ടെ എന്നുള്ള പ്രാർത്ഥനയോടുകൂടി ഈ 'പ്രേഷിതജീവ'നെ പൊതുജനസമക്ഷം അവതരിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ഫാദർ അവുറേലിയൂസ് ഠറി. ഒ. സി. ഡി.

കർമ്മലീത്താ നവസന്ന്യാസാശ്രമം
അമ്പഴക്കാട്.
ചാതക്കുന്നാ. 1951

മുഖവുര

സുപ്രസിദ്ധ ആദ്ധ്യാത്മിക ഗ്രന്ഥകർത്താവായ ഭോം ഷത്തോർ ഫ്രഞ്ചുഭാഷയിൽ രചിച്ചിട്ടുള്ള L' Ame De Tout Apostolat, എന്ന കൃതിയുടെ ഇംഗ്ലീഷു പരിഭാഷയുടെ മലയാള വിവർത്തനം "പ്രേഷിതജീവൻ" എന്നഭിധാനത്തിൽ കേരളീയ കത്തോലിക്കരുടെ മുമ്പിൽ സവിനയം ഞാൻ സമർപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

മൂലകൃതിയുടെ വൈശിഷ്ട്യം മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു അനുയുക്തമെന്നു തോന്നിയിട്ടുള്ള വിശുദ്ധ പത്താംപീയൂസ്, പതിനഞ്ചാം ബനഡിക്തോസ് എന്നീ പരിശുദ്ധ പാപ്പാമാരുടെ പ്രശംസാവാക്കുകൾ തന്നെ നല്ല തെളിവാണ്. ഇരുന്നൂറിലധികം ഭാഷകളിലേയ്ക്ക് ഈ കൃതി ഭാഷാന്തരം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. മൂലഭാഷയിൽതന്നെ 195 പതിപ്പുകളിലായി രണ്ടു കോടിയിൽപ്പരം പ്രതികൾ ഇതിനകം പ്രചരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

വിശുദ്ധ പത്താംപീയൂസ് പാപ്പാ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു ഒരിക്കൽ ഈ ഗ്രന്ഥത്തെപ്പറ്റി ഇപ്രകാരം പ്രസ്താവിക്കയുണ്ടായി: "എന്റെ ആശയങ്ങൾ എന്നേക്കാൾ കൂടുതൽ വിശദമായി പ്രസ്താവിക്കുന്ന ഒരു ഗ്രന്ഥം."

ഈ പുസ്തകം വിവർത്തനം ചെയ്യുന്നതിനും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതിനും എന്നെ സഹായിച്ചിട്ടുള്ളവർക്കെല്ലാം എന്റെ ഹൃദയംഗമമായ കൃതജ്ഞത. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിനു ഒരു ആശീർവ്വാദലേഖനം എഴുതിത്തന്നു എന്നെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ച ചങ്ങനാശ്ശേരി രൂപതയുടെ മെത്രാൻ നി. വ. ദിവ്യശ്രീ മാർ മാത്യു കാവുകാട്ടു തിരുമനസ്സിലെക്കു ഞാൻ അതീവം കൃതജ്ഞനാണു.

ഈ ഗ്രന്ഥം വിവർത്തനംചെയ്യുന്നതിനു എനിക്കു നിർദ്ദേശം നൽകുകയും പലവിധത്തിൽ പ്രേരിപ്പിക്കുകയും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും, വിശ്വമതകളിൽ ധൈര്യപ്പെടുത്തുകയും, പ്രൌഢമായ അവതാരികയാൽ അതിനെമകുടം ചാർത്തുകയുംചെയ്ത കേരളത്തിലെ സുറിയാനി കർമ്മലീത്താ സഭയുടെ നോവീസ് മാസ്റ്ററായ റവ. ഫാദർ അഗുരേലിയൂസ് ഠറി. ഒ. സി.ഡി. അവർകളോടു എനിക്കുള്ള കടപ്പാടു സീമാതീതമാണു.

ഈ വിവർത്തനം സസൂക്ഷ്മം പരിശോധിച്ച് വേണ്ട ഭേ
ഗതികളും നിർദ്ദേശിച്ച റവ. ഫാദർ ഗ്രിഗിരി ഒ. സി. ഡി.,
വെരി. റവ. ഫാദർ പ്ലാസിഡ് ഒ. സി. ഡി. ഇവരോടും;
വളരെ ക്ലേശങ്ങളും സഹിച്ച് വിവിധങ്ങളായ തന്റെ ജോലിത്തി
രക്കുകളുടെ മദ്ധ്യേ ഈ വിവർത്തനം മുഴുവനും മനസ്സിരുത്തി
വായിച്ച് ഭാഷാസംബന്ധമായ തിരുത്തലുകളും ചെയ്തുതന്ന റവ.
ഫാദർ ജോൺ മറ്റം എം. എ. അവർകളോടും; ഇതിലെ ഫ്രഞ്ച
പേരുകളും, സാങ്കേതിക സംജ്ഞകളും ഇവയുടെ ഉച്ചാരണം സംബ
ന്ധിച്ചും മറ്റും വിലയേറിയ സഹായങ്ങളും ചെയ്തുതന്ന എന്റെ
വന്ദ്യ ഗുരുഭൂതനും, ചങ്ങനാശ്ശേരി കോളേജ് പ്രിൻസിപ്പലുമായ
റവ. ഫാദർ വില്യം ഒ. സി. ഡി. അവർകളോടും എനിക്കുള്ള
അഗാധമായ നന്ദി സവിനയം പ്രകാശിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണം ഏറ്റെടുക്കുകയും, ഇതു
വേഗത്തിൽ ഇതു ഭംഗിയായി അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയും
ചെയ്ത തേവര L. F. പ്രസ്സ് മാനേജർ റവ. ഫാദർ കാൻഡിഡ്
സി. ഡി. അവർകളോട് എനിക്കുള്ള കൃതജ്ഞത അത്രിരറ്റതാണ്.

ഈ ഗ്രന്ഥം വിവർത്തനം ചെയ്യുന്നതിനും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തു
ന്നതിനും എന്നെ സഹായിച്ചിട്ടുള്ള ഏവർക്കും ഹൃദയംഗമമായ നന്ദി
പ്രകാശിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് "പ്രേഷിതജീവൻ" കേരളീയ കത്തോലി
ക്കരുടെ മുമ്പിൽ സവിനയം സമർപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

മണപ്പുറം കൊവേന്ത.
4–5–52.
വി. യൗസേപ്പിന്റെ
മദ്ധ്യസ്ഥതിരുനാൾ.

ഫാ. ആൻസലം സി.എം.ഐ.
വിവർത്തകൻ

രണ്ടാം പതിപ്പിനു മുഖവുര

"പ്രേഷിതജീവനം" രണ്ടാം പതിപ്പു് സസന്തോഷം സജ്ജനസമക്ഷം സമർപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു. ഒന്നാംപതിപ്പു് ഏതാനും ആഴ്ച കൾകൊണ്ടു് വിറ്റഴിഞ്ഞു എന്നതിൽനിന്നും, അതിനു സിദ്ധിച്ച സ്വീകരണം എന്തെന്നു് വ്യക്തമാകുന്നു. ആദ്യപതിപ്പിൽ തർജ്ജിമ ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ എളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാക്കത്തക്കവിധം തെളിവില്ലായിരുന്നു. ഈ ന്യൂനത പരിഹരിച്ചു് രണ്ടാംപതിപ്പു് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തണമെന്നായിരുന്നു ഉദ്ദേശം. പല കാരണങ്ങളാൽ അതിനു ഇത്രയും താമസിക്കേണ്ടിവന്നു. അതുകൊണ്ടാണു് രണ്ടാംപതിപ്പു് ഇത്രയും വൈകിപ്പോയതു്.

ഒരു തടിയുടെ മേന്മ മുഴുവനും അതിന്റെ കാതലിലാണു്. കാതലില്ലാത്ത തടി എത്ര വണ്ണമുള്ളതായിരുന്നാലും പ്രയോജനശൂന്യമാണു്. വൃക്ഷത്തിന്റെ ജീവൻ നശിക്കുന്നതോടൊപ്പം അതിന്റെ തടിയും മണ്ണോടുമണ്ണു ചേരുന്നു. എന്നാൽ കാതലുള്ള തടിക്കു് ഈ അനുഭവമുണ്ടാകുന്നില്ല. പ്രകൃതിദത്തമായ ശക്തിവിശേഷങ്ങൾ കൊണ്ടു് നാം കുറെയെല്ലാം പ്രവർത്തിച്ചേക്കാം. ഒരു പക്ഷെ മനുഷ്യരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ അവയെല്ലാം വലിയ നേട്ടങ്ങളായി പരിഗണിക്കപ്പെട്ടേക്കാം. എന്നാൽ അവ കാതലില്ലാത്ത തടികളാണു്. നമ്മുടെ സകല കഴിവുകളേയും പ്രവൃത്തികളേയും കാതലുള്ളതാക്കിത്തീർക്കുന്നതു് മിശിഹായോടു ചേർന്നുള്ള ജീവിതമാണു്. മിശിഹായോടു് യോജിച്ചുനിന്നു പ്രവർത്തിച്ചാൽ മാത്രമേ നമുക്കു് ധാരാളമായി നന്മ ചെയ്യുവാൻ സാധിക്കയുള്ളൂ.

നാം ജീവിക്കുന്ന യുഗം പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ യുഗമാണു്. എന്നാൽ നാം ആശിക്കുന്നിടത്തോളം ഫലം നമ്മുടെ സംരംഭങ്ങളിൽനിന്നു ലഭിക്കാത്തതു് മിശിഹായോടു് ചേർന്നുനിന്നു പ്രവർത്തിക്കാത്തതുകൊണ്ടാണു്. പണ്ഡിതനായ ഫാദർഷീൻ മെത്രാൻ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: "ദൈവത്തിൽനിന്നും അവിടുത്തെ തിരുവഴികളിൽനിന്നും അകന്നുമാറുന്നതിനാണു് പലരും ഇന്നു് ഇത്ര ബദ്ധപ്പാടോടെ ബാഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടുന്നതു്." വാസ്തവത്തിൽ മിശിഹായോടു ചേർന്നുകൊണ്ടു് നാം പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നു എങ്കിൽ നമ്മുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ കൂടുതൽ ഫലദായകങ്ങളും ഉപകാരപ്രദങ്ങളുമായേനെ.

മിശിഹായോട് ചേർന്നിരുന്നുകൊണ്ട് നമ്മുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ വിജയപ്രദമാക്കാനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളാണ് "പ്രേഷിതജീവനി"ൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നതു്. സജീവമായ ബാഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങളിലേർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവർക്കു് അത്യുത്തമമായ മാർഗ്ഗദർശിയാണു് ഈ പുസ്തകം. ഇതുവരെ അധികം ഭാഷകളിലേയ്ക്കു് ഈ പുസ്തകം ഇതിനകം ഭാഷാന്തരം ചെയ്യപ്പെടുന്നതിനും അവയുടെ പ്രതികൾ ലക്ഷക്കണക്കിനു ചെലവാകുന്നതിനും ഇടയായതിന്റെ കാരണം മേൽപ്രസ്താവിച്ചതുതന്നെ. വിശുദ്ധനായ പത്താംപീയൂസ്, മഹാനായ പതിനഞ്ചാം ബെനഡിക്ടോസ്, പതിനൊന്നാം പീയൂസ്, പന്ത്രണ്ടാം പീയൂസ് എന്നീ ആധുനിക യുഗത്തിലെ പാപ്പാമാരും അപവാദികട്ടിനാളന്മാരും മെത്രാപ്പോലീത്താമാരും മെത്രാന്മാരും ഈ പുസ്തകത്തെ മുക്തകണ്ഠം പ്രശംസിക്കുന്നതിനുള്ള കാരണവും മറെറാന്നുമല്ല.

ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ മലയാള വിവർത്തനം പുറത്തുവന്ന ഉടനെ കേരളത്തിലെ പല പ്രശസ്ത വ്യക്തികളും പത്രമാസികകളും എനിക്കു നേരിട്ടും പത്രമാസികകളുടെ പംക്തികളിലും "പ്രേഷിതജീവനെ" പ്രശംസിച്ചു് എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. ഇവരിൽ മഹാവന്ദ്യ ദിവ്യശ്രീ ദിവംഗതനായ കണ്ടത്തിൽ മാർ അഗസ്തീനോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ തിരുമനസ്സിലെ നാമം പ്രത്യേകം എടുത്തുപറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. തിരുമനസ്സിലെ പാവനാത്മാവിനു് നിത്യശാന്തി ലഭിക്കുമാറാകട്ടെ.

"പ്രേഷിതജീവനെ" പ്രശംസിച്ചുകൊണ്ടു് എന്നെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ച ഏവർക്കും എന്റെഹൃദയംഗമമായ കൃതജ്ഞത. ഈ രണ്ടാം പതിപ്പിന്റെ മുദ്രണം ഏറെറടുത്തു് അതു ഭംഗിയായി നിർവ്വഹിച്ച തേവര ലിറിൽ ഫ്ളവർ ഇൻഡസ്ട്രിയൽ പ്രസ്സ് മാനേജർ ഫാദർ ഡോമിക്കു് സി. എം. ഐ. അവർകൾക്കു് എന്റെ കൃപ്പുകൈ. ഈ രണ്ടാം പതിപ്പിനും കേരള കത്തോലിക്കരുടെ ഇടയിൽ ഹാർദ്ദവമായ സ്വീകരണം ലഭിക്കുമെന്ന പ്രതീക്ഷയോടെ ഇതിനെ സുജ്ഞാനസമക്ഷം സാദരം സമർപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

മാന്നാനം ആശ്രമം,
2-2-1963.

ഫാദർ ആൻസ്ലം സി. എം. ഐ.
വിവർത്തകൻ.

പ്രാരംഭം

അല്ലയോ നന്മയുടെയും മഹത്വത്തിന്റെയും ദൈവമേ! അങ്ങേ ആന്തരികജീവിതത്തെപ്പറ്റി വിശ്വാസം ഞങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കുന്ന തത്വങ്ങളും എത്ര വിസ്മയജനകങ്ങളും പ്രകാശതരളിതങ്ങളുമാകുന്നു.

ഏറ്റവും പരിശുദ്ധനായ പിതാവേ! ആത്മധ്യാനത്തിൽ നിത്യവചനത്തെ അങ്ങ് സദാ കാണുന്നുണ്ടല്ലോ. അങ്ങേ സൗന്ദര്യത്തിൽ മതിമറന്ന് അങ്ങേ നിത്യവചനം ആനന്ദിക്കുന്നു. നിങ്ങളിരുവരുടേയും നിർവൃതിയിൽനിന്നു പരിശുദ്ധാത്മാവായ സ്നേഹാഗ്നിജ്വാലാജ്വലിച്ചുയരുന്നു.

അല്ലയോ ആരാധ്യമായ പ. ത്രിത്വമേ! പരിപൂർണ്ണവും നിറഞ്ഞുതുളുമ്പുന്നതും അനന്തവുമായ ആന്തരികജീവിതം അങ്ങു മാത്രമാകുന്നു.

അതിരില്ലാത്ത ഉദാരതതന്നെയായ അങ്ങ് സ്വതന്ത്രം ആന്തരികജീവിതത്തെ എല്ലായിടത്തും പരത്തുന്നതിനാഗ്രഹിക്കുന്നു. അങ്ങു സംസാരിക്കുന്നു, തൽക്ഷണം അങ്ങയുടെ പൂർണ്ണതയെ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിനും മഹത്വത്തെ പ്രകീർത്തിക്കുന്നതിനും ശൂന്യതയിൽനിന്നു സൃഷ്ടികൾ ഉത്ഭവിക്കുന്നു.

അങ്ങേ നിശ്വസനത്താൽ ജീവൻ കൊടുക്കപ്പെട്ട ഈ മണ്ണിനേറെയും അങ്ങയുടേയും ഇടയിൽ അഗാധമായ ഒരു വിടവുണ്ട്. അങ്ങേ സ്നേഹത്തിന്റെ പരിശുദ്ധാത്മാവു ഇവ തമ്മിൽ സംയോജിപ്പിക്കുന്നതിനാഗ്രഹിക്കുന്നു. അങ്ങനെ സ്നേഹിക്കുന്നതിനും സ്വയം പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതിനും അങ്ങേ ഹൃത്തിനുള്ള അഭിവാഞ്ഛ ഈവിധം സാക്ഷാൽക്കരിക്കപ്പെടുന്നു.

ഇതിന്റെയെല്ലാം അർത്ഥം എന്താണു? ഞങ്ങളെല്ലാവരും ദൈവിക മനുഷ്യരായിത്തീരണം എന്നതുതന്നെ. അങ്ങേ കരങ്ങളാൽ രൂപം കൊടുക്കപ്പെടുന്ന ഈ കളിമണ്ണിനു് ഏതാണ്ടു ദൈവികമായിത്തീരുന്നതിനും അങ്ങേ അനന്തഭാഗ്യത്തിൽ ഓഹരി പ്രാപിക്കുവാനും സൂക്ഷിക്കും.

ഇതിനു മനുഷ്യനെ സഹായിക്കുന്നതിനു് അങ്ങേ വചനം സന്നദ്ധമാകുന്നു. നാം ദേവന്മാരായിത്തീരുന്നതിനുവേണ്ടി അങ്ങേഹം മനുഷ്യനായി അവതരിച്ചു.

പക്ഷെ നിത്യവചനമെ! അങ്ങു് നിത്യപിതാവിന്റെ മടിയിൽനിന്നും വേർപെട്ടിട്ടില്ല. അങ്ങു പിതാവിനോടുകൂടി ഒന്നായിരിക്കുന്നു. അങ്ങയുടെ പ്രേഷിതപ്രവർത്തനങ്ങളും വിസ്മയകരമായ ഫലങ്ങളും പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതിനുള്ള കാരണം ഇതുതന്നെ.

അല്ലയോ ഈശോ! എമ്മാനുവേൽ! അങ്ങയുടെ പ്രേഷിതർക്കു് അങ്ങേ സുവിശേഷവും കുരിശും പ. കുർബ്ബാനയും അങ്ങു് പ്രദാനം ചെയ്തു്, അങ്ങയുടെ പിതാവിനു് ഭൂജാതരെ ഉല്പാദിപ്പിക്കേണ്ട ജോലി അങ്ങു് അവരെ ഭരമേല്പിച്ചു. അനന്തരം അങ്ങു് നിത്യപിതാവിന്റെ പക്കലേക്കു് ആരോഹണം ചെയ്കയും ചെയ്തു. ഇനി മനുഷ്യപുത്രന്റെ മൗതികശരീരത്തെ പവിത്രീകരിക്കയും ഭരിക്കയും ചെയ്യേണ്ട കടമ അല്ലയോ പരിശുദ്ധാത്മൻ! അങ്ങയുടേതാകുന്നു.

മിശിഹാ ആകുന്ന ശിരസ്സിൽനിന്നു ഈ മൗതിക ശരീരത്തിന്റെ അവയവങ്ങളിലേക്കു് ദൈവികജീവനെ ഒഴുക്കുന്നതിനു വേണ്ടി അങ്ങു് സഹപ്രവർത്തകരെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു. മനുഷ്യരുടെ മനസ്സിനേയും ഹൃദയത്തേയും പ്രകാശിപ്പിക്കുകയും ഉജ്ജ്വലിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കൃപാവരത്തെ പ്രദാനംചെയ്യുന്ന വാക്കുകളെ വാരിവിതറുന്നതിനായി പന്തക്കുസ്താദിവസത്തിലെ അഗ്നിയാൽ പ്രോജ്വലിതരായി അവർ പുറപ്പെടുന്നു. അങ്ങിനെ ദൈവികജീവനെ അവർ മനുഷ്യർക്കു പ്രദാനംചെയ്യും. ഈ ദൈവികജീവന്റെ നിറവുതന്നെയാണല്ലോ അങ്ങു്.

സെഹിയോൻ മാളികയിൽ സമ്മേളിച്ചിരുന്ന അനുഗ്രഹീതരെ കൃപാവരപ്പെടുത്തിയ ദൈവികാഗ്നിതന്നെ പ്രേഷിതവേലയിൽ അങ്ങയോടു സഹകരിക്കുന്നവർക്കെല്ലാം അങ്ങു് പ്രദാനംചെയ്യണമെ. അപ്പോൾ സന്മാർഗ്ഗതത്വങ്ങൾ പ്രസംഗിക്കുന്ന വെറും പ്രസംഗകന്മാർ മാത്രമല്ലായിരിക്കും അവർ. പ്രത്യുത പ. രക്തത്തെ മനുഷ്യാത്മാവിലേക്കു പ്രവഹിപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ജീവിക്കുന്ന ദിവ്യസന്ദേശവാഹികളായിരിക്കും.

അവർ എത്രകണ്ടു് ആന്തരികജീവിതം നയിക്കുമോ അത്രയെ അവരുടെ പ്രേഷിതവൃത്തി ഫലപ്രദമാകയുള്ളു. ആന്തരികജീവിത മൂലതത്വം അങ്ങും അതിനുള്ള മാർഗ്ഗം ഈശോമിശിഹായുമാകുന്നു എന്നു സത്യം സത്യചൈതന്യമേ! ഒരിക്കലും മായാത്തവിധം അവരുടെ മനസ്സിൽ പതിക്കണമെ.

അല്ലയോ അനന്തസ്നേഹമേ! ആന്തരികജീവിതം നയിക്കുന്നതിനു് ശക്തിയായ ആഗ്രഹം അവർക്കു നീ നൽകേണമെ, നിന്റെ

മാധ്യസ്ഥത്തിന്റെയും ശക്തിയുടെയും പ്രവാഹത്താൽ അവരുടെ ഹൃദയകവാടങ്ങളെ നീ തുറക്കേണമെ. ആന്തരികജീവിതം നയിച്ചുകൊണ്ട് അങ്ങയേയും കരുണയും ദയയും നിറഞ്ഞ ഈശോയുടെ തിരുഹൃദയത്തേയും അനുകരിച്ചുകൊണ്ടല്ലാതെ യഥാർത്ഥ സൗഭാഗ്യം ഇഹത്തിൽത്തന്നെയും അനുഭവിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല എന്ന് അവരെ ശക്തിയായി ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തേണമെ.

അല്ലയോ പ. മറിയമേ! പ്രേഷിതരുടെ രാജ്ഞീ, ഈ എളിയ കൃതിയെ നീ ആശീർവ്വദിക്കേണമെ. ആത്മാക്കളിൽ ദൈവാനുഗ്രഹം വർഷിക്കുന്നതിനുള്ള സാധാരണ കരുക്കളായി തങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കുവാൻ ദൈവം പ്രസാദിക്കുന്നപക്ഷം, ആ പ്രവർത്തനങ്ങൾകൊണ്ട് ഏതെങ്കിലും പ്രയോജനമുണ്ടാകണമെങ്കിൽ അവയ്ക്ക് ദൈവികപ്രവർത്തനങ്ങളോട് കുറച്ചൊക്കെ സാദൃശ്യമുണ്ടായിരിക്കണമെന്ന് ഈ കൃതി വായിക്കുന്നവർ മനസ്സിലാക്കുവാൻ നീ കനിയേണമെ. ഈശോ അങ്ങേ ഉദരത്തിൽ തിരുവവതാരം ചെയ്തതിൽനിന്ന് ദൈവികപ്രവർത്തനത്തിന്റെ പ്രകൃതം എന്താണെന്ന് മനസ്സിലാക്കാമല്ലോ. പരിശുദ്ധകന്യകേ! ദൈവികപ്രവർത്തനത്തിന്റെ ഫലമായിട്ടാണല്ലോ നിന്നെ അമ്മ എന്നു വിളിക്കുന്നതിനുള്ള ഭാഗ്യം ഞങ്ങൾക്കു കിട്ടിയതു്. അതുകൊണ്ട് നീ തന്നെ ഈ അനുഗ്രഹം ഈ കൃതി വായിക്കുന്നവർക്കെല്ലാം ദയാപൂർവ്വം നൽകേണമെ.

പ്രേഷിതജീവൻ

(The Soul of the Apostolate)

ഒന്നാം ഭാഗം

സൽപ്രവൃത്തികളും ആന്തരികജീവിതവും ദൈവം ആഗ്രഹിക്കുന്നു

ഒന്നാം അദ്ധ്യായം

ദൈവം നമ്മുടെ സൽപ്രവൃത്തികൾ ആവശ്യപ്പെടുന്നു. തന്മൂലം പ്രേഷിതപ്രവർത്തനങ്ങൾ അവിടുന്നു ആവശ്യപ്പെടുന്നു

പരമമായ ഉദാരത ദൈവപ്രകൃതിയുടെ ഒരു വിശിഷ്ടഗുണമാകുന്നു. ദൈവം അനന്തനന്മയാണു്. നന്മയാകട്ടെ സ്വയമനുഭവിക്കുന്നു ഭാഗ്യം അന്യർക്കും കൊടുക്കുകയും അവരെക്കൊണ്ടു അനുഭവിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനു അതിയായി ആഗ്രഹിക്കുന്നു.

ഈ അനന്തമായ ഉദാരതയുടെ നിരന്തരപ്രകടനമായിരുന്നു. കർത്താവിന്റെ മർത്യജീവിതം. മനുഷ്യരെ സത്യത്തിലേക്കും ജീവനിലേക്കും സമാകർഷിക്കുന്നതിനു അത്യധികം ആഗ്രഹിക്കുന്ന ഹൃദയത്തിൽനിന്നു നമ്മുടെ രക്ഷകൻ സ്നേഹനിക്ഷേപങ്ങളെ വാരിവിതരണം ചെയ്യുന്നതായി സുവിശേഷത്തിൽ കാണാം.

തന്റെ സ്നേഹത്തിന്റെ ദാനമാകുന്ന തിരുസ്സഭയ്ക്കു് ഈ അപ്പസ്തോലികജ്വാല മിശിഹാ കൈമാറം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. അവളാകട്ടെ അവിടുത്തെ ജീവിതത്തെ തുടരുകയും അവിടുത്തെ സത്യത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുകയും അവിടുത്തെ വിശുദ്ധിയുടെ പ്രയോൽ

പ്രലോഭിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതേ സ്നേഹത്താൽ പ്രോജ്വലിതയായി മിശിഹായുടെ മൗതികമണവാട്ടി തന്റെ ദിവ്യമാതൃകയുടെ പ്രേഷിതവൃത്തിയെ യുഗങ്ങൾതോറും തുടർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

മനുഷ്യൻവഴി മനുഷ്യൻ രക്ഷയുടെ മാർഗ്ഗം മനസ്സിലാക്കണം എന്നാണു് ദൈവനിശ്ചയം. ഇതു് ദൈവപരിപാലനയുടെ വിസ്മയജനകമായ ഒരു നിയമമാണു്. ലോകത്തെ രക്ഷിക്കുവാൻ രക്തംചൊരിഞ്ഞതു് ഈശോമിശിഹാ മാത്രമാകുന്നു. വി. കുമ്പസാനയിൽ എന്നതുപോലെ പരിത്രാണകർമ്മത്തിന്റെ ശക്തി അവിടുത്തേയ്ക്കു തനിയെ പ്രയോഗത്തിൽ വരുത്തുന്നതിനും അങ്ങനെ ആത്മാക്കളിൽ നേരിട്ടു പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനും കഴിവുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ മിശിഹാ തന്റെ വരപ്രസാദം വിതരണം ചെയ്യുന്നതിനു സഹപ്രവർത്തകന്മാരുണ്ടാകണമെന്നു് തിരുവുള്ളമായി. എന്തുകൊണ്ടു്? ദൈവത്തിനു മനുഷ്യരാശിയോടുള്ള അനന്തസ്നേഹവും കാരുണ്യവും നിമിത്തം. മഹാപ്രതാപവാനായ ഒരു രാജാവു് സ്വപ്രജകളിൽ ചിലരെ മന്ത്രിമാരായി ഉയർത്തി അവർവഴി രാജ്യം ഭരിക്കുന്നതു രാജാവിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വളരെ ഉദാത്തമായ ഒരു പ്രവൃത്തിയായി ഏവരും പരിഗണിക്കുമെങ്കിൽ രാജാധിരാജനായ ദൈവം തന്റെ സൃഷ്ടികളായ മനുഷ്യരിൽചിലരെ തന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഭാഗഭാക്കുകളാക്കുക എന്നതു് തീർച്ചയായും അത്യുൽകൃഷ്ടമായ കാരുണ്യത്തിന്റെ അടയാളമായി കരുതാവുന്നതാണു്.

കുരിശിൽ തൂങ്ങിമരിച്ച മിശിഹായുടെ തുറക്കപ്പെട്ട വിലാപ്പുറത്തുനിന്നും സംജാതയായ തിരുസ്സഭ അപ്പസ്തോല മന്ത്രികളിൽകൂടി അവതീർണ്ണനായ ദൈവത്തിന്റെ ഔദാര്യസമ്പൂർണ്ണവും രക്ഷാകരവുമായ പ്രവർത്തനങ്ങൾ നിരാന്തം തുടർന്നുപോരുന്നു. മിശിഹായുടെ ലക്ഷ്യവിധാനമനുസരിച്ചു നാനാദേശങ്ങളിലേക്കും തിരുസ്സഭയെ വ്യാപിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രധാനമാർഗ്ഗവും അവളുടെ വിജയങ്ങൾക്കു ഹേതുവായ സാധാരണ ഉപകരണവും ഈ അപ്പോസ്തോല ഭരണക്രമമാകുന്നു.

ഇടവക വൈദികർ

ഈ പ്രേഷിതസൈന്യത്തിന്റെ മുന്നണിഘടകങ്ങൾ ഇടവക വൈദികരാണു്. വിജ്ഞാനിയും തീക്ഷ്ണതയും തികഞ്ഞ മെത്രാന്മാരാലും പുരോഹിതന്മാരാലും പ്രശസ്തമായ ഈ വൈദികപരമ്പരതന്നെയാണു സഭാസൈന്യത്തിന്റെ പ്രധാനഭാഗം. ആർസിലെ

വികാരി വിശുദ്ധനായി പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യപ്പെട്ടതോടുകൂടി ഈ വൈദികഗണത്തിന്റെ പ്രശസ്തി അസാമാന്യമായി വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്.

സന്ന്യാസസഭകൾ

ഈ ഔദ്യോഗിക സേനാവ്യൂഹങ്ങളോടൊപ്പം തിരുസഭയുടെ ആരംഭംമുതൽ ചില സേവക സംഘങ്ങളും രംഗത്തു് പ്രവർത്തന നിരതമായിരുന്നു. ഇവയുടെ നിരന്തരവും സമൃദ്ധവുമായ വളർച്ച തിരുസഭയുടെ സജീവമായ പുരോഗതിയുടെ ഉത്തമലക്ഷ്യമാകുന്നു.

ഇവയിൽ ഒന്നാമത്തേതായ ധ്യാനനിരതസഭകൾ ആദ്യ നൂറാണ്ടുകളിൽത്തന്നെ സ്ഥാപിതമായി. ഇവയുടെ നിരന്തര പ്രാർത്ഥനകളും ഉഗ്രതപസ്സും അക്രൈസ്തവരുടെ മാനസാന്തരത്തിനു ശക്തിയേറിയ സഹായമായിരുന്നു. മദ്ധ്യശതകങ്ങളിൽ പ്രാസംഗിക സന്ന്യാസസഭകൾ, യാചകസഭകൾ, (Mendicant Orders) സൈനികസഭകൾ, (Military Orders) അവിശ്വാസികളുടെ അധീനതയിൽ സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്ന അടിമകളെ വീണ്ടെടുക്കുന്നതിനുള്ള സഭകൾ എന്നിവ ആവിർഭവിച്ചു. ആത്മികവും ശാരീരികവുമായ ജീവകാരുണ്യപ്രവർത്തനങ്ങൾ, വിദ്യാഭ്യാസം, വേദപ്രചാരണം, ആദിയായവയ്ക്കായി ആധുനികകാലത്തു് എത്രയെത്ര സന്ന്യാസസഭകളാണ സംസ്ഥാപിതമായിട്ടുള്ളതു്.

അത്മായർ

ഇവയ്ക്കെല്ലാറ്റിനും പുറമെ തിരുസഭയ്ക്കു് അവളുടെ ചരിത്രത്തിന്റെ എല്ലാ ഘട്ടങ്ങളിലും വിലയേറിയ സഹായസഹകരണങ്ങൾ നൽകിയിട്ടുള്ള അത്മായരുടെ സേവനം ഒരിക്കലും വിസ്മരിക്കാവതല്ല. ഈ വിഷയത്തിൽ തീക്ഷ്ണതയുള്ള കത്തോലിക്കരുടെ എണ്ണം ഇന്നു് അനേകസഹസ്രമാണു്. അവർ ഓരോരോ ഭക്തസംഘങ്ങളിൽച്ചേർന്നു് തങ്ങളുടെ സമയം, സാമർത്ഥ്യം, ധനം, എന്നല്ല ചില അവസരങ്ങളിൽ ജീവൻപോലും ബലിയർപ്പിക്കുവാൻ തയ്യാറായി തിരുസ്സഭയുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കായി അത്യദ്ധ്വാനം ചെയ്യുന്നു.

ഹാ! എത്ര അത്ഭുതകരവും പ്രോത്സാഹജനകവുമായ കാഴ്ച. തിരുസ്സഭയ്ക്കു് ഏറ്റവും അത്യാവശ്യപ്പെട്ട സമയത്തു വേണ്ട സഹായം ലഭിക്കത്തക്കവണ്ണം ദൈവപരിപാലന ഈ സേവനസംഘങ്ങളെ അത്ഭുതാവഹമായി ക്രമപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. തിരുസ്സഭയ്ക്കു് എന്തെങ്കിലും പുതിയ ആവശ്യമോ വിപത്തോ നേരിട്ടിരുന്നപ്പോഴെല്ലാം അപ്പോഴത്തെ സാഹചര്യത്തിനു എല്ലാംകൊണ്ടും പറ്റിയ സ

ന്യാസസഭകളെ സന്ദർഭോചിതമായി ദൈവം ആവിർഭവിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇങ്ങനെ ഒരു തലമുറയ്ക്കുമുമ്പു കേട്ടുകേൾവിപോലുമില്ലാതിരുന്ന എത്രയേറെ പ്രസ്ഥാനങ്ങളാണ് ആധുനിക കാലത്തു ജന്മമെടുത്തിട്ടുള്ളതു്. അവയിൽ ചിലതിനെമാത്രം താഴെ എടുത്തുപറയാം. ആദ്ധ്യകൗദാനസ്വീകരിക്കാനുള്ളവർ, അനാഥപൈതങ്ങൾ ഇവരെ ഉദ്ദേശിച്ചു നടത്തുന്ന വേദപാഠക്ലാസ്സുകൾ; എല്ലാ രൂപത്തിലുമുള്ള കത്തോലിക്കാസംഘടനകൾ, സൊഡാലിറ്റികൾ, സഖ്യങ്ങൾ; യുവജനങ്ങൾക്കും വൃദ്ധക്കും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള അത്മായ ധ്യാനപ്രസ്ഥാനം, ജപമാലപ്പോസ്തോലസഖ്യം, വിശ്വാസപ്രചാരം സംബന്ധിച്ചുള്ള സംരംഭങ്ങൾ; വിദ്യാർത്ഥികളുടേയും പടയാളികളുടേയും ഇടയിലുള്ള കത്തോലിക്കാപ്രവർത്തനം, കത്തോലിക്കാ മുദ്രാലയസംഘടനകൾ, പ്രാദേശികവും അന്തർദേശീയവുമായ വിവിധ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ മുതലായവ. "ഞാൻ സന്തോഷത്തോടുകൂടി ചെലവുകൾ ചെയ്യുകയും നിങ്ങളുടെ ആത്മാക്കളെ പ്രതി എന്നെത്തന്നെ സമർപ്പിക്കയും ചെയ്യാം" എന്നു പ്രസ്താവിച്ചവി. പൗലോസിന്റെ ആത്മാവിൽ ഉജ്ജ്വലിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ചൈതന്യംതന്നെയാണ് നാനാരൂപത്തിലുള്ള ഈ അപ്പസ്തോലികപ്രസ്ഥാനങ്ങൾ ജന്മമെടുക്കുന്നതിനിടയാക്കിയതു്. മിശിഹായുടെ തിരുരക്തത്തിന്റെ രക്ഷാകരഫലങ്ങൾ എല്ലായിടത്തും വിളംബരംചെയ്യപ്പെടുകയും വ്യാപിക്കുന്നതിനു ആഗ്രഹിക്കുന്നതും ഈ ചൈതന്യം തന്നെയാണു്.

മിശിഹായുടെ ഈ പടയാളികളുടെ പക്കൽ ഈ വിനീതകൃതി എത്തപ്പെടുവാൻ ഭാഗ്യമുണ്ടാകട്ടെ. അവർ ഓരോരുത്തരും സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന മഹോന്നതമായ സേവനങ്ങൾക്കു വേണ്ട തീക്ഷ്ണതയും ഭക്തിയും ഉജ്ജ്വലിച്ചിരിക്കുന്നവരിൽ ആ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു സമുചിതമായ ആന്തരിക ജീവിതത്തിൽ അവർ പരാജയപ്പെടാതിരിക്കട്ടെ. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ആന്തരിക ജീവിതം പരാജയപ്പെട്ടാൽപിന്നെ അവരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളും അപ്രതീക്ഷിതമാംവണ്ണം പരാജയപ്പെട്ടുപോകും. അതു് ദൈവത്തിൽനിന്നു അവർക്കുണ്ടാകുന്ന ശിക്ഷയാണെന്നു് അവർ ഗ്രഹിക്കയില്ല. മറിച്ചു് അവരുടെ പരാജയത്തിന്റെ ഹേതു കണ്ടുപിടിക്കാൻ സാധിച്ചില്ലെന്നും വരാം. ഒടുവിൽ അവർ ആദ്ധ്യാത്മികമായും അധഃപതിക്കും. അതോടുകൂടി മിശിഹാക്കു വേണ്ടിയുള്ള അജ്ഞാനത്തിൽനിന്നും നിരാശയോടെ പൂർണ്ണമായി പിന്തിരിയുകയും ചെയ്യും.

ഈ കൃതിയിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള വസ്തുതകൾ ഈ ഗ്രന്ഥകാരനെത്തന്നെ സൽപ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുന്നതിനുവേണ്ടി അമിതമായി ബാഹ്യപ്രവൃത്തനങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടുന്നതിൽനിന്നു നിരോധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഫലപ്രദമായ മാർഗ്ഗങ്ങളിൽക്കൂടി തങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തനങ്ങളെ നിയന്ത്രിച്ചുകൊണ്ട് ഇങ്ങനെയുള്ള നിർഭാഗ്യത്തിൽനിന്നൊഴിയുന്നതിനു എല്ലാവർക്കും ഈ കൃതി സഹായകമാകട്ടെ. സൽപ്രവൃത്തികളുടെ ഉറവിടമായ ദൈവത്തെ അവിടുത്തെ വേലക്കുവേണ്ടി നാം ഒരിക്കലും ഉപേക്ഷിച്ചുകൂടാ എന്നു ഈ കൃതി പ്രായോഗികമായി കാണിക്കട്ടെ. "ഞാൻ സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ ഹാ! എനിക്കു കഷ്ടം!" (1 cor IX–10) എന്ന വി. പൗലോസിന്റെ വാക്യം "ഒരു മനുഷ്യൻ ലോകം മുഴുവൻ നേടിയാലും തന്റെ ആത്മാവിനെ നഷ്ടമാക്കിയാൽ അവനു എന്തു പ്രയോജനമുണ്ടാകും" (മത്താ: XVI. 26) എന്ന വാക്യത്തെ വിസ്മരിക്കുന്നതിനു നമുക്കവകാശം തരുന്നില്ല.

വിവാഹിതർക്ക്

"ഭക്തമാർഗ്ഗപ്രവേശിക" എന്നഗ്രന്ഥം കലാനുസൃതമല്ല എന്നു വിചാരിക്കാത്ത കുടുംബത്തിലെ നായികാനായകന്മാരുടെപക്കലും ഈ കൃതി പ്രവേശിക്കട്ടെ. ഭക്തജീവിതം അനുഷ്ഠിക്കുന്ന ഉത്തമ ദമ്പതികൾ തങ്ങളുടെ കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കു സന്മാതൃക നൽകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മിശിഹായെ സാക്ഷാൽ സ്നേഹിക്കുകയും അനുകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ദമ്പതികളുടെ സന്താനങ്ങൾ അവരെ അനുകരിക്കാതിരിക്കുകയില്ല. അപ്പോൾ ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാരുടെ പെരുമാറ്റം ഒരു പ്രേഷിതവൃത്തിയുടെ നില കൈക്കൊള്ളുന്നു. അവർക്ക് ഈ ലഘുഗ്രന്ഥം ഒരു മാർഗ്ഗദീപമായിരിക്കട്ടെ. അവരുടെ സുകൃതതീക്ഷ്ണത ഫലപ്രദമാകണമെങ്കിൽ മിശിഹായുടെ ചൈതന്യത്തിന്റെ പരിമളം അവരുടെ വീടുകളിൽ വീശണം. ഒരു യഥാർത്ഥ ക്രിസ്തീയകുടുംബത്തിന്റെ ലക്ഷണമായ ശാശ്വതമായ സമാധാനം ഏറ്റം ക്ലേശസമ്പൂർണ്ണമായ അവസരങ്ങളിലും അനുഭവവേദ്യമാകണമെന്നു അവർ ആഗ്രഹിക്കുന്നെങ്കിൽ വെറും ഭക്തജീവിതം കഴിച്ചതുകൊണ്ടു മാത്രമായില്ല, ആദർശപരമായ ആന്തരിക ജീവിതത്തിൽ കൂടെക്കൂടെ ശുദ്ധപതിപ്പിക്കുക അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. ഈ വസ്തുത ബോധ്യമാകുന്നതിനു ഈ കൃതി സഹായിക്കാതിരിക്കയില്ല.

രണ്ടാം അദ്ധ്യായം

സൽപ്രവൃത്തികളുടെ ജീവൻ ഈശോ ആയിരിക്കണമെന്നാണ് ദൈവത്തിന്റെ തിരുമനസ്സ്.

ദൈവം മാത്രം ജീവൻ ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നു

ശാസ്ത്രം അതിന്റെ മഹാവിജയത്തിൽ അഭിമാനംകൊള്ളുന്നു. ഇതു് തികച്ചും ന്യായംതന്നെ. എന്നാൽ ശാസ്ത്രത്തിനു ഇതുവരെ അസാദ്ധ്യമായിരുന്നതും ഇനിയും അസാദ്ധ്യംതന്നെ ആയിരിക്കുന്നതുമായ ഒരു കാര്യം ഉണ്ടു്. അതു് ജീവനെ ഉല്പാദിപ്പിക്കുക എന്നതാണു്. ഒരു രസതന്ത്രഗവേഷണശാലയ്ക്കും ഒരു പുഴുവിനേയോ നെന്മണിയേയോ ഉളവാക്കാൻ ഇതുവരെ സാധിച്ചിട്ടില്ല. സ്വതഃസ്സിദ്ധവാദം—ജീവൻ സ്വയമേവ ഉണ്ടാകുന്നു എന്ന വാദം നിരർത്ഥകമെന്നു് നിസ്സന്ദേഹമായി തെളിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ജീവനെ ഉല്പാദിപ്പിക്കുവാനുള്ള ശക്തി ദൈവം സ്വായത്തമാക്കിവെച്ചിരിക്കുന്നു.

സസ്യങ്ങളും തിന്നുകളും സ്വയം വളരുകയും സ്വവംശത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാലും സ്രഷ്ടാവു് നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള ക്ലിപ്തമായ വ്യവസ്ഥയിൽ മാത്രമേ അവയുടെ ഉല്പാദനശക്തി പ്രവർത്തിക്കുന്നുള്ളൂ. എന്നാൽ വിശേഷബുദ്ധിയുള്ള ജീവികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ദൈവം നേരിട്ട ജീവനെ ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നു. സുബുദ്ധിയുള്ള ആത്മാവിനെ സൃഷ്ടിക്കുന്ന ഏകൻ ദൈവം മാത്രമാകുന്നു. ഇതിലെല്ലാം ഉപരിയായി ദൈവത്തിനുമാത്രം പ്രവർത്തിക്കാവുന്ന ഒരു മണ്ഡലമുണ്ടു്. അതു കൂടുതൽ ജാഗ്രതയോടെ ദൈവം തന്റെ സ്വന്തമായി വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അതു് ആദ്ധ്യാത്മികജീവൻ പ്രദാനംചെയ്യുക എന്നുള്ളതുതന്നെ. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവതീർണ്ണമായ നിത്യവചനത്തിന്റെ മനുഷ്യത്വത്തിനു നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ദൈവികജീവനിൽ നിന്നാകുന്നു ഇതു് പ്രവഹിക്കുന്നതു്.

ആദ്ധ്യാത്മികജീവൻ ദൈവത്തിനുമാത്രം നൽകുവാൻ കഴിയൂ

മനുഷ്യാവതാരവും കുരിശുമരണവും വഴിയായി ഈശോ ഈ ദൈവികജീവന്റെ ഉറവയെന്നും—അതും ഏകമായ ഉറവയെന്നും—സമർത്ഥിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ ഉറവയിലെ സജീവജലത്തിനു ഭാ

ഗോക്കളാകുവാൻ എല്ലാവരേയും അവിടുന്നു ക്ഷണിക്കുന്നു. അതെ "നമ്മുടെ കർത്താവീശോമിശിഹാ വഴിയായും അദ്ദേഹത്തോടുകൂടിയും അദ്ദേഹത്തിലും" ഈ ജീവനെ വ്യാപിപ്പിക്കുക എന്നതാണ് തിരുസ്സഭയുടെ സുപ്രധാനവും ഏകവുമായ പ്രവൃത്തി. അതു് കൂദാശകളും പ്രാർത്ഥനകളും പ്രസംഗങ്ങളും ഇവയോടു ബന്ധപ്പെട്ടിട്ടുള്ള മറ്റു പ്രവർത്തനങ്ങളും വഴി സാധിക്കുന്നു.

തന്റെ പുത്രൻ വഴിയല്ലാതെ ദൈവം യാതൊന്നും പ്രവർത്തിക്കുന്നില്ല. "സകലവും അവന്റെ കൈയാൽ ഉണ്ടായി. ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതൊന്നും അവനെക്കൂടാതെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതല്ല." (യോഹ: 1.3)

മൂർത്തവസ്തുവിഷയത്തിൽ ഇതു സത്യമാണെങ്കിൽ അമൂർത്തവിഷയത്തിൽ അതിലേറെ വാസ്തവമാകുന്നു. എന്തെന്നാൽ ഇവിടെ തന്റെ സ്വന്തം അഭ്യന്തരജീവനെ ദൈവം മനുഷ്യർക്കു പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു. തന്റെ സ്വന്തം സ്വഭാവത്തിൽ മനുഷ്യരെ ദൈവം പങ്കുകാരാക്കുന്നു. അവരെ അവിടുന്നു് ദൈവപുത്രരാക്കിത്തീർക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഈശോയിൽ മാത്രം ജീവൻ

"അവർക്കു ജീവനുണ്ടാകുവാനാകുന്നു ഞാൻ വന്നിരിക്കുന്നതു്. അവനിൽ ജീവനുണ്ടായിരുന്നു. ഞാൻ ജീവനാകുന്നു." (യോഹ: X– 10, I. 4–XIV. 6) ഇവ എത്ര ഖണ്ഡിതമായ വാക്കുകൾ. മുന്തിരിത്തണ്ടിന്റേയും ശിഖരങ്ങളുടേയും ഉപമയെ അനുകരിച്ചുകൊണ്ടു് ദിവ്യഗുരു ഈ സത്യത്തെ വിശദീകരിക്കുന്നു. എത്ര വലിയ പ്രകാശമാണു് ഈ ഉപമയിൽനിന്നു നമുക്കു ലഭിക്കുന്നതു്. "ഈശോ ആകുന്നു, ജീവൻ **ഈശോ മാത്രമാകുന്നു ജീവൻ.**" ഈ ജീവനിൽ ഓഹരിക്കാരാകുന്നതിനും അതു മറ്റുള്ളവർക്കു പകുത്തു കൊടുക്കുന്നതിനും പ്രേഷിതർക്കു സാധിക്കണമെങ്കിൽ, വൃക്ഷത്തോടു് അതിന്റെ ശിഖരങ്ങൾ എന്നപോലെ നരദൈവത്തോടു് അവർ ഒട്ടിച്ചേർന്നു് ഒന്നായിത്തീരണം. ഈ മൗലികതത്വം അപ്പസ്തോലന്മാരുടെ മനസ്സിൽ ഗാഢമായി പതിക്കുന്നതിനു് എത്ര നിഷ്ക്കർഷയോടുകൂടിയാണു് മിശിഹാ ശ്രമിച്ചിരുന്നതു്.

പ്രേഷിതർ ഈശോയിൽനിന്നു ജീവനെ ആത്മാക്കളിലേക്കു ഒഴുക്കണം.

ദിവ്യരക്ഷകനോടുകൂടി പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടു് ആത്മാക്കളിലേക്കു ദൈവികജീവൻ ഒഴുക്കുക എന്ന മഹോന്നതകൃത്യത്തിനു വിളിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവർ ഈ ഏകോല്പത്തിസ്ഥാനത്തുനിന്നുമാ

ത്തും വെള്ളം ഒഴുക്കിക്കൊണ്ടുപോകുവാൻ ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന വെറും നീർച്ചാലുകളാണ് തങ്ങൾ എന്ന ധരിക്കേണ്ടതാണ്.

ഈ തത്വങ്ങളെ അവഗണിക്കുകയും അതിമാനുഷചൈതന്യം മുഴുവൻ നമ്മുടെ കർത്താവിൽ നിന്നു പൂർണ്ണമായി സ്വീകരിക്കാതെ അതിന്റെ ഏറ്റവും നിസ്സാരമായ അടയാളമെങ്കിലും ആത്മാക്കളിൽ ഉല്പാദിപ്പിക്കാമെന്ന് വ്യാമോഹിക്കയും ചെയ്യുന്ന പ്രേഷിതന്റെ ദൈവശാസ്ത്രത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അജ്ഞത ഭോഷത്വംതന്നെയായ അയാളുടെ ആത്മവഞ്ചനയ്ക്കു തുല്യമത്രെ.

സൽപ്രവൃത്തികളുടെ പാഷാണ്ഡത

ദൈവികജീവന്റെ മൂലം നമ്മുടെ ദിവ്യരക്ഷകൻമാത്രമാണ്. ഒരു പ്രേഷിതൻ ഈ വാസ്തവത്തെ തത്വത്തിൽ അംഗീകരിക്കുകയും എന്നാൽ വ്യർത്ഥമായ വ്യാമോഹങ്ങളാൽ വഞ്ചിതനായി പ്രവൃത്തിയിൽ അവയെ വിസ്മരിക്കയും ചെയ്യുന്നു എങ്കിൽ സ്വശക്തിയെമാത്രം ആശ്രയിച്ചുകൊണ്ട് ഈശോമിശിഹായെ അധിക്ഷേപിക്കുകയാണെങ്കിൽ അതും മൻപറഞ്ഞതിനേക്കാൾ അത്ര ഗുരുതരമല്ലെങ്കിലും യഥാർത്ഥത്തിൽ ദൈവസന്നിധിയിൽ ഏറ്റവും വെറുക്കത്തക്ക ഒരു ന്യൂനതതന്നെ.

ഈ സത്യത്തെ പരിത്യജിക്കുകയോ പ്രയോഗികമായി അതിനെ അവഗണിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതു് തത്വത്തിലോ പ്രവൃത്തിയിലോ ഉള്ള സുബുദ്ധിയുടെ ഒരു ക്രമക്കേടാകുന്നു. അതു് നമ്മുടെ വ്യാപാരങ്ങളുടെ എല്ലാം മൂലപ്രമാണമായിരിക്കേണ്ട ഒരു തത്വത്തിന്റെ നിഷേധമാണ്. സത്യം ഗ്രഹിച്ചിട്ടില്ലെന്നു മാത്രമല്ല പാപവും മനഃപൂർവ്വമായ മന്ദജീവിതവും വഴി പ്രേഷിതന്റെ ഹൃദയത്തിൽ സ്വപ്രകാശത്തിന്റെയും കർത്താവായ ദൈവത്തോടുള്ള ഏതുപുകയുടെയും ഉണ്ടാകുന്നുവെന്നു വന്നാൽ അവന്റെ ബുദ്ധി വൈകല്യത്തിന്റെ നില കുറെക്കൂടെ ശോചനീയമായിരിക്കും.

ബാഹ്യമായ സൽപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ വ്യാപൃതനായിരിക്കുമ്പോൾ അഭൗമജീവന്റെ ഏകമൂലം മിശിഹാ അല്ലെന്നു ഭാവേന പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനെ "സൽപ്രവൃത്തികളുടെ പാഷണ്ഡത" എന്നു കർദ്ദിനാൾ മാർമിയോ (Cardinal Marmillod) പറയുന്നു. വ്യക്തിപരമായ കഴിവുകളും പ്രവർത്തനങ്ങളും പ്രേഷിതവേലയിൽ അപ്രധാനഭാഗമായിരിക്കണമെന്നു മാത്രമല്ല അവ മൂലപ്രമാണമായ മിശിഹായുടെ പ്രവർത്തനത്തിനു വിധേയമായിരിക്കയും വേണം. ഈ വസ്തുതകളെ വിസ്മരിച്ചു പ്രേഷിതവേലയുടെ വിജയത്തിന്റെ

ACHARYA PRINCIPAL JEEVASEKEN
LIBRARY
C05.35

മൂലപ്രമാണമായി വ്യക്തിപരമായ പ്രവൃത്തനങ്ങളെയും കഴിവുകളെയും പരിഗണിക്കുന്ന പ്രേഷിതന്റെ ഭോഷത്വത്തെ അധിക്ഷേപിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാണു "സൽപ്രവൃത്തികളുടെപാഷണ്ഡത" എന്ന പദം കട്ടിനാം തിരുമേനി പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതു".

ഇതു് കൂപാവരത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രതിപാദനത്തിന്റെ ഒരു വലിയ ഭാഗത്തെ പ്രയോഗത്തിൽ നിഷേധിക്കുകയല്ലാതെ മറെറാന്താണു"? ഈ അനുമാനം പ്രഥമവീക്ഷണത്തിൽ നമ്മെ ക്ഷോഭിപ്പിച്ചേക്കാം. എന്നാൽ അവധാനപൂർവ്വം ചിന്തിക്കുന്നപക്ഷം ഇതു് എതുയും പരമാത്ഥമാണെന്നു നമുക്കു ബോധ്യമാകാതിരിക്കയില്ല.

സ്വാഭാവിക കഴിവുകൾ അപ്രധാനം

'സൽപ്രവൃത്തികളിലോ പാഷണ്ഡത'! ദൈവത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തു അഭാവശൂന്യമായ പ്രവൃത്തനത്തെവെച്ചു ആദരിക്കുക, വരപ്രസാദം അവഗണിക്കുക, മിശിഹായെ അവിടുത്തെ സിംഹാസനത്തിൽനിന്നു തള്ളിമാറുന്നതിനു് മനുഷ്യന്റെ അഹങ്കാരം പരിശ്രമിക്കുക, അഭൗമചൈതന്യം, പ്രാർത്ഥനയുടെ ശക്തി, മിശിഹാ നമുക്കുവേണ്ടി കുരിശിൽ തൂങ്ങിമരിച്ചു" നമ്മെ വീണ്ടു രക്ഷിച്ചതിന്റെ ഉദ്ദേശം, ഇവയെ പ്രായോഗികമായിട്ടെങ്കിലും അവഗണിക്കുക–ഇവയെല്ലാം കേവലം സങ്കല്പങ്ങളല്ല. പ്രാപഞ്ചികകാണങ്ങൾക്കു സ്വപ്രാധാന്യം നല്കപ്പെട്ടന്ന ഇക്കാലത്തു് ഏറെറക്കുറച്ചിലുണ്ടായിരിക്കാമെങ്കിലും ഈ നില സർവ്വസാധാരണമാണെന്നു് ആത്മാക്കളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള കൂലങ്കഷമായ പഠനം തെളിയിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ, ഇക്കാലത്തു് മനുഷ്യൻ പ്രത്യക്ഷാനുഭവങ്ങളുടെ സാക്ഷ്യത്തിൽ വിധികല്പിക്കയും അവന്റെ ഉദ്യമത്തിന്റെ വിജയം പ്രധാനമായി സമർത്ഥമായ ക്രമീകരണത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു എന്ന ധാരണയിൽ പ്രവർത്തിക്കുകയുംചെയ്യുന്നു.

ഒരു പ്രേഷിതനു അതിവിശിഷ്ടമായ സ്വാഭാവികഗുണങ്ങളും കഴിവുകളും ഉണ്ടായിരിക്കാം. ഇവയുടെ മൂലം ദൈവമാണെന്നു അംഗീകരിക്കുന്നതിനു അവൻ വിസമ്മതിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അവനോടു നാം സഹതപിക്കണം. അനുകമ്പാർഹമായ അവന്റെ നില മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു യഥാർത്ഥതത്വശാസ്ത്രത്തിന്റെ തെളിവായ വെളിച്ചം ധാരാളം മതി. വെളിപാടുമൂലമുള്ള ദൈവികപ്രകാശം വേണമെന്നില്ല.

'എന്റെ ദൈവമെ! എന്റെ പ്രവൃത്തനങ്ങളെ നീ തടസ്സപ്പെടുത്തരുതെ. അതിന്മേൽ നിയന്ത്രണം ഒന്നും നീ വെയ്ക്കരുതെ.

എന്റെ വഴിയിൽനിന്നു അങ്ങ് അകന്നു നില്ക്കുക. എന്നാൽ ഞാൻ അവ വിജയകരമായി നിവ്വഹിക്കുന്നതാണെന്നു ഉറപ്പു പറയുന്നു' എന്നിങ്ങനെ ഒരു പ്രേഷിതൻ പറയുമെങ്കിൽ അവൻ തീവ്രയായും ഭ്രാന്തനാണെന്നു നാം പറയുകയില്ലെ?

ഇത്തരം ആളുകളോട് ദൈവത്തിനുള്ള അവജ്ഞയുടെ ഒരു ലക്ഷ്യമായിരിക്കാം അവരുടെ നേരേ നമുക്കു തോന്നുന്ന വെറുപ്പ്. അഭേദമൈതന്യം പ്രദാനംചെയ്യുക, വിശ്വാസം ജനിപ്പിക്കുക, പാപത്തിനെതിരെ വരുത്തുക, സുകൃതാഭ്യാസത്തിനു പ്രേരിപ്പിക്കുക, തീക്ഷ്ണതയാൽ ആത്മാക്കളെ ഉജ്ജ്വലിപ്പിക്കുക എന്നിവ സമസ്തവരപ്രസാദങ്ങളുടേയും ആദ്ധ്യാത്മിക ജീവൻ മുഴവൻറെയും ഹേതുവും ഉപാധിയുമായ ആ അമൂല്യതിരുരക്തത്തിൻറെ നേരിട്ടുള്ളതും അജയ്യവും സാർവ്വത്രികവും സമ്പൂർണ്ണവുമായ പ്രവർത്തനഫലമാണ്. ഈ വസ്തുത മറച്ചുവെച്ചുകൊണ്ട് തൻറെ സ്വന്തം കഴിവുകൾ കൊണ്ടും പ്രവർത്തനങ്ങൾകൊണ്ടും മാത്രം ഇവയെല്ലാം സാധിക്കുന്നു എന്നഭിമാനിക്കുന്ന പ്രേഷിതൻറെ ധിക്കാരം എത്ര ഗർഹണീയം!

എന്തുകൊണ്ട് പരാജയപ്പെടുന്നു

ആയതുകൊണ്ട് അവരുടെ അഹങ്കാരത്തിൻറെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു സ്വീകരണം വരുത്തിക്കൊണ്ടോ, അഥവാ താല്ക്കാലികമായ ഒരു മരീചികപോലെ അവ കടന്നുപോകുന്നതിനനുവദിച്ചുകൊണ്ടോ ഈ വ്യാജമിശിഹാക്കളെ ദൈവം വിശുദ്ധികളാക്കും,തീർച്ചതന്നെ.

ഇത്തരം അഹങ്കാരികളായ പ്രേഷിതർക്ക് ദൈവം നല്കിയിട്ടുള്ള പ്രത്യേകതരത്തിലുള്ള ദാനങ്ങളെ അവിടുന്നു പ്രയോജനരഹിതമാക്കുകതന്നെ ചെയ്യും. കൂദാശകളുടെ തനിശക്തിയാൽ സിദ്ധിക്കുന്ന വരപ്രസാദമല്ലാതെ മറ്റു യാതൊരു നന്മയും ഇവർവഴി ദൈവം നല്കുകയില്ല. ജീവൻറെ നീരുറവൻ മിശിഹായായ മൂന്നിരിച്ചെടിയിൽനിന്നു വരുന്ന എന്നു എളിമയോടെ ഏറ്റു പറയുന്ന ശിഖരത്തിനായി മറ്റു വിശിഷ്ടതമ നന്മകൾ മാറ്റിവെക്കുകയും ചെയ്യും.

ഇങ്ങനെ ചെയ്യില്ലെങ്കിൽ, "സൽപ്രവൃത്തികളുടെ പാഷണ്ഡത" എന്ന നാമകരണം ചെയ്യുന്നതും കഠിനവിഷം നിറഞ്ഞതുമായ പ്രവർത്തനത്തെ വർദ്ധമാനവും സ്ഥായിയുമായ ഫലങ്ങളാൽ ദൈവം അനുഗ്രഹിക്കുന്നെങ്കിൽ, മുകളിൽ പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള

തരത്തിലുള്ള അവയുടെ ഉപയോഗത്തെ ദൈവം പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നെന്നും അതു് പടർന്നുപിടിക്കുന്നതിനു അവിടുന്നു അനുവദിക്കുന്നെന്നും തോന്നിപ്പോകുമല്ലോ.

മൂന്നാം അദ്ധ്യായം

ആന്തരികജീവിതമെന്നാൽ എന്തു്?

പ്രാർത്ഥനാജീവിതം, ധ്യാനനിരതജീവിതം എന്നീ വാക്കുകൾ "മിശിഹാനുകരണ"ത്തിൽ വിവക്ഷിച്ചിരിക്കുന്ന അർത്ഥത്തിൽ ഇവിടെയും ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. എല്ലാവക്കും കടപ്പെട്ടതും എല്ലാവരെക്കൊണ്ടും സാധിക്കുന്നതുമായ ക്രിസ്തീയജീവിതം അസാമാന്യമായവിധം നയിക്കുവാൻ മനഃപൂർവ്വം ആഗ്രഹിക്കുകയും പരിശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരുടെ അന്തരംഗാവസ്ഥയെയാണു് ആ പദങ്ങൾ കുറിക്കുന്നതു്.

താഴെപ്പറയുന്ന തത്വങ്ങൾ പൂർണ്ണമായി സത്യമാണെന്നും ആ ആദ്ധ്യാത്മികജീവിതത്തിന്റെ അധിഷ്ഠാനതത്വങ്ങളാണെന്നു് വിശ്വസിക്കുവാനും അനുസരിക്കുവാനും ഏവരും കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

അഭൗമജീവിതം

വിശ്വാസം, ശരണം, ഉപവി എന്നീ ദൈവികസുകൃതങ്ങൾ വഴിയായി എന്റെ ആത്മാവിലുള്ള ഈശോമിശിഹായുടെ ജീവിതമാണു് അഭൗമജീവിതം. വരപ്രസാദത്തിന്റെ പ്രവൃത്തിവഴിയായി എനിക്കു് യോഗ്യത സിദ്ധിക്കുന്നതു് പിതാവിനോടും പരിശുദ്ധാത്മാവിനോടുംകൂടി വചനം എന്നിൽ വസിക്കുന്നതുകൊണ്ടാകുന്നു. മിശിഹായുടെ മാതൃക വരപ്രസാദത്തോടു സഹകരിക്കുന്നതിനു് എന്നെ ശക്തനാക്കുന്നു. മിശിഹാതന്നെയാകുന്നു എന്റെ പ്രാപ്യസ്ഥാനം.

നാം പരി. കുമ്പാനസ്വീകരിക്കുമ്പോൾ മിശിഹായഥാർത്ഥമായി നമ്മിൽ എഴുന്നെള്ളി വസിക്കുന്നു. ഇതുപോലെ അഭൗമചൈതന്യത്തിൽ ഈശോ നമ്മിൽ വസിക്കുന്നില്ല. സജീവശരീരത്തിൽ ശിരസ്സും അല്ലെങ്കിൽ ഹൃദയവും മറ്റവയവങ്ങളിൽ

എങ്ങിനെ പ്രവൃത്തിക്കുന്നുവോ അങ്ങനെ അഭൗമചൈതന്യത്തിൽ മിശിഹാ നമ്മിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നു. സജീവമായ ഈ പ്രവർത്തനം വഴി നമ്മിലുള്ള മിശിഹായുടെ സാന്നിദ്ധ്യം നാം മനസ്സിലാക്കുന്നു. നമ്മുടെ വിശ്വാസത്തിന്റെ യോഗ്യത വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നിനുവേണ്ടി ദൈവം സാധാരണയായി ആത്മാവിൽനിന്നു അതിനെ മറച്ചുവച്ചിരിക്കുന്നു. തന്നിമിത്തം സാമാന്യമായിപ്പറഞ്ഞാൽ എന്റെ കൗരകശക്തികൾക്ക് (natural faculties) എന്റെ ഉള്ളിൽ നടക്കുന്ന ഈ പ്രവർത്തനത്തെക്കുറിച്ചു യാതൊരു അനുഭവജ്ഞാനവുമില്ല. എന്നിരുന്നാലും മനഃപൂർവ്വമിതു വിശ്വസിക്കുവാൻ ഞാൻ ബാദ്ധ്യസ്ഥനാണ്. ഈ പ്രവർത്തനം ദൈവികമെങ്കിലും എന്റെ സ്വതന്ത്രമനസ്സിനെ അതു തടസ്സപ്പെടുത്തുന്നില്ല. ദൈവതിരുമനസ്സെന്നെ എന്നെ പഠിപ്പിക്കുവാനും ദൈവികജീവിതത്തിൽ അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിക്കുവാനുമായി അനുദിനജീവിതത്തിൽ എനിക്കു ഇടപെടേണ്ടിവരുന്ന കാര്യങ്ങളെ എന്നിൽ വസിക്കുന്ന ഈശോ ക്രമപ്പെടുത്തുന്നു.

മാമ്മോദീസാവഴി ലഭിക്കുന്ന പ്രസാദവരത്തോടുകൂടി ആരംഭിക്കുകയും സ്ഥൈര്യലേപനത്തോടുകൂടി പരിപൂർണ്ണമാക്കപ്പെടുകയും കമ്പസ്സാരംവഴി പുനഃപ്രാപിക്കയും വി. കുർബ്ബാനയെന്ന കൂദാശവഴി സമ്പന്നമാക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന ഈ ജീവനാണ് എന്റെ ക്രിസ്തീയ ജീവൻ.

ക്രിസ്തീയജീവൻ എന്താണ്

ഈ ജീവിതംവഴി ഈശോമിശിഹാ തന്റെ ചൈതന്യം എനിക്കു പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങനെ ഈശോമിശിഹാ എന്നിൽ ഉന്നത പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ കേന്ദ്രമായി ഭവിക്കുന്നു. ഞാൻ പ്രതിബന്ധം ഒന്നും വരുത്തിവെക്കാതിരിക്കുന്നപക്ഷം ഈ ചൈതന്യം മിശിഹായോടുകൂടിയും മിശിഹായിലും മിശിഹായെപ്പോലെയും, ചിന്തിക്കുന്നതിനും, വിധിക്കുന്നതിനും, സ്നേഹിക്കുന്നതിനും, ഇച്ഛിക്കുന്നതിനും, സഹിക്കുന്നതിനും, അദ്ധ്വാനിക്കുന്നതിനും എന്നെ പ്രാപ്തനാക്കും. എന്റെ ബാഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങൾ എന്നിൽ വസിക്കുന്ന മിശിഹായുടെ സാന്നിദ്ധ്യത്തെ വെളിപ്പെടുത്തും. അങ്ങനെ "ഇപ്പോൾ ഞാനല്ല ജീവിക്കുന്നതു് മിശിഹാ എന്നിൽ ജീവിക്കുന്നു" എന്ന ആന്തരികജീവിതത്തിന്റെ ആദർശത്തെപ്പറ്റി വി. പൗലോസ് പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതു് എന്നിൽ സാക്ഷാൽക്കരിക്കപ്പെടും.

ക്രിസ്തീയജീവിതം, ഭക്തി, ആന്തരികജീവിതം, പരിശുദ്ധി, ഇവതമ്മിൽ സാരാംശത്തിൽ വ്യത്യാസമൊന്നും ഇല്ല. അവ ഒരേ സ്നേഹത്തിന്റെ മാത്രാഭേദങ്ങളാകുന്നു. ഒരേ സൂര്യന്റെ വെള്ളവീശലും, ഉഷ്ണരോഗിയും, പൂവ്വാഹ്നപ്രകാശവും, മദ്ധ്യാഹ്നതേജസ്സും മാത്രമാകുന്നു അവ.

ആന്തരികജീവിതമെന്നതിനാൽ ഇവിടെ വിവക്ഷിക്കുന്നതു് എന്താണു്? ദൈവവുമായുള്ള ഐക്യത്തിൽ നിരന്തരം വർത്തിക്കുന്ന ജീവിതസ്ഥിതി എന്നു് അതിനു സാമാന്യമായി ഒരു വ്യാഖ്യാനം നല്കാം. എന്നാൽ ഈ പുസ്തകത്തിൽ ഞാൻ വിവക്ഷിക്കുന്നതു് പ്രധാനമായിട്ടു് ആന്തരികജീവിതം നയിക്കുന്നതിനു് പ്രേരകമായിരിക്കുന്ന പ്രസാദവരത്തോടു് സഹകരിച്ചു വർത്തിക്കുന്നതിനുള്ള സന്നദ്ധതയെയാണു്. ആന്തരികജീവിതത്തിന്റെ മൂലധനം ശുദ്ധീകരണവരപ്രസാദമാണു്. ഈ പ്രസാദവരത്തിന്റെ പ്രേരണക്കനുസൃതമായി നാം ചെയ്യുന്നവയെല്ലാം ഈ മൂലധനത്തിൽ നിന്നുള്ള പലിശയാകുന്നു.

ആന്തരികജീവിതത്തെ ഇപ്രകാരം നിർവ്വചിക്കാം. "സുവിശേഷസ്ഥാനങ്ങൾക്കും നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ മാതൃകയ്ക്കും അനുസരണമായി എല്ലാ സംഗതികളും തീരുമാനിക്കുന്നതിനും, തദനുസരണം വ്യാപരിക്കുന്നതിനും വേണ്ടി നമ്മുടെ എല്ലാ ഭൗതികപ്രവണതകളും ക്രമപ്പെടുത്തുന്നതിനു ഉദ്യുക്തമായിരിക്കുന്ന ആത്മാവിന്റെ അവസ്ഥയാകുന്നു ആന്തരികജീവിതം.

രണ്ടു പ്രവൃത്തികളാണു ഇവിടെയുള്ളതു്. 1. സൃഷ്ടികളിൽ നിന്നകലുക. 2. സ്രഷ്ടാവിനോടു യോജിക്കുക. ദൈവത്തോടു ഐക്യം പ്രാപിക്കുന്നതിൽനിന്നു ആത്മാവിനെ തടയുന്നവയായി സൃഷ്ടികളിൽ ഉള്ളതൊക്കയിൽനിന്നും നാം അകന്നു ഹൃദയത്തിന്റെ ഏകാന്തത പാലിക്കുന്നതിനു പരിശ്രമിക്കണം. അനന്തരം ദൈവത്തിലേക്കു തിരിഞ്ഞു ദൈവവുമായി ഐക്യപ്പെടണം.

ഇങ്ങനെ ഓരോ നിമിഷവും നമ്മുടെ കർത്താവു നൽകുന്ന പ്രസാദവരത്തോടു വിശ്വസ്തതാപൂർവ്വം സഹകരിക്കുന്നതിനു ആത്മാവു ആത്മാർത്ഥമായി ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ ആത്മാവു മിശിഹായോടു യോജിച്ചു ജീവിക്കുകയും "ആർ എന്നിലും, ഞാൻ അവനിലും വസിക്കുന്നുവോ അവൻ വളരെ ഫലങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിക്കും" (യോഹ: XV. 5) എന്ന നു. കർത്താവിന്റെ ഉൽബോധനം പ്രയോഗത്തിൽ വരുത്തുകയും ചെയ്യും.

പ്രസാദവരംവഴി മിശിഹാ നമ്മിൽ വസിക്കുന്നു

പ്രസാദവരം വഴിയായി മിശിഹാ എന്നിൽ വസിക്കുന്നു എന്നു സൂചിപ്പിക്കുവാനും സജീവവുമായ ഒരു വിശ്വാസം എനിക്കുണ്ടാകണം. ഈ വിശ്വാസം എത്രകണ്ടു ഫലപ്രദമായി എന്നെ നിയന്ത്രിക്കുകയും നയിക്കുകയും ചെയ്യുമോ അത്രയ്ക്കും ഈശോ എന്റെ പ്രകാശവും, ആദർശവും, ആലംബവും, രക്ഷാസങ്കേതവും, എന്റെ ഉപദേഷ്ടാവും, എന്റെ പിൻബലവും, എന്റെ ശക്തിയും, എന്റെ വൈഭവവും, എന്റെ ആശ്വാസവും, എന്റെ ആനന്ദവും, എന്റെ സ്നേഹവും ഒറ്റവാക്കിൽ എന്റെ ജീവനും ആയിത്തീരും. അപ്പോൾ എല്ലാ സുകൃതങ്ങളും ഞാൻ അഭ്യസിക്കും. അപ്പോൾ മാത്രമെ "ഓ! മാധുര്യവാനായ ഈശോ കർത്താവേ, എന്റെ മക്കളെ ദൈവസ്നേഹ മുറിവുകളാൽ ഭേദിക്കേണമെ" എന്നു വി. ബൊനവന്തുര ജപിച്ചിരുന്ന പ്രാർത്ഥന ആത്മാർത്ഥതയോടുകൂടി ജപിക്കുവാൻ എനിക്കു സാധിക്കുകയുള്ളൂ. വി. കുർബാന കഴിഞ്ഞുള്ള ഉപകാരസ്മരണക്കായി സഭ ഈ പ്രാർത്ഥനയാണല്ലോ നിർദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

വരപ്രസാദത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധി പലപ്രകാരത്തിൽ

എന്റെ ദൈവസ്നേഹത്തിന്റെ ദൃഢതയുടെ അനുതാപമനുസരിച്ചു എന്റെ അഭൗമചൈതന്യം ഓരോ നിമിഷത്തിലും വളർച്ച പ്രാപിക്കും. ഇതു് മിശിഹായുടെ സജീവസാന്നിദ്ധ്യം നിമിത്തമുള്ള വരപ്രസാദത്തിന്റെ വർദ്ധനവുകൊണ്ടാണുണ്ടാകുന്നതു്. വരപ്രസാദത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധിയാകട്ടെ പലവിധത്തിലാണ് സംഭവിക്കുക.

1. യോഗ്യതാപരമായ ഓരോ പ്രവൃത്തികൾ വഴി, അതായതു് ജോലി ചെയ്യുക, ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ വിഷമതകൾ, ശാരീരികവും മാനസികവുമായ പീഡകൾ, നിന്ദനങ്ങൾ മുതലായവ ശാന്തതയോടുകൂടി സഹിക്കുക, സ്വയം പരിത്യജിക്കുക, പ്രാർത്ഥിക്കുക, മാതാവിന്റെ നേരെ ഭക്തിയായിരിക്കുക, മറ്റു ഭക്താനുഷ്ഠാനങ്ങൾ നടത്തുക മുതലായവവഴി നമ്മിലുള്ള വരപ്രസാദത്തെ നമുക്ക് വർദ്ധിപ്പിക്കാവുന്നതാണ്.

2. കൂദാശകൾ പ്രത്യേകിച്ചു പ. കുമ്പസാരവഴി വരപ്രസാദം നമ്മിലേക്കു ചിന്തപ്പെടുന്നു. ഒരു സംശയമില്ല നിശ്ചയമാണ്. ഓരോ നിമിഷത്തിലും നമുക്കു നേരിടുന്ന ഓരോരോ അനുഭവങ്ങളും ആളുകളും സ്ഥലങ്ങളും സാധനങ്ങളുംവഴി ഈശോനാഥൻ തന്നെ

നമുക്ക് പ്രത്യക്ഷനാകുന്നു. അങ്ങേ സ്നേഹവും ജ്ഞാനവും ഈശോ! ഇവയിൽ അങ്ങു മറിച്ചിരിക്കുകയാണു്. അങ്ങേ ജീവൻ എന്നിൽ വളർന്നുവരുന്നതിനു് അങ്ങു എന്റെ സഹകരണം ആവശ്യപ്പെടുന്നു.

അല്ലയോ! എന്റെ ആത്മാവേ! അനുനിമിഷം നിനക്കു നല്കപ്പെടുന്ന പ്രസാദവരം വഴി ഈശോതന്നെ നിനക്കു പ്രത്യക്ഷനാകുന്നു. പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതിനോ, വി. കുർബ്ബാന അർപ്പിക്കുന്നതിനോ അഥവാ കാണുന്നതിനോ, ഭക്ഷിക്കുന്നതിനോ, ക്ഷമയുടേയോ, തീക്ഷ്ണതയുടേയോ, പരിത്യാഗത്തിന്റേയോ, പോരാട്ടത്തിന്റേയോ, മനോരഞ്ജനത്തിന്റേയോ പ്രകരണം ചെയ്യുവാനുള്ള ഓരോ സമയത്തും ഈശോ പ്രസാദവരം വഴി തന്നെത്തന്നെ നിനക്കു പ്രദാനംചെയ്യുന്നുവെന്നിരിക്കെ, താഴ്മസന്ദർഭങ്ങളിൽ തനിക്കു നീ വഴിമാറുകയോ മുഖംതിരിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതിനു ധൈര്യപ്പെടുമോ?

ദുരാശകളുടെ പ്രവർത്തനം

ഉത്ഭവപാപം നിമിത്തം ഉളവായ മൂന്നുവിധ ദുരാശകളും ഓരോ കർമ്മപാപത്താൽ വർദ്ധമാനമാക്കപ്പെടുന്നു. ഈ ത്രിവിധ ദുരാശകളും മിശിഹായുടെ ജീവിതത്തോടു മല്ലിടുന്ന പാപകാരണങ്ങളെ എന്നിൽ സംസ്ഥാപിക്കുന്നു. ഈ ഘടകങ്ങളും എന്നിൽ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുന്ന തോതനുസരിച്ചു അഭേദമൈതന്യത്തിന്റെ പ്രവർത്തനത്തെ അവ കുറച്ചുകളയും എന്നല്ല, ഒരു പക്ഷെ അവ ജീവിതത്തെ പൂർണ്ണമായി നശിപ്പിക്കുകയില്ലെ എന്നും ഞാൻ ഭയപ്പെടുന്നു.

ഈ ജീവിതത്തിനെതിരായ വികാരങ്ങളും പ്രവണതകളും കഠിനവും ദീഘവുമായ പ്രലോഭനങ്ങളുംതന്നെയും, എന്റെ മനസ്സു് അവയ്ക്കെതിരായി നില്ക്കുന്നിടത്തോളം കാലം എന്റെ ഈ ജീവിതത്തെ ഉപദ്രവിക്കുന്നതിനു അപ്രാപ്തങ്ങളാണു്. മാത്രമല്ല എന്റെ തീക്ഷ്ണതയുടെ തോതനുസരിച്ചു ആത്മീയസമരത്തിലെ ഒരു ഘടകമെന്ന നിലയിൽ അവ അഭേദമൈതന്യത്തിന്റെ വളർച്ചക്കു എന്നെ സഹായിക്കുന്നതുമാണു്. ഇതു് എത്രയോ ആശ്വാസദായകമായ സത്യമാണു്?

മന്ദത നമ്മിലുളവാക്കുന്ന വിനകൾ

ചില മാർഗ്ഗങ്ങളെ സ്ഥിരമായി ഉപയോഗിക്കാതിരുന്നാൽ, എന്റെ ബുദ്ധി അന്ധമായിപ്പോകുവാൻ ഇടയുണ്ടു്. മാത്രമല്ല

എന്നിലുള്ള മിശിഹായുടെ ജീവിതത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനും അതിനെ പാലിച്ചുകൊണ്ടു പോകുന്നതിനുംവേണ്ടി കഷ്ടാവിനോടു കൂടി വേലചെയ്യുന്നതിനു ശക്തിയില്ലാതാകുമാറു മനസ്സുക്ഷീണിക്കയും ചെയ്യും. ഇതിന്റെ അനന്തരഫലം ഈ ജീവിതത്തിന്റെ പടി പടിയായിട്ടുള്ള ക്ഷയവും മനഃപൂർവ്വമായ മന്ദതയിലേക്കുള്ള അധഃപതനവുമാകുന്നു. ബോധപ്പെടാത്ത, ഭീരുത്വം, ആത്മവഞ്ചന, ബോധാന്ധകാരം, എന്നിവവഴി ഞാൻ ലഘുപാപവുമായി ഒരു ഒത്തുതീർപ്പു നടത്തുന്നു. തന്നിമിത്തം എന്റെ ആത്മരക്ഷ സുനിശ്ചിതമല്ലാതായിത്തീരുന്നു. എന്തെന്നാൽ മന്ദത * എളുപ്പം ചാവുദോഷത്തിലേക്കുള്ള വഴി തെളിക്കുന്നു.

നിർഭാഗ്യവശാൽ ഈ മന്ദതയിൽ നിപതിക്കുന്നതിനു എനിക്കിടയാകുയോ അഥവാ ഞാൻ അധഃപതിക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതിൽനിന്നു മുകളിലേയ്ക്കു കയറുന്നതിനു ഞാൻ സർവ്വ പരിശ്രമവും ചെയ്യണം.

ഒന്നാമതായി ദൈവഭയം എന്നിൽ പുനർജീവിപ്പിക്കണം. മരണം, വിധി, നരകം, നിത്യത്വം, പാപം, ഇവയുടെ സ്മരണ അസാമാന്യമായവിധം എന്നിൽ സജീവമാക്കണം.

---

* ഇവിടെപ്പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന മന്ദത തങ്ങളിൽ ജാഗ്രതയായിരുന്നിട്ടും തീക്ഷ്ണതയുള്ള ആത്മാക്കൾക്കു അനുഭവപ്പെടുന്ന വരൾച്ചയിലുനിന്നും അശ്രദ്ധയിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്ഥമാണ്. മനുഷ്യബലഹീനത നിമിത്തം നാമറിയാതെ ചെയ്തുപോകുന്ന പാപങ്ങളെ നാം വെറുക്കുകയോ അഥവാ അതിനോടെതിർക്കുകയോ ചെയ്യുന്നെങ്കിൽ ഇവയൊന്നും മന്ദതയുടെ ലക്ഷ്യമല്ല. മന്ദഭാവനായ ആത്മാവിനു വിപരീതമായ രണ്ടു മനസ്സുണ്ട്. ഒന്നു നല്ലതു് മറ്റതു ചീത്ത. ഒന്നു ചൂടുള്ളതു മറ്റതു തണുത്തതു്. ഒരു ഭാഗത്തു ആത്മരക്ഷ പ്രാപിക്കുന്നതിനാഗ്രഹിക്കുന്നു. തന്നിമിത്തം സൂക്ഷ്മമായ ചാവുദോഷങ്ങളിൽനിന്നു ഒഴിഞ്ഞുമാറുന്നു. അതേസമയംതന്നെ മറുഭാഗത്തു ദൈവസ്നേഹം ആവശ്യപ്പെടുന്നവ ചെയ്യുന്നതിനു ഒരുക്കമില്ല. നേരേമറിച്ചു് സ്വതന്ത്രവും അനായാസവുമായ ജീവിതത്തിന്റെ സുഖം അതു ഇച്ഛിക്കുന്നു. ഇക്കാരണത്താൽ മനഃപൂർവ്വം ലഘുപാപങ്ങളിൽ നിമഗ്നരായിക്കഴിയുന്നു.

ഈ മന്ദതയോടെതിർക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ അക്കാരണത്താൽത്തന്നെ പരിപൂർണ്ണമല്ലെങ്കിലും ഭാഗികമായ സുവിശുദ്ധാത്മാഭാവം ആത്മാവിലുണ്ട്. മറ്റു വാക്കുകളിൽ പറഞ്ഞാൽ മനസ്സിന്റെ ഒരു ഭാഗം ഇപ്രകാരം ദൈവത്തോടു പറയുന്നു. "ഇന്നിന്ന കാര്യങ്ങളിൽ അങ്ങേയ്ക്കു നിഷ്ടം വരുത്തുന്നതിൽ നിന്നു വിരമിക്കുന്നതിനു എനിക്കു മനസ്സില്ല."

2. ഈശോയുടെ തിരുമുറിവുകളിന്മേൽ സ്നേഹപൂവ്വം ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ട് ഹൃദയാന്തരാപത്തിനു പുനർജ്ജീവനം ഞാൻ നല്കുണം. ആത്മനാ കാൽവരി മലമുകളിൽ കരേറി, കരുണാവാരിധിയായ രക്ഷകാ! ഞാനിതാ അങ്ങേ തൃപ്പാദത്തിങ്കൽ സാഷ്ടാംഗപ്രണാമം ചെയ്യുന്നു. എന്തിനെന്നാൽ അങ്ങേ സജീവതിരുരക്തം എന്റെ ശിരസ്സിലേയ്ക്കും ഹൃദയത്തിലേക്കും ഒഴുകി എന്റെ ബോധാന്ധകാരത്തെ തെളിയിക്കുവാനും തണുത്തിരിക്കുന്ന ആത്മാവാകുന്ന മഞ്ഞുകട്ടയെ ഉരുക്കുവാനും എന്റെ മനസ്സിന്റെ മന്ദതയെ അകറ്റുവാനുമായിട്ടത്രെ.

ആന്തരിക ജീവിതത്തിൽനിന്നു് അധഃപ്പതിക്കുന്നതെപ്പോൾ?

താഴെപ്പറയുന്ന സാഹചര്യങ്ങളിൽ നമ്മുടെ കർത്താവു് ആവശ്യപ്പെടുന്നതു ആന്തരികജീവിതത്തിന്റെ അളവു എന്നിൽ ഇല്ല എന്നു ഗൗരവാവഹമായ വിധത്തിൽ ഞാൻ ഭയപ്പെടണം. അതായതു് 1–ഈശോയിൽ ഞാൻ ജീവിക്കണമെന്നുള്ള തീവ്രമായ ആഗ്രഹം എനിക്കില്ലെങ്കിൽ; എല്ലാ സംഗതികളിലും ദൈവത്തെ പ്രസാദിപ്പിക്കണമെന്നും അങ്ങേക്കിഷ്ടമില്ലാത്തതു് യാതൊന്നും എന്നിൽ ഉണ്ടാകരുതെന്നും തോന്നത്തക്കവണ്ണമുള്ള തൃഷ്ണ വർദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ ഞാൻ ശ്രമിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ; രാവിലെ ഉള്ള ധ്യാനം, കുർബ്ബാന, കൂദാശകളുടെ സ്വീകരണം, കാനൻജപം, പൊതുവും പ്രത്യേകവുമായ ആത്മശോധനകൾ, ജ്ഞാനവായന മുതലായ മാർഗ്ഗങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കാതിരിക്കുക അല്ലെങ്കിൽ എന്റെ കുറ്റംകൊണ്ടു് അവ എനിക്കു യാതൊരു ഫലവും ചെയ്യാതിരിക്കുക; ഇക്കാരണങ്ങളാൽ ആന്തരിക ജീവിതത്തിൽനിന്നു് ഞാനധഃപ്പതിക്കും.

2. ഹൃദയത്തിന്റെ ചലനങ്ങളെ സസൂക്ഷ്മം നിരീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കത്തക്ക ഏകാന്തത ഉള്ളവർക്കു മാത്രമേ ജോലിത്തിരക്കുകളുടെ മദ്ധ്യത്തിലും നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ സ്വരം കേൾക്കത്തക്ക വിശുദ്ധവും വിശാലവുമായ ഹൃദയം ഉണ്ടാവുകയുള്ളു. അവർക്കു മാത്രമേ പാപത്തിലേക്കുള്ള ചാഞ്ചില്യങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കുന്നതിനും അവയെ എതിർക്കുന്നതിനും സാധിക്കയുള്ളു. മുകളിൽ പ്രസ്താവിച്ച മാർഗ്ഗങ്ങളുപയോഗിക്കാതെ അത്യാവശ്യമായ ഏകാന്തതപോലും പാലിക്കുന്നതിനു നമുക്കു സാധിക്കയില്ല. ഇതിനുംപുറമെ തിരുക്കർമ്മജീവിതം: പ്രാർത്ഥനാരീതിയിലുള്ള ജപപ്രകരണങ്ങൾ, ആഗ്രഹത്താലെയുള്ള ദിവ്യകാരുണ്യസ്വീകരണം, ദൈവസാന്നിദ്ധ്യസ്മരണ ഇവയും ഏകാന്തത പാലിക്കുന്നതിനു നമ്മെ സഹായിക്കും.

ഈ ഏകാന്തത ഞാൻ കായ്മായി പാലിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ എന്റെ ജീവിതത്തിൽ പാപദോഷങ്ങൾ വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടേയിരിക്കും. അങ്ങനെ സംഭവിക്കുന്നതായി സംശയംപോലും ഇല്ലാതിരിക്കയും ചെയ്യും. ആത്മവഞ്ചന എന്റെ യഥാർത്ഥസ്ഥിതിയെ എന്നിൽ നിന്നും മറച്ചുവെക്കും. അതിനുവേണ്ടി പ്രവൃത്തിപരം എന്നതിനേക്കാൾ വെറും തത്വപരം മാത്രമായിരിക്കുന്ന ഭക്താഭ്യാസം, സൽപ്രവൃത്തികളുടെ കാര്യത്തിൽ വലിയ ആഗ്രഹം, എന്നീ ഉപകരണങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചേക്കാം. ഈ അന്ധതക്കുള്ള ഉത്തരവാദിത്വം എനിക്കുതന്നെയാണു്. എന്തെന്നാൽ അത്യന്താപേക്ഷിതമായിരുന്ന ഏകാന്തത പാലിക്കാതിരുന്നതു നിമിത്തമാണു് ഈ ദുസ്ഥിതിയിൽ ഞാൻ അകപ്പെട്ടതും അതിൽ ഇപ്പോഴും തുടരുന്നതും.

ബോധനിയന്ത്രണവും ആന്തരികജീവിതവും

ബോധനിയന്ത്രണം ഏതുവിധത്തിലോ ആ വിധത്തിൽ ആയിരിക്കും എന്റെ ആന്തരികജീവിതവും. "എല്ലാറ്റിലും ഉപരിയായി നിന്റെ ഹൃദയത്തെ നീ സൂക്ഷിക്കുക. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവിടെ നിന്നാകുന്നു ജീവൻ പുറപ്പെടുന്നതു്." (ഉപമ: IV–23)

ഏതെങ്കിലും പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യേണ്ടതായി വരുമ്പോൾ അവയുടെ ഉദ്ദേശത്തെയോ നിവ്വഹണത്തെയോ വഷളാക്കുന്ന എല്ലാറ്റിൽനിന്നും അവയെ കാത്തുപാലിക്കുന്നതിനായിട്ടുള്ള തഴക്കമായതോ അഥവാ ചുരുങ്ങിയപക്ഷം കൂടക്കൂടെയുള്ളതോ ആയ സൂക്ഷ്മമുള്ള ശ്രദ്ധയത്രെ ബോധനിയന്ത്രണം.

ഈ ജാഗ്രത പ്രയാന്തവും സുകരവും, നൈസർഗ്ഗികവും സുദൃഢവുമാകുന്നു. എന്തെന്നാൽ അതു ദൈവത്തിലുള്ള പൂർണനിവ്വിശേഷമായ ആശ്രയത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമാകുന്നു.

ഈ ജോലി ബുദ്ധിയുടെ എന്നതിനേക്കാൾ ഹൃദയത്തിന്റെയും മനസ്സിന്റെയുമത്രെ. ബുദ്ധിയാകട്ടെ തന്റെ കടമകൾ നിവ്വഹിക്കുന്നതിനു സ്വതന്ത്രമായിരിക്കണം. ബോധനിയന്ത്രണം പ്രവർത്തനത്തിനു വിലങ്ങുതടിയല്ലെന്നു മാത്രമല്ല ദൈവചൈതന്യത്താൽ നിയന്ത്രിച്ചുകൊണ്ടും നമ്മുടെ ജീവിതാവസ്ഥയുടെ കടമകളോട് അനുരൂപപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടും പ്രവർത്തനത്തെ അതു പരിപൂർണ്ണമാക്കുന്നു.

ഏതുസമയത്തും ഈ അഭ്യാസം ശീലിക്കാവുന്നതാണു്. ഓരോ പ്രവൃത്തിയും ചെയ്യുമ്പോൾ ഹൃദയത്തിൽനിന്നു അതിന്മേലുള്ള വീക്ഷണവും അതിന്റെ വിവിധഭാഗങ്ങളിന്മേലുള്ള ശാന്തമായ ശ്രദ്ധ

യുമാകുന്നു ഈ ബോധനിയന്ത്രണം. മിശിഹാനുകരണത്തിലെ "നീ ചെയ്യുന്നതു ചെയ്യുക" എന്ന പ്രബോധനം കൃത്യമായി നിവൃഹിക്കുന്നതാണിതു്. ജാഗ്രതയുള്ള കാവൽക്കാരനെപ്പോലെ ആത്മാവു ഹൃദയത്തിന്റെ ചലനങ്ങളിന്മേലും ബോധത്തിൽ നടക്കുന്ന എല്ലാറ്റിന്മേലും: ധാരണകൾ, ഉദ്ദേശ്യങ്ങൾ, വികാരങ്ങൾ, പ്രവണതകൾ, ഒറ്റവാക്കിൽ ആന്തരികവും ബാഹ്യവുമായ സകലത്തിലും നിരൂപണ, വചനം, പ്രവൃത്തി എന്നിതുകളിന്മേലും തന്റെ സവ്വശ്രദ്ധയും ചെലുത്തുന്നു.

ബോധനിയന്ത്രണം പാലിക്കുന്നതിനു കൂടെ ഏകാഗ്രത (Recollection) ആവശ്യമാണ്. എന്നാൽ പ്രലോഭനങ്ങൾക്കിടയായ ഒരു ആത്മാവിൽ അതിനു യാതൊരു സ്ഥാനവുമില്ല. ഈ അഭ്യാസം കൂടക്കൂടെ നിവൃഹിച്ചാൽ അതു നമുക്കൊരു ശീലമായിത്തീരും.

ഞാൻ എങ്ങോട്ടു്, എന്തിനുപോകുന്നു? ഈ ലക്ഷത്തിൽ ഈശോ എന്തുപദേശിക്കുമായിരുന്നു? എന്റെ സ്ഥാനത്തു ഈശോ ആയിരുന്നെങ്കിൽ അവിടുന്നു എങ്ങനെ പ്രവത്തിക്കുമായിരുന്നു? ഇപ്പോൾ ഈ നിമിഷത്തിൽ അദ്ദേഹം എന്നിൽനിന്നും എന്താവശ്യപ്പെടുന്നു? ആന്തരികജീവിതം നയിക്കുവാൻ അതിയായി ആഗ്രഹിക്കുന്ന ഒരാത്മാവിൽ സ്വയമേ പൊന്തിവരുന്ന ചോദ്യങ്ങളാണിവ.

മറിയംവഴി ഈശോയെ സമീപിക്കുന്ന ഒരാത്മാവിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഈ ബോധനിയന്ത്രണം കൂടുതൽ ഹൃദയസ്പർശകമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. ഹൃദയത്തിനു ഈ നല്ല അമ്മയെ ആശ്രയിക്കുന്നതിനുള്ള ആവശ്യം സദാ ഉണ്ടായിരിക്കും.

മിശിഹായെ അനുകരിക്കുന്നു

പരമാത്മാവായും, പൂർണ്ണമായും, സ്നേഹത്തോടുകൂടിയും ഈശോയെ അനുകരിക്കുന്നതിനു ആഗ്രഹിക്കുന്ന ആത്മാവിൽ ഈശോമിശിഹാ ഭരണം നടത്തുന്നു. ഈ അനുകരണം തീക്ഷ്ണതാഭേദമനുസരിച്ചു രണ്ടുതരമുണ്ടു്. 1) സൂക്ഷ്മങ്ങൾ തന്റെ അഭിരുചിക്കൊത്തതോ അല്ലയോ എന്നു നോക്കാതെ അവയെ അതിൽത്തന്നെ പരിഗണിക്കുമ്പോൾ അവയോടു നിഷ്പക്ഷത പാലിക്കാൻ ആത്മാവു ബദ്ധശ്രമം ചെയ്യുന്നു. "ഞാൻ സ്വർഗ്ഗത്തിൽനിന്നിറങ്ങിവന്നിരിക്കുന്നതു് എന്നെ അയച്ചവന്റെ ഇഷ്ടം നിറവേറുവാനല്ലാതെ എന്റെ ഇഷ്ടം ചെയ്യുവാനല്ല" എന്നരുളിച്ചെയ്ത കർത്താവിന്റെ

മാതൃകയനുസരിച്ചുകൊണ്ടു ദൈവത്തിന്റെ തിരുമനസ്സുമാത്രമെ സ
ഫലത്തിലും ഇച്ഛിക്കുന്നുള്ളൂ. 2) ഐഹികപ്രവണതകൾക്ക എതിരും
അവയ്ക്കുനിഷ്ടകരവുമായ സംഗതികൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനു കൂടുതൽ
കൂടുതൽ സന്നദ്ധത പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ വി. ഇഗ്നേഷ്യസ്
"മിശിഹായുടെ ഭരണം" എന്ന തന്റെ സുപ്രസിദ്ധ ധ്യാനത്തിൽ
ഐഹികപ്രവണതകളോടു പോരാടുക എന്നു പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കു
ന്നതിന്റെ തത്വം പ്രവൃത്തിപഥത്തിലാക്കുന്നു. ദിവ്യരക്ഷകന്റെ
ദാരിദ്ര്യത്തെയും അവിടുത്തെ പീഡാസഹനം, എളിമയുടെ അഭ്യാ
സം ഇവയേയും കൂടുതൽ ഇഷ്ടപ്പെട്ടനുകരിക്കുന്നതിനു യത്നിക്കു
വാൻ വേണ്ടിയാണു് ആത്മാവു നൈസർഗ്ഗികപ്രവണതകളോടു എ
തിരായി വർത്തിക്കുന്നതു്. അപ്പോഴാണു് 'നിങ്ങൾ മിശിഹായെ
ഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നു' എന്നു വി. പൗലോസ് പറയുംപോലെ ആത്മാവു
ന. കർത്താവിനെ ശരിയായി ഗ്രഹിക്കുന്നതു്.

ആന്തരികജീവിതം സാധ്യമാകുന്നതെപ്പോൾ

എന്റെ ജീവിതസ്ഥിതി എന്തുതന്നെ ആയിരുന്നാലും പ്രാർത്ഥി
ക്കുന്നതിനു എനിക്കു ഒരുക്കമുണ്ടായിരിക്കയും വരപ്രസാദത്തോടു
ഞാൻ വിശ്വസ്തനായിരിക്കയും ചെയ്യുമെങ്കിൽ ആന്തരികജീവിത
ത്തിലേക്കു പ്രത്യാഗമിക്കുന്നതിനാവശ്യമായ എല്ലാമാർഗ്ഗങ്ങളും ന.
കർത്താവു എനിക്കു നൽകുന്നതാണു്. ഈ ആന്തരികജീവിതം അ
വിടുത്തോടുള്ള ഗാഢമൈത്രി എന്നിൽ പുനഃസ്ഥാപിക്കുകയും അ
വിടുത്തെ ജീവിതം എന്നിൽ പുലർത്തുകയും ചെയ്യുന്നതിനു എന്നെ
പ്രാപ്തനാക്കും. ഈ വിധത്തിൽ ഈ ജീവിതം എന്നിൽ അഭിവൃദ്ധി
പ്രാപിക്കുന്നതനുസരിച്ചു അതികഠോരപീഡകൾക്കിടയിൽപ്പോലും
എന്റെ ആത്മാവു പരമാനന്ദം അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെയിരി
ക്കും. ഇപ്രകാരം ഏശയ്യാദീർഘദർശിയുടെ വാക്യങ്ങൾ എന്നിൽ
സാക്ഷാത്കൃതമാകും. "അപ്പോൾ നിന്റെ പ്രകാശം ഉഷസ്സുപോ
ലെ ഉദിക്കും. നിന്റെ ആരോഗ്യം അതിവേഗം വർദ്ധിക്കും. നി
ന്റെ നീതി നിന്റെ മുമ്പാകെ ആഗമിക്കും. കർത്താവിന്റെ
മഹത്വം പലവിചാരത്തിനു വിധേയനായ നിന്നെ ഏക വിചാ
രത്തിലേക്കു കൊണ്ടുവരും. നീ വിളിക്കും കർത്താവു കേൾക്കും.
നീ കരയും അപ്പോൾ അവൻ പറയും "ഇതാ ഞാനിവിടെയുണ്ടു്"
എന്നു്. കർത്താവു നിനക്കു തുടർച്ചയായി വിശ്രമം നൽകും. നി
ന്റെ ആത്മാവിനെ തേജസ്സുകൊണ്ടു നിറക്കും. നല്ലതുപോലെ നന
യ്ക്കപ്പെട്ട തോട്ടംപോലെയും ഒരിക്കലും വറ്റാത്ത ഉറവുപോലെയും

നീ ആകും." (ഏശയ്യാ LVIII. 8. 9–11) എന്നതെ ഏശയ്യാ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ജീവൻ ഈശോ ആയിരിക്കണം

എന്റെ ശക്തികളും എന്റെ വിശുദ്ധീകരണത്തിനു മാത്രമല്ല പ്രേഷിതവൃത്തിക്കുകൂടെയും വിനിയോഗിക്കുവാൻ ദൈവം എന്നെ ക്ഷണിക്കുന്നെങ്കിൽ; ഈ വേലകളുടെ എല്ലാം ജീവൻ ഈശോ ആകുന്നു എന്നും, ഈശോതന്നെ ആയിരിക്കണമെന്നും, അവിടുന്നു ആഗ്രഹിക്കുന്നു എന്നുള്ള ദൃഢബോദ്ധ്യം എന്റെ മനസ്സിൽ എല്ലാറ്റിലും ഉപരിയായി ഞാൻ സംസ്ഥാപിക്കണം. "എന്നെക്കൂടാതെ നിങ്ങൾക്കു ഒന്നും തന്നെ ചെയ്യുവാൻ സാധിക്കയില്ല" എന്ന കർത്താവിന്റെ പ്രബോധനമനുസരിച്ചു എന്റെ അദ്ധ്വാനങ്ങളെമാത്രം വേർതിരിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ അവ ശൂന്യം, കേവലം ശൂന്യംതന്നെ.

ആന്തരികജീവിതം വഴി ഈ പ്രവൃത്തികളെ ഈശോയുടെ ജീവദായകമായ പ്രവർത്തനത്തോടു സദാ യോജിപ്പിക്കുന്നു എങ്കിൽ മാത്രമേ അവ പ്രയോജനകരവും ദൈവാരാധനമുള്ളതും ആകുകയുള്ളൂ. അപ്പോൾ അവ സർവ്വശക്തിയുള്ളവയായിത്തീരുന്നു. "എനിക്കു ശക്തി നൽകുന്ന മിശിഹാമൂലം സകലത്തിനും ഞാൻ ശക്തനാകുന്നു." (ഫിലിപ്പ് IV. 13) എന്നാൽ നിശ്ചയമോ സ്വയം സംതൃപ്തിയോ സ്വന്തം കഴിവുകളിലുള്ള ഉറപ്പോ, കീർത്തി പ്രാപിക്കണമെന്നുള്ള അഭിവാഞ്ഛയോ നിമിത്തം പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ നാം ഏർപ്പെടുന്നപക്ഷം ദൈവംനമ്മെ തിരസ്കരിക്കുകതന്നെ ചെയ്യും. സ്വയം അലങ്കരിക്കുവാൻവേണ്ടി ദൈവത്തിന്റെ മഹത്വത്തിൽ നിന്നു കവർച്ച കളവു നടത്തുന്നതു് ദൈവദ്രോഹപരമായ ബുദ്ധിഹീനതയല്ലയോ?

ഈ ബോധം സൽപ്രവൃത്തികളും ആരംഭിക്കുന്നതിൽ നിന്നും എന്നെ പിൻതിരിപ്പിക്കുന്നതിനുപകരം അതിലേക്കു കൂടുതൽ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും. എളിമ ലഭിക്കാൻ പ്രാർത്ഥിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത എന്നെ ബോധ്യപ്പെടുത്തും. ഈ എളിമ എന്റെ ഏറ്റം വലിയ നിക്ഷേപമായിരിക്കും. എന്തെന്നാൽ ദൈവസഹായത്തിന്റെയും എന്റെ വിജയത്തിന്റെയും തീർച്ചയായ ഉറപ്പതു് അതു്.

ഈ തത്വത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം ശരിയായി മനസ്സിലാക്കുക നിമിത്തം വാർഷികധ്യാനാവസരങ്ങളിൽ കാര്യമായി സ്വയം പ

രിശോധനചെയ്യുതാഴെപ്പറയുന്ന കാര്യങ്ങളിൽ എന്റെ അർഹതയെപ്പറ്റി ഞാൻ തീരുമാനിക്കും. എന്റെ പ്രവൃത്തിയുടെ ദുർബലതയേയും, നാ. കർത്താവിന്റെ പ്രവർത്തനത്തോട് യോജിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ അതിനുള്ള ശക്തിയേയും സംബന്ധിച്ചുള്ള ബോദ്ധ്യം എന്നിൽ മന്ദീഭവിച്ചുപോകുന്നുണ്ടോ? 2) പ്രേഷിതനെന്നനിലയിൽ എന്റെ ജീവിതത്തിൽ എല്ലാ സംതൃപ്തിയും, വ്യർത്ഥാഭിമാനവും, സ്വയം സന്തുഷ്ടിയും നിഷ്കൃഷ്ടണം അമർത്തുന്നുണ്ടോ? 3) സ്വയം പരിപൂർണ്ണമായി അവിശ്വസിക്കുന്നതിൽ ഞാൻ സ്ഥിരചിത്തനാണോ? 4) എന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു ജീവൻ നൽകുന്നതിനും ദൈവസഹായം ലഭിക്കുന്നതിനും, പ്രഥമവും പ്രധാനവുമായ തടസ്സമായിരിക്കുന്ന നിശബ്ദത്തിൽനിന്നു എന്നെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനും ഞാൻ ദൈവത്തോട് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നുണ്ടോ?

യഥാർത്ഥ സൗഭാഗ്യം

ആന്തരികജീവിതത്തിന്റെ ഈ വിശ്വാസപ്രമാണം ആത്മാവിന്റെ അസ്തിത്വത്തിന്റെതന്നെ മൂലപ്രമാണമായിത്തീരുമ്പോൾ സദ്ഭാഗ്യത്തിന്റെ ഒരോഹരി ഇഹത്തിൽവച്ചുതന്നെ തീർച്ചയായി അതു ആത്മാവിനു നൽകുന്നു. ആന്തരികജീവിതം തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവരുടെ ജീവിതമാണ്. ദൈവം നമ്മെ സൃഷ്ടിച്ചപ്പോൾ അവിടുത്തെ ദൃഷ്ടിപഥത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ഉദ്ദേശത്തോട് ഇതു യോജിക്കുന്നു. "അവൻമൂലം നാം ജീവിക്കേണ്ടതിനായി ദൈവം തന്റെ ഏകപുത്രനെ ലോകത്തിലേക്കയച്ചു." (I യോഹ: IV.4)

ഇതു പരിപൂർണ്ണസൗഭാഗ്യത്തിന്റെ ഒരു അവസ്ഥയാകുന്നു. മനുഷ്യനെ ദൈവം സൃഷ്ടിച്ചതു് അവൻ ദൈവത്തോട് ഐക്യപ്പെടുന്നതിനുവേണ്ടിയാണ്. അവന്റെ സൗഭാഗ്യം ഇതിലത്രെ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു്. ലൗകികസന്തോഷങ്ങൾക്കു വിപരീതമായി ഈ സൗഭാഗ്യത്തിൽ ബാഹ്യവശത്തു് മുള്ളുകൾ കാണപ്പെടുന്നു എങ്കിലും ആന്തരികഭാഗത്തു് റോസപുഷ്പങ്ങൾ വികസിക്കുന്നു. ആർസിലെ വികാരിയായിരുന്ന വി. ജോൺ വിയാന്നി ഇപ്രകാരം പലപ്പോഴും പറയുക പതിവായിരുന്നു. "ലോകത്തിലുള്ള ആളുകളുടെ സ്ഥിതി എത്ര ഭയനീയമാണ്. മുള്ളുകൾകൊണ്ടു നിറഞ്ഞ വസ്ത്രങ്ങൾ അവർ ധരിക്കുന്നു. ഒന്നനങ്ങിക്കഴിയുമ്പോൾ മുള്ളുകൾ അവരുടെ ദേഹത്തു തുളച്ചുകയറുന്നു. എന്നാൽ യഥാർത്ഥ ക്രിസ്ത്യാനി ധരിക്കുന്നതു് മൃദുവായ കമ്പിളിയാണ്." വി. ബർണ്ണാർഡ്

പറയുന്നു: "അവർ കരിഗിനെ കാണുന്നു. എന്നാൽ ആശ്വാസം കാണുന്നില്ല."

സ്വർഗ്ഗീയസ്ഥിതി! ആത്മാവു് സജീവസ്പർശ്ശമായിത്തീരുന്നു! "എന്റെ ഹൃദയത്തിന്റെ ദൈവത്തേയും, എന്റെ ദൈവത്തിന്റെ ഹൃദയത്തേയും എല്ലായ്പ്പോഴും ഞാൻ കൈവശംവെച്ചനുഭവിക്കുകയും എല്ലാ സ്ഥലത്തും എന്നോടുകൂടി വഹിച്ചുകൊണ്ടു നടക്കുകയും ചെയ്യുന്നു" എന്നു വി. മർഗ്ഗരീത്താമറിയത്തോടുകൂടി നമുക്കും പാടാം.

സനാതനസൗഭാഗ്യത്തിന്റെ സമാരംഭമാണിതു്. സ്വർഗ്ഗീയ സൗഭാഗ്യത്തിന്റെ വിത്തു വരപ്രസാദമാകുന്നു.

നാലാം അദ്ധ്യായം

ആന്തരികജീവിതം എത്രകുണ്ടു് അനാദരിക്കപ്പെടുന്നു.

ആന്തരികജീവിതത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം

ഇഹത്തിൽ പ്രേഷിതവൃത്തിക്കായി ദൈവം ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള കരുക്കളിൽ ഏറ്റവും ബലവത്തായ ഒന്നാണല്ലൊ സുബിയാക്കോയിലെ സന്ന്യാസസഭ. പ്രസ്തുത സഭയുടെ നിയമാവലിക്കു അടിസ്ഥാനമിട്ട വി. ബനദിക്തോസിന്റെ ആത്മാവസ്ഥയെപ്പറ്റി അതിസമർത്ഥനായ ഒരു ഭരണമേധാവിയും തീക്ഷ്ണതയുള്ളൊരു പ്രേഷിതനും അതേസമയം തികഞ്ഞൊരു ധ്യാനയോഗിയുമായിരുന്ന മഹാനായ വി. ഗ്രിഗോരിയൂസ് പാപ്പാ രണ്ടു വാക്കുകളിൽ സംക്ഷേപിച്ചു പ്രസ്താവിക്കുന്നതു് "അല്ലേഹം തന്നോടുകൂടിത്തന്നെ ജീവിച്ചിരുന്നു" എന്നാണു്.

നമ്മുടെ സമകാലീനരിൽ ഒരു വലിയ ഭൂരിപക്ഷത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇതിനു നേരെ വിപരീതമായ അനുമാനം സ്വീകരിക്കുവാൻ നാം നിർബന്ധിതരായിത്തീരുന്നു. തന്നോടുകൂടി മാത്രം ജീവിക്കുക, തന്നിൽ മാത്രം ജീവിക്കുക, ബാഹ്യപ്രവർത്തന

ങ്ങൾ തന്നെ ഭരിക്കുന്നതിനു അനുവദിക്കാതിരിക്കുക, ഭാവനാശക്തി, വികാരങ്ങൾ എന്നുവേണ്ട ബുദ്ധി, ഓർമ്മ, ശക്തി എന്നിവയേയുംകൂടി മനസ്സെന്ന യജമാനന്റെ ദാസന്മാരുടെ നിലയിലേക്കു കൊണ്ടുവന്നിട്ട ഈ മനസ്സിനെ നിരന്തരമായി ദൈവതിരുമനസ്സിനോട് അനുയോജ്യമാക്കുക എന്നിവയെല്ലാം, "പ്രവർത്തനത്തെ പ്രവർത്തനത്തിനുവേണ്ടിമാത്രം സ്നേഹിക്കുക" എന്ന നവീനാശയത്തിന്റെ ഉദയംകണ്ടു ഭ്രമിക്കുന്ന ഈ ശതാബ്ദത്തിൽ വേണ്ടത്ര സ്ഥാനമില്ലെന്നാണു വന്നിരിക്കുന്നതു്.

ആന്തരികജീവിതത്തിന്റെ വിഷ്കങ്ങൾ

ജോലിത്തിരക്കു്, കൂട്ടംബപ്രശ്നങ്ങൾ, ആരോഗ്യം, സൽക്കീർത്തി, സ്വദേശസ്നേഹം, താൻ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സന്ന്യാസസമൂഹത്തിന്റെ ഖ്യാതി, ദൈവമഹത്വത്തിനെന്നുള്ള നാട്യം, ഇവയിലേതെങ്കിലും ഒന്നുമാത്രം മതി നമ്മുടെ ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ ശിക്ഷണാഭ്യാസത്തിൽനിന്നു ഒഴിഞ്ഞുമാറുവാൻ എന്ന നിലയിൽ നാം എത്തിയിരിക്കുന്നു. മുൻപറഞ്ഞവയെല്ലാം ആന്തരികജീവിതത്തെ വിഷ്കപ്പെടുത്തുവാൻ പരസ്പരം മത്സരിക്കുന്നു. ബാഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങളിലേപ്പെട്ടുന്നതിനുള്ള ഈ വിഭ്രാന്തി, നമുക്കെതിക്കുവാൻ അസാദ്ധ്യമായ ഒരാകർഷണം നമ്മിലുളവാക്കി ഒടുവിൽ അതു വിജയശ്രീലാളിതയാകുന്നു.

ഇങ്ങനെയിരിക്കെ ആന്തരികജീവിതം അനാദരിക്കപ്പെടുന്നതിൽ എന്തിനാശ്ചര്യപ്പെടുന്നു?

ഇവിടെ അനാദരിക്കപ്പെടുന്നു എന്നതു് കേവലം ശാന്തമായ ഒരു പദപ്രയോഗം മാത്രമാണു്. ആന്തരികജീവിതത്തിന്റെ ആവശ്യകതയും പ്രയോജനവും ഗ്രഹിക്കുന്നതിൽ മുന്നണിയിൽ നില്ക്കുന്നവർ അതിനെ നിന്ദിക്കുകയും മറ്റുള്ളവരുടെ നിന്ദാവിഷയമാക്കിത്തീർക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ മനഃസ്ഥിതിയെ ശക്തിയായി പ്രതിഷേധിക്കുന്നതിനാണു് 1833 ജനുവരി 22–ാംനു- പതിമൂന്നാം ലീയോ പാപ്പാ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു ബാൾട്ടിമോറിലെ മെത്രാപ്പോലീത്താ ആയിരുന്ന കർദ്ദിനാൾ ഗിബ്ബൺസിനു **"Testem Benevolentiae"** എന്നാരംഭിക്കുന്ന അപ്പസ്തോലികലേഖനം അയച്ചുകൊടുത്തതു്. പ്രസ്തുത തിരുവെഴുത്തിൽ ബാഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങളെ മാത്രം പ്രശംസിക്കുന്നതിനെ പ്രതിഷേധിക്കുകയും അതുകൊണ്ടുണ്ടാകാവുന്ന ആപല്ക്കരഫലങ്ങളെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

ദിവ്യകാരുണ്യജീവിതം അനുദിനമുണ്ടാകുന്നു.

ആന്തരികജീവിതം നയിക്കുന്നതിനാവശ്യമായ യത്നത്തിൽ നിന്നൊഴിയുവാൻവേണ്ടി മിശിഹായോടുകൂടിയും മിശിഹായിലും മിശിഹായ്ക്കുവേണ്ടിയും ജീവിക്കുന്നതിന്റെ വൈശിഷ്ട്യം ചില വൈദികർപോലും മനഃപൂർവ്വം ഗ്രഹിക്കാതിരിക്കുന്നു. പരോസാകുന്ന പാരമേൽ എന്നവണ്ണം ദിവ്യകാരുണ്യജീവിതത്തിൽക്കൂടിയാണ് രക്ഷണീയവേല പടുത്തിരിക്കുന്നതു് എന്ന വസ്തുത ഇവർ വിസ്മരിക്കുന്നു. ബാഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങളിൽമാത്രം ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന പ്രേഷിതർ അറിയാതെതന്നെ കാതലായ പ്രവർത്തനങ്ങളെ പിന്നണിയിലേക്കു തള്ളുവാനാണു യത്നിക്കുന്നതു്. ഇക്കൂട്ടരെ സംബന്ധിച്ചു പറഞ്ഞാൽ ദേവാലയം ഒരു പ്രോട്ടസ്റ്റന്റു കപ്പേളയായി പരിണമിച്ചിട്ടില്ല. വി. സക്രാരി ഒഴിഞ്ഞതുമല്ല എന്നതു വാസ്തവംതന്നെ. അവർ പ. കൂർബ്ബാനയിൽ വിശ്വസിക്കുന്നു. എന്നാൽ തങ്ങൾക്കെന്നതുപോലെ തങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും ആവശ്യമായിരിക്കുന്ന ജീവന്റെ ഘടകം അവർ അവിടെ ദർശിക്കുന്നില്ല. ഇക്കൂട്ടരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ ദിവ്യകാരുണ്യജീവിതം ആധുനികസംസ്കാരത്തിനനുയോജ്യമായി ജീവിക്കുവാൻ അഥവാ അതിന്റെ ആവശ്യങ്ങളെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുവാൻ അത്ര പര്യാപ്തമല്ല. ദിവ്യകാരുണ്യജീവിതവും അതിന്റെ അവശ്യഫലമായിട്ടുവാകുന്ന ആന്തരികജീവിതവും പ്രാബല്യത്തിലിരുന്നിരുന്ന ഒരു കാലഘട്ടം ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ ആ കാലം കഴിഞ്ഞുപോയി.

ഈ അഭിപ്രായത്തിൽ നിമഗ്നരായി ജീവിക്കുന്നവർക്കു-അവരുടെ സംഖ്യ വളരെ വലുതാണു്-ആദിമക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു പ. കൂർബ്ബാനയോടുണ്ടായിരുന്ന വിധത്തിലുള്ള യഥാർത്ഥതാല്പര്യം നഷ്ടീഭവിച്ചിരിക്കയാണു്. ഇത്തരക്കാരെ സംബന്ധിച്ചു വി. കൂർബ്ബാനയിൽ ഈശോയോടുള്ള ഗാഢമായ ഐക്യം എന്നൊന്നില്ലാത്തതിനാൽ ആന്തരികജീവിതം മഹത്തുക്കളുടെ വെറും ഒരു സ്മരണമാത്രമായി പരിണമിക്കപ്പെടുന്നതിൽ കുറ്റം ആശ്ചര്യത്തിനു വകയില്ല.

ആത്മപ്രശംസയുടെ പിന്നിൽ ഗർവ്വം

ഇവർ തങ്ങളുടെ അപദാനങ്ങളെ വർണ്ണിക്കുന്നതു കേൾക്കുമ്പോൾ നമുക്കു തോന്നും സർവ്വശക്തനായ ദൈവത്തിനു ഇവരെക്കൂടാതെ യാതൊന്നും ചെയ്യുവാൻ സാധിക്കയില്ലെന്നു്. ഇക്കാണുന്ന മഹാപ്രപഞ്ചം ഒരു നേരമ്പോക്കുപോലെ സൃഷ്ടിച്ച ദൈവത്തിനു്

–ആരുടെ മുമ്പിൽ ഈ ബ്രഹ്മാണ്ഡം വെറും ധൂളിയും ചാമ്പലും മാത്രമായിരിക്കുന്നുവോ ആ ദൈവത്തിനു്–ഇവരുടെ സഹകരണം കൂടാതെ ഒന്നും ചെയ്യുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ലപോലും!! അത്മേനികളായ അനവധി വിശ്വാസികൾ, എന്നുവേണ്ട അനേകം വൈദികരും സന്യാസികളും കൂടെയും സ്വപ്രധാനമായിട്ടുള്ളതു് ബാഹ്യമായ സൽപ്രവൃത്തനങ്ങൾ മാത്രമാണെന്നു കരുതുന്നു. ഈ ബോദ്ധ്യം ഇക്കൂട്ടർക്കു ക്രമേണ ഒരു വിശ്വാസസത്യംപോലെയാകുന്നു. ഇതു് അവരുടെ ആദർശങ്ങളെ നയിക്കുന്നു. തിരുസഭയ്ക്കു്, ശ്രുപതക്കു്, ഇടവകയ്ക്കു്, തങ്ങളുടെ സന്യാസസഭയ്ക്കു്, തങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തനങ്ങൾ ഏറ്റവും ആവശ്യമാണെന്നു് അവർ കരുതുന്നു. ദൈവത്തിനു തങ്ങളെക്കൊണ്ടു ആവശ്യമുണ്ടു് എന്നവർ പറയുന്നതിനു അവക്തിയായ ആനന്ദമുണ്ടു്. ഇത്തരം മൂഢത്വം പരസ്യമായി പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതിനു അവർ മുതിരുകയില്ലായിരിക്കും. എന്നിരുന്നാലും അവരുടെ ഹൃദയത്തിന്റെ അടിത്തട്ടിൽ സ്വാഭിമാനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമായിരിക്കുന്ന ധാർഷ്ട്യവും അതിനെ ഉല്ലാദിപ്പിക്കുന്നതിനു കാരണമായ വിശ്വാസക്ഷയവും ഒളിഞ്ഞുകിടപ്പുണ്ടു്.

ബാഹ്യപ്രവൃത്തനങ്ങളിൽ കൂട്ടുതലായി മുഴുകുന്നവർ ആന്തരികജീവിതത്തെ വിഗണിക്കുന്നു

സിരാക്ഷീണംവന്ന ചില രോഗികൾ എല്ലാ ജോലികളിൽ നിന്നും ദീർഘകാലത്തേക്കു വിരമിക്കണമെന്നു ഡോക്ടർമാർ അഭിപ്രായപ്പെടാറുണ്ടു്. ഇതു് അവക്കു ഏറ്റവും അസഹ്യമായ ഒരു പ്രതിവിധിയത്രെ. എന്തെന്നാൽ അവരുടെ സുഖക്കേടുതന്നെ എപ്പോഴും പ്രവൃത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനു വിഭ്രാന്തിപിടിച്ച ഒരു ദ്വിതീയ പ്രകൃതി സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കയാണു്. അതു സദാ ഓരോന്നു പ്രവൃത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനു അവരെ പ്രേരിപ്പിക്കും. ഓരോ നിമിഷവും ഇങ്ങനെ കൂടുതൽ ശക്തിയും വികാരവും അവർ ചിലവിടുന്നു. ഇതു അവരുടെ അസ്വാസ്ഥ്യം വർദ്ധിപ്പിക്കും.

ആന്തരികജീവിതം സംബന്ധിച്ചും പലപ്പോഴും ഇതുപോലെതന്നെയാണു്, ബാഹ്യപ്രവൃത്തനങ്ങളിൽ മുഴുകി ഇരിക്കുന്നവക്കും സംഭവിക്കുന്നതു്. അവർ അത്യധികമായി അതിനെ നിരസിക്കുക മാത്രമല്ല അതിനെ കൂടുതൽകൂടുതലായി വെറുക്കുകകൂടെയുമാണു ചെയ്യുന്നതു്. എന്തെന്നാൽ ഇതിന്റെ അഭ്യാസം ഒന്നുമാത്രമാണു് രോഗാർത്തമായ അവരുടെ ആത്മീയസ്ഥിതിക്കെതിരായ പ്രതി

വിധി. പ്രാർത്ഥനയുടെ ജീവിതം നയിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതിനു പകരം, ആ വിചാരംതന്നെ ബാഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങളുടെ കുമ്പാരത്തിനടിയിൽ കുഴിച്ചുമൂടുന്നതിനാണ് അവരുടെ ശ്രമം. യാതൊരു ക്രമീകരണവുംകൂടാതെ അവരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ അവർ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ അവരെ സുഖപ്പെടുത്താമെന്നുള്ള ആശതന്നെ ഇല്ലാതാകുന്നു.

കപ്പലിനെ നയിക്കുന്നവർ, പക്ഷിവേഗത്തിൽ മുന്നോട്ടു പായുന്ന അതിന്റെ വേഗതകണ്ടു വിസ്മയിക്കുമ്പോൾ, ശ്രദ്ധയുള്ള അമരക്കാരന്റെ അഭാവംമൂലം കപ്പൽ വഴിതെറ്റിയാണ് ഓടുന്നതെന്നും അതിവേഗം പാറയിൽ മുട്ടി അതു തകർന്നുപോകുമെന്നും ദൈവം കാണുന്നു. നമ്മുടെ കർത്താവു എല്ലാറ്റിലും പ്രധാനമായി ആവശ്യപ്പെടുന്നതു് ആത്മാവിലും സത്യത്തിലും തന്നെ ആരാധിക്കുന്നവരെയാണ്. ആന്തരികജീവിതമില്ലാത്ത പ്രേഷിതനെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞാൽ, ബാഹ്യഫലങ്ങളെ പ്രധാനലക്ഷ്യമാക്കിയുള്ള തന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾവഴി ദൈവത്തിനു കൂടുതൽ മഹത്വം വരുത്തുന്നു എന്നു അയാൾ ഭാവിക്കുന്നു.

വിദ്യാലയങ്ങൾ, ധർമ്മ വൈദ്യശാലകൾ, മതപ്രചാരണം, ആസ്പത്രികൾ, ഇവ ഇക്കാലത്തു കൂടുതൽ വിലമതിക്കപ്പെടുന്നു. നേരേമറിച്ചു തപസ്സും പ്രാർത്ഥനയും വഴിയുള്ള ഭക്തിയുടെ ആന്തരികരൂപം വളരെ കുറവായിമാത്രം ഗ്രഹിക്കപ്പെടുന്നു. ഇതിനുള്ള കാരണം മേൽപ്പറഞ്ഞ മനഃസ്ഥിതിതന്നെ വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. അജ്ഞാതമായ പരിത്യാഗത്തിന്റെ ശക്തി ഗ്രഹിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്ത ഇവർ, സന്ന്യാസാവൃതിക്കുള്ളിലുള്ള ഏകാന്തതയിൽ അജ്ഞാതജീവിതത്തിനു തങ്ങളെ സമർപ്പിക്കുകയും, എന്നാൽ ആത്മരക്ഷയിലുള്ള തീക്ഷ്ണതയിൽ ഏറ്റവും ഉന്മേഷഭരിതനായ മിഷനറിക്കൊപ്പം നില്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരെ മടിയന്മാരെന്നും മനോരാജ്യക്കാരെന്നും മുദ്രയടിക്കുന്നു. മാത്രമല്ല, സൽപ്രവൃത്തികളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുവെ, തങ്ങളുടെ തീക്ഷ്ണതയെ വിശുദ്ധീകരിക്കുന്നതിനും അങ്ങനെ തങ്ങളുടെ വേലക്കു ഏറ്റവും നല്ല ഫലം ദിവ്യകാരുണ്യനാഥൻ നൽകുന്നതിനുംവേണ്ടി ഏറ്റവും പ്രയോജനകരമായ ബാഹ്യകൃത്യങ്ങളിൽനിന്നുകൂടെയും ഒഴിഞ്ഞു ചിലപ്പോൾ ദിവ്യസക്രാരിയുടെ മുമ്പിൽ ഏതാനും സമയം ചിലവഴിക്കേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാണെന്നു കരുതുന്നവരേയും ഇവർ പരിഹസിക്കുന്നു.

അഞ്ചാം അദ്ധ്യായം

ആന്തരികജീവിതം അലസതാപരമോ?

ആക്ഷേപമാണ് ഈ കൃതി

ആന്തരികജീവിതത്തിനു കേടുതട്ടാതെ തങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനം ആത്മാക്കൾക്കു ഉപകാരപ്രദമായിരിക്കുന്നതിനു് കഠിനമായി അദ്ധ്വാനിക്കുവാൻ ഉജ്ജ്വലമായ തീക്ഷ്ണതയുള്ളവരും എന്നാൽ ആ മാതിരി സേവനത്തിനു ആവശ്യമായ മാർഗ്ഗങ്ങളെ അവഗണിച്ചേക്കാമെന്നുള്ള അപകടത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നവരുമായ പ്രേഷിതരെ ഉദ്ദേശിച്ചാണു് ഈ കൃതി എഴുതിയിരിക്കുന്നതു്.

വിശ്രമാസക്തരായ ഭാവിപ്രേഷിതരെ തീക്ഷ്ണതയുള്ളവരാക്കുവാനോ, സ്വാർത്ഥതയാൽ വഞ്ചിക്കപ്പെട്ടകുനിമിത്തം അലസത ഭക്ഷിയെപ്പോറ്റുമെന്നു കരുതുന്നവരെ ഉണർത്തുവാനോ, വിശ്രമപരമായ തങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിനു ഒരു കോട്ടവും തട്ടാതെ ബഹുമാനമോ സ്വാർത്ഥലാഭമോ ഉദ്ദേശിച്ചു ചില പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടുന്ന അലസരുടെയും ഉറക്കംതൂങ്ങികളുടെയും മന്ദതയെ അകറ്റുവാനോ ഈ കൃതി ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ഈവക കാര്യങ്ങൾ പ്രതിപാദിക്കുന്നതിനു ഒരു പ്രത്യേക പുസ്തകംതന്നെ വേണം.

നാം ഉന്മേഷത്തോടുകൂടി ജോലിചെയ്യണമെന്നുള്ളതാണു് ദൈവതിരുമനസ്സു്. പിശാചു അലസമായ നമ്മുടെ സ്വഭാവത്തോടു ഒന്നുചേർന്നു മന്ദതയും തീക്ഷ്ണതക്കുറവുംകൊണ്ടു് അതിനെ അധഃപതിപ്പിക്കുവാൻ പരിശ്രമിക്കുന്നു. ഈ വസ്തുതകൾ മുകളിൽ വിവരിച്ച മന്ദരായ കൂട്ടരെ നല്ലതുപോലെ മനസ്സിലാക്കി അവരെ കർമ്മോദ്യുക്തരാക്കുന്ന ഭാരം മറ്റുള്ളവർക്കായി വിട്ടുകൊണ്ടു ബഹുമാന്യരായ എന്റെ സഹവൈദികരോടുമാത്രം ചിലതു പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

ദൈവത്തിലെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ

സർവ്വശക്തനായ ദൈവത്തിൽ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വാചാമഗോചരങ്ങളായ പ്രവർത്തനങ്ങളെ വർണ്ണിക്കുന്നതിനു മനുഷ്യനു സാദ്ധ്യമല്ല. തന്റെ ആന്തരികജീവിതംവഴി പിതാവു പുത്രനെ

ജനിപ്പിക്കുന്നു. പിതാവിന്റെയും പുത്രന്റെയും ആന്തരികജീവിതത്തിന്റെ ഫലമായി പരിശുദ്ധാത്മാവു പുറപ്പെടുന്നു.

സെഹിയോൻ ഉപ്പുശാലയിൽവെച്ച് അപ്പസ്തോലന്മാർക്കു നൽകപ്പെട്ട ആന്തരികജീവിതം അവരുടെ തീക്ഷ്ണതയെ ഉജ്ജ്വലിപ്പിച്ചു.

മനസ്സറിഞ്ഞുകൊണ്ടു ഉർവ്വ്യാഖ്യാനംചെയ്യാതെ ശരിയായി കാര്യം ഗ്രഹിക്കുന്ന ഒരാൾക്കു ആന്തരികജീവിതം ഭക്തിനിർഭരമായ ജീവിതത്തിന്റെ ശക്തികേന്ദ്രമാകുന്നു.

ആന്തരികജീവിതം അലസതാപരമോ?

ബാഹ്യമായ പ്രകടനങ്ങൾ ഒന്നുംതന്നെ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടില്ലെങ്കിലും പ്രാർത്ഥനയുടെ ജീവിതം അതിൽതന്നെ പ്രവർത്തനത്തിന്റെ അതുല്യമായ ഉറവയാണ്. മരുഭൂമിയിലെ രക്ഷാസങ്കേതംപോലെ സുഖജീവിതം നയിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവർക്കുള്ള സങ്കേതസ്ഥാനമാണ് പ്രാർത്ഥനാപരമായ ജീവിതമെന്നു ആരെങ്കിലും കരുതുന്നു എങ്കിൽ അതു തികച്ചും അയഥാർത്ഥംതന്നെ. "സ്വർഗ്ഗരാജ്യം പീഡിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. ബലപ്രയോഗികർ അതിനെ ബലത്താൽ പിടിച്ചു കൊണ്ടുപോകുകയും ചെയ്യുന്നു." എന്ന വാക്കുകൾ ഈ പ്രാർത്ഥനാജീവിതത്തോടു പ്രത്യേകം ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നുള്ളതും സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കു ഋജുതരമായി മനുഷ്യനെ നയിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്നതു് ഇതാണെന്നുള്ളതുതന്നെ പ്രാർത്ഥനാജീവിതത്തിന്റെ ആവശ്യകതയെ വേണ്ടുവോളം വിളിച്ചറിയിക്കുന്നു.

ജോലികൾ മൂന്നുതരം

പന്ത്രണ്ടുകൊല്ലം ട്രാപ്പിസ്റ്റ് സന്ന്യാസസഭയുടെ ആബട്ട് ജനറാളായിരുന്ന ഡോം സെബാസ്റ്റ്യൻ ഒരു വലിയ ആദ്ധ്യാത്മിക ഗ്രന്ഥകർത്താവാണ്. IX-ാം പീയൂസ് പാപ്പായുടെ കാലത്തു് പേപ്പൽ സംസ്ഥാനത്തിലെ ഒരു വിശ്വസ്തസേവകനായിരുന്ന ഇദ്ദേഹം പിന്നീടു് സന്ന്യാസസഭയിൽ പ്രവേശിച്ചു. 1904-ൽ ചരമം പ്രാപിച്ചു. സന്ന്യാസിയുടെയും പടയാളിയുടെയും ജീവിതത്തിലെ വിഷമതകളെ ഇദ്ദേഹം സുധീരം അഭിമുഖീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്; ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയുടെ അദ്ധ്യയനകാലത്തെ ആകുലചിന്തകൾ അനുഭവിച്ചു മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ടു്; ഒരു അധികാരിയുടെ ജോലിയോടനുബന്ധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന വിഷമതകളും ശരിക്കു ഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

പ്രവർത്തനങ്ങൾ മൂന്നുതരമുണ്ടെന്നു ഇട്ടേഹം സാധാരണ പറയുമായിരുന്നു.

1) ശരീരാദ്ധ്വാനം പ്രധാനമായി ആവശ്യപ്പെടുന്ന കൂലിവേല, കൈപ്പണി, പട്ടാളജോലി മുതലായവ. മനുഷ്യന്റെ ധാരണ ഏതുവിധമായിരുന്നാലും മൂന്നുവിധ പ്രവൃത്തികളിൽ ഏറ്റവും എളുപ്പമുള്ളതു് ഈ തരത്തിൽപ്പെട്ടവയാണു്.

2) പണ്ഡിതന്റെ ബുദ്ധിപരമായ പ്രവൃത്തി; ചിന്തകന്മാർ, പണ്ഡിതന്മാർ, താത്വികന്മാർ മുതലായവർ ഓരോ സംഗതികളുടെയും യാഥാർത്ഥ്യം കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനു ബുദ്ധികൊണ്ടു ചെയ്യുന്ന വേല; ഗ്രന്ഥകർത്താക്കൾ, അദ്ധ്യാപകന്മാർ, മുതലായവർ തങ്ങൾക്കുള്ള അറിവിനെ മറ്റുള്ളവർക്കു പകർന്നുകൊടുക്കുന്നതിനു് ചെയ്യുന്ന ശ്രമങ്ങൾ; നയതന്ത്രജ്ഞൻ, വ്യാപാരി, എൻജിനീയർ, യുദ്ധകാലങ്ങളിലെ സേനാനായകന്മാർ മുതലായവർ സംഗതികളെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതിനും എല്ലാ വശങ്ങളും നോക്കി പ്രവർത്തനപദ്ധതി രൂപവൽക്കരിക്കുന്നതിനും അവയെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനും നയിക്കുന്നതിനും ചെയ്യുന്ന ശ്രമങ്ങൾ. ഇവ ബുദ്ധികൊണ്ടുള്ള വേലയാകുന്നു. ഇവ ദേഹാദ്ധ്വാനത്തേക്കാൾ വളരെ വിഷമമേറിയതാകുന്നു.

3) ആന്തരികജീവിതം നയിക്കുന്നതിനുള്ള യത്നം. ഈ വേലയാകുന്നു മേൽപ്പറഞ്ഞ മൂന്നുതരം വേലയിൽ ഏറ്റവും വിഷമമേറിയതും അദ്ധ്വാനമുള്ളതും എന്നാണു് ഡോം സെബാസ്റ്റ്യൻ പ്രസ്താവിക്കുന്നതു്.

ഉദ്ദേശകളെ ജയിക്കുക കൂടുതൽ ബുദ്ധിമുട്ടുള്ള ജോലി

മഹാനായ വി. ഗ്രിഗോറിയൂസ് പറയുന്നു, "നമ്മുടെ ഉദ്ദേശകളെ ജയിക്കുന്നതിനു ചെയ്യുന്ന വേലയാകുന്നു ശരീരാദ്ധ്വാനത്തേക്കാൾ വളരെ മടുപ്പു വിഷമമേറിയതു്. ഇഹത്തിൽ നമുക്കേറ്റവും സന്തുഷ്ടി നൽകുന്നതും ഈ വേലതന്നെ. അതേസമയം ഇതാകുന്നു സുപ്രധാനമായ വേലയും. ഇതു മനുഷ്യന്റെ ഒരു തൊഴിലായിട്ടല്ല പരിഗണിക്കേണ്ടതു്. പ്രത്യുത അവന്റെ വ്യക്തിത്വത്തേയും അസ്തിത്വത്തെയുമാണു് ഈ വേല സ്പർശിക്കുന്നതു്. ധനവും മാനവും കീർത്തിയും സമ്പാദിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ആദ്യത്തെ രണ്ടു തരത്തിൽപ്പെട്ട ജോലികൾ ചെയ്യുന്നതിനു എത്ര വളരെ കഷ്ടപ്പാടുകളാണു മനുഷ്യൻ സഹിക്കുന്നതു്. അതിൽ അവർ അഭിമാനം കൊള്ളുന്നു. പക്ഷെ സുകൃതം അഭ്യസിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ബുദ്ധിമുട്ട

വാൻ അവനു ശക്തിയില്ല, ധൈര്യമില്ല, അതിനു അവനു ആഗ്ര ഹവുമില്ല.

തന്റെമേലും തന്റെ ചുറ്റുപാടുകളിന്മേലും യാതൊരുയവും കൂടാതെ ഭരണം നടത്തുന്നതിനു യത്നിക്കുന്നതാകുന്നു ആന്തരികജീ വിതം സമ്പാദിക്കുവാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരുവന്റെ ആദർശം. ഇതു് എല്ലാ സംഗതികളിലും ദൈവസ്തുതിക്കായിട്ടുമാത്രം പ്രവ ർത്തിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിത്തന്നെയാകുന്നു. ഈ ആദർശത്തെ യഥാ സ്ഥിതീകരിക്കുന്നതിനു എല്ലാ പരിതസ്ഥിതികളിലും അവൻ നമ്മുടെ കർത്താവിനോടു യോജിച്ചിരിക്കുവാനും അങ്ങനെ തന്റെ ലക്ഷ്യ ത്തിൽ ദൃഷ്ടികൾ പതിപ്പിക്കുവാനും, സ്വവും സുവിശേഷത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ പരിശോധിക്കുവാനും പരിശ്രമിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ യുള്ളവൻ വി. ഇഗ്നാസിയോസിനോടുകൂടി "ഞാൻ എങ്ങോട്ടു്, എന്തിനായിട്ടു പോകുന്നു?" എന്നാവർത്തിച്ചാവർത്തിച്ചു എല്ലാ സംഗ തികളിലും തന്നോടുതന്നെ ചോദിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ, ബുദ്ധി, മന സ്സു്, ഓർമ്മ, വികാരം, ഭാവനാശക്തി, പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങൾ, എന്നി വയെല്ലാം തത്വങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചു നില്ക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇതു് സാധിതപ്രായമാക്കുന്നതിനു അവൻ സഹിക്കേണ്ട ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ അസംഖ്യങ്ങളാണു്.

അപ്പോൾ പരിത്യാഗം അനുഷ്ഠിക്കുക, ന്യായമായ സന്തോഷം അനുഭവിക്കുക, ചിന്തിക്കുക, പ്രവർത്തിക്കുക, അദ്ധ്വാനിക്കുക, ആശ്വസിക്കുക, നന്മയിലേക്കു ചായുക, തിന്മയോടു വെറുപ്പുതോ ന്നുക, ആഗ്രഹിക്കുക, ഭയപ്പെടുക, ദുഃഖത്തേയോ സന്തോഷത്തേ യോ അഭിമുഖീകരിക്കുക, പ്രതീക്ഷയോ ഭയമോകൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരി ക്കുക എന്നിങ്ങനെ എല്ലാറ്റിലും എല്ലായിപ്പോഴും ദൈവഹിതത്തി ന്റെ നേർവഴിയിലൂടെ തന്റെ ജീവിതമാകുന്ന കപ്പലിനെ നിയന്ത്രി ച്ചുനയിച്ചു കൊണ്ടുപോകുന്നതിനവർ സ്ഥിരതയോടെ യത്നിക്കുന്നു.

പ്രാർത്ഥനാസമയത്തു് പ്രത്യേകിച്ചു വി. കുമ്പാനയുടെ സന്നി ധിയിലിരിക്കുമ്പോൾ കാണപ്പെടാത്ത ദൈവത്തോടു, അഭിമുഖ മായി കണ്ടാലെന്നവണ്ണം, സംസാരിക്കത്തക്ക നിലയിലെത്തുന്ന തിനുവേണ്ടി, സൃഷ്ടികളിൽനിന്നു കൂടുതൽ പരിപൂർണ്ണമായി സ്വയം അകറുന്നു. അപ്പസ്തോലിക വേലകളുടെ മദ്ധ്യേയും ഈട്ടുരൻ വി. പൗലോസ് മോശയിൽ സ്തുത്യർഹമായിക്കണ്ട ആദർശം സാ ക്ഷാൽക്കരിക്കുന്നതിനു പരിശ്രമിക്കുന്നു.

അപ്പോൾ ജീവിതത്തിലെ നൈർഭാഗ്യങ്ങളോ ദുരാശകളുടെ കൊടുങ്കാറ്റുകളോ ആന്തരികജീവിതാഭ്യാസത്തിൽനിന്നു അവനെ

പിൻതിരിപ്പിക്കാൻ ശക്തമാകയില്ല. വല്ല തെറ്റിലും വീഴന്നതായാൽ ഉടൻതന്നെ സ്വയംപരിശോധിച്ചു മനസ്താപപ്പെട്ട കൂടുതൽ ദൃഢനിശ്ചയത്തോടെ മുമ്പോട്ട അവൻ പായുന്നു.

എത്ര വലിയ ജോലിയാണിതു്! എന്തുകൊണ്ടാണു ആന്തരികജീവിതാഭ്യാസം ആവശ്യപ്പെടുന്ന ത്യാഗം അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിനു സഹിഷ്ണുത പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നവർക്കു ഇഹത്തിൽവെച്ചുതന്നെ നല്ല ഈശോ പ്രത്യേകാനന്ദം നൽകുന്നതെന്നു ഇപ്പോൾ നാം മനസ്സിലാക്കുന്നു. "ഇവരോ അലസന്മാർ!!" ഡോം സെബാസ്ത്യൻ തുടരുന്നു: "ആന്തരികജീവിതം നയിക്കുന്നവരും തീക്ഷ്ണമതികളുമായ ഈ വൈദികരും സന്യാസികളുമാണോ അലസന്മാർ? വെറും അസംബന്ധമല്ലാതെ മറ്റെന്താണിതു്. ലോകത്തിൽ ഏറ്റവും ജോലിത്തിരക്കുള്ളവർ വന്നു അവരുടെ വേല നമ്മുടെ വേലയോടു താരതമ്യപ്പെടുത്താമോയെന്നു പരിശോധിച്ചു നോക്കട്ടെ."

ഇതു് അനുഭവത്താൽ അറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്തവരായി ആരുണ്ടു്? ചിലപ്പോൾ അരമണിക്കൂർനേരത്തേക്കു നന്നായി ധ്യാനിക്കയോ ശ്രുതയോടുകൂടി കുമ്പാനം കാണുകയോ, ശ്രുതയോടുകൂടി ക്വാനൻജപം ജപിക്കയോ ചെയ്യുന്നതിനേക്കാൾ ആശ്വാസപ്രദമായിത്തോന്നുന്നതു ദീർഘസമയത്തേക്കുള്ള ദേഹാദ്ധ്വാനമാണു്. ഫാ. ഫേബർ പറയുന്നു: "ചിലർക്കു ദിവസത്തിലെ ഏറ്റവും വിഷമമേറിയ സമയം പ. കുമ്പാനം സ്വീകരിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള ഉപകാരസ്മരണക്കായുള്ള കാൽമണിക്കൂർ സമയമാകുന്നു." മൂന്നുദിവസത്തെ ഒരു ധ്യാനം കഴിക്കുവാൻ എന്തു വിപ്രതിപത്തിയാണു ചിലർക്കു തോന്നുക! തിരക്കുള്ളതും എന്നാൽ സുഖപ്രദവുമായ ജോലികളിൽനിന്നു മൂന്നുദിവസത്തേക്കു പിൻവാങ്ങി അഭൗമമണ്ഡലത്തിൽ ജീവിക്കുക, ഈ ദിവസങ്ങളിൽ ആദ്ധ്യാത്മികചൈതന്യം ജീവിതം മുഴുവനിലും വ്യാപിപ്പിക്കുക, വിശ്വാസത്തിന്റെ ദൃഷ്ടികൊണ്ടും ഹൃദയംകൊണ്ടും മാത്രം സമസ്തവും വീക്ഷിക്കുന്നതിനു ബുദ്ധിയെ നിഷ്ക്രിയമാക്കുക, മിശിഹായേയും അവിടുത്തെ ജീവിതത്തേയുംമാത്രം അന്വേഷിക്കുന്നതിനു സർവ്വവും വിസ്മരിക്കുക, പൂർണ്ണമായ ഏകാന്തത പാലിച്ചു തന്റെ ആത്മാവിന്റെ ബലഹീനതകളും കുറവുകളും നഗ്നരൂപത്തിൽ പ്രദർശിപ്പിക്കുക, ഇവയെയെല്ലാം അഭിമുഖീകരിക്കുന്നതിനു വളരെപ്പേർ ഭയപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ വെറും സ്വാഭാവികമായ എന്തു ബുദ്ധിമുട്ടെങ്കിലും സഹിക്കുന്നതിനു ഇവർ സ്വീട്ടാ സന്നദ്ധരാണുതാനും. മൂന്നു ദിവസത്തേക്കു ദീർഘിക്കുന്ന ഇങ്ങനെയുള്ള ജോലി ഇത്ര ബുദ്ധിമുട്ടുള്ളതാണെങ്കിൽ, ജീവിതകാലം മുഴുവൻ പടിപടിയായി ആന്തരികജീവി

തത്തിന്റെ നിയമത്തിനു വിധേയമായി കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നതിനെപ്പറ്റി ഒരു ലൗകികൻ എന്തു വിചാരിക്കും?

സൂക്ഷ്മവസ്തുക്കളിൽനിന്നു് ആത്മാവിനെ അകറ്റുന്നതിനു അദ്ധ്വാനം ആവശ്യകമാണു്

ആത്മാവിനെ സൂക്ഷ്മവസ്തുക്കളിൽനിന്നകറ്റുന്ന ഈ ജോലിയിൽ വരപ്രസാദത്തിനു ഒരു സിംഹഭാഗം വഹിക്കാനുണ്ടെന്നുള്ളതു് തീച്ചയത്രെ. അതു നമുക്കു മധുരവും ഭാരത്തെ ലഘുവുമാക്കുന്നു. എന്നാലും എത്ര വലിയ അദ്ധ്വാനമാണു് ആത്മാവു ചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നതു്! നേർവഴിയിൽക്കൂടി നടന്നു "നമ്മുടെ സേവനമോ സ്വർഗ്ഗത്തിലാകുന്നു" (ഫിലിപ്പ് 111. 20) എന്ന ആദർശാനുസരണം ശരിയായ മാർഗ്ഗത്തിൽക്കൂടി പുരോഗമിക്കുന്നതിനും, അതേ മൂലതത്വത്തിലേക്കുതന്നെ പിന്തിരിയുന്നതിനും എല്ലായ്പോഴും പ്രയാസകരമത്രെ. ഇതിനുള്ള കാരണം വി. തോമസ് അകിനാസ് നന്നായി വ്യക്തമാക്കുന്നു. "സനാതനസൗഭാഗ്യമടങ്ങിയിരിക്കുന്ന സ്വർഗ്ഗീയ നന്മകളുടേയും ലൗകിക സംഗതികളുടേയും മദ്ധ്യേ മനുഷ്യനെ സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു ഗണത്തിലുള്ളതിനോടു അവൻ എത്ര കൂടുതലായി അടുക്കുമോ അത്രയുമധികം മറേറതിൽനിന്നു അവൻ അകലും. ഒരു തുലാസിന്റെ രണ്ടു തട്ടുപോലെയാണു ഇവ രണ്ടും. ഒന്നു താഴുമ്പോൾ മറേറതു പൊങ്ങും.

ഉത്ഭവപാപമെന്ന നിർഭാഗ്യാവസ്ഥ നമ്മുടെ ജീവിതവ്യാപാരത്തെ തകിടംമറിച്ചതുമൂലം നന്മ പ്രവർത്തിക്കുക എന്നതു നമുക്കു് അദ്ധ്വാനപരമായിട്ടുണ്ടു്. മനുഷ്യനെന്ന ഈ ചെറുലോകത്തിൽ ആന്തരികജീവിതംവഴി ക്രമവും സമനിലയും പുനഃസ്ഥാപിക്കുവാനും കാത്തുരക്ഷിക്കുവാനും ബുദ്ധിമുട്ടും സഹനവും പരിത്യാഗവും ആവശ്യമാണു്. തകർന്ന തരിപ്പണമായ ഒരു ഭവനത്തെ നാം വീണ്ടും പണിയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു, പോരാ ഇനിയും അതു് അധഃപതിച്ചുപോകാതിരിക്കുവാൻ അതിനെ സംരക്ഷിക്കയും വേണം.

എത്ര വലിയ ജോലിയാണിതു്. ദുഷിച്ച സ്വഭാവത്താൽ ഭാരിച്ച ഒരു ഹൃദയമാണു നമുക്കുള്ളതു്. ശ്രദ്ധ, സ്വയംപരിത്യാഗം, ഇന്ദ്രിയനിഗ്രഹം, ഇവ വഴിയായി നമ്മുടെ ഹൃദയത്തെ ലൗകിക വിചാരങ്ങളിൽ നിന്നു പിടിച്ചുമാറ്റണം. അതിനെ ഒന്നുടച്ചുവാ

ക്കണം. മിശിഹായുടെ ആത്മാവുമായി അതിനു പല സംഗതികളിലും പൊരുത്തം കാണുകയില്ല. മനഃചാഞ്ചല്യം, കോപം, ആത്മപ്രശംസ, നിഗളം, ലൗകികത്വം, ക്രൂരത, സഹതാപമില്ലായ്മ, തുടങ്ങി നമ്മുടെ സ്വഭാവത്തിലുള്ള വൈകല്യങ്ങൾ എത്ര വളരെയാണ്. വരുവാനിരിക്കുന്ന സൗഭാഗ്യത്തിനുവേണ്ടി അതു വളരെ വിദൂരമെങ്കിലും ഐഹികസന്തോഷാനുഭവങ്ങൾക്കുള്ള ശക്തിയായ ആകർഷണങ്ങളെ നാം എതുക്കണം. ഈ ലോകത്തോടു നമ്മെ ബന്ധിക്കുന്ന എല്ലാ സ്നേഹബന്ധങ്ങളെയും നാം അകറ്റണം. യാതൊന്നും ശേഷിക്കാതെ എല്ലാ സൃഷ്ടികളെയും, നമ്മുടെ ആഗ്രഹങ്ങൾ, വാഞ്ഛകൾ, ദുരാശകൾ, ബാഹ്യവസ്തുക്കൾ ഇവയെല്ലാം മാത്രമല്ല നമ്മുടെ മനസ്സും വിധിയും കൂടി ദഹനബലിയായി ദൈവത്തിനു സമർപ്പിക്കണം.

എന്നാൽ ഇതു ആന്തരികജീവിതത്തിന്റെ നിവർത്തനഭാഗം (Negative side) മാത്രമാണ്. വി. പൗലോസിനെപ്പോലും വിലപിപ്പിച്ചതും തോളോടുതോൾ ചേർന്നുള്ളതുമായ ഒരു പോരാട്ടമാകുന്നു ഇതു്. ഫാദർ റവിഞ്ഞാൻ (Father Ravignan) പറയുന്നു, "എന്റെ നവസന്ന്യാസകാലത്തു എന്തു ചെയ്യുകയായിരുന്നു എന്നു നിങ്ങൾ എന്നോടു ചോദിച്ചുവല്ലൊ. കൊള്ളാം. നല്ല ചോദ്യം. ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരായിരുന്നു. ഒരുത്തനെ ജനലിൽക്കൂടി ഞാൻ പുറത്തേക്കു തള്ളിയിട്ടു. അപ്പോൾ ഞാൻ തനിച്ചായി." * നമ്മോടെതിർക്കുന്നതിനു സദാ സന്നദ്ധനായ ശത്രുവിനോടുള്ള നിഷ്ക്കരുണമായ യുദ്ധത്തിനുശേഷം ഐഹികപ്രവണതയുടെ നിസ്സാരമായതെന്നു കരുതപ്പെടുന്നവയുടെപോലും പ്രത്യാഗമനത്തിനു എതിരായി നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിൽ വേണ്ട മുൻകരുതലുകൾ ചെയ്യണം. തപഃക്രിയകളാൽ വിശുദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ട നമ്മുടെ ആത്മാവു്, ദൈവത്തിനെതിരായി ചെയ്യപ്പെടുന്ന പാപങ്ങൾക്കു പരിഹാരം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ആഗ്രഹത്താൽ ഉജ്ജ്വലിക്കാതിരിക്കയില്ല. നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ സുകൃതങ്ങളെ അനുകരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി അവയെപ്പറ്റി ധ്യാനിക്കുന്നതിനു് ആത്മാവു അതിന്റെ സവ്വശക്തിയും പ്രയോഗിക്കും. ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും നിസ്സാര സംഗതികളിൽപ്പോലും അതു ദൈവപരിപാലനയിൽ സമ്പൂർണ്ണമനോവിശ്വാസം പാലിക്കുവാൻ പ്രയത്നിക്കും. ഇതാണു ആന്തരികജീവിതത്തിന്റെ പ്രവർത്തനഭാഗം (Positive side).

---

* അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദുരാശകളെ ജയിച്ചമർത്തിയതിനെയാണു ഇവിടെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതു്.

എത്ര വിസ്തൃതമായ ഒരു പ്രവർത്തനരംഗമാണ ഇതു തുറന്നു തരുന്നതെന്നു ആർക്കും അനുമാനിക്കാമല്ലൊ. ആന്തരികജീവിതം വ്യക്തിപരവും സ്ഥിരവും നിരന്തരവുമായ ഒരു ജോലിയാണു്. പക്ഷേ ഇതുവഴിയായിട്ടാണു് പ്രേഷിതവേല ചെയ്യുന്നതിനു വിസ്മയജനകമായ സൗകര്യവും അത്ഭുതകരമായ ഉന്മേഷവും കിട്ടുന്നതു്. ആന്തരികജീവിതത്തിനു പ്രത്യേകമായുള്ള ഒരു രഹസ്യമാണിതു്.

വി. അഗസ്റ്റീനോസ്, വി. യോഹന്നാൻ ക്രിസോസ്തോമസ്, വി. ബർണ്ണാർദ്, വി. തോമസ് അക്വീനാസ്, വി. വിൻസൻറ് ദ് പോൾ തുടങ്ങിയവർ തീരെ അനാരോഗ്യവാന്മാരായിരുന്നെങ്കിലും അവർ ചെയ്തിട്ടുള്ള വേലയുടെ വലിപ്പം നമ്മെ വിസ്മയപരവശരാക്കുന്നു. ഇതിലും അത്ഭുതകരമായതു് അനുസ്യൂതമായ ജോലിത്തിരക്കുകളുടെ മദ്ധ്യേ അവർ ദൈവവുമായി അവഗാഢം യോജിച്ചിരുന്നു എന്നതാണു്. ധ്യാനംവഴി മറവുള്ളവരെക്കാൾ കൂടുതലായി ഈ വിശുദ്ധന്മാർ ജീവന്റെ ഉറവയിൽനിന്നുതന്നെ തങ്ങളുടെ ദാഹത്തെ ശമിപ്പിച്ചിരുന്നു. തന്നിമിത്തം കൂടുതൽ വേല ചെയ്യുന്നതിനുള്ള പ്രാപ്തി അവക്കു അതിൽനിന്നും സംസിദ്ധമായി.

അപ്പസ്തോലികവേലനിമിത്തം അതിയായി ഭാരപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു വലിയ മെത്രാൻ വളരെ അധികം ജോലിചെയ്യുവാനുണ്ടായിരുന്ന ഒരു രാജ്യതന്ത്രജ്ഞനു് വ്യക്തമാക്കിക്കൊടുത്ത രഹസ്യം നോക്കുക. രാജ്യതന്ത്രജ്ഞൻ ചോദിക്കുന്നു: "നിങ്ങളുടെ വേലക്കു എത്ര അത്ഭുതകരമായ ഫലമാണു സിദ്ധിക്കുന്നതു്? മാത്രമല്ല ഇത്ര വളരെ ജോലിത്തിരക്കുണ്ടായിരുന്നിട്ടും നിങ്ങൾ എത്ര പ്രശാന്തനായി വർത്തിക്കുന്നു. എന്താണു നിങ്ങളുടെ വിജയരഹസ്യം?" ഇതിനു മെത്രാൻ നല്കിയ മറുപടി: "നിങ്ങൾക്കു എത്ര വളരെ അധികം ജോലികൾ ചെയ്തീർക്കുവാനുണ്ടായിരുന്നാലും ശരി, പ്രതിദിനം രാവിലെ അരമണിക്കൂർ ദൈവികകാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുന്നതിനു ചെലവഴിക്കുക. നിങ്ങളുടെ എല്ലാ ജോലികളും വിജയമകുടംചൂടും. എന്നല്ല കൂടുതൽ വേലചെയ്യുന്നതിനു നിങ്ങൾ പ്രാപ്തനാകുകയും ചെയ്യും."

ഫ്രാൻസിലെ രാജാവായ വി. ലൂയിസ് പ്രതിദിനം എട്ടും ഒൻപതും മണിക്കൂർ ആന്തരികജീവിതാഭ്യസനത്തിന്നായി ചെലവഴിച്ചിരുന്നു. തന്റെ രാജ്യത്തിന്റെയും പ്രജകളുടെയും ക്ഷേമത്തിനു വേണ്ടതെല്ലാം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള പ്രകാശവും ശക്തിയും ഇദ്ദേ

ഹത്തിനു ലഭിച്ചതു ഇങ്ങനെ ആയിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിജയത്തിൽ അസൂയപൂണ്ടെന്നപോലെ ഒരു സോഷ്യലിസ്റ്റ് പ്രസംഗകൻ പറയുന്നു: "വി. ളൂയീസിന്റെ കാലത്തു ചെയ്യപ്പെട്ടിടത്തോളം നമ്മുടെകാലത്തു തൊഴിലാളികൾക്കുവേണ്ടി ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടില്ല" എന്നു്.

ആറാം അദ്ധ്യായം

ആന്തരികജീവിതം സ്വാർത്ഥപരമോ?

ആന്തരികജീവിതം ആത്മീയാനന്ദമല്ല

അലസമായി ജീവിതം നയിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന ചിലരുണ്ടു്. ആത്മികാനന്ദം മതിവരെ അനുഭവിക്കുന്നതിനു് കൊതിക്കുന്നവർ! ആശ്വാസങ്ങളുടെ ദൈവത്തേക്കാൾ ദൈവത്തിന്റെ ആശ്വാസങ്ങളെ അവർ വളരെയധികം അന്വേഷിക്കുന്നു. ഇവർ ആഗ്രഹിക്കുന്നതു് ആന്തരികജീവിതം ആത്മീയാനന്ദങ്ങൾ നിറഞ്ഞതായിരിക്കണമെന്നത്രെ. ഇവക്കു് കപടഭക്തി മാത്രമേയുള്ളൂ. അവർ ആന്തരികജീവിതം എന്താണെന്നു ശരിക്കു മനസ്സിലാക്കിയിട്ടില്ല. ഇവരും ഇവരേപ്പോലുള്ളവരും ആന്തരികജീവിതം സ്വാർത്ഥപരമാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ അതിൽനിന്നും ആന്തരികജീവിതം എന്താണെന്നു അവർ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടില്ല എന്നു മാത്രമേ ധരിക്കേണ്ടതുള്ളൂ.

പാവപ്പെട്ടവരുടെ നനഞ്ഞ കണ്ണുകളെ ഫലപ്രദമായി തുടയ്ക്കുന്നതിനു നമ്മെ പ്രാപ്തരാക്കുന്നതു്, ഏറ്റവും ഉദാരമായ ഹൃദയത്തോടുകൂടി പരോപകാരപരമായ പ്രവൃത്തികളെ ചെയ്യുന്നതിനു നമ്മെ പ്രാപ്തരാക്കുന്നതു്, ആന്തരികജീവിതാഭ്യാസമാണെന്നു് നാം മുകളിൽ കണ്ടുകഴിഞ്ഞു. മറ്റൊരു വീക്ഷണകോണത്തിൽക്കൂടി ഈ ജീവിതരീതി എത്രത്തോളം ഉപകാരപ്രദമാണെന്നു് ഇപ്പോൾ പരിശോധിച്ചുനോക്കാം.

പ. ക. മറിയത്തിന്റെയും വി. യൗസേപ്പു പിതാവിന്റെയും ആന്തരികജീവിതം സ്വാർത്ഥപരവും ഫലശൂന്യവും ആയിരുന്നുവോ? ഒരിക്കലുമല്ല! എത്ര കഠോരമായ ദൈവദൂഷണവും യുക്തിവിരുദ്ധതയും എങ്കിലും ബാഹ്യമായ യാതൊരു പ്രവർത്തനങ്ങളിലും അവർ ഏർപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. ആന്തരികജീവിതത്തിന്റെ ശക്തിയേറിയ പ്രഭ അവരിൽനിന്നും ലോകം മുഴുവനിലും വീശിയിരുന്നു. ഇതുമാത്രം മനുഷ്യരക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി കാഴ്ചവെയ്ക്കപ്പെട്ട അവരുടെ യോഗ്യതകൾക്കും പ്രാർത്ഥനകൾക്കും പ്രായശ്ചിത്തപ്രവൃത്തികൾക്കും എത്ര വലിയ ഫലമാണുണ്ടായതു്. പ. ക. മറിയം പ്രേഷിതരുടെ രാജ്ഞിയായി. വി. യൗസേപ്പു തിരുസ്സഭയുടെ സാർവ്വത്രിക മദ്ധ്യസ്ഥനുമായി.

"എന്റെ കർത്താവേ! ശുശ്രൂഷചെയ്യുവാൻ എന്നെത്തനിയെ എന്റെ സഹോദരി വിട്ടിരിക്കുന്നതിൽ നിനക്കു വിചാരമില്ലയോ? എന്നെ സഹായിക്കുവാൻ അവളോടു പറയുക." (ലൂക്കാ X. 40) എന്നുള്ള മർത്തായുടെ വാക്കുകളെ തങ്ങൾക്കനുകൂലമായി ഉദ്ധരിക്കുന്ന ചില അല്പബുദ്ധികളായ ഭോഷന്മാരുണ്ടു്. അവർ ബാഹ്യമായ സൽപ്രവൃത്തികളും അവയുടെ ഫലവും മാത്രമേ കാംക്ഷിക്കുന്നുള്ളൂ.

രഹസ്യത്തിൽ അനുഷ്ഠിക്കപ്പെടുന്ന സുകൃതങ്ങളുടെ വില

ദൈവത്തിന്റെ വഴികളെ മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കാത്ത പ്രസ്തുത പ്രേഷിതർ വിചാരിക്കുന്നതു് അവരെ കൂടാതെ ദൈവത്തിനു ഒന്നും ചെയ്യുവാൻ സാധിക്കുകയില്ലെന്നാണു്. മംഗലോനായുടെ ധ്യാനപരജീവിതത്തിന്റെ വൈശിഷ്ട്യം മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കാതെ അവർ മർത്തായോടുകൂടി നമ്മുടെ കർത്താവിനോടു ആവലാതിപറയും: "എന്നെ സഹായിക്കുവാൻ അവളോടു പറയുക" എന്നു്. അതുമല്ല, അവരേക്കാൾ ആദ്ധ്യാത്മികചൈതന്യമുള്ള അവരുടെ സഹപ്രേഷിതർ ദൈവവുമായുള്ള അവരുടെ ആന്തരികജീവിതത്തെ കൂടുതൽ ബലപ്പെടുത്തുന്നതിനുവേണ്ടി ചെലവഴിക്കുന്ന സമയം വെറും പ്രയോജനശൂന്യമെന്നു അവർ ജല്പിക്കുന്നു. യൂദാസ്കറിയോത്തായോടുകൂടി അവർ പറയുന്നു: "ഈ നഷ്ടം എന്തിനു്?" (മത്താ: XXVI. 8) ഈ ചോദ്യത്തിനു "അവരും സത്യത്തിൽ വിശ്വാസികരിക്കപ്പെടേണ്ടവർ ആകേണ്ടതിനു് അവർക്കു

വേണ്ടി ഞാൻ എന്നെത്തന്നെ വിശുദ്ധീകരിക്കുന്നു" (യോഹ.XVII 19) എന്നായിരിക്കും. "അവരും വിശുദ്ധീകരിക്കപ്പെടുന്നതിനു" എന്ന വാക്കുകളുടെ അർത്ഥം ശരിക്കു ഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ള പ്രേഷിതൻ മറുപടി പറയുന്നതു്. പ്രാർത്ഥനയുടെയും പരിത്യാഗത്തിന്റെയും വില മനസ്സിലാക്കി യഥാർത്ഥ പ്രേഷിതൻ തന്റെ കണ്ണുകളിലെ ബാഷ്പവും തന്റെ ഹൃദയത്തിന്റെ രക്തവും രക്ഷകന്റെ കണ്ണുനീരുകളോടും രക്തത്തോടുംകൂടി ചേർക്കുന്നു. ഓരോ ദിവസം കഴിയുംതോറും അവ കൂടുതൽ കൂടുതൽ പരിപാവനങ്ങളായും തീരുന്നു.

ലോകത്തിൽനിന്നു സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കു പ്രതികാരത്തിനായി നിലവിളിക്കുന്ന അക്രമങ്ങളുടെയും പാപങ്ങളുടെയും സ്വരം ആന്തരികജീവിതം നയിക്കുന്ന ആത്മാക്കൾ മിശിഹായോടുകൂടി കേൾക്കുന്നു. ശിക്ഷയുടെ ഇടിവാൾ വീശാൻ ഒരുങ്ങിയിരിക്കുന്ന ദൈവത്തിന്റെ കരങ്ങളെ പിടിച്ചു നിർത്തുവാൻ പ്രാപ്തിയുള്ള പ്രാർത്ഥനയുടെ സർവ്വശക്തിതന്ത്രം വഴി ദൈവശിക്ഷയെ അവർ തടഞ്ഞു നിർത്തുന്നു.

പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവൻ ഏറ്റവും വലിയ സേവനം ചെയ്യുന്നു

സുപ്രസിദ്ധ രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തകനായ ഡോനോസോ കോർട്ടസ് തന്റെ മാനസാന്തരത്തിനുശേഷം ഇപ്രകാരം പ്രസ്താവിക്കയുണ്ടായി. "രാജ്യത്തിനുവേണ്ടി പടവെട്ടുന്ന പടയാളിയെക്കാൾ കൂടുതൽ നന്മ ആ രാജ്യത്തിനുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവൻ ചെയ്യുന്നു. ലോകത്തിന്റെ സ്ഥിതി ഒന്നിനൊന്നു വഷളായിത്തീരുന്നു എങ്കിൽ അതിന്റെ കാരണം ഇന്നു ലോകത്തിൽ പ്രാർത്ഥനയെക്കാൾ പടവാൾ ചുഴറ്റുന്നതുകൊണ്ടാണെന്നതുതന്നെ."

ബോസ്വെ പറയുന്നു: "പടയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന കൈകളെക്കാൾ പ്രാർത്ഥനക്കായി ഉയർത്തപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന കരങ്ങൾ അധികം പട്ടാളത്തെ തച്ചുടയ്ക്കുന്നു. തീക്ഷ്ണതയുടെ ഏതൊരഗ്നി വി. ഫ്രാൻസിസ് സേവ്യറിനെ ഉത്തേജിപ്പിച്ചിരുന്നുവോ അതെ അഗ്നിതന്നെ തീബിയൻ മരുഭൂമിയിലെ ഏകാന്തതയിലും തപസ്സിലും തങ്ങളുടെ ആയുസ്സു ചിലവഴിച്ചിരുന്ന വനവാസികളുടെ ഹൃദയത്തിലും ഉജ്ജ്വലിച്ചിരുന്നു. വി. ആഗസ്തീനോസ് പറയുന്നു: "ഇവർ ലൗകികകാര്യങ്ങളെ വേണ്ടതിലധികം ഉപേക്ഷിച്ചതായി ചിലർക്കു തോന്നിയേക്കാം. എന്നാൽ ലൗകികകാര്യങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള പിൻവാങ്ങൽമൂലം കൂടുതൽ കൂടുതൽ ശുദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ട അവരുടെ പ്രാർത്ഥനകൾ വളരെ വഷളാക്കപ്പെട്ട ഈ ലോക

ത്തിനു ഏറ്റവും ആവശ്യമാണെന്നുള്ള കാര്യം ജനങ്ങൾ മറന്നുപോകുന്നു."

ചാപല്യതയോടുകൂടിയ പ്രസംഗത്തെക്കാളും ഭീഷ്മമായ വാദപ്രതിവാദങ്ങളെക്കാളും ഒരാത്മാവിനെ മാനസാന്തരപ്പെടുത്തുവാൻ സാധാരണയായി ഉപകരിക്കുന്നതു ചെറുതെങ്കിലും തീക്ഷ്ണമായ പ്രാർത്ഥനയാണു്. പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവൻ സ്വത്തിന്റെയും ആധികാരണമായ ദൈവവുമായി നേരിട്ടു സമ്പർക്കത്തിലേർപ്പെടുന്നു. നിമിത്തകാരണങ്ങൾ (Secondary causes) ആധികാരണത്തിനു പരിപൂർണ്ണമായി വിധേയമാണു്. പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവൻ ആധികാരണത്തെ സ്വാധീനത്തിലാക്കുക നിമിത്തം മറ്റു കാരണങ്ങളെ എളുപ്പത്തിൽ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനു അവനു സാധിക്കുന്നു. തന്നിമിത്തം അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന കാര്യം കൂടുതൽ എളുപ്പത്തിലും കൂടുതൽ സുനിശ്ചിതമായും സാധിക്കുന്നു.

വിശ്വസനീയമായ ഒരു രഹസ്യവെളിപാടിൽനിന്നും വ്യക്തമാകുന്നതുപോലെ തീക്ഷ്ണതയാൽ ഉജ്ജ്വലത്തായ ഒരു ചെറിയ പ്രാർത്ഥനകൊണ്ടു വി. അമ്മത്രേസ്യാ പതിനായിരം പതിതരെ മാനസാന്തരപ്പെടുത്തി. മിശിഹായുടെ നേരേയുള്ള സ്നേഹത്താൽ ഉജ്ജ്വലിച്ചിരുന്ന അവളുടെ ആത്മാവിനു ആത്മാക്കളുടെ രക്ഷമേലുള്ള ദിവ്യരക്ഷകന്റെ സ്നേഹാർദ്രമായ ഉൽക്കണ്ഠയിൽ യാതൊരു താല്പര്യവും പ്രദർശിപ്പിക്കാത്ത ധ്യാനജീവിതത്തെപ്പറ്റിയോ ആന്തരികജീവിതത്തെപ്പറ്റിയോ ചിന്തിക്കുവാൻകൂടി നിവൃത്തിയില്ലായിരുന്നു. അവൾ പറഞ്ഞിരുന്നു, "ഒരു ഒറ്റ ആത്മാവിനെ ശുദ്ധീകരണസ്ഥലത്തിൽനിന്നു രക്ഷിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി പൊതുവിധിവരെ അവിടെക്കിടന്നു ഉരിതമനുഭവിക്കാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ ഉപരിമഹത്വത്തിനുവേണ്ടി ഒരാത്മാവിനെ വിമോചിക്കാൻ–അനേകം ആത്മാക്കളെ രക്ഷിക്കാൻ സാധിച്ചെങ്കിൽ അതു് ഏറ്റവും നന്നു്–എത്ര നാളത്തേയ്ക്കു് ഞാൻ കഷ്ടപ്പാട് സഹിക്കണം എന്നു ഞാൻ നോക്കുന്നേ ഇല്ല." "എന്റെ പ്രിയ കുഞ്ഞുങ്ങളെ ഈ അപ്പസ്തോലികവൃത്തിയെ ലാക്കാക്കി ആയിരിക്കട്ടെ നിങ്ങളുടെ പ്രാർത്ഥനകളും പ്രായശ്ചിത്ത പ്രവൃത്തികളും ഉപവാസവും എല്ലാംതന്നെ" എന്നു് ഈ വിശുദ്ധ തന്റെ കന്യകകളോടു പലപ്പോഴും ഉപദേശിച്ചിരുന്നു.

തീച്ചുയായും ഇതുതന്നെയത്രെ കർമ്മലീത്ത, ട്രാപ്പിസ്റ്റ്, ക്ലാരത്തുടങ്ങിയ സന്ന്യാസസഭാംഗങ്ങളുടെ ജോലി. അവരുടെ പ്രാർത്ഥനകളാലും പ്രായശ്ചിത്തപ്രവൃത്തികളാലും പ്രേഷിതർക്കു വേണ്ടതെല്ലാം

ധാരാളമായി സംഭരിച്ചുകൊടുത്തുകൊണ്ട്. അവക്കു ശക്തിയായ പിൻബലം ഇവർ കൊടുക്കുന്നു. എവിടെയെല്ലാം കുരിശു പ്രതിഷ്ഠിക്കുകയും സുവിശേഷം വെളിച്ചം പ്രകാശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുവോ അവിടെയെല്ലാം ഇവരുടെ പ്രാർത്ഥനവഴിയായി ദൈവാനുഗ്രഹം വർഷിക്കപ്പെടുന്നു.

വിദൂരപ്രവർത്തനരംഗത്തുള്ള അജ്ഞാനികളുടെ മാനസാന്തരത്തിനും മദ്ധ്യതരായ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ വീരോചിതമായ സഹനത്തിനും വേദസാക്ഷിമകുടംചൂടിയ മിഷ്യനറിമാരുടെ സ്വർഗ്ഗീയ ആനന്ദത്തിനും കാരണമെന്തെന്നു ഈ ലോകത്തിൽ ആരും അറിയുന്നില്ല. വിനയശാലിനിയായി ആവൃതിക്കുള്ളിൽ വസിക്കുന്ന ഏതോ ഒരു കന്യകയുടെ പ്രാർത്ഥനകളോടു ഇവയെല്ലാം അദൃശ്യമാംവിധം സംഘടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ദൈവികക്ഷമാദാനം പ്രഖ്യാപിക്കുകയും സത്യദീപത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ആത്മീയ ഇലക്ട്രിക്ക് ബട്ടണിൽ വിരൽ അമർത്തിപ്പിടിച്ചിരിക്കുന്ന അവളുടെ ആത്മാവു്, ആത്മാക്കളുടെ രക്ഷയിലും സഭയുടെ വിജയങ്ങളിലും തനിച്ചും മൗനമായും നേതൃത്വം വഹിക്കുന്നു.

പെക്കിങ്ങിലെ മെത്രാനായിരുന്ന ഡോ. ഫാവിയർ ഒരിക്കൽ ഇപ്രകാരം പ്രസ്താവിക്കുകയുണ്ടായി. "ഈ വികാരിയാത്തിൽ ട്രാപ്പിസ്റ്റു സന്യാസികളുടെ ഒരാശ്രമം ഉണ്ടാകണമെന്നു ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. പ്രാർത്ഥന, പ്രായശ്ചിത്തം, വിശുദ്ധപഠനം ഇവയിൽ അവർക്കു യാതൊരു തടസ്സവുമുണ്ടാകാതിരിക്കുന്നതിനു ബാഹ്യമായ എല്ലാ പ്രവർത്തനങ്ങളെയും അവർ പരിവർജ്ജിക്കണമെന്നാണു് എന്റെ ആഗ്രഹം. എന്തെന്നാൽ തീക്ഷ്ണമായ ധ്യാനപരജീവിതം കഴിക്കുന്ന സന്യാസികളുടെ ഒരാശ്രമം നമ്മുടെ പാവപ്പെട്ട ചൈനാക്കാരുടെ ഇടയിൽ ഉണ്ടാകുന്നപക്ഷം നമ്മുടെ മിഷ്യനറിമാക്കു അതുവഴിയായി ലഭിക്കുന്ന സഹായം എത്രമാത്രമെന്നു എനിക്കറിയാം." ഇദ്ദേഹംതന്നെ പിന്നീടൊരവസരത്തിൽ ഇപ്രകാരവും പറയുകയുണ്ടായി. "ഇതുവരെ ദുഷ്പ്രാപമായിരുന്ന ഒരു പ്രദേശത്തു പ്രവർത്തിച്ചു ഫലപ്രദമായി മിഷ്യൻവേല നടത്തുന്നതിനു ഇപ്പോൾ നമുക്കു സാധിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതു നമ്മുടെ സ്നേഹഭാജനങ്ങളായ ട്രാപ്പിസ്റ്റു സന്യാസികളുടെ പ്രാർത്ഥനാഫലമാണെന്നു ഞാൻ കരുതുന്നു."

കൊച്ചിൻ ചൈനായിലെ ഒരു മെത്രാൻ സെയിഗോണിലെ ശവണ്ണരോടു ഇപ്രകാരം ഒരിക്കൽ പ്രസ്താവിക്കുകയുണ്ടായി. "പ്രാർത്ഥനാനിരതരായ പത്തു കർമ്മലീത്താ കന്യകകൾ പ്രസംഗകരായ

ഇരുപതു പ്രേഷിതരെക്കാൾ എനിക്കു കൂടുതൽ സഹായകരമായിരിക്കുമെന്നു ചെയ്യും."

ആശ്രമഭിത്തികൾക്കുള്ളിലെ ഏകാന്തതയിൽ ജീവിതകാലം മുഴുവൻ ചെലവഴിക്കുന്ന സന്ന്യാസിനീസന്ന്യാസികൾക്കു മിശിഹായുടെ ഹൃദയത്തിലുള്ള സ്വാധീനശക്തിതന്നെ ബാഹ്യമായ സൽപ്രവൃത്തികളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവരും അതെസമയം ആന്തരിക ജീവിതം നയിക്കുന്നവരുമായ ഇടവകവൈദികർക്കും മതതീക്ഷ്ണതയുള്ള സ്ത്രീപുരുഷന്മാർക്കും പ്രാപിക്കാവുന്നതാണ്. ഫാദർ ഷെവറെ, ഡോം ബോസ്കോ, പീയർ മരിയ അന്തോനി മുതലായവർ ഇതിനു ഉത്തമദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാണ്. സാധാരണ വഴിയിൽനിന്നു മാറി ജീവിച്ച വി. ബനഡിക്ററ് ജോസഫ് ലാബ്രെയെപ്പോലെതന്നെ ഒരു പ്രേഷിതയായിരുന്ന വീട്ടുവേലക്കാരിയുടെ കർത്തവ്യങ്ങൾ നിർവ്വഹിച്ചിരുന്ന വന്ദ്യ അന്ന മരിയതെജി. റൗർസിലെ എം. ഡൂപ്പോ, കൺസ്റ്റൽ പാകെ ആദിയായവർ ദൈവസ്നേഹത്താൽ ഉജ്ജ്വലിച്ചിരുന്നു. ഇവരെല്ലാം തങ്ങളുടെ സൽപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഇത്രശക്തന്മാരായിത്തീർന്നതു അവർ നയിച്ചിരുന്ന ആന്തരികജീവിതം നിമിത്തമാണ്. ദെസൊനിസ് എന്ന സേനാനായകൻ രണ്ടു യുദ്ധങ്ങളുടെ മദ്ധ്യേ പ്രേഷിതവൃത്തിയുടെ രഹസ്യം മിശിഹായുമായുള്ള ഐക്യത്തിൽ കണ്ടെത്തി.

പ്രാർത്ഥന സ്വാഭാവിക കഴിവുകൾവിനെ പരിഹരിക്കുന്നു

ആർസിലെ വി. ക്ലേരെയുടെ ജീവിതം സ്വാർത്ഥപരവും ഫലശൂന്യവുമായിരുന്നോ? ഒരിക്കലുമല്ല. ത്രാണിയില്ലായിരുന്ന ഈ വൈദികന്റെ തീക്ഷ്ണതയ്ക്കും വിജയത്തിനുമുള്ള നിദാനം ദൈവത്തോടുള്ള ഇട്ടേഹത്തിന്റെ ഐക്യം മാത്രമായിരുന്നു എന്നു സുബദ്ധിയുള്ള ഏവനും സമ്മതിയ്ക്കും. ഒരു കർത്തൂസ്യനെപ്പോലെ ധ്യാനപരജീവിതം നയിച്ചിരുന്ന ഇട്ടേഹം ആത്മാക്കൾക്കുവേണ്ടി ശക്തിയായി ദാഹിച്ചിരുന്നു. ആന്തരികജീവിതത്തിൽ ഇട്ടേഹത്തിനുണ്ടായ അഭിവൃദ്ധിയോടൊപ്പം ഈ ദാഹം ശമിപ്പിക്കുവാൻ വഹിയാത്തവണ്ണം ശക്തിയുള്ളതായിത്തീർന്നു. താൻ ആരിൽ ജീവിച്ചിരുന്നോ ആ നമ്മുടെ കർത്താവിൽനിന്നു മാനസാന്തരപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള ദൈവികശക്തികളുടെ ഏതാണ്ടൊരു പങ്കു പ്രാപിച്ചിരുന്നു.

അട്ടേഹത്തിന്റെ ആന്തരികജീവിതം ഫലശൂന്യമായിരുന്നോ? നമ്മുടെ ഓരോ ശുപതയിലും ഓരോ വി. വിയാന്നിമാരുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ പത്തുകൊല്ലം കഴിയുന്നതിനുമുമ്പു് ലോകം മുഴുവൻ

നവീകരിക്കപ്പെട്ടേനേ; തന്നെയല്ല, പ്രവർത്തിക്കാൻ ശേഷിയും ശേമുഷിയുമുള്ളവരെങ്കിലും ആന്തരികജീവിതത്തിൽ വേണ്ടത്ര അധിഷ്ഠിതരല്ലാത്ത ബഹുസഹസ്രം പ്രേഷിതർ സമൃദ്ധമായ ധനസഹായത്തോടുകൂടി അവിടെ സാരഥ്യം വഹിക്കാനുണ്ടായിരുന്നാൽ തന്നെയും, അവരുടെ അസംഖ്യം ബാഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങൾകൊണ്ടെന്നതിനേക്കാൾ മെച്ചമായ വിധത്തിൽ ഇതുമൂലം അവ (ശ്രമങ്ങൾ) നവീകരിക്കപ്പെട്ടേനെ.

സഭയുടെ ധാർമ്മികശക്തിയോടു മല്ലിടുന്നതിനും ഭക്താത്മാക്കളിലുള്ള ദൈവികജീവനെ ശ്വാസംമുട്ടിച്ചു കൊല്ലുന്നതിനും പണ്ടെങ്ങും കേട്ടുകേൾവിപോലും ഇല്ലാതിരുന്നവിധം അത്ര ഭയങ്കരമായിട്ടാണ് നാരകീയ ശത്രുക്കളുടെ സമ്പൂർണ്ണ ശക്തികളും ഇന്നു പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്.

ഈ പരിശ്രമങ്ങളെല്ലാം തീർച്ചയായും നിഷ്പ്രയോജനങ്ങളായിത്തീരുമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കുവാനുള്ള പ്രധാന ഹേതു ഇതാണ്. ആന്തരികജീവിതം നയിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രചോദനം മറവുള്ളവർക്കു നല്കിക്കൊണ്ടു മിശിഹായുടെ ഭരണം പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനു ഈശോയുടെ ഹൃദയത്തോടു സംയോജിക്കുവാൻ അതീവ താല്പര്യം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന, അത്മായ ജനങ്ങൾ മറെറല്ലാക്കാലങ്ങളെയും അപേക്ഷിച്ചു ഇക്കാലത്തു കൂടുതലുണ്ട്. ഈ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ആത്മാക്കളുടെ എണ്ണം ഒരുപക്ഷേ പരിമിതമായിരിക്കാം. എന്നാൽ ജീവിതതീക്ഷ്ണത ഉണ്ടെങ്കിൽ എണ്ണം കുറഞ്ഞതുകൊണ്ടു എന്തു ദുഷ്യമാണുള്ളതു?

ഫ്രാൻസിലെ അനുഭവം

ഭയാനകമായ ഫ്രഞ്ചുവിപ്ലവത്തിനുശേഷം ഇത്രവേഗം ഫ്രാൻസിനു സ്വന്തംകാലിൽ നില്ക്കാൻ സാധിക്കുമെന്നു ആരും സ്വപ്നേപി വിചാരിച്ചില്ല. മതപീഡനത്തിന്റെ ശ്രേഷ്ഠത ഫ്രാൻസിലെ വൈദികരെ ആന്തരികജീവിതം നയിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത പഠിപ്പിച്ചു. ഈ വൈദികർ ഫ്രഞ്ചു ജനതതിയിൽ ദൈവിക ജീവൻ കുത്തിവെച്ചു. തന്നിമിത്തം യാതൊരു മതനിഷ്ഠയും ഇല്ലാതിരുന്ന ആ ജനതയെ, സദാ മതത്യാഗത്തിനു സന്നദ്ധമായിരുന്ന ആ ജനതയെ, യാതൊരുവിധത്തിലും പുനരുദ്ധരിക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ല എന്നു കരുതത്തക്കവണ്ണം അധഃപതിച്ചുപോയ ആ ജനതയെ അവർ അതിവേഗത്തിൽ പുനരുദ്ധരിച്ചു.

ഇനിയും ഫ്രാൻസ് പുനരുദ്ധരിക്കപ്പെട്ടിട്ട് അര നൂറ്റാണ്ടിലധികമായി. ഈ കാലഘട്ടം മുഴുവനിലും അവർക്ക് പൂർണ്ണമായ പ്രവർത്തനസ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടായിരുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസം അവരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലായിരുന്നു. യുവലോകം അവർക്ക്ധീനമായിരുന്നു. കണക്കില്ലാത്തവിധം സൽപ്രസ്ഥാനങ്ങളും സ്ഥാപനങ്ങളും ഇക്കാലഘട്ടത്തിലുണ്ടായി. അക്കാലത്തു ഭരണം നടത്തിയിരുന്ന മിക്ക ശവമേലുദ്ധികാരികളുടെയും ആത്മാർത്ഥമായ സഹകരണവും ആനുകൂല്യവും അവർക്കുണ്ടായിരുന്നു. സംഗതികൾ ഇപ്രകാരമെല്ലാമായിരുന്നിട്ടും, തിരുസ്സഭയ്ക്കെതിരായി നാരകീയ ശത്രുക്കൾ ഒത്തൊരുമിച്ചു അഴിച്ചുവിട്ടിരുന്ന പ്രക്ഷോഭണത്തെ എതിർക്കുന്നതിനും, കത്തോലിക്കാസഭയുടെ താല്പര്യങ്ങളെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനും, യഥാർത്ഥ ക്രിസ്തീയതത്വത്തിൽ അടിയുറച്ചവരായ ഒരു കത്തോലിക്കാ ഭൂരിപക്ഷം എന്തുകൊണ്ടു അവർക്കില്ലാതെപോകുന്നു?

തിരുക്കർമ്മജീവിതം അവഗണിക്കപ്പെടുന്നു

ഇതിനുള്ള കാരണമെന്തു? തിരുക്കർമ്മജീവിതം ഇന്നു അവഗണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതിനു വിശ്വാസികളുടെ ഇടയിൽ ഒരു സ്ഥാനവും ഇല്ലാതായിരിക്കുന്നു. തന്നിമിത്തം ഇന്നു ആദ്ധ്യാത്മികജീവിതം ഇടുങ്ങിയതും വരണ്ടതും വെറും ബാഹ്യപ്രകടനം മാത്രവുമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഭക്തി വെറും വികാരങ്ങൾ മാത്രമായി പരിണമിച്ചിരിക്കുന്നു. അതു ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ വശങ്ങളെയും സ്പർശിക്കുന്നില്ല. ക്രിസ്തീയ ജീവിതത്തിന്റെ ജീവനാഡി തിരുക്കർമ്മജീവിതമാകുന്നു. അതിനു മാത്രമേ ആദ്ധ്യാത്മികമായ ഉന്മേഷം നൽകി നമ്മുടെ ജീവിതത്തെ പരിപൂർണ്ണമായി നിയന്ത്രിക്കുവാനും നയിക്കുവാനും സാധിക്കുകയുള്ളൂ.

വിദ്യാഭ്യാസപ്രവർത്തനങ്ങൾ തൃപ്തികരമല്ല

ഈ ദുസ്ഥിതിക്കു വേറെയും കാരണങ്ങൾ ഇല്ലെന്നു വരുമോ? വൈദികരും വിദ്യാപ്രവർത്തകരുമായ നാം സാക്ഷാത്തായ ആന്തരികജീവിതം നയിക്കാത്തതുകൊണ്ടു വിശ്വാസികളെ യഥാർത്ഥഭക്തരാക്കിത്തീർക്കുവാൻ അശക്തരായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. വെറും ഉപരിപ്ലവ ഭക്തിമാത്രമല്ലേ അവരിൽ നാം ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നതു? സുശക്തങ്ങളും സുദൃഢങ്ങളുമായ ആശയങ്ങളും ആദർശങ്ങളും അവർക്കു നൽകാൻ നമുക്കു സാധിക്കുന്നുണ്ടോ? നമ്മിൽ ചിലർ വിദ്യാപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവരാണല്ലൊ. നമ്മുടെ കീഴുള്ള വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു ഉറച്ച മതപഠനം നൽകണം എന്നതിനേക്കാൾ

പരീക്ഷാഫലം പ്രശസ്തമാക്കണമെന്നും നമ്മുടെ സ്ഥാപനങ്ങൾക്കു ഖ്യാതി നേടണമെന്നും ഉള്ളതല്ലേ നമ്മുടെ പ്രധാന നോട്ടം? ഈ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ മനസ്സിനെ പരിശീലിപ്പിച്ചു മെഴുകുപോലുള്ള അവരുടെ സ്വഭാവത്തിൽ ഈശോമിശിഹായുടെ മുദ്ര പതിക്കുവാനാണോ നമ്മുടെ പ്രയത്നം മുഴുവൻ? മിശിഹായുടെ ആദർശങ്ങളാൽ സുദ്ധമാക്കപ്പെട്ട ഒരു സ്വഭാവം ഈ കുട്ടികളിൽ രൂപവൽക്കരിക്കാൻ എന്തു പരിശ്രമമാണു് നാം ചെയ്യുന്നതു്? നമ്മുടെ ഭാഗത്തുനിന്നുള്ള ഗഹനങ്ങളായ ഈ വീഴ്ചകൾക്കു കാരണം നാം യഥാർത്ഥത്തിൽ ആന്തരികജീവിതം നയിക്കുന്നവരല്ല എന്നുള്ളതല്ലെ?

വൈദികരുടെ തീക്ഷ്ണതക്കുറവു്

"വിശുദ്ധനായ വൈദികൻ തീക്ഷ്ണതയുള്ള ജനതയെ നിർമ്മിക്കുന്നു" എന്നാണല്ലൊ പഴഞ്ചൊല്ലു്. തീക്ഷ്ണനായ വൈദികനാകട്ടെ ഭക്തജനങ്ങളെയും, ഭക്തവൈദികൻ മദ്ധ്യാദയുള്ള ജനങ്ങളെയും, മദ്ധ്യാദക്കാരനായ വൈദികൻ ദൈവഭക്തിയില്ലാത്ത ജനങ്ങളെയും ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നു. ജനിപ്പിക്കുന്ന ആളിൽ ഉള്ളതിൽ കുറവായ പടിയിൽമാത്രമേ ജനിക്കുന്നവരിൽ ജീവൻ കാണുകയുള്ളൂ.

ഈ പ്രസ്താവന അതേപടി സ്വീകരിക്കണമെന്നില്ല. എന്നാലും താഴെപ്പറയുന്ന, വി. ലിഗോരിയുടെ വാക്കുകൾ നാം പരിശോധിക്കേണ്ടതുതന്നെയാണു്. അവ നമ്മുടെ താല്ക്കാലിക നിലയുടെ ഉത്തരവാദിത്വം എവിടെയാണു് ആരോപിക്കേണ്ടതെന്നു വിശദമായി പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ടു്.

"ജനത്തിന്റെ ആത്മരക്ഷയും അവരുടെ സന്മാർഗ്ഗസുസ്ഥിതിയും ഇടയന്മാരെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒരു നല്ല പട്ടക്കാരൻ ഭരണം നടത്തുന്ന ഇടവക ആദ്ധ്യാത്മികമായി അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടന്നതു് സാധാരണയാണു്. അവിടെ ജനങ്ങൾ അടുത്തടുത്തു് കൂദാശകൾ സ്വീകരിക്കുന്നു. ഭക്തകാര്യങ്ങളിൽ കൂടുതൽ നിഷ്ഠ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നു. ധ്യാനം കഴിക്കുന്നതിലും മറവും തല്പരരായിരിക്കുന്നു. "ഇടയൻ എങ്ങനെയോ അങ്ങനെ ഇടവകയും" എന്നാണല്ലൊ ചൊല്ലു്. "ഭരണകർത്താവു് എങ്ങനെയോ അങ്ങനെ ഭരണീയരും" (Eccl. X. 2) എന്ന വേദവാക്യവും ഇവിടെ സ്മരണീയമാണു്." (Homs. Apost: VIII. 17)

ഏഴാം അദ്ധ്യായം

പ്രേഷിതവൃത്തിയും ആന്തരികജീവിതവും തമ്മിൽ വിരുദ്ധതയില്ല.

പ്രവർത്തനം പ്രാർത്ഥനയുടെ പോരായ്മ തീർക്കുകയില്ല

"ആത്മരക്ഷാപരമായ എന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു അതിരു നിശ്ചയിക്കാൻ തുനിയുന്നതെങ്ങനെ" എന്നു് ബാഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ആസക്തിയുള്ള ആത്മാവു ചോദിക്കുന്നു. ഈ ആത്മാവു ആന്തരിക ജീവിതത്തിൽനിന്നു ഒഴിഞ്ഞു മാറുവാനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ അന്വേഷിക്കയാണു്. അയാൾ തുടരുന്നു, ഇത്ര വളരെപ്പേരുടെ ആത്മരക്ഷ അപകടത്തിലായിരിക്കെ ഞാൻ എത്ര ചെയ്താലും അതു കൂടുതലായിപ്പോയി എന്നു വരുന്നതല്ല. എന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ എന്നിലുള്ള പോരായ്മകളെ പരിഹരിക്കുന്നില്ലെ? സ്വാർത്ഥം വെടിഞ്ഞുള്ള സേവനം കൂടുതൽ മെച്ചമല്ലെ? ജോലിചെയ്യുന്നവൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. ബലി പ്രാർത്ഥനയെക്കാൾ വിശിഷ്ടവുമല്ലെ? ആത്മരക്ഷമേലുള്ള തീക്ഷ്ണതയോളം ദൈവത്തിനു പ്രസാദജനകമായി യാതൊരു ബലിയുമില്ല" എന്നു വി. ഗ്രിഗോരിയൂസ് പ്രസ്താവിക്കുന്നില്ലെ?

ആദ്യമായിത്തന്നെ വി. ഗ്രിഗോരിയൂസിന്റെ വാക്യത്തിന്റെ ശരിയായ അർത്ഥമെന്തെന്നു് മാലാഖായ്ക്കുടുത്ത വേദപാരംഗതനായ വി. തോമ്മായുടെ പ്രസ്താവനയുടെ വെളിച്ചത്തിൽ നമുക്കു നിശ്ചയിക്കാം. അദ്ദേഹം പറയുന്നു, "ആദ്ധ്യാത്മികമായി ദൈവത്തിനു ബലി സമർപ്പിക്കുക എന്നതു് അങ്ങേ മഹത്വപ്പെടുത്തുന്ന ഏതോ ഒന്നു അവിടുത്തേക്കു കാഴ്ചവെക്കുകയാണു്. ദൈവത്തിനു കാഴ്ചവെക്കുവാൻ കഴിവുള്ള സ്വ സംഗതികളിൽവെച്ചു് ദൈവത്തിനേറ്റം പ്രസാദജനകം നിസ്വിവാദമായി ഒരാത്മാവിന്റെ രക്ഷയത്രെ. എന്നാൽ "ദൈവത്തെ പ്രസാദിപ്പിക്കുവാൻ നീ ആഗ്രഹിക്കുന്നുവെങ്കിൽ ആദ്യമായിത്തന്നെ നിന്റെ ആത്മാവിന്റെ മേൽ നിനക്കലിവുണ്ടാകണം" എന്നു വേദപുസ്തകം പ്രസ്താവിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ഓരോരുത്തനും ആദ്യമേതന്നെ സ്വന്ത ആത്മാവിനെ ദൈവത്തിനു സമർപ്പിക്കണം. ഈ ആദ്യബലി സമർപ്പിക്കപ്പെട്ടതിനുശേഷം മാത്രമേ തത്തുല്യമായ സൗഭാഗ്യം മറവുള്ള

വക്കും സ്വായത്തമാക്കിക്കൊടുക്കുന്നതിനു നമുക്കു പാടുള്ളൂ. ഓരോ രുത്തനും എത്രകണ്ടു ഗാഢമായി പ്രഥമതഃ സ്വന്തം ആത്മാവിനെയും പിന്നീടു മറ്റുള്ളവരുടെ ആത്മാക്കളെയും ദൈവവുമായി സംയോജിപ്പിക്കുമോ അത്രകണ്ടു സ്വീകാര്യമായിരിക്കും ദൈവത്തിനു അവൻ സമർപ്പിക്കുന്ന ബലി. ഗാഢവും ഔദാര്യം നിറഞ്ഞതുമായ ഈ യോജിപ്പു ധ്യാനം വഴിയായിട്ടു മാത്രമേ ശീലിക്കാൻ സാധിക്കയുള്ളൂ. ബാഹ്യമായ സൽപ്രവൃത്തികൾക്കായി സ്വയം സമർപ്പിക്കയും മറ്റുള്ളവരെ അതിനായി പ്രേരിപ്പിക്കയും ചെയ്യുന്നതിനേക്കാൾ ദൈവത്തിനു പ്രസാദജനകമായിട്ടുള്ളതു് സ്വയം പ്രാർത്ഥനാജീവിതത്തിനു സമർപ്പിക്കയും മറ്റുള്ളവരും അപ്രകാരം ചെയ്യുന്നതിനു പ്രേരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാകുന്നു. ആകയാൽ അദ്ദേഹം ഉപസംഹരിക്കുന്നു, "ദൈവത്തിനു ഏറ്റവും ഇഷ്ടപ്പെട്ട ബലി ആത്മാക്കളുടെ രക്ഷയാണെന്നു വി. ഗ്രിഗോരിയൂസ് പ്രസ്താവിക്കുമ്പോൾ കർമ്മപരമായ ജീവിതത്തിനു ധ്യാനപരമായ ജീവിതത്തേക്കാൾ മുൻഗണന നൽകണമെന്നുള്ളതല്ല അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം. പ്രത്യുത ഒരാത്മാവിനെ നാം ദൈവത്തിനു സമർപ്പിക്കുമ്പോൾ ഭൂമിയിലെ ഏറ്റവും വിലപിടിച്ച വസ്തുക്കളെ ദൈവത്തിനു സമർപ്പിക്കുന്നതിനേക്കാൾ അവിടുത്തേക്കു അപരിമേയമായ വിധത്തിൽ മഹത്വം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതും നമുക്കു വളരെയധികം യോഗ്യതാപ്രദാനം ചെയ്യുന്നതുമാണു് എന്നാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിവക്ഷ.

സ്വന്തം ആത്മരക്ഷ പ്രഥമകൃത്യം

ഔദാര്യമുള്ള ആത്മാക്കളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ആന്തരിക ജീവിതാഭ്യസനം ആത്മരക്ഷക്കുള്ള വേലയിൽനിന്നു അവരെ തടയുകയല്ല പ്രത്യുത കൂട്ടുതലായി ഇതിനു അവരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്. പക്ഷെ, അവരെ സംബന്ധിച്ചു ഇതാണു ദൈവതിരുമനസ്സു എന്ന പൂർണ്ണബോധ്യം ഉണ്ടായിരിക്കണം.

ഈ വേല ഉപേക്ഷിക്കുകയോ, അഥവാ താല്പര്യമില്ലാതെ മാത്രം നിവ്വഹിക്കുകയോ, ദൈവത്തോടുള്ള ഗാഢമായ ഐക്യത്തിൽ എത്തുന്നതിനും സ്വന്ത ആത്മാവിനെ ഉന്നമിപ്പിക്കുന്നതിനുമെന്ന ഭാവത്തിൽ യുക്തിയിൽനിന്നും ഒഴിഞ്ഞു മാറുകയോ ചെയ്യുന്നതു വെറും ആത്മവഞ്ചനയും ചില സംഗതികളിൽ സാക്ഷാത്തായ അപകടത്തിനു കാരണവുമായിത്തീരാം. "ഞാൻ സുവിശേഷം അറിയിച്ചില്ലെങ്കിലോ ഹാ! എനിക്കു കഷ്ടം." (I Cor. IX. 16) എന്നാണല്ലൊ വി. പൗലോസ് പ്രസ്താവിക്കുന്നതു്.

എന്നാൽ ഇങ്ങനെയുള്ള മുൻകരുതലോടെതന്നെയെങ്കിലും സ്വന്ത ആത്മരക്ഷയെ വിട്ടിട്ട ആത്മാക്കളുടെ മാനസാന്തരത്തിനായി തന്നെത്തന്നെ അർപ്പിക്കുന്നതു് ശ്രേഷ്ഠതരമായ വഞ്ചനയത്രെ. നാം നമ്മുടെ അയൽക്കാരനെ നമ്മെപ്പോലെ സ്നേഹിക്കണമെന്നല്ലാതെ ഒരിക്കലും നമ്മെക്കാൾ സ്നേഹിക്കണമെന്നു ദൈവം ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. അതായതു് വ്യക്തിപരമായി നമ്മുടെ ആത്മാവിനു ഭോഷംവരത്തക്കനിലവരെ എത്തണമെന്നല്ല, മറ്റുള്ളവരുടെ ആത്മരക്ഷമേൽ എന്നതിനേക്കാൾ നമ്മുടെ ആത്മരക്ഷയിൽ നാം കൂടുതൽ ശ്രദ്ധപതിക്കണം എന്നു ചുരുക്കം. എന്തെന്നാൽ ആത്മരക്ഷമേലുള്ള നമ്മുടെ തീക്ഷ്ണത ഉപവിയാൽ നിയന്ത്രിക്കപ്പെടണം. ആദ്യം സ്വയം സ്നേഹിക്കുക എന്നാണല്ലോ ദൈവശാസ്ത്രത്തിലെ തത്വംതന്നെ.

സ്വയം സ്നേഹിക്കുക

വി. അല്ഫോൻസ് ലിഗോരി പറയുന്നു: "ഞാൻ ഈശോയെ സ്നേഹിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു ഈശോയ്ക്കു ആത്മാക്കളെ കൊടുക്കുന്നതിനുള്ള ആഗ്രഹം എന്നിൽ ഉജ്ജ്വലിക്കുന്നു. ആദ്യം എന്റെ ആത്മാവിനെയും പിന്നീടു് അസംഖ്യം ആത്മാക്കളെയും അള്ത്താരത്തിനു കൊടുക്കണം." വി. ബർണ്ണാർഡിന്റെ ഉപദേശം പ്രയോഗത്തിൽ വരുത്തുകതന്നെയത്രെ ഇതു്. അള്ത്താരം പറയുന്നു: "എല്ലായിടത്തും നീ നിനക്കുള്ളവനായിരിക്ക. തനിക്കുതന്നെ സ്വന്തമല്ലാത്തവൻ ബുദ്ധിമാനല്ല."

അപ്പസ്തോലിക തീക്ഷ്ണതയുടെ ഒരു അസാധാരണ ദൃഷ്ടാന്തമായിരുന്ന വി. ബർണ്ണാർഡു മൂകളിൽപ്പറഞ്ഞ തത്വമനുസരിച്ചാണു് ജീവിച്ചിരുന്നതു്. അള്ത്താരത്തിന്റെ സിക്രട്ടറിയായിരുന്ന ജഫ്രി (Godefroi) അള്ത്താരത്തെ ഇങ്ങനെ ചിത്രീകരിക്കുന്നു. "ഒന്നാമതായി അള്ത്താരം തനിക്കുള്ളവൻ തന്നെയായിരുന്നു. അങ്ങനെ അള്ത്താരം എല്ലാവർക്കുംവേണ്ടി എല്ലാമായി."

വി. ബർണ്ണാർഡു് മൂന്നാം എവുജേനിയോസ് പാപ്പായ്ക്കു ഇങ്ങനെ എഴുതുന്നു: "ലൗകികമായ ജോലികളിൽനിന്നു പരിപൂർണ്ണമായി പിൻവാങ്ങണമെന്നു ഞാൻ അങ്ങയോടു പറയുന്നില്ല. അവയിൽ മുഴുവനായിട്ടു മുഴുകിപ്പോകരുതെന്നു മാത്രമാണു് ഞാൻ ഉപദേശിക്കുന്നതു്. എല്ലാവരുടെയും ഒരു മനുഷ്യനാണു് അങ്ങു് എങ്കിൽ അങ്ങയുടേതുകൂടി ആയിരിക്കുക. എല്ലാ മനുഷ്യരെയും രക്ഷിച്ചിട്ടു് അങ്ങു നശിച്ചുപോകുകയാണെങ്കിൽ അതുകൊണ്ടു എന്തു പ്രയോജനം. ആയതിനാൽ അങ്ങേക്കായി വല്ലതും കുറച്ചു

മാറ്റിവെക്കുക. എല്ലാവരും അങ്ങയുടെ ഉറവയുടെ പക്കൽ നിന്നും കുടിക്കുന്നതിനാവശ്യപ്പെടുന്നു. അങ്ങുതന്നെ അതിൽനിന്നും കുടിക്കുന്നതിനു് ഉപേക്ഷവരുത്തരുതു്. കൊള്ളാം! മറവുള്ളവരെല്ലാം ദാഹം ശമിപ്പിച്ചിട്ടു പോകുമ്പോൾ അങ്ങുമാത്രം ദാഹിച്ചുവലയണമോ? സ്വന്തം കാര്യം അവഗണിക്കുന്നപക്ഷം മറവുള്ളവരുടെ കാര്യത്തിൽ ശ്രദ്ധ പതിക്കുന്നതുകൊണ്ടു പ്രയോജനമില്ല. അങ്ങയുടെ ചിന്തകൾ ഒന്നാമതായി അങ്ങയെപ്പറ്റിത്തന്നെ ആരംഭിക്കയും അതിൽത്തന്നെ അവസാനിക്കുകയും ചെയ്യട്ടെ. ആരംഭത്തിലും അവസാനത്തിലും അങ്ങു് അങ്ങേയ്ക്കു സ്വന്തമായിരിക്കുക: ആത്മരക്ഷയുടെ കാര്യത്തിൽ അങ്ങയുടെ മാതാവിന്റെ ഏകപുത്രനേക്കാൾ അങ്ങയോടു കൂടുതൽ അടുത്ത ബന്ധമുള്ളവനായി ഒരുത്തരുമില്ലെന്നും അനുസ്മരിച്ചാലും."

ഓർലിയൻസിലെ മെത്രാനായിരുന്ന ദ്യുപൻലോ (Dupan-loup) ന്റെ ധ്യാനക്കുറിപ്പു പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധേയമാണു്: "കഠിനമായ ജോലിത്തിരക്കാണു് എനിക്കുള്ളതു്. അവ എന്റെ ആരോഗ്യത്തെ നശിപ്പിക്കുന്നു. എന്റെ ഭക്തിയെ അലട്ടുന്നു. എന്റെ അറിവിനു യാതൊരു സഹായവും നല്കുന്നില്ല. ഇവയെ ഞാൻ ക്രമീകരിക്കണം. ആന്തരികജീവിതമാകുന്ന കെട്ടിടം പണിയുന്നതിനു പ്രത്യേകമായി എന്നിലുള്ള തടസ്സങ്ങൾ ഏവയാണെന്നു് ഗ്രഹിക്കുന്നതിനുള്ള വരം നമ്മുടെ കർത്താവു് എനിക്കു തന്നിരിക്കുന്നു. അവ എന്റെ സ്വാഭാവിക പ്രസരിപ്പും ജോലിത്തിരക്കിൽ ഇനിക്കു പ്രകൃത്യാ ഉള്ള ആകർഷണവുമാണു്. എന്നതന്നെയല്ല എന്റെ എല്ലാ ബുദ്ധിമുട്ടുകളുടെയും താല്പര്യമില്ലായ്മയുടെയും ആത്മവഞ്ചയുടെയും വിരസതയുടെയും അനാരോഗ്യത്തിന്റെയും കാരണം ആന്തരികജീവിതത്തിന്റെ അഭാവം ഒന്നുമാത്രമാണെന്നു എനിക്കു ബോദ്ധ്യംവന്നിട്ടുണ്ടു്.

ആന്തരികജീവിതം നയിക്കുന്നതിനു ചെയ്യേണ്ടവ

"എനിക്കു പോരായ്മയുള്ള ആന്തരികജീവിതം സമ്പാദിക്കുന്നതിനായിരിക്കും ഇനിയത്തെ എന്റെ സുവ് പരിശ്രമങ്ങളുടെയും ഉദ്ദേശമെന്നു ഞാൻ പ്രതിജ്ഞചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ഈ ഉദ്ദേശസാദ്ധ്യത്തിനുവേണ്ടി താഴെപ്പറയുന്ന നിശ്ചയം ഞാൻ ചെയ്യുന്നു.

1) ഓരോ സംഗതിയും ചെയ്യുന്നതിനാവശ്യമുള്ളതിൽ കൂടുതൽ സമയം ഞാൻ എടുക്കും. അതായതു്, ബദ്ധപ്പാടും ധൃതിയും കൂടാതെ ഞാൻ പ്രവർത്തിക്കുന്നതാണു്. 2) ചുരുങ്ങിയ സമയം

കൊണ്ട് വളരെ അധികം ജോലികൾ അന്നന്നിനും ചെയ്യുതീർക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. ഇതു എന്നെ വളരെ അധികം വിഷമിപ്പിക്കുന്നു. ഇനി ഒരിക്കലും ഞാൻ ജോലി ചെയ്യുവാൻ കിട്ടുന്ന സമയത്തെപ്പറ്റിയല്ലാതെ ചെയ്യുവാനുള്ള സംഗതികളെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കയില്ല. ഒരു വിനാഴികപോലും വൃഥാ നഷ്ടപ്പെടുത്താതെ എന്റെ സമയം ഞാൻ ശരിയായി വിനിയോഗിക്കും. കൂടുതൽ പ്രാധാന്യമുള്ള ജോലികൾ ആദ്യംതന്നെ ഞാൻ ചെയ്യും. പൂർത്തിയാക്കാതെ ശേഷിക്കുന്നവയെക്കുറിച്ചു ഞാൻ വ്യാകുലപ്പെടുകയില്ല.

ഒരു രത്നവ്യാപാരി ഒരു ചെറിയ കഷണം വജ്രത്തെ അനേകം ഇന്ദ്രനീലക്കല്ലുകളെക്കാൾ വളരെ വിലമതിക്കുന്നു. ഇതുപോലെ നമ്മുടെ ആദ്ധ്യാത്മികജീവിതത്തിന്റെ പുരോഗതിയെ നഷ്ടപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു അനവധി ഐഹികലാഭങ്ങൾ സ്വായത്തമാക്കിക്കൊടുക്കാവുന്ന എല്ലാ നന്മകളെക്കാൾ ദൈവം നിശ്ചയിച്ച ക്രമമനുസരിച്ചു അവിടത്തേക്കു കൂടുതൽ മഹത്വം വരുത്തുന്നതു് അവിടത്തോടു നമുക്കുള്ള ഗാഢബന്ധമാണു്. ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരു ആത്മരഞ്ജനം ആത്മാക്കളുടെ രക്ഷയെപ്പറ്റിയുള്ള നമ്മുടെ തീക്ഷ്ണതയിൽ ഉണ്ടാകണമെന്നു നിതൃപിതാവു് ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ലല്ലെമ (Lallemant) എന്ന വിശ്രുത ആദ്ധ്യാത്മിക ഗ്രന്ഥകാരൻ പറയുമ്പോലെ, "ഈ ലോകം മുഴുവന്റെയും പ്രകൃത്യാനുസൃതമായ ഭരണത്തെക്കാളും സ്വർഗ്ഗരാജ്യങ്ങളുടെയും സിവിൽ ഭരണത്തെക്കാളും താൻ വാഴ്ചനടത്തുന്ന ഒരാത്മാവിന്റെ ഭരണത്തിനായി സ്വർഗ്ഗീയപിതാവു കൂടുതൽ ശ്രദ്ധപതിക്കുന്നു.

അവിടുന്നു നയിക്കുന്ന ഒരാത്മാവിൽ ദൈവികമായ ഉപവിയുടെ ക്രമാനുഗതമായ സംവർദ്ധനത്തിനു ജോലി തടസ്സമായിത്തീരുന്നെന്നു ദൈവം കാണുന്നതായാൽ അതു പരാജയത്തിൽ കലാശിക്കുന്നതിനു അവിടുന്നു ചിലപ്പോൾ അനുവദിക്കാവുണ്ട്.

നേരേമറിച്ചു ആന്തരികജീവിതത്തിൽ അഭിവൃദ്ധിപ്രാപിക്കുന്നതിൽനിന്നു പ്രേഷിതനെ തടയുവാൻ വെറും ഉപരിപ്ലവമായ വിജയത്തിനു സാധിക്കുമെങ്കിൽ അപ്രകാരമുള്ള വിജയത്താൽ അവനെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിനു സാത്താൻ ഒട്ടും ശങ്കിക്കയില്ല. ഇങ്ങനെ നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ തൃക്കണ്ണുകളിൽ യഥാർത്ഥസമ്പത്തു് എവിടെയെല്ലാമാണുള്ളതെന്നു സാത്താൻ ഊഹിച്ചു കണ്ടുപിടിക്കുന്നു. വജ്രം നമുക്കു നഷ്ടമാകുന്നതിനുവേണ്ടി അവൻ സന്തോഷത്തോടെ കുറെ ഇന്ദ്രനീലക്കല്ലുകൾ നമുക്കു തരുന്നതിനും മടിക്കുന്നില്ല.

രണ്ടാം ഭാഗം

ബാഹ്യമായ സൽപ്രവൃത്തികളും ആന്തരികജീവിതവും തമ്മിലുള്ള ഗാഢബന്ധം

ഒന്നാം അദ്ധ്യായം

ദൈവസന്നിധിയിൽ ബാഹ്യമായ സൽപ്രവൃത്തികളെക്കാൾ ആന്തരികജീവിതത്തിനുള്ള വൈശിഷ്ട്യം.

ദിവ്യരക്ഷകന്റെ ജീവിതമാതൃക

ജീവൻ ദൈവത്തിലാകുന്നു. അവിടുന്നു ജീവൻതന്നെയാകുന്നു. സൃഷ്ടികർമ്മംപോലുള്ള ബാഹ്യമായ പ്രവർത്തനങ്ങൾ വഴിയല്ല അപ്രമേയസത്താൻ തന്റെ ജീവനെ ഏറ്റം ഉൽകൃഷ്ടമായ വിധം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്നതു്. പ്രത്യുത, ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പറയുംപോലെ, ആന്തരികപ്രവർത്തനങ്ങൾ (Operationes ad intra) വഴിയാണു്. ഇവ വഴി പിതാവിൽനിന്നുള്ള പുത്രന്റെ നിത്യജനനവും (Perpetual generation) പിതാവിൽനിന്നും പുത്രനിൽനിന്നുമുള്ള പരിശുദ്ധാത്മാവിയുടെ പുറപ്പാടും (Unceasing procession of the Holy Ghost) നടക്കുന്നു. ഇതാകുന്നു ദൈവത്തിന്റെ സർവ്വോപരി പ്രധാനവും നിത്യവുമായ പ്രവർത്തനം.

ദൈവികാലയത്തിന്റെ പരിപൂർണ്ണമായ സാക്ഷാൽക്കരണമാണു് നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ ഐഹികജീവിതത്തിൽ നാം കാണുന്നതു്. ഏറ്റം ചുരുങ്ങിയ ഒരു കാലഘട്ടം മാത്രമേ ബാഹ്യമായ സൽപ്രവൃത്തികൾക്കായി അവിടുന്നു ചിലവഴിച്ചുള്ളൂ. പക്ഷേ, ഈ ചുരുങ്ങിയ കാലത്തേക്കുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ഈശോ മുപ്പതുകൊല്ലം ഏകാന്തതയിലും പ്രാർത്ഥനയിലും ചിലവഴിച്ചു. അതുകൊണ്ടും തൃപ്തിപ്പെടാതെ നാല്പതു ദിവസം പ്രാർത്ഥനയിലും പ്രായശ്ചിത്ത പ്രവൃത്തികളിലും അവിടുന്നു ഏർപ്പെട്ടു. ചുരുങ്ങിയ കാലത്തേക്കുമാത്രംദീർഘിച്ച പ്രേഷിതപ്രവൃത്തിയുടെ ഇ

ടയിൽപ്പോലും എത്രയെത്ര പ്രാവശ്യമാണ് അവിടുന്നുമലകളിലേയ്ക്കും മരുഭൂമികളിലേയ്ക്കും പ്രാർത്ഥനക്കായിപ്പോയതു്. "അവനോ വിജന സ്ഥലത്തേക്കു മാറിപ്പോയി പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു."(ലൂക്കാ V.16) "ഈശോ പ്രാർത്ഥിക്കുവാനായി മലയിലേക്കു പുറപ്പെട്ടുപോയി. അവിടെ ദൈവത്തോടുള്ള പ്രാർത്ഥനയിൽ ഉഷസ്സുവരെ കഴിച്ചു." (ലൂക്കാ VI. 12) എന്നീ വേദവാക്യങ്ങൾ പ്രത്യേകം സ്മരണീയങ്ങളാണു്. ഹൃദയസ്പർശകമായ മറ്റൊരു മാതൃകകൂടി നമുക്കുണ്ടു്. തന്റെ സഹോദരിയുടെ അലസമെന്നു തെറ്റിദ്ധരിച്ചിരുന്ന ജീവിതരീതിയെ നമ്മുടെ കർത്താവിനെക്കൊണ്ടു ശാസിപ്പിച്ചു, അങ്ങനെ കർമ്മോദ്ധുക്തജീവിതത്തിന്റെ വൈശിഷ്ട്യത്തെ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുവാൻ മത്താ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. പക്ഷേ "എന്നാൽ ഒരു കാര്യമാണു് ആവശ്യം. മറിയമോ തന്നിൽനിന്നും എടുക്കപ്പെട്ടുപോകാത്ത നല്ല ഭാഗം തനിക്കായി തിരഞ്ഞെടുത്തിരിക്കുന്നു." (ലൂക്കാ X. 42) എന്നുള്ള നാ. കർത്താവിന്റെ മറുപടി ആന്തരികജീവിതത്തിനുള്ള മേന്മയ്ക്കു അംഗീകാരം നൽകുകയത്രെ ചെയ്യുന്നതു്. പ്രാർത്ഥനാജീവിതത്തിനു ബാഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങളെക്കാൾ ഉന്നതമായ സ്ഥാനമുണ്ടെന്നുള്ള ബോദ്ധ്യം നമ്മിൽ വരുത്തുവാൻ തക്ക ഉത്തമദൃഷ്ടാന്തമാണിതു്, എന്നല്ലാതെ മറ്റെന്താണു് ഇതിൽനിന്നും അനുമാനിക്കാവുന്നതു്.

അപ്പസ്തോലന്മാരുടെ മാതൃക

ദിവ്യഗുരുവിനെ അനുകരിച്ച അപ്പോസ്തോലന്മാർ, അവിടത്തെ ദൃഷ്ടാന്തത്തെ വിശ്വസ്തതാപൂർവ്വം തുടർന്നു്, പ്രാർത്ഥനയ്ക്കു സർവ്വപ്രധാനമായ സ്ഥാനം കൊടുത്തിരുന്നു; രണ്ടാമതായിമാത്രം ബാഹ്യമായ പ്രവർത്തനങ്ങൾ. പ്രാർത്ഥനയ്ക്കു കൂടുതൽ സൗകര്യംകിട്ടുന്നതിനുവേണ്ടി മറ്റു പ്രവർത്തനങ്ങൾ ആറു പട്ടക്കാരെ ഏല്പിച്ചിരുന്നു. "ഞങ്ങളൊ പ്രാർത്ഥനയിലും വചനത്തിന്റെ ശുശ്രൂഷയിലും വിടാതെ ശ്രദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കാം" (നട: VI. 4) എന്നാണല്ലൊ നടപടിപുസ്തകത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നതു്.

മാപ്പിളപ്പാമാരുടെ പ്രബോധനങ്ങൾ

ആന്തരികജീവിതം ബാഹ്യമായ സൽപ്രവൃത്തികളെ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ജീവിതചര്യയെക്കാൾ സ്വതേ ഉൽകൃഷ്ടമാകുന്നു എന്നു മാർപ്പാപ്പാമാരും വേദപാരംഗതന്മാരും ഖണ്ഡിതമായി പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

മദ്ധ്യഫ്രാൻസിലുള്ള ഒരു സ്ഥലമാണ് അറ്ററോൺ. അവിടെ വിദ്യാപ്രവർത്തനത്തിൽ പ്രശസ്തമാംവണ്ണം ഏർപ്പെട്ടിരുന്ന സന്യാസിനികളുടെ ഒരു സഭയുണ്ടായിരുന്നു. നല്ലവിശ്വാസവും, സുകൃതവും, മനഃക്കരുത്തുമുള്ള ഒരു വനിതയായിരുന്ന ഏതാനും കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പു ഈ സഭയുടെ അദ്ധ്യക്ഷ. ഈ സന്യാസിനികളെ ലഘുകിരാക്കുന്നതിനനുകൂലിക്കണമെന്നു തിരുസ്സഭാധികാരികൾ ഇവരോടാവശ്യപ്പെട്ടു.

എന്താണു ചെയ്യേണ്ടതു് എന്നു ചിന്തിച്ചു അവർ വല്ലാതെ വിഷമിച്ചു. അദ്ധ്യാപനജോലി തുടരുന്നതിനുവേണ്ടി സന്യാസസഭയെ പിരിച്ചുവിടണമോ അതോ സന്യാസസഭയെ നിലനിർത്തുന്നതിനുവേണ്ടി ബാഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങളെ ഉപേക്ഷിക്കണമൊ? ദൈവതിരുമനസ്സു് എന്താണു എന്നറിയാതെ അവർ വളരെ പരുങ്ങി. അവർ രഹസ്യമായി റോമിലേക്കുപോയി, പ. പിതാവു XIII–ാം ലിയോൻ പാപ്പായെ സന്ദർശിച്ചു കാര്യങ്ങളെല്ലാം തിരുമനസ്സുണർത്തിച്ചു. ബാഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങളെ തുടരുന്നതിനു നിർബ്ബന്ധിക്കുന്ന എല്ലാ സാഹചര്യങ്ങളും തിരുമേനിയെ ബോധിപ്പിച്ചു.

വന്ദ്യനായ പാപ്പാ ഏതാനും സമയം ഏകാഗ്രചിത്തനായി ചിന്തിച്ചതിനുശേഷം ഖണ്ഡിതമായ ഈ മറുപടി നൽകി. "എല്ലാറ്റിലും മുമ്പായി, എല്ലാ വേലകൾക്കും മുമ്പായി യഥാർത്ഥ സന്യാസജീവിതം ആവശ്യപ്പെടുന്ന ചൈതന്യവും പ്രാർത്ഥനാപരമായ ജീവിതം നയിക്കാൻ ആഗ്രഹവും ഉള്ള നിന്റെ മക്കളുടെ സന്യാസജീവിതത്തെ നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടുപോകുന്നതിനു നീ പരിശ്രമിക്കുക, ഇവയും ബാഹ്യമായ സൽപ്രവൃത്തികളും ഒത്തിണക്കിക്കൊണ്ടുപോകുന്നതിനു നിങ്ങൾക്കു സാധിക്കയില്ലെങ്കിൽ ഫ്രാൻസിനു ആവശ്യമുള്ള പക്ഷം വേറെ പ്രേഷിതരെ ഉൽപ്പാദിപ്പിക്കേണ്ടതു് എങ്ങനെയെന്നു ദൈവത്തിനറിയാം. നിങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം നിങ്ങളുടെ ആന്തരികജീവിതംവഴി പ്രത്യേകിച്ചു പ്രാർത്ഥനകളും പരിത്യാഗങ്ങളുംവഴി യഥാർത്ഥ സന്യാസിനികളായിരുന്നുകൊണ്ടു നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ സ്വദേശത്തുനിന്നു വിദൂരത്തിലായിരുന്നാൽപ്പോലും, സ്വദേശത്തുതന്നെ താമസിച്ചു് സന്യാസജീവിതം നഷ്ടപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു ചെയ്യാവുന്നതിനേക്കാൾ വളരെ അധികം പ്രയോജനം ഫ്രാൻസിനു ചെയ്യുവാൻ നിങ്ങൾ പ്രാപ്തരാകും."

വിദ്യാപ്രവർത്തനത്തിൽമാത്രം ഏർപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു വലിയ സ്ഥാപനത്തിനു, പത്താംപീയൂസ് പാപ്പാ തന്റെ ഉദ്ദേശത്തെ

വിശദീകരിച്ചുകൊണ്ട് ഇപ്രകാരം എഴുതി. "വിദ്യാപ്രവർത്തനത്തിനു ഒന്നാം സ്ഥാനവും, സന്യാസാനുഷ്ഠാനത്തിനു രണ്ടാം സ്ഥാനവും, നൽകേണ്ടതാണ് എന്നൊരഭിപ്രായം നിങ്ങളുടെ ഇടയിൽ പ്രചരിച്ചുവരുന്നതായി നാം അറിയുന്നു. ആധുനികകാലത്തിന്റെ അഭിപ്രായഗതിയും ആവശ്യവും ഇതിനു നിങ്ങളെ നിർബ്ബന്ധിക്കുന്നു എന്നാണ് നിങ്ങൾ പറയുന്ന ന്യായം. ഈ അഭിപ്രായത്തിനു യാതൊരു വിലയും നിങ്ങളുടെ ഇടയിൽത്തന്നെയോ നിങ്ങളെപ്പോലെ വിദ്യാപ്രവർത്തനം ലക്ഷ്യമായി സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന മറേറതെങ്കിലും സ്ഥാപനത്തിനോ ഉണ്ടായിരിക്കരുതെന്നു നാം അതീവം ആഗ്രഹിക്കുന്നു. നിങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സന്യാസജീവിതം സാമാന്യജീവിതത്തെക്കാൾ ഉൽകൃഷ്ടമെന്നും, വിദ്യാപ്രവർത്തനത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അയൽക്കാരോടുള്ള നിങ്ങളുടെ കടമ ഗൗരവമെങ്കിൽ, സന്യാസികളെന്ന നിലയിൽ ദൈവത്തോടു നിങ്ങൾക്കുള്ള ചുമതലകൾ അതിനെക്കാൾ പ്രാധാന്യമേറിയവയാണെന്നും ഈ സംഗതിയെക്കുറിച്ചു അല്പവും സംശയിക്കേണ്ടതില്ലെന്നും ഏവരും മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കട്ടെ." അതേ, സന്യാസജീവിതത്തിന്റെ ഏക ലക്ഷ്യം ആന്തരികജീവിതം പ്രാപിക്കുക എന്നതാണ്.

വേദപാരംഗതന്മാരുടെ പ്രസ്താവനകൾ

വി. തോമ്മാ മല്പാൻ സംക്ഷേപമായിട്ടു പറയുന്നു. "ധ്യാനപരജീവിതം കർമ്മപരജീവിതത്തെക്കാൾ ഉൽകൃഷ്ടവും പ്രബലവുമാകുന്നു."

വി. ബൊനവെന്തൂര ധ്യാനപരജീവിതത്തെപ്പറ്റി ഇങ്ങനെ പറയുന്നു. "ഇതു കൂടുതൽ വിശിഷ്ടവും, കൂടുതൽ സുരക്ഷിതവും കൂടുതൽ സമൃദ്ധവും, കൂടുതൽ ആനന്ദപ്രദവും, കൂടുതൽ ഉറപ്പുള്ളതുമാകുന്നു."

കൂടുതൽ വിശിഷ്ടമായ ജീവിതം:—കർമ്മപരജീവിതം ജോലിത്തിരക്കുള്ളതത്രെ. ധ്യാനപരജീവിതമാകട്ടെ അത്യുന്നത സത്യങ്ങളുടെ മണ്ഡലത്തിലേക്ക് നമ്മെ പ്രവേശിപ്പിച്ചു സകല ജീവന്റെയും ഉല്പത്തിസ്ഥാനത്തിൽ നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയെ കേന്ദ്രീകരിക്കുന്നു. അതു കൂടുതൽ ഉൽകൃഷ്ടമായതുകൊണ്ട് അതിന്റെ പ്രവർത്തനരംഗം വളരെ വിപുലമത്രെ. മർത്ത്യാ ശരീരികവേലകൾവഴി ഒരു സ്ഥലത്തു കൂച്ചു സംഗതികളിൽമാത്രം ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുവെ,

മറിയം ഉപവി വഴിയായി പല സ്ഥലങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടുന്നു. ധ്യാനവും ദൈവസ്നേഹവുംവഴി സ്വർഗ്ഗവും അവിടെ കാണുന്നു. സർവ്വത്തിലും ശ്രേഷ്ഠ ചെലുത്തുന്നു. സകലവും ഗ്രഹിക്കയും ആശ്ലേഷിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങനെ മറിയത്തോടുള്ള താരതമ്യത്തിൽ മത്തായുടെ കാര്യവ്യഗ്രത തുലോം നിസ്സാരമാകുന്നു.

ക്രൂതൽ സുരക്ഷിതമായ ജീവിതം:— ധ്യാനപരജീവിതത്തിൽ അപകടം കുറവാണു്. ബാഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു മുഴുവനായി സമർപ്പിതമായ ജീവിതത്തിൽ ആത്മാവു ക്ഷോഭിച്ചു സംഭ്രമാധീനയായി, തന്റെ ശക്തികളെ പലവഴിക്കു തിരിച്ചുവിടുന്നതിനാൽ ബലഹീനയായി ഭവിക്കുന്നു. കർമ്മജീവിതത്തിനു മൂന്നു ന്യൂനതകളും ഉണ്ടു്. 1) നീ ചിന്താകുലയായിരിക്കുന്നു—മനഃപീഡയും ചിന്തയിലുള്ള ഉൽക്കണ്ഠയുംമൂലം. 2) നീ കലങ്ങിയിരിക്കുന്നു—പല വികാരങ്ങളെ ഉൽപ്പാദിപ്പിക്കുന്ന പ്രേരണകളാൽ. 3) പല സംഗതികളെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്താകുലതയും കലക്കവും—ജോലികളുടെ ആധിക്യം—ഇതു നിമിത്തം നമ്മുടെ ശ്രേഷ്ഠ മുഴുവൻ ഒന്നിൽ ചെലുത്തുവാൻ സാധിക്കാതെപോകുന്നു. നേരേമറിച്ചു ദൈവത്തോടുള്ള ഐക്യം എന്നു ഏക സംഗതിയിൽമാത്രം ആന്തരികജീവിതം അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ബാക്കിയുള്ളവയ്ക്കു രണ്ടാം സ്ഥാനം മാത്രമെയുള്ളൂ. എന്നു മാത്രവുമല്ല അവ ഇതിന്റെ ശക്തിയാൽ മാത്രവും ആന്തരികജീവിതത്തെ ബലിഷ്ഠമാക്കുവാൻവേണ്ടിയുമത്രെ നിർവ്വഹിക്കപ്പെടുന്നതു്.

ഈ ജീവിതം ക്രൂതൽ സമ്മതമാകുന്നു:— ധ്യാനപരജീവിതത്തോടുകൂടി എല്ലാ നന്മകളും നമുക്കു സിദ്ധിക്കുന്നു. "അവളോടുകൂടി എല്ലാ നന്മകളും എനിക്കു ഒത്തുമിച്ചുകിട്ടി." (ബോധ: VI. 11) മറെ സകലത്തെയുംകാൾ 'ഏറ്റവും വിശിഷ്ടമായ നല്ല ഭാഗമാകുന്നു' (ലൂക്കാ X. 42) ഇതു്. ഈ ജീവിതത്തിൽ എല്ലാവിധ യോഗ്യതകളും സമൃദ്ധിയായി ഉണ്ടാകുന്നു. എന്തെന്നാൽ, ഇതു മനസ്സിനെ ഉന്മേഷഭരിതമാക്കുകയും, ആത്മാവിൽ വരപ്രസാദം വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും, സ്നേഹത്താൽമാത്രം പ്രേരിതയായി ആത്മാവു വർത്തിക്കുന്നതിനിടയാക്കയും ചെയ്യുന്നു.

ഈ ജീവിതം ക്രൂതൽ ആനന്ദപ്രദമാകുന്നു:— യഥാർത്ഥത്തിൽ ആന്തരികജീവിതം നയിക്കുന്ന ഒരാത്മാവു് സ്വയം പൂർണ്ണമായി ദൈവത്തിനു സമർപ്പിക്കുന്നു. ക്ഷമയോടും സമചിത്തതയോടും

കൂടി തനിക്കിഷ്ടമായതും അനിഷ്ടമായതും സ്വീകരിക്കുന്നു. മാത്രമല്ല, ഞെരുക്കങ്ങളിൽ സന്തോഷം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതിനും ഉല്ലാസത്തോടെ കുരിശു വഹിക്കുന്നതിനും ഈ മനഃസ്ഥിതി ഇടവരുത്തുന്നു.

കൂടുതൽ ഉറപ്പുള്ള ജീവിതമാകുന്നു ഇതു്:—കർമ്മപരജീവിതം എത്രതന്നെ ഉഗ്രമായി നയിച്ചിരുന്നാലും അതു ഈ ലോകം കൊണ്ടവസാനിക്കുന്നു. പ്രസംഗിക്കുക, പഠിപ്പിക്കുക, ബാഹ്യമായ സൽപ്രവൃത്തികളിൽ ഏർപ്പെടുക, ഇവയെല്ലാം നാം നിത്യതയിലേക്കു പ്രവേശിക്കുന്നതോടെ അവസാനിക്കുന്നു. നേരേമറിച്ചു് ആന്തരികജീവിതത്തിനു ഒരിക്കലും ക്ഷയമില്ല. "അതു് അവരിൽനിന്നും ഒരിക്കലും എടുക്കപ്പെടുകയില്ല." (ലൂക്കാ. X. 42.) ഈ ജീവിതംവഴിയുള്ള നമ്മുടെ ഈ ലോകവാസം പ്രകാശത്തിന്റെ പ്രദേശത്തേക്കുള്ള പടിപടിയായ കയറ്റം മാത്രമാകുന്നു. മരണം ഈ കയറ്റത്തെ അതുല്യമായ വിധത്തിൽ മഹത്വമുള്ളതും വേഗതയുള്ളതുമാക്കിത്തീർക്കുന്നു.

ആന്തരികജീവിതത്തിന്റെ വിശിഷ്ടഗുണങ്ങളെ സംക്ഷേപിച്ചു പറയുന്നതിനു സന്ന്യാസജീവിതത്തെപ്പറ്റിയുള്ള വി. ബർണ്ണാർഡിന്റെ വാക്യങ്ങൾ പര്യാപ്തമത്രെ. "ഈ ജീവിതത്തിൽ അധികം പരിശുദ്ധമായി ജീവിക്കുന്നു. ദുർല്ലഭമായിമാത്രം പിഴയ്ക്കുന്നു. വളരെ വേഗത്തിൽ വീഴ്ചകളിൽനിന്നെഴുന്നേൽക്കുന്നു. കൂടുതൽ ഭദ്രമായി മുമ്പോട്ടുപോകുന്നു. അധിക ദാനങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്നു. കൂടുതൽ പ്രസന്നതയോടെ മരിക്കുന്നു. കൂടുതൽ വേഗത്തിൽ ശുദ്ധീകരിക്കപ്പെടുന്നു. വളരെ ധാരാളമായ സമ്മാനം പ്രാപിക്കുന്നു."

രണ്ടാം അദ്ധ്യായം

ആന്തരികജീവിതത്തിന്റെ പരിവാഹം മാത്രമായിരിക്കണം ബാഹ്യമായ സൽപ്രവൃത്തികൾ

ദൈവം നൽകുന്ന മാതൃക

സ്വർഗ്ഗത്തിലിരിക്കുന്ന നിങ്ങളുടെ പിതാവു പൂർണ്ണനായിരിക്കുന്നതുപോലെ നിങ്ങളും പൂർണ്ണരായിരിക്കുവിൻ." (മത്താ. V. 48)

നമ്മുടെ ബാഹ്യവും അദ്ധ്യാത്മവുമായ ജീവിതത്തിൽ നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികളെ നിയന്ത്രിക്കേണ്ട ആധാരവും നിയമവും ദൈവിക പ്രവർത്തനത്തിന്റെ രീതിതന്നെയാണ്. അതും തക്കതായ അനുപാതം പാലിച്ചുകൊണ്ടുമായിരിക്കണം.

കൊടുക്കുക എന്നതു് ദൈവത്തിന്റെ സ്വഭാവംതന്നെയാണെന്നു നമുക്കെല്ലാവർക്കും അറിയാം. തന്റെ നന്മകളെ എല്ലാ സൃഷ്ടികൾക്കും പ്രത്യേകിച്ചു മനുഷ്യർക്കും വളരെ ധാരാളമായി അവിടുന്നു നൽകുന്നു എന്നു അനുഭവം സാക്ഷ്യംവഹിക്കുന്നു. കഴിഞ്ഞ അനേകായിരം അല്ല അനേകലക്ഷം വർഷങ്ങളായി ഈ പ്രപഞ്ചം മുഴുവനുംതന്നെ ദൈവത്തിന്റെ ഈ ധാരാളത്വത്തിന്റെയും അനുസ്യൂതമായ ദാനവർഷത്തിന്റെയും വിഷയമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടു".

അക്ഷയമായ ഈ ധാരാളത്വം അവിടുത്തെ അപരിമിത സമ്പത്തുകളെ നിസ്സാരമായ വിധത്തിൽപ്പോലും കുറയ്ക്കുന്നില്ല.

മനുഷ്യനു ബാഹ്യമായ നന്മകൾ മാത്രമല്ല ദൈവം നൽകുന്നതു്. തന്റെ ഏകസുതനെ സ്വർഗ്ഗത്തിൽനിന്നു അവനു അയച്ചുകൊടുത്തു. എന്നാൽ ഇവിടെയും സ്വയം ദാനമായി നൽകുകയെന്ന മഹിഷ്മമായ ഈ ദാനപ്രവൃത്തികൊണ്ടും ദൈവത്തിന്റെ സ്വഭാവപരിപൂർണ്ണതയ്ക്കു യാതൊരു കുറവും തട്ടുന്നില്ല.

ദൈവം തന്റെ പുത്രനെ നമുക്കു നൽകുന്നുണ്ടെങ്കിലും എല്ലായ്പോഴും ആ പുത്രനെ സ്വായത്തമായി വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. വി. ബർണ്ണാർഡിന്റെ പ്രസ്താവം ഈ വസ്തുതയെ വിശദീകരിക്കുന്നു. "തന്റെ വചനത്തെ അയക്കുകയും അതേസമയംതന്നെ ആ വചനത്തെ കൈവശം വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയും ചെയ്യുന്ന സകലത്തിന്റെയും നാഥനായ പരമപിതാവിൽനിന്നു നിന്റെ പ്രവർത്തനത്തിന്റെ മാതൃക നീ സ്വീകരിച്ചാലും."

തന്റെ വരപ്രസാദത്താൽ നമ്മെ സമ്പന്നരാക്കുന്നതിനു വേണ്ടി നമ്മുടെ കർത്താവു കൂടാരകർമ്മംവഴി പ്രത്യേകിച്ചു പ. കുമ്പാന വഴി നമ്മിലേക്കു ഇറങ്ങിവരുന്നു. യാതൊരു ലോഭവും കൂടാതെ വര പ്രസാദങ്ങളെ അവിടുന്നു നമ്മുടെമേൽ വർഷിക്കുന്നു. അവിടുന്നു അനന്തമായ കരുണക്കടലാണു്. അതു നിറഞ്ഞു കവിഞ്ഞു നമ്മുടെ മേൽക്കൂടി ഒഴുകുന്നു. "അവന്റെ പൂർണ്ണതയിൽനിന്നു നാമേവരും പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നു" (യോഹ. I. 16).

പ്രേഷിതനിൽ മിശിഹായുടെ ജീവൻ നിറഞ്ഞൊഴുകണം

മറവുള്ളവരെ വിശ്വാസികരിക്കുകയെന്ന മഹനീയ ജോലി കൈവരിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രേഷിതരായ നമ്മുടെ പ്രവർത്തനവും ഏറെക്കുറെ ഇങ്ങനെതന്നെയായിരിക്കണം. "നിന്റെ ചിന്തയുടെ ഫലമാണു് നിന്റെ വാക്കു". അതു നിന്നിൽനിന്നും പുറത്തുപോകുന്നെങ്കിലും അതു നിന്നെ വിട്ടുപോകാതിരിക്കട്ടെ" എന്നും വി. ബർണ്ണാർട്ടു് പറയുന്നു. വരപ്രസാദം നമ്മുടെ ആത്മാവിൽ നിർമ്മിച്ച ആന്തരിക ചൈതന്യവിശേഷമത്രെ നമ്മുടെ വാക്കു്. തീക്ഷ്ണതയുടെ ബാഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കെല്ലാം ജീവൻ പ്രദാനംചെയ്യേണ്ടതു് ഈ ചൈതന്യവിശേഷമത്രെ. അയൽക്കാരുടെ പ്രയോജനത്തിനുവേണ്ടി ഇതു് നിരന്തരമായി ചിലവഴിക്കപ്പെട്ടാലും, നമ്മുടെ കർത്താവു നമുക്കു നല്കുന്ന മാർഗ്ഗങ്ങളുപയോഗിച്ചു നിരന്തരമായി ഈ ചൈതന്യം നവീകരിക്കപ്പെടേണ്ടതാണു്. സജീവവും സുശക്തവുമായ ജീവനീരുകൊണ്ടു നിറഞ്ഞ ഒരു ശിഖരമായിരിക്കണം നമ്മുടെ ആന്തരികജീവിതം, നമ്മുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ആ ശിഖരത്തിൽ നിന്നു പുറപ്പെടുന്ന പുഷ്പങ്ങൾ മാത്രവും.

അഹോ! പ്രേഷിതന്റെ ആത്മാവു എത്ര വിശിഷ്ടം! പ്രഥമതഃ പ്രകാശം അതിനെ പരിപൂർണ്ണമായി നിറയ്ക്കുകയും സ്നേഹം അതിനെ ഉജ്ജ്വലിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യണം. ഇങ്ങനെ ആത്മാവു ഈ പ്രകാശത്തെയും സ്നേഹജ്വാലയേയും പ്രതിബിംബിച്ചുകൊണ്ടു മറ്റാത്മാക്കളെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിനും സ്നേഹത്താൽ ഉജ്ജ്വലിപ്പിക്കുന്നതിനും പ്രാപ്തയാകും "ആദിമുതൽ ഉണ്ടായിരുന്നവനെ! ഞങ്ങൾ കേൾക്കുകയും സ്വന്ത കണ്ണുകൾകൊണ്ടു കാണുകയും നോക്കുകയും ഞങ്ങളുടെ കൈകൾകൊണ്ടു സ്പർശിക്കുകയും ചെയ്തവനെ, ജീവന്റെ വചനമായിരിക്കുന്നവനെത്തന്നെ ഞങ്ങൾ നിങ്ങളോടറിയിക്കുന്നു." (I യോഹ: I. 3) എന്നാണല്ലൊ വി. യോഹന്നാൻ ശ്ലീഹായുടെ

പ്രസ്താവന. വി. ഗ്രിഗോരിയൂസ് പറയുന്നു: "അവരുടെ അധരങ്ങൾ ആത്മാക്കളിലേക്കു സമൃദ്ധമായ സ്വർഗ്ഗീയ മാധുര്യം ഒഴുക്കും."

ഇതുയും പ്രസ്താവിച്ചതിൽനിന്നു താഴെപ്പറയുന്ന തത്വത്തെ നമുക്കനുമാനിച്ചെടുക്കാവുന്നതാണ്.

കർമ്മോദ്ധുക്തജീവിതം ധ്യാനപരജീവിതത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെടണം. അതു് ആന്തരികജീവിതത്തിന്റെ വിശദീകരണവും ബാഹ്യമായുള്ള തുടർച്ചയും ആയിരിക്കണമെന്നു മാത്രമല്ല ധ്യാനപരജീവിതത്തിൽനിന്നുള്ള അതിന്റെ വിശ്ലേഷം കഴിയുന്നതു കുറഞ്ഞിരിക്കയും വേണം.

ചാലുകളല്ല, കുളമായിരിക്കുക

ഈ തത്വത്തെ പ്രഖ്യാപനംചെയ്യുന്നതിനു സഭാപിതാക്കന്മാരും വേദപാരംഗതന്മാരും അഹമഹമികയാ ശ്രമിക്കുന്നു.

വി. അഗസ്റ്റീനോസ് പറയുന്നു: "ഒരു പ്രേഷിതൻ നാവുകൊണ്ടു സംസാരിക്കുന്നതിനുമുമ്പായി ദാഹിക്കുന്ന തന്റെ ആത്മാവിനെ ദൈവത്തിൻ പക്കലേക്കുയർത്തട്ടെ. പിന്നീടു താൻ ഉള്ളിലേക്കെടുത്തതിനെത്തന്നെ മറ്റുള്ളവർക്കു കൊടുക്കട്ടെ. അഥവാ എന്തുകൊണ്ടു തന്നെ നിറച്ചുവോ അതുതന്നെ മറ്റുള്ളവർക്കു കുടിക്കാൻ ഒഴിച്ചു കൊടുക്കട്ടെ." ദിവന്ന്യാസിയോസും പറയുന്നു: "മറ്റുള്ളവർക്കു കൊടുക്കുന്നതിനുമുമ്പായി നാം തന്നെ സ്വീകരിക്കണം." ഓരോ മാലാഖായും തന്റെ മുകളിലത്തെ ഗണത്തിൽപ്പെട്ട മാലാഖായിൽനിന്നു സ്വീകരിക്കുന്ന പ്രകാശത്തിന്റെ പൂർണ്ണതയിൽനിന്നാണ് തന്റെ താഴത്തെ ഗണത്തിൽപ്പെട്ട മാലാഖായിക്കു കൊടുക്കുന്നതു്. ദൈവിക സംഗതികളെ സംബന്ധിച്ചു ദൈവം വെച്ചിട്ടുള്ള ക്രമം ഇതാണ്. മറ്റുള്ളവർക്കു ദൈവിക ജ്ഞാനങ്ങൾ തങ്ങൾവഴി ലഭിക്കണമെന്നാഗ്രഹിക്കുന്നവർ ഒന്നാമതായി പ്രസ്തുത ജ്ഞാനങ്ങൾകൊണ്ടു സ്വയം നിറയ്ക്കണം. എത്രകണ്ടു ധാരാളമായി ദൈവികനന്മ നമ്മിലുണ്ടോ അത്രയ്ക്കേ പ്രസ്തുത നന്മകൾ നാം വഴി മറ്റുള്ളവർക്കു കിട്ടുന്നതിനു ദൈവം ഇടവരുത്തുകയുള്ളൂ.

"നീ ജ്ഞാനിയെങ്കിൽ ചാലുകളാവാതെ കുളമായി നിന്നെത്തന്നെ മറ്റുള്ളവർക്കു കാണിച്ചുകൊടുക്കുക" എന്നു വി. ബർണ്ണാർഡ് പ്രേഷിതരെ സംബന്ധിച്ചു പറയുന്ന പ്രസ്താവം എല്ലാവർക്കും അറിവുള്ളതാണല്ലൊ. ചാലു് ഒരു തുള്ളി വെള്ളംപോലും തന്നിൽ നിൽക്കാതെ മുഴുവനും ഒഴുകിപ്പോകുന്നതിനനുവദിക്കുന്നു. നേരെ മറിച്ചു കുളം, അതു് വെള്ളംകൊണ്ടു് നിറയുന്നു. ആ നിറവിനു യാ

തൊട്ട് കുറവും കൂടാതെ കവിഞ്ഞൊഴുകുന്ന വെള്ളംകൊണ്ട് നിലങ്ങളെ നനച്ചു ഫലവത്താക്കുന്നു. ഈ കവിഞ്ഞൊഴുകൽ നിരന്തരമായി നടന്നുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്നു. ചാലുകളെപ്പോലുള്ള എത്രയെത്ര പ്രേഷിതരാണ് നമുക്കുള്ളത്. അവർ മറവുള്ളവരെ വരപ്രസാദത്തിന്റെ വെള്ളംകൊണ്ടു നിറയ്ക്കുമ്പോൾ അവർ ഉണങ്ങി വരണ്ടു കിടക്കുന്നു. "തിരുസ്സഭയിൽ ഇന്നു ചാലുകൾ ധാരാളമുണ്ട്. കുളങ്ങൾ വളരെ ചുരുക്കം മാത്രം" എന്നാണ് വി. ബർണ്ണാർഡ് തുടർന്നു ദുഃഖത്തോടെ പ്രസ്താവിക്കുന്നത്.

ഏതു കാരണവും അതിന്റെ കാര്യത്തെക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠമാണ്. നമ്മുടെ സ്വന്തം പരിപൂർണ്ണതാപ്രാപ്തിക്കു വേണ്ടതിനേക്കാൾ അധിക പരിപൂർണ്ണത മറവുള്ളവരെ പൂർണ്ണരാക്കുവാൻ നമുക്കാവശ്യമാണ്. ഒരു തള്ള സ്വയം ഭക്ഷണം കഴിക്കാതെ തന്റെ കുട്ടിക്കു മുലപ്പാൽ കൊടുക്കുവാൻ അപ്രാപ്തയാണ്. ആയതിനാൽ സഭയുടെ സന്താനങ്ങൾക്കു ആദ്ധ്യാത്മികപഠനമെന്ന മുലപ്പാൽ കൊടുക്കുന്നതിനുവേണ്ടി കുമ്പസ്സാരക്കാർ, ആത്മപാലകർ, പ്രാസംഗികന്മാർ, ഉപദേശികൾ, പണ്ഡിതന്മാർ, മുതലായവർ ആദ്ധ്യാത്മപഠനമെന്ന ഭക്ഷണം സ്വയം കഴിക്കണം. ഈ ഭക്ഷണത്തിന്റെ ഘടകങ്ങൾ സത്യവും ദൈവസ്നേഹവുമത്രെ. മറവു മനുഷ്യരുടെ ആത്മാവിനു പഥ്യാപ്തമായ യഥാർത്ഥഭക്ഷണമായിട്ടു ഈ ഘടകങ്ങളെ രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുന്നതിനു ആന്തരികജീവിതത്തിനു മാത്രമെ സാധിക്കയുള്ളൂ.

മൂന്നാം അദ്ധ്യായം

സൽപ്രവർത്തനങ്ങളുടെ മൂലധനം, മാർഗ്ഗങ്ങൾ, ലക്ഷ്യം ഇവയെല്ലാം ആന്തരികജീവിതത്തോട് അഭേദ്യമായി സംയോജിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കണം.

ഇന്നത്തെ പ്രേഷിതപ്രസ്ഥാനങ്ങൾ

യഥാർത്ഥമായ പ്രേഷിതവേലയെ മാത്രമേ ഇവിടെ വിവക്ഷിക്കുന്നുള്ളൂ. എന്തെന്നാൽ ഇക്കാലത്തുള്ള ചില പ്രവർത്തന

ങ്ങൾക്ക പ്രേഷിതവേലയെന്നോ, സൽപ്രവൃത്തിയെന്നോ ഉള്ള പേരിനുപോലും അർഹതയില്ല. ഭക്തിയുടെ നാട്യത്തിൽ ഇന്നു ഒട്ടുവളരെ പ്രസ്ഥാനങ്ങളും പലതും ആരംഭിച്ചു നടത്തുന്നുണ്ട്. തങ്ങൾക്കുണ്ടെന്നു അവർ കരുതുന്ന അസാധാരണ ബുദ്ധിവൈഭവവും, കായ്നിവ്വഹണ പാടവവും, ലോകസമക്ഷം കൊട്ടിഘോഷിച്ചു സ്തുതിനടനം എന്നുള്ളതാണ് ഇവയുടെ കൺതാക്കളുടെ യഥാർത്ഥോദ്ദേശ്യം. ഇതിനാൽ ഉദ്ദിഷ്ടകായ്സിദ്ധിക്കായി വളരെ അധികം ബുദ്ധിമുട്ടുന്നു. ആവശ്യമെങ്കിൽ ഏറ്റവും അനീതിപരമായ മാർഗ്ഗങ്ങളെപ്പോലും അവലംബിക്കുന്നതിനു ഇക്കൂട്ടർക്കു യാതൊരു ക്ലേശലുമില്ല.

വേറെ ചിലരുണ്ട്. അവർ സദുദ്ദേശത്താൽ പ്രേരിതരാണ്. അവർ പ്രാപിക്കാനാഗ്രഹിക്കുന്ന ലക്ഷ്യവും അതിനുപയോഗിക്കുന്ന മാർഗ്ഗങ്ങളും നല്ലവതന്നെ. പക്ഷേ അദൃശ്യജീവൻ മനുഷ്യാത്മാവിൽ ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തികളെപ്പറ്റിയുള്ള ദൃഢവിശ്വാസത്തിന്റെ അഭാവം നിമിത്തം അവരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളും മിക്കവാറും പൂർണ്ണമായിത്തന്നെ പ്രയോജനരഹിതങ്ങളായി ഭവിക്കുന്നു.

യുവജനങ്ങൾക്കായുള്ള ക്ലബ്ബുകളും നടത്തുന്നതിനുള്ള ഒരു മാതൃക

സൽപ്രവൃത്തികളുടെ സാക്ഷാത്തായ രൂപം എന്തായിരിക്കണമെന്നു ഗ്രഹിക്കുന്നതിനു ഫ്രാൻസിലെ ഒരു വൈദികന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ വിവരണം താഴെ ചേർക്കുന്നു. തന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ വിജയം നിമിത്തം ആ പ്രദേശത്തുള്ളവരുടെ കണ്ണിലുണ്ണിയായിരുന്നു ഇദ്ദേഹം. എന്റെ വൈദികജീവിതത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽത്തന്നെ ഇദ്ദേഹവുമായി സമ്പർക്കപ്പെടുന്നതിനു എനിക്കു സാധിച്ചു. യുവാക്കന്മാർക്കുവേണ്ടി ഒരു ക്ലബ്ബു സ്ഥാപിക്കണമെന്നു എനിക്കാഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നു. പാരീസ്, വാസ്ഡെൻബോയ് (Vas-des-bois) മുതലായ പട്ടണങ്ങളിലെ ക്ലബ്ബുകളും മറ്റു പ്രവർത്തനങ്ങളും സൂക്ഷ്മപരിശോധിച്ചശേഷം ഞാൻ മർസെയിലിൽ വന്നു. അവിടെ വന്ദ്യനായ അല്ലെമോ (Allemond) പാതിരിയും, ദിവ്യശ്രീമാനായ കാനോൻ തീമോദാവീദും (Timon David) കൂടി ഒരു കത്തോലിക്കാക്ലബ്ബു വളരെ പ്രശസ്തമായി നടത്തിയിരുന്നു. ഞാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടതനുസരിച്ച് അവരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ എന്നെ വർണ്ണിച്ചു കേൾപ്പിച്ചപ്പോൾ യുവവൈദികനായ ഞാൻ രോമാഞ്ചം കൊണ്ടുപോയി.

അഭിവന്ദ്യ കാനോൻ പറയുന്നു: "ബാൻഡസെറ", നാടക ശാലകൾ, മായാദീപപ്രദർശനത്തോടുകൂടിയ പ്രസംഗങ്ങൾ, ചല ച്ചിത്രങ്ങൾ, മുതലായവ യുവാക്കന്മാക്കുവേണ്ടിയുള്ള ക്ലബ്ബ് വിജയ കരമായി നടത്തിക്കൊണ്ടുപോകുന്നതിനു അത്യന്താപേക്ഷിതമാ ണെന്നു വളരെപ്പേർ കരുതുന്നു. ഞാൻ അവരെ അപലപിക്കു ന്നില്ല. ഈ ക്ലബ്ബ് തുടങ്ങിയപ്പോൾ ഇവയൊക്കെ അത്യന്താപേ ക്ഷിതമാണെന്നു ഞാൻതന്നെ വിചാരിച്ചുപോയി. പക്ഷെ ഇവ യെല്ലാം മുടന്തന്മാരുടെ കവരവടികൾ മാത്രമാകുന്നു. ഉത്തമമായ വേറൊന്നിന്റെ അഭാവത്തിൽമാത്രം ഉപയോഗിക്കുവാനുള്ളവയ ത്രെ ഇവ. എന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഞാൻ പുരോഗമിക്കുന്ന തിനനുസരിച്ചു എന്റെ ഉദ്ദേശവും തൽസാദ്ധ്യാർത്ഥമുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങ ളും കൂടുതൽ കൂടുതൽ അഭേദ്യമായിത്തീർന്നു. ഇതിനുള്ള കാരണം ആന്തരികജീവിതംവഴി മനുഷ്യരെ ദൈവത്തിൽപക്കലേക്കു വലി ച്ചടുപ്പിക്കുന്നതിനുദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങളെ മാത്രമേ ദൈവം ആശീർവ്വദിക്കയുള്ളുവെന്നു കൂടുതൽ കൂടുതൽ സ്പഷ്ടമായി ഞാൻ ഗ്രഹിക്കുന്നു എന്നുള്ളതുതന്നെ."

ഞങ്ങളുടെ ക്ലബ്ബിലെ ബാൻഡുവാദ്യക്കരുക്കളും കുറെക്കാലമാ യിട്ട മച്ചിൻപുറത്തു സ്ഥലം പിടിച്ചിരിക്കയാണു്. ഞങ്ങളുടെ നാടകശാല ഉപയോഗശൂന്യമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ക്ലബ്ബ് വളരെ ഊർജ്ജിതമായി പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇതി നുള്ള കാരണമെന്തെന്നു നിങ്ങൾ ചോദിച്ചേക്കാം. മിശിഹാ ആ കുന്ന ആത്മാക്കളിൽ പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതു്. അവിടുന്നു പ്രാർത്ഥി ക്കയും ചെയ്യും. ഇതു സാധിക്കുന്നതിനു മിശിഹാ ആത്മാക്കളിൽ വളർന്നുവരണം. ഇതോടുകൂടി എല്ലാം സാധിക്കാം. ഈ ബോദ്ധ്യം എന്റെ സഹപ്രവർത്തകരായ വൈദികർക്കും എനിക്കും നല്ലതു പോലെയുണ്ടു്. ദൈവകൃപകൊണ്ടു ഈ ബോദ്ധ്യത്തിനനുസരണ മായി ഞങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

യുവജനസംഘടന ആരംഭിക്കുന്നതിനുള്ള ചില നിർദ്ദേശങ്ങൾ

ഇതാണെന്റെ ഉപദേശം. ഏറ്റവും ഉൽകൃഷ്ടമായ ആദർ ത്തെ മുൻനിർത്തി പ്രവർത്തിക്കുക. ഏറ്റവും വിസ്മയജനകമായ ഫലങ്ങൾ കാണുന്നതിനു നിങ്ങൾക്കു് സാധിക്കും. എന്റെ ആശ യം കുറുകി ഞാൻ വിശദീകരിക്കാം. യുവാക്കന്മാക്കുവേണ്ടിയുള്ള ഒരു ക്ലബ്ബ് സ്ഥാപിക്കുവാനാണല്ലൊ നിങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശം. പാപ കരമായ സന്തോഷങ്ങളിൽനിന്നും; അപകടകരമായ അവസരങ്ങ

ളിൽനിന്നും, അവരെ അകറ്റുന്നതിനുവേണ്ടി നിർദ്ദോഷങ്ങളായ സന്തോഷങ്ങളും വിനോദങ്ങളും ആസ്വദിക്കുന്നതിനു അവസരം ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുക എന്നതും, അല്ലെങ്കിൽ ജീവിതത്തിലെ ഒരു പരിപാടിയെന്നപോലെ മാത്രം കുമ്പസാരം കാണുകയോ, വല്ലപ്പോഴും; അതും വേണ്ടത്ര ഒരുക്കംകൂടാതെ, കുദാശകൾ സ്വീകരിക്കയോ ചെയ്യുന്നവരെ ക്രിസ്ത്യാനികളാക്കി പ്രദർശിപ്പിക്കുകയെന്നതും നിങ്ങളുടെ ക്ലബ്ബിന്റെ ഉദ്ദേശമായിരിക്കരുതു്.

"ആഴത്തിലേക്കു നീക്കി വലയിറക്കുക." (ലൂക്കാ V. 4) എന്തു വിഷമം സഹിക്കേണ്ടിവന്നാലും സാരമില്ല. ക്ലബ്ബിലെ കുറെ യുവാക്കന്മാരെങ്കിലും തീക്ഷ്ണതയുള്ള ക്രിസ്ത്യാനികളായി ജീവിക്കുന്നതിനു സ്ഥിരപ്രതിജ്ഞ ചെയ്യുന്നതിനിടവരുത്തുക. തീക്ഷ്ണമായ ക്രിസ്തീയജീവിതം നയിക്കുക എന്നതിനാൽ ഞാനുദ്ദേശിക്കുന്നതെന്തെന്നു താഴെ വിവരിക്കാം.

മുളിച്ച മാവു്

പതിവായി രാവിലെ കുറച്ചുസമയം ധ്യാനാഭ്യാസം നടത്തുക. സാധിക്കുമെങ്കിൽ പ്രതിദിനം കുമ്പസാരകാണുക, ഏതെങ്കിലും ആദ്ധ്യാത്മികപുസ്തകം കുറച്ചു സമയത്തേക്കു വായിക്കുക, കഴിയുന്നത്ര ഭക്തിയോടുകൂടി വി. കുമ്പസാര അടുത്തടുത്തു് സ്വീകരിക്കുക, ക്ലബ്ബിലെ അംഗങ്ങളിൽനിന്നും തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്ന ഈ ചുരുക്കം ചിലർ ഈശോമിശിഹായെ കൂട്ടുതലായി സ്നേഹിക്കുന്നതിനു എല്ലാവിധ പരിശ്രമവും ചെയ്യുക. സ്വയപരിത്യാഗവും ആത്മനിയന്ത്രണവും അഭ്യസിക്കുന്നതിനും പ്രാർത്ഥനാചൈതന്യം പ്രാപിക്കുന്നതിനും അവരെ തഴക്കുക, ഇങ്ങനെ ക്രിസ്തീയസുകൃതാനുഷ്ഠാനത്തിൽ അവരെ സുദൃഢരാക്കുക; പ. കുമ്പസാരയുടെ നേരെ ശക്തിയായ സ്നേഹം അവരിൽ ഉജ്ജ്വലിപ്പിക്കുന്നതിനു എല്ലാവിധ പരിശ്രമവും ചെയ്യുക. ഈ വിധം ഒരു ചെറിയ പ്രേഷിതഗണത്തെ തയ്യാറാക്കിയശേഷം അവരുടെ കൂട്ടുകാരുടെ ഇടയിൽ അവരെക്കൊണ്ടു പ്രവർത്തിപ്പിക്കുക. തുറന്ന ഹൃദയത്തോടും ദയയോടും തീക്ഷ്ണതയോടും, പരുഷത്തോടുംകൂടി അവരുടെ കൂട്ടുകാരോടു അവർ പെരുമാറട്ടെ. ഭക്തകൃത്യങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിൽ അവർ ഇടുങ്ങിയ മനഃസ്ഥിതിക്കാരാകരുതു്. വളരെ അധികം നയത്തോടുകൂടിവേണം അവരുടെ സഹപ്രവർത്തകരോടു അവർ പെരുമാറുവാൻ. അവർ ഒരിക്കലും ചാരന്മാരായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടരുതു്. ഇങ്ങനെയുള്ള സംശയത്തിന്റെ നിഴൽപോലും അവരെപ്പറ്റി

അവരുടെ കൂട്ടുകാർക്കുണ്ടാകരുതു്. തീക്ഷ്ണതയുടെ നാട്യത്തിലുള്ള ഈ പ്രവൃത്തികൾ ഗുണത്തെക്കാൾ വളരെ അധികം നാശം വരുത്തും. രണ്ടുകൊല്ലം തികയുന്നതിനുമുമ്പു നിങ്ങൾ എന്റെ അടുക്കൽ വരിക. യുവാക്കന്മാരെ ആകർഷിക്കുന്നതിനു, അവരെ മിശിഹായിലേക്കാനയിക്കുന്നതിനു, ബാൻഡുസെറോ, നാടകവേദികളോ, സിനിമാശാലകളോ ഒന്നും ആവശ്യമില്ല എന്നു നിങ്ങൾ എന്നോടു പറയും എന്നു് എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ.

ഇതിനു മറുപടിയായി ഞാൻ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു: "ഈ ചെറിയസംഘം സുവിശേഷത്തിൽപ്പറയുന്ന പുളിച്ച മാവുതന്നെയായിരിക്കും. പക്ഷേ മഹാഭൂരിപക്ഷംവരുന്ന മറ്റു യുവാക്കന്മാരുടെ കാര്യം എങ്ങനെ? അവരെ ഇവരെപ്പോലെ ക്രിസ്തീയ ജീവിതമാർഗ്ഗത്തിലേക്കു ഉയർത്തുന്നതെങ്ങനെ? പലതരത്തിലും പല പ്രായത്തിലുമുള്ള യുവാക്കന്മാരുണ്ടല്ലൊ? എന്നല്ല വിവാഹിതരും ഉണ്ടു്. ഇവരെയെല്ലാം ഞങ്ങളുടെ ക്ലബ്ബിൽ ഉൾപ്പെടുത്തുവാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ഇവരെ എങ്ങനെയാണു ഉത്തമക്രിസ്ത്യാനികളാക്കിത്തീർക്കേണ്ടതു്?

എങ്ങനെ ഉത്തമക്രിസ്ത്യാനികളാക്കാം

"നിങ്ങളുടെ യുവാക്കന്മാരിൽ ക്രിസ്തീയവിശ്വാസസത്യങ്ങളെപ്പറ്റി സുദൃഢമായ വിശ്വാസവും ബോദ്ധ്യവും ഉളവാക്കണം. അതിനാണല്ലൊ ഒരു പ്രസംഗപരമ്പര നടത്താൻ നിങ്ങൾ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു്. ശീതകാലത്തു സന്ധ്യാസമയത്തു പണ്ഡിതരായ പ്രസംഗകരെക്കൊണ്ടു വിജ്ഞാനപ്രദങ്ങളായ പ്രസംഗങ്ങൾ ചെയ്യിക്കുന്നതിനു നിങ്ങൾ പരിപാടി തയ്യാറാക്കിക്കഴിഞ്ഞു. ഇവ വഴി അവർക്കു മതസംബന്ധമായി നല്ല അറിവു കിട്ടും. യാതൊരു സംശയവുമില്ല. അന്യമതസ്ഥരായ അവരുടെ കൂട്ടുകാരുടെ സംശയം തീർക്കുന്നതിനു മാത്രമല്ല ക്രിസ്തീയ സിദ്ധാന്തങ്ങൾക്കു വിപരീതമായി പത്രമാസികകളിൽ അവർ വായിക്കുന്നതും പ്രസംഗങ്ങളിൽ കേൾക്കുന്നതുമായവയെ യുക്തിപൂർവ്വം ഖണ്ഡിക്കുന്നതിനും അവർക്കു സാധിച്ചേക്കാം. മനുഷ്യരുടെ മുഖംനോക്കാതെ ക്രിസ്തീയവിശ്വാസം ഏറുപറയുന്നതിനും, അതു സംരക്ഷിക്കുന്നതിനും, ഇവർക്കു സാധിക്കുന്നു എങ്കിൽ നിങ്ങളുടെ ക്ലബ്ബു വഴിയായി വലിയ കാര്യം തന്നെയായിരിക്കും നിങ്ങൾ സാധിക്കുന്നതു്. പക്ഷേ ഇവകൊണ്ടു നിങ്ങൾക്കു തൃപ്തിപ്പെടുവാൻ പാടില്ല. ഈ യുവാക്കന്മാർക്കു സിദ്ധി

ച്ചിരിക്കുന്ന അറിവിനും ബോദ്ധ്യത്തിനും അനുസരണമായി ജീവിക്കുവാൻ അവരെ ശക്തരാക്കണം."

തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവർമാത്രം

"ക്ലബ്ബിൽ അംഗങ്ങളാകുന്നതിനാഗ്രഹിക്കുന്ന എല്ലാവരെയും ആദ്യംതന്നെ സ്വീകരിക്കണമൊ?" എന്നു ഞാൻ പിന്നീടു ചോദിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറുപടി: "കുറെ അധികംപേരെ ചേർത്തു ക്ലബ്ബിലെ അംഗങ്ങളുടെ എണ്ണം വർദ്ധിപ്പിച്ചതുകൊണ്ടു യാതൊരു പ്രയോജനവുമില്ല. ഓരോ അംഗവും തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവരായിരിക്കണം. ക്ലബ്ബിന്റെ പുരോഗതി അതിലെ അംഗങ്ങളുടെ എണ്ണത്തെ ഒരിക്കലും ആശ്രയിക്കുന്നില്ല. നിങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുത്തു് ഞാൻ ആദ്യം നിർദ്ദേശിച്ചവിധത്തിലുള്ള പ്രത്യേക പരിശീലനം നൽകിയിട്ടുള്ള ആ ചെറിയ പ്രേഷിതഗണത്തിനു മറുള്ളവരുടെ മേൽ എത്രകണ്ടു സഫലമായി സ്വാധീനശക്തി ചെലുത്തുവാൻ സാധിക്കുമോ അത്രകണ്ടു നിങ്ങളുടെ ക്ലബ്ബു പുരോഗതി പ്രാപിച്ചിട്ടുണ്ടാവും. ഈ ചെറിയ പ്രേഷിതഗണം ഈശോയിലും മറിയത്തിലും കൂടുതലായി ആശ്രയിക്കട്ടെ. അവരും അവരുടെ ഉപകരണമായി നിങ്ങളുമായിരിക്കട്ടെ ഈ പ്രേഷിതഗണത്തിലെ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ കേന്ദ്രം.

പണവും അതു നൽകുന്ന സൌകര്യങ്ങളും അപ്രധാനം

ഞാൻ തുടർന്നു ചോദിച്ചു: "ഞങ്ങൾക്കിപ്പോൾ ക്ലബ്ബിനു ഒരു നല്ല കെട്ടിടമില്ല. പരിസരങ്ങൾ തീർത്തും അനാകർഷകം. മൂലധനവും ഇല്ല. ഇവയെല്ലാം ശരിപ്പെട്ടതിനുശേഷം ക്ലബ്ബു തുടങ്ങിയാൽ മതിയൊ? അതോ ഉടനെ തുടങ്ങണമോ?

അദ്ദേഹം മറുപടി പറയുകയാണു്: "വിശാലമായ ശാലയും, സൌകര്യപ്രദമായ മുറികളും ആനന്ദകരമായ പരിസരങ്ങളും നിങ്ങളുടെ പുതിയ പ്രസ്ഥാനത്തെ കൊട്ടിഘോഷിച്ചു പരസ്യപ്പെടുത്തുന്നതിനു പറ്റിയ നല്ല ചെണ്ടകളാണു്. അതിവേഗത്തിൽ മറുള്ളവരുടെ ശ്രദ്ധ നിങ്ങളിലേക്കാകർഷിക്കപ്പെടും. പക്ഷേ ഞാൻ വീണ്ടും പറയുന്നു, ഞാൻ ആദ്യം നിർദ്ദേശിച്ച വിധത്തിൽ ഒരു ചെറിയഗണം പ്രേഷിതരെക്കൊണ്ടു നിങ്ങളുടെ ക്ലബ്ബു തുടങ്ങുന്നതിനു നിങ്ങൾക്കു സാധിക്കുന്നു എങ്കിൽ അതു് ഒരു വലിയ വിജയംതന്നെ ആയിരിക്കും. അതിനു ഒരു വലിയ കെട്ടിടവും പരിസരവും ആവശ്യമില്ല. ഒരു ചെറിയ മുറിയോ വരാന്തയോ ധാരാളം

മതിയാകും. ഇതേപ്പറ്റി ഒന്നും നിങ്ങൾ ചിന്താകുലരാകേണ്ട. പെരുമ്പറ മുഴക്കുന്നതിൽ കഴമ്പില്ല. യഥാർത്ഥത്തിൽ നന്മയായിട്ടുള്ളതു് വലിയ സ്വരം കേൾപ്പിക്കയില്ല. സുവിശേഷത്തിൽ മിശിഹാ നൽകുന്ന തത്വങ്ങൾ കൂട്ടതലായി ഗ്രഹിക്കുമ്പോൾ ക്ലബ്ബ് സംബന്ധിച്ചുള്ള ചെലവിനങ്ങൾ വളരെ കുറയ്ക്കാമെന്നു നിങ്ങൾക്കു തന്നെ ബോദ്ധ്യമാകും. പണത്തിന്റെ കുറവു നിങ്ങളുടെ പ്രസ്ഥാനത്തെ കൂട്ടതലായി പുരോഗമിപ്പിക്കുകയല്ലാതെ ഒരിക്കലും പ്രതിബന്ധിക്കുകയില്ല. ക്ലബ്ബിന്റെ വിജയത്തിനു സുപ്രധാനമായി ആവശ്യമായിരിക്കുന്നതു് നിങ്ങളുടെ സ്വന്തം വ്യക്തിപരമായ അദ്ധ്വാനമാണു്. നാടകങ്ങൾ പരിശീലിപ്പിക്കുന്നതിലോ, മത്സരക്കളികൾ ഏർപ്പെടുത്തി ശരിയായി നടത്തുന്നതിലോ അല്ല നിങ്ങൾ അദ്ധ്വാനിക്കേണ്ടതു്, വിയർപ്പുതുള്ളികൾ ചിന്തേണ്ടതു്. പ്രീയത, നിങ്ങൾതന്നെ പ്രാർത്ഥനയുടെ ജീവിതം കഴിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയത്രെ. എത്രകണ്ടു കൂട്ടതലായി മിശിഹായുടെ ജീവിതം നയിക്കുന്നതിനു നിങ്ങൾക്കു സാധിക്കുമോ അത്രകണ്ടു നിങ്ങളുടെ ക്ലബ്ബ് പുരോഗമിക്കുകയും വിജയിക്കുകയും ചെയ്യും. നിങ്ങളിലുള്ള ദൈവസ്നേഹത്തിനനുപാതമായി നിങ്ങളുടെ ക്ലബ്ബിലെ അംഗങ്ങൾക്കു മിശിഹായെ സ്നേഹിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തി കിട്ടുന്നതാണു്.

ആന്തരികജീവിതം മാത്രം

അപ്പോൾ ഞാൻ ചോദിച്ചു: "എല്ലാത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനം ആന്തരികജീവിതമാണെന്നും, അതിന്മേൽമാത്രം പടുത്തുയർത്തണമെന്നുമല്ലെ നിങ്ങൾ പറയുന്നതിന്റെ എല്ലാം സാരം."

അതിനു അദ്ദേഹം പറഞ്ഞ മറുപടി: "അതെ, അതെ, അപ്പോൾ ഓട്ടപോലുള്ള കൂട്ടലോഹമല്ല തനിത്തങ്കം തന്നെയായിരിക്കും നിങ്ങൾക്കു കിട്ടുന്നതു്. സുദീർഘമായ അനുഭവത്തിൽനിന്നാണു് ഇതു ഞാൻ പറയുന്നതു്. യുവാക്കന്മാർക്കുവേണ്ടിയുള്ള ക്ലബ്ബിനെപ്പറ്റി ഞാൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുതന്നെ ഇടവക സംഘങ്ങൾ, സെമ്മിനാരികൾ, വേദപഠനക്കളരികൾ, സ്കൂളുകൾ, പട്ടാളക്കാർ, നാവികർ, തുടങ്ങിയവർക്കുവേണ്ടിയുള്ള സമാജങ്ങൾ മുതലായവയ്ക്കും പ്രാവർത്തികമാക്കാവുന്നതാണു്. അഭൗമജീവിതം നയിക്കുന്ന ഒരു കത്തോലിക്കാസമൂഹംവഴി ഒരു വലിയ പട്ടണത്തിനുണ്ടാകുന്ന നന്മ എത്രയോ വലിയതാണു്. ശക്തിമത്തായ പുളിമാവുപോലെ അതു മറ്റുള്ളവരിൽ വലിയ പരിവർത്തനം വരുത്തുന്നു. നിത്യര

ക്ഷയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം എത്ര ബൃഹത്തായ സഹായമാണിതു നിവ്വഹിക്കുന്നതെന്നു മാലാഖമാക്കുമാത്രമേ അറിയാവൂ.

സൽപ്രവൃത്തനങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഭ്രരിപക്ഷം വൈദികരും സന്യാസികളും എന്നുവേണ്ട അത്മായരും അവരുടെ കൈവശത്തിൽത്തന്നെയുള്ള ഉത്തോലദണ്ഡിന്റെ (Lever) ശക്തി ഗ്രഹിച്ചു ന. കത്താവിന്റെ ഹൃദയത്തേയും ഈ ഹൃദയത്തോടുകൂടിയുള്ള ഐക്യജീവിതത്തെയും തങ്ങളുടെ താങ്ങായി സ്വീകരിച്ചിരുന്നു എങ്കിൽ, നമ്മുടെ മാതൃഭ്രമിയെത്തന്നെ അവർ കൂടുതൽ നന്നായി ഉന്നമിപ്പിച്ചേനെ. സാത്താന്റെയും അവന്റെ അനുചരന്മാരുടെയും പ്രയത്നങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നാൽത്തന്നെയും അവയെല്ലാം തരണംചെയ്തു അവർ അതിനെ ഉയത്തിയേനെ എന്നുള്ളതു് അവിതർക്കിതമായ സംഗതിയാണു്.

നാലാം അദ്ധ്യായം

കർമ്മപരജീവിതവും ആന്തരികജീവിതവും പരസ്പരാപേക്ഷകങ്ങളാണു്.

ധ്യാനവും പ്രവൃത്തിയും

ദൈവസ്നേഹം ആന്തരികപ്രവൃത്തനങ്ങൾവഴി എപ്രകാരം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുവോ അപ്രകാരംതന്നെ സമസ്തഷ്ടസ്നേഹം ബാഹ്യപ്രവൃത്തനങ്ങൾവഴി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. തൽഫലമായി ദൈവസ്നേഹവും പരസ്നേഹവും തമ്മിൽ വേർപെടുത്തുവാൻ പാടില്ല. അതുകയാൽ ഈ രണ്ടുതരത്തിലുള്ള ജീവിതരീതിയിൽ ഒന്നിനു മറ്റേതിനെക്കൂടാതെ സ്ഥിതിചെയ്യുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല.

സാരസ്സു പറയുന്നു: "അതുകയാൽ ധ്യാനപര ജീവിതത്തിന്റെയും കർമ്മപരജീവിതത്തിന്റെയും അഭ്യസനം കുറെയെങ്കിലും കൂടാതെ ക്രിസ്തീയപൂർണ്ണപൂർണ്ണത പ്രാപിക്കത്തക്ക യാതൊരു ജീവിതസ്ഥിതിയും ഇന്നില്ല."

സുപ്രസിദ്ധനായ ഈ ഇംഗ്ലോസാക്സൺ വൈദികൻ ഇവിടെ വി. തോമായുടെ പ്രസ്താവനയുടെ ഒരു വ്യാഖ്യാനം നല്കുകമാത്രമാണു ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. വി. തോമാ പ്രസ്താവിക്കുന്നതു് ഇപ്രകാരമാകുന്നു: "കർമ്മാദ്ധ്യക്ഷജീവിതത്തിനായി വിളിക്കപ്പെട്ടവർ ധ്യാനപരജീവിതം ആവശ്യപ്പെടുന്ന അഭ്യസനങ്ങളിൽ നിന്നും കടമകളിൽ നിന്നും ഒഴിവാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നു കരുതുന്നു എങ്കിൽ അതു തികച്ചും തെറ്റാണു്. എന്നല്ല അവ അഭ്യസിക്കുവാൻ അവർ കൂടുതൽ ശ്രമതലക്കാരായി ഭവിക്കയത്രെ ചെയ്യുന്നതു്. ഈ രണ്ടുതരത്തിലുള്ള ജീവിതസ്ഥിതിയും തമ്മിൽ ഗാഢമായ ബന്ധമുണ്ടു്. ഒന്നു് മറേതിന്റെ ആവശ്യത്തെയോ പ്രാധാന്യത്തെയോ ഇല്ലാതാക്കുന്നില്ല, കുറയ്ക്കുന്നുമില്ല. ഒന്നു മറേതിനുള്ള പോരായ്മകളെ പരിഹരിക്കുന്നു. ഇനിയും ഇതിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു ജീവിതസ്ഥിതിയ്ക്കു കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുവാനുണ്ടെങ്കിൽ അതു ധ്യാനപരജീവിതത്തിനാണു്. എന്തെന്നാൽ അതു് അതിൽത്തന്നെ കൂടുതൽ വിശിഷ്ടവും കൂടുതൽ പൂർണ്ണവും നമുക്കു കൂടുതൽ ആവശ്യമുള്ളതുമാകുന്നു."

ധ്യാനപരജീവിതം കൂടാതെ കർമ്മപരജീവിതം ഫലം പുറപ്പെടുവിക്കുകയില്ല. ധ്യാനയോഗത്തിൽ ഒരാൾ അഭ്യസിച്ചു പൂർണ്ണത പ്രാപിക്കുമ്പോൾ അയാളിൽ തിങ്ങിനിറയുന്ന ദൈവസ്നേഹം സൽപ്രവൃത്തികൾവഴി പുറത്തേയ്ക്കു പ്രവഹിക്കാതിരിക്കയില്ല. കർമ്മപരജീവിതത്തിൽ ആത്മാക്കൾക്കു പകർന്നുകൊടുക്കേണ്ട വരപ്രസാദം മിശിഹായുടെ ഹൃദയത്തിൽനിന്നും വലിച്ചെടുക്കേണ്ടതു് ധ്യാനപരജീവിതം വഴിയായിട്ടാണു്.

ഇതുകൊണ്ടാണു് ഒരു വിശുദ്ധനിൽ പ്രവൃത്തിയും ധ്യാനവും ഒത്തിണങ്ങിപ്പോകുന്നതു്. ഈ യോജിപ്പു് അവൈൻറ ജീവിതത്തെ സുന്ദരമാക്കിത്തീർക്കുന്നു. വി. ബർണ്ണാർഡിനെ നോക്കുക. എത്ര വലിയ ധ്യാനയോഗി ആയിരുന്നു അദ്ദേഹം. എന്നാൽ അക്കാലത്തു അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ കർമ്മപരജീവിതത്തിൽ മറ്റാരും ഏർപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമകാലീനനായ അവുക്സേറിലെ ജിയോഫ്രി ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: "ധ്യാനയോഗവും കർമ്മയോഗവും ഇത്ര സുന്ദരമായി സമ്മേളിച്ചിട്ടുള്ള വേറൊരു വ്യക്തി ഉണ്ടോ എന്നു് സംശയമാണു്. ബാഹ്യമായ സൽപ്രവൃത്തികളുടെ അനുഷ്ഠാനത്തിൽ ഇദ്ദേഹം മുഴുകിപ്പോയിരിക്കയാണു് എന്നു കാണികൾ വിചാരിക്കത്തക്കവിധം അത്രയ്ക്കു കർമ്മപരജീവിതത്തിൽ ഇദ്ദേഹം ഏർപ്പെട്ടിരുന്നു. അതേസമയം ഇദ്ദേഹത്തെ വെല്ലത്തക്ക ധ്യാനയോ

ഗി ഇല്ലെന്നു ശത്രുക്കൾകൂടി പറയത്തക്കവണ്ണം ആന്തരികജീവിതാഭ്യസനംവഴി ദൈവവുമായി ഇദ്ദേഹം സദാ സംഭാഷിച്ചിരുന്നു."

ധ്യാനപരജീവിതത്തിന്റെ മേന്മ

"നിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ഒരു മുദ്രയ്ക്കു തുല്യമായും, നിന്റെ ഭുജത്തിന്മേൽ ഒരു മുദ്രപോലെയും എന്നെ നീ ധരിക്കുക." (പാട്ട. പാട്ട: VIII. 6)എന്നാണല്ലൊ പ. അരുപി അരുളിച്ചെയ്യുന്നതു്. ഈ വാക്യത്തെ വ്യാഖ്യാനിച്ചുകൊണ്ടു ഒരു ആദ്ധ്യാത്മികഗ്രന്ഥകർത്താവായ സെയിൻജൂർ ഈ രണ്ടു ജീവിതസ്ഥിതികളും തമ്മിലുള്ള പരസ്പരബന്ധത്തെ ഇപ്രകാരം കൃത്യമായി വർണ്ണിക്കുന്നു.

"ഹൃദയം ആന്തരികജീവിതത്തെ അഥവാ ധ്യാനപരജീവിതത്തെയും, കരങ്ങൾ സൽപ്രവൃത്തികളെ അഥവാ കർമ്മപരജീവിതത്തെയും സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഈ രണ്ടുതരത്തിലുള്ള ജീവിതരീതിയെ ഹൃദയത്തോടും കരങ്ങളോടുമാണു് വി. ഗ്രന്ഥത്തിലെ ഉദ്ധൃതവാക്യം ഉപമിക്കുന്നതു്. ഹൃദയവും കരവും ഒരു വ്യക്തിയിൽ എങ്ങനെ യോജിച്ചിരിക്കുന്നുവോ അങ്ങനെതന്നെ ധ്യാനപരജീവിതവും കർമ്മപരജീവിതവും ഒരേവ്യക്തിയിൽ യോജിപ്പിച്ചു കൊണ്ടുപോകേണ്ടതാണു്. അതുകൊണ്ടു ഗാഢമായ ബന്ധമാണു് അവ തമ്മിലുള്ളതു്.

"ഹൃദയത്തെ ഒന്നാമതായി എടുത്തു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ കരത്തെക്കാൾ ഏറ്റവും വിശിഷ്ടവും മനുഷ്യനു ജീവിക്കുവാൻ അത്യന്താപേക്ഷിതവുമായ ഒരവയവമാകുന്നു ഹൃദയം. ഇതുപോലെതന്നെ കർമ്മപരജീവിതത്തേക്കാൾ അത്യുൽകൃഷ്ടവും പൂർണ്ണവും നമ്മുടെ ബഹുമാനാദരങ്ങളെ അർഹിക്കുന്നതുമാണു് ധ്യാനപരജീവിതം.

രാപകൽ ഹൃദയം സദാ തുടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അല്പസമയത്തേക്കു ഹൃദയനാഡികൾ അടിക്കാതിരിക്കട്ടെ. എന്തായിരിക്കും ഇതിന്റെ ഫലം? ഉടനടിയുള്ള മരണം. കരങ്ങളാകട്ടെ മനുഷ്യശരീരത്തിന്റെ പരിപൂർണ്ണതക്കാവശ്യപ്പെട്ട ഒരവയവംതന്നെയെങ്കിലും അതു എപ്പോഴും ചലിക്കുന്നില്ല. ഇതുപോലെതന്നെ കർമ്മപരജീവിതത്തിൽ നമുക്കു പരിശ്രമം ആവശ്യമാണെങ്കിലും ആന്തരികജീവിതാഭ്യസനത്തിൽനിന്നും ഒരിക്കലും പിന്മാറാൻ പാടില്ല.

ഹൃദയം നൽകുന്ന രക്തത്തിൽനിന്നാണു് കരങ്ങൾക്കു ജീവനും പ്രവർത്തനശക്തിയും കിട്ടുന്നതു്. ഹൃദയത്തിൽനിന്നുള്ള രക്തം സദാ അതിനു ലഭിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നില്ലെങ്കിൽ അതു തളർന്നു ക്ഷയിച്ചു

പോകും. ധ്യാനപരജീവിതം ദൈവത്തോടുള്ള ഐക്യത്തിൽ കഴിക്കുന്ന ഒരു ജീവിതസ്ഥിതിയാണു്. ദൈവത്തോടുള്ള ഗാഢമൈത്രി വഴിയായി മുകളിൽനിന്നും ആത്മാവിനു അനുസ്യൂതം പ്രകാശവും സഹായവും ലഭിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ കർമ്മപരജീവിതത്തിനു ജീവൻനൽകുന്നതും അതിനെ ഫലവത്താക്കുന്നതും ദൈവവുമായുള്ള ഐക്യവും തദ്വാര ലഭിക്കുന്ന ദൈവസഹായവുമാണു്. ഈ ഐക്യം നിമിത്തം നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികളിൽ പാപമല്ലാത്തവ എല്ലാം അഭൗമപ്രവൃത്തികളായിത്തീരുന്നു. ഇതിന്റെ അഭാവത്തിൽ മറവു സ്വീകരിക്കുന്നതും നിർജ്ജീവവും നിഷ്ഫലവും അപൂർണ്ണതകളാൽ നിറഞ്ഞവയും മാത്രമാകുന്നു.

ധ്യാനപരജീവിതം വലുത്തുന്നതിനു ചില പ്രായോഗിക നിർദ്ദേശങ്ങൾ

നൈർമ്മല്യവശാൽ ദൈവം യോജിപ്പിച്ചതിനെ പല അവസരങ്ങളിലും മനുഷ്യൻ വിയോജിപ്പിക്കുക എന്നതു് സാധാരണമാണു്. തന്നിമിത്തം ഈ ഇരുജീവിതസ്ഥിതികളും തമ്മിലുള്ള പരിപൂർണ്ണമായ ഐക്യം വളരെ ചുരുക്കമായിട്ടേ കാണുകയുള്ളൂ. എന്നു തന്നെയുമല്ല ഈ ഐക്യം സാക്ഷാൽക്കരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി പല സംഗതികളിൽ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധപതിക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ടു്. ഇതിൽ അശ്രദ്ധ പ്രദർശിപ്പിക്കയാണു പലപ്പോഴും മനുഷ്യർ ചെയ്യുന്നതു്. ശക്തിയിൽ കവിഞ്ഞ യാതൊരു പ്രവർത്തനത്തിലും ഏർപ്പെടരുതു്. എപ്പോഴും പരമാർത്ഥമായും ദൈവതിരുഹിതം എല്ലാറ്റിലും കാണുക. നാം ചെയ്യണമെന്നു ദൈവം തിരുമനസ്സാകാത്ത യാതൊരു സൽപ്രവൃത്തികളിലും ഏർപ്പെടരുതു്. ദൈവം അനുവദിക്കുന്ന അളവിൽമാത്രം, അതും ഉപാധി അഭ്യസിക്കണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശ്യത്തോടെ മാത്രം, പ്രവർത്തനത്തിലേർപ്പെട്ടാൽ മതി. അങ്ങനെ നമ്മുടെ പ്രവർത്തനത്തെ ആരംഭത്തിലേതന്നെ ദൈവത്തിനു കാഴ്ചവെയ്ക്കുക, നമ്മുടെ അദ്ധ്വാനങ്ങൾക്കിടകലർത്തന്നെ ഭക്തചിന്തകളും, തീക്ഷ്ണതയുള്ള സുകൃതജപങ്ങളും, ഇവവഴി ദൈവത്തിനുവേണ്ടിയും ദൈവം വഴിയായും പ്രവർത്തിക്കണമെന്നുള്ള ദൃഢനിശ്ചയത്തെ പലപ്പോഴും നവീകരിക്കുക. ഇതുയും ചെയ്തതിനുശേഷം എത്രതന്നെ ബാഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ മുഴുകിപ്പോയിരുന്നാലും പൂർണ്ണമായ മനഃശാന്തത പാലിക്കുന്നതിനും നമ്മെത്തന്നെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനും നമുക്കു സാധിക്കും. നമ്മുടെ വേല വിജയിക്കുമോ എന്നു നാം ചിന്താകുലരാകേണ്ട. നാം ചെയ്യുവാനുള്ളതു ചെയ്തിട്ടു സമാധാന

മായിരിക്കുക. എങ്കിൽ മാത്രമെ നമ്മുടെ കൂത്താവുമായിട്ടുള്ള ഐക്യം പാലിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്നതിനു നമുക്കു സാധിക്കുകയുള്ളു.

ഇങ്ങനെയാണു വി. ബെർണ്ണാർഡ് പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു ബാഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ നിമഗ്നനായിരുന്നപ്പോഴും, പരിപൂർണ്ണമായ ദൈവൈക്യം പാലിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്നതിനു അദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചിരുന്നു. വി. ഫ്രാൻസീസ് സെയിൽസ് പറയുന്നു: "വി. ബെർണ്ണാർഡ് അദ്ദേഹം ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നവിധത്തിൽ ദൈവസ്നേഹത്തിൽ അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹം എല്ലായ്പോഴും തന്നെ യാത്രചെയ്തിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശരീരം ഒരു സ്ഥലത്തു നിന്നും മറെറാരു സ്ഥലത്തേക്കു പലപ്പോഴും മാറിക്കൊണ്ടിരുന്നു. എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മാവു സദാ ദൈവത്തോടു യോജിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്നേഹത്തിന്റെ വിഷയം ദൈവമായിരുന്നു. ഇതിനു ഒരിക്കലും യാതൊരു മാറ്റവും വന്നിട്ടില്ല. സാഹചര്യമനുസരിച്ചു ഓന്തിനെപ്പോലെ നിറം മാറുന്ന പ്രകൃതം അദ്ദേഹത്തിനില്ലായിരുന്നു. ഏതെല്ലാം വ്യത്യസ്തങ്ങളായ പ്രവൃത്തികളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്നാലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശ്വസ്തതയും പരസ്നേഹവും എളിമയും എല്ലാം ഒരുപോലെ എല്ലാസ്ഥലത്തും എല്ലാ സമയത്തും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിരുന്നു.

വിവിധങ്ങളായ ജോലിത്തിരക്കുനിമിത്തം നാം ചിലപ്പോൾ ക്ഷീണിച്ചു വിവശരായിപ്പോയേക്കാം. അവയിൽനിന്നു ഒഴിഞ്ഞുമാറുന്നതിനോ, അവയുടെ ഭാരം അല്പം കുറയ്ക്കുന്നതിനുപോലുമോ നമുക്കു സാധിച്ചില്ല എന്നുവന്നേയ്ക്കാം. തന്നിമിത്തം ദൈവവുമായുള്ള ഐക്യം കുറച്ചുസമയത്തേയ്ക്കു നഷ്ടപ്പെട്ടേയ്ക്കാം. വേല എത്രതന്നെ കൂടുതലായിരുന്നാലും എത്രതന്നെ ശക്തിയായി നാം അതിൽ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നാലും ശരി, നമ്മുടെ സമ്മതം കൂടാതെ ദൈവവുമായുള്ള ഐക്യം നമുക്കു നഷ്ടപ്പെടുകയില്ല. ഈ സ്ഥിതി ദീർഘനാൾ നിലനിൽക്കുന്നതിനിടയായാൽ അതു നാം സഹിക്കണം, അതേപ്പറ്റി നാം പരിതപിക്കണം. എല്ലാറ്റിലും ഉപരിയായി അതിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടുന്നതിനു നമ്മാൽ പാടുള്ളതെല്ലാം നാം ചെയ്യണം.

എന്തെന്നാൽ മനുഷ്യൻ ബലഹീനനും ചപലനുമാണ്. ആധ്യാത്മികകാര്യങ്ങളെ നാം അവഗണിക്കുന്നതായാൽ അതിലുള്ള താല്പര്യം മുഴുവൻ അതിവേഗത്തിൽ നമുക്കു നഷ്ടപ്പെടും. ബാഹ്യമായ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ മുഴുകുന്നോറും അവയിൽ മാത്രം സംതൃപ്തിനേടുവാൻ നാം പരിശ്രമിക്കും. നേരെ മറിച്ചു്, ആന്തരിക

ജീവിതം നയിക്കുമെങ്കിൽ ബാഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടേണ്ടി വരുന്നതുകൊണ്ടു വലിയ വിഷമത നമുക്കു അനുഭവപ്പെട്ടും. കഴിയുന്നത്ര വേഗത്തിൽ ഈ തിരക്കിൽനിന്നെല്ലാം രക്ഷപെട്ടു ദൈവവുമായി സംഭാഷിക്കുന്നതിനു നമ്മുടെ ആത്മാവു് ശക്തിയായി ദാഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. നാം അനുഭവിക്കുന്ന ഈ വിഷമതകൾ കൊണ്ടുതന്നെ ധ്യാനപരജീവിതത്തിന്റെ ആദ്ധ്യാത്മിക ഫലങ്ങൾ നമുക്കു സിദ്ധിക്കും. ഈ സ്ഥിതിയിലാണു് ധ്യാനപരജീവിതത്തിന്റേയും കർമ്മപര ജീവിതത്തിന്റെയും വിസ്മയനീയഫലങ്ങൾ തമ്മിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതു്. ആന്തരികജീവിതം നയിക്കുന്നതിനു നമുക്കുള്ള ശക്തിയായ ദാഹം സദാ ദൈവവുമായി യോജിച്ചിരിക്കാൻ നമ്മെ പ്രേരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. മാത്രമല്ല കഴിയുന്നത്ര വേഗത്തിൽ പ്രാർത്ഥനയുടെ ജീവിതത്തിലേയ്ക്കു നാം പിന്തിരിയുകയും ചെയ്യും. ന. കർത്താവുതന്നെ അതിനുള്ള അവസരം നമുക്കു നൽകും. പക്ഷേ ഈ അവസരങ്ങൾ ഫലപ്രദമാക്കുന്നതിനു നാം പ്രത്യേകിച്ചു ശ്രദ്ധയുള്ളവരായിരിക്കണം. ഇങ്ങനെ മിശിഹായുമായി സംഭാഷിക്കുന്നതിനു ദീർഘസമയം നമുക്കു കിട്ടിയെന്നു വരുന്നതല്ല. സൗഭാഗ്യകരമായ ഈ നിമിഷങ്ങളുടെ ഹ്രസ്വതയെ നമ്മുടെ തീക്ഷ്ണതകൊണ്ടു നാം പരിഹരിക്കണം.

വി. തോമ്മാ ഈ തത്വത്തെ ഒരിടത്തു വിസ്മയനീയമായ വിധത്തിൽ സംക്ഷേപിക്കുന്നു. അതിലെ ഒരോ വാക്യവും നമ്മുടെ ധ്യാനവിഷയമാകേണ്ടതാണു്. "കർമ്മാദ്ധ്യക്ഷജീവിതത്തെക്കാൾ ധ്യാനപര ജീവിതം, അതിൽത്തന്നെ കൂട്ടുതൽ യോഗ്യതാർഹമാണു്. ഇങ്ങനെയെങ്കിലും ബാഹ്യമായ ഒരു പ്രവർത്തനംവഴി ഒരുത്തനു കൂട്ടുതൽ യോഗ്യത സമ്പാദിക്കാൻ കഴിഞ്ഞെന്നുവരാം. ഉദാഹരണമായി, ദൈവസ്നേഹത്തിന്റെ ആധിക്യം നിമിത്തവും ദൈവതിരുച്ചിത്തം നിറവേറുന്നതിനുവേണ്ടിയും അവിടുത്തെ മഹത്വത്തിനായും ചിലപ്പോൾ ദൈവികധ്യാനത്തിന്റെ മാധുര്യത്തിൽനിന്നു ഒരാൾ കുറെ സമയത്തേയ്ക്കു ഒഴിഞ്ഞുമാറിനില്ക്കുക എന്നതു് അപ്രകാരമുള്ള ഒരവസരമാണു്.

ഇവിടെ നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയെ സവിശേഷം ആകർഷിക്കേണ്ടതു് ബാഹ്യപ്രവർത്തനം ധ്യാനത്തെക്കാൾ യോഗ്യതാപരമായിത്തീരുന്നതിനു വി. വേദപാരംഗതൻ നിർണ്ണയിച്ചിട്ടുള്ള വ്യവസ്ഥകളുടെ പ്രാധാന്യമത്രെ. ദൈവസ്നേഹത്തിന്റെ ആധിക്യംനിമിത്തം ആത്മാവിനെ പ്രവർത്തനത്തിനു പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന ആന്തരികശക്തി ഉപവിയുടെ കരകവിഞ്ഞുള്ള ഒഴുക്കുതന്നെ. അല്ലാതെ ബാഹ്യപ്രിയ

മോ, വികാരാവേശമോ, സ്വയം നിയന്ത്രിച്ചു ആന്തരികജീവിതം നയിക്കുന്നതിലുള്ള വിഷമത്തിൽനിന്നും രക്ഷപെടുവാനുള്ള ഉപായമോ അല്ല. ആത്മാവു് ദൈവികധ്യാനത്തിന്റെ മാധുര്യത്തിൽ നിന്നകന്നിരിക്കേണ്ടിവന്നതിൽ ഖേദിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു തീച്ചയാണു്. ചിലപ്പോൾ പ്രാർത്ഥനക്കായി നീക്കിവെച്ചിരിക്കുന്ന സമയത്തിന്റെ ഒരുഭാഗം കൂടെസമയത്തേയ്ക്കു ആത്മാവു ബലികഴിക്കുന്നു. എന്നാൽ അതു തല്ക്കാലത്തേക്കുമാത്രം. ദൈവതിരുമനസ്സു നിറവേറുന്നതിനുവേണ്ടിയും അവിടുത്തെ മഹത്വത്തിന്നായും സർവ്വപ്രകാരേണയും ആദ്ധ്യാത്മികമായ ലക്ഷ്യത്തെക്കുറിച്ചുമാത്രവും ഇപ്രകാരം അനുവദിക്കുന്നു.

സൽപ്രവൃത്തികൾ വിജയിക്കുന്നതെപ്പോൾ

ദൈവത്തിന്റെ വഴികൾ ജ്ഞാനവും നന്മയും നിറഞ്ഞതാകുന്നു. ആന്തരികജീവിതാഭ്യാസംവഴിയായി എതു അത്ഭുതകരമായിട്ടാണു ദൈവം ആത്മാക്കളെ നയിക്കുന്നതു്. ബാഹ്യമായ സൽപ്രവൃത്തികൾക്കുവേണ്ടി കൂടെസമയം ചിലവഴിക്കുക എന്നതു് ഈ ആത്മാക്കൾക്കു വളരെ പ്രയാസമാണു്. ദൈവത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ഈ വേലകൾക്കായി വളരെ അധികം സമയം ചിലവഴിക്കുമ്പോൾ ഈ വേലകളുടെ ലക്ഷ്യമായിരിക്കേണ്ട ദൈവത്തെ മറക്കാതെ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമീപത്തായിരിക്കുന്നതിനു കുറച്ചു സമയം കിട്ടാത്തതുകൊണ്ടു ആത്മാവു ക്ലേശിക്കുന്നു. ഈ ക്ലേശം ഒരു ബലിയായി ദൈവത്തിനു സമർപ്പിക്കുന്നു. ഈ മനസ്ഥിതിയുള്ളിടത്തോളംകാലം ചാപല്യമോ, സ്വാർത്ഥതയോ, അഹങ്കാരവികാരമോ നമ്മിൽ ബലപ്പെട്ടുവെന്നു ഭയപ്പെടുവാനില്ല. ഇവ നമ്മുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തേയോ ആത്മീയ ചൈതന്യത്തേയോ നിശ്ശിപ്പിക്കയില്ല. മാത്രമല്ല നമ്മുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ കൂടുതൽ ആദ്ധ്യാത്മികമാക്കുകയും ചെയ്യും. അപ്പോൾ കൂടുതൽ ഫലപ്രദമായി ദൈവസ്മരണ അഭ്യസിക്കുന്നതിനു നമുക്കു സാധിക്കും. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, അനുനിമിഷം നമുക്കു കിട്ടുന്ന വരപ്രസാദത്തിന്റെ ശക്തിയാൽ മിശിഹാ നമ്മിൽ വളർന്നുവരുന്നതു് നമുക്കുതന്നെ അനുഭവവേദ്യമാകും. നാം ചെയ്യുന്ന ഓരോ പ്രവൃത്തിയിലും മിശിഹായെക്കാണുന്നതിനു നമുക്കു സാധിക്കും. അതേ മിശിഹാ നമ്മോടുകൂടി വസിച്ചുകൊണ്ടു നമ്മെ പരിപാലിക്കുന്നതു് നമുക്കനുഭവപ്പെടും. ഉത്തരവാദിത്വമുള്ള സ്ഥാനങ്ങളിലിരുന്നു വളരെ പ്രശസ്തമായി ജോലിചെയ്തിട്ടുള്ളവർ എത്രപേർ. അവരുടെ വിജയം

നിമിത്തം മറ്റുള്ളവർ അവരെ വാനോളം പുകഴ്ത്തുന്നു. എന്നാൽ അവക്കു നിശ്ചയമുണ്ട് അവരുടെ വിജയത്തിനുള്ള ഹേതു പരിപൂർണ്ണമായിട്ടും അവരിൽ വസിച്ചും അവരോടുകൂടി പ്രവർത്തിച്ചിരുന്ന മിശിഹാ മാത്രമാണെന്ന്. അവരിൽ വസിക്കുന്ന മിശിഹായെ വിശ്വാസദൃഷ്ട്യാ അവർ കണ്ടിരുന്നു. ഈ മിശിഹായുമായി അവർ സംഭാഷിച്ചിരുന്നു. തന്നിമിത്തം പ. കുർബ്ബാനയിൽ സന്നിധിചെയ്തിരുന്ന മിശിഹായെ കൂടുതൽ സ്നേഹത്തോടുകൂടി അടുത്തടുത്തു സന്ദർശിക്കുന്നതിനും ആത്മീയവിധത്തിൽ കൂടെക്കൂടെ ദിവ്യകാരുണ്യം സ്വീകരിക്കുന്നതിനും അവർ ബദ്ധപ്പെട്ടിരുന്നു. ഇവ സുകൃതജീവിതത്തിൽ അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിച്ചു സ്വന്തം ആത്മരക്ഷ സുരക്ഷിതമാക്കുന്നതിനു അവരെ സഹായിക്ക മാത്രമല്ല ചെയ്തത്. പ്രത്യുത അവരുടെ എല്ലാപ്രവർത്തനങ്ങളും വിജയമകുടം ചൂട്ടുന്നതിനും അങ്ങനെ ഏവരുടെയും പ്രശംസാവിഷയവും അഭിമാനപാത്രവുമായിത്തീരുന്നതിനും ഇവ അവരെ സഫലമായി സഹായിക്കയും ചെയ്തു.

അഞ്ചാം അദ്ധ്യായം

ദൈവവുമായുള്ള ഐക്യത്തിന്റെ വൈശിഷ്ട്യം

യഥാർത്ഥ പ്രേഷിതവൃത്തി എന്താണ്?

ധ്യാനപര ജീവിതത്തിന്റെയും കർമ്മപരജീവിതത്തിന്റെയും സംയോഗഫലമാണു യഥാർത്ഥ പ്രേഷിതവൃത്തി. ഇതുതന്നെയാണു ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ സച്ചരിത്രപ്രധാനമായ കടമയെന്നു വി. തോമസ് അകവീനാസ് പറയുന്നു.

ഇവിടെ പ്രേഷിതത്വംകൊണ്ടു വിവക്ഷിക്കപ്പെടുന്നതു് ഒരാദർശത്തിന്മേലുള്ള ഔത്സുക്യം നിമിത്തം ഉജ്ജ്വലിച്ചു് ആ ആദർശത്തിന്റെ വിജയത്തിനായി തങ്ങളെത്തന്നെ പരിപൂർണ്ണമായി സമർപ്പിക്കുവാൻ പ്രാപ്തിയുള്ള ആത്മാക്കളെയാണ്. ഈ ആദർശസാക്ഷാൽക്കരണം ആന്തരികചൈതന്യംവഴി അഭൗമമാക്കപ്പെടുമ്പോൾ

സകല ജീവിതരീതിയിലും ഉപരിയായി അതിൽത്തന്നെ പരിപൂർണ്ണമായ ഒരു ജീവിതപദ്ധതി നമുക്കു ലഭിക്കുന്നു. ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഈ ജീവിതരീതിയെ വെറും ധ്യാനപര ജീവിതത്തെക്കാൾ (Simple Contemplative life) അധികം ഇഷ്ടപ്പെടുന്നുമുണ്ട്. എന്നാൽ നമ്മുടെ ഭക്തിചൈതന്യം അതിന്റെ വിശ്വസ്തതയിലും ലക്ഷ്യത്തിലും അതിനുള്ള ഉപാധികളിലും ആന്തരിക ചൈതന്യത്താൽ സജീവമാക്കപ്പെട്ടിരിക്കണമെന്നതു് അത്യന്താപേക്ഷിതമാണു്.

പ്രാർത്ഥനാജീവിതം നയിക്കുന്ന മനുഷ്യന്റെ പ്രേഷിതവൃത്തി ദൈവത്തിന്റെ കല്പന അനുസരിച്ചുള്ള സുവിശേഷപ്രസംഗമാണു്. ആത്മാക്കളെ മാനസാന്തരപ്പെടുത്തുന്നതിനു തീക്ഷ്ണമായ ആഗ്രഹം അവനുണ്ടായിരിക്കും. അവന്റെ തീക്ഷ്ണത വിശ്വാസത്തിന്റെ നീരാവിയാണു്. ഇതു ശ്വസിക്കുന്നവർക്കു വലുതായ സമാശ്വാസവും ജീവനും അനുഭവപ്പെടും.

വിശുദ്ധന്റെ പ്രേഷിതത്വം ലോകത്തിൽ വിതച്ചു വിത്താണു്. പ്രേഷിതൻ ആത്മാക്കളിൽ ദൈവത്തിന്റെ കോതമ്പു വിതയ്ക്കുന്നു. ഒറ്റ ഉജ്ജ്വലനത്താൽ ലോകത്തെ മുഴുവൻ ദഹിപ്പിക്കുന്ന സ്നേഹാഗ്നിയത്രെ അതു്. ജാതികളുടെ ഇടയിൽ യാതൊരു വിഘ്നവുംകൂടാതെ വ്യാപിച്ച പെന്തക്കുസ്താദിവസത്തെ അഗ്നിയുടെ പ്രവാഹമാണു് അതു്. "ഞാൻ ഭൂമിയിൽ തീയിടുവാൻ വന്നു" എന്നു സുവിശേഷവും സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ.

യഥാർത്ഥപ്രേഷിതവൃത്തി സ്വന്തം ആത്മരക്ഷ സുരക്ഷിതമാക്കുന്നു

സേവനപരമായ ഈ ജീവിതരീതിക്കുള്ള മറ്റൊരു വിശിഷ്ടത്വം സ്വന്തം ആത്മരക്ഷയെ അപകടത്തിലാക്കാതെ മറ്റുള്ളവരുടെ ആത്മരക്ഷ അതു സാധിക്കുന്നു എന്നുള്ളതാണു്. ദൈവിക സത്യങ്ങളെ മനുഷ്യബുദ്ധിയ്ക്കു ഗ്രാഹ്യങ്ങളാക്കിത്തീർക്കുക എന്നതു് ഏറ്റവും വിശിഷ്ടമല്ലെ? അതു മാലാഖമാരുടെ ജോലിയല്ലെ?

നിത്യസത്യങ്ങളെപ്പറ്റി ധ്യാനിക്കുന്നതു വളരെ നല്ലതു്; എന്നാൽ അതു മറ്റുള്ളവർക്കു കൈമാറ്റം ചെയ്യുന്നതു് അതിലും നല്ലതാകുന്നു. പ്രകാശം സ്വീകരിക്കുന്നതിനേക്കാൾ മറ്റുള്ളവർക്കുകൂടി അതിന്റെ പ്രകാശം കിട്ടത്തക്കവണ്ണം പ്രകാശിക്കുന്നതു് കൂടുതൽ ഉത്തമമാണല്ലോ. കൂട്ടിനകത്തിരുന്നെരിയുന്നതിനേക്കാൾ ഉത്തമമായതു് വെളിയിലിരുന്നു പ്രകാശിക്കുന്നതുതന്നെ. ധ്യാനം

വഴി ആത്മാവു സ്വയം പോഷിപ്പിക്കുന്നു. പ്രേഷിതത്വം വഴി മറ്റുള്ളവർക്കു തനിക്കുള്ളതിൽനിന്നു കൊടുക്കുന്നു. വി. തോമ്മാ മല്പാന്റെ വാക്യം പ്രസ്താവാർഹമാണു്: "പ്രകാശം ഉണ്ടായിരിക്കുമാത്രം ചെയ്യുന്നതിനേക്കാൾ ഉത്തമമായിരിക്കുന്നതു് മറ്റുള്ളവരെക്കൂടി പ്രകാശിപ്പിക്കുക എന്നതാണു്. ഇങ്ങനെതന്നെ ധ്യാനിക്കുമാത്രം ചെയ്യുന്നതിനേക്കാൾ ഉത്തമമായതു് ധ്യാനിച്ച സംഗതികൾ മറ്റുള്ളവർക്കുകൂടി നല്കുന്നതാണു്."

"ധ്യാനംവഴി നമുക്കു കിട്ടിയിട്ടുള്ളതു് മറ്റുള്ളവർക്കു കൊടുക്കുക" ഇതാണു് പ്രേഷിതത്വത്തിന്റെ ആദർശം. ഈ ആദർശത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം പ്രാർത്ഥനാപരമായ ജീവിതമാണു്. ഇതാണു് വി. തോമ്മാ മല്പാന്റെ ഉൽബോധനവും.

ധ്യാനപരജീവിതത്തെ ശ്വാസം മുട്ടിക്കുന്നവിധം കർമ്മപരജീവിതത്തിൽ ഏർപ്പെടണമെന്നു പറയുന്നവരുണ്ടു്. ഈ തത്വം 'അമേരിക്കനിസം' എന്നു പറയപ്പെടുന്നു. മേൽ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ള ഉദ്ധരണികൾ ഈ തത്വത്തെ പൂർണ്ണമായി ഖണ്ഡിക്കുന്നു.

വി. തോമ്മാ മല്പാന്റെ ഉദ്ധരണിയിൽ നിന്നു രണ്ടു സംഗതികളാണു് നാം പ്രധാനമായി മനസ്സിലാക്കുവാനുള്ളതു്. 1) പ്രാർത്ഥനാപരമായ ജീവിതം നയിക്കുന്ന ആത്മാവിനു മറ്റുള്ളവർക്കു കൊടുക്കുന്നതിനുള്ള വക അതിന്റെ പക്കൽ ധാരാളം ഉണ്ടാകും. 2) കർമ്മപരജീവിതം നിമിത്തം ധ്യാനപരജീവിതം ഉപേക്ഷിക്കരുതു്. മിശിഹായുടെ നിയന്ത്രണത്തിൽനിന്നു അകന്നു പോകാതിരിക്കത്തക്കവണ്ണം നമ്മുടെ ഹൃദയത്തെ സൂക്ഷിക്കുന്നതിൽ നാം ഉത്സാഹരായിരിക്കണം.

കുടുംബപ്രതിഷ്ഠയുടെ പ്രേഷിതനായ ഫാദർ മത്തേയോയുടെ വാക്കുകൾ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധേയമാണു്. "മിശിഹായുടെ ജീവൻകൊണ്ടു നിറഞ്ഞുതുളുമ്പിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു കാസായാണു പ്രേഷിതൻ. ഈ കാസായിൽനിന്നു കവിഞ്ഞൊഴുകുന്നതു് ആത്മാക്കളിലേക്കു പ്രവഹിക്കുന്നു."

വിശുദ്ധരായ ഡേനിസ് മാർട്ടിൻ, ബെർണ്ണാർഡ്, ഡോമിനിക്കു, ഫ്രാൻസീസ് അസീസി, ഫ്രാൻസീസ് സേവ്യർ, ഫിലിപ്പുനേരി, അല്ഫോൻസ് ലിഗോരി തുടങ്ങിയവരെ ഇത്ര വലിയ വിശുദ്ധരും പ്രേഷിതരുമാക്കിത്തീർത്തതു് അവരുടെ ബാഹ്യമായ സൽപ്രവർത്തനങ്ങൾ ധ്യാനപരജീവിതത്തിന്റെ പരിവാഹം ആയിരുന്നതുകൊണ്ടാണു്.

ആന്തരികജീവിതവും കർമ്മപരജീവിതവും! ബാഹ്യമായ സൽപ്രവൃത്തികളിലുള്ള വിശുദ്ധി, ഇവയുടെ ഗാഢവും സഫലവുമായ സംയുക്തത! ഇവവഴി മാനസാന്തരങ്ങളുടെ മഹാത്ഭുതങ്ങൾതന്നെ സാധിക്കാം.

അല്ലയോ ദൈവമേ! നിരവധി പ്രേഷിതരെ നിന്റെ സഭയ്ക്കു നീ നല്കണമെ. പ്രാർത്ഥനാജീവിതം നയിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തിയായ ആശ്രയം അവരിൽ ഉജ്ജ്വലിപ്പിക്കേണമെ. ആന്തരികജീവിതാഭ്യാസം വഴി അവർക്കു കിട്ടുന്ന ദൈവസ്നേഹത്തിന്റെ ആധിക്യമായിരിക്കട്ടെ പ്രേഷിതവൃത്തിക്കു അവരെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന നിമിത്തം. അപ്പോൾ അങ്ങേയുടെ വേല പൂർത്തിയാക്കപ്പെടും. അപ്പോൾ സ്വർഗ്ഗാരോഹണത്തിനുമുമ്പു അങ്ങുചെയ്ത പ്രവചനമനുസരിച്ചുള്ള വിജയങ്ങൾ നേരിടുന്നതിനു അങ്ങേ സുവിശേഷവേലക്കാർക്കു സാധിക്കും.

മൂന്നാം ഭാഗം

കർമ്മാദ്ധ്യക്തജീവിതം ആന്തരികജീവിതത്തോടും
സുകൃതാഭിവൃദ്ധിയോടും സംയോജിച്ചിരിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ
ആപല്ക്കരം തന്നെ

ഒന്നാം അദ്ധ്യായം

ബാഹ്യമായ സൽപ്രവൃത്തികളും ആന്തരിക ജീവിതം നയിക്കുന്നവർക്ക് ആത്മവിശുദ്ധീകരണത്തിനും അപരർക്ക് ആത്മനാശത്തിനും കാരണമായി ഭവിക്കുന്നു.

A. ആത്മവിശുദ്ധീകരണത്തിനുള്ള മാർഗ്ഗം

പ്രേഷിതവൃത്തിയിൽ തന്റെ സഹപ്രവർത്തകരാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവർ സുകൃതത്തിൽ നിലനില്ക്കുണമെന്നു മാത്രമല്ല അതിൽ അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിക്കണമെന്നുകൂടി നമ്മുടെ ദിവ്യരക്ഷകൻ വ്യക്തമായി ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. വി. പൗലോസ് തെത്തോസിനും, തിമാത്തേയൂസിനും അയച്ചിട്ടുള്ള ലേഖനങ്ങളിലെ ഓരോ പേജും വെളിപാടിൽ ആസിയായിലെ മെത്രാനോട് പറയപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഭാഗവും ഈ വസ്തുതക്കു തക്ക തെളിവുകളാണ്.

ബാഹ്യമായ സൽപ്രവൃത്തികളും ദൈവം ആവശ്യപ്പെടുന്നു എന്നു ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽത്തന്നെ തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ആകയാൽ ബാഹ്യമായ സൽപ്രവൃത്തികളും അവയുടെ സ്വഭാവത്താലെ തന്നെ വിശുദ്ധീകരണത്തിനു പ്രതിബന്ധമാണെന്നു പരിഗണിക്കുകയോ അവയിൽ ദൈവഹിതാനുസരണം നാം ഏർപ്പെട്ടിരുന്നാലും അവ പൂർണ്ണതയിലേക്കുള്ള നമ്മുടെ ഗതിയെ മന്ദീഭവിപ്പിക്കുമെന്നു പ്രസ്താവിക്കയോ ചെയ്യുന്നെങ്കിൽ അതു ദൈവത്തിന്റെ ജ്ഞാനത്തിനും, നന്മയ്ക്കും, പരിപാലനയ്ക്കും വിരുദ്ധമായ ദൈവദൂഷണമായിരിക്കും.

അപ്പോൾ അനിവാര്യമായ ഒരു വിഷമസന്ധി ആവിർഭവിക്കുന്നു. താഴെപ്പറയുന്ന ദുഷ്ടസ്ഥിതിയിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നു സമ്മതിക്കാൻ നാം നിർബ്ബന്ധിതരാകും. ബാഹ്യമായ സൽപ്രവൃത്തികളിൽ–അവയുടെപ്രകൃതം എന്തെങ്കിലുമാകട്ടെ–ദൈവനിശ്ചയപ്രകാരമാണു് പ്രേഷിതൻ ഏർപ്പെട്ടന്നതെങ്കിൽ, ആത്മരക്ഷയും സുകൃതാഭിവൃദ്ധിയും ആത്മാർത്ഥമായി ആഗ്രഹിക്കുന്ന പ്രേഷിതന്റെ സുകൃതജീവിതാഭ്യസനത്തിനു പ്രേഷിതവൃത്തി തടസ്സമാകയില്ല. മാത്രമല്ല നിശ്ചിത പരിധിക്കുള്ളിൽ നില്ക്കുന്നിടത്തോളംകാലം അവ അവനു വിശുദ്ധീകരണത്തിനുള്ള മാർഗ്ഗവുമായിരിക്കും.

അല്ലെങ്കിൽ ദൈവത്തോടു സഹകരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനു ദൈവം അയാളെ തിരഞ്ഞെടുക്കുകനിമിത്തം ദൈവത്തിന്റെ ആഹ്വാനത്തെ സ്വീകരിക്കുവാൻ അയാൾ ബാധ്യസ്ഥനായിത്തീരുന്നു. തന്നിമിത്തം, താൻ ചെയ്യേണ്ട ബാഹ്യമായ സൽപ്രവൃത്തികൾ യഥാവിധി നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനു നേരിട്ട ബുദ്ധിമുട്ടുകളും മനഃക്ലേശങ്ങളും നിമിത്തം സ്വന്ത വിശുദ്ധീകരണം അവഗണിക്കാൻ ഇടയായി എന്നു് ന്യായപൂർവ്വം പ്രേഷിതനു ഒഴിവു പറയുവാൻ സാധിക്കും.

ബാഹ്യമായ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ നിമഗ്നരായിരിക്കുമ്പോൾ ആത്മരക്ഷയുടെ ഉറപ്പുമാത്രമല്ല, സുകൃതങ്ങൾ അഭ്യസിക്കുന്നതിനും പുണ്യപൂർണ്ണത പ്രാപിക്കുന്നതിനും ആവശ്യമായ വരപ്രസാദങ്ങളും ദൈവം തന്റെ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട പ്രേഷിതനു പ്രദാനം ചെയ്യും. ദൈവപരിപാലനയുടെ ക്രമീകരണമനുസരിച്ചു ഈവിധം പ്രവർത്തിക്കുവാൻ ദൈവം നിർബന്ധിതനുമാണു്.

വി. ബർണാർദിനും, വി. ഫ്രാൻസിസ് സേവ്യറിനും നല്കിയ സഹായംതന്നെ വേണ്ട അളവിൽ ഏറ്റവും നിസ്സാരമായ പ്രേഷിതനും, ഏറ്റവും എളിയ അദ്ധ്യാപകനും, രോഗശുശ്രൂഷചെയ്യുന്ന ഏറ്റവും അപ്രസിദ്ധയായ കന്യാസ്ത്രീക്കും കൊടുക്കുവാൻ ദൈവം ബാധ്യസ്ഥനാണു്. താൻ തിരഞ്ഞെടുത്തിട്ടുള്ള ഉപകരണങ്ങളുടെ നേരെ ദൈവത്തിനുള്ള കടപ്പാടാണിതു്. ആവശ്യപ്പെട്ട വ്യവസ്ഥകളെല്ലാം നിറവേറ്റുന്ന പ്രേഷിതനു ദൈവത്തിൽനിന്നു ആവശ്യമുള്ള വരപ്രസാദം ലഭിക്കുന്നതിനുള്ള അവകാശത്തിന്മേൽ ഉറപ്പായിരിക്കാവുന്നതാണു് എന്നു് ആവർത്തിച്ചു പറയുന്നതിനു മടിക്കേണ്ടതില്ല. അവൻ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന വേലതന്നെ ദൈവസഹായത്തിന്റെ അനന്തനിധിയിന്മേൽ അവനവകാശം നല്കുന്നു.

പ്രേഷിതവൃത്തി വരപ്രസാദത്തിന്റെ സ്രോതസ്സ്

ആൽവരസ്സ് ദെ പാസ്സ് പറയുന്നു: "പരസ്നേഹപരമായ വേലകളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവർ തങ്ങളുടെ ജോലി ധ്യാനപരജീവിതം നയിക്കുന്നതിനോ, ധ്യാനിക്കുന്നതിനേതന്നെയോ തടസ്സമാണെന്നു കരുതരുതു്. നേരെമറിച്ചു് അവ അത്ഭുതകരമാംവിധം ധ്യാനിക്കുന്നതിനു തന്നെ സഹായിക്കുന്നു എന്നു വിശ്വസിക്കണം. സുബുദ്ധിയും തിരുസ്സഭോപിതാക്കന്മാരും മാത്രമല്ല ഈ സത്യത്തെ നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നതു്. ഇതു നമ്മുടെ അനുദിന ജീവിതത്തിലെ അനുഭവവുമാണു്. എന്തെന്നാൽ കുമ്പസ്സാരിപ്പിക്കുക, പ്രസംഗിക്കുക, വേദോപദേശം പഠിപ്പിക്കുക, രോഗികളെ ശുശ്രൂഷിക്കുക തുടങ്ങിയ പരസ്നേഹകൃത്യങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടുന്ന ചില ആത്മാക്കളെ ആദ്യകാലങ്ങളിലെ വനവാസികൾക്കു തുല്യം ധ്യാനയോഗത്തിന്റെ അത്യുച്ചത്തിലേയ്ക്കു ദൈവം ഉയർത്തിയിട്ടില്ലയോ?"

ഒരാത്മാവിനു പ്രാർത്ഥനാചൈതന്യം ഉണ്ടാകുന്നതു അതിൽ വരപ്രസാദം നിറഞ്ഞു കവിയുമ്പോഴാണു്. ഈ സ്ഥിതിയേയാണു് ധ്യാനയോഗത്തിന്റെ അത്യുച്ചം എന്ന പദംകൊണ്ടു് ഇവിടെ വിവക്ഷിക്കുന്നതു്. ഇതുതന്നെയാണു് സ്വാരസ്സു തുടങ്ങിയ ആദ്ധ്യാത്മിക പണ്ഡിതന്മാരുടെ അഭിപ്രായം.

പ്രേഷിതവൃത്തിയിൽ ഏർപ്പെടുന്ന ആളിനു ചെയ്യേണ്ടിവരുന്ന ത്യാഗങ്ങൾ അനവധിയാണു്. ഈ ത്യാഗങ്ങൾ നിമിത്തം ദൈവമഹത്വം വളരെ വർദ്ധിക്കുന്നു, വളരെ ആത്മാക്കൾ വിശുദ്ധീകരിക്കപ്പെടുന്നു. തന്നിമിത്തം എത്ര ധാരാളമായ വരപ്രസാദവും യോഗ്യതകളുമാണു് ദൈവം ഈ പ്രേഷിതനു നല്കുന്നതു്. അതുകയാൽ ബാഹ്യമായ സൽപ്രവൃത്തികളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന പ്രേഷിതനു്, അവൻ ഇച്ഛിക്കുന്നെങ്കിൽ അനുദിനം ദൈവസ്നേഹത്തിലും ദൈവൈക്യത്തിലും അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിക്കുന്നതിനു് ഒറ്റവാക്കിൽ വിശുദ്ധിയുടെ ഏറ്റവും ഉയർന്ന സോപാനത്തിൽ കയറുന്നതിനു സാധിക്കും.

പ്രേഷിതവൃത്തി സുകൃതജീവിതത്തിനു് തടസ്സമാകുവാൻ പാടുണ്ടു്, എപ്പോൾ?

ചില സാഹചര്യങ്ങളിൽ പാപത്തിനുള്ള ഗൗരവാവഹമായ അപകടം, അതും വിശ്വാസത്തിനും വിശുദ്ധിക്കും എതിരായി ഉണ്ടാകുവാൻ പാടുണ്ടു്. ഈ അവസരങ്ങളിൽ ആത്മരക്ഷാർത്ഥം

ള്ള ബാഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങളിൽനിന്നു പ്രേഷിതൻ വിരമിക്കണമെന്നു ദൈവം ആഗ്രഹിക്കുന്നു എന്നതിനു യാതൊരു സംശയവുമില്ല. എന്നാൽ ഈ നിയമത്തിനൊരു അപവാദം ഉണ്ടെന്നുള്ളതും വിസ്മരിക്കാവതല്ല. ആപത്തിൽനിന്നു രക്ഷപെടുവാനും, സുകൃതത്തിൽ അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിക്കുവാനും ഉള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ ആന്തരികജീവിതംവഴി ദൈവം തന്റെ സേവകർക്കു നല്കാതിരിക്കയില്ല. സകൃതാഭിവൃദ്ധി എന്തിലാണ് അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു്. വി. ത്രേസ്യായുടെ താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്ന വാക്കുകൾ ഇതിനെ നല്ലതുപോലെ വിശദീകരിക്കുന്നുണ്ടു്. "ഞാൻ മഠാധിപ ആയതുകൊണ്ടു് വിവിധ ജോലികൾ നിമിത്തം പലപ്പോഴും യാത്രകൾ കഴിക്കുവാൻ നിർബ്ബന്ധപ്പെട്ടുന്നു. ഈ യാത്രകൾ നിമിത്തം ഞാൻ കൂടുതൽ കുറവുകളിൽ വീണുപോകുന്നു. പക്ഷെ ഈ കുറവുകളിൽ അകപ്പെടാതിരിക്കാൻ അത്രാന്തം പരിശ്രമിക്കുന്നതിനാലും, ദൈവത്തിനുവേണ്ടിമാത്രം ഞാൻ അദ്ധ്വാനിക്കുന്നതുകൊണ്ടും, ഈ കുറവുകളെല്ലാം ഉണ്ടായിട്ടും ദൈവത്തോടു ഞാൻ കൂടുതൽ അടുക്കുന്നതായിട്ടാണു് എനിക്കനുഭവപ്പെടുന്നതു്." മഠത്തിലെ ഏകാന്തതയിലേതിനെക്കാൾ അവളുടെ ബലഹീനതകൾ കൂടുതലായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതു് യാത്രയിൽ വെച്ചാണു്; വിശുദ്ധ ഇതു മനസ്സിലാക്കുന്നുണ്ടു്. പക്ഷെ അതുകൊണ്ടു് അവൾ ഒട്ടും അസ്വസ്ഥയല്ല. തന്റെ കടമകൾ ഏറ്റം നന്നായിച്ചെയ്യുന്നതിനു തികച്ചും അഭേദ്യമായ നിഷ്ഠയും, ആത്മീയസമരത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്ന കൂടുതൽ സുദൃഢമായ യത്നവും, പല വിജയങ്ങൾ വരിക്കുന്നതിനു അവളെ സഹായിക്കുന്നു. എന്നല്ല മുമ്പേതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നതും എന്നാൽ ഉണ്ടെന്നു അവൾക്കു ബോധ്യമില്ലാതിരുന്നതുമായ ബലഹീനതകൾ നിമിത്തമുണ്ടാകുന്ന കുറവുകളെ പരിഹരിക്കുന്നതിനു അവൾക്കിടയാകുന്നു. കുരിശിന്റെ വി. യോഹന്നാൻ പറയുന്നു: "ദൈവത്തിന്റെ തിരുമനസ്സുമായി നമ്മുടെ മനസ്സ് എത്രകണ്ടു യോജിച്ചിരിക്കുന്നുവോ അത്രകണ്ടു ദൈവവുമായി നാം ഐക്യം പ്രാപിക്കുന്നു." മനഃശാന്തതയും ഏകാന്തതയും വഴി മാത്രമെ ദൈവവുമായുള്ള ഐക്യത്തിൽ ആത്മാവു പുരോഗതി പ്രാപിക്കയുള്ളൂ എന്നു കരുതുന്നവരുണ്ടു്. ഇതു് ആദ്ധ്യാത്മികജീവിതത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഒരു തെറ്റായ ധാരണയാണു എന്നു വി. ത്രേസ്യാ പറയുന്നു. ഈ വിശുദ്ധ തുടർന്നു പറയുന്നു: "ഈ ഐക്യം ദൈവം ആത്മാവിന്റെമേൽ ചുമത്തിയിട്ടുള്ളതും ദൈവഹിതത്തിനനുസരണമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതുമായ ഒരു യഥാർത്ഥ പ്രവർത്തനംതന്നെയാണു്. ആത്മാവിന്റെ

ത്യാഗചൈതന്യവും, എളിമയും, സ്വാർത്ഥപരിത്യാഗവും, ദൈവരാജ്യം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനു ആത്മാവിനുള്ള തീക്ഷ്ണമായ സേവനാസക്തിയും, ആത്മാവിനു നമ്മുടെ കർത്താവിനോടുള്ള ഗാഢമായ ഐക്യത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു. ഈ കർത്താവുതന്നെയാണല്ലോ ആത്മാവിൽ വസിച്ചു അതിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു ജീവൻ നല്കുന്നതു്. ഇങ്ങനെ സുകൃതസരണിയിൽ ആത്മാവു പുരോഗമനം ചെയ്യുന്നു.

പ്രേഷിതവൃത്തി ദൈവസ്നേഹത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു.

വിശുദ്ധി ദൈവസ്നേഹമാണു്. അതുകൊണ്ടു പ്രേഷിതവൃത്തി എന്നു പേരിനു് അർഹമായവയെല്ലാം പ്രവർത്തനരൂപത്തിലുള്ള ദൈവസ്നേഹമാണു്. വി. ഗ്രിഗോരിയൂസ് പറയുന്നു: "ത്യാഗമാണു് സ്നേഹത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം." ഈ ത്യാഗംതന്നെയാണു് ദൈവം തന്റെ എല്ലാ പ്രേഷിതരിൽനിന്നും ആവശ്യപ്പെടുന്നതു്.

അപ്പോസ്തോലനായ പത്രോസ് മിശിഹായെ തന്റെ മുഴുഹൃദയത്തോടും മുഴുശക്തിയോടുംകൂടി സ്നേഹിക്കുന്നു എന്നു പലപ്രാവശ്യം ആവർത്തിച്ചു പറഞ്ഞു. ഈ സ്നേഹത്തിന്റെ ആത്മാർത്ഥതയെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്നതിനു നമ്മുടെ കർത്താവു അദ്ദേഹത്തോടാവശ്യപ്പെട്ടതെന്താണു്? "എന്റെ ആടുകളെ മേയിക്കുക, എന്റെ കുഞ്ഞാടുകളെ മേയിക്കുക" എന്നതത്രെ.

ആത്മാക്കളുടെ രക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി അദ്ധ്വാനിച്ചുകൊണ്ടല്ലാതെ മിശിഹായുടെ നേരെയുള്ള തന്റെ സ്നേഹം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുക സാദ്ധ്യമല്ലെന്നായിരുന്നു വി. ഫ്രാൻസീസ് അസീസിയുടെ ബോദ്ധ്യം. "മിശിഹാ വീണ്ടെടുത്ത ആത്മാക്കളെ രക്ഷിക്കുന്നതിനു പരിശ്രമിക്കാത്തവൻ മിശിഹായുടെ സ്നേഹിതനല്ല" എന്നു ഈ വിശുദ്ധൻ പറഞ്ഞിരുന്നു.

ശാരീരികമായ ജീവകാരുണ്യ പ്രവൃത്തികൾപോലും തനിക്കുതന്നെ ചെയ്യുന്നതായിട്ടല്ലയോ മിശിഹാ പരിഗണിക്കുന്നതു്? എന്തെന്നാൽ ദാരിദ്ര്യപീഡയും പരീക്ഷാക്ലേശങ്ങളും ഒരു വനവാസിയെ സഹിക്കുന്നതിനും പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതിനും പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു. അതേ ദൈവസ്നേഹംതന്നെയാണു ഒരു പ്രേഷിതനെ പരസ്നേഹപ്രവൃത്തികൾക്കായി പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതെന്നു് മിശിഹാ കാണുന്നുണ്ടു്.

കർമ്മോല്ലുകജീവിതം സേവനപരമായ വേലകൾക്കായി വിനിയോഗിക്കപ്പെടുന്നു. വേലക്കാരനും, ഇടയനും, പ്രേഷിതനും, അത്ഭുതപ്രവർത്തകനും, സകലർക്കും രോഗശാന്തി വരുത്തുന്നവനും, അക്ഷീണനും, ആർദ്രഹൃദയനും, ലോകത്തിലുള്ള സകല ദരിദ്രരെയും

സഹായിക്കുന്നവനുമായ മിശിഹായുടെ കാലടികളെ അനുഗമിച്ചു കൊണ്ടു പരിത്യാഗത്തിന്റെ പാഥയിൽക്കൂടി നടക്കുന്നതിനു പ്രേഷിതനെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു.

"ഞാനോ നിങ്ങളുടെ പക്കൽ ശുശ്രൂഷിക്കുന്നവനെപ്പോലെയാകുന്നു." (ലൂക്ക XII. 27) "മനുഷ്യപുത്രൻ ശുശ്രൂഷചെയ്യുവാനും വളരെപ്പേരുടെ വീണ്ടെടുപ്പു വിലയായി തന്റെ ജീവനെ കൊടുക്കുവാനുമല്ലാതെ ശുശ്രൂഷിക്കപ്പെടുവാൻ വന്നിട്ടില്ല" (മത്താ. xx. 28) എന്നുള്ള മിശിഹായുടെ വാക്കുകൾ പ്രേഷിതൻ സ്മരിക്കുന്നുണ്ട്. പാവപ്പെട്ടവരുടെ നനഞ്ഞ കണ്ണുകളെ തുടക്കുന്നതിനു പ്രേഷിതൻ പെരുവഴിയിലേക്കിറങ്ങുന്നു. എല്ലാവരേയും സമാശ്വസിപ്പിക്കുന്നു, ധൈര്യപ്പെടുത്തുന്നു, പഠിപ്പിക്കുന്നു, എല്ലാവിധ ഫലങ്ങളും പുറപ്പെടുവിക്കത്തക്കവിധം വരപ്രസാദം വാരിവിതറുന്നു.

അയൽക്കാരനിൽ പ്രേഷിതൻ മ്ശിഹായെ കാണുന്നു

വിശ്വാസത്തിന്റെ കണ്ണുകൾകൊണ്ട് സ്നേഹത്തിന്റെ ദിവ്യദൃഷ്ടിയിലൂടെ, മനുഷ്യരാശിയുടെ അടിത്തട്ടിൽ കിടന്നു വലയുന്ന പാവപ്പെട്ടവനിൽ മിശിഹായെ പ്രേഷിതൻ കാണുന്നു. അതെ, നഗ്നനും, ക്ലേശിക്കുന്നവനും, എല്ലാവരാലും പരിത്യക്തനും, മഹാകുഷ്ഠരോഗിയും, മരണത്തിനു വിധിക്കപ്പെട്ട കൊലപ്പുള്ളിയും, അനന്തനീതിയുടെ കരപ്രഹരമേറ്റ ക്ലേശമനുഷ്യനുമായ മിശിഹായെ ഇവരിൽ പ്രേഷിതൻ ദർശിക്കുന്നു. പ്രവാചകനായ ഏശയ്യാ പ്രസ്താവിക്കുന്നതുപോലെ ആപാദചൂഡം മുറിവുകളാൽ മൂടപ്പെട്ട ഈ മനുഷ്യനെ, സ്വരക്ഷത്തിൽ കൂളിച്ച ഈ മനുഷ്യനെ, പാദങ്ങളുടെ അടിയിൽ ഇട്ട ചവിട്ടപ്പെടുന്ന പുഴുവിനെപ്പോലെ ചമ്മട്ടിയടിനിമിത്തം പുളയുന്ന ഈ മനുഷ്യനെ, ആണികളാൽ നിഷ്ഠുരമായി തറയ്ക്കപ്പെട്ട ഈ മനുഷ്യനെ, പാവപ്പെട്ടവനിൽ, അല്ലയോ! മിശിഹായുടെ പ്രേഷിതാ! അങ്ങുമാത്രം കാണുന്നു. അവരുടെ മുമ്പിൽ അങ്ങേയുടെ മുട്ടു മടക്കുന്നു. നനഞ്ഞ കണ്ണുകളോടുകൂടി അവരെ പരിചരിക്കുന്നു.

സൽപ്രവൃത്തികളുടെ വില

ബാഹ്യമായ സൽപ്രവൃത്തികളാകുന്ന മനുഷ്യനെ സമുദ്ധരിക്കുന്നതു്. ഔദാര്യം നിറഞ്ഞതും ത്യാഗസമ്പുഷ്ടങ്ങളുമായ പ്രവർത്തനങ്ങളാൽ അവ ലോകത്തെ സമ്പന്നമാക്കുകയും, സ്വർഗ്ഗത്തിലേയ്ക്കു യോഗ്യത സമ്പാദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

തീച്ചയായും ദൈവം സമ്മാനം നൽകുന്ന പരിശുദ്ധമായ ഒരു ജീവിതസ്ഥിതിയാകുന്നു ഇതു്. എന്തെന്നാൽ വേദജ്ഞന്റെ പാണ്ഡിത്യമേറിയ ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കും പ്രേഷിതന്റെ പ്രയത്നങ്ങൾക്കും പ്രതിസമ്മാനം വാങ്ങാനം ചെയ്ത മിശിഹാ പ്രസ്താവിക്കുന്നു, "എന്റെ നാമത്തിൽ ഈ ചെറിയവരിൽ ഒരുത്തനു ഒരു കോപ്പ പച്ചവെള്ളം കൊടുക്കുന്നവനു സ്വർഗ്ഗത്തിൽ പ്രതിസമ്മാനമുണ്ടാകാതെ ഇരിക്കയില്ലാ" എന്നു്. സ്വർഗ്ഗത്തിനേറെയും ഭൂമിയുടേയും മുമ്പിൽ വച്ചു് അവസാന വിധിദിവസം ബാഹ്യമായ ഈ സൽപ്രവൃത്തികളുടെ യഥാർത്ഥ വില ദൈവം പ്രഖ്യാപിക്കുകയും അവയുടെ കർത്താക്കൾക്കു തക്ക പ്രതിസമ്മാനം നൽകുകയും ചെയ്യും.

B ആത്മരക്ഷക്കുള്ള പ്രതിബന്ധം

ബാഹ്യമായ സൽപ്രവൃത്തികളും അതിന്റെ പ്രവർത്തകർക്കു പുണ്യാഭിവൃദ്ധിക്കു സഹായകരമാകുന്നതിനു പകരം എത്രപേരുടെ സുകൃതജീവിതത്തെയാണു അതു വേരോടെ നശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഞാൻ നടത്തിയിട്ടുള്ള വാഷ്കികധ്യാനാവസരങ്ങളിൽ എത്രയോ പ്രാവശ്യം ഇതു് എനിക്കു ബോധ്യം വന്നിട്ടുണ്ടു്.

ബാഹ്യമായ സൽപ്രവൃത്തികളിൽ വ്യാപൃതനായിരുന്ന ഒരു മാന്യൻ ഒരു ധ്യാനത്തിൽ സംബന്ധിക്കുവാൻ ക്ഷണിക്കപ്പെട്ടു. മനസ്സമാധാനമില്ലാതെ അദ്ദേഹം വലയുകയായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നൈർഭാഗ്യത്തിനുള്ള പ്രധാന ഹേതു എന്തെന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറുപടിയിൽനിന്നു വ്യക്തമായി ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണു്. പ്രഥമ ശ്രവണത്തിൽ അതു ഭർഗ്രഹമായിത്തോന്നിയേക്കാം. അദ്ദേഹം പറയുന്നു. "ഞാൻ സ്വയം ത്യജിച്ചു. അതു് എന്നെ നശിപ്പിച്ചു. മറവുള്ളവരെ സഹായിക്കുവാൻ ഞാൻ ഇഷ്ടപ്പെട്ടുന്നു. എന്റെ പ്രകൃതവും പ്രതിപത്തികളും ഇതു എനിക്കു ആനന്ദകരമാക്കിത്തീർക്കുന്നു. എന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ വിജയകരമായിരുന്നു. പക്ഷെ ഈ വിജയങ്ങൾ വെറും ബാഹ്യമാത്രവും ക്ഷണികവുമായിരുന്നു. ഞാൻ ആത്മവഞ്ചനയിൽപ്പെട്ടുന്നതിനുവേണ്ടി ദീർഘകാലമായി പിശാചു് എനിക്കു കെണിവയ്ക്കുകയായിരുന്നു. പ്രാരംഭവിജയങ്ങളിൽ മതിമറന്ന ഞാൻ ബാഹ്യമായ സൽപ്രവൃത്തികളിൽ അമിതമായി ഏർപ്പെട്ടുവാൻ തുടങ്ങി. ഇങ്ങനെ അവസാനം ഇതാ പിശാചു എന്നെ നാശത്തിന്റെ വക്കത്തു കൊണ്ടുവന്നാക്കിയിരിക്കുന്നു."

നിർഭാഗ്യകരമായ അല്ല ഭീകരമായ ഈ അവസ്ഥയുടെ ഹേതു എന്താണു്? ഒറ്റവാക്കുകൊണ്ടു ഇതിനു സമാധാനം നൽകാം. ദൈവത്തിനുവേണ്ടി ജോലിചെയ്യേണ്ടവർ സ്വന്തം ആഗ്രഹങ്ങളും പ്രവൃത്തികളും അനുസരിച്ചുമാത്രം പ്രവർത്തിച്ചു. തന്നിമിത്തം ദൈവികജീവൻ അവനിൽ കുറഞ്ഞു് ക്രമേണ ഇല്ലാതായി. അവന്റെ പ്രേഷിതവേല ഫലപ്രദമാകേണ്ടതും സ്വാഭാവികകാമനകൾ (സ്വാഭാവിക ചാച്ചിലുകൾ) അനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുവാനുള്ള ആകർഷണത്തെ ഇല്ലാതാക്കി അപകടങ്ങളിൽ നിന്നു അവനെ രക്ഷിക്കുവാനുള്ളതുമായ ആത്മീയാത്മികൈതന്യം അവനു നഷ്ടപ്പെട്ടു. അവൻ വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടി. പക്ഷെ ജീവദായകമായ സൂര്യന്റെ കിരണങ്ങളിൽനിന്നും വളരെ അകലെ മാറിയാണു അവൻ പണിയെടുത്തതു്. "വളരെ ശക്തിയോടും വളരെ വേഗത്തിലും അവൻ പണി എടുത്തു. പക്ഷെ നേർവഴി വിട്ടായിരുന്നു." (വി. അഗസ്തീനോസ്). അവന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ സ്വതെ പരിശുദ്ധങ്ങളായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇരുമനവാൾകൊണ്ടാണു അവൻ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതെന്നു അവൻ മനസ്സിലാക്കിയില്ല. തൻ നിമിത്തം അവൻ സ്വയം മരണകരമാംവിധം മുറിവേല്പിച്ചു.

ഇപ്രകാരമുള്ള അപകടത്തെപ്പറ്റിയാണു വി. ബർണ്ണാർദ് വാഴ്ത്തപ്പെട്ട മൂന്നാം എവുജേനിയോസ് പാപ്പായെ അനുസ്മരിപ്പിച്ചതു്. വിശുദ്ധൻ പറയുന്നു: "കണക്കില്ലാതുള്ള അങ്ങയുടെ ജോലികൾ നിമിത്തം അവയെല്ലാം ചെയ്തീർക്കുന്നതിനു നിവൃത്തിയില്ലാതെ അങ്ങു വളരെ വിഷമിക്കും. അങ്ങനെ അവയിൽ അങ്ങു മുഴുകിപ്പോവുകയും അങ്ങയുടെ ഹൃദയം കടുത്തുപോകുകയും ചെയ്യുമോ എന്നു ഞാൻ ഭയപ്പെടുന്നു. അല്പസമയത്തേക്കായിരുന്നാലും തരക്കേടില്ല, ഈ ജോലിത്തിരക്കിൽനിന്നു ഒന്നു വിരമിക്കുന്നതു വളരെ വിവേകപൂർവ്വമായ ഒരു പ്രവൃത്തിയായിരിക്കും. അല്ലാത്തപക്ഷം അങ്ങയുടെ ശ്രദ്ധ മുഴുവനും ഈ ജോലികളെല്ലാം ചെയ്തീർക്കുന്നതിനായിരിക്കും. തന്നിമിത്തം ഒട്ടുംതന്നെ ഇച്ഛിക്കാത്ത സ്ഥിതിയിൽ അങ്ങു അകപ്പെട്ടുന്നതിനു കാരണമാകും. അതു എന്താണെന്നു അങ്ങു ചോദിച്ചേക്കാം. അതു മറ്റൊന്നുമല്ല ഹൃദയമാന്ദ്യം.

ഈ ദുസ്ഥിതിയിലേക്കായിരിക്കും ശപിക്കപ്പെട്ട ഈ ജോലിത്തിരക്കുകൾ അങ്ങയെക്കൊണ്ടുചെന്നാക്കുന്നതു്. അങ്ങയുടെ സ്വന്തം കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി ശ്രദ്ധിക്കാതെ ഇപ്പോഴത്തേതുപോലെ ഈ

ജോലികളിൽ നിമഗ്നനായി അങ്ങു തുടർന്നു പോകുന്നതായാൽ വരാവുന്ന വലിയ വിപത്താണിതു്.

തിരുസ്സഭയെ ഭരിക്കുക എന്നതിനെക്കാൾ അത്യൽകൃഷ്ടവും അതിപാവനവുമായി മറ്റൊന്നുണ്ടു്? ദൈവസ്തുതിക്കും, ആത്മാക്കളുടെ രക്ഷക്കും ഇതു ഉപകരിക്കുന്നതായി മറ്റേ എന്തുണ്ടു്? ഇങ്ങനെയെല്ലാമാണെങ്കിലും ഈ ഭരണജോലികൾ അവ നിർവ്വഹിക്കുന്നവന്റെ ആന്തരികജീവിതത്തിനു വിഘ്നം വരുത്തുന്നെങ്കിൽ അവ 'ശാപഗ്രസ്തമെന്നതു വി. ബർണ്ണാർഡു തീർത്തുപറയുന്നതു്.

എത്ര ശക്തിയായ ഭാഷാപ്രയോഗമാണു 'ശാപഗ്രസ്ത'മെന്നതു്. ഇതിനെ അധികരിച്ചു ഒരു പുസ്തകംതന്നെ എഴുതാം. അതു ക്കു അവ നമ്മെ സംഭ്രമിപ്പിക്കുകയും അവഗാഢം ചിന്തിക്കുവാൻ നമ്മെ നിർബ്ബന്ധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. വി. ബർണ്ണാർഡു, ഒരു സഭാപിതാവു, ഒരു വേദജ്ഞൻ,—ഇദ്ദേഹമല്ലായിരുന്നു ഈ വാക്കുകൾ പറഞ്ഞിരുന്നതെങ്കിൽ എല്ലാവശത്തുനിന്നും പ്രതിഷേധസ്വരം ഉയർന്നേനെ.

രണ്ടാം അദ്ധ്യായം

ആന്തരികജീവിതം നയിക്കാത്ത പ്രേഷിതൻ

പ്രേഷിതൻ പാപസാഹചര്യത്തിൽ

ആന്തരികജീവിതം നയിക്കാത്ത പ്രേഷിതൻ മദ്ധ്യോഷ്ണസ്ഥിതിയിലല്ലെങ്കിൽ അതിവേഗം ആ സ്ഥിതിയിൽ ആയിത്തീരുമെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. ആത്മശുഷ്കതയോ ബലഹീനതയോ നിമിത്തമല്ലാതെ മന്ദജീവിതം നയിക്കുന്നവൻ ബോധചാപല്യത്തോടും അശ്രദ്ധയോടും സഖ്യം ചെയ്തിരിക്കുകയാണു്. അയാൾ അറിഞ്ഞുകൊണ്ടുതന്നെ പാപദോഷങ്ങളിൽ പതിവായി വീഴുകയോ അല്ലെങ്കിൽ അവയോടെതുക്കാതിരിക്കയോ ചെയ്യുന്നു. വളരെ എളുപ്പത്തിൽ ചാവുദോഷത്തിൽ നിപതിക്കത്തക്ക അപകടത്തിലിരിക്കകൊണ്ടു് അവന്റെ നിത്യരക്ഷതന്നെ അവൻ അപകടത്തിലാക്കുന്നു. മന്ദതയെക്കുറിച്ചു വി. അല്ഫോൻസിന്റെ

പ്രബോധനം, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യനായ ഒദസർമോ എന്ന വന്ദ്യ വൈദികൻ വളരെ വിശദമായി വണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നതുപോലെ, ഇത്തരത്തിലുള്ളതാണ്.

പ്രേഷിതൻ മന്ദഭക്തനായിത്തീരുന്നു

വി. തോമസ് അകിനാസിന്റെ പ്രബോധനങ്ങളിൽനിന്നും നമുക്കെത്തിച്ചേരാവുന്ന അനുമാനമാണ് താഴെ പ്രസ്താവിക്കുന്നത്. "സ്വതെ നന്മയായ ഒരു പ്രവൃത്തിചെയ്യുന്ന ആത്മാവു അവളിലുള്ള വരപ്രസാദത്തിനനുസരണമായ തീക്ഷ്ണതയോടുകൂടി അതു നിർവഹിക്കുന്നില്ലായെങ്കിൽ, തന്മൂലം അവളിലുള്ള വരപ്രസാദത്തിന്റെ പരിമാണത്തെ ഒരു വിധത്തിൽ കുറച്ചുകളയുന്നു." "ദൈവത്തിന്റെ വേലകൾ അശ്രദ്ധയോടുകൂടിച്ചെയ്യുന്നവൻ ശപിക്കപ്പെട്ടവനാകട്ടെ." 'നീ മന്ദോഷ്ണനായിരിക്കയാൽ നിന്നെ എന്റെ വായിൽനിന്നും ഛർദ്ദിച്ചുകളയും' എന്നീ വേദവാക്യങ്ങൾ മേൽപ്പറഞ്ഞ അനുമാനത്തിൽ ചെന്നെത്തുവാൻ നമ്മെ നിബ്ബന്ധിക്കുന്നു.

ഇതിനും പുറമെ, ഓരോ ലഘുപാപവും വരപ്രസാദാവസ്ഥക്കു കുറവുവരുത്തുന്നില്ലെങ്കിലും പ്രസാദവരത്തിന്റെ തീക്ഷ്ണത കുറച്ചു, ക്രമമായ പാപത്തിലേയ്ക്കു ആത്മാവിനെ നയിക്കുന്നു. ആത്മാർത്ഥമായ ആന്തരികജീവിതം കൂടാതെയിരുന്നാൽ നിരവധി ലഘുപാപങ്ങളിൽ ആത്മാവു നിപതിക്കുന്നതിനോ അവയോടെതിരിടാതിരിക്കുന്നതിനോ, പലപ്പോഴും തന്നെ അവ ദൃഷ്ടിയിൽപ്പെടാതെപോകുന്നതിനോ ഇടയാകും. വി. തോമസ് അകിനാസിന്റെ ഈ വാക്കുകൾ, 'ശപിക്കപ്പെട്ട വേലകൾ' എന്ന മൻപ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതിനു തക്ക വിശദീകരണമാണ്. വി. അൽഫോൻസ് ലിഗോരിയും ഇതേ അഭിപ്രായംതന്നെ പറയുന്നു.

എങ്ങനെയാണു ആന്തരികജീവിതം ഇല്ലാത്ത പ്രേഷിതൻ ഒരു അവശ്യപരിണാമമായി മന്ദഭക്തനായിത്തീരുന്നതു? വീണ്ടും ഞാൻ പറയുന്നു അവൻ തീച്ചയായും മന്ദഭക്തനായിത്തീരുമെന്നു. ഈ പ്രസ്താവനയുടെ തെളിവിനു പ്രേഷിതവ്യയനായ ഒരു മെത്രാന്റെ താഴെപ്പറയുന്ന വാക്കുകളെ ഉദ്ധരിച്ചാൽ മതി. ഇവ അദ്ദേഹം തന്റെ വൈദികക്കു നൽകിയ ഒരു ഉപദേശമാണ്. ഈ വാക്കുകൾ യഥാർത്ഥങ്ങളായിരിക്കുന്നതുപോലെ സംഭ്രമജനകങ്ങളുമാണ്. എന്തെന്നാൽ അവ ബാഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങളിന്മേലുള്ള തീക്ഷ്ണതയാൽ ഉജ്ജ്വലിച്ചിരുന്ന ഹൃദയത്തിൽനിന്നും "നിഷ്ക്രി

മ്മവാദം" (Quietism) എന്നതിനു് കടകവിരുദ്ധമായ മനഃസ്ഥിതിയിൽനിന്നും പുറപ്പെട്ടുന്നതാണു്. 'ഒരു സംഗതി നിങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിൽ ഗാഢമായി പതിയണം.' കട്ടിനാമം ലവുജേർ പറയുന്നു. 'ഒരു പ്രേഷിതനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പരിപൂർണ്ണ പരിശുദ്ധിക്കും തീരെ വഷളായ ജീവിതത്തിനും മദ്ധ്യേ ഒരു സ്ഥാനമില്ല. പരിപൂർണ്ണ പരിശുദ്ധിയെന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ കുറഞ്ഞപക്ഷം അതു പ്രാപിക്കുന്നതിനു വിശ്വസ്തതയോടും ധൈര്യത്തോടും യത്നിക്കയും ആഗ്രഹിക്കയും ചെയ്തിരിക്കണം.

അപകടങ്ങൾ കാണണം

നമ്മിലുള്ള ദുരാശകളുടെ തള്ളലും നമ്മുടെ അകത്തും പുറത്തുമുള്ള ശത്രുക്കളുടെ നിരന്തരവും തീക്ഷ്ണവുമായ ആക്രമങ്ങളും നാം ഒന്നാമതായി ചിന്തിക്കണം. ഏതു വശത്തേയ്ക്കു തിരിഞ്ഞാലും അപകടങ്ങളാണു നാം കാണുന്നതു്.

അടുത്തതായി, തനിക്കു നേരിടാവുന്ന അപകടങ്ങളെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കാതേയും അവയെ എതിരിടുന്നതിനും ഫലപ്രദമായ മാർഗ്ഗങ്ങൾ സ്വീകരിക്കാതെയും രംഗത്തിറങ്ങുന്ന ഒരു പ്രേഷിതന്റെ സ്ഥിതിയെപ്പറ്റി നമുക്കു ചിന്തിക്കാം.

(N) എന്ന ആൾക്കു പ്രേഷിതവേല ചെയ്യുന്നതിനു വലുതായ ആഗ്രഹമുണ്ടു്. അതിനു അദ്ദേഹത്തിനു മുൻപരിചയം ഒട്ടും ഇല്ല. പ്രേഷിതവേല ചെയ്യുന്നതിനു അദ്ദേഹത്തിനുള്ള ആഗ്രഹം തീക്ഷ്ണതയുടേയും ഊർജ്ജസ്വല പ്രകൃതിയുടേയും പ്രയത്നശീലതയുടേയും ആയോധന സന്നദ്ധതയുടേയും ലക്ഷ്യമായിക്കരുതാം. അദ്ദേഹം സദ്വൃത്തനും, ഭക്തനും എന്നല്ല ഏറക്കുറെ തീക്ഷ്ണതയോടുകൂടി ജീവിക്കുന്നവനുമാണെന്നു കരുതാം. പക്ഷെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭക്തി മനസ്സിന്റെ സുദൃഢമായ നിശ്ചയത്തിൽ എന്നതിനേക്കാൾ വികാരങ്ങളിൽ മാത്രം അധിഷ്ഠിതമായിരിക്കാം. അദ്ദേഹം സൽകൃത്യങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതു് ദൈവത്തിന്റെ ഇഷ്ടം നിറവേറണമെന്നുള്ള ദൃഢപ്രതിജ്ഞകൊണ്ടെന്നതിനേക്കാൾ, പ്രശംസാഹ്മായ ജീവിതരീതിയുടെ ഫലമായി ശീലിച്ചുകഴിഞ്ഞ അനുദിന പരിപാടി നിറവേറുവാൻ വേണ്ടിമാത്രമായിരിക്കാം. അദ്ദേഹം പ്രതിദിനം ധ്യാനിക്കുന്നതിനു കുറെ സമയം മുഴുവൻ വ്യർത്ഥസങ്കല്പങ്ങളിലും, അന്യവിചാരങ്ങളിലും ചിലവഴിക്കുകയല്ലെ എന്നു് ആരറിഞ്ഞു! അദ്ദേഹം ആദ്ധ്യാത്മിക പുസ്തകങ്ങൾ വായിക്കുന്നുണ്ടു്. അതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജിജ്ഞാസയെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുവാനല്ലാതെ അദ്ദേഹത്തി

ന്റെ ജീവിതനടപടികളെ നവീകരിക്കുന്നതിനു സഹായിക്കുന്നില്ല. ഭക്തിയുടെ ചില വികാരങ്ങളും ഇളക്കങ്ങളും ചിലപ്പോഴെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിനു അനുഭവപ്പെട്ടേക്കാം. അദ്ദേഹത്തെ വഞ്ചിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി പിശാചാണു് ഇവ ഇളക്കിവിടുന്നതു്. പക്ഷെ ആ യുവാവു് അതു മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. താൻ ആത്മീയജീവിതം നയിക്കുകയാണെന്നും പുണ്യത്തിന്റെ അത്യുച്ചത്തിൽ താൻ ചെന്നെത്തിയെന്നും ഈ വികാരങ്ങൾ നിമിത്തം ആ സാധുമനുഷ്യൻ വിചാരിക്കുന്നു. തൽനിമിത്തം അദ്ദേഹം വിസ്മയഭരിതനും ഉന്മേഷചിത്തനുമായിത്തീരുന്നു. എന്നാൽ പരമാർത്ഥമെന്താണു്? അദ്ദേഹത്തിൽ ആത്മീയജീവിതത്തിന്റെ യാതൊരു ലക്ഷണവുമില്ല. വല്ലതും ഉണ്ടെങ്കിൽ അതു് ചില സുകൃതകൃത്യങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിനുള്ള നല്ല തയ്യാറും, ചില സ്വാഭാവികഗുണങ്ങളും, ദൈവത്തോടു വിശ്വസ്തനായിരിക്കണമെന്നുള്ള ഏതാണ്ടു് അവ്യക്തമായ ഒരാഗ്രഹവും, മാത്രമാണു്.

ഇത്തരം മനഃസ്ഥിതിയോടുകൂടി ഇതാ നമ്മുടെ 'പ്രേഷിതൻ' തനിക്കു തികച്ചും പുത്തരിയായ പ്രേഷിതവേലയിൽ ഏർപ്പെടുവാൻ വെമ്പൽകൊള്ളുന്നു. പ്രേഷിതവൃത്തിയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവർക്കു അനുഭവത്താൽ ബോദ്ധ്യമായിരിക്കുന്നതുപോലെ, ഓരോ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടുന്നതോടുകൂടി സ്വന്തം ആത്മകാര്യങ്ങളെ അവഗണിക്കുന്നതിനുള്ള സാഹചര്യങ്ങൾ സഹസ്രക്കണക്കിനു അവനു നേരിടുന്നു. അനവധി കാര്യങ്ങൾ അവന്റെ ജിജ്ഞാസയെ തട്ടി ഉണർത്തുന്നു. പാപത്തിനുള്ള അവസരങ്ങളാണെങ്കിൽ എണ്ണമില്ലാത്തവ. ഭവനത്തിലോ സെമിനാരിയിലോ, സന്ന്യാസാശ്രമത്തിലോ, നോവിസ്യാത്തിലോ ആയിരുന്നപ്പോൾ പാപത്തിൽ വീഴാതിരിക്കുന്നതിനുണ്ടായിരുന്ന സൗകര്യങ്ങളൊന്നും ഇപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനില്ല. അറിവും പരിചയവുമുള്ള ഒരാത്മപിതാവിന്റെ സഹായവും കിട്ടാനില്ല.

ബോധം ഒന്നിനൊന്നു പതറിപ്പോകുന്നു. എന്നുമാത്രമല്ല സ്വവും അറിയണമെന്നുള്ള ജിജ്ഞാസ വർദ്ധിച്ചുവരുന്നു. ക്ഷമിക്കുന്നതിനും സഹിക്കുന്നതിനും സാധിക്കുന്നില്ല. വ്യർത്ഥമായ വ്യാമോഹങ്ങളുടെയും അസൂയയുടെയും നൈരാശ്യത്തിന്റെയും പക്ഷഭേദങ്ങളുടെയും വികാരങ്ങൾക്കു എളുപ്പത്തിൽ വിധേയനാകുന്നു. മറവുള്ളവരെ കുറംപറയുന്നതിനു യാതൊരു സങ്കോചവുമില്ല. ആത്മാവു് അടിക്കടി ക്ഷീണിക്കുന്നു. ജഡികദുരാശകൾ ശക്തിപ്പെടുന്നു. ഈ ശത്രുക്കൾ എല്ലാം കൂടി അദ്ദേഹത്തോടു മല്ലിടുന്നതിനു തയ്യാറെടു

ക്കുന്നു. ശക്തിമത്തും നിരന്തരവുമായ ഈ എതിർപ്പിനെ ചെറുത്തു നില്ക്കുന്നതിനു വേണ്ടത്ര സന്നദ്ധത ഒട്ടും ഇല്ലതാനും. തന്നിമിത്തം അദ്ദേഹം പലപ്രാവശ്യം പാപത്തിൽ വീഴുന്നതിനിടയാകുന്നു.

ഈ ഉപരിപ്ലവഭക്തിമാത്രമുള്ള ആത്മാക്കൾ പരീക്ഷകളോട് വല്ലപ്പോഴുമെങ്കിലും എതിർക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതിൽ അത്യുത്സാഹപ്പെടുകതന്നെവേണം. ബാഹ്യമായ സൽപ്രവൃത്തികളിൽ അവരുടെ മുഴുവൻ ശ്രദ്ധയും, ശക്തിയും, കേന്ദ്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. അതിൽ അവർ സംതൃപ്തി അടയുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതിനും പുറമെ ഇവയിൽ നിന്നെല്ലാം നല്ല മുതലെടുക്കുന്നതിനു ബദ്ധകങ്കണനായ പിശാച് സദാ ജാഗരൂകനായിരിക്കുന്നു. ഈ പ്രേഷിതന്റെ ആത്മസംതൃപ്തിയെ ഏതെങ്കിലും തരത്തിൽ നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തുന്നതിനു പകരം എല്ലാവിധത്തിലും അവൻ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നു.

അപകടം എങ്ങനെ ഒഴിവാക്കാം

എന്നാലും, ആത്മാവിന്റെ അപകടാവസ്ഥയെപ്പറ്റി അവനു ബോദ്ധ്യം വരുന്ന ഒരു ദിവസം ഉദിക്കും. ഈ അപകടത്തെപ്പറ്റി കാവൽമാലാഖാ അവനെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു. അവന്റെ മനഃസാക്ഷി അവനെ കുറ്റപ്പെടുത്തുന്നു. എന്തെന്നോ? അവൻ സ്വയം ഒന്നു പരിശോധിക്കണമെന്നോ—ഒരു ധ്യാനം കഴിച്ചോ അപ്പോഴുള്ള ശാന്തമായ അന്തരീക്ഷത്തിൽ നല്ലതുപോലെ സ്വയം പരിശോധിക്കണമെന്നോ—ഒരു ജീവിതക്രമം നിശ്ചയിച്ചോ അതു കൃത്യമായി അനുസരിക്കണമെന്നോ—അവന്റെ ആത്മാവസ്ഥയെ താറുമാറാക്കിയതും അവനോടു അവഗാഢം ബന്ധപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതുമായ അവസരങ്ങൾ ഉപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ ഈ ജീവിതക്രമം കൃത്യമായി അനുസരിക്കണമെന്നോ.

അന്ധമായ ആത്മാവു്

എന്നാൽ കഷ്ടം! കാലം കഴിഞ്ഞുപോയി. ഏറ്റം പ്രോത്സാഹജനകമാംവിധം അവന്റെ പരിശ്രമങ്ങൾ വിജയശ്രീലാളിതമാകുവാൻ പോകുന്നു. 'നാളെയാകട്ടെ. പിന്നെയാകട്ടെ,' അവൻ സ്വയം പറയുന്നു. "ഇപ്പോൾ ഇതേപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല. എനിക്കു സമയം അശേഷമില്ല. എന്റെ പ്രസംഗപരമ്പര പൂർത്തിയാക്കണം, ആ ലേഖനം ഒന്നെഴുതണം; ആ കമ്മറ്റി രൂപവൽക്കരിക്കണം, ആ കളികൾക്കുള്ള ഏർപ്പാടുകൾ പൂർത്തിയാക്കണം, ആ യാത്ര കഴിക്കണം, ആ കൂടിച്ചേരലുകൾ...." ഈ

വക ഒഴിവുകഴിവുകൾകൊണ്ട് സ്വന്തം മനഃസാക്ഷിയെ ധൈര്യപ്പെടുത്തി പഴയപടി അവൻ മുന്നോട്ട പോകുന്നു. മനഃസാക്ഷിയുടെ സ്വരത്തെ ശ്രവിക്കാത്തവിധം ഏകാന്തമായിരിക്കുക എന്നതു അവനു സഹിക്കുവയ്യ. ഈവിധം പിശാചിന്റെ ഉദ്ദ്യമങ്ങൾക്കു സഹകരിക്കാൻ സന്നദ്ധനായ ഒരാത്മാവിനെ നശിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള പരിപാടിയെ നിർവിഘ്നം മുന്നോട്ടുകൊണ്ടു പോകുന്നതിനുള്ള നല്ല അവസരമാണ് പിശാചിനു ലഭിച്ചിരിക്കുന്നതു്. നിലം നല്ലതുപോലെ ഒരുക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ബാഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഭ്രമിച്ചുവശായിരിക്കുന്ന ഈ ആത്മാവിന്റെ ഏതഭിഷയത്തിലുള്ള ആഗ്രഹങ്ങളെ പിശാചു ശക്തിയായി ഉജ്ജ്വലിപ്പിക്കുന്നു. അത്യാവശ്യപ്പെട്ട ഈ പ്രവർത്തനങ്ങളെ കുറച്ചു സമയത്തേയ്ക്കു വിസ്മരിച്ചു ഏകാന്തത പാലിക്കുക എന്നതു് അവനു പ്രാണസങ്കടമാണ്. ഈ മനസ്ഥിതിയെ പരിപുഷ്ടീകരിച്ചു് അവനെ സംഭ്രമിപ്പിക്കുന്നതിനു പിശാചു എല്ലാ ഉപായങ്ങളും പ്രയോഗിക്കുന്നു. പുതിയ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കുള്ള നവംനവങ്ങളായ പ്ലാനുകൾ പിശാചു അവന്റെ മുമ്പിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നു; അവമൂലം ഉണ്ടാകുന്ന ദൈവമഹത്വത്തിന്റെയും, രക്ഷപ്പെടുന്ന ആത്മാക്കളുടെ ബാഹുല്യതയുടേയും ചിന്തകൊണ്ടു പിശാചു അവന്റെ ആത്മാവിനെ ഉന്മത്തമാക്കുന്നു.

പ്രേഷിതൻ നാശത്തിന്റെ വക്കിൽ

സുകൃതാനുഷ്ഠാനത്തിൽ നല്ല തഴക്കം പ്രാപിച്ചിരുന്ന ആ പ്രേഷിതൻ അടിക്കടി ബലഹീനനായിത്തീരുന്നു. അവസാനം നാശത്തിന്റെ വക്കിൽ ഇതാ കാൽ ചവുട്ടി നില്ക്കുന്നു. അടുത്തപടി അത്യഗാധമായ കുഴിയാണ്. ഹൃദയാഗാധതയിൽ അവൻ സമാധാനമില്ലാതെ കുഴയുന്നു. ദൈവചിത്തത്തിനനുസരിച്ചല്ല പ്രവർത്തിക്കുന്നതെന്നു് ഏതാണ്ടൊരു ബോധം ഉണ്ടാകുന്നുണ്ട്. പാശ്ചാത്താപത്തെ മുക്കിക്കൊല്ലുവാനായി ബാഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ആവർത്തനങ്ങളിലേയ്ക്കു പൂർവ്വാധികം ഭ്രാന്തനായിച്ചാടുന്നു. നാശത്തിന്റെ വക്കിൽ ചെന്നെത്തിയിരിക്കുന്നു. മുമ്പു തന്നെ അസ്വസ്ഥനാക്കിയിരുന്ന മനഃസാക്ഷിയുടെ കടിഞ്ഞാൽ കഥയില്ലാത്ത വെറും സംശയങ്ങളായി ഇപ്പോൾ അവഗണിച്ചു തള്ളുന്നു. കാലോചിതമായി ജീവിക്കുകയും പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യണമെന്നു് ഉച്ചൈസ്വരം ഉൽഘോഷിക്കുന്നു, തുല്യനിലയിൽ ശത്രുവിനോടു പോരാടണമെന്നു സിദ്ധാന്തിക്കുന്നു. തന്നിമിത്തം ബാഹ്യമായ സൽപ്രവൃത്തി

കളെ വാനോളം പുകഴ്ത്തുന്നു. ആന്തരികജീവിതത്തെ പഴഞ്ചൻ ഭക്തിയായി നിന്ദിച്ചു തള്ളുന്നു. എങ്ങിനേയും അയാളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ പൂവ്വാധികം അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിക്കുന്നു. എല്ലാവരും അവനെ പ്രശംസിക്കുന്നു. അനുദിനം പുതിയ വിജയങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നു. "ദൈവം നമ്മുടെ വേലയെ ആശീർവ്വദിച്ചിരിക്കുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞ് വഞ്ചിതനായ ആ ആത്മാവ് ആശ്വസിക്കുന്നു. പക്ഷെ നാളെ അവൻ ചെയ്യുവാനിരിക്കുന്ന പാപത്തെക്കുറിച്ച് മാലാഖമാർ കരയുന്നതു് അവർ മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല.

എന്തുകൊണ്ട് ഈ ഉന്മാദിതിവന്നു

ഇതുപരിതാപകരമായ സ്ഥിതിയിലേയ്ക്കു ഈ ആത്മാവു അധഃപതിച്ചുപോയതു് എങ്ങനെയാണു്? പരിചയക്കുറവു്, അനഭ്യാസരാഹിത്യം, ശ്രദ്ധക്കുറവു്, ഭീരുത്വം, എന്നിവമൂലം. വേണ്ടത്ര സുകൃതം സമ്പാദിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നതിനെപ്പറ്റി അശേഷവും പരിഗണിക്കാതെ അപകടങ്ങളിലേയ്ക്കു സ്വയം എടുത്തു ചാടി. അവനു അല്പമായിട്ടെങ്കിലും ഉണ്ടായിരുന്ന ആന്തരികജീവിതാഭ്യാസം അവനു നഷ്ടപ്പെട്ടതോടുകൂടി വേണ്ട കരുതൽ കൂടാതെ ഒഴുക്കത്തു നീന്താൻ ഇറങ്ങി, നീന്തിക്കഴഞ്ഞുവരായി, ആഴത്തിലേയ്ക്കു ആണ്ടു പോകുന്നവനെപ്പോലെ ആയിത്തീരുന്നു.

അവൻ നടക്കുന്ന വഴിയുടെ ദൈർഘ്യവും വീണ കഴിയുടെ അഗാധതയും നമുക്കൊന്നു നോക്കാം. ഓരോ ഘട്ടത്തെയും ക്രമമായി പരിരോധിക്കാം.

സ്വാത്മത

ഒന്നാംഘട്ടം: ആദ്ധ്യാത്മിക ജീവിതവും, ബാഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങളും തമ്മിലുണ്ടായിരിക്കേണ്ട ബന്ധം, തൽസംബന്ധമായുള്ള ദൈവത്തിന്റെ ക്രമീകരണം, പ്രവർത്തനരീതി, എന്നിവ സംബന്ധിച്ചു പ്രോഹിതനുണ്ടായിരുന്ന ബോദ്ധ്യത്തിന്റെ സ്പഷ്ടതയും ശക്തിയും ക്രമേണ കുറയുന്നു. വഞ്ചനാപരമായ മായാപ്രപഞ്ചത്തെപ്പോലെയല്ലാതെ ഇവയെ വീക്ഷിക്കുക ഇവനു സാദ്ധ്യമല്ല. പൊങ്ങച്ചം അവന്റെ സഭയിലെ നാട്യത്തെ കൗശലപൂവ്വം താങ്ങുന്നു. വ്യർത്ഥസ്തുതിയാൽ ഉന്മത്തനായ ഒരു പ്രാസംഗികൻ അയാളെ പ്രശംസിച്ച ചിലരോടു ഒരിക്കൽ ഇപ്രകാരം പ്രസ്താവിക്കുകയുണ്ടായി: "ദൈവത്തിന്റെ നന്മയ്ക്കു നന്ദി. അദ്ദേഹം എനിക്കു നല്ല വാചാലത തന്നിട്ടുണ്ടു്." ദൈവത്തേക്കാൾ സ്വാത്മതയെയാണു് അ

വൻ കൂടുതൽ അന്വേഷിക്കുന്നതു്. പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക അവനെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതു മുഴുവനും ആത്മസ്തുതിയും മഹത്വവും വ്യക്തിപരമായ താല്പര്യങ്ങളുമാണു്. "ഞാൻ ഇതുവരെ മനുഷ്യരെ പ്രസാദിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു എങ്കിൽ ഞാൻ മിശിഹായുടെ ദാസനായിത്തീരുകയില്ലായിരുന്നു" (ഗാല: 1· 10) എന്ന വി. പൗലോസിന്റെ വാക്യം അവനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അർത്ഥശൂന്യമായി ഭവിച്ചിരിക്കുന്നു.

മൗലികതത്വങ്ങളെപ്പറ്റി അവനുള്ള അജ്ഞത അവഗണിച്ചാൽത്തന്നെയും ആദ്ധ്യാത്മികമായ അസ്ഥിവാരം അവനില്ലതന്നെ. ഇതാണു ഈ ഘട്ടത്തിന്റെ പ്രത്യേക ലക്ഷണം. ഇതിന്റെ ഫലമായിട്ടും ചിലപ്പോൾ ഇതിനു കാരണമായും ബോധപ്രാപല്യം, ദൈവസാന്നിദ്ധ്യസ്മരണ ഇല്ലാതിരിക്കുക, സുകൃതജപങ്ങൾ ചൊല്ലുന്ന പതിവു് ഉപേക്ഷിക്കുക, ബോധനിയന്ത്രണം പാലിക്കാതിരിക്കുക, മനഃസാക്ഷിക്കു നേർമയില്ലാതിരിക്കുക, ജീവിതത്തിൽ ഒരു നിശ്ചിത പരിപാടി പാലിക്കാതിരിക്കുക മുതലായ ആദ്ധ്യാത്മിക ദുരവസ്ഥകൾ നേരിടാവുന്നതാണു്.

സമയനിഷ്ഠ

രണ്ടാംഘട്ടം: പ്രേഷിതൻ ഒരു ആദ്ധ്യാത്മിക മനുഷ്യനാണെങ്കിൽ, അവൻ കർത്തവ്യധർമ്മാനുഷ്ഠാനത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ വളരെ നിഷ്ഠയുള്ളവനായിരിക്കും. തന്മൂലം സമയമവനു വളരെ വിലപിടിച്ചതാണു്. ഒരു പരിപാടിയനുസരിച്ചു ജീവിച്ചുകൊണ്ടു സമയത്തിന്റെ വിനിയോഗത്തെ അവൻ ക്രമീകരിക്കുന്നു. ഈ ക്രമീകരണമില്ലെങ്കിൽ പ്രഭാതംമുതൽ പ്രദോഷംവരെ വെറും സുഖജീവിതം –സ്വാഭാവിക കാമനകൾക്കനുസൃതമായ ഒരു ജീവിതം–അവൻ നയിച്ചുപോകും എന്ന ബോദ്ധ്യം അവനുണ്ടു്.

എന്നാൽ ആദ്ധ്യാത്മികമായ അധിഷ്ഠാനം അവനില്ലെങ്കിൽ ഈ നിഷ്ഠയിൽനിന്നു അവൻ വ്യതിചലിച്ചുപോകും. സമയം ചിലവഴിക്കുന്നതിൽ വിശ്വാസത്തിന്റെ ചൈതന്യം അവനില്ലാത്തതിനാൽ ഭക്തവായന എളുപ്പത്തിൽ അവൻ ഉപേക്ഷിക്കും. ഇനി ഒരുപക്ഷെ അവൻ അതു വായിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും അവൻ അതു വേണ്ടപോലെ ഗ്രഹിക്കയില്ല. തിരുസ്സഭാപിതാക്കന്മാർ ഓരോ ഞായറാഴ്ചത്തേയും പ്രസംഗം തയ്യാർ ചെയ്യുന്നതിനു ഓരോ ആഴ്ച മുഴുവൻ ബുദ്ധിമുട്ടിയിരുന്നു. ഇവനാകട്ടെ യാതൊരു ഒരുക്കവുംകൂടാതെ പ്രസംഗിക്കുവാനാണു ശ്രമം. ഇനി പ്രസംഗം തയ്യാർചെയ്യുന്നു

ണ്ടെങ്കിൽ അതു പ്രാസംഗികൻ എന്ന പേരെടുക്കുന്നതിനും, ദോഷ വിമർശനത്തിൽനിന്നു ഒഴിയുന്നതിനും വേണ്ടിമാത്രമാണ്. ഒരുക്കം കൂടാതെയുള്ള അവന്റെ പ്രസംഗങ്ങൾ കുറിക്കു കൊള്ളുന്നുണ്ടെന്നാണു അവന്റെ ധാരണ. പുസ്തകങ്ങൾ വായിക്കുക എന്നതിനേക്കാൾ പത്രമാസികകൾ വായിക്കാനാണ് അവനു കൂടുതൽ താല്പര്യം. നിശ്ചിതപരിപാടിയോ ക്രമീകരണമോ അവനില്ല. ഒരു ബന്ധവുംകൂടാതെ ഒരു സംഗതിയിൽനിന്നു മറെറാന്നിലേയ്ക്കു അവൻ സദാ മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കും. അവനു സ്വതന്ത്രമായിക്കിട്ടുന്ന സമയം മുഴുവൻ അവൻ വൃഥാ പാഴാക്കിക്കളയുന്നു. ആശ്വാസങ്ങൾക്കും വിനോദങ്ങൾക്കുംവേണ്ടി അവൻ എന്തുമാത്രം ബദ്ധപ്പെടുന്നു. അദ്ധ്വാനം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ബുദ്ധിമുട്ടിൽനിന്നും അവൻ ഒഴിഞ്ഞുമാറുന്നു. സ്വയം ശുദ്ധീകരിച്ചുതിരുത്തുന്നതിനു ഉത്സാഹമില്ല. സാന്മാർഗ്ഗികവും താപസപരവുമായ ജീവിതം നയിക്കുന്നതിൽനിന്നും അവൻ ഒഴിഞ്ഞുമാറുന്നു.

ഭക്താനുഷ്ഠാനങ്ങൾ ഉപേക്ഷിക്കുന്നു

അവന്റെ സ്വതന്ത്രമായ പ്രവർത്തനങ്ങളെ തടയുന്നവയെയെല്ലാം അമർഷത്തോടുകൂടിയാണു അവൻ വീക്ഷിക്കുന്നതു്. അവവെറും തത്വങ്ങൾ മാത്രമാണെന്നും, പ്രായോഗികമാക്കേണ്ടതായി അതിലൊന്നും ഇല്ലെന്നും അവൻ കരുതുന്നു. അവന്റെ ജോലികളെല്ലാം ചെയ്യുന്നതിനോ, പൊതുഭക്താനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ സംബന്ധിക്കുന്നതിനോ, എന്നല്ല, അവന്റെ ശരീരാരോഗ്യത്തിനുള്ള കാര്യങ്ങൾ അന്വേഷിക്കുന്നതിനോ വിനോദങ്ങളിൽ പങ്കുകൊള്ളുന്നതിനോ അവനു സമയമില്ല. ധ്യാനം, കാനോന നമസ്കാരം, കുമ്പാനി, മറെറ വൈദിക ശുശ്രൂഷകൾ തുടങ്ങിയ ഭക്താനുഷ്ഠാനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ആവശ്യത്തിലധികം സമയം അവൻ ചിലവഴിക്കുന്നു എന്നു പിശാചു സദാ അവനെ അനുസ്മരിപ്പിച്ചു അലട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കും. അവയ്ക്കുള്ള സമയം കുറെ കുറയ്ക്കേണ്ടതാണെന്നു തന്നെ അവൻ കരുതുന്നു. ഇവയുടെയെല്ലാം ഫലമെന്തു? പ്രഥമമായി അവൻ ധ്യാനത്തിനുള്ള സമയം കുറയ്ക്കുന്നു. പിന്നീടു ധ്യാനം ക്രമമായി കഴിക്കാതിരിക്കുന്നു. ഒടുവിൽ ധ്യാനം പൂർണ്ണമായി ഉപേക്ഷിക്കുന്നു. ധ്യാനം നന്നായും കൃത്യമായും കഴിക്കണമെങ്കിൽ കൃത്യസമയത്തു ഉറക്കത്തിൽനിന്നുണരണം. ഇവനാകട്ടെ ജോലിത്തിരക്കുകൊണ്ടു താമസിച്ചു കിടക്കുന്നതിനാൽ, കൃത്യസമയത്തുണരുന്നതിനു സാധ്യമല്ലാതെവരുന്നു.

പ്രേഷിതജീവിതത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ധ്യാനം ഉപേക്ഷിക്കുക എന്നതു ശത്രുവിന്റെ മുമ്പിൽ ആയുധം വലിച്ചെറിയുന്നതുപോലെയാണ്". വി. അൽഫോൻസു ലിഗോരി പറയുന്നു. "ധ്യാനിക്കാത്തവൻ തീച്ചയായും പാപത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടും." വി. വിൻസന്റ് ഡി പോൾ പറയുന്നു: "ധ്യാനിക്കാത്തവനെക്കൊണ്ട് ഒന്നിനും കൊള്ളുകയില്ല. അല്പമായ ത്യാഗംപോലും ചെയ്യുന്നതിനു അവനു സാധിക്കയില്ല. വെറും മൃഗീയജീവിതമാണു അവൻ നയിക്കുന്നതു"?

"ധ്യാനം കഴിക്കാത്ത ഒരാത്മാവു ഒരു മൂഢമോ പിശാചോ ആയിത്തീരുന്നു. നിങ്ങൾ ധ്യാനിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ നിങ്ങളെ നരകത്തിൽ വീഴിക്കുന്നതിനു പിശാചു ആവശ്യമില്ല. നിങ്ങൾ തന്നെ അതിൽ ചെന്നു വീണുകൊള്ളും. നേരേമറിച്ചു ഏറ്റം വലിയ പാപിയെ എന്റെ പക്കൽ കൊണ്ടുവരിക. അവൻ പ്രതിദിനം കാൽമണിക്കൂർ നേരം ധ്യാനിക്കട്ടെ. തീർച്ചയായും അവൻ മാനസാന്തരപ്പെട്ടും. ഈ പ്രതിദിനധ്യാനം നിഷ്ഠയോടുകൂടി തുടരുമെങ്കിൽ അവന്റെ നിത്യരക്ഷ സുരക്ഷിതമാണു"." വി. അമ്മത്രേസ്യാ ഇപ്രകാരം പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതായി പല ആദ്ധ്യാത്മികഗ്രന്ഥകാരന്മാരും പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട്". അരമണിക്കൂർ ഭക്തിയോടും ശ്രദ്ധയോടുംകൂടി ധ്യാനിക്കുന്നതിനുപകരം, ഒരു പ്രേഷിതൻ ജോലിത്തിരക്ക്, ക്ഷീണം, അരോചകത്വം, മടി ഇവ നിമിത്തമോ അബദ്ധത്താലോ അതിന്റെ സമയം പത്തോ പതിനഞ്ചോ മിനിട്ടായി കുറയ്ക്കുന്നു എങ്കിൽ അവന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കുവേണ്ട ശക്തിയും പ്രേരണയും ലഭിക്കയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല അവൻ മന്ദജീവിതത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടുകയും ചെയ്യും. പ്രേഷിതവൃത്തിയിൽ ഏർപ്പെട്ടിട്ടുള്ള അനേകം വൈദികരുടേയും സന്യാസികളുടേയും അനുഭവം ഇതിനെ സ്ഥിരീകരിക്കുന്നു.

അപൂർണ്ണതകളെ അകറ്റുന്നതിനെപ്പറ്റി ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കുന്നില്ല. ലഘുപാപങ്ങളുടെ ഒരു കൂമ്പാരം ആത്മാവിനെ ഭാരപ്പെടുത്തുന്നു. ബോധനിയന്ത്രണം പാലിക്കുന്നതിനു അവനുള്ള വിഷമത വർദ്ധിച്ചുവരുന്നു. തന്മൂലം ഈ പാപങ്ങളുടെ അസ്തിത്വം അവൻ അറിയുന്നില്ല. കാണുന്നതിനും ഗ്രഹിക്കുന്നതിനും സാധിക്കാത്ത ഒരു സ്ഥിതിയിൽ അവൻ സ്വയം അകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. തെറ്റാണെന്നു ബോദ്ധ്യമില്ലാത്ത ഒന്നിനെ തിരുത്തുന്നതിനു അവനു

എങ്ങിനെ സാധിക്കും? പഴകിയ അവന്റെ ആത്മീയരോഗം വള രെ കലശലായിരിക്കുന്നു. ധ്യാനം ഉപേക്ഷിക്കുക, നിശ്ചിതജീവി തചര്യ ഇല്ലാതിരിക്കുക, ഇവ രണ്ടും രണ്ടാംഘട്ടത്തിന്റെ പ്രത്യേക ലക്ഷണമാണു്. മൂന്നാംഘട്ടത്തിനു വേണ്ടതെല്ലാം തയ്യാറായിക്ക ഴിഞ്ഞു.

കാനൻജപം ഉപേക്ഷിക്കുന്നു.

മൂന്നാംഘട്ടം: ഇതിന്റെ പ്രത്യേക ലക്ഷണമാണു് കാനോൻ ജപം അവഗണിക്കുക എന്നതു്. കാനോൻ ജപം തിരുസ്സഭയുടെ പ്രാർത്ഥനയാണു്. ഈ പ്രാർത്ഥനയാണു് മിശിഹായുടെ പടയാളി യെ ഇടയ്ക്കിടെ ഉണർത്തുന്നതിനുള്ള ശക്തിയും ഉന്മേഷവും നൽകേ ണ്ടതു്. ഭൗമായ ഐഹികങ്ങളിൽനിന്നു ദൈവം അവനെ ഉയ ർത്തുന്നതും കാനോൻ ജപം വഴിയായിട്ടാണു്. പക്ഷെ, അതു അ വനു വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടുള്ളതും ക്ഷമയോടുകൂടി സഹിക്കേണ്ടതുമായ ഒരു കടമയായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. തിരുക്കർമ്മജീവിതംവഴിയായി എത്രവലിയ ആത്മീയ പ്രകാശവും, മാധുര്യവും, ശക്തിയും യോഗ്യ തയും, വരപ്രസാദവുമാണു് ഒരു പ്രേഷിതൻ തനിക്കും തന്നെ ഭര മേല്പിച്ചിട്ടുള്ള വിശ്വാസികൾക്കും വേണ്ടി പ്രാപിക്കുന്നതു്? പ ക്ഷെ, തീരെ ഇഷ്ടമില്ലാത്ത ജോലി വളരെ അതൃപ്തിയോടെ ചെയ്യു ന്നതുപോലെ അവൻ അവയെ ഒരുവിധത്തിൽ ചെയ്തീർക്കുന്നു. പ്രേഷിതൻ സന്യാസിയെങ്കിൽ അവന്റെ ആന്തരികജീവിതം താറുമാറാകുന്നു. അവനെ ബാധിച്ചിരിക്കുന്ന ബാഹ്യപ്രവർത്തന ങ്ങളാകുന്ന ജ്വരം ഇതിനെ മുഴുവനായി ഉണക്കിക്കളഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അവനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ദൈവാരാധന ബാഹ്യവും ആ കർഷകവുമായ ചില പ്രകടനങ്ങൾ മാത്രമാണു്. വ്യക്തിപരമാ യി, രഹസ്യത്തിൽ, ആത്മാർത്ഥതയോടുകൂടി ചെയ്യുന്ന ത്യാഗപരമാ യ സ്തുതികീർത്തനങ്ങളും, കൃതജ്ഞതാപ്രകടനങ്ങളും, പരിഹാരകൃത്യ ങ്ങളും അവന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ അത്ഭുതന്യൂനങ്ങളാണു്. മുമ്പു വാചാ പ്രാർത്ഥന അവനു എത്രയോ പ്രിയങ്കരമായിരുന്നു. "ദൈവദൂത ന്മാരുടെ മുമ്പാകെ ഞാനും ദൈവസ്തുതികളെ കീർത്തിക്കാം" (സങ്കീ. 132:2) എന്നു രാജദീർഘദർശിയോടുകൂടി ന്യായമായ അഭിമാന ത്തോടെ പറയാൻ അവനു സാധിച്ചിരുന്നു. കാനോൻജപം നട ത്തുന്ന സന്യാസികളെ വെല്ലുന്നതക്ക തീക്ഷ്ണതയോടുകൂടിയാണു അവൻ വാചാപ്രാർത്ഥന നടത്തിയിരുന്നതു്. അവന്റെ ആത്മാ വാകുന്ന മദ്ബഹായിൽ തിരുക്കർമ്മജീവിതത്തിന്റെ പരിമളം

വീരിയിരുന്നു. എന്നാൽ ഇന്നു അവന്റെ ആത്മാവു ബഹളങ്ങളും അക്രമങ്ങളും നടമാടുന്ന ചന്തസ്ഥലത്തിനു സമമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ജോലികളെപ്പറ്റി സ്വയം പൊലിപ്പിച്ചു പറയുന്നു, മനഃക്ലേശവും, നിരന്തരമായ ബോധപൂർവ്വയും അവന്റെ പ്രലോഭനങ്ങളെ പത്തിരട്ടിയായി വർദ്ധിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. അതിനോടുള്ള അവന്റെ എതിർപ്പിന്റെ ശക്തി ഒന്നിനൊന്നു കുറഞ്ഞുവരുന്നു. "ബഹളത്തിൽ കർത്താവില്ല" (111. രാജാ:XIX. 11). അവൻ യഥാർത്ഥത്തിൽ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നില്ല. ശ്രുതിയിലും, ആവശ്യമില്ലാതെ ഇടയ്ക്കിടെ നിർത്തിയും, അശ്രദ്ധയോടും, ഉറക്കം തൂങ്ങിയുമാണു അവൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതു്. പ്രാർത്ഥന ഏറ്റവും ഒടുവിലത്തെ ചടങ്ങായിട്ടു അവൻ മാറ്റിവയ്ക്കുന്നു. കിടക്കാൻ പോകുമ്പോഴാണു് പലപ്പോഴും അവൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതു്. തന്നിമിത്തം ഉറക്കം തൂങ്ങിയും അവിടെയും ഇവിടെയും ഓരോ ഭാഗങ്ങൾ ഉപേക്ഷിച്ചും അവൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ അലക്ഷ്യമായി പ്രാർത്ഥിക്കുകനിമിത്തം ഔഷധത്തെ അവൻ വിഷമാക്കി പകർത്തുന്നു. ത്യാഗത്തിന്റെ കീർത്തനത്തെ പാപത്തിന്റെ ലുത്തിനിയ ആക്കിപ്പകർത്തുന്നു. അവ ചിലപ്പോൾ ഗുരുതരമായ പാപംകൂടി ആയിത്തീരുന്നു.

ആദ്ധ്യാത്മികമായി പ്രാകൃതനായിത്തീന്ന പ്രേഷിതൻ

നാലാംഘട്ടം: എല്ലാവിധ തിന്മകളും ഈ ഘട്ടത്തിൽ പ്രേഷിതനിൽ ഒത്തുകൂടുന്നു. അവൻ അഗാധത്തിൽനിന്നു അഗാധത്തിലേയ്ക്കു നിപതിയ്ക്കുന്നു. അവൻ സ്വീകരിക്കയോ പരികർമ്മം ചെയ്യുകയോ ചെയ്യുന്ന കൂദാശകളെപ്പറ്റി എന്തുപറയട്ടെ. അവ ബഹുമാനാർഹങ്ങളാണെന്നു അവൻ കരുതുന്നുണ്ടാവാം. പക്ഷെ അവയിലടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ജീവന്റെ പ്രസരിപ്പു അവനു അനുഭവപ്പെടുന്നില്ല. അൾത്താരയിലും കമ്പസ്സാരക്കൂട്ടിലുമുള്ള മിശിഹായുടെ യഥാർത്ഥ സാന്നിദ്ധ്യം അവന്റെ വിശ്വാസത്തിന്റെ ഉറവകളെ ആത്മാവിന്റെ അന്തർഭാഗത്തേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോകുവാൻ പര്യാപ്തമല്ല. ശാസ്ത്രീയമായിലെ പരമയാഗമാകുന്ന വി. കുർബ്ബാന അവനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അടച്ചു പൂട്ടപ്പെട്ട ഒരു തോട്ടംപോലെയാണു്. അവന്റെ ഉള്ളിൽ ദൈവനിന്ദയില്ലായിരിക്കാം. പക്ഷെ പ. രക്തത്തിന്റെ ചൂടു അവനു അനുഭവപ്പെടുന്നില്ല. വളരെ തണുത്ത ഹൃദയത്തോടുകൂടി അവൻ കൂദാശവചനങ്ങൾ ഉച്ചരിക്കുന്നു. മന്ദഹൃദയത്തോടും ശ്രദ്ധകൂടാതെയും ഒരു ചടങ്ങു് എന്ന നിലയിൽ മാത്രവും അവൻ പ. കുർബ്ബാന സ്വീകരിയ്ക്കുന്നു. അനുദിനമുള്ള ഒരു ചടങ്ങു

നിർവഹിക്കണമല്ലോ എന്ന മനഃസ്ഥിതിയോടുകൂടി മാത്രമായിരിക്കും അവൻ കണ്ണാന എന്ന പരമബലി അർപ്പിക്കുന്നതു്.

ഇപ്രകാരം ആദ്ധ്യാത്മികമായി പ്രാകൃതനായിത്തീർന്ന പ്രേഷിതൻ നമ്മുടെ ദിവ്യരക്ഷകനിൽനിന്നും വളരെ അകന്നു ജീവിയ്ക്കുന്നു. തന്റെ യഥാർത്ഥ സ്നേഹിതരോടുമാത്രം ഈശോ സംസാരിക്കുന്ന രഹസ്യസംഭാഷണങ്ങൾ ഇപ്പോൾ ഈ ആത്മാവു ആസ്വദിച്ചാനന്ദിക്കുന്നില്ല. അവ ഇനിമേൽ അവനായി ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല.

കൃപാവരം നിഷ്ഫലമാകുന്നു

ചിലപ്പോൾ ആ ദിവ്യസ്നേഹിതൻ പശ്ചാത്താപം, പ്രകാരം, ആഹ്വാനം, എന്നിവയെ സഹായത്തിനയക്കുന്നു. അവന്റെ ഹൃദയവാതിലുൽമുട്ടി തന്നെ അകത്തു പ്രവേശിപ്പിക്കണമേയെന്നു ഈശോ അവനോടപേക്ഷിക്കുന്നു. "മറിവേല്പിക്കപ്പെട്ട ആത്മാവേ, നീ എന്റെപക്കൽ വരുകയില്ലെ? എന്റെപക്കൽ വരിക. ഞാൻ നിന്നെ സുഖപ്പെടുത്താം. വലഞ്ഞും ഭാരങ്ങൾ വഹിച്ചു മിരിക്കുന്നവരെ നിങ്ങൾ എന്റെപക്കൽ വരുവിൻ---എന്നാൽ ഞാൻ നിങ്ങളെ ആശ്വസിപ്പിക്കാം." (മത്താ: XI. 28) 'എന്തെന്നാൽ ഞാനാകുന്നു നിന്റെ രക്ഷ' (സങ്കീ. XXXIV). "നശിച്ചുപോയിരുന്നതിനെ അന്വേഷിച്ചു രക്ഷിക്കാനാണല്ലോ മനുഷ്യപുത്രൻ വന്നിരിക്കുന്നതു്." (ലൂക്കാ XIX. 10) ഏറ്റവും സൗമ്യവും മൃദുവും, വിവേകമുള്ളതും, നിർബ്ബന്ധിക്കുന്നതുമായ ഈ സ്വരം അവനിൽ ചിലപ്പോഴെല്ലാം ചില ഇളക്കങ്ങളും നല്ല ജീവിതം കഴിക്കണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹവും ഉണ്ടാക്കുന്നു. പക്ഷെ അവന്റെ ഹൃദയത്തിന്റെ വാതിൽ അല്പം മാത്രമെ തുറന്നിട്ടുള്ളു. അതിൽക്കൂടി അകത്തേയ്ക്കു പ്രവേശിക്കുവാൻ ഈശോയ്ക്കു നിവൃത്തിയില്ല. തൻമൂലം, ഈ ഇളക്കങ്ങളും നല്ല ആഗ്രഹങ്ങളും മന്ദനായ ആത്മാവിൽ നിഷ്ഫലമായിത്തീരുന്നു. കൃപാവരം നിഷ്ഫലമായി കടന്നുപോകുന്നു. അതു് ആത്മാവിനെതിരായിട്ടു നില്ക്കുയുംചെയ്യും. ഒരുപക്ഷെ ദൈവകോപത്തിന്റെ ഒരു വലിയ കൂമ്പാരം അവനെതിരായി ഉണ്ടാകാതിരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി, ഈശോ തന്റെ കരുണയാൽ അവനോടു ഇനി സംസാരിച്ചില്ലെന്നും വരാം. "ഒരിക്കലും തിരിച്ചുവരാതെ കടന്നുപോകുന്ന ഈശോയെ ഭയപ്പെടുവിൻ."

നാം പരിചിന്തനം നടത്തുന്ന ആത്മാവിന്റെ ഹൃദയവാതിൽ ഭാഗത്തേയ്ക്കു കടന്നു നമുക്കു ഒരു പരിശോധന നടത്താം.

ബുദ്ധിയിൽ അരാജകത്വം

സന്മാർഗ്ഗജീവിതത്തിലും, മാനസിക ജീവിതത്തിലും എന്നപോലെ ആദ്ധ്യാത്മിക ജീവിതത്തിലും അതിപ്രധാനമായ ഒരു ഭാഗം നമ്മുടെ ചിന്തകൾക്കുണ്ടു്. ഈ പ്രേഷിതന്റെ ചിന്തകളെന്തു്? അവ വെറും സ്വാഭാവികങ്ങളും, ഭൗമികങ്ങളും, അന്തസ്സാരവിഹീനവും, ഉപരിപ്ലവവും, സ്വാർത്ഥപ്രധാനവുമല്ലയോ? ഭക്തിയുടേയും ത്യാഗത്തിന്റേയും വേഷത്തിൽ സ്വാർത്ഥതയിലേയ്ക്കും സൃഷ്ടികളിലേയ്ക്കുമല്ലയോ അവ അവനെ നയിക്കുന്നതു്?

ഭാവനാശക്തി നിയന്ത്രണാതീതം

അവന്റെ ബുദ്ധിക്കുപറ്റിയിട്ടുള്ള അരാജകത്വത്തിനനുസരണമായി അവന്റെ ഭാവനാശക്തിയും നിയന്ത്രണാതീതമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഈ പതനത്തിൽ ഇതുപോലെ നിയന്ത്രണത്തിൽ നിർത്തേണ്ടതായി മനസ്സിന്റെ വേറെ ഒരു ശക്തിയുമില്ലതാനും. എന്നാലും, അതു നിയന്ത്രിക്കേണ്ടതാണു എന്നുള്ള ബോദ്ധ്യം അവനു ഒട്ടുമില്ല. കടിഞ്ഞാൺ അയച്ചുവിട്ട സൈര്യമായി വിഹരിക്കുന്നതിനു അതിനെ അനുവദിച്ചിരിക്കയാണു്. തന്മൂലം എതെല്ലാം അവിവേകത്തിലേയ്ക്കും അബദ്ധത്തിലേയ്ക്കുമാണു അതു പായുന്നതു്? സങ്കല്പലോകത്തിൽക്കൂടിയുള്ള അതിന്റെ സഞ്ചാരത്തിനു യാതൊരു നിയന്ത്രണവുമില്ല. ക്രമേണ, കണ്ണുകളുടെ മൂടിയും മാറിക്കഴിഞ്ഞാൽ ആ ഭാവനാതുരഗത്തിനു് ഇന്നിടത്തേ മേയാവു എന്ന ഒരു നിയമവുമില്ല.

പതറിയ ഹൃദയം

ക്രമരഹിതമായ ഈ ജീവിതം ഇങ്ങനെ നിർബാധം തുടർന്നുപോകുന്നു. ബുദ്ധിയുടേയും ഭാവനാശക്തിയുടേയും ഈ അരാജകത്വം ക്രമേണ അവന്റെ സ്നേഹത്തിലേക്കും വ്യാപിക്കുന്നു. അവന്റെ ഹൃദയം വ്യർത്ഥസങ്കല്പങ്ങൾകൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. പതറിയിരിക്കുന്ന ഈ ഹൃദയത്തിനു ഇനി എന്താണു സംഭവിക്കാൻ പോകുന്നതു്? ദൈവം അവനിൽ ഭരണം നടത്തണം എന്നതിനെപ്പറ്റി അവനു ആകുലചിന്തയില്ലാത്തതിനാൽ ന. കർത്താവിനോടു സംഭാഷിക്കുവാൻ അവനു ശ്രദ്ധയില്ല. നമ്മുടെ മതരഹസ്യങ്ങളുടെ അത്യൽകൃഷ്ടമായ സാഹിത്യമാധുര്യമോ തിരുക്കർമ്മങ്ങളുടെ നിഷ്കളങ്കമായ സൗന്ദര്യമോ, കൂദ്ദാശയുടെ ആകർഷകത്വമോ, എന്നല്ല

ആധ്യാത്മികലോകത്തിലെ യാതൊന്നുംതന്നെ അവന്റെ ശ്രേയസ്സല്ല. അവൻ സ്വാർത്ഥതയാൽ ആവരണം ചെയ്യപ്പെട്ടുപോകുമോ? അതു് ആത്മഹത്യയായിരിക്കും. ഇല്ല, അവനു സ്നേഹമാവശ്യമുണ്ടു്. ദൈവത്തിൽ അവൻ സൗഭാഗ്യം കണ്ടെത്തുന്നില്ല. തൻനിമിത്തം അവൻ സൃഷ്ടികളെ സ്നേഹിക്കുന്നു. ഇതിനുള്ള ആദ്യത്തെ അവസരത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്ന അവന്റെ ഭാവി മുഴുവൻ. അതിനെ അവൻ ആവേശപൂർവ്വം കെട്ടിപ്പുണരുന്നു. അവൻ ചെയ്തിട്ടുള്ള ഏറ്റം പരിശുദ്ധമായ പ്രവൃത്തിയോ അവന്റെതന്നെ സൽക്കീർത്തിയേയോ അവൻ അന്വേഷിച്ചു പരിഗണിക്കുന്നില്ല. സന്യാസജീവിതവും സത്യവിശ്വാസവും ഉപേക്ഷിക്കുക എന്നതു് അവന്റെ ഹൃദയത്തെ വിഷമിപ്പിക്കുന്നില്ല. തന്മൂലമുളവാകുന്ന ഉത്പീഡനത്തെപ്പറ്റി അതിയുംകൂടി വിഷമം അവനില്ല.

കാര്യങ്ങൾ ഇതിയും പുരോഗമിക്കുക എന്നതു് ദൈവസാന്നിധ്യത്താൽ വളരെ അപൂർവ്വമായിരിക്കും. ദൈവത്തുല്യശ്രേഷ്ഠതയിൽ വിശ്വസ്തയുള്ളതും അനുവദനീയങ്ങളല്ലാത്ത ആനന്ദങ്ങൾ അനുഭവിക്കുന്നതുമായ ആത്മാവിനു് ഏറ്റം വലിയ നൈർഭാഗ്യം അനുഭവപ്പെടും. "എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, മൃഗീയനായിരിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ ആത്മീയമായവയെ കൈക്കൊള്ളുന്നില്ല. അവ അവനു ഭോഷത്വമാകുന്നു, ആത്മാവിനാൽ വിധിക്കപ്പെടുന്നതുകൊണ്ടു അവ അറിയുവാൻ അവനു കഴിയുകയില്ല." (I cor II 14) വി. പൗലോസിന്റെ ഈ വാക്യത്തിൽനിന്നു സ്വാഭാവികമായി അനുമാനിക്കാവുന്നതാണു് പ്രവാചകനായ ഏശയ്യായുടെ താഴെപ്പറയുന്ന വാക്കുകളും. "രാജവസ്ത്രത്തിൽ വിരാജിച്ചിരുന്നവർ അമേധ്യം സ്പർശിച്ചു." സ്വയം വരുത്തിവയ്ക്കുന്ന ആത്മവഞ്ചന, മനസ്സിന്റെ അന്ധത, ഹൃദയകാഠിന്യം എന്നിവ പടിപടിയായി വന്നുചേരുന്നു. എതിനും നാം തയ്യാറായിരിക്കണം.

നിരാശനായിരിക്കുന്നു

അവന്റെ നൈർഭാഗ്യങ്ങളെ മകുടം ചാർത്തുന്ന വേറൊരു ദുരവസ്ഥയുണ്ടു്. അതായതു് അവന്റെ ഇച്ഛാശക്തി (മനസ്സു്) നശിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. പക്ഷെ അതു വളരെ ക്ഷീണിച്ചിരിക്കുന്നു; അതിന്റെ പൗരുഷം മുഴുവൻ നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കയാൽ ഒന്നും ചെയ്യുവാൻ സാധിക്കാത്തവിധം അതു ബലഹീനമാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഉന്മേഷത്തോടുകൂടി യുദ്ധം ചെയ്യണമെന്നു അവനോടാവശ്യപ്പെടുന്നു; അതുകൊണ്ടു യാതൊരു പ്രയോജനവും ഉണ്ടാകയില്ല. അല്പമാ

യിട്ടൊന്നു പരിശ്രമിച്ചു നോക്കുക എന്നു അയാളോടാവശ്യപ്പെട്ടുക.

അപ്പോഴും "എനിക്കുവയ്യ" എന്ന നൈരാശ്യജനകമായ മറുപടി ആയിരിക്കും അയാളിൽനിന്നും കിട്ടുന്നതു്. ഒന്നു ശ്രമിച്ചു നോക്കുവാൻപോലും സാധിക്കാത്ത നിലയാണു അയാൾക്കുള്ളതു് എന്നു പറയുന്നതിന്റെ അർത്ഥം ഏറ്റവും ഭയാനകമായ വിപത്തിലേയ്ക്കു അയാൾ അതിശീഘ്രം പായുന്നുവെന്നാണു്.

പ്രസിദ്ധനായ ഒരു അജ്ഞേയവാദി കൂസലെന്യേ പ്രസ്താവിച്ചതിങ്ങനെയാണു്. "ചിലർ അവരുടെ പ്രതങ്ങളോടും ജീവിതകടമകളോടും വിശ്വസ്തരാണു എന്നു വിശ്വസിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. എന്തെന്നാൽ, തങ്ങളുടെ ജോലിനിമിത്തം അവർ ലോകജീവിതത്തോടു അത്യധികം ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു." അദ്ദേഹം തുടരുന്നു, "വലിച്ചുകെട്ടിയിരിക്കുന്ന കയറിന്മേൽക്കൂടിയാണു അവർ നടക്കുന്നതു്. അവർ നിലംപതിക്കുമെന്നു നിശ്ചയമാണു്." ദൈവത്തെയും അവിടുത്തെ സഭയേയും അധിക്ഷേപിക്കുന്ന ഈ പ്രസ്താവനയ്ക്കു ധൈര്യത്തോടെ നമുക്കു ഇപ്രകാരം മറുപടി പറയാം. "ആന്തരികജീവിതമാകുന്ന വിലപിടിച്ച ഭണ്ഡകൊണ്ടു് വാട്ടംപിടിച്ചു നടക്കുന്നവൻ ഒരിക്കലും നിലംപതിക്കയില്ല. അഗാധതയിലേക്കു അധഃപതിക്കത്തക്കവിധം മോഹാലസ്യം ഉണ്ടാകുന്നതിനോ തെറ്റായ ഒരടിവെക്കുന്നതിനോ ഇടയാകുന്നെങ്കിൽ അതിനുള്ള ഹേതു പ്രമാദരഹിതമായ ഈ ഉപകരണം ഉപേക്ഷിച്ചു എന്നതു മാത്രമായിരിക്കും."

ദൈവത്തേക്കാൾ സ്വാർത്ഥതയെ തേടുന്നു

ഫാദർ ലാഹ്മാൻ എന്ന പ്രസിദ്ധ ഈശോസഭാ പൈദികൻ ഈ വിപത്തുകൾക്കുള്ള മൂലകാരണങ്ങൾ ഏവയാണെന്നു പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ടു്. അദ്ദേഹം പറയുന്നു, "കേവലം ദൈവത്തിനുവേണ്ടിമാത്രം പ്രവർത്തിച്ച ശീലമില്ലാത്ത അനേകം പ്രേഷിതന്മാരുണ്ടു്. ഏറ്റവും വിശിഷ്ടമായ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽപ്പോലും രഹസ്യമായി ദൈവസ്തുതിയോടു സ്വന്തം താല്പര്യങ്ങളെകൂടി അവർ ബന്ധിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ ദൈവസ്തുതിയും സ്വന്തം താല്പര്യങ്ങളും തമ്മിൽ കൂട്ടിക്കലർത്തിക്കൊണ്ടു ജീവിതകാലം മുഴുവൻ അവർ കഴിയ്ക്കുന്നു. അവസാനം മരണമടയുന്നു. അപ്പോൾ മാത്രമാണു് അവരുടെ കണ്ണുകൾ തുറക്കുന്നതു്. അവർക്കുപറ്റിയ വഞ്ചന അവർ ഗ്രഹിക്കുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ വരുവാനിരിക്കുന്ന ഭയങ്കരവിധിയോടു് അവർ വിറയ്ക്കുന്നു."

ആദർശനിഷ്ഠയും ഊർജ്ജസ്വലതയും നിറഞ്ഞ അബൈകോം-
ബാലോനേ സ്വന്തം സ്തുതി നേടുന്നവരായി മേൽപ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ട
പ്രേഷിതരുടെ ഗണത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടുവാൻ ഒരിക്കലും ഞാൻ
ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. പക്ഷെ മരണസമയത്തു അദ്ദേഹം പറഞ്ഞ വാ
ക്കുകൾ ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കുന്നതു അവസരോചിതമായിരിക്കുമെന്നു
കരുതുന്നു. ഒരു വൈദികൻ അദ്ദേഹത്തിനു അന്ത്യകൂദാശകൾ കൊ
ടുത്തശേഷം അദ്ദേഹത്തോടു ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു. "ധൈര്യമായിരി
ക്കുക. സത്യസന്ധമായ ഒരു വൈദികജീവിതം നിങ്ങൾ നയിച്ചു.
ആന്തരികജീവിതത്തെപ്പറ്റി നിങ്ങൾ പറയുന്നല്ലോ. എന്നാൽ
സഹസ്രക്കണക്കിനു നിങ്ങൾ ചെയ്തിട്ടുള്ള പ്രസംഗങ്ങൾ ആന്തരിക
ജീവിതം നയിക്കാത്ത സ്വജനതയ്ക്കു ദൈവതിരുമുമ്പാകെ തക്ക പരി
ഹാരം ചെയ്തുകൊള്ളും." ആ പ്രേഷിതന്റെ മറുപടി നോക്കുക:
"എന്റെ പ്രസംഗങ്ങൾ! അഹോ! യഥാർത്ഥവെളിച്ചത്തിൽ അവ
യെ ഞാനിപ്പോൾ കാണുന്നു. എന്റെ പ്രസംഗങ്ങൾ! ഹാ! അവ
യെപ്പറ്റി ന. കുത്താവു ആദ്യം പറഞ്ഞു തുടങ്ങാതെ ഞാൻ പറ
വാൻ ഭാവിക്കയില്ല." തീക്ഷ്ണതയാൽ പ്രേരിതനായി ചെയ്ത
ഏറ്റം നല്ല പ്രവൃത്തികൾപോലും നിത്യതയുടെ വെളിച്ച
ത്തിൽ അപൂർണ്ണങ്ങളാകുന്നു എന്നു ഈ വന്ദ്യവൈദികൻ മനസ്സിലാ
ക്കി. അതു അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സാക്ഷിയെ കലക്കി. അതിനുള്ള
ഹേതു ആന്തരികജീവിതം നയിക്കാഞ്ഞതാണെന്നു അദ്ദേഹം ഗ്രഹിച്ചു.

തന്റെ ജീവിതകാലത്തു ആന്തരികജീവിതം നയിച്ചുകൊണ്ടു
മനസ്സിനെ സംസ്കരിക്കുന്നതിനെക്കാൾ ശാസ്ത്രാഭ്യാസംകൊണ്ടു ബു
ദ്ധിയെ സംസ്കരിക്കുന്നതിനു കൂടുതൽ ശ്രദ്ധാലുവായതിനെപ്പറ്റി
തനിക്കുള്ള മന:സ്താപത്തെ കർത്താവു ഹേറോ തന്റെ മരണസമ
യത്തു പ്രകടിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി.

"അല്ലയോ ഈശോ! പ്രേഷിതപ്രമുഖാ! അങ്ങു ഞങ്ങളുടെ ഇട
യിൽ വസിച്ചിരുന്നപ്പോൾ അങ്ങു ചെയ്തതുപോലെ സ്വവും ത്യജി
ച്ചവരായി മറ്റാരാണുള്ളതു"? ഇന്നാകട്ടെ അങ്ങേ ദിവ്യകാരുണ്യജീ
വിതം വഴിയായി അങ്ങേ പിതാവിന്റെ ഉത്സംഗത്തെ ഉപേക്ഷി
ക്കാതെ കൂടുതൽ ഉദാരതയോടെ അങ്ങയെത്തന്നെ ഞങ്ങൾക്കു മുഴു
നായി നൽകുന്നു. ആരാധനീയമായ അങ്ങേ ദിവ്യഹൃദയത്തിൽ അ
വാഗ്ദാനമായി,വേരുന്നിയിട്ടുള്ള ആദ്ധ്യാത്മികതപ്രേഷിതപ്രവ
ർത്തനങ്ങൾക്കു ഞങ്ങളെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ പ്രസ്തുത പ്രവർത്ത
നങ്ങളെ അങ്ങു അംഗീകരിക്കയില്ലെന്ന വാസ്തവം ഞങ്ങൾ ഒരി
ക്കലും വിസ്മരിക്കാതിരിക്കുന്നതിൽ സഹായിക്കണമെ."

മൂന്നാം അദ്ധ്യായം

പ്രേഷിതന്റെ വിശുദ്ധിയുടെ അടിസ്ഥാനം ആന്തരിക ജീവിതമാകുന്നു

ദൈവതിരുമനസ്സിനോടുള്ള യോജിപ്പ്

വിശുദ്ധി എന്നതു് നമ്മുടെ മനസ്സു് ദൈവത്തിന്റെ തിരുമനസ്സിനോടു് ഗാഢമായി ഐക്യം പ്രാപിക്കുക എന്നതാണു്. ആന്തരികജീവിതം വഴിയായിട്ടുവേണം ഈ ഐക്യം പടിപടിയായി നമ്മിൽ അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിക്കുവാൻ. കൃപാവരത്തിന്റെ അത്ഭുതകരമായ പ്രവർത്തനമില്ലാത്തിടത്തോളംകാലം സാധാരണ രീതിയിൽ നിരന്തരവും അദ്ധ്വാനപരവുമായ ത്യാഗം വഴിയായി ശുദ്ധീകരണം (Purgative) പ്രകാശനം (illuminative) എന്നീ ഘട്ടങ്ങളിൽക്കൂടി എല്ലാം കടന്നിട്ടല്ലാതെ ആത്മാവു് ഈ ലക്ഷ്യത്തിൽ ചെന്നെത്തുകയില്ല. ആത്മാവു് വിശുദ്ധിയിൽ അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിക്കുന്നതോടൊപ്പം അതിലുള്ള ദൈവത്തിന്റെ പ്രവർത്തനം ദൈനംദിനം കൂടിക്കൂടി വരുകയും ആ തോതനുസരിച്ചു ആത്മാവിന്റെ പ്രവർത്തനം കുറഞ്ഞുകുറഞ്ഞു വരുകയും ചെയ്യും. ഇതാണു് ആദ്ധ്യാത്മിക ജീവിതത്തിലെ നിയമം.

ആത്മാവിൽ ദൈവത്തിന്റെ പ്രവർത്തനം

സുകൃതജീവിതം ആരംഭിക്കുന്നവരിലും അതിൽ പൂർണ്ണത പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ളവരിലും ഭിന്നമായ രീതിയിലാണു് ദൈവം പ്രവർത്തിക്കുന്നതു്. ആദ്യഘട്ടത്തിൽ ദൈവത്തിന്റെ പ്രവർത്തനം വളരെ കുറച്ചുമാത്രമേ പുറമെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയുള്ളൂ. പ്രധാനമായി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതിനും, ജാഗ്രതയുള്ളവനായിരിക്കുന്നതിനും അതു ആത്മാവിനെ പ്രേരിപ്പിക്കുകയും ഉപരി പരിശ്രമിക്കുന്നതിനുള്ള വരപ്രസാദം സിദ്ധിക്കുന്നതിനു സഹായിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പൂർണ്ണത പ്രാപിച്ചവരിൽ ദൈവം കൂടുതൽ സമ്പൂർണ്ണതയോടെ പെരുമാറുന്നു. ചിലപ്പോൾ ദൈവവുമായി ഐക്യംപ്രാപിക്കുന്നതിനു ആത്മാവിന്റെ വെറും സമ്മതം മാത്രമാണു ദൈവം ആവശ്യപ്പെടുന്നതു്.

പുണ്യജീവിതത്തിൽ ആരംഭക്കാർക്കു, എന്നല്ല ദൈവം തന്നിലേയ്ക്കടുപ്പിക്കണമെന്നാഗ്രഹിക്കുന്ന മന്ദജീവിതക്കാർക്കും പാപികൾ

ക്കും ദൈവത്തെ അന്വേഷിക്കുന്നതിനുള്ള ആഗ്രഹം അനുഭവപ്പെടുന്നു; ഇതിനെത്തുടർന്നു ദൈവത്തെ പ്രസാദിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള അവരുടെ ആഗ്രഹത്തെ കൂടുതൽ കൂടുതലായി തെളിയിച്ചു കൊടുക്കുന്നതിനുള്ള പ്രേരണ അനുഭവപ്പെടുന്നു; അവസാനം, സ്വസ്നേഹത്തെ മാറ്റിവച്ചു തൽസ്ഥാനത്തു ഈശോയുടെ നേരെയുള്ള സ്നേഹം മാത്രം സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു ദൈവപരിപാലന ക്രമീകരിക്കുന്ന അവസരങ്ങളെ സസന്തോഷം സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള പ്രേരണയും അവർക്കനുഭവപ്പെടുന്നു. ഈ ഘട്ടത്തിൽ ദൈവം ആത്മാവിനെ സൽപ്രവൃത്തികൾക്കായി പ്രേരിപ്പിക്കുകയും സഹായിക്കുകയും മാത്രമേ ചെയ്യുന്നുള്ളൂ.

വിപരീതങ്ങളിൽ ദൈവതിരുമനസ്സ് കണ്ടെത്തുന്നു

ഒരു വിത്തുഭവനിൽ ഈ പ്രവൃത്തി കൂടുതൽ ശക്തിമത്തും കൂടുതൽ പൂർണ്ണവുമാണ്. ക്ഷീണത്തിലും, പീഡകളിലും, അപവാദങ്ങളിൽ ആണ്ടുകിടക്കുമ്പോഴും, രോഗത്താൽ നിഷ്ക്രിയമർദ്ദിക്കപ്പെടുമ്പോഴും, വിത്തുഭവൻ ഒരു തരക്കമെന്നോണം ദൈവികപ്രവർത്തനത്തിനു പൂർണ്ണമായി വഴങ്ങിക്കൊടുക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ ചെയ്യാത്തപക്ഷം അവനെ പരിപൂർണ്ണനാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ദൈവപരിപാലന ക്രമീകരിക്കുന്ന പീഡകളെ സഹിക്കുന്നതിനു അവൻ ശക്തനാകയില്ല. "എല്ലാം അവനു കീഴ്പ്പെട്ടശേഷം ദൈവം സകലത്തിലും സകലവും ആകേണ്ടതിനു പുത്രൻതന്നേയും സകലവും തനിക്കു കീഴ്പ്പെടുത്തിയവനു അപ്പോൾ കീഴ്പ്പെടും." (I cor. xv. 28) അവൻ നിമിത്തം അവൻ ജീവിക്കുന്നു എന്നു പറയുവാൻ പാടില്ലാത്തവണ്ണം അവൻ മിശിഹായിൽ ജീവിക്കുന്നു. അപ്പസ്തോലൻ സ്വയം സാക്ഷിപ്പെടുത്തുന്നതു് ഇങ്ങനെയല്ലയോ? "ഇനി ഞാനല്ല ജീവിക്കുന്നതു്, പിന്നെയോ മിശിഹാ എന്നിൽ ജീവിക്കുന്നു." മിശിഹായുടെ ജീവൻ തനിയെ ചിന്തിക്കുകയും, തീരുമാനങ്ങൾ ചെയ്യുകയും പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ ഐക്യത്തിനു സ്വഭാവത്തിൽ അതിനുണ്ടാകാവുന്നിടത്തോളം ദാർഢ്യം ഉണ്ടായിരിക്കയില്ലെങ്കിലും, സ്വർഗ്ഗീയൈക്യത്തിന്റെ ചില ലക്ഷണങ്ങൾ അതു പ്രതിബിംബിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്.

ദൈവതിരുമനസ്സിനോടുള്ള യോജിപ്പു് എങ്ങനെ പ്രാപിക്കാം

സുകൃതജീവിതം ആരംഭിക്കുന്നവരുടേയും, മദ്ധ്യജീവിതം നയിക്കുന്നവരുടേയും, തികഞ്ഞതയുള്ളവരുടെയും സ്ഥിതി മേൽപ്രസ്താവി

ച്ചതിൽനിന്നും വളരെ വിഭിന്നമാണെന്നു പറയേണ്ടാവശ്യമുണ്ടോ? എതിനും ഉപകരിക്കത്തക്ക വിവിധങ്ങളായ ഉപാധികളാണു അവക്കു നൽകപ്പെട്ടന്നതു്.

ഒരു തൊഴിൽ പരിശീലിക്കുന്നവനെപ്പോലെ ഇവർ വളരെ അധികം ബുദ്ധിമുട്ടേണ്ടതായുണ്ടു്. വളരെ സാവകാശത്തിലായിരിക്കും പുരോഗമിക്കുക എന്നിട്ടും ഫലം തീരെ നിസ്സാരമായിരിക്കാം താനും.

സുകൃതതീക്ഷ്ണതയുള്ളവനാകട്ടെ, നല്ല സമർത്ഥനായ തൊഴിൽക്കാരനെപ്പോലെ അതിവേഗത്തിലും, ഏറ്റവും നന്നായിട്ടും, കുറെക്കൂടെ ലാഘവത്തോടും കൂടുതൽ യോഗ്യത സമ്പാദിക്കുന്നു.

പ്രേഷിതർ ഏതുതരത്തിൽപ്പെട്ടവരായാലും, അവരെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ദൈവപരിപാലനയുടെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങൾ അചഞ്ചലങ്ങളാണു്. അവരുടെ ശുശ്രൂഷ അവക്കുതന്നെ വിശുദ്ധീകരണത്തിനുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗമായിരിക്കണമെന്നാണു എല്ലായ്പോഴും എല്ലാവരെപ്പറ്റിയുമുള്ള ദൈവത്തിന്റെ തിരുവുള്ളം. പുണ്യപൂർണ്ണത പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ള ആത്മാവിനു പ്രേഷിതവൃത്തിയിൽനിന്നു ഗുരുതരമായ അപകടം ഉണ്ടാകുകയില്ല. അതിന്റെ ആത്മീയവീര്യത്തെ അതു കുറയ്ക്കുന്നില്ല. മാതൃമല്ല, വരപ്രസാദത്തിലും, യോഗ്യതയിലും, അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിക്കുന്നതിനു കണക്കില്ലാതെ അവസരങ്ങൾ ലഭിക്കുകയും ചെയ്യും. നേരെ മറിച്ചു, മുകളിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ ദൈവവുമായി ഗാഢമായ ഐക്യം പ്രാപിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ആത്മാക്കളിൽ പ്രേഷിതവൃത്തി ആത്മീയമാന്ദ്യത്തെ ഉളവാക്കുകയും തൽഫലമായി പൂർണ്ണതയുടെ മാർഗ്ഗത്തിൽനിന്നു് അവർ പുറകോട്ടു പോകുകയും ചെയ്യും. ധ്യാനത്തിലുള്ള ഇഷ്ടം, ത്യാഗചൈതന്യം, പ്രത്യേകിച്ചും ബോധനിയന്ത്രണം എന്നിവ ഇവരിൽ വളരെ അല്പമായിട്ടുമാത്രമെ വളർന്നിട്ടുണ്ടാകയുള്ളൂ.

തീക്ഷ്ണതയോടുകൂടി പ്രാർത്ഥിക്കുകയും വരപ്രസാദത്തോടുള്ള വിശ്വസ്തതയെ തുടർച്ചയായി തെളിയിച്ചു കാണിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർക്കു ഈ തഴക്കം ദൈവം ഒരിക്കലും നിഷേധിക്കയില്ല. ഔദാര്യമുള്ള ആത്മാക്കൾക്കു യാതൊരളവും നോക്കാതെ ദൈവം ഇതു നൽകുന്നു. അവർ പരാജയങ്ങൾ പരിഗണിക്കാതെ വീണ്ടും വീണ്ടും തുടങ്ങുകയും, ദൈവത്തിന്റെ പ്രേരണകൾക്കു വഴങ്ങിക്കൊടുക്കത്തക്കവണ്ണം അവരുടെ ശക്തികളെ ക്രമേണ രൂപപ്പെട്ടുത്തുകയും, വിരോധങ്ങളും പരാജയങ്ങളും നഷ്ടങ്ങളും ഇച്ഛാഭംഗങ്ങളും സസന്തോഷം സ്വീകരിക്കുന്നതിനു പ്രാപ്തരാകുകയും ചെയ്യും.

ആന്തരികജീവിതം എങ്ങനെ ആത്മാവിലേയ്ക്കു സാവകാശം ഇറങ്ങി യഥാർത്ഥസുകൃതത്തിൽ അതിനെ ഉറപ്പിക്കുന്നെന്ന് ആ പ്രധാന ഭാഗങ്ങളിലായി നമുക്കു കാണാം.

(a) പ്രേഷിതവൃത്തിയിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന അപകടങ്ങളിൽനിന്നു ആന്തരികജീവിതം പ്രേഷിതനെ സംരക്ഷിക്കുന്നു

"ആത്മാക്കളുടെ ചുമതലയുള്ള ഒരാൾക്കു ബാഹ്യമായ അപകടങ്ങൾ നിമിത്തം, ക്രമമായി ജീവിക്കുന്നതിനു കൂടുതൽ പ്രയാസമുണ്ട്" എന്നാണു വി. തോമാമല്ലാൻ പറയുന്നതു്. ഇതേപ്പറ്റി കഴിഞ്ഞ അദ്ധ്യായത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ.

ആന്തരികചൈതന്യം സ്വായത്തമല്ലാത്ത പ്രേഷിതൻ തനിക്കു നേരിടാവുന്ന അപകടങ്ങളെപ്പറ്റി അജ്ഞനായിരിക്കും. കൊള്ളക്കാർ അധിവസിക്കുന്ന കാട്ടിൽക്കൂടി യാതൊരു സംരക്ഷണയും കൂടാതെ സഞ്ചരിക്കുന്ന വഴിപോക്കനു തുല്യമായിരിക്കും ഇവന്റെ സ്ഥിതി. യഥാർത്ഥ പ്രേഷിതൻ ഈ അപകടങ്ങളെ ഭയപ്പെടുന്നു. തന്മൂലം അനുദിനം ആത്മശോധന ചെയ്തു് തന്റെ ബലഹീനതകളും മനസ്സിലാക്കി വേണ്ട പോംവഴികളും അവൻ തേടുന്നു.

ആന്തരികജീവിതം നിരന്തരം നേരിടാവുന്ന അപകടങ്ങളെപ്പറ്റി പൂർണ്ണമായി ഗ്രഹിക്കുന്നതിനു ഒരുവനെ പ്രാപ്തനാക്കുകമാത്രമേ ചെയ്യുന്നുള്ളൂ എങ്കിൽത്തന്നേയും, പ്രസ്തുത അപകടങ്ങളിൽനിന്നു രക്ഷനേടുന്നതിനു വളരെ ശക്തിയായി അവനെ സഹായിക്കുകയാണു് ചെയ്യുന്നതു്. എന്തെന്നാൽ, ഒരപകടത്തെ മുൻദർശിക്കുകയെന്നതു് അതിനെ അകറ്റിക്കളയുകയാണു്. എന്നാൽ ആന്തരികജീവിതം ഇതിലും ഉപകാരപ്രദമാണു്. അതു് പ്രേഷിതവൃത്തിയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവനു പൂർണ്ണമായ ഒരു കവചമായിത്തീരുന്നു. "പിശാചിന്റെ കണികളോടു എതിർത്തുനില്ക്കുവാൻ നിങ്ങൾക്കു കഴിയേണ്ടതിനു ദൈവത്തിന്റെ ആയുധം നിങ്ങൾ ധരിക്കുവിൻ." (എഫേ. VI. 11.) ദൈവത്തിന്റെ ആയുധങ്ങൾ പരീക്ഷകളോടെതിർക്കുന്നതിനും പിശാചിന്റെ കണ്കളിൽനിന്നും ഒഴിഞ്ഞുമാറുന്നതിനും, അതായതു് 'ദുഷ്ടനോടു എതിരിടുവാൻ നിങ്ങൾക്കു സാധിക്കേണ്ടതിലേയ്ക്കു' മാത്രമല്ല (എഫേ. VI. 13). പ്രത്യുത സ്വന്ത പ്രവൃത്തികളെ എല്ലാം വിശുദ്ധീകരിക്കുന്നതിനും അതായതു് "സകലത്തിലും നിങ്ങൾ ഒരുക്കമുള്ളവരായി നില്ക്കേണ്ടതിനും" (എഫേ: VI. 13) ഒരുവനെ പ്രാപ്തനാക്കുന്നു.

ആന്തരികജീവിതം ഉദ്ദേശശുദ്ധികൊണ്ട് പ്രേഷിതനെ പരിവേഷ്ടനം ചെയ്യുന്നു. തന്മൂലം അവന്റെ വിചാരങ്ങളും ആഗ്രഹങ്ങളും സ്നേഹങ്ങളും ദൈവത്തിൽ ഉറപ്പിക്കുന്നതിനും, അതു സുഖവും സന്തോഷവും, വ്യഗ്രതകളും അന്വേഷിച്ചു അലഞ്ഞുപോകാതിരിക്കുന്നതിനും അവനെ സഹായിക്കുന്നു. "ആയതുകൊണ്ട് നിങ്ങൾ ഏഴുന്നേറ്റ സത്യംകൊണ്ടു നിങ്ങളുടെ കടഞ്ഞരം കെട്ടുവിൻ" (എഫെ: VI. 14).

ആന്തരികജീവിതം അവനെ ഉപവിയുടെ പടച്ചട്ട ധരിപ്പിക്കുന്നു. അതു അവനു മനുഷ്യഹൃദയത്തെ നൽകുന്നു. സൃഷ്ടികളുടെ ആകർഷണത്തിൽനിന്നും, ഐഹികദേവന്മാരിൽനിന്നും, പിശാചിന്റെ ആക്രമണങ്ങളിൽനിന്നും, അവനെ രക്ഷിക്കുന്നു. "നീതി എന്ന കവചം ധരിക്കുവിൻ" (എഫെ. VI. 4).

വിവേകവും കരുതലുംകൊണ്ട് അവൻ സംരക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. തന്മൂലം അവന്റെ എല്ലാ ചലനങ്ങളും പ്രാവിന്റെ നിഷ്കളങ്കതയോടും സർപ്പത്തിന്റെ തന്ത്രത്തോടുംകൂടി ക്രമീകരിക്കുന്നതിനു അവനു സാധിക്കുന്നു. "സമാധാന സുവിശേഷത്തിന്റെ ഒരുക്കം എന്ന ചെരുപ്പ് നിങ്ങളുടെ കാലുകളിൽ ഇടുവിൻ" (എഫെ. VI. 15).

സാത്താനും ലോകവും വഞ്ചനയാലും വ്യാജസിദ്ധാന്തങ്ങളാലും അവന്റെ ബുദ്ധിയെ വ്യതിചലിപ്പിക്കുകയും, കർത്തവ്യമല്ലാത്ത ജീവിതം നയിക്കുന്നതിനു അവനെ പ്രേരിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അവന്റെ പ്രാപ്തിയെ ക്ഷീണിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ അസത്യങ്ങളെ ആന്തരികജീവിതം വിശ്വാസമെന്ന പരിചകൊണ്ടു എതിർക്കുന്നു. അതു് ദൈവികാദർശങ്ങളുടെ വൈശിഷ്ട്യം വിശ്വാസത്തിന്റെ കണ്ണുകൾകൊണ്ടു പ്രകാശിപ്പിച്ചു കാട്ടിക്കൊടുക്കുന്നു. ദുഷ്ടന്റെ എരിയമ്പുകളെയെല്ലാം കെടുത്തിക്കളയുവാൻ ശക്തിയിൽ നിങ്ങളെ പ്രാപ്തരാക്കുന്ന വിശ്വാസമെന്ന പരിച നിങ്ങൾക്കായി നിങ്ങൾ എടുക്കുവിൻ" (എഫെ: VI. 17).

തന്റെ ശൂന്യാവസ്ഥയെപ്പറ്റി അവനുള്ള അറിവ് ആത്മരക്ഷയിൽ അവനുള്ള ശ്രദ്ധ, വരപ്രസാദത്തിന്റെ സഹായം കൂടാതെ തന്നെക്കൊണ്ടു ഒന്നും ചെയ്യുവാൻ സാധ്യമല്ല എന്ന ബോദ്ധ്യം ഇവയെല്ലാം തീക്ഷ്ണതയോടും എളിമയോടും നിരന്തരമായും പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതിനു അവനെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു. അവന്റെ മനസ്സിൽ വിശ്വാസം വർദ്ധിക്കുന്തോറും അവന്റെ പ്രാർത്ഥന കൂടുതൽ ശക്തിയുള്ളതായിത്തീരുന്നു. "രക്ഷ എന്ന പടത്തൊപ്പി നിങ്ങൾ ധരിക്കുവിൻ" (എഫെ. VI. 17).

ഇങ്ങനെ നഖശിഖാന്തം പരിരക്ഷിതനായി യാതൊരു ഭയവും കൂടാതെ പ്രേഷിതനു തന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടാവുന്നതാണു്. സൂചിശേഷസിദ്ധാന്തങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള ധ്യാനത്താൽ ഉജ്ജ്വലിക്കുന്നതും പ. കുർബ്ബാനയാൽ ശക്തമാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതുമായ അവന്റെ തീക്ഷ്ണത, ശത്രുക്കളോടു യുദ്ധം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള വാളായി പരിണമിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു് മിശിഹായ്ക്കു ആത്മാക്കളുടെ ഒരു സൈന്യത്തെ അവൻ നേടുന്നു. "ദൈവത്തിന്റെ വചനമാകുന്ന ആത്മീയവാൾ പിടിച്ചുകൊൾവിൻ" (എഫേ: VI. 17).

(b) ആന്തരികജീവിതം പ്രേഷിതന്റെ ശക്തിയെ നവീകരിക്കുന്നു

മൻപ്രസ്താവിച്ചതുപോലെ വിശുദ്ധനുമാത്രമെ തന്റെ മനഃശാന്തത അഭംഗമായി പാലിക്കുവാനും, ജോലിത്തിരക്കുകളുടേയും ലോകവ്യവഹാരങ്ങളുടേയും മദ്ധ്യേ തന്റെ ചിന്തകളും ലക്ഷ്യവും ദൈവത്തിൽ മാത്രം കേന്ദ്രീകരിക്കുവാനും സാധിക്കുകയുള്ളൂ. അവന്റെ ബാഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങൾ മുഴുവൻ ഉപവിയാൽ ഉജ്ജ്വലിച്ചും അലൗകികമാക്കപ്പെട്ടും ഇരിക്കുന്നതിനാൽ അവ അവന്റെ ആത്മീയശക്തിയെ കുറയ്ക്കുന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല വരപ്രസാദത്തിന്റെ വൽനവു് അവശ്യം പ്രദാനം ചെയ്കയും ചെയ്യുന്നു.

എന്തുകൊണ്ടു് തീക്ഷ്ണത നഷ്ടപ്പെടുന്നു

ബാഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന മറവ പ്രേഷിതരിൽ തീക്ഷ്ണതയുള്ളവരിൽത്തന്നേയും ഭീർഘമോ ഹ്രസ്വമോ ആയ കാലത്തിനുള്ളിൽ ആദ്ധ്യാത്മികജീവിതം നഷ്ടപ്പെടുന്നതായിക്കാണുന്നു. അയൽക്കാരനുവേണ്ടി ചെയ്യേണ്ട നന്മപ്രവൃത്തികളിൽ അമിതമായി ശ്രദ്ധ പതിക്കുന്നതിനാലും, കഷ്ടതകളെ നിവാരണം ചെയ്യുന്നതിനു വെറും സ്വാഭാവികാനുകമ്പയാൽ പ്രേരിതരായി അതിൽ വേണ്ടതിലധികം നിമഗ്നരാകയാലും അപൂർണ്ണമായ അവരുടെ ഹൃദയം ശോഭ കുറഞ്ഞതും അനവധി അപൂർണ്ണതകളാകുന്ന പുകയാൽ മങ്ങിയിരിക്കുന്നതുമായ ജ്വാലമാത്രമെ ദൈവത്തിന്റെ പക്കലേയ്ക്കു ഉയർത്തുന്നുള്ളൂ.

പരിഹാരമാർഗ്ഗം

ബാഹ്യമായ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കെ ഉണർച്ചയോടുകൂടി ഇരിക്കുന്നതിനും പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതിനും ആത്മാർത്ഥമായി

പരിശ്രമിക്കുകയും, പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കുശേഷം വിശ്രമിക്കുന്നതിനും ആത്മശക്തി നവീകരിക്കുന്നതിനും മിശിഹായിലേയ്ക്കു പിന്തിരിയുന്നതിനും സന്നദ്ധമാകയും ചെയ്യുന്നെങ്കിൽ, തന്റെ വരപ്രസാദം കുറച്ചുകൊണ്ടോ, തിരുകല്പിക്ക കാനനടപടി എടുത്തുകൊണ്ടോ ഈ ബലഹീനതയെ ദൈവം ശിക്ഷിക്കുകയില്ല. ധ്യാനപരജീവിതവും കർമ്മപരജീവിതവും തമ്മിൽ കൂടിക്കലരുകനിമിത്തം തുടച്ചുയായി 'വീണ്ടും തുടങ്ങുക' എന്ന തഴക്കം ഉണ്ടാകുന്നു. ഇതു മിശിഹായുടെ പൈതൃകഹൃദയത്തെ ആനന്ദിപ്പിക്കുന്നു.

എന്നാൽ, ഇപ്രകാരം സമരോദ്യുക്തരായിരിക്കുന്നവരിൽ, ഒരിക്കലും ക്ഷീണിക്കാതെ സദാ ഈശോയിൽ ആശ്രയിക്കുന്നതിനു ആത്മാവു അഭ്യസിക്കുന്നതോതനുസരിച്ചു, ഈ അപൂർണ്ണതകൾ എണ്ണത്തിലും വർണ്ണത്തിലും കുറഞ്ഞുവരും.—ഈശോ അവളോടു ഇപ്രകാരം പറയുന്നതിനു സദാ സന്നദ്ധനായിരിക്കുന്നതായി അവൾ കാണും:—

"കീർത്തുന്ന സാധുമാൻകിടാവേ, എന്റെ അടുക്കലേയ്ക്കു തിരിച്ചുവരുക. ദീർഘയാത്ര നിമിത്തം നിനക്കു ദാഹിക്കുന്നു. വരിക, വീണ്ടും പുതിയ യാത്രകൾ കഴിക്കുന്നതിനുവേണ്ട നവമായ ശക്തിയുടെ രഹസ്യം സജീവജലത്തിൽ നീ കാണുക. ജനക്കൂട്ടത്തിൽ നിന്നു അല്പസമയത്തേക്കു അകന്നു മാറുക. ക്ഷീണിച്ചുപോയ നിന്റെ ശക്തിക്കാവശ്യമായ ഭക്ഷണം നിനക്കു നൽകുവാൻ അതിനു സാധിക്കുകയില്ല. "നമുക്കു തനിയെ വിജനസ്ഥലത്തേയ്ക്കു പോകാം. നിങ്ങൾ അല്പം വിശ്രമിക്കുവിൻ" (മർക്കോ VI. 31) എന്നോടുകൂടി നിങ്ങൾ അനുഭവിക്കുന്ന ശാന്തതയിലും സമാധാനത്തിലും നിങ്ങൾക്കു മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന ശക്തിയെ നിങ്ങൾ നവീകരിക്കുമെന്നു മാത്രമല്ല, കുറച്ചു അദ്ധ്വാനംകൊണ്ടു കൂടുതൽ ചെയ്യുന്നതിനു നിങ്ങൾ പഠിക്കുകയും ചെയ്യും. അധൈര്യപ്പെട്ടും, ഇച്ഛാഭംഗപ്പെട്ടുമിരുന്ന ഏലിയ, അത്ഭുതകരമായ അപ്പംകൊണ്ടു ക്ഷണത്തിൽ തന്റെ ശക്തി നവീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതായി കണ്ടില്ലയോ? ഇങ്ങനെ എന്റെ പ്രേഷിതാ! സഹരക്ഷകൻ എന്ന മോഹനമായ ഉദ്യോഗം നിന്നെ ഭരമേല്പിക്കുന്നതിനു ഞാൻ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. മൃഗവനം ജീവൻതന്നെയായ എന്റെ വചനവും എന്റെ അമൂല്യരക്തമായ എന്റെ വരപ്രസാദവും ഞാൻ നിനക്കു നൽകുന്നു. ഇവ സനാതന ചക്രവാളത്തിലേയ്ക്കു നിന്റെ മനസ്സിനെ നയിക്കുകയും നിന്റെ ഹൃദയവും എന്റേതും തമ്മിലുള്ള സ്നേഹത്തിന്റെ ഉടമ്പടിയെ നവീകരിക്കുകയും ചെയ്യും. വരിക യാത്രനിമിത്തം നിനക്കുണ്ടായ സങ്കടങ്ങളും ഇച്ഛാഭംഗങ്ങളും അനുഭവിക്കുന്ന നിന്നെ

ഞാൻ ആശ്വസിപ്പിക്കാം. നിന്റെ പ്രതിജ്ഞയാകുന്ന ഉരുക്കിനെ എന്റെ സ്നേഹമാകുന്ന ചൂളയിലിട്ട് കാച്ചിത്തരുകയും ചെയ്യാം. "വല ഞ്ഞും ഭാരങ്ങളും വഹിച്ചുമിരിക്കുന്നവരേ, നിങ്ങളെല്ലാവരും എ ന്റെ അടുക്കൽ വരുവിൻ. എന്നാൽ ഞാൻ നിങ്ങളെ ആശ്വസി പ്പിക്കാം." (മത്താ: XI. 28)

(c) അവന്റെ ശക്തിയും യോഗ്യതയും അതു് പതിന്മടങ്ങു വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു.

"ആകയാൽ എന്റെ മകനെ, ഈശോമിശിഹാമൂലമുള്ള കൃപ യിൽ നീ ശക്തിപ്രാപിക്കുക." (II തിമാ: II. 1) നരദൈവ ത്തിൽ പങ്കുകൊള്ളുന്നതാകുന്ന വരപ്രസാദം സൃഷ്ടികൾക്കു കുറ യെല്ലാം പ്രവർത്തനശക്തിയുണ്ടു്. ആകയാൽ അവ ശക്തിയുള്ളതാ ണെന്നോ, അല്ലെങ്കിൽ ഒരു ശക്തിയാണെന്നോ, ഒരർത്ഥത്തിൽ പറ ഞ്ഞാവുന്നതാണു്. എന്നാൽ ഈശോയാകട്ടെ ശക്തിതന്നെ ആകുന്നു. പിതാവായ ദൈവത്തിന്റെ ശക്തിയുടെ പൂർണ്ണതയും, ദൈവിക പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ സർവ്വശക്തിയും മിശിഹായിൽ വസിക്കുന്നു. അവിടത്തെ ആത്മാവിനെ ശക്തിയുടെ ആത്മാവെന്നു പറയുന്നു.

"അല്ലയോ ഈശോ!" വി. ഗ്രിഗോരിയൂസ് നസ്യാൻസെൻ ഉച്ചത്തിൽ പറയുന്നു: "എന്റെ ശക്തി മുഴുവനും നിന്നിൽ മാത്ര മാകുന്നു വസിക്കുന്നതു്." വി. ഇരാനിമ്മോസ് പറയുന്നു: "മിശിഹാ യ്ക്കു വെളിയിൽ ഞാൻ ബലഹീനനാകുന്നു."

ഈശോയുടെ ശക്തിയുടെ അഞ്ചു പ്രധാന ലക്ഷണങ്ങളും ഏവ യെന്നു സൊറാഫായിക്കട്ടെത്ത വേദജ്ഞനായ വി. ബൊനവെന്തൂര, ദൈവശാസ്ത്രസംഗ്രഹം (Compendium Theologiae) എന്ന കൃതി യിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ടു്. അവയിൽ ഒന്നാമത്തേതു് പ്രയാസ മുള്ള ജോലികൾ ചെയ്യുകയും, അവയെ ധൈര്യസമേതം അഭിമുഖീ കരിക്കയും ചെയ്യുക. "ധൈര്യമായിരിക്കുക, നിന്റെ ഹൃദയം ശക്തിയുള്ളതായിരിക്കട്ടെ." (സങ്കീ: xxx 25.25)

രണ്ടാമത്തേതു ലൗകികവസ്തുക്കളുടെ നേരെയുള്ള നിന്ദ. "എ ന്റെ കർത്താവായ ഈശോമിശിഹായെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവിന്റെ ശ്രേഷ്ഠത നിമിത്തം ഇവയെല്ലാം നഷ്ടമായി ഞാൻ ഗണിക്കുന്നു. മിശിഹായെ നേടുവാൻ, അവനെക്കുറിച്ചു ഞാൻ സകലവും നഷ്ട പ്പെടുത്തുകയും അമേദ്യംപോലെ കരുതുകയും ചെയ്യുന്നു." (ഫിലി പ്പ്സ്: III. 8)

മൂന്നാമത്തേതു് തെറ്റുകൂടാതെ ശ്രവിക്കുന്നവരിലുള്ള ക്ഷമയാകുന്നു. "മരണത്തോളമുള്ള സ്നേഹം" (പാട്ടു: VIII. 6)

നാലാമത്തേതു്, പരീക്ഷകളെ എതിർക്കുക "നിങ്ങൾ ഉണർന്നിരിക്കുവിൻ. ഓമ്മയോടുകൂടി ഇരിക്കുവിൻ. എന്തെന്നാൽ നിങ്ങളുടെ ശത്രുവായ സാത്താൻ ആരെ വിഴുങ്ങേണ്ടു എന്നു അന്വേഷിച്ചു സിംഹത്തെപ്പോലെ അലറിക്കൊണ്ടു ചുറ്റി നടക്കുന്നു." (1 പത്രോ: V. 8. 9.)

അഞ്ചാമത്തേതു്, ആത്മാവിന്റെ രക്ഷസാക്ഷിത്വം. രക്തം കൊണ്ടുള്ള സാക്ഷിപ്പെടുത്തലല്ല, പ്രത്യുത "ഞാൻ പൂർണ്ണമായി നിന്റേതാകുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു" എന്നു നാം കർത്താവിനോടു കരഞ്ഞപേക്ഷിക്കുന്ന ജീവൻകൊണ്ടുള്ളതുതന്നെയാകുന്നു. ഇതു് മാംസത്തിന്റെ ദുരാശകളോടു യുദ്ധം ചെയ്യുന്നതിലും, ദുർഗ്ഗുണങ്ങളെ ജയിക്കുന്നതിലും, സുകൃതം അഭ്യസിക്കുന്നതിനു വീറോടും വീര്യത്തോടുംകൂടി പ്രയത്നിക്കുന്നതിലും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. "ഒരു നല്ല യുദ്ധം ഞാൻ ചെയ്തു" (II: തിമാ. IV. 7)

സ്വഭാവികഗുണവിശേഷങ്ങൾ അപര്യാപ്തം

ബാഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ മുഴുകിയിരിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ തന്റെ സ്വാഭാവിക ഗുണവിശേഷങ്ങളെ സുപ്രധാനമായിക്കരുതുമ്പോൾ ആന്തരികജീവിതം നയിക്കുന്നവൻ അവയെ ഉപകാരപ്രദമെങ്കിലും അപര്യാപ്തരായ സഹായികളായി മാത്രമെ പരിഗണിക്കുന്നുള്ളൂ. അവന്റെ ബലഹീനതയെപ്പറ്റി അവനു നല്ല ബോധ്യമുണ്ടു്. തന്മൂലം ദൈവത്തിന്റെ ശക്തിയിലുള്ള അവന്റെ വിശ്വാസം പണ്ടു വി. പൗലോസിനു നൽകിയതുപോലെ അവന്റെ ശക്തിയുടെ യഥാർത്ഥപരിധി അവനെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുന്നു. ഒന്നിനു പുറകെ ഒന്നായി അവനു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന പ്രതിബന്ധങ്ങൾ കാണുമ്പോൾ വിനീതമായ ആത്മാഭിമാനത്താൽ അവൻ വിളിച്ചു പറയുന്നു: "ഞാൻ എപ്പോൾ ബലഹീനനായിരിക്കുന്നുവോ അപ്പോഴാകുന്നു ഞാൻ ബലവാനായിരിക്കുന്നതു്" (II cor XII. 10).

പത്താം പീയൂസ് പാപ്പാ പറയുന്നു: "ആന്തരികജീവിതം കൂടാതെ പ്രേഷിതവൃത്തിക്കു സഹജമായ മനഃക്ലേശവും, നല്ല ആളുകളുടെ പ്രോത്സാഹനത്തിന്റെയും സഹകരണത്തിന്റെയും അഭാവവും, ശത്രുക്കളുടെ ദൂഷണവും, സഹപ്രവർത്തകരുടെ എന്നല്ല സ്നേഹിതരുടെ തന്നെയും അസൂയയും, സ്ഥിരതയോടുകൂടി സഹിയ്ക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തി ഉണ്ടാകുകയില്ല. ഈ വിഷമതകളെ നീക്കിക്ക

ളയുന്നതിനോ, കുറയ്ക്കുന്നതിനോ പര്യാപ്തമായിട്ടുള്ളതു നന്മചെയ്യുന്നതിനു സുശക്തവും അതേ സമയം ശാന്തവും നയചതുരവും ആയ സഹനാത്മക സുകൃതം മാത്രമാകുന്നു.

പ്രേഷിതനിലേയ്ക്കു ദൈവശക്തി ഒഴുകുന്നു

തായ്ത്തടിയിൽനിന്നു ശിഖരങ്ങളിലേയ്ക്കു നീരു് ഒഴുകുന്നതുപോലെ പ്രാർത്ഥനാജീവിതംവഴി പ്രേഷിതനിലേയ്ക്കു ദൈവികശക്തി ഇറങ്ങുന്നു. അതു് അവന്റെ മനസ്സിനെ വിശ്വാസത്തിൽ കൂടുതൽ ശക്തിയോടുകൂടി ഉറപ്പിച്ചുകൊണ്ടു അതിനെ ദൃഢമാക്കുന്നു. ഈ സുകൃതം തെളിഞ്ഞ വെളിച്ചംകൊണ്ടു് അവന്റെ വഴിയെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിനാൽ അവൻ അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിക്കുന്നു. എങ്ങോട്ടാണു പോകുന്നതെന്നും, എങ്ങനെയാണു് അവന്റെ ലക്ഷ്യം പ്രാപിക്കേണ്ടതെന്നും അവനറിയാവുന്നതിനാൽ അവൻ ധൈര്യസമേതം മുന്നോട്ടു പോകുന്നു.

ഈ പ്രകാശിപ്പിക്കലിനോടുകൂടി ലോകാതീതമായ ഒരു വലിയ ശക്തി മനസ്സിനു കിട്ടുന്നതിനാൽ സ്വഭാവത്തിൽ ബലഹീനനും ചപലനുമായ ഒരുവൻപോലും വീരോചിതമായ പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുന്നതിനു പ്രാപ്തനായിത്തീരുന്നു.

ഇങ്ങനെയത്രെ, "നിങ്ങൾ എന്നിൽ വസിപ്പിൻ" (യോഹ: XV. 4) എന്ന വാക്യത്തിൽ സൂചിതമായിരിക്കുന്നതുപോലെ മാറാമില്ലാത്തവനോടുള്ള ഐക്യം,— യൂദായുടെ സിംഹവും, ബലവാന്മാരുടെ അപ്പവുമായവനോടുള്ള ഐക്യം—പ്രശസ്ത പ്രേഷിതനായിരുന്ന വി. ഫ്രാൻസിസ്സ് സാലേസിൽ, അഭിപ്രായ ദാർഢ്യവും, പൂർണ്ണമായ സ്ഥിരചിത്തതയും അതുലമായുള്ള ശാന്തതയോടും, വിനയത്തോടും സംയോജിച്ചിരുന്ന എന്ന അത്ഭുതത്തെ വിശദീകരിക്കുന്നതു്. ആന്തരികജീവിതം വഴിയായി സ്നേഹം ശക്തിപ്പെട്ടതിനാൽ ബുദ്ധിയും മനസ്സും ബലിഷ്ഠമാക്കപ്പെട്ടു. ന. കർത്താവു പടിപടിയായി സ്നേഹത്തെ വിശുദ്ധീകരിക്കയും നയിക്കുകയും പോഷിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അവിടുത്തെ ആരാധനീയമായ ദിവ്യഹൃദയത്തിന്റെ അനുകമ്പയുടെയും, സേവനസന്നദ്ധതയുടെയും, സ്വയ പരിത്യാഗത്തിന്റെയും, ഉദാരതയുടെയും ഒരു ഓഹരി ന. കർത്താവു അതിനു നൽകുന്നു. ഈ സ്നേഹം ആവേശപൂർവ്വമായ മനോവികാരമായിത്തീരുമ്പോൾ, അതു മനുഷ്യനിലുള്ള സ്വാഭാവികവും, സ്വഭാവാതീതവുമായ ശക്തികളെ എല്ലാം ഏറ്റവും ഉന്നതമായ

സ്ഥിതിയിലേക്കുയർത്തുകയും, അവന്റെ ഗുണത്തിനായി അവയെ ഉപയോഗിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഇങ്ങനെ, പ്രാർത്ഥനാജീവിതം വഴിയായി മനുഷ്യന്റെ ശക്തി പത്തിരട്ടി വർദ്ധിക്കുകനിമിത്തം അവന്റെ യോഗ്യതയും തദനുസരണം വർദ്ധിക്കുന്നു എന്നു എളുപ്പത്തിൽ നമുക്കു മനസ്സിലാക്കാം. ഇത്തരുണത്തിൽ യോഗ്യതയുടെ മാനദണ്ഡം അതിനു കാരണമായ പ്രവൃത്തി ചെയ്യുന്നതിനുള്ള പ്രയാസമല്ല പ്രത്യുത അതു ചെയ്യുന്നതിനു പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന സ്നേഹത്തിന്റെ ആധിക്യമാണു എന്നു് നാം പ്രത്യേകം സ്മരിക്കേണ്ടതാണു്.

(d) അതു് പ്രേഷിതനു ആനന്ദവും സമാശ്വാസവും പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു.

തീക്ഷ്ണതയുള്ളതും അവിച്ഛിന്നവുമായ സ്നേഹംമാത്രമെ ജീവിതത്തെ സുന്ദരമാക്കുകയുള്ളൂ. എന്തെന്നാൽ, വലിയ സങ്കടങ്ങളുടെയും, ഞെക്കിഞെരുക്കുന്ന ക്ഷീണത്തിന്റേയും മദ്ധ്യേ ഹൃദയത്തെ ആനന്ദിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള രഹസ്യവിദ്യ സ്നേഹത്തിനു വശമുണ്ടു്.

പ്രേഷിതന്റെ ജീവിതം പീഡകളും അപമാനങ്ങളും നിറഞ്ഞതാണു്. നമ്മുടെ കർത്താവു തന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നു ബോധ്യമില്ലെങ്കിൽ എത്രതന്നെ സന്തോഷപ്രകൃതമുള്ളവനായിരുന്നാലും ശരി, എത്ര വളരെ വ്യസനവും ഉൽക്കണ്ഠയും ഗ്ലാനതയും നിറഞ്ഞ മണിക്കൂറുകളാണു അവൻ തള്ളിവിടേണ്ടി വരുന്നതു്. എന്നാൽ ഈ അനുഭവമുണ്ടാകണമെങ്കിൽ മാനസിക സന്തോഷങ്ങളും ഉപരിപ്ലവവിജയങ്ങളും മനോഹരമായ വിധത്തിൽ കാണിച്ചുകൊടുത്തതിന്റെ കുരുക്കൻ വലയിലേയ്ക്കാകർഷിക്കുന്നതിനുള്ള പിശാചിന്റെ ചതിയിൽ ആ പക്ഷി വീഴാതിരിക്കണം. "എന്റെ എല്ലാ ഞെരുക്കങ്ങളിലും വലുതായ സന്തോഷം എന്നിൽ വർദ്ധിക്കുന്നു" എന്ന അമാനുഷികമായ പ്രസ്താവന ആത്മാവിൽനിന്നും പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതിനു നരദൈവത്തിനുമാത്രമെ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. പ്രേഷിതൻ പറയുന്നു, "ഏറ്റവും ആന്തരികമായ ഞെരുക്കങ്ങളുടെ മദ്ധ്യേയും ഞാൻ സേമിനിലെ ഈശോയെപ്പോലെ എന്റെ ആത്മാവിന്റെ ഉത്തമാംശം ആനന്ദമനുഭവിക്കുന്നു. ഈ ആനന്ദം ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു ഗോചരമല്ലെങ്കിലും യഥാർത്ഥമാണു്. അകയാൽ അധമാംശം പീഡ സഹിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ലോകത്തിലെ യാതൊരു സന്തോഷത്തിനും വേണ്ടി ഞാൻ അതു കൈമാറ്റം ചെയ്യുകയില്ല.

ഞെരുക്കങ്ങൾ വരട്ടെ, വിരോധമോ, അപമാനമോ, പീഡയോ, ഐഹികവസ്തുക്കളുടെ നാശമോ, ഏറ്റം സ്നേഹിക്കുന്നവരുടെ മരണംതന്നെയോ എന്തും വരട്ടെ. ഈ കുരിശുകളെല്ലാം ആത്മാവ് അതിന്റെ മാനസാന്തരാവസരത്തിലേതിനെക്കാൾ തുല്യം വ്യത്യസ്തമായ രീതിയിൽ സ്വീകരിക്കും.

ദൈനംദിനം അവൾ ഉപവിയിൽ അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിക്കുന്നു. അവളുടെ സ്നേഹം ഒരു പക്ഷെ കീഴ്ത്തിയില്ലാത്തതായിരിക്കാം. നിന്ദകളുടെ പാതയിൽകൂടി കൂടുതൽ അഗാധമായി നയിച്ചുകൊണ്ടോ, അല്ലെങ്കിൽ അവളുടേയും ലോകത്തിന്റേയും പാപപരിഹാരത്തിന്റെ ഉച്ചടമാത്രത്തിൽക്കൂടി നയിച്ചുകൊണ്ടു ശക്തിയുള്ള ആത്മാവിനെപ്പോലെ ദിവ്യഗുരു അവളോടു പെരുമാറിയേക്കാം. ഏകാന്തത പാലിച്ചുകൊണ്ടും പ. കുഞ്ഞാനയാൽ പരിപോഷിപ്പിക്കപ്പെട്ടും അവളുടെ സ്നേഹം വളർച്ചയുകൊണ്ടുതന്നെയിരിക്കും. സ്വയം ബലികഴിക്കുന്നതിനും, ഉപേക്ഷിക്കുന്നതിനും ആത്മാവു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്ന ഉദാരതയും, ചെയ്യേണ്ടിവരുന്ന ത്യാഗം പരിഗണിക്കാതെ ആത്മാക്കളെ നേടുന്നതിനു തത്രപ്പെടുന്ന അവളുടെ സേവനസന്നദ്ധതയും, ഇതിനുള്ള തെളിവുകളാണ്. എത്ര ക്ഷമയോടും വിവേകത്തോടും, നയത്തോടും, ദയയോടുംകൂടിയാണ് അവളുടെ അപ്പോസ്തോലവേലയെ അവൾ നയിക്കുന്നതു്? "മിശിഹാ എന്നിൽ ജീവിക്കുന്നു" എന്ന യഥാർത്ഥത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കത്തക്കവണ്ണം ന. കർത്താവിന്റെ ജീവിതം അവളെ പരിപൂർണ്ണമായി ഗ്രസിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതാണ് അവളുടെ വിജയരഹസ്യം.

പ. കുഞ്ഞാന പ്രേഷിതന്റെ സൗഭാഗ്യം

സ്നേഹത്തിന്റെ കൂദാശ ആനന്ദത്തിന്റെ കൂദാശയായിരിക്കണം. ആന്തരികജീവിതം നയിക്കുന്ന ആത്മാവിനു അതേസമയംതന്നെ ദിവ്യകാരുണ്യജീവിതം നയിക്കാതിരിക്കുക സാധ്യമല്ല. തന്മൂലം, അവൾ സംവഹിക്കുകയും ആരാധിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സ്നേഹഭാജനത്തിന്റെ മാധുര്യത്തെ അനുഭവിക്കാതെയും, അവന്റെ ആന്തരിക സാന്നിധ്യത്തിൽ ആനന്ദിക്കാതെയും ദൈവത്തിന്റെ ദാനങ്ങളെ ആന്തരികമായി അനുഭവിച്ചു സന്തോഷിക്കാതെയും ഇരിക്കുക സാധ്യമല്ല.

പ്രേഷിതന്റെ ജീവിതം പ്രാർത്ഥനയുടെ ജീവിതമാകുന്നു. "പ്രാർത്ഥനയുടെ ജീവിതം!" ആർസിലെ വി. ജോൺ വിയാന്നി പറ

യുന്നു: "ഇതാണു ഇഹത്തിലെ 'യഥാർത്ഥ സൗഭാഗ്യം. അഹോ, മനോഹരജീവിതം! നമ്മുടെ കർത്താവിനോടു ആത്മാവിന്റെ സുന്ദരമായ ഐക്യം! ഈ സൗഭാഗ്യത്തെ മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു നിത്യതവും വേണ്ടിടത്തോളം ദീർഘതയുള്ളതായിരിക്കയില്ല.

സ്നേഹത്തിന്റെ കളം

ആന്തരികജീവിതം ആത്മാവു മുങ്ങിക്കുളിക്കുന്ന സ്നേഹത്തിന്റെ കുളമാകുന്നു. അതു സ്നേഹത്തിൽ ഏതാണ്ടു മുങ്ങിപ്പോയിരിക്കയാണു്. ചുംബനങ്ങളും ആലിംഗനങ്ങളുംകൊണ്ടു തന്റെ കുഞ്ഞിനെ അഭിഷേകം ചെയ്യുന്നതിനുവേണ്ടി ഒരമ്മ തന്റെ കുഞ്ഞിന്റെ ശിരസ്സു കയ്യിൽ എടുക്കുന്നതുപോലെ ദൈവം ആന്തരികജീവിതം നയിക്കുന്ന ആത്മാവിനെ കയ്യിൽ എടുത്തിരിക്കുന്നു.

വീണ്ടും, തന്റെ സ്നേഹവിഷയത്തെ ശുശ്രൂഷിക്കയും ബഹുമാനിക്കയും ചെയ്യുന്നതു് ആനന്ദസംവർധകമാണു്. ഈ ആനന്ദമെല്ലാം യഥാർത്ഥ പ്രേഷിതനു അനുഭവവേദ്യമാകുന്നു.

പ്രേഷിതന്റെ ആനന്ദം

തന്നിലുള്ള ഉപവി വർധിക്കുന്നതിനു പ്രേഷിതവേലയെ അവൻ ഉപയോഗിക്കുന്നതിനാൽ ഈ ഉപവിയോടൊപ്പം അവന്റെ ആനന്ദവും ആശ്വാസവും വർധിക്കുന്നതായി അവനു അനുഭവപ്പെടുന്നു. നശിച്ചുപോയേക്കാമായിരുന്ന സൃഷ്ടികളെ രക്ഷിക്കുന്നതിനു സഹായിച്ചു എന്ന ആനന്ദവും അങ്ങനെ ദൈവത്തിൽ നിന്നു നിത്യമായി വേർപെട്ടുപോയേക്കാമായിരുന്ന ഹൃദയങ്ങളെ ദൈവത്തിനു കൊടുത്തുകൊണ്ടു് ദൈവത്തെ ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നതിനു സാധിച്ചുവെന്ന ആനന്ദവും, ഈവിധം പ്രവർത്തിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് താൻ സുകൃതത്തിൽ അഭിവൃദ്ധിയും സനാതന സൗഭാഗ്യവും പ്രാപിക്കും എന്നുള്ളതിനു ഏറ്റവും സുനിശ്ചിതമായ ഉറപ്പു തനിക്കുണ്ടാകുന്നു എന്നറിയുന്നതിനാലുള്ള ആനന്ദവും ആത്മാക്കളുടെ നായാട്ടുകാരനായ ആ പ്രേഷിതനുണ്ടാകുന്നു.

(e) അവന്റെ ഉദ്ദേശശുദ്ധിയുടെ മാറ്റു കൂട്ടുന്നു

പ്രേഷിതൻ ഉപകരണം മാത്രം

ബാഹ്യമായ സംഗതികളിൽ മുഴുകി ജീവിക്കുന്നവരെക്കാൾ തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായ വീക്ഷണത്തിൽക്കൂടിയാണു് വിശ്വാസ

ത്തിൽ ജീവിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ സൽപ്രവൃത്തികളെപ്പറ്റി ഒരു തീരുമാനം ചെയ്യുന്നതു്. അതിന്റെ ബാഹ്യരൂപത്തെ അവൻ അത്ര പരിഗണിക്കുന്നില്ല. അവയിൽ ദൃശ്യമാകുന്ന ദൈവപരിപാലനയും അവയുടെ ആദ്ധ്യാത്മിക ഫലങ്ങളും മാത്രമാണു് അവൻ കാംക്ഷിയായി കരുതുന്നതു്.

ഒരു വെറും ഉപകരണമായി മാത്രം സ്വയം പരിഗണിക്കുന്നതിനാൽ, അവന്റെ ത്രാണിയിൽ അഭിമാനം കൊള്ളുക എന്നതിനെ അവൻ വെറുക്കുന്നു. തന്നെയല്ല വിജയ പ്രതീക്ഷ, അവന്റെ ബലഹീനതയിലുള്ള പൂർണ്ണബോധ്യത്തിലും, ദൈവത്തിലുള്ള അവന്റെ മനോവിശ്വാസത്തിലും അധിഷ്ഠിതമായിരിക്കയാൽ ആ വെറുപ്പു് വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടേയിരിക്കും.

ദൈവപരിപാലനയിൽ വിശ്വസിക്കുന്നു

ദൈവതിരുമനസ്സിനു പരിപൂർണ്ണമായി കീഴടങ്ങിയിരിക്കുന്നു എന്ന മനഃസ്ഥിതിയാൽ അവൻ ശക്തനാക്കപ്പെടുന്നു. അവന്റെ മനഃസ്ഥിതിയും, ദൈവവുമായി ആത്മാർത്ഥവും ഗാഢവുമായ സ്നേഹബന്ധമില്ലാത്ത പ്രഘോഷകന്റേതും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം സ്പഷ്ടമാകുന്നതു വിസ്മയകരം തന്നെയാണു്.

ദൈവതിരുമനസ്സിനു അവൻ പൂർണ്ണമായി അടിമപ്പെട്ടിരിക്കയാണെങ്കിലും അതു അവന്റെ തീക്ഷ്ണതയെ ഒട്ടും കുറയ്ക്കുന്നില്ല. തന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ കൊണ്ടു മാത്രമെ വിജയമുണ്ടാകയുള്ളൂ എന്നതോന്നുംവിധത്തിൽ അവൻ പ്രവർത്തിക്കുന്നു. പക്ഷെ യഥാർത്ഥത്തിൽ ദൈവത്തിൽനിന്നു മാത്രമാണു് അവൻ വിജയം പ്രതീക്ഷിക്കുന്നതു്. തന്റെ ആലോചനകളും പ്രതീക്ഷകളും ദൈവത്തിന്റെ അഗ്രാഹ്യമായ പരിപാലനയ്ക്കു സമർപ്പിക്കുവാൻ അവനു യാതൊരു വിഷമവുമില്ല. ദൈവപരിപാലനയാകട്ടെ അവന്റെ വിജയങ്ങളെക്കാൾ കൂടുതൽ അവന്റെ പരാജയങ്ങളെ ആത്മാക്കളുടെ നന്മക്കായി ഉപകാരപ്പെടുത്തുന്നു.

നിഷ്പക്ഷതാമനഃസ്ഥിതി

തന്മൂലം വിജയത്തിനോ അപജയത്തിനോ, എന്തിനും വിശുദ്ധമായ ഒരു നിഷ്പക്ഷതാമനഃസ്ഥിതി അവനുണ്ടാകുന്നു. എപ്പോഴും ഇപ്രകാരം പറയുന്നതിനു അവൻ സന്നദ്ധനാണു്. എന്റെ ദൈവമേ! ഞാൻ തുടങ്ങിയവേല പൂർത്തിയാക്കണമെന്നു അങ്ങു ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല! നല്ല ഫലം കിട്ടുന്നതിനുവേണ്ടിയുള്ള എന്റെ

പ്രയത്നങ്ങൾ ഉദാരതയോടുകൂടി എന്നാൽ മനഃശാന്തതയോടുകൂടി ഞാൻ ചെയ്യണമെന്നു മാത്രമേ അങ്ങു തിരുവുള്ളമാകുന്നുള്ളൂ. എന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ വിജയമാണോ, അതല്ല അവ പരാജയപ്പെടുകയാണെങ്കിൽ എനിക്കഭ്യസിക്കുന്നതിനിടവരുന്ന സുകൃതമാണോ അങ്ങേക്കു കൂടുതൽ മഹത്വം ഉണ്ടാക്കുന്നതു് എന്നു നിർണ്ണയിക്കേണ്ടതും അങ്ങുതന്നെയാണു്. പരിശുദ്ധവും ആരാധനീയവുമായ അവിടുത്തെ തിരുമനസ്സു് ആയിരം പ്രാവശ്യം വാഴ്ത്തപ്പെട്ടതാകട്ടെ. അങ്ങു് എനിക്കു വിജയം നൽകുന്നു എങ്കിൽ, പൊള്ളയായ ആത്മസംതൃപ്തിയുടെ ഏറ്റവും നിസ്സാരമായ ലക്ഷണങ്ങളെത്തന്നെ പാദങ്ങളുടെ കീഴിട്ടു ചവിട്ടുന്നതിനു അങ്ങേ വരപ്രസാദത്തിന്റെ ശക്തിയാൽ ഞാൻ പ്രാപ്തനാകട്ടെ. എന്റെ വേലയുടെ ഫലത്തെ നശിപ്പിക്കുന്നതാണു് ഉത്തമമെന്നു അങ്ങേ ദിവ്യപരിപാലന തീരുമാനിക്കുന്നെങ്കിൽ സ്വയം എളിമപ്പെടുന്നതിനും അങ്ങേ ആരാധിക്കുന്നതിനും എനിക്കനുഗ്രഹം തരിക.

തിരുസ്സന്നിധേ നേരിടുന്ന ഞെരുക്കങ്ങൾ കാണുമ്പോൾ പ്രേഷിതന്റെ ഹൃദയം തകരുന്നു. എന്നാൽ ആന്തരികജീവിതം നയിക്കുന്ന പ്രേഷിതന്റെയും, ആദ്ധ്യാത്മിക ചൈതന്യത്താൽ പ്രചോദിതനല്ലാതെ പ്രേഷിതനേറെയും പീഡാസഹനരീതികൾ തമ്മിൽ യാതൊരു പൊരുത്തവുമില്ല. ഒടുവിൽപ്പറഞ്ഞ പ്രേഷിതൻ വിഷമതകൾ നേരിടുമ്പോൾ പെരുമാറ്റരീതികൊണ്ടു് അവനുള്ള വിഷമതകളെ അവൻ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. നേരിടുവാൻ പോകുന്ന അപരിഹാര്യമായ നാശം നിമിത്തം അവൻ അക്ഷമനായിത്തീരുന്നു. ചൂടുപിടിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നു; അവന്റെ അധമമായ മനഃസ്ഥിതിയെ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു, അവൻ നിരാശപ്പെടുന്നു, ചിലപ്പോൾ പൂർണ്ണമായി അധഃപതിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. യഥാർത്ഥ പ്രേഷിതൻ സർവ്വവും നന്മക്കായി ഉപയോഗിക്കുന്നു. വിജയവും അപജയവും അവന്റെ പ്രതീക്ഷയെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനും, ദൈവപരിപാലനയുടെ കയ്യിൽ മനോവിശ്വാസത്തോടുകൂടി സ്വയം ഭരമേല്പിച്ചുകൊണ്ടു അവന്റെ ആത്മാവിനെ അവൻ വികസിപ്പിക്കുന്നു. അവന്റെ പ്രേഷിതജീവിതത്തിൽ, വിശ്വാസത്തിന്റെ ദൃഷ്ടാന്തം കാണിക്കുന്നതിനു അവനു സഹായകരമാകാത്തതായ ഒരു നിസ്സാര പ്രവൃത്തിപോലും ഇല്ല. ഏറ്റവും വലിയ ജോലിത്തിരക്കിന്റെ മദ്ധ്യേയും, അവന്റെ സ്നേഹത്തെ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിനു അവസരം നൽകാത്ത ഒരു നിമിഷവും അവനില്ല. ഹൃദയവികാരങ്ങളെ നിയന്ത്രിച്ചുകൊണ്ടു ഉദ്ദേശ്യപരിശുദ്ധി പാലിക്കുന്നതിനു അവൻ ശ്ര

മിക്കുന്നു. അങ്ങനെ അവന്റെ പ്രേഷിതവേല ഓരോ ദിവസം കഴിയുംതോറും കൂടുതൽനിസ്വാർത്ഥമാക്കുന്നതിനു അവനു സാധിക്കുന്നു.

ഇപ്രകാരം അനുദിനം അവനിലുള്ള വിശുദ്ധിയുടെ മൂല അവന്റെ ഓരോ പ്രവൃത്തിയിലും കൂടുതലായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. ആത്മരക്ഷയിൽ അവനുള്ള താല്പര്യം ആദ്യകാലത്തു പല അപൂർണ്ണതകളോടുകൂടിയതായിരുന്നു. അതു ക്രമേണ വിശുദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടു. അവസാനം ഈശോയിൽമാത്രം അവൻ ആത്മാക്കളെക്കാണുന്നു. ഈശോയിൽമാത്രം അവൻ അവരെ സ്നേഹിക്കുന്നു. ഈശോ വഴി അവൻ അവരെ ദൈവത്തിന്റെ പക്കലേയ്ക്കാനയിക്കുന്നു. "എന്റെ മക്കളെ! മിശിഹാ നിങ്ങളിൽ ഉരുവാകുവോളം ഞാൻ വീണ്ടും പ്രസവവേദന അനുഭവിക്കുന്നു.' (ഗാല: VI. 19)

[f]അതു് അധൈര്യത്തിനെതിരായുള്ള ഒരു പരിചയാണു്

പ്രേഷിതനിൽ ഉണ്ടാകേണ്ട നിസ്വാർത്ഥത

"എന്തെങ്കിലും സംഗതി ദൈവം സ്വയം ചെയ്യുവാൻ ഉദ്ദേശിക്കുമ്പോൾ മറവുള്ളവയെല്ലാം ബലഹീനങ്ങളോ ശൂന്യങ്ങളോ ആക്കുന്നു. പിന്നീടു അവിടുന്നു പ്രവർത്തിക്കുന്നു" എന്നു ബോസ്വേ പറയുന്നതിന്റെ അർത്ഥം, പ്രേഷിതവൃത്തിയുടെ ജീവൻ എന്തായിരിക്കണമെന്നു മനസ്സിലാക്കിയിട്ടില്ലാത്ത പ്രേഷിതനു ദുർഗ്രഹമാണു്.

നിഗളത്തേപ്പോലെ ദൈവത്തെ വേദനിപ്പിക്കുന്നതായി മറ്റൊന്നും ഇല്ല. ഉദ്ദേശശുദ്ധി ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടു വിജയം വരിക്കുന്നതിനു നാം ചെയ്യുന്ന ബദ്ധപ്പാടിൽ നമ്മെത്തന്നെ നാം ഒരു വിധ ദേവന്മാരായിക്കരുതുന്നു. നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികളുടെ കേന്ദ്രവും ലക്ഷ്യവും നാം തന്നെ ആയിത്തീരുന്നു. ഇത്തരം വിഗ്രഹാരാധനയെ ദൈവം വളരെയധികം വെറുക്കുന്നു. തന്റെ സൃഷ്ടികളിൽ നിന്നാവശ്യപ്പെടുന്ന നിസ്വാർത്ഥത പ്രേഷിതന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളിലില്ലെന്നു കാണുമ്പോൾ ആദികാരണനായ ദൈവം ആ രംഗത്തെ നിമിത്തകാരണങ്ങളുടെ സ്വതന്ത്രപ്രവർത്തനത്തിനു ചിലപ്പോഴെല്ലാം കൈവിട്ടു കൊടുക്കുന്നു. അതിന്റെ ഫലമോ? അതിവേഗത്തിൽ പ്രവർത്തനം മുഴുവൻ നശിച്ചു നിലംപരിശാകുന്നു.

ഊർജ്ജസ്വലനും, കൃത്യശുദ്ധിയും സേവനാസക്തനുമായ പ്രേഷിതൻ അവന്റെ സ്വഭാവത്തിനനുസരണമായി വളരെ തീക്ഷ്ണതയോടുകൂടി പ്രവർത്തനമാരംഭിക്കുന്നു. ഒരു പക്ഷെ പ്രശംസനീയമായ വിജയം അവനു സിദ്ധിച്ചേക്കാം. അതിൽ അവൻ

അഭിമാനംകൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്നു. അഹങ്കാരത്തോടുകൂടി അവൻ അതിനെ വീക്ഷിക്കുന്നു. ഈ പ്രവൃത്തി അവന്റെ പ്രവൃത്തിയാകുന്നു! വന്നു–കണ്ടു–വിജയിച്ചു–എന്ന സുപ്രസിദ്ധവാക്യം, അവനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സാർത്ഥകമായതായി അവൻ അഭിമാനിക്കുന്നു. അല്പം കഴിയട്ടെ ഒരു സംഭവം, അതു് ഒന്നുകിൽ ദൈവം അനുവദിച്ചിട്ടുണ്ടായതു്, അല്ലെങ്കിൽ പിശാചോ, ലോകമോ, അവന്റെ പ്രവർത്തനത്തിനെതിരായോ അല്ലെങ്കിൽ അവനു തന്നെ എതിരായോ പ്രവർത്തിച്ചു. ഫലമെന്തു്? പരിപൂർണ്ണനാശം. ഇതിലും പരിതാപകരമാണു് അവനിൽ നടന്നിട്ടുള്ള ആന്തരികനാശം. ഇന്നലെ ഉജ്ജ്വലനായിരുന്ന യോഹാവു്, ഇന്നു നൈരാശ്യക്കുണ്ടിൽ നിപതിച്ചു കിടക്കുന്നു. അവൻ എത്രയധികം അഭിമാനിക്കുകയും ആനന്ദിക്കുകയും ചെയ്യുവോ അത്രയധികം മനഃക്ലേശത്തിലും നൈരാശ്യത്തിലും അവൻ ആണ്ടുപോയിരിക്കുന്നു.

മനംതകർന്ന പ്രേഷിതൻ

നമ്മുടെ ദിവ്യരക്ഷകനുമാത്രമെ ഈ പതിതനെ ഉദ്ധരിക്കുന്നതിനു സാധിക്കുകയുള്ളു. മനം തകർന്നിരിക്കുന്ന പ്രേഷിതനോടു് മിശിഹാ പറയുന്നു: "എന്റെ മകനെ! എഴുന്നേല്ക്കുക. ഇതുവരെ നീ തനിച്ചു ജോലിചെയ്തു. അതിനുപകരം ഇനി എന്നോടുകൂടിയും ഞാൻ വഴിയായിട്ടും എന്നിലും പ്രവർത്തിക്കുവാൻ നീ തുടങ്ങുക! പക്ഷെ ആ ഭർഭാഗൻ ഈ സ്വരം കേൾക്കുന്നില്ല. എന്തെന്നാൽ ബാഹ്യമായ ഓരോ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ അവൻ മുഴുകിയിരിക്കുകയാണു്. മിശിഹായുടെ സ്വരം അവൻ കേൾക്കണമെങ്കിൽ വരപ്രസാദത്തിന്റെ ഒരത്ഭുതംതന്നെ നടക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു; അവന്റെ തുടർച്ചയായ അവിശ്വസ്തതനിമിത്തം ആ അത്ഭുതത്തിനു അവനു അർഹതയില്ല. ദൈവത്തിന്റെ ശക്തിയെപ്പറ്റിയും അവിടുത്തെ പരിപാലനയെപ്പറ്റിയും ചില അവ്യക്തസ്മരണകൾ അവന്റെ നൈർഭാഗ്യത്തിനു മദ്ധ്യേ അവനുണ്ടാകുന്നുണ്ടു്. അവന്റെ മനക്ലേശമാകുന്ന കാറിനെ പറപ്പിക്കുന്നതിനു ഇവ പര്യാപ്തമാകുന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, അതു അവനെ ആവരണം ചെയ്യുകൊണ്ടുതന്നെ ഇരിക്കുന്നു.

നമ്മുടെ കർത്താവിനെ ആത്മാക്കളിൽ ഉരുവാക്കുന്നതിനു നിയുക്തനായിരിക്കുന്ന യഥാർത്ഥ വൈദികന്റെ സ്ഥിതി ഇതിൽനിന്നു എത്രയോ വിഭിന്നമാകുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ ഹൃദയത്തിലും മനുഷ്യന്റെ ഹൃദയത്തിലും പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനു അദ്ദേഹത്തിനുള്ള രണ്ടു

പകരണങ്ങൾ പ്രാർത്ഥനയും ജീവിതവിശുദ്ധിയുമാകുന്നു. തീർച്ചയായും വളരെ ഉദാരതയോടുകൂടി അവൻ സേവനനിരതനായിരിക്കുന്നു. വിജയത്തിന്റെ വ്യാജരശ്മി ഒരു യഥാർത്ഥ പ്രേഷിതനെ ഒട്ടുംതന്നെ യോജിക്കാത്ത ഒരു കാഴ്ചയായിട്ടാണ് അവൻ എപ്പോഴും പരിഗണിക്കുന്നത്. കൊടുങ്കാറ്റുകൾ ഉണ്ടാകുന്നെങ്കിൽ അവ അവനെ ഒട്ടുംതന്നെ സ്പർശിക്കുന്നില്ല. ഏതു ലൗകിക കാരണങ്ങൾ നിമിത്തമാണ് അവയുണ്ടാകുന്നതെന്നു അവൻ ചിന്തിക്കുന്നില്ല. നാശങ്ങളുടെ കൂമ്പാരങ്ങളുടെ മദ്ധ്യേ "ഭയപ്പെടേണ്ട" എന്ന നാഥന്റെ സ്വരം അവന്റെ ആത്മാവിൽ മാറ്റൊലിക്കൊള്ളുന്നതായി അവൻ കേൾക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ നമ്മുടെ കർത്താവിനോടുകൂടി മാത്രമെ അവൻ പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുള്ളൂ. "ഭയപ്പെടേണ്ട" എന്ന ഈ സ്വരം തന്നെയാണല്ലൊ പണ്ടു കൊടുങ്കാറ്റുകളുടെ മദ്ധ്യേ അപ്പോസ്തോലന്മാർക്കു സമാധാനവും സുരക്ഷിതത്വവും വീണ്ടും പ്രദാനം ചെയ്തത്.

ദിവ്യകാരുണ്യത്തിൽ എഴുന്നെള്ളിയിരിക്കുന്ന നാഥാവിന്റെ നേരെ തന്റെ ഹൃദയം നവമായി ഒന്നുകൂടി ഉയർത്തുക, വ്യാകുലമാതാവിന്റെ നേരെയുള്ള ഭാഗ്യഭക്തിയെ പുനർജ്ജീവിപ്പിക്കുക, ഇവയാണ് ഞെരുക്കം നിമിത്തം അവനിലുണ്ടാകുന്ന ആദ്യ ഫലം.

പരാജയംകൊണ്ടു മടുക്കാത്ത പ്രേഷിതൻ

പരാജയംകൊണ്ട് അവന്റെ ഹൃദയം തകരുന്നില്ല, പ്രത്യുത നവമായ യുവചൈതന്യത്തോടെ പീഡകളിൽനിന്നു അവൻ പുറത്തുവരുന്നു. "അവന്റെ യൗവ്വനം കഴുകൻറേതുപോലെ നവീകരിക്കപ്പെട്ട"മെന്നാണല്ലൊ സങ്കീർത്തനകർത്താവു പ്രസ്താവിക്കുന്നത്. പരാജയങ്ങളുടെ മദ്ധ്യേ വിനയത്തോടുകൂടിയ ഈ വിജയമനോഭാവം അവനു എവിടെനിന്നാണു കിട്ടിയതു? അതിന്റെ രഹസ്യം മറ്റൊന്നുമല്ല. നാഥനു ദിവ്യരക്ഷകനോടുള്ള ഹൃദയൈക്യവും അങ്ങേ ശക്തിയിലുള്ള അചഞ്ചലമായ മനോവിശ്വാസവുമാണ്. ഈ മനോഭാവം നിമിത്തമാണല്ലോ വി. ഇഗ്നേഷ്യസ് ലയോള ഒരിക്കൽ ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിച്ചതു. "എന്റെ ഭാഗത്തു നിന്നുള്ള യാതൊരു കുറവും കൂടാതെ എന്റെ സഭ നിർത്തലാക്കപ്പെടുന്നപക്ഷം, ശാന്തതയും സമാധാനവും ഞാൻ പുനഃപ്രാപിക്കുന്നതിനു ദൈവത്തോടു കാൽമണിക്കൂർനേരത്തേയ്ക്കു സംഭാഷിച്ചാൽ മാത്രം മതിയായിരിക്കും" എന്നു. 'അപമാനങ്ങളുടെയും ക്ലേശങ്ങ

ളുടെയും മദ്ധ്യേ ആന്തരികജീവിതം കഴിക്കുന്ന ആത്മാവിന്റെ ഹൃദയം സമുദ്രമദ്ധ്യത്തിലെ പാറപോലെ ആയിരിക്കും' എന്നാണ് വി. ജോൺ വിയാന്നി പ്രസ്താവിക്കുന്നത്.

ഒരു പ്രേഷിതൻ തീവ്രയായും ക്ലേശങ്ങളും സഹിക്കുന്നുണ്ട്. അവന്റെ പ്രയത്നഫലം മുഴുവനും നശിച്ചു ശൂന്യമായതു് അവന്റെ ആട്ടകളിൽ പലരുടേയും നഷ്ടംനിമിത്തമായിരിക്കാം. ഒരു യഥാർത്ഥ ഇടയനു ഇതു എത്രയും ഹൃദയഭേദകമാണ്. പക്ഷെ ഇതുകൊണ്ടു അവന്റെ തീക്ഷ്ണതയ്ക്കു ഒരു വാട്ടവും തട്ടുന്നില്ല, എന്നല്ല വീണ്ടും തുടങ്ങുന്നതിനു അവന്റെ തീക്ഷ്ണത അവനെ ശക്തമാക്കും. ഒരാത്മാവിനെ മാത്രമെ രക്ഷിക്കുവാൻ സാധിച്ചുള്ളൂ എങ്കിൽത്തന്നെയും സർവ്വോപരി സഹനംവഴി സാധിച്ച ഒരു മഹാനേട്ടംതന്നെയാണ് അതു് എന്നു അവനറിയാം. ക്ലേശങ്ങളും ഉദാരതയോടെ സഹിക്കുന്നതുനിമിത്തം സുകൃതത്തിൽ അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിക്കുന്നതിനും ഇടയാകുന്നു എന്ന ചിന്തതന്നെ അവ ക്ഷമയോടെ സഹിക്കുന്നതിനു് അവനെ പ്രാപ്തനാക്കുന്നു.

മാത്രമല്ല, വിജയത്തിന്റെ വിത്തുകളും മാത്രമെ ദൈവം അവനിൽനിന്നാവശ്യപ്പെട്ടുള്ളൂ എന്നു് അവനറിയാം. ധാരാളമായ വിളവു് രേഖപ്പെടുത്തുന്നതു് പുറകെ വരുന്നവരായിരിക്കാം. അതു് അവരുടെ പ്രയത്നഫലമായിട്ടാണെന്നു അവർ കരുതുകയും ചെയ്തേക്കാം. പക്ഷെ കൃതജ്ഞതയ്ക്കു് അർഹമല്ലെന്നും വെറും ശുഷ്കമെന്നും കരുതപ്പെട്ടിരുന്നതും മുമ്പെ നടന്നതുമായ ചില പ്രയത്നങ്ങളുടെ ഫലമാണ് ഇതിനുള്ള ഹേതു എന്നു ദൈവം അറിയുന്നുണ്ട്. "നിങ്ങൾ അദ്ധ്വാനിച്ചിട്ടില്ലാതിരുന്നതു് കൊയ്യുവാൻ നിങ്ങളെ ഞാനയച്ചു, അദ്ധ്വാനിച്ചതു് മറ്റുള്ളവരാണല്ലോ. അവരുടെ അദ്ധ്വാനത്തിന്റെ ഫലത്തിലേയ്ക്കു നിങ്ങൾ പ്രവേശിച്ചിരിക്കുന്നു" (യോഹ: IV· 38) എന്നാണല്ലോ മിശിഹാ അരുളിച്ചെയ്യുന്നതു്.

ശ്ലീഹന്മാർ എന്തുകൊണ്ടു വിജയിച്ചു

പന്തക്കുസ്താപ്പെരുന്നാൾ ശ്ലീഹന്മാരുടെ പ്രേഷിതവേല എത്ര വിജയകരമായിരുന്നു. അവരുടെ വിജയത്തിന്റെ വിത്തു വിതച്ചതു് ന. കർത്താവല്ലയോ? അവിടുത്തെ പരസ്യജീവിതത്തിൽ അവിടുന്നു നല്കിയ ഉപദേശങ്ങളുടെയും മാതൃകകളുടെയും ഫലമല്ലെ ശ്ലീഹന്മാർ കൊയ്തെടുത്തതു്?

താൻ ചെയ്തതിനേക്കാൾ വലിയ കൃത്യങ്ങൾ ചെയ്യുവാനുള്ള ശക്തി ശ്ലീഹന്മാക്കു നല്കപ്പെടുമെന്നു് മിശിഹാതന്നെ മുൻകൂട്ടി

അവരെ അറിയിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. "സത്യംസത്യമായി ഞാൻ നിങ്ങളോട് പറയുന്നു, എന്നിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവൻ ഏവനോ അവനും ഞാൻ ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തികളും ചെയ്യും. ഞാൻ പിതാവിന്റെ പക്കലേക്കു പോകുന്നതുകൊണ്ടു ഇവയെക്കാളും വലിയവയും ചെയ്യും" (യോഹ. IV. 38)

എന്തു്? യഥാർത്ഥപ്രേഷിതൻ നിരാശനാകുകയോ? അല്പബുദ്ധികളുടെ വാക്കുകേട്ടു് അവൻ മനസ്സു മടിക്കുമെന്നോ? പരാജയങ്ങളും നിമിത്തം അവൻ അലസനായി വർത്തിക്കുമെന്നോ? അവന്റെ രഹസ്യജീവിതമെന്തെന്നും, മിശിഹായിലുള്ള അവന്റെ വിശ്വാസം എത്ര കുണ്ടെന്നും നിങ്ങളും ഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. തേനീച്ചയെപ്പോലെ വിശ്രമംകൂടാതെ ജോലിചെയ്യുന്ന ആ പ്രേഷിതൻ കൊള്ളചെയ്യപ്പെട്ട അവന്റെ തേനീച്ചക്കൂട്ടിൽ പുതിയ റാഖലുകളെ വീണ്ടും പണിയുന്നതിനു് സന്തോഷത്തോടുകൂടി ആരംഭിക്കും.

N. B. ദെസോനൊ എന്ന സേനാനിയുടെ താഴെ കൊടുത്തിരിക്കുന്ന പ്രാർത്ഥന ശ്രദ്ധേയമാണു്. അദ്ദേഹം അനുദിനം ജപിച്ചിരുന്ന ഒരു പ്രാർത്ഥനയാണിതു്. ബാഹ്യമായ സൽപ്രവൃത്തികളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവർക്കു് ഇതിലെ ആശയം സ്വന്തമാക്കിക്കൂടയോ?

"എന്റെ ദൈവമേ! ദരിദ്രനും, നിസ്സാരനും, യാതൊന്നും ഇല്ലാത്തവനുമായ എന്നെ കൃപയോടെ നോക്കേണമെ. എന്റെ നിസ്സാരതയെപ്പറ്റിയുള്ള പരിപൂർണ്ണ ബോധ്യത്തോടുകൂടി അങ്ങേ പാദങ്ങിങ്കൽ ഇതാ ഞാൻ നില്ക്കുന്നു. അങ്ങേയ്ക്കു സമർപ്പിക്കുന്നതിനു വല്ലതും എനിക്കുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ നന്നായിരുന്നു. പക്ഷെ ഞാൻ നികൃഷ്ടത മാത്രമാണു്. അങ്ങു് എന്റെ സമസ്തവുമാകുന്നു. അങ്ങാകുന്നു എന്റെ ധനം.

അങ്ങയുടെ മുമ്പിൽ ഞാൻ നിസ്സാരനായിരിക്കണമെന്നു അങ്ങു തിരുമനസ്സായതിൽ ഞാൻ അങ്ങയെ സ്തുതിക്കുന്നു. എന്റെ നീചത്വത്തേയും നിസ്സാരതയേയും ഞാൻ സ്നേഹിക്കുന്നു. സ്നേഹിക്കപ്പെടുന്നതുകൊണ്ടുള്ള സമാശ്വാസത്തിൽനിന്നും, സ്വസ്നേഹത്തിന്റെ ആത്മസംതൃപ്തിയിൽനിന്നും എന്നെ അകറ്റുന്നതിൽ ഞാൻ അങ്ങേയ്ക്കു നന്ദിപറയുന്നു. ഇച്ഛാഭംഗവും, കൃതഘ്നതയും, നിന്ദനവും, സഹിക്കേണ്ടിവരുന്നതിൽ ഞാൻ അങ്ങേയ്ക്കു സ്തോത്രം ചെയ്യുന്നു. അവ എനിക്കാവശ്യമാണെന്നും, സമ്മാനങ്ങളും എന്നെ അതിനിൽ നിന്നകറ്റിയേക്കുമെന്നും ഞാൻ ഏറ്റവുമറിയുന്നു.

എന്റെ ദൈവമേ! അങ്ങു എന്നെ പരീക്ഷിക്കുമ്പോൾ അങ്ങു വാഴ്ത്തപ്പെട്ടവനാകട്ടെ. അങ്ങേ കരങ്ങളാൽ ചീന്തപ്പെടുന്നതിനും തകർക്കപ്പെടുന്നതിനും, നശിപ്പിക്കപ്പെടുന്നതിനും ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നു. എന്നെ കൂട്ടത്തിൽ കൂട്ടതലായി ഞെരുക്കുക. ഒരു കെട്ടിടത്തിൽ ആശാരി ചെത്തിമിനുസപ്പെടുത്തുന്ന കല്ലുപോലെ ആകുന്നതിനു ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല, പ്രത്യുത വഴിയിൽനിന്നോ, ആറ്റിൽ നിന്നോ വാരിയെടുത്തു് കുമ്മായത്തിന്റെ കൂട്ടത്തിൽ ചേർത്തു മറഞ്ഞുപോകുന്ന മണൽത്തരികളിൽ ഒന്നാകുന്നതിനു് ഇനിക്കിടവരുത്തുക.

എന്റെ ദൈവമേ! ചിലപ്പോഴെല്ലാം അങ്ങേ ആശ്വാസത്തിന്റെ ഒരു രശ്മി എന്നിലേയ്ക്കയക്കുന്നതിനു് അങ്ങു തിരുച്ചിത്തമാകുന്നതിൽ ഞാൻ അങ്ങേ വാഴ്ത്തുന്നു. അവയെ എന്നിൽനിന്നു എടുത്തുകളയുന്നതിനാൽ ഞാൻ അങ്ങയെ സ്തുതിക്കുന്നു. അങ്ങു ചെയ്യുന്നതെല്ലാം നീതിയും നല്ലതുമാകുന്നു. എന്റെ മുട്ടുപാടിൽ ഞാൻ അങ്ങയെ വാഴ്ത്തുന്നു. അങ്ങയെ വേണ്ടപോലെ സ്നേഹിക്കാത്തതുകൊണ്ടു മാത്രമെ ഞാൻ ദുഃഖിക്കുന്നുള്ളു. അങ്ങേ തിരുമനസ്സു നിറവേറാണമെന്നല്ലാതെ മറെറാന്നും ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല.

അങ്ങു് എന്റെ ഗുരുനാഥനും ഞാൻ അങ്ങേ വസ്തുവുമാകുന്നു. എന്നെ വീണ്ടും വീണ്ടും തിരിക്കുകയോ മറിക്കുകയോ ചെയ്യുക. നശിപ്പിക്കുകയോ എന്റെ മേൽ പണിയുകയോ ചെയ്ക. അങ്ങേ സ്നേഹത്തിനുവേണ്ടി ശൂന്യമാക്കപ്പെടുന്നതിനു ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു,

അല്ലയോ! ഈശോ! ഞെരുക്കങ്ങളുടെ മദ്ധ്യേപോലും അങ്ങേ കരങ്ങൾ എത്ര ശാന്തമാണു്. ഞാൻ ക്രൂശിക്കപ്പെടട്ടെ. പക്ഷേ അങ്ങേയാൽ ഞാൻ ക്രൂശിക്കപ്പെടട്ടെ.” ആമ്മേൻ

നാലാം ഭാഗം

ആന്തരികജീവിതം നിമിത്തം പ്രേഷിതവേല ഫല സമൃദ്ധിയുള്ളതായിത്തീരുന്നു.

ഒന്നാം അദ്ധ്യായം

പ്രേഷിതവേല ഫലപ്രദമാകണമെങ്കിൽ ആന്തരികജീവിതം അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്.

നല്ലവരായതുകൊണ്ടുമാത്രം പ്രേഷിതവേല വിജയിക്കുകയില്ല.

ക്രൂഡാശകൾ അവയുടെ തനിശക്തിനിമിത്തം ഫലം പുറപ്പെടുവിക്കുന്നു. അതിന്റെ കാരണത്തെപ്പറ്റി ഇപ്പോൾ ഇവിടെയൊന്നും പ്രസ്താവിക്കാനുദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. മറവ് സൽകൃത്യങ്ങൾ ഫലദായകമാകണമെങ്കിൽ, അവ അനുഷ്ഠിക്കുന്ന ആളിനു ചില ഗുണവിശേഷങ്ങൾ വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. "ആർ എന്നിലും, ഞാൻ അവനിലും വസിക്കുന്നുവോ അവൻ വളരെ ഫലങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിക്കും." (യോഹ: xv. 5) എന്ന് മിശിഹാ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതിന്റെ സത്യം ഗ്രഹിക്കുന്നപ്രേഷിതന്റെ പ്രവൃത്തികൾക്കു ദൈവാനുഗ്രഹമുണ്ടായി സമൃദ്ധമായ ഫലം ലഭിക്കും. ഈ പ്രമാണമുള്ളപ്പോൾ ന്യായങ്ങൾകൊണ്ട് അവയുടെ ഫലദായകത്വത്തെ സമർത്ഥിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. അനുഭവസാക്ഷ്യത്തിൽ അതിനെ ഒന്നു ശക്തിപ്പെടുത്തിപ്പറയുവാൻ മാത്രമെ ഇവിടെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നുള്ളൂ.

പെൺകുട്ടികൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള രണ്ട് അനാഥശാലകളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ മുപ്പതുകൊല്ലത്തോളം സസൂക്ഷ്മം നിരീക്ഷണം ചെയ്യുന്നതിനു ഞങ്ങൾക്കു സാധിച്ചു. രണ്ടു വ്യത്യസ്ത സന്ന്യാസിനിസഭകളാണ് അവ നടത്തിയിരുന്നത്. രണ്ടിനുംപ്രത്യക്ഷമായ അധഃപതനത്തെ നേരിടേണ്ട ഒരു കാലഘട്ടം ഉണ്ടായിരുന്നു. വസ്തുതകൾ

യഥാതഥം പ്രസ്താവിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഒരു ദോഷവും വരാനില്ലല്ലോ. സ്ഥിതിയിലും പ്രായത്തിലും സമക്കാരായ പതിനാറു അനാഥക്കുട്ടികളെ ഈ രണ്ടു അനാഥശാലകളും സ്വീകരിച്ചു. ഈ കുട്ടികൾക്കു ഇരുപത്തിയൊന്നു വയസ്സു തികഞ്ഞപ്പോൾ അവർ അനാഥശാലയിൽനിന്നും പുറത്തു വരുകയും ചെയ്തു. അവരെ എല്ലാവരെയും ഓരോ നല്ല നിലയിലാക്കി എന്നു സംതൃപ്തി അനാഥശാലാധികൃതർക്കുണ്ടായിരുന്നു. അവർ അനാഥശാലയിലായിരുന്നപ്പോൾ പ്രതിദിനം ദിവ്യകാരുണ്യം സ്വീകരിച്ചിരുന്നു, ഉത്തമകത്തോലിക്കാജീവിതം നയിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ അവർ അനാഥശാലയിൽ നിന്നു പുറത്തു വന്നു എട്ടുമാസം തികയുന്നതിനുമുമ്പ് ഒരു അനാഥശാലയിലെ മൂന്നും, മറേതിലെ രണ്ടും പെൺകുട്ടികൾ പ്രതിദിനം ദിവ്യകാരുണ്യം സ്വീകരിച്ചിരുന്ന പതിവു് ഉപേക്ഷിച്ചു. എന്നുമാത്രമല്ല ആ സ്ഥലത്തുള്ളവർക്കെല്ലാം വലിയ ഉത്പ്പിനു കാരണമാകത്തക്കവിധം സാന്മാർഗ്ഗികമായി അധഃപതിച്ചു് പരസ്യ പാപിനികളായിത്തീർന്നു. ശേഷിച്ച പതിനൊന്നുപേരിൽ ഒരു ഒറ്റ ആൾമാത്രമെ യഥാർത്ഥ കത്തോലിക്കാജീവിതം നയിച്ചൊള്ളൂ. ജീവിതസ്ഥിതിയിലുള്ള വ്യത്യാസംകൊണ്ടോ സാഹചര്യഭേദംകൊണ്ടോ അല്ല ഇങ്ങനെ സംഭവിച്ചതു്. അനാഥശാലാധികൃതർ അവരെ എല്ലാവരെയും വളരെ നല്ലനിലയിൽ ആക്കിത്തീർത്തതാണു്.

ഇതിൽ ഒരു അനാഥശാലയുടെ അധിപയായ മദറിനെ പതിനൊന്നു കൊല്ലത്തിനുശേഷം തൽസ്ഥാനത്തുനിന്നു മാറ്റുകയും മറെറാരാളെ നിയമിക്കുകയും ചെയ്തു. ആറുമാസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ആ അനാഥശാലയുടെ അന്തരീക്ഷത്തിൽ സമൂലമായ ഒരു പരിവർത്തനമുണ്ടായി.

മൂന്നുകൊല്ലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ മറേറ അനാഥശാലയിലും ഇതേപരിവർത്തനംതന്നെ ദൃശ്യമായി. അവിടത്തെ കന്യാസ്ത്രീകൾക്കും ശ്രേഷ്ഠത്തിയ്ക്കും മാറ്റമൊന്നും ഉണ്ടായില്ല; കപ്യോൻ ഒന്നു മാറി എന്നുമാത്രം.

ഈ പരിവർത്തനങ്ങൾക്കുശേഷം ഈ രണ്ടു അനാഥശാലകളിൽനിന്നും പുറത്തുവന്നിട്ടുള്ള പെൺകുട്ടികളാരും മോശമായ ജീവിതം നയിക്കുന്നതിനിടവന്നിട്ടില്ല. അവരും അവരുടെ ഇരുപത്തിയൊന്നാമത്തെ വയസ്സിൽത്തന്നെയാണു അനാഥശാലവിട്ടു പുറത്തുവന്നിട്ടുള്ളതു്. ഒരു അപവാദവും കൂടാതെ എല്ലാവരും ആയുസ്സുമുഴുവനും ഉത്തമകത്തോലിക്കാജീവിതം നയിച്ചു.

ഈ പരിവർത്തനങ്ങൾക്കുള്ള കാരണം വളരെ വിശദമാണ്. ഈ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ മേലധികാരികൾ അല്ലെങ്കിൽ അവയിൽ നിവസിച്ചിരുന്ന പെൺകുട്ടികളെ കമ്പസ്സാരിപ്പിച്ചിരുന്നവർ അവരെ വേണ്ടവിധത്തിൽ ആത്മീയമായി നയിക്കുകയും നിയന്ത്രിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നില്ല. വരപ്രസാദത്തിന്റെ പ്രവൃത്തികൾ അവരിൽ പൂർണ്ണമായി സ്തംഭിപ്പിക്കുന്നതിനോ, കുറഞ്ഞപക്ഷം കുറച്ചുകളയുന്നതിനോ ഇതു ധാരാളം മതി. ആദ്യത്തെ മഠത്തിലെ ശ്രേഷ്ഠത്തിയും, രണ്ടാമത്തേതിലെ കപ്യോനും യഥാർത്ഥ ഭക്തരായിരുന്നു. പക്ഷെ, അവർ സാരമായ ആന്തരികജീവിതം നയിക്കുന്നവരല്ലായിരുന്നു. തൻനിമിത്തം ശാന്തവും സുസ്ഥിരവുമായ സുകൃതജീവിതം നയിക്കുന്നതിനു അവരുടെ കീഴിലുള്ളവരെ പ്രാപ്തരാക്കുവാൻ അവക്കു സാധിച്ചില്ല. ഉപരിപ്ലവമായ മനോവികാരങ്ങളോ സാഹചര്യങ്ങളോ അതിതീക്ഷ്ണതയോ നിമിത്തം ചെയ്യുന്ന സുകൃതാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ നിലനില്ക്കുകയില്ല. ചില ആചാരങ്ങളും പതിവുകളും കൃത്യമായി അനുഷ്ഠിച്ചുകൊണ്ടു പോകുക എന്നതു മാത്രമാണ അവരുടെ ഭക്തകൃത്യം. തൻനിമിത്തം അചഞ്ചലമായ വിശ്വാസം അവക്കുണ്ടാകുകയില്ല, അവരുടെ ദൈവസ്നേഹത്തിനു തീക്ഷ്ണത ഉണ്ടാകുകയില്ല. വേരുറയ്ക്കാത്തതും വികാരാത്മകവുമായ സുകൃതമേ അവക്കുണ്ടാകയുള്ളു. ഉറപ്പില്ലാത്തതും നാട്യം നിറഞ്ഞതും പതിവായി അഭ്യസിച്ചുകൊണ്ടുപോരുന്ന സുകൃതാനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ അടങ്ങുന്നതുമായ അവരുടെ ഭക്തി വെറും പ്രകടനത്തെമാത്രമാണ് പ്രധാനമായി ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു. സ്വഭാവശുദ്ധവല്ക്കരണം സാധിച്ചിട്ടില്ലാത്തവരും തങ്ങളുടെ വികാരങ്ങളും സങ്കല്പങ്ങളുംകൊണ്ടുമാത്രം നിയന്ത്രിക്കപ്പെടുന്നവരുമായ നല്ല കുട്ടികളെ പരിശീലിപ്പിക്കുന്നതിനു വികാരാത്മകമായ ഭക്തി (Sentimental Piety) മാത്രമുള്ളവരെക്കൊണ്ടു സാധിക്കുകയില്ല. ക്രിസ്തീയജീവിതത്തിന്റെ വിശാലമായ വിവിധ വശങ്ങളെപ്പറ്റി നല്ലതുപോലെ ഗ്രഹിക്കുന്നതിനും, നല്ല സ്വഭാവഭാർഢ്യം സിദ്ധിക്കുന്നതിനും ആഴത്തിൽ വേരുറച്ചിട്ടുള്ള സുകൃതം കൂടിയെ തീരൂ. അല്ലെങ്കിൽ പെൺകുട്ടികളെ ജീവിതസമരത്തിൽ ക്രിസ്തീയമാംവിധം പോരാടുന്നതിനു ശക്തരായ സ്ത്രീകളാക്കിത്തീർക്കുന്നതിനു അവക്കു സാധിക്കുകയില്ല. കൂടിയപക്ഷം അവരുടെ ഭക്തിക്കു കഴിയുന്നതു, കൂട്ടിനകത്തു കിടക്കുന്ന കിളികളെപ്പോലെ ഈ പാറാവിൽനിന്നും വിമുക്തരായി അവർ വിഭാവനം ചെയ്യുന്ന സുഖവും സ്വാതന്ത്ര്യവും അനുഭവിക്കുന്നതിനുള്ള ദിവസത്തെ അക്ഷമയോടെ പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പെൺകുട്ടികളെ, കു

റോമാളുത്തേയ്ക്കു മഠത്തിൽ സൂക്ഷിക്കാമെന്നുള്ളതു മാത്രമാണ്. ആന്തരികജീവിതം നയിക്കാത്ത പ്രേഷിതക്കു ഇതിൽ മെച്ചമായ ഒരു പരിശീലനം ദൈവം തങ്ങളെ ഏല്പിച്ചിരിക്കുന്ന ആത്മാക്കൾക്കു് നല്കുന്നതിനു സാധിക്കുകയില്ല.

മേൽപ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ട രണ്ടു മഠങ്ങളിൽ ഒന്നിലെ ശ്രേഷ്ഠത്തിയും മറേതിലെ കപ്യോനും മാറി. ഉടൻതന്നെ അവിടെ നടന്ന പരിവർത്തനം എത്ര വലുതായിരുന്നു. ഇതുവരെ ഗ്രഹിച്ചിരുന്നതിനേക്കാൾ വ്യത്യസ്തമായവിധത്തിൽ പ്രാർത്ഥനയെ അവർ ഇപ്പോൾ മനസ്സിലാക്കുന്നു. കൂദാശകളുടെ സ്വീകരണം അവരിൽ വലിയ മാറ്റംവരുത്തുന്നു. കപ്പേളയിലും എന്നല്ല ക്ലാസ്സുമുറിയിലും ഉല്ലാസസ്ഥലത്തും ഈ പെൺകുട്ടികളുടെ പെരുമാറ്റം വളരെ ഭിന്നമായിട്ടാണ്. ശാന്തമായ മുഖപ്രസാദവും ചൈതന്യവും ആത്മികകാര്യങ്ങളിലുള്ള ജിജ്ഞാസയും അവരിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിരുന്നു. സുകൃതജീവിതം നയിക്കുന്നതിനുള്ള ആഗ്രഹം പ്രതിദിനം അവരിൽ വളർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. ചിലർ മഠത്തിൽചേർന്നു് ദൈവത്തിനു തങ്ങളെത്തന്നെ ബലിയായി സമർപ്പിച്ചു ജീവിക്കുന്നതിനു ആത്മാർത്ഥമായും തീക്ഷ്ണമായും ആഗ്രഹിച്ചു. ഈ പരിവർത്തനങ്ങൾക്കെല്ലാം കാരണമെന്താണു്? പുതിയ ശ്രേഷ്ഠത്തിയും പുതിയ കപ്യോനും ആന്തരികജീവിതം നയിക്കുന്നവരായിരുന്നു എന്നതു മാത്രം.

പലേ ബോർഡിങ്ങുകളിലും സ്കൂളുകളിലും ആതുരശുശ്രൂഷാലയങ്ങളിലും ക്ലബ്ബുകളിലും, ഇടവകകളിലും, സന്ന്യാസസമൂഹങ്ങളിലും, സെമിനാരികളിലും ഇതേവിധത്തിലുള്ള പരിവർത്തനങ്ങൾ ഇതേകാരണത്താൽ നടക്കുന്നതായി സൂക്ഷ്മനിരീക്ഷകർക്കു ഗ്രഹിക്കുവാൻ സാധിക്കും.

എന്തുകൊണ്ടു് സൽപ്രവർത്തനങ്ങൾ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന ഫലം പുറപ്പെടുവിക്കുന്നില്ല

വി. യോഹന്നാൻക്രൂസ് പ്രസ്താവിക്കുന്നതു ഇത്തരുണത്തിൽ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധേയമാണ്. അദ്ദേഹം പറയുന്നു: "ബാഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ നിമഗ്നരായിരിക്കുന്നവർ, തങ്ങളുടെ പ്രസംഗങ്ങളാലും മറ്റു സൽപ്രവർത്തനങ്ങളാലും ലോകത്തെ ഇളക്കുന്നു എന്നഭിമാനിക്കുന്നവർ, സ്വല്പസമയത്തേയ്ക്കു സ്വയം ഒന്നു പരിശോധിക്കട്ടെ. പ്രാർത്ഥനയ്ക്കും ആന്തരികജീവിതാഭ്യസത്തിനും അവർ കൂട്ടുതലായി ശ്രമിച്ചിരുന്നു എങ്കിൽ, അവർ നൽകുമെന്നു സ്വയം പ്രശംസിക്കു

ന്ന നല്ല ദൃഷ്ടാന്തത്തെക്കാൾ വളരെ കൂടുതലായ നന്മ അവർ നിമിത്തം തിരുസ്സഭയ്ക്കു കിട്ടുകയും ദൈവമഹത്വം വളരെ വർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യുമെന്നു എന്നു അവർ നിശ്ചയാസം മനസ്സിലാക്കുമായിരുന്നു.

"ഇവർ ആന്തരികജീവിതം നയിച്ചിരുന്നു എങ്കിൽ അവരുടെ ജീവിതം മുഴുവൻ പാഴാക്കിക്കളയുന്ന ആയിരം സൽകൃത്യങ്ങൾ കൊണ്ടു സാധിക്കാവുന്ന നന്മ, ഒരു ഒറ്റ സൽകൃത്യംകൊണ്ട് അതും വളരെ കുറച്ചു പ്രയത്നംകൊണ്ടു ലോകത്തിനു കൈവരുത്തുന്നതിനു അവക്കു സാധിക്കുമായിരുന്നു. ഇത്തരത്തിലുള്ള ഫലം പുറപ്പെടുവിക്കത്തക്ക ഭക്തി മാനസിക പ്രാർത്ഥനകൊണ്ടു അവർ പ്രാപിക്കും. ഇതില്ലെങ്കിലോ വെറും പെരുമ്പറ മുഴക്കുന്നതിനുമാത്രമേ അവക്കു സാധിക്കയുള്ളൂ. അടകല്ലിൽ അടിക്കുന്ന ചുറ്റിക, സമീപപ്രദേശങ്ങളെ മാറ്റൊലിക്കൊള്ളിക്കത്തക്ക വലിയ സ്വരം പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതുപോലെ വെറും സ്വരം പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതിനു മാത്രമേ ഇക്കൂട്ടരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ഉപകരിക്കുകയുള്ളൂ. അവക്കു ഒന്നംതന്നെ ചെയ്യുവാൻ സാധിക്കയില്ല. എന്നല്ല പലപ്പോഴും ഗുണത്തിനുപകരം ദോഷമായിരിക്കും ഉണ്ടാകുക. ഇങ്ങനെയുള്ള പ്രേഷിതൻ അഹങ്കാരത്താൽ ഉന്മത്തനാകുകകൂടി ചെയ്താൽ ഉണ്ടാകുന്ന സ്ഥിതി അഹോ! എത്ര ഭയങ്കരം. ദൈവം ആ ആത്മാവിനെ രക്ഷിക്കട്ടെ. ബാഹ്യമായ കാര്യകർമ്മംകൊണ്ടു നാം വഞ്ചിതരാകരുതു്. ഈ ആത്മാവിനെക്കൊണ്ടു യാതൊന്നും ചെയ്യുവാൻ സാധിക്കയില്ല എന്നതു് വെറും പരമാർത്ഥം മാത്രമാണു്. എന്തെന്നാൽ, ദൈവാനുഗ്രഹം കൂടാതെ ഒരു ഒറ്റ നന്മപ്രവൃത്തിപോലും ചെയ്യുവാൻ സാധ്യമല്ല. ആന്തരികജീവിതം നയിക്കാത്ത പ്രേഷിതനെപ്പറ്റി കഷ്ടം എത്രവളരെ അധികം എഴുതാനുണ്ടെന്നോ! ഇക്കൂട്ടർ എല്ലാവരുടേയും പ്രീതി സമ്പാദിക്കുന്നതിനും സ്വന്തം പെരുമ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതിനും തങ്ങളുടെ കീർത്തി നിലനിർത്തുന്നതിനും പറ്റിയ വൻകാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിനു വെമ്പൽകൊള്ളുന്നു. എല്ലാവിധത്തുകളെയും മുളപ്പിക്കുകയും വളർത്തുകയും ചെയ്യുന്ന ജീവന്റെ നീരുറവ ഏതാണു് എന്നു ഇവർ മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല."

വി. യോഹന്നാൻ ക്രൂസിന്റെ മേലുദ്ധരിച്ച വാക്യങ്ങളിൽ ചിലതു് "ശപിക്കപ്പെട്ട പ്രവർത്തനങ്ങൾ" എന്നും മറവും വി. ബർണ്ണാർദ് പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതിനോടു് തുല്യമാണു്. വി. യോഹന്നാൻ ക്രൂസിന്റെ ഈ പ്രസ്താവന അതിശയോക്തിപരമാണെന്നു ഒരു പക്ഷെ നമുക്കു തോന്നിയേക്കാം. എന്നാൽ വിശുദ്ധന്റെ സ്വഭാ

വം ശരിക്കു മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ളവർ ഇങ്ങനെ വിചാരിക്കയില്ല. എന്തെന്നാൽ വിശുദ്ധന്റെ വിധേകം പ്രസിദ്ധമാണു്. അസാധാരണമായ മാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെ വിശുദ്ധി പ്രാപിക്കുന്നതിനുള്ള അഗ്രഹത്തെ വളരെ കരുതലോടെ വീക്ഷിക്കേണ്ടതാണു് എന്നായിരുന്നു വിശുദ്ധന്റെ അഭിമതം. വളരെ അഗാധമായ സംഗതികളെ വളരെ തെളിവായും സൂക്ഷ്മമായും പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിനു വിശുദ്ധനു നിഷ്പ്രയാസം സാധിച്ചിരുന്നു. വി. യോഹന്നാൻക്രൂസിലുണ്ടായിരുന്ന ഈ ഗുണവിശേഷങ്ങളെ എത്രയും ശക്തിയായ ഭാഷയിലാണു ബോസെ വർണ്ണിക്കുന്നതു്. ഇനി, ആന്തരികജീവിതാഭ്യാസംകൊണ്ടു് പ്രേഷിതവേല ഫലപ്രദമായിത്തീരുന്നതെങ്ങനെയെന്നു നമുക്കു പരിശോധിക്കാം.

(a) ആന്തരികജീവിതാഭ്യസനം നമ്മിൽ ദൈവാനുഗ്രഹത്തെ വർദ്ധിക്കുന്നു

"വൈദികന്റെ ആത്മാവിനെ സംതൃപ്തികൊണ്ടു് ഞാൻ ഉന്മത്തമാക്കും. എന്റെ ജനങ്ങളെ അനുഗ്രഹങ്ങൾകൊണ്ടു ഞാൻ നിറയ്ക്കും" (ഏറമ്യ: XXI. 14). ഈ വാക്യത്തിലെ രണ്ടു ഭാഗങ്ങളും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം പ്രത്യേകം പരിശോധിക്കേണ്ടതാണു്. എന്റെ വൈദികർക്കു കൂടുതൽ തീക്ഷ്ണതയോ, കൂടുതൽ ത്രാണിയോ നൽകുമെന്നല്ല ദൈവം പറയുന്നതു്. "ഞാൻ അവരുടെ ആത്മാക്കളെ കൂടുതൽ ഉന്മത്തമാക്കു"മെന്നാണു പറയുന്നതു്. "എന്റെ ചൈതന്യംകൊണ്ടു ഞാൻ അവരെ നിറയ്ക്കും. എന്റെ പ്രത്യേകവരങ്ങളെ ഞാൻ അവർക്കു നൽകും. അങ്ങനെ എന്റെ ജനം എന്നിൽ നിന്നു ധാരാളം വരപ്രസാദം പ്രാപിക്കും." എന്നല്ലാതെ മറെറന്താണു് ഈ വാചകത്തിന്റെ അർത്ഥം?

ദൈവത്തിനു തന്റെ വരപ്രസാദം യഥേഷ്ടം വിതരണം ചെയ്യാമായിരുന്നു. ആയതിനു തന്റെ ശുശ്രൂഷകരുടെ ഭക്തിയോ, വിശ്വാസികളുടെ സ്വഭാവഗുണങ്ങളോ പരിഗണിക്കേണ്ടാവശ്യം ദൈവത്തിനില്ല. ശിശുക്കളുടെ ജ്ഞാനസ്നാനാവസരത്തിൽ ഈ വിധമാണല്ലോ ദൈവം പ്രവർത്തിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ ദൈവപരിപാലനയുടെ സാധാരണ നിയമമനുസരിച്ചു് മേൽ പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ട രണ്ടു സംഗതികളും ദൈവിക ദാനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നുണ്ടു്.

"എന്നെക്കൂടാതെ നിങ്ങൾക്കു ഒന്നും ചെയ്യുന്നതിനു സാധിക്കുകയില്ല." (യോഹ: XII. 5) ഇതാണു തത്വം. ദൈവം ഗാഗുൽത്തായിൽവെച്ചു നരകുലപരിത്രാണാർത്ഥം രക്തം ചിന്തി. ഈ രക്തം ചിന്തൽ ഫലദായകമാകേണ്ടതു് എങ്ങനെ വേണമെന്നാണു് അവിടുന്നു തീരുമാനിച്ചതു്? ആന്തരികജീവിതം വഴിയായിട്ടതന്നെ. അതു് അത്ഭുതാവഹമാംവണ്ണം അവിടുന്നു അവർക്കു പ്രദാനം ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. പന്തക്കുസ്താദിനത്തിനു മുമ്പു് ശ്ലീഹന്മാരുടെ സ്ഥിതി എത്ര പരിതാപകരമായിരുന്നു? അവരുടെ ആശയങ്ങളും ആദർശങ്ങളും എത്ര ഇടുങ്ങിയതായിരുന്നു? പക്ഷെ, പരിശുദ്ധാത്മൻ അവരെ ആന്തരികജീവിതം നയിക്കുന്നവരാക്കിത്തീർത്ത നിമിഷം മുതൽ അവരുടെ പ്രസംഗങ്ങളും എത്ര അത്ഭുതാവഹങ്ങളായ ഫലങ്ങളാണു പുറപ്പെടുവിച്ചതു്? ഈവിധം സാമാന്യമായി ദൈവം ഇനിമേൽ പ്രവർത്തിക്കയില്ല. അവിടുന്നു നല്കുന്ന വരപ്രസാദത്തോടു ഓരോ ആത്മാവും സഹകരിക്കുന്നതിനനുസരിച്ചേ ഇനിമേൽ ദൈവം പ്രവർത്തിക്കയുള്ളൂ. അതും സ്വതന്ത്രമായും ത്യാഗബുദ്ധിയോടുകൂടിയും വരപ്രസാദത്തോടു സഹകരിക്കുന്നെങ്കിൽ മാത്രം. പന്തക്കുസ്താദിനത്തിലാണു തിരുസ്സഭ ഔദ്യോഗികമായി പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെട്ടതു്. അന്നു് മിശിഹാ പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ അവർക്കു പ്രദാനം ചെയ്തു. തൽഫലമായി അവർ ആന്തരികജീവിതം നയിക്കുന്നവരായിത്തീർന്നു. അതിനശേഷമാണു അവിടെ വന്നുചേർന്ന ജനതതിയോടു അവർ പ്രസംഗിച്ചതും, അവരിൽ അനേകരെ സ്നാനപ്പെടുത്തിയതും. ഈ വസ്തുതകളിൽനിന്നു നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതു് എന്താണു്? നരവർഗ്ഗത്തിന്റെ സഹരക്ഷകർ എന്ന സ്ഥാനം നാം സ്വീകരിക്കുന്നതിനു മുമ്പു് ഒന്നാമതായി നമ്മുടെ വ്യക്തിപരമായ ത്രുടീകരണം നാം സാധിക്കണം എന്നാണു്.

പ്രാർത്ഥന സർവ്വപ്രധാനം

യഥാർത്ഥ പ്രേഷിതർ ബാഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങളേക്കാൾ പ്രാർത്ഥനയും ത്യാഗവുമാണു് തങ്ങളുടെ വേല വിജയപ്രദമാക്കുന്നതിനുള്ള ഉപാധികളായി സ്വീകരിക്കുന്നതു്. ഫാദർ ലൊക്കാർഡെ പ്രസംഗിക്കുന്നതിനു മുമ്പു് ദീർഘസമയം പ്രാർത്ഥിച്ചിരുന്നു. പ്രസംഗത്തിനുശേഷം ഉടൻ മുറിയിലേക്കു മടങ്ങി സായം ചമ്മട്ടികൊണ്ടടിച്ചിരുന്നു. ഫാദർ മോൺസാബ്രേ, നോത്രെ ദാം ദേവാലയത്തിൽ പ്രസംഗിക്കുന്നതിനു മുമ്പായി മുട്ടിന്മേൽ നിന്നുകൊണ്ടു പൂർണ്ണജപമാല ജപിച്ചിരുന്നു. ഇതേപ്പറ്റി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു സ്നേഹി

തൻ അദ്ദേഹത്തോട് ചോദിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം വിനോദമായി നൽകിയ മറുപടി ഇപ്രകാരമായിരുന്നു. "ഞാൻ ഒരു മരുന്നുകൂടി സേവിക്കുകയായിരുന്നു." "പ്രേഷിതവേലയുടെ വിജയത്തിന്റെ രഹസ്യം സ്വാഭാവികഗുണവിശേഷങ്ങളുടെ പ്രകടനത്തിലല്ല, പ്രത്യുത കുരിശുരൂപത്തിന്റെ പാദത്തിങ്കലാണ്" എന്നു വി. ഫ്രാൻസ്വാത്തുര പ്രസ്താവിക്കുന്നു. ഈ പ്രസ്താവനയാണ മേൽ പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ട രണ്ടു സന്യാസികളുടെയും ആദർശം. വി. ബർണ്ണാർഡ പറയുന്നു: "പ്രസംഗം, പ്രാർത്ഥന, മാതൃക, ഈ മൂന്നുസംഗതികളും നിലനില്ക്കും.. എന്നാൽ ഇവയിൽ ഏറ്റം വിശിഷ്ടമായതു് പ്രാർത്ഥനയാകുന്നു" പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി പ്രസംഗം ഉപേക്ഷിക്കുവാൻ ഫ്രീഹന്മാർ ഒരിക്കൽ തീരുമാനിച്ചു. ഈ തീരുമാനത്തെ പരാമർശിക്കവെ, വി. ബർണ്ണാർഡ് പറയുന്നു: "ഒന്നാമതായി പ്രാർത്ഥിക്കുക, രണ്ടാമതായി പ്രസംഗിക്കുക."

പ്രാർത്ഥനാചൈതന്യത്തിന്റെ സ്വഭാവപ്രാധാന്യത്തെപ്പറ്റിന. ദിവ്യരക്ഷകൻ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതു് ഈ കൃതിയിൽ പലപ്രാവശ്യം ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ലോകത്തെയും വരുവാനിരിക്കുന്ന തലമുറകളേയും സുവിശേഷത്തെ സ്വീകരിക്കുവാനിരുന്ന വലിയ ജനക്കൂട്ടത്തെയും വീക്ഷിക്കവെ, ഹൃദയം നീറിക്കൊണ്ടു് മിശിഹാ അരുളിച്ചെയ്യുന്നു: "കൊയിത്തു വളരെ, വേലക്കാരൊ ചുരുക്കം" (മത്താ: IX. 37) തന്റെ സുവിശേഷത്തെ ഏറ്റവും വേഗത്തിൽ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനു അവിടുന്നു നിർദ്ദേശിക്കുന്ന മാർഗ്ഗമെന്താണു്? അതൻസിലെ വിദ്യാകേന്ദ്രങ്ങളിൽപ്പോയി പഠിക്കുന്നതിനു തന്റെ ശിഷ്യന്മാരോടു അവിടുന്നു ആവശ്യപ്പെട്ടുവോ? അല്ലെങ്കിൽ, എങ്ങനെ സാമ്രാജ്യങ്ങൾ കീഴടക്കുകയും ഭരിക്കുകയും ചെയ്യണമെന്നു അഭ്യസിക്കുവാൻ റോമയിൽപ്പോയി സീസറന്മാരുടെ കീഴിൽ അഭ്യസനം നടത്തുവാൻ അവിടുന്നാവശ്യപ്പെട്ടുവോ? തീക്ഷ്ണതയുള്ളവരെ, ദിവ്യഗുരുവിന്റെ വാക്കുകളെ സശ്രദ്ധം കേൾക്കുവിൻ, വളരെ വിശദമായ നിർദ്ദേശം അവിടുന്നു നൽകുന്നു. "അതുകൊണ്ടു തന്റെ കൊയിത്തിനു വേലക്കാരെ അയയ്ക്കുവാൻ കൊയിത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥനോടു നിങ്ങൾ പ്രാർത്ഥിക്കുവിൻ." (മത്താ: IX.38) സമർത്ഥമായ സംഘടനകൾ, സമ്പാദിക്കേണ്ട വിഭവങ്ങൾ, പണിയേണ്ട പള്ളികൾ, സ്ഥാപിക്കേണ്ട സ്കൂളുകൾ, ഇവയെപ്പറ്റി ഒന്നും മിശിഹാ പ്രസ്താവിക്കുന്നില്ല. "ആകയാൽ നിങ്ങൾ പ്രാർത്ഥിക്കുവിൻ." പ്രാർത്ഥന, ധ്യാനചൈതന്യം, മൗലികമായ ഈ സംഗതികളാണു്

ദിവ്യഗുരു അവരിൽനിന്നാവശ്യപ്പെട്ടതു്. മറ്റുള്ളവ സമസ്യവും ഇവയിൽനിന്നു സംസിദ്ധമാകും.

"ആകയാൽ നിങ്ങൾ പ്രാർത്ഥിക്കുവിൻ." തന്റെ വാചാല തനിമിത്തം ചിലരെ പുരോഹിത സ്ഥാനത്തേക്കാകർഷിക്കുവാൻ ദൈവത്തിന്റെ ചൈതന്യം അധികമില്ലാത്ത ഒരു വൈദികനു സാധിച്ചേക്കാം. എന്നാൽ ഒരു വിശുദ്ധാത്മാവിനു ഇതിനെക്കാൾ വളരെ മടങ്ങു് എന്നല്ല പ്രേഷിതരുടെ ഒരു സൈന്യവ്യൂഹത്തെത്തന്നെ രംഗത്തിറക്കുന്നതിനു തന്റെ എളിയ പ്രാർത്ഥനകൊണ്ടു മാത്രം സാധിക്കും. എന്താണു ഇതിൽനിന്നു നാം അനുമാനിക്കേണ്ടതു്? ഒരു യഥാർത്ഥ പ്രേഷിതനിൽ പ്രാർത്ഥനാചൈതന്യവും തീക്ഷ്ണതയും തോളോടുതോൾ ചേർന്നുപോകണം. ഇതാണു് ഈ പ്രേഷിതരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ഫലവത്താക്കിത്തീർക്കുന്നതു്.

"ആകയാൽ നിങ്ങൾ പ്രാർത്ഥിക്കുവിൻ. ഒന്നാമതായി പ്രാർത്ഥിക്കുവിൻ, പിന്നീടു നിങ്ങൾപോയി സകലജാതികളോടും ഉപദേശിച്ചു പിതാവിന്റെയും പുത്രന്റെയും പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെയും നാമത്തിൽ അവരെ സ്നാനപ്പെടുത്തി ഞാൻ നിങ്ങളോടു കല്പിച്ചിട്ടുള്ളവയെല്ലാം ആചരിക്കുവാൻ അവരെ പഠിപ്പിക്കുവിൻ" (മത്താ: XXVIII. 19. 20) ഇതാണു് ദിവ്യഗുരുവിന്റെ നിർദ്ദേശം. പ്രേഷിതവേലയുടെ വിജയത്തിനു മറ്റുമാർഗ്ഗങ്ങളും ദൈവം സ്വീകരിക്കും. പക്ഷെ പ്രാർത്ഥനാനിരതനായ പ്രേഷിതന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളേ പരിപൂർണ്ണമായും വിജയിക്കുകയുള്ളു. അപ്രതിരോധ്യമാംവിധം ആത്മാക്കളിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന വരപ്രസാദം പ്രാർത്ഥനകൊണ്ടുമാത്രമെ സിദ്ധിക്കുകയുള്ളു.

ഈ ചെറുപുസ്തകത്തിലെ ആശയങ്ങൾ ഭാഗ്യപ്പെട്ട പത്താം പീയൂസ് പാപ്പാ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് ഇപ്രകാരം വിശദീകരിക്കുന്നു. "ബാഹ്യമായ സൽപ്രവൃത്തികൾവഴി സർവ്വവും മിശിഹായിൽ നവീകരിക്കുന്നതിനു് ദൈവത്തിന്റെ കൃപ ആവശ്യമാണു്. പ്രാർത്ഥനവഴി മിശിഹായുമായി ഗാഢമായ ഐക്യം പ്രാപിക്കാതെ ഈ കൃപ പ്രേഷിതനു കിട്ടുകയില്ല. ഒന്നാമതായി നാം മിശിഹായ്ക്കുവേണ്ടിയാകണം. എങ്കിൽ മാത്രമേ കുടുംബങ്ങളേയും, സമുദായങ്ങളേയും മിശിഹായിൽ നവീകരിക്കുന്നതിനു നമുക്കു സാധിക്കുകയുള്ളു. ആകയാൽ പ്രേഷിതവേലയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവർക്കെല്ലാം നല്ല ഉറച്ചഭക്തി ഉണ്ടായിരിക്കണം." (Ency. of H. H. Pope Pius X to the Bishops of Italy 11th June 1905)

പ്രേഷിതവേലയെ വിജയിപ്പിക്കുന്ന മറ്റൊരു ഘടകം
പീഡാസഹനം

പ്രാർത്ഥനയെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതുതന്നെ ആന്തരികജീവിതത്തിന്റെ മറ്റേ ഘടകമായ പീഡാസഹനത്തെപ്പറ്റിയും പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ആന്തരികമായോ ബാഹ്യമായോ നമ്മുടെ ഐഹികകാമനകൾക്കും ഇഷ്ടങ്ങൾക്കും വിപരീതമായി സംഭവിക്കുന്നതെല്ലാം നാം ക്ഷമയോടുകൂടി സഹിക്കണം.

പീഡകളെ മൂന്നുവിധത്തിൽ സഹിക്കുവാൻ കഴിയും. ഒരു അക്രൈസ്തവനെപ്പോലെയും, നരകശിക്ഷയ്ക്കു വിധിച്ചിട്ടുള്ള ഒരാത്മാവിനെപ്പോലെയും, ഒരു വിശുദ്ധനെപ്പോലെയും പീഡകൾ സഹിക്കാം. വിശുദ്ധരെപ്പോലെ സഹിക്കുന്നതിനായിരിക്കണം നമ്മുടെ യത്നം. സഹനംവഴി പലേ നന്മകൾ നമുക്കോരോരുത്തർക്കും ലഭിക്കുവാൻ പാടുണ്ട്. മാത്രമല്ല, മിശിഹായുടെ പീഡാസഹനങ്ങളുടെ ഫലത്തെ ആത്മാക്കൾക്കു പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതിനു നമുക്കു സാധിക്കും. "നിങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള പീഡകളിൽ ഞാൻ സന്തോഷിക്കുകയും മിശിഹായുടെ ഞെരുക്കങ്ങളുടെ കുറവിനെ ദൈവത്തിന്റെ വചനം പൂർത്തിയാക്കുവാൻ നിങ്ങളുടെ ഇടയിൽ എനിക്കു നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ദൈവനടത്തലിനു തക്കവണ്ണം ഞാൻ ഏതിന്റെ ശുശ്രൂഷകനായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നുവോ ആ സഭയാകുന്ന അവന്റെ ശരീരത്തെപ്രതി എന്റെ ശരീരത്തിൽ ഞാൻ പരിഹരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു" (Col. 1. 24, 25) എന്നാണല്ലോ വി. പൗലോസ് പ്രസ്താവിക്കുന്നതു്. ഈ വാക്യത്തെ പരാമർശിച്ചുകൊണ്ടു് വി. ആഗുസ്തീനോസ് ഇപ്രകാരം പറയുന്നു: "മിശിഹായുടെ പീഡാസഹനം സമ്പൂർണ്ണമായിരുന്നു. പക്ഷെ ശിരസ്സുമാത്രമാണു് സഹിച്ചതു്. അവയവങ്ങൾ ഇനിയും പീഡ സഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മിശിഹാ ശിരസ്സായി ആഭ്യുദയം വന്നു. അവിടുത്തെ മൗതികശരീരം പിന്നീടാണുണ്ടായതു്." 'ഞാനാകുന്ന ഈ ശരീരം, മിശിഹായുടെ ശരീരത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമാകുന്ന ഞാൻ. മിശിഹായുടെ പീഡകളുടെ കുറവിനെ സഭയാകുന്ന അവന്റെ ശരീരത്തെപ്രതി എന്റെ ശരീരത്തിൽ ഞാൻ പരിഹരിക്കുന്നു' എന്നു ഓരോ വൈദികനും പറയാവുന്നതാണു്.

"പീഡാസഹനമാകുന്ന ഏറ്റം വലിയ കൃപാദാനം" എന്നു ഫാദർ ഫേബർ പറയുന്നു. ദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ അഗാധജ്ഞാനം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ഈ മഹാൻ പീഡാസഹനത്തിന്റെ ആവശ്യകതയേയും

അപ്രധാനങ്ങളേയുംപറ്റി സവിസ്തരം പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ട്. പ്രേഷിതന്റെ പീഡാസഹനം ഗാഗുൽത്തായിലെ ബലിയോട് യോജിപ്പിക്കുമ്പോൾ മിശിഹായുടെ തിരുരക്തത്തിന്റെ ഫലദായകത്വം തന്നെ പ്രസ്തുത പ്രേഷിതന്റെ വേലയ്ക്കു സംസിദ്ധമാകുന്നു എന്നാണു ഫാദർ ഫേബറിന്റെ വാദങ്ങളുടെ രത്നച്ചുരുക്കം.

(b) സന്മാതൃകവഴി ആത്മാക്കളെ വിശുദ്ധീകരിക്കുന്നതിനു അന്തരംഗജീവിതം പ്രേഷിതനെ സഹായിക്കുന്നു.

മലയിലെ പ്രസംഗത്തിൽ ദിവ്യഗുരു തന്റെ ശ്രോതാക്കളെ "ഭൂമിയുടെ ഉപ്പെന്നും ലോകത്തിന്റെ വെളിച്ചമെന്നും" അഭിസംബോധനചെയ്തു. നാം എത്രകണ്ടു പരിശുദ്ധരായിരിക്കുന്നുവോ അത്രക്കേ നാം ഭൂമിയുടെ ഉപ്പാകയുള്ളൂ. ഉറകെട്ട ഉപ്പുകൊണ്ടു് എന്തു പ്രയോജനം? വൃത്തിയില്ലാത്തവകൊണ്ടു് എന്തു സാധനമാണു് വൃത്തിയാക്കുവാൻ സാധിക്കുക? കാലുകൊണ്ടു ചവിട്ടപ്പെടുന്നതിനായി വഴിയിലേക്കു വലിച്ചെറിയുന്നതിനല്ലാതെ അതുകൊണ്ടു മറ്റു യാതൊരു പ്രയോജനവുമില്ല.

ഭക്തിയുള്ള പ്രേഷിതൻ ഭൂമിയുടെ സാക്ഷാത്തായ ഉപ്പാകുന്നു. അവൻ വഷളത്വക്കടലിൽക്കിടന്നു ചീഞ്ഞുപോകാതെ മനുഷ്യരാശിയെ സംരക്ഷിക്കുന്ന ശക്തിയേറിയ ഒരുപകരണമായിരിക്കും. അവന്റെ പ്രസംഗങ്ങളെക്കാൾ അവൻ നല്കുന്ന സന്മാതൃക രാത്രിയിലെ ദീപസ്തംഭംപോലെ ലോകത്തിനു വെളിച്ചംതന്നെ ആയിരിക്കും. ലൗകീയതികത്വം ആധുനികലോകത്തെ അന്ധകാരമയമാക്കിത്തീർത്തിരിക്കുന്നു. പ്രേഷിതന്റെ സന്മാതൃകയാകുന്ന വെളിച്ചം ഈ അന്ധകാരത്തെ ആട്ടിപ്പായിച്ചു്, മിശിഹാ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തിട്ടുള്ള എട്ടു സുവിശേഷഭാഗ്യങ്ങൾ നൽകുന്ന യഥാർത്ഥ സൗഭാഗ്യത്തിന്റെ വെളിച്ചംകൊണ്ടു ലോകത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നു.

ആത്മപാലകന്മാർ സുകൃതവാന്മാരായിരിക്കണം

വിശ്വാസികളെ ക്രിസ്തീയജീവിതം നയിക്കുന്നവരാക്കിത്തീർക്കുന്നതിനുള്ള ഏറ്റവും പറ്റിയ മാർഗ്ഗം അവരുടെ ആത്മപരിപാലനം നടത്തുന്നവരുടെ സുകൃതജീവിതമാകുന്നു. നേരെമറിച്ചു് അവരുടെ ബലഹീനതകൾ വിശ്വാസികളെ അപ്രതിരോധ്യമാംവിധം ദൈവത്തിൽനിന്നകറ്റിക്കളയുന്നു. "ദൈവത്തിന്റെ നാമം നിങ്ങൾ നിമിത്തം വിജാതികളുടെ ഇടയിൽ ദുഷിക്കപ്പെടുന്നു" (റോമ്മ.

II. 24) എന്നാണല്ലോ വി. പൗലോസ് പറയുന്നതു്. ആകയാൽ വാചാലതയെക്കാൾ നല്ല ദൃഷ്ടാന്തമാകുന്ന വെളിച്ചം പ്രേഷിതന്റെ പക്കൽ എപ്പോഴും ഉണ്ടായിരിക്കണം. അയാൾ പ്രസംഗിക്കുന്ന സുകൃതങ്ങൾ വളരെ ഉന്നതമായനിലയിൽ അയാൾ അഭ്യസിക്കണം. "നല്ലകാര്യങ്ങൾ പ്രസംഗിക്കുവാൻ ചുമതലക്കാരായവർ അവ അവർതന്നെ ശ്രേഷ്ഠമായവിധത്തിൽ അഭ്യസിക്കുവാൻ അവരുടെ ജോലിയുടെ സ്വാഭാവത്താലെതന്നെ കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു" എന്നാണ് വി. ഗ്രിഗോരിയൂസ് പ്രസ്താവിക്കുന്നതു്.

രോഗിയായ വൈദ്യനു മറ്റു രോഗികൾക്കു ചികിത്സിക്കാമെന്നു പറയാവുന്നതല്ലാ. ഇതു യുക്തിപൂർവ്വമായ ഒരു പ്രസ്താവനയാണു്. എന്നാൽ ആത്മാവിന്റെ രോഗത്തിനു ചികിത്സിക്കുന്നവർ ആത്മീയ രോഗമുള്ളവരായിരിക്കരുതെന്നു മാത്രമല്ല പ്രത്യുത ആത്മീയമായി അവർ നല്ല ആരോഗ്യമുള്ളവർകൂടി ആയിരിക്കണം. എന്തെന്നാൽ അവരുടെ ആരോഗ്യം നൽകിക്കൊണ്ടാണു് ആത്മീയരോഗത്തിനു ചികിത്സിക്കേണ്ടതു്. സ്വയം നവീകരിക്കണമെന്നു മറ്റുള്ളവരോടു ഔദ്യോഗികമായി ആവശ്യപ്പെടുന്നവർതന്നെ സ്വയം നവീകരിക്കപ്പെട്ടവരായിരിക്കണമെന്നു് പൊതുജനത്തിനാവശ്യപ്പെടാം. പ്രേഷിതന്റെ പ്രസംഗവും പ്രവൃത്തിയും തമ്മിൽ പൊരുത്തമുണ്ടോ എന്നു് അവർ സദാ ഉറ്റു സൂക്ഷിച്ചുകൊണ്ടാണിരിക്കുന്നതു്. അവൻ ആത്മാർത്ഥതയോടുകൂടി പ്രസംഗിക്കുന്നവനോ, അതോ കപടഭക്തനോ എന്നു അവർ സസൂക്ഷ്മം പരിശോധിക്കുന്നു. ഈ പരിശോധനയുടെ ഫലമായിട്ടാണു് അവർ പ്രേഷിതനെ വിശ്വസിക്കുകയോ അവിശ്വസിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതു്.

വിജനമായ ദേവാലയത്തിൽ, പ. കൂദ്ശാനയുടെ സന്നിധിയിൽ സദാ പ്രാർത്ഥനാനിരതനായി കാണപ്പെടുന്ന പ്രേഷിതൻ പ്രാർത്ഥനയെപ്പറ്റി തന്റെ ആട്ടുകളായ ജനത്തോടു പ്രസംഗിക്കുമ്പോൾ എത്രവലിയ ശക്തിയാണു് അയാളുടെ ഓരോ വാക്കിനും ഉണ്ടാകുന്നതു്! എത്ര ശ്രദ്ധയോടുകൂടിയായിരിക്കും ശ്രോതാക്കൾ ഇയ്യാളുടെ വാക്കുകൾ കേൾക്കുന്നതു്? പ്രായശ്ചിത്തം ചെയ്യണമെന്നും ജോലിചെയ്യണമെന്നും പ്രസംഗിക്കുന്നയാൾതന്നെ ത്യാഗം അഭ്യസിക്കുകയും കഠിനമായി അദ്ധ്വാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുവെങ്കിൽ! മിശിഹായുടെ ശാന്തതയും എളിമയും സ്വജീവിതത്തിൽ സദാ പ്രതിബിംബിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് ജീവിക്കുന്ന ഒരു പ്രേഷിതൻ സഹോദരസ്നേഹത്തെപ്പറ്റി ചെയ്യുന്ന പ്രസംഗം എങ്ങനെ വിഫ

ലമാകും? "ആട്ടിൻകൂട്ടത്തിന്മേൽ കർതൃത്വം നടത്തുന്നവരെപ്പോലെയല്ല പിന്നയോ അവക്കു നല്ല മാതൃകയായിത്തീരത്തക്കവണ്ണം ഇടയന്മാരുടെ പ്രധാനി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുമ്പോൾ മഹത്വത്തിന്റെ വാടാത്ത കിരീടം അവനിൽനിന്നും പ്രാപിക്കേണ്ടതിന്നായി മേയിക്കുകയും ആത്മികമായി അന്വേഷിക്കുകയും ചെയ്യുവിൻ" (പത്രോസ് I. V. 3-4)

സന്മാതൃകയുടെശക്തി

ആത്മരികജീവിതം നയിക്കാത്ത അദ്ധ്യാപകൻ പരീക്ഷാഫലംകൊണ്ടുമാത്രം തന്റെ ജോലിയുടെ വിജയാപജയങ്ങളെ നിർണ്ണയിക്കുന്നു. എന്നാൽ ആത്മരികജീവിതം നയിക്കുന്ന അദ്ധ്യാപകന്റെ അധരങ്ങളിൽനിന്നും ഹൃദയത്തിൽനിന്നും പുറത്തുവരുന്ന ഓരോവാക്കും, അവന്റെ മുഖത്തു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന ഓരോ ഭാവഭേദവും, എന്നല്ല ക്ലാസ്സിനു് മുമ്പും പിമ്പുമുള്ള പ്രാർത്ഥനയും അവൻ കുറിശടയാളം വരക്കുന്നതുതന്നെയും, ഒരു വലിയ പ്രസംഗം കൊണ്ടു് സാധിക്കാവുന്നതിൽ കൂടുതൽ ആത്മീയപരിവർത്തനം വരുത്തുന്നതിനു പര്യാപ്തമായി ഭവിക്കുന്നു.

ഒരാസ്പത്രിയിലൊ അനാഥശാലയിലോ ജോലിചെയ്യുന്ന കന്യാസ്ത്രീക്കു് തന്റെ കടമകളെ കൃത്യമായി നിർവഹിച്ചുകൊണ്ടു മിശിഹായുടെ നേരെയും അവിടുത്തെ പഠനങ്ങളുടെ നേരെയും അഗാധമായ മതിപ്പും സ്നേഹവും ആത്മാക്കളിലുളവാക്കുന്നതിനു സാധിക്കും. എന്നാൽ ആത്മരികജീവിതം നയിക്കാത്ത ഒരു കന്യാസ്ത്രീ ഇപ്രകാരമുള്ള കഴിവു് തനിക്കുണ്ടെന്നു് മനസ്സിലാക്കുകയില്ല. വല്ലതും ചെയ്യുന്നെങ്കിൽത്തന്നെയും അതു് ബാഹ്യമായ വല്ല സൽകൃത്യങ്ങളും ചെയ്യുന്നതിനു് അവരെ പ്രേരിപ്പിക്കമാത്രമായിരിക്കും.

അക്രൈസ്തവലോകത്തിന്റെ നഗ്നമായ സ്വാർത്ഥതയുടെയും അനീതിയുടെയും വഷളത്വത്തിനേറെയും മുമ്പിൽ ആദിമക്രിസ്ത്യാനികൾ കാണിച്ചുകൊടുത്ത ക്രിസ്തീയസന്മാർഗ്ഗത്തിന്റെ സന്മാതൃകയാണു് ക്രിസ്തുമതം പ്രചരിക്കുന്നതിനു് ഏറ്റവും ഫലപ്രദമായ ഉപകരണമായി ഭവിച്ചതു്. അല്ലാതെ സുദീർഘവും വാചാലതയോടുകൂടിയതുമായ പ്രസംഗങ്ങളല്ലായിരുന്നു.

കർട്ടിനാൾ വൈസ്മാൻ ഫബിയോള എന്ന പേരിൽ ഒരു വിശിഷ്ടകൃതി രചിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇതിൽ അക്രൈസ്തവരുടെ ഇടയിൽ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ സന്മാതൃകയുണ്ടായിരുന്ന പ്രേരകശക്തി എത്രവലുതായിരുന്നെന്നു് കാണിക്കുന്നുണ്ടു്. അന്നു് അക്രൈസ്തവലോ

കം വലുതായ മൻവിധിയോടുകൂടിയാണ് പുതിയ മതമായ ക്രൈസ്തവമതത്തെ വീക്ഷിച്ചിരുന്നതു്. ഒരാത്മാവു് പടിപടിയായി, എന്നാൽ ഏതാണ്ടു് അപ്രതിരോധ്യമായി എങ്ങനെ സത്യവെളിച്ചത്തെ സമീപിക്കുന്നെന്നു് ഈ കഥയിൽ നാം വായിക്കുന്നു. വിവിധ ജീവിതസ്ഥിതിയിൽപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ആളുകളിൽക്കാണുന്ന മഹത്തമമായ ആദർശങ്ങളും സാധാരണയുള്ളതോ വീരോചിതമായതോ ആയ സുകൃതാനുഷ്ഠാനങ്ങളും ഫാബിയൂസിന്റെ പുത്രിയുടെ ശ്രദ്ധക്ഷവിഷയമാകുന്നു. അവരുടെ പരസ്നേഹം, സേവനസന്നദ്ധത, വിനയം, ശാന്തത, നീതിതല്പരത, വിശുദ്ധി തുടങ്ങിയ ഗുണവിശേഷങ്ങളും ഇവളുടെ അഭിനന്ദനത്തിനു വിഷയമാകുന്നു. എന്നാൽ ഈ ഗുണങ്ങളെല്ലാമുള്ള മനുഷ്യർ, ഏറ്റം ശപിക്കപ്പെട്ടതെന്നു് അവളെ ധരിപ്പിച്ചിരുന്ന ഒരു മതവിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ടവരാണതാനും! ഒരു വലിയ പരിവർത്തനം അവളിൽ നടക്കുന്നു. ഒരു ദൈവദർശനം കിട്ടിയാലെന്നപോലെയുള്ള ഭാവഭേദമാണ് അവളിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതു്. അവളിതാ ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു.

പ്രശസ്തനായ ഈ കർദ്ദിനാൾ ഈ പുസ്തകത്തിൽ വിശദീകരിക്കുന്നതുപോലെ കത്തോലിക്കർ, കുറഞ്ഞപക്ഷം വൈദികരെങ്കിലും, ഉൽകൃഷ്ടമായ ക്രിസ്തീയ സുകൃതങ്ങൾ അഭ്യസിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ അവരുടെ പ്രേഷിതവേലക്കു ഹാ! എത്ര വളരെ ഫലസിദ്ധിയുണ്ടായേനെ, എന്നിങ്ങനെയായിരിക്കും ഈ പുസ്തകം വായിക്കുന്ന ഒരാൾക്കുണ്ടാകുന്ന വികാരങ്ങൾ. ഈ സുകൃതങ്ങളാകട്ടെ സുവിശേഷ സിദ്ധാന്തങ്ങളുടെ പ്രായോഗികവശം മാത്രമാണ്. ഇവ അഭ്യാസത്തിൽ വരുത്തിയിരുന്നെങ്കിൽ കത്തോലിക്കർക്കെതിരായി കൊണ്ടുവരുന്ന ആരോപണങ്ങൾ എത്ര വേഗത്തിൽ താനെ അന്തർധാനം ചെയ്യേനേ? ഇന്നു കത്തോലിക്കർ, തങ്ങളുടെ അവകാശങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചുകിട്ടുവാൻ മുറവിളികൂട്ടുന്നു. വാദപ്രതിവാദങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടുന്നു. ഇവയെല്ലാം നാം ചെയ്യുന്നതു് ഈശോയുടെ നേരെയുള്ള സ്നേഹത്താൽ പ്രേരിതരായിട്ടോ അതോ നമ്മുടെ അഭിമാനത്തെ സംരക്ഷിക്കുവാനോ?

ദൈവവുമായി ഐക്യം പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ള ഒരാത്മാവു നൽകുന്ന സന്മാതൃകയുടെ പ്രേരണാശക്തി എത്ര വലുതാണ്? ഒരിക്കൽ യുവാവായ ദെസൂർമോ (Desurmont), ഫാദർ പാസ്സറോ (Father Passerat) ബലി സമർപ്പിക്കുന്നതു് കാണുകയുണ്ടായി. ഈ കാഴ്ച രക്ഷകന്റെ സഭയിൽ (Redemptorist) പ്രവേശിക്കുന്നതിനുള്ള

പ്രഃചോദനം പ്രസ്തുത യുവാവിനു പ്രദാനം ചെയ്തു. ഇദ്ദേഹം ഈ സഭയിലെ ഒരു പ്രശ്രുത അംഗമായിത്തീരുകയും ചെയ്തു.

മാർഗ്ഗഭ്രംശം വരുത്താത്ത നിരീക്ഷണ പാടവം വിശ്വാസികൾക്കുണ്ട്. ദൈവത്തിന്റെ ഒരു ദാസൻ പ്രസംഗിക്കുമ്പോൾ അവർ ഓടിക്കൂടുന്നു. എന്നാൽ ഒരു ദൈവശുശ്രൂഷിയുടെ ജീവിതം അവന്റെ സ്ഥിതിക്കനുസരണമുള്ളതല്ലെങ്കിൽ, എത്രതന്നെ കായ്നിവ്വഹണപാടവമുള്ളവനായിരുന്നാലും അദ്ദേഹം എത്രതന്നെ സാമർത്ഥ്യപൂർവ്വം സംഗതികൾ സംവിധാനം ചെയ്യപ്പെട്ടിരുന്നാലും ശരി, അവ വിജയംവരിക്കയില്ല, മാത്രമല്ല അപരിഹാര്യമായ നഷ്ടം അവനു നേരിടുകയും ചെയ്യും.

"മനുഷ്യർ നിങ്ങളുടെ നല്ല പ്രവൃത്തികൾ കണ്ട് സ്വർഗ്ഗത്തിലുള്ള നിങ്ങളുടെ പിതാവിനെ മഹത്വപ്പെടുത്തേണ്ടതിലേക്ക് നിങ്ങളുടെ വെളിച്ചം അവരുടെ മുമ്പിൽ പ്രകാശിക്കട്ടെ." (മത്താ: V. 16) എന്നാണല്ലോ ന. കർത്താവു അരുളിച്ചെയ്യുന്നതു്. വി. പൗലോസ് തന്റെ ശിഷ്യരായ തിമോത്തേയോസിനെയും തേത്തോസിനെയും, നല്ല ദൃഷ്ടാന്തം നൽകേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയെപ്പറ്റി പല പ്രാവശ്യവും ഉപദേശിച്ചിട്ടുണ്ട് "സകല പ്രവൃത്തികൾക്കും സകലത്തിലും നിന്നിൽത്തന്നെ മാതൃക കാണിച്ചുകൊടുക്കുക." (Tith II. 7) "ആരും നിന്റെ ചെറുപ്പത്തെ നിസ്സാരമാക്കരുതു്. മറിച്ചു് വചനത്തിലും നടപടിയിലും സ്നേഹത്തിലും വിശ്വാസത്തിലും വിശുദ്ധിയിലും വിശ്വാസികൾക്കു നീ മാതൃക ആയിരിക്കുക." (I Timoth. IV 12) വീണ്ടും വി. പൗലോസ് പറയുന്നു, "എന്നിൽനിന്നു പഠിക്കുകയും സ്വീകരിക്കുകയും കേൾക്കുകയും എന്നിൽ കാണുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളവ ഏതൊക്കെയോ ഇവ നിങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുവിൻ. എന്നാൽ സമാധാനത്തിന്റെ ദൈവം നിങ്ങളോടുകൂടിയിരിക്കും" (ഫിലിപ്പ്. IV. 9) "ഞാൻതന്നേയും ക്രിസ്തുവിന്റെ സദൃശനായിരിക്കുന്നതുപോലെ നിങ്ങൾ എനിക്കു സദൃശരാകുവിൻ" (I. കൊറി. 1.1) "നിങ്ങളിൽ ആർക്കു എനിക്കെതിരായി പാപം ആരോപിക്കാൻ സാധിക്കും." (യോഹ. VIII. 40) എന്നാണല്ലോ ക്രിസ്തുതന്നെ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ക്രിസ്തുവിന്റെ ഈ വാക്കുകൾ സൂചിപ്പിക്കുന്ന എളിമയോടും മനോവിശ്വാസത്തോടും തീക്ഷ്ണതയോടും കൂടിത്തന്നെയാണു് വി. പൗലോസ് മേലുദ്ധരിച്ച വാക്യങ്ങൾ എഴുതിയിട്ടുള്ളതു്.

"ഈശോ പ്രവർത്തിക്കുവാനും പഠിപ്പിക്കുവാനും തുടങ്ങി." ഈ മിശിഹായെ അനുഗമിച്ചുകൊണ്ട് വി. പൗലോസ് തിമോത്തേയോസിനെ ഇങ്ങനെ ഉപദേശിക്കുന്നു. "സത്യത്തിന്റെ വചനം ശരിയായി പ്രസംഗിക്കുന്ന ലജ്ജതോന്നാത്ത ഒരു വേലക്കാരനായിട്ട് നിന്നെത്തന്നെ പൂർണ്ണതയോടെ ദൈവസന്നിധിയിൽ നിർത്തുവാൻ നിനക്കു ശ്രദ്ധയുണ്ടായിരിക്കട്ടെ." (II Timoth. II. 15).

"എന്റെ വാത്സല്യ മക്കളെ! യഥാർത്ഥമായ തീക്ഷ്ണതയുടെ ഏറ്റം പ്രധാനപ്പെട്ട ലക്ഷണവും വിജയത്തിന്റെ നിദാനവും വിശുദ്ധിയും ജീവിതപരിശുദ്ധിയുമാകുന്നു" എന്നു് മഹാനായ പതിമൂന്നാം ലിയോൻ മാപ്പാപ്പാ പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

"സ്വാഭാവികഗുണവിശേഷങ്ങളും പഠനവുമുള്ള അനേകരെക്കാൾ പുണ്യമുള്ള ഒരാൾ ആത്മാക്കൾക്കു വളരെക്കൂടുതൽ നന്മചെയ്യുന്നു" എന്നാണു് വി. ത്രേസ്യാ പ്രസ്താവിക്കുന്നതു്. "വിശുദ്ധവും ക്രിസ്തീയവുമായ ജീവിതത്തിന്റെ നിയമത്താൽ നയിക്കപ്പെടാത്ത ഒരാൾക്കു് മറ്റുള്ളവരെ സുകൃതജീവിതത്തിലേക്കു നയിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല." എന്നു് പത്താം പീയൂസ് പാപ്പാ പ്രസ്താവിക്കുന്നു. തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് തുടർന്നു പറയുന്നു, "കത്തോലിക്കാ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു നിയുക്തരാകുന്നവരുടെ ജീവിതത്തിൽ യാതൊരു കറയും ഉണ്ടാകുവാൻ പാടുള്ളതല്ല. എങ്കിൽ മാത്രമെ അവർ എല്ലാവർക്കും ശക്തിയായ പ്രേരണ നൽകുന്ന മാതൃകയായിരിക്കുകയുള്ളൂ."

C. ആന്തരിക ജീവിതം പ്രേഷിതനു് ആദ്ധ്യാത്മിക തേജസ്സു് പ്രദാനംചെയ്യുന്നു. ഈ തേജസ്സു് അത്യുഗ്രമത്രെ

വരപ്രസാദമുള്ള ആത്മാവിൽ പ. ആത്മാവിന്റെ പ്രവർത്തനം

ആത്മാക്കളുടെ മാനസാന്തരത്തിനു ഒരു പ്രധാന തടസ്സം, ദൈവം മറഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്നതാണു്. എന്നാൽ വിശുദ്ധന്മാർവഴിയായും തീക്ഷ്ണതയുള്ള ആത്മാക്കൾ വഴിയായും തന്റെ നന്മയെ നമുക്കനുഭവപ്പെടുത്തിത്തന്നുകൊണ്ടു് ദൈവം മറനീക്കി വെളിപ്പെടുന്നു. ഇങ്ങനെ നമ്മുടെ ദൃഷ്ടിക്കു ആദ്ധ്യാത്മികപ്രകാശം ലഭിക്കയും തദ്വാര ദൈവത്തിന്റെ രഹസ്യങ്ങൾ കുറെയെല്ലാം കാണുന്നതിനു സാധിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

ആദ്ധ്യാത്മഭാവം വ്യാപിക്കുക എന്നു പറയുന്നതു് എന്താണു്? അതു പരിശുദ്ധിയുടെ ശോഭയേറിയ പ്രകാശമാണെന്നു് പറയാം. ആത്മാവിലേയ്ക്കുള്ള ദൈവികരശ്മിയുടെ പ്രവേശനമാണതു്. ഇതിനെയാണു ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ശുദ്ധീകരണ വരപ്രസാദമെന്നു നാമകരണം ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. തങ്ങൾ ശുദ്ധീകരിക്കുന്ന ആത്മാവിൽ പ. ത്രിത്വത്തിന്റെ സന്നിധാനംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന അവസ്ഥാന്തരമാണതു്.

ഇതിനെ വി. ബസ്സില്ലിയോസ് ഇങ്ങനെ വിശദീകരിക്കുന്നു. "വിശുദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ആത്മാക്കളിൽ പരിശുദ്ധാത്മാവു പ്രവേശിക്കുന്നതു് അതിനെ കൂടുതൽ വിശുദ്ധീകരിക്കുവാനാണു്. പളുങ്കിൽ സൂര്യരശ്മി തട്ടുമ്പോൾ അതു കൂടുതലായി ശോഭിക്കുന്നു, മാത്രമല്ല സൂര്യരശ്മി അതിൽ പ്രവേശിക്കുന്നു. ഇതുപോലെതന്നെയാണു് പ. അരൂപിയും ശുദ്ധീകരണപ്രസാദമുള്ള ആത്മാക്കളിൽ വർത്തിക്കുന്നതു്. പ. അരൂപിയുടെ സാന്നിദ്ധ്യംനിമിത്തം പ്രസ്തുതാത്മാവിന്റെ ആത്മികശോഭയും പ്രാഭവവും വളരെമടങ്ങു വർദ്ധിക്കുന്നു. തൻനിമിത്തം അതു് വരപ്രസാദവും ഉപവിയും പരത്തുന്നതിനുള്ള കേന്ദ്രമായി ഭവിക്കുന്നു.

കൂടുതൽ തീക്ഷ്ണമായി ആന്തരികജീവിതം നയിക്കുന്ന ആത്മാക്കളിലുള്ള ദൈവസാന്നിദ്ധ്യം, വിവിധരൂപത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. ചില വിശുദ്ധർ വിസ്മയജനകമായവിധം ആത്മാക്കളെ മാനസാന്തരപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. സുഗന്ധമുള്ള പുഷ്പങ്ങളുടെ പക്കൽ തേനീച്ചകണക്കേ ചില പ്രേഷിതരുടെ സുകൃതപരിമളത്താൽ ആകൃഷ്ടരായി എത്ര വളരെ അധികം ആത്മാക്കളാണു് കൂമ്പസ്സാരിക്കുന്നതിനും ആദ്ധ്യാത്മികോപദേശം സ്വീകരിക്കുന്നതിനുമായി അവരുടെ പക്കൽ തിക്കിത്തിരക്കുന്നതു്? അവർ നിർവ്വഹിക്കുന്ന നിസ്തുലമായ പ്രേഷിതവേലകൾ സിദ്ധിക്കുന്ന സ്തുത്യർഹമായ ഫലത്തിനു ഹേതു അവരുടെ സുകൃതജീവിതവും ദൈവൈക്യവും മാത്രമാണെന്നു് ഈ വസ്തുത ഉച്ചൈസ്വരം പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു. വനത്തിൽ ഏകാന്തജീവിതം നയിച്ചിരുന്ന വി. അന്തോനീസിന്റെ പക്കൽ 'എത്രവളരെപ്പേരാണു് ഓടിക്കൂടിയതു്? അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായ ശിഷ്യരുടെ ആധിക്യംനിമിത്തം വിജനമായ ആ പ്രദേശം ജനങ്ങളെക്കൊണ്ടു് നിറഞ്ഞു. വി. ബനഡിക്ടോസു് നിമിത്തം സന്ന്യാസികളുടെ ഒരു വലിയ സൈന്യംതന്നെ യൂറോപ്പിലാവിർഭവിച്ചു. അവർ യൂറോപ്പിനെ മുഴുവൻ സംസ്കാരസമ്പന്നമാക്കിത്തീർത്തു. രാജാക്കന്മാരുടെ പക്കലും ജനതകളുടെ പക്കലും വി. ബർണ്ണാർദി

നുണ്ടായിരുന്ന സ്വാധീനശക്തി അസാമാന്യമായിരുന്നു. വി. വിൻസെൻറ് ഫെറർ കടന്നുപോയിരുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ ജനങ്ങൾ കണക്കില്ലാതെ തടിച്ചുകൂടിയിരുന്നു. അവാച്യമാംവിധം അവരെ എല്ലാം അദ്ദേഹം ഉൽബുദ്ധരാക്കിയിരുന്നു എന്നു മാത്രമല്ല നിഷ്ഫയാസം അവരെ മാനസാന്തരപ്പെടുത്തി സുകൃതജീവിതം നയിക്കുന്നവരാക്കുന്നതിനും അദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചിരുന്നു. വി. ഇഗ്നേഷ്യസിൻെറ നേതൃത്വത്തിൽ രംഗത്തിറങ്ങിയ പരാക്രമശാലികളായ ആ പരിശുദ്ധ സൈന്യവ്യൂഹത്തിൻെറ നേട്ടങ്ങളെപ്പറ്റി എന്തുപറയട്ടെ! അവരിൽ വി. ശേവരിയാർ തന്നെ ലക്ഷക്കണക്കിനു് അക്രൈസ്തവരെ ജ്ഞാനസ്നാനപ്പെടുത്തി. ഇവക്കെല്ലാമുള്ള നിമിത്തമെന്താണു്? ദൈവത്തിൻെറ ശക്തി മനുഷ്യരിൽ കൂടി പ്രവഹിക്കുന്നു എന്നതുതന്നെ.

അധികാരികൾ ആന്തരികജീവിതം നയിക്കുന്നവരല്ലെങ്കിൽ വരുന്ന വിപത്തു്

പ്രധാനപ്പെട്ട പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ മേലധികാരികളായി നിശ്ചയിക്കപ്പെടുന്നവരിൽ ഒറ്റ ആൾപോലും ആന്തരികജീവിതം നയിക്കുന്നതായിട്ടില്ലാ എങ്കിൽ എത്ര നിർഭാഗ്യകരമായ ഒരവസ്ഥയാണതു്? സ്വഭാവാതീതജീവിതം മങ്ങിപ്പോകുന്നു; ദൈവത്തിൻെറ കരങ്ങൾ വിലങ്ങുവയ്ക്കപ്പെട്ടതുപോലെ ആയിത്തീരുന്നു. വിശുദ്ധന്മാർ നമ്മെ പഠിപ്പിച്ചതുപോലെ അപ്പോഴാകുന്നു രാജ്യങ്ങൾ നശിക്കുന്നതും, ദുഷ്ടന്മാർ അവയെ നശിപ്പിക്കുന്നതിനു് ദൈവപരിപാലന അനുവദിക്കുന്നതും.

ഒരു സംഗതി തീർച്ചയാണു്: മുകളിൽ പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടവിധമുള്ള വരപ്രസാദത്തിൻെറ പ്രവാഹത്തെ ആത്മാക്കൾ അന്തഃപ്രചോദനം കൊണ്ടെന്നപോലെ അതിവേഗം മനസ്സിലാക്കുന്നു. തങ്ങൾക്കു അനുഭവവേദ്യമാകുന്നതു് എന്താണെന്നു നിർവ്വചിക്കുവാൻ അവക്കു സാധിക്കയില്ല. ചിലപ്പോൾ പാപികൾ തങ്ങളുടെ പാപങ്ങളിൽനിന്നു തങ്ങളെ മോചിക്കേണമെന്നു അഭ്യർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടു വൈദികൻെറ പാദങ്ങളിൽ വീണുകേണപേക്ഷിക്കുന്നു. മനുഷ്യനായ പട്ടക്കാരനിൽ അവർ ദൈവത്തെ ദർശിക്കുന്നു. നേരെ മറിച്ചു ഏതെങ്കിലും വിഭാഗം ക്രിസ്ത്യാനികളിൽ വിശുദ്ധിയെപ്പറ്റിയുള്ള മതിപ്പു കുറയുമ്പോൾ അവർ ഒന്നാമതായിച്ചെയ്യുന്നതു് കൂദാശ്ശാരം ഒഴുപ്പാട്ട നിർത്തലാക്കുകയാണു്.

"യോഹന്നാൻ അത്ഭുതമൊന്നും പ്രവർത്തിച്ചില്ല." (യോഹ. X. 41) യാതൊരത്ഭുതവും പ്രവർത്തിക്കാതെയാണ് വി. യോഹന്നാൻ മാംഭോന ഒരു വലിയ ജനക്കൂട്ടത്തെ തന്നിലേക്കാകർഷിച്ചതു്. എത്രവലിയ ഒരു ജനക്കൂട്ടമാണ് പ്രതിദിനം വി. കൂദെദ് ആർസിനെ സമീപിച്ചിരുന്നതു്! അവർ എല്ലാവരും കേൾക്കത്തക്കവിധം സംസാരിക്കുന്നതിനുപോലും അദ്ദേഹത്തിനു ശക്തിയില്ലായിരുന്നു. അവർ വളരെ അപൂർവ്വമായിട്ടേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസംഗം കേട്ടിരുന്നുള്ളൂ. പക്ഷെ അവർ അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടിരുന്നു, ദൈവത്തെ തങ്ങൾക്കു പ്രദാനം ചെയ്യുന്നവനായി അവർ അദ്ദേഹത്തെക്കണ്ടിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദർശനംമാത്രം അനേകരെ മാനസാന്തരപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ആർസിൽനിന്നു മടങ്ങുന്ന ഒരു അഭിഭാഷകനോട് ഒരാൾ ചോദിച്ചു. "ആർസിൽ ഏറ്റവും കൂടുതലായി നിങ്ങളെ ആകർഷിച്ചതെന്താണ്?" അതിനു വക്കീൽ നൽകിയ മറുപടി "ഒരു മനുഷ്യനിൽ ഞാൻ ദൈവത്തെക്കണ്ടു."

ഒരുദാഹരണംവഴി ഈ വസ്തുത ഒന്നുകൂടി വിശദമാക്കാം. ആലക്തികശക്തിയെപ്പറ്റി നാം കേട്ടിട്ടുണ്ട്. യാതൊരു വസ്തുവോടും ബന്ധിക്കാത്ത ഒരു സ്തൂളിന്മേൽ ഒരു മനുഷ്യനെ ഇരുത്തുക. രണ്ടു കമ്പികൾവഴി ഈ മനുഷ്യനിലേക്കു ആലക്തികശക്തി പ്രവഹിപ്പിക്കുക. തൽക്ഷണം അവന്റെ ശരീരം മുഴുവൻ ആലക്തികശക്തികൊണ്ടു നിറയുന്നു. തത്സമയം ആരെങ്കിലും അവനെ സമീപിക്കുന്നതായാൽ അവരിലേക്ക് അവനിൽനിന്നും ഒരു ശക്തി പുറപ്പെടുകയും അതു് അവരെ വല്ലാതെ ഇളക്കുകയും ചെയ്യുന്നതായി അവക്കനുഭവപ്പെടും. ഇതുതന്നെയാണ് അന്തരംഗജീവിതം നയിക്കുന്നവന്റെയും സ്ഥിതി. സൃഷ്ടികളിൽനിന്നും അവൻ അകന്നു കഴിയുമ്പോൾ ദൈവവും അവനും തമ്മിൽ ഒരു ബന്ധം ഉണ്ടാകുന്നു. ഈ ബന്ധത്തിൽകൂടി അനുസ്യൂതം ദൈവത്തിന്റെ ശക്തി അവനിലേക്കു പ്രവഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. ആദ്ധ്യാത്മികചൈതന്യത്തിന്റെ ഒരു വലിയ ഭണ്ഡാരം ഈവിധം പ്രേഷിതനു സ്വായത്തമാകുന്നു. ഒരു ദൈവികദ്രാവകം അവനിൽ നിക്ഷേപിക്കപ്പെടുന്നു. അതിന്റെ പ്രവർത്തനകേന്ദ്രത്തിന്റെ പരിതസ്ഥിതിഗതികൾക്കനുസരണമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനു ഈ ദ്രാവകത്തിനു സാധിക്കും. "അവനിൽനിന്നു ശക്തി പുറപ്പെടുകയും എല്ലാവരെയും സുഖപ്പെടുത്തുകയുംചെയ്തു." (യോഹ: X. 41) അവന്റെ വാക്കുകളും പ്രവൃത്തികളുമെല്ലാം ഈ ശക്തിയുടെ ബഹിഃസ്സ്രവണമാണ്. അതു മറഞ്ഞിരിക്കുന്നു; പക്ഷെ ഏതു പ്രതിബന്ധങ്ങളെയും തട്ടി

നീക്കുവാൻ പ്രാപ്തമാണതു്. മാനസാന്തരങ്ങളെ സാധിക്കുകയും ആത്മാക്കളെ കൂടുതൽ തീക്ഷ്ണതയുള്ളവരാക്കിത്തീർക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ദൈവികസുകൃതങ്ങൾ ഓരോ ആത്മാവിലും എതു കൂടുതലായിട്ടുണ്ടോ അതുക്കു് ഈ ശക്തി അവരിലേക്കു പ്രവഹിക്കുന്നു, ആത്മാക്കളെ സുകൃതസമ്പന്നരാക്കുവാൻ സഹായിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

1. അന്തരംഗജീവിതംവഴിയായി പ്രേഷിതൻ വിശ്വാസത്തിന്റെ ദീപ്തിയെ പരത്തുന്നു

ആന്തരികജീവിതംനയിക്കുന്ന പ്രേഷിതൻ, മനുഷ്യഹൃദയങ്ങളെ ആകർഷിക്കുന്നു

അവന്റെ വാക്കുകൾ ശ്രവിക്കുന്നവരെല്ലാം അവനിലുള്ള ദൈവസാന്നിദ്ധ്യം കാണുന്നു. എവിടേയും എപ്പോഴും ഹൃദയൈകാന്തത പാലിച്ചിരുന്ന ഒരു മഹാ സിദ്ധനായ വി. ബർണ്ണാർദിനെ അനുകരിച്ചു് പ്രേഷിതൻ എപ്പോഴും മറവുള്ളവരിൽനിന്നകന്നു് ഹൃദയൈകാന്തത പാലിക്കും. ഇങ്ങനെയുള്ളവരെ കാണുന്നാക്ഷണത്തിൽ കാണികൾ ഗ്രഹിക്കുന്നു, "ഇപ്പോൾ തനിച്ചല്ല, ഇയ്യാളുടെ ഹൃദയത്തിൽ ഒരു അതിഥി വസിക്കുന്നു. അട്ടശ്യനായ ഈ അതിഥിയുമായി അയാൾ സദാ സൈരസല്ലാപം നടത്തുകയാണു്" എന്നു്. അയാൾ സംസാരിക്കുന്നുണ്ടു്, പക്ഷെ ഈ അതിഥിയുടെ നിർദ്ദേശമനുസരിച്ചുമാത്രം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപദേശവും കല്പനയും അനുസരിച്ചുമാത്രം. അവൻ സംസാരിക്കുന്നെന്നും, അദ്ദേഹം അവനെ താങ്ങുകയും നയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നെന്നും അവന്റെ സ്വരം അവനിൽ വസിക്കുന്ന ദൈവത്തിന്റെ സ്വരത്തിന്റെ മാറ്റൊലി മാത്രമാണെന്നും അവനെ സമീപിക്കുന്നവർ ക്ഷണേന മനസ്സിലാക്കുന്നു. ഇവർ പ്രേഷിതന്റെ വാചാലതയോ ന്യായങ്ങളുടെ യുക്തിയോ ഒന്നും നോക്കുന്നില്ല. "ദൈവത്തിന്റെ ഉപദേശമായി" (I. പത്രോ. IV. 11) അവർ അതിനെ പരിഗണിക്കുന്നു. "ഞാൻ എന്റെ പിതാവിലും എന്റെ പിതാവു് എന്നിലും ആകുന്നതിനും ഞാൻ പറയുന്ന വാക്കുകൾ ഞാൻ സ്വയമായിട്ടല്ല പറയുന്നതു് എന്നും എന്നിൽ വസിക്കുന്ന എന്റെ പിതാവുതന്നെ ഈ പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുന്നു എന്നും നീ വിശ്വസിക്കുന്നില്ലയോ." (യോഹ. XIV. 10) എന്നു് മിശിഹാ അരുളിച്ചെയ്തതനുസരിച്ചു് മാംസമായ

ദൈവവചനംതന്നെ അയാളിൽ വസിച്ച് അയാളിൽക്കൂടി അവരെ പഠിപ്പിക്കുന്നു എന്നു അവർ പൂർണ്ണമായും വിശ്വസിക്കുന്നു. ഈ വിശ്വാസം അവരുടെ മേൽ അഗാധവും നിലനില്ക്കുന്നതുമായ ഒരു സ്വാധീനശക്തി അയാൾക്കു പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു. ആന്തരിക ചൈതന്യം ഇല്ലാത്ത ഒരു പ്രേഷിതനെറ നേരെ ജനങ്ങൾക്ക് വണക്കവും ബഹുമാനവും ഉണ്ടായേക്കാം. പക്ഷെ അതു വെറും താല്ക്കാലികം മാത്രമായിരിക്കും. അവൻ പ്രസംഗിക്കുന്നതു കേൾക്കുമ്പോൾ അവ യഥാർത്ഥമെന്നു് അവക്ക് തോന്നിയേക്കാം. ആന്തരികമായ ചില ഇളക്കങ്ങളും അനുഭവപ്പെട്ടേക്കാം. പക്ഷെ സ്വതേതന്നെ അശക്തങ്ങളായ വികാരങ്ങളാണു് അവ. അഭ്യാത്മവിശ്വാസം അവക്കുണ്ടാകുന്നതിനോ, തദനുസരണമായി ജീവിക്കുന്നതിനോ ഈ വികാരങ്ങൾ അവരെ പ്രാപ്തരാക്കുകയില്ല.

ഗബ്രിയേൽ എന്നു പേരായി ഒരു സഹായസഹോദരൻ ടാപ്പിസ്റ്റ്സന്യാസികളുടെ ആശ്രമത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്നു. അവിടെ വരുന്ന അതിഥികളെ സ്വീകരിക്കുക എന്നതായിരുന്നു അയാളുടെ ജോലി. എണ്ണമില്ലാത്തവിധം അവിടെ വന്നിരുന്ന അതിഥികളുടെ വിശ്വാസത്തെ തട്ടിയുണർത്തി അതിനെ തീക്ഷ്ണതയുള്ളതാക്കുന്നതിനു് ഈ സഹായ സഹോദരനു സാധിച്ചിരുന്നു. പാണ്ഡിത്യവും വാചാലതയുമുള്ള വൈദികനെറ പ്രസംഗങ്ങളെക്കാൾ ഈ എളിയ സഹായ സഹോദരനെറ വാക്കുകൾ മനുഷ്യഹൃദയത്തെ ഇളക്കിയിരുന്നു. ഈ എളിയ സഹോദരൻ അവരോടു യാതൊന്നും പ്രസംഗിച്ചിരുന്നില്ല. അയാളുടെ കടമകൾ യഥാവിധി നിർവ്വഹിച്ചിരുന്നു എന്നുമാത്രം. മിരിബെൽ എന്ന സേനാനായകൻ (General de Miribel) ഈ സഹായസഹോദരനോടു സംസാരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി പലപ്പോഴും ഈ ആശ്രമത്തിൽ വന്നിരുന്നു. അതേപ്പറ്റി അദ്ദേഹം പറഞ്ഞിരുന്നതു് ഇപ്രകാരമാകുന്നു. "എനെറ വിശ്വാസം തീക്ഷ്ണതയുള്ളതാക്കിത്തീർക്കുന്നതിനു വേണ്ടി ഞാൻ ആ ആശ്രമംവരെ ഒന്നു പോയതാണു്" എന്നു്.

എന്തുകൊണ്ടു് വിശ്വാസം ചൈതന്യമില്ലാതാകുന്നു

ഇക്കാലത്തേതുപോലെ തിരുസ്സഭാചരിത്രത്തിൽ, ഇത്രവളരെ പ്രസംഗപരമ്പരകളും വാദപ്രതിവാദങ്ങളും നടന്നിട്ടുള്ളതും പണ്ഡിതോചിതങ്ങളായ മതഗ്രന്ഥങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതുമായ ഒരു കാലഘട്ടം ഉണ്ടോ എന്നു വളരെ സംശയമാണു്. എന്നാൽ വിശ്വാസത്തിനു ഇത്രകണ്ടു ചൈതന്യമില്ലാത്ത ഒരു കാലഘട്ടം

വേറെ ഉണ്ടോ എന്നതും സംശയമാണ്. മനുഷ്യരെ വിശ്വാസസത്യങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുവാൻ കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവർ ബുദ്ധികൊണ്ട് അവയെ സമ്മതിക്കുന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം സംതൃപ്തരാകുന്നു. മനസ്സുകൊണ്ടുകൂടി അവർ അവയെ സമ്മതിക്കേണ്ടതാണ് എന്നുള്ളതു് അവർ അത്ര കാര്യമായി പരിഗണിക്കുന്നില്ല. വിശ്വസിക്കുക എന്നതു് അതീന്ദ്രിയമായ ഒരു സിദ്ധിയാണ് എന്നുള്ള വസ്തുത അവർ വിസ്മരിച്ചുകളയുന്നു. വിശ്വസിക്കുന്നതിനുള്ള നിമിത്തങ്ങളെ ഗ്രഹിക്കുക എന്നതിന്റെയും പ്രസ്തുത സത്യത്തെ വിശ്വസിക്കുക എന്നതിന്റെയും ഇടയ്ക്ക് ഒരു വലിയ വിടവുണ്ട് എന്നുള്ള വസ്തുതയും ഇവർ മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. ദൈവത്തിനും വിശ്വാസസത്യങ്ങളെപ്പറ്റി വേണ്ട അറിവുള്ള ഒരാത്മാവിന്റെ സന്മനസ്സിനും മാത്രമേ ഈ വിടവു നികത്താൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. ആത്മാക്കളെ പഠിപ്പിക്കുന്നവരുടെ പരിശ്രമിയിൽനിന്നും പ്രതിഫലിക്കുന്ന ദൈവിക പ്രകാശത്തിന്റെ പ്രഭയ്ക്കും ഈ വിടവു നികത്തുവാൻ കുറെയെല്ലാം സാധിക്കും.

2. പ്രേഷിതൻ ശരണത്തിന്റെ കിരണങ്ങളെ വീശുന്നു

ധ്യാനപരമായ ജീവിതം നയിക്കുന്ന ഒരാൾക്ക് ശരണമെന്ന ദൈവികസുകൃതത്തിന്റെ കിരണങ്ങളെ മറവുള്ളവരിലേക്കു വീശാതിരിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല. ദൈവത്തിൽ മാത്രമേ യഥാർത്ഥ സൗഭാഗ്യം നാം കണ്ടെത്തുകയുള്ളൂ എന്നു് വിശ്വാസം അവനെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുന്നു. അപ്പോൾ തീച്ചൂയായും പൂണ്ണധൈര്യത്തോടുകൂടി സ്വർഗ്ഗത്തെപ്പറ്റി പ്രസംഗിക്കുന്നതിനു അവനു സാധിക്കും. ദുഃഖിതരെ ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നതിനു അവനു വിഭവങ്ങൾ ധാരാളം. മനുഷ്യശ്രദ്ധയെ നമ്മുടെ പ്രസംഗങ്ങളിലേക്കു ആകർഷിക്കുന്നതിനുള്ള അത്യുത്തമമാർഗ്ഗം മനുഷ്യരാശിയുടെ അവകാശമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന കുരിശുകളെ സന്തോഷത്തോടുകൂടി സംവഹിക്കുന്നതിനുള്ള രഹസ്യം അവർക്കു ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊടുക്കുകയാകുന്നു. സ്വർഗ്ഗത്തെപ്പറ്റിയുള്ള നമ്മുടെ പ്രതീക്ഷയുടെ നിദാനമാകുന്ന പ. കുർബ്ബാനയാകുന്നു ഈ രഹസ്യം.

"നമ്മുടെ സേവനമോ സ്വർഗ്ഗത്തിലാകുന്നു." (ഫിലി. III. 20) എന്നു് വി. പൗലോസിനോടുകൂടി പറയുവാൻ സാധിക്കുന്ന ഒരാൾക്കു് എത്ര വലിയ സമാശ്വാസമാണ് മറവുള്ളവർക്കു് നൽകുവാൻ

കഴിയുന്നതു്? വളരെ വാചാലതയോടുകൂടി സുന്ദരമായ ഭാഷയിൽ സ്വർഗ്ഗത്തെപ്പറ്റി പ്രഭാഷണം ചെയ്യുവാൻ പലർക്കും സാധിച്ചേക്കും. പക്ഷെ ആന്തരികജീവിതം നയിക്കാത്ത ഇക്കൂട്ടരുടെ വാക്കുകൾ വെറും ചിലമ്പുന്ന ചെമ്പുമാത്രമായിരിക്കും. ആന്തരികജീവിതം നയിക്കുന്ന ഒരുവന്റെ അധരങ്ങളിൽനിന്നും അടർന്നു വീഴുന്ന ഓരോ വാക്കും അവന്റെ ഹൃദയത്തിൽ അഗാധത്തിൽ വേരുന്നിയിട്ടുള്ള ഉത്തമബോദ്ധ്യത്തിൽ നിന്നുള്ളതാണു്. അതു് കേൾവിക്കാരുടെ കണ്ണുനീരിനെ ഉണക്കിക്കളയുന്നു; സങ്കടത്തെ സാന്ത്വനപ്പെടുത്തുന്നു, ഹൃദയം തകർക്കുന്ന അരിഷ്ടതകൾ ദൈവതിരുമനസ്സിനു കീഴടങ്ങി സഹിക്കുന്നതിനു അവനെ പ്രാപ്തനാക്കുന്നു. നൈരാശ്യത്തിൽ നിമഗ്നമായിരിക്കുന്ന ഒരാത്മാവിലേക്കു്, ആന്തരികജീവിതം നയിക്കുന്ന ഒരാത്മാവിൽനിന്നു് ദൈവികശരണം അപ്രതിഹതമായി ഒഴുകുന്നു.

3. അവൻ ഉപവിയുടെ കാന്തിപരത്തുന്നു

വിണ്ണുടമ പ്രാപിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന ഒരാത്മാവിന്റെ ശ്രമം മുഴുവനും ഉപവി സമ്പാദിക്കുവാനാണു്. ഈശോ തന്നിൽ സമ്പൂർണ്ണമായി വ്യാപിക്കുക, "ആരു് എന്നിൽ വസിക്കുന്നുവോ അവനിൽ ഞാനും വസിക്കുന്നു" എന്നതു് സാദ്ധ്യമാക്കുക എന്നതാണു് ആന്തരികജീവിതം നയിക്കുന്നവന്റെ ലക്ഷ്യം.

പ്രായോഗിക പരിജ്ഞാനം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള പ്രസംഗകർ ഈ സത്യം എളുപ്പത്തിൽ സമ്മതിക്കും. മുഴുവൻ ധ്യാനാവസരങ്ങളിൽ മരണം, വിധി, നരകം, എന്നീ നിത്യസത്യങ്ങളിന്മേലുള്ള ധ്യാനം വളരെ ഉപകാരപ്രദമാണു് എന്നല്ലാ അത്യാവശ്യവുമാണു്. എന്നാൽ ഈ ധ്യാനംകൊണ്ടു സിദ്ധിക്കുന്നതിനേക്കാൾ വളരെ കൂടുതൽ പ്രയോജനം സാമാന്യമായി ദൈവസ്നേഹത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ധ്യാനംകൊണ്ടു സിദ്ധിക്കും. തന്നിൽ നിറഞ്ഞുനില്ക്കുന്ന വികാരങ്ങളെ യഥാവിധി കേൾവിക്കാരെ പറഞ്ഞു ബോധ്യപ്പെടുത്തുവാൻ പ്രാപ്തനായ ഒരു യഥാർത്ഥ ധ്യാനപ്രസംഗകനു്, ദൈവസ്നേഹത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ധ്യാനംകൊണ്ടു് പാപികളെ മാനസാന്തരപ്പെടുത്തുവാനും ധ്യാനം വിജയപര്യവസായിയാക്കിത്തീർക്കുവാനും സാധിക്കും.

പാപികളെ മാനസാന്തരപ്പെടുത്തുന്നതിനും, സുകൃതികളെ കൂടുതലായി സുകൃതസമ്പന്നരാക്കുന്നതിനും ഇതുപോലെ പറ്റിയ മാർഗ്ഗം വേറൊന്നില്ലതന്നെ. നിത്യസത്യങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള ചിന്ത നിമിത്തം ദൈവസ്നേഹത്തിൽ ഉജ്ജ്വലിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരാളിനെ

പാപച്ചെളിയിൽ ആണ്ടുകിടക്കുന്ന ഒരു ക്രിസ്ത്യാനി കാണുമ്പോൾ ഭൗതികമായ സ്നേഹത്തിന്റെ വ്യർത്ഥതയും അതു നൽകുന്ന ഇച്ഛാഭംഗങ്ങളും അവന്റെ ബോധത്തെ തട്ടിയുണർത്തുന്നു. പാപത്തെ വെറുക്കുന്നതിനു് ഇതു് അവനെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു. ദൈവത്തെപ്പറ്റിയും നമ്മുടെ കർത്താവിനു മനുഷ്യരോടുള്ള അതിയായ സ്നേഹത്തെപ്പറ്റിയും കൂടെയെല്ലാം അവൻ ഗ്രഹിക്കുന്നു. മാമ്മോദീസായിലും പ്രഥമ ദിവ്യകാരുണ്യസ്വീകരണത്തിന്റെ അവസരത്തിലും അവനു ലഭിച്ചിട്ടുള്ളതും ഇതുവരെയും അവനിൽ മറഞ്ഞിരുന്നതുമായ കൃപാവരത്തെപ്പറ്റിയുള്ള സ്മരണ അവനിൽ രോമാഞ്ചമുണ്ടാക്കുന്നു. ഈശോ ഇന്നും സജീവനാണെന്നു അവൻ മനസ്സിലാക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ അവിടുത്തെ ക്രൂശാരോഹകന്റെ മുഖത്തിൽനിന്നും സ്വരത്തിൽനിന്നും ഈശോയുടെ ദിവ്യഹൃദയത്തിന്റെ കരുണയെ അവൻ ഗ്രഹിക്കുന്നു. ശ്രേഷ്ഠവും, വിശുദ്ധവും, തീക്ഷ്ണവുമായ ഒരു സ്നേഹവിഷയത്തെ അവൻ കാണുന്നു. "സൃഷ്ടികളുടെ സ്നേഹത്തെ എല്ലാം അതിലംഘിക്കുന്നവിധത്തിൽ സ്നേഹിക്കുന്നതിനുള്ള സാദ്ധ്യത നമുക്കുണ്ടെന്നു്" അപ്പോൾ അവനു മനസ്സിലാകും.

ദൈവസ്നേഹത്തിന്റെ പ്രത്യക്ഷമായ പ്രകടനങ്ങളും അവിടുത്തെ പ്രതിനിധിവഴിയായി അവൻ കണ്ടുകഴിയുമ്പോൾ, ഭൗതിക സ്നേഹത്തിൽ ആണ്ടുകിടന്നിരുന്ന ആത്മാവു് ദൈവസ്നേഹം സമ്പാദിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി എന്തു ത്യാഗവും ചെയ്യുന്നതിനു സന്നദ്ധമാകും. എന്തെന്നാൽ ദൈവസ്നേഹമെന്ന വലിയ നിധി ഇതുവരെ അതിനു അജ്ഞാതമായിരുന്നു.

ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി ഇവിടെ സവിസ്തരം പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതില്ല; എങ്കിലും, ഈ സ്നേഹം എത്രകണ്ടു വളരുന്നെന്നും, പാപത്തിൽനിന്നു വിമോചിക്കപ്പെട്ടതോ തീക്ഷ്ണതയുള്ളതോ ആയ ആത്മാക്കളിൽ ആത്മപാലകന്മാർക്കു ദൈവസ്നേഹം എത്രത്തോളം വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ കഴിയുമെന്നും നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഏറ്റവും വിശിഷ്ടമായ ഈ ദൈവിക സുകൃതത്തെ വൈദികർക്കു മാത്രമല്ല അത്മേനികൾക്കും തങ്ങളെ സമീപിക്കുന്നവരിൽ കത്തിജ്ജ്വലിപ്പിക്കാവുന്നതാണു്.

അദ്ദേഹം ഭയാമഹസ്സു ചൊരിയുന്നു

"ഉപായിയാൽ പ്രേരിതമല്ലാത്ത തീക്ഷ്ണത യഥാർത്ഥമായി ദൈവസ്നേഹത്തിൽനിന്നല്ല പുറപ്പെടുന്നതു്" എന്നു വി. ഫ്രാൻ

സീസ്സ് സാലസ് പറയുന്നു. ധ്യാനയോഗത്തിന്റെ രുചി അനുഭവിക്കുന്ന ആത്മാവിനു് കരുണക്കടലെന്നു് തിരുസ്സഭ വിളിക്കുന്ന ദൈവത്തിന്റെ മാധുര്യത്തെ ആസ്വദിക്കുന്നതിനു സാധിക്കും. അവൻ സ്വാഭാവികമായി സ്വാർത്ഥതല്പരനും കഠിനഹൃദയനുമാണെങ്കിൽത്തന്നെയും ക്രമേണ അവയെല്ലാം അപ്രത്യക്ഷമായിക്കൊള്ളും. "എന്നാൽ നമ്മുടെ ദിവ്യരക്ഷിതാവായ ദൈവത്തിന്റെ കനിവും കരുണയും വെളിപ്പെട്ടപ്പോൾ സകലരെയും ജീവിപ്പിക്കുന്ന ദൈവകൃപ എല്ലാമനുഷ്യർക്കും വെളിപ്പെട്ടുവല്ലൊ" (Tit. III. 4) എന്നു് വി. പൗലോസ് പ്രസ്താവിക്കുന്നതുപോലെ ദൈവം ലോകത്തിനു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതിയ അവിടുത്തെ നന്മയെപ്പറ്റിയും ദൈവികനന്മയുടെ പ്രകടനമായ മിശിഹായെപ്പറ്റിയും ചിന്തിക്കുകനിമിത്തം ദൈവത്തിന്റെ ധാരാളത്വത്തിൽ പ്രേഷിതൻ ഓഹരി പറ്റുകയും ദൈവത്തെപ്പോലെ കരുണയുള്ളവനാകേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത അവനു ബോധ്യമാകുകയും ചെയ്യും.

ഒരാത്മാവു് എത്രകണ്ടു് നമ്മുടെ കർത്താവുമായി ഐക്യം പ്രാപിക്കുന്നുവോ അത്രയ്ക്കും നമ്മുടെ ദിവ്യരക്ഷകന്റെ ദൈവികവും മാനുഷികവുമായ ഹൃദയത്തിന്റെ പ്രധാന ഗുണങ്ങളായ ദയ, സഹനം, കരുണ, വിശാലഹൃദയത്വം മുതലായ ഗുണങ്ങളിൽ ഭാഗഭാക്കാകുന്നു; മാത്രമല്ല അവ വളരെ അധികം വർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. തന്മൂലം എത്രുവലിയ സ്വാർത്ഥത്യാഗവും ചെയ്യുന്നതിനു സന്നദ്ധമാകത്തക്കവിധം ഹൃദയോദാരതയും സേവനസന്നദ്ധതയും അതിനു സിദ്ധിക്കുന്നു.

ദൈവസ്നേഹത്താൽ രൂപാന്തരപ്പെട്ട പ്രേഷിതനു് യാതൊരു പ്രയത്നവും കൂടാതെ മറ്റുള്ളവരുടെ സഹതാപം സിദ്ധിക്കും. "അവന്റെ നന്മയും സേവനസന്നദ്ധതയുംകൊണ്ടു് ഇസ്രായേലിനുവേണ്ടി അവൻ ദൈവകോപത്തെ ശമിപ്പിച്ചു." (Eccli. XIV. 29) അവന്റെ വാക്കുകളും പ്രവൃത്തികളും ദയയുള്ളതായിരിക്കും. അവന്റെ ദയ തികച്ചും നിഷ്പക്ഷമായിരിക്കും. നിഗ്രഹമായ സ്വാർത്ഥതയോ ജനപ്രസാദത്തിന്മേലുള്ള അഭിവാഞ്ഛയോ അതിൽ ഒളിച്ചു കിടക്കുകയില്ല.

ലാകോർഡേ എഴുതുന്നു: "മനുഷ്യനു നന്മചെയ്യുവാൻ നീ ആഗ്രഹിക്കുന്നുവോ? എന്നാൽ നീ അവനെ സ്നേഹിക്കുക. എന്തെന്നാൽ ഇതാകുന്നു ദൈവത്തിന്റെ ഇഷ്ടം. മറ്റുള്ളവരോടു സഹതാപമില്ലെങ്കിൽ അവരെ ശരിയായ വഴിയിൽക്കൂടി നയിക്കുന്നതിനോ അവരിൽ സുകൃതജീവിതത്തിന്മേൽ നല്ല ആഗ്രഹം ജനിപ്പി

ക്കുന്നതിനോ അസാദ്ധ്യമാണ്.” വാസ്തവത്തിൽ, നാം ഒരുവനെ എന്തിനെങ്കിലും നിർബന്ധിക്കുമ്പോൾ അതിനെ എതിർക്കുവാൻ അവൻ ശ്രമിക്കുകയും അങ്ങനെ എതിർക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതിൽ അവൻ അഭിമാനംകൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്നു; സംഗതികളെ ബോധ്യപ്പെടുത്തുവാൻ ശാസ്ത്രം ശ്രമിക്കുമ്പോൾ, എതിർവാദങ്ങൾകൊണ്ടുവരുന്നതിൽ മനുഷ്യർ സാമർത്ഥ്യം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു. എന്നാൽ അനുകമ്പയും ദയയും നമ്മെ നിരായുധരാക്കുന്നെങ്കിൽ അതുകൊണ്ട് എന്തെങ്കിലും പോരായ്മ നമുക്കു ഭവിച്ചതായി നാം പരിഗണിക്കുന്നതല്ല. അതിന്റെ വശീകരണത്തിനു് നാം എളുപ്പത്തിൽ വഴങ്ങിക്കൊടുക്കുന്നു.

കരുണ ഹൃദയത്തെ വശീകരിക്കുന്നു

അഗതികളുടെ ചെറിയ സഹോദരി (The Little Sister of the Poor) സ്വർഗ്ഗാരോഹണത്തിന്റെ ചെറിയ സഹോദരി (The Little Sister of the Assumption) ഉപവിയുടെ സഹോദരി (The Sister of Charity) തുടങ്ങി പരസ്നേഹപരമായ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സന്ന്യാസിനികളായ സഹോദരികൾക്കു് വാഗ്പ്രതിവാദങ്ങളോ, വാചാലത നിറഞ്ഞതും പണ്ഡിതോചിതവുമായ പ്രഭാഷണങ്ങളോ ഒന്നും കൂടാതെ ദയയുടെ അനുസ്യൂതവും വീരോചിതവുമായ പ്രകടനങ്ങൾകൊണ്ടു മാത്രം ആത്മാക്കളെ മാനസാന്തരപ്പെടുത്തിയ അനേകം ഉദാഹരണങ്ങൾ പറയുവാൻ കാണും.

കരുണനിറഞ്ഞ സേവനസന്നദ്ധത കാണുമ്പോൾ പാപികളും അക്രൈസ്തവർതന്നെയും പറഞ്ഞുപോകുന്നു: “ഇതാ ദൈവം, നല്ല ദൈവം എന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്ന അവിടുത്തെ ഇതാ ഞാൻ കാണുന്നു.” ഇതുകണ്ടു മൂലപാപവാസനയോടുകൂടിയ ഒരു യുവതിയെ തന്റെ സ്വാർത്ഥതയെ പൂർണ്ണമായി ത്യജിക്കുന്നതിനും ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങളെ വകവെക്കാതിരിക്കുന്നതിനും പ്രാപ്തയാക്കിയ ദൈവം തീർച്ചയായും നല്ലവനായിരിക്കണം.

“സ്വാർത്ഥം മറവുള്ളവരിലേക്കു കവിഞ്ഞൊഴുകുന്നതാകുന്നു കരുണ. കരുണയുള്ളവനായിരിക്കുക എന്നു പറയുന്നതു് മറവുള്ളവരെ സ്വാർത്ഥത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തു പരിഗണിക്കുന്നതാകുന്നു. തീക്ഷ്ണതകൊണ്ടോ വാചാലതകൊണ്ടോ പാണ്ഡിത്യംകൊണ്ടോ മാനസാന്തരപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതിൽ കൂടുതൽ ആത്മാക്കൾ കരുണകൊണ്ടുമാത്രം മാനസാന്തരപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഈ മൂന്നു ഗുണങ്ങൾകൊണ്ടുമാത്രം ആ

രെയും മാനസാന്തരപ്പെടുത്തുവാൻ നമുക്കു സാധിക്കുകയില്ല. ഇവ ഫലപ്രദമാകണമെങ്കിൽ കരുണകൂടി വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കരുണ പരസ്പരം ദേവന്മാരേപ്പോലെ വർത്തിക്കുന്നതിനു നമ്മെ പ്രാപ്തരാക്കുന്നു. മാനസാന്തരപ്പെടുവാൻ ഇടയാകത്തക്കവിധം പ്രേഷിതനിലേക്കു പാപികൾ ആകർഷിക്കപ്പെടുന്നതു് പ്രേഷിതന്റെ കരുണനിമിത്തമാകുന്നു" എന്നു് ഫാദർ ഫേബർ കരുണയെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതു് ഭൂമിയിലെ ഈ മാലാഖമാർ ശരിക്കു മനസ്സിലാക്കുന്നു.

അദ്ദേഹം തുടരുന്നു: "കരുണയാകുന്ന പ. തിരുഹൃത്തിന്റെ ഏറ്റം സമർത്ഥനായ പടയാളി. മാനസാന്തരത്തിനു് പലപ്പോഴും ഹേതുവായിത്തീരുന്നതു് ദൈവഭയമാകുന്നു. കരുണയോടുകൂടിവേണം ജ്ഞാനത്തിന്റെ ആരംഭമെന്നു് പറയപ്പെടുന്ന ദൈവഭയം മനുഷ്യഹൃദയത്തിൽ നാം അങ്കുരിപ്പിക്കാൻ; അല്ലെങ്കിൽ അവർ മാനസാന്തരപ്പെടുന്നതിനുപകരം കഠിനഹൃദയരായിത്തീരും. തന്നിമിത്തം ഒരുപക്ഷേ ദൈവത്തിൽ അവർക്കുള്ള വിശ്വാസംതന്നേയും നശിച്ചുപോയി എന്നുവരാം." വി. വിൻസെൻറ് ഫെറർ പറയുന്നു: "ഒരമ്മയുടെ ഹൃദയം നിനക്കുണ്ടായിരിക്കട്ടെ. മറവുള്ളവരെ നീ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയോ ഭയപ്പെടുത്തുകയോ ചെയ്യുന്നതു് വലുതായ സ്നേഹത്തോടും കരുണയോടും കൂടിയായിരിക്കട്ടെ; പാപികളുടെ നേരെയുള്ള സ്നേഹത്താൽ പ്രേരിതനായിട്ടാണു് നീ സംസാരിക്കുന്നതു് എന്നു് നിന്റെ വാക്കുകളിൽനിന്നു അവർ മനസ്സിലാക്കട്ടെ. ആത്മാക്കൾക്കു് എന്തെങ്കിലും നന്മചെയ്യുന്നതിനു് നീ ആഗ്രഹിക്കുന്നുവെങ്കിൽ ഒന്നാമതായി നീ ദൈവത്തോടു ഹൃദയപൂർവ്വം പ്രാർത്ഥിക്കുക. എല്ലാ സുകൃതങ്ങളെയും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന സ്നേഹംകൊണ്ടു് നിന്റെ ഹൃദയത്തെ നിറയ്ക്കുക എന്നു് തീക്ഷ്ണതാപൂർവ്വം പ്രാർത്ഥിക്കുക. അപ്പോൾ നീ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന ഫലം പ്രാപിക്കുന്നതിനു് ദൈവം അനുഗ്രഹിക്കും.

ലൗകിക മണ്ഡലത്തിലെ കരുണയും ആദ്ധ്യാത്മിക മണ്ഡലത്തിലെ കരുണയും—അതായതു് പ്രകൃതിസിദ്ധമായ മനോഭാവത്തിൽനിന്നു ജനിക്കുന്ന കരുണയും ഒരു പ്രേഷിതന്റെ ആത്മാവിൽ ജനിക്കുന്ന അമാനുഷികമായ കരുണയും തമ്മിൽ—വലുതായ അന്തരമുണ്ടു്. സ്വാഭാവികകരുണ പ്രേഷിതന്റെ നേരെ ബഹുമാനവും, എന്നല്ല സഹതാപംതന്നെയും മറവുള്ളവരിൽ അങ്കുരിപ്പിച്ചേക്കാം. ചിലപ്പോഴെല്ലാം അവർക്കു് പ്രേഷിതന്റെനേരെ സ്നേഹം ഉണ്ടാകുവാനും ഇതു കാരണമായേക്കാം. പക്ഷെ ഈ സ്നേ

ഹം ദൈവത്തിനുമാത്രം നൽകേണ്ടതാണ്. ദൈവത്തിലേക്കു പിന്തിരിയുന്നതിനാവശ്യമായ ത്യാഗം ചെയ്യുന്നതിനു ആത്മാക്കളെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തി ഈ കരുണ പ്രേഷിതനു പ്രദാനം ചെയ്യുകയില്ല. മിശിഹായോടുള്ള ഗാഢമായ ഐക്യത്തിൽനിന്നു സംജാതമാകുന്ന കരുണയ്ക്കുമാത്രമേ ഇതു സാധിക്കുകയുള്ളൂ.

സ്നേഹത്തിന്റെ വശീകരണശക്തി

നമ്മുടെ കർത്താവിനെ തീക്ഷ്ണമായി സ്നേഹിക്കുന്നതുകൊണ്ടും, ആത്മാക്കളെ ശരിയായവിധത്തിൽ നയിക്കുന്നതുകൊണ്ടും പ്രേഷിതനു്, വിഹിതമായ ഏതു സംഗതിയിലും നയവിവേകങ്ങളോടെ ഇടപെടുന്നതിനുള്ള അവകാശം ലഭിക്കുന്നു. പ്രമുഖനായ ഒരത്മേനി എന്നോടു് ഇപ്രകാരം പറയുകയുണ്ടായി: "ഒരിക്കൽ പത്താംപീയൂസ് പാപ്പായുമായി സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു സഭാവൈരിയെപ്പറ്റി വിദ്വേഷജനകമായ ഒരു വാക്കു ഞാറിയാതെ ഞാൻ പറഞ്ഞുപോയി. പ. പിതാവു് ഉടനെ ഇങ്ങനെ മറുപടിപറഞ്ഞു: "പ്രിയ മകനെ, നിന്റെ സംസാരം എനിക്കിഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. ആ പദപ്രയോഗങ്ങൾ ഞാൻ അംഗീകരിക്കുന്നില്ല. ഈ കുറ്റത്തിനു പ്രായശ്ചിത്തമായി ഞാൻ പറയാൻപോകുന്ന കഥ നീ ശ്രദ്ധിച്ചുകേൾക്കുക. എനിക്കു വളരെ പരിചയമുള്ള ഒരു പട്ടക്കാരൻ ആദ്യമായിട്ടു" ഒരിടവകയിൽ വികാരിയായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. ഇടവകയിലുള്ള എല്ലാ വീട്ടുകളും സന്ദർശിക്കേണ്ടതു് തന്റെ കടമയാണെന്നായിരുന്നു അയാളുടെ ബോധ്യം. കത്തോലിക്കരുടെ മാത്രമല്ല ഇടവകാതിർത്തിയിലുള്ള യൂദന്മാരുടെയും പ്രോട്ടസ്റ്റാൻഡുകാരുടേയും മിണ്ടാമാട്ടുക്കാരുടെയും എല്ലാവീട്ടുകളും അദ്ദേഹം നേരിട്ടു സന്ദർശിക്കുന്നതാണെന്നു് പ്രസംഗപീഠത്തിൽനിന്നു് പ്രഖ്യാപനംചെയ്തു. അതും അക്കൊല്ലം മാത്രമല്ല അദ്ദേഹം അവിടെ വികാരിയായിരിക്കുന്നിടത്തോളംകാലം എല്ലാക്കൊല്ലവും ഇപ്രകാരം ചെയ്യുന്നതാണെന്നു് അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിച്ചു. മറ്റു വൈദികർ ഇതറിഞ്ഞപ്പോൾ വളരെ ക്ഷോഭിച്ചു. അവർ മെത്രാന്റെ പക്കൽ പരാതിപ്പെട്ടു. ഉടൻ തന്റെ കച്ചേരിയിൽ ഹാജരാകുന്നതിനു് മെത്രാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കല്പനയയച്ചു. അദ്ദേഹം കച്ചേരിയിൽ ഹാജരായി. മെത്രാൻ അദ്ദേഹത്തെ കഠിനമായി ശാസിച്ചു. അപ്പോൾ വികാരിയച്ചൻ മെത്രാനച്ചന്തിരുമേനിയെ സവിനയം ഇപ്രകാരം ബോധിപ്പിച്ചു. "എന്റെ പിതാവേ, 'എന്നാൽ ഈ തൊഴുത്തിൽ ഉള്ളവയല്ലാത്ത വേറെ ആടു

കളും എനിക്കുണ്ട്. അവയേയും ഞാൻ കൊണ്ടുവരേണ്ടതാകുന്നു. അവ എന്റെ സ്വരം കേൾക്കും. ഇങ്ങനെ ആട്ടിൻകൂട്ടം മുഴുവനും ഒന്നും ഒരിടയനുമാകും" എന്നാണല്ലൊ നമ്മുടെ കർത്താവു അരുളിച്ചെയ്യുന്നതു്. ആടുകളെ അന്വേഷിച്ചുപോകാതെ എങ്ങനെയാണു് ഞാൻ ഈ കല്പന നിറവേറ്റുന്നതു്. തത്വങ്ങളിൽ ഞാൻ യാതൊരു വിട്ടുവീഴ്ചയും ചെയ്യുകയില്ല, എന്നെ ഏല്പിച്ചിട്ടുള്ള എല്ലാ ആത്മാക്കളുടേയും സത്യസഭയിൽ പെടാത്തവരുടെയും കാര്യത്തിൽ ഞാൻ താല്പര്യമുള്ളവനായിരുന്നാലും അവരെ ഞാൻ സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നും അവരെ മനസ്സിലാക്കണമെന്നുമാത്രമേ ഞാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നുള്ളൂ. ഈ വിവരങ്ങൾ എല്ലാം പരസ്യമായി പ്രസംഗപീഠത്തിൽനിന്നു് ഞാൻ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ഈ പരിപാടി ഞാൻ നിവൃത്തിക്കുന്നതിനു തിരുമേനിക്കു സമ്മതമല്ലെങ്കിൽ, ആ വിവരത്തിനു രേഖാമൂലമായ ഒരു കല്പന എനിക്കുതരണം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ തിരുമേനിയുടെ നിർദ്ദേശാനുസരണമാണു് എന്റെ പരിപാടി ഞാൻ റദ്ദുചെയ്യുതെന്നും, ഞാൻ എന്റെ മെത്രാന്റെ കല്പന അനുസരിക്കുന്നെന്നും ജനങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു് അതു പകരിക്കും." വികാരിയച്ചന്റെ ഈ നിവേദനം മെത്രാന്റെ നിശ്ചയത്തെ ഇളക്കി. അദ്ദേഹം കല്പന ഒന്നും നൽകിയില്ല. വികാരിയച്ചന്റെ വാദമുഖങ്ങൾ ശരിയായിരുന്നെന്നു് അനന്തരഫലങ്ങൾ തെളിയിച്ചു. എങ്ങനെയെന്നാൽ നഷ്ടപ്പെട്ട ആടുകളായ പല പാപികളെയും മാനസാന്തരപ്പെടുത്തുന്നതിനും, മാറാള്ളവക്കു് കത്തോലിക്കാസഭയെപ്പറ്റി വലിയ മതിപ്പും ബഹുമാനവും ഉണ്ടാകുന്നതിനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സന്ദർശനങ്ങൾ ഉപകരിച്ചു. ഈ എളിയ ഇടവകവികാരി ദൈവപരിപാലനയാൽ പിന്നീടു മാർപ്പാപ്പായായിത്തീർന്നു. ആ പാപ്പാതന്നെയാണു പ്രിയ മകനെ, ഇപ്പോൾ നിന്നോടു പരസ്നേഹത്തെപ്പറ്റി സംസാരിക്കുന്നതു്. ആകയാൽ തത്വങ്ങളെ മുറുകെപ്പിടിക്കുക. എന്നാൽ നിങ്ങൾ എല്ലാവരേയും സ്നേഹിക്കുക. ഒരുത്തരെയും തിരുസ്സഭയുടെ ഏറ്റവും വലിയ വൈരികളെപ്പോലും നിങ്ങൾ സ്നേഹിക്കാതിരിക്കുകയോ ദ്വേഷിക്കുകയോ ചെയ്യരുതു്."

4. പ്രേഷിതനു എളിമയുടെ മാതൃക

മിശിഹായുടെ കരുണയും ശാന്തതയും ഒരു വലിയ ജനക്കൂട്ടത്തെ തന്നിലേക്കാകർഷിച്ചിരുന്നു എന്നു നമുക്കറിയാം. അവിടു

ത്തെ എളിമനിമിത്തവും കൂടിയല്ലെ ഇതുവളരെ ആളുകൾ അവിടെത്തെയടക്കൽ ഓടിക്കൂടിയിരുന്നതു്? തീർച്ചയായും അതേ.

"എന്നെക്കൂടാതെ നിങ്ങൾക്കു ഒന്നും ചെയ്യുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല." (യോഹ: XV. 5) ദൈവത്തിന്റെ സഹപ്രവർത്തകൻ എന്ന മഹനീയ സ്ഥാനത്തേക്കാണു് ദൈവം പ്രേഷിതനെ ഉയർത്തിയിരിക്കുന്നതു്. സ്വഭാവാതീതമായ ജോലികൾ ചെയ്യുവാനുള്ളവനാണു് പ്രേഷിതൻ. പക്ഷെ ഇവയുടെ നിവ്വഹണത്തിൽ പ്രേഷിതൻ ഒരിക്കലും സ്വയം പ്രത്യക്ഷപ്പെടരുതു്. മിശിഹാ മാത്രമേ പ്രത്യക്ഷപ്പെടാവൂ. എന്തുകണ്ടു സ്വയം മറയ്ക്കുന്നതിനും, തന്റെ വ്യക്തിത്വത്തെ ഇല്ലാതാക്കുന്നതിനും പ്രേഷിതൻ പരിശ്രമിക്കുമോ അതുകൊണ്ടു അവന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ മിശിഹാ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയുള്ളൂ. അന്തരംഗജീവിതാഭ്യസനംവഴി മാത്രമേ ഇതു സാധിക്കുകയുള്ളൂ. അല്ലെങ്കിൽ പ്രേഷിതൻ വിതയ്ക്കും, നനയ്ക്കും പക്ഷെ യാതൊന്നും മുളയ്ക്കുകപോലുമില്ല.

യഥാർത്ഥമായ എളിമയ്ക്കു പ്രത്യേകമായ ചില ആകർഷണീയതകളും ഉണ്ടു്. അതിന്റെ ഉല്പത്തിസ്ഥാനം നമ്മുടെ കർത്താവാണു്. ദൈവികമായവയെ അതു് നിശ്വസിക്കുന്നു. തന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ മിശിഹാ മാത്രമാണു് പ്രവർത്തിക്കുന്നതെന്നു മറ്റുള്ളവർ മനസ്സിലാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി തന്നെത്തന്നെ മറയ്ക്കുന്നതിനു് എത്രകണ്ടു കൂട്ടുതലായി ഒരു പ്രേഷിതൻ പരിശ്രമിക്കുന്നുവോ അത്രകണ്ടു കൂട്ടുതലായി ആത്മാക്കളെ നമ്മുടെ കർത്താവിനു് നേടിക്കൊടുക്കുന്നതിനു് പ്രസ്തുത പ്രേഷിതനു സാധിക്കും. "അവൻ വളരുകയും ഞാൻ കുറയുകയും ചെയ്യണം." (യോഹ: III. 30)

ആത്മാക്കളുടെമേൽ വർത്തിക്കുന്നതിനു് ഏറ്റവും ശക്തിമത്തായ ഒരുപകരണമാകുന്നു എളിമ. വി. വിൻസെന്റു് ഡി പോൾ തന്റെ പട്ടക്കാരോടു ഇപ്രകാരം പറയുക പതിവായിരുന്നു. "നമ്മെക്കൊണ്ടു ഒന്നും ചെയ്യുവാൻ സാധിക്കുകയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, ആത്മാക്കളെ നശിപ്പിക്കുന്നതിനുമാത്രമേ കഴിയുകയുള്ളൂ എന്ന ദൃഢബോദ്ധ്യം നമുക്കില്ലെങ്കിൽ നാം ഒരിക്കലും ദൈവത്തിനുവേണ്ടി വേല ചെയ്യുവാൻ പറ്റിയവരാകയില്ല, തീച്ചയതന്നെ."

ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ചില ഭാഗങ്ങൾ വീണ്ടും വീണ്ടും ആവർത്തിക്കുന്നതിൽ നിങ്ങൾ അത്ഭുതപ്പെട്ടേക്കാം. അവയുടെ പ്രാധാന്യം വായനക്കാർ കൂടുതൽ ദൃഢമായി ഗ്രഹിക്കുന്നതിനും മനസ്സിൽ നിലനിർത്തുന്നതിനും ഉപകരിച്ചേക്കുമെന്നുള്ള പ്രതീക്ഷയാണു് ഈ ആവർത്തനത്തിനു് എന്നെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതു്.

അഹംഭാവത്തോടുകൂടിയ പെരുമാറ്റങ്ങളും ആത്മസംതൃപ്തിയുടെ ഭാവങ്ങളും നമ്മുടെ പ്രേഷിതവേല പരാജയമടയുന്നതിനു പ്രധാന കാരണങ്ങളായിത്തീരാറുണ്ട്.

"ആധുനിക" കത്തോലിക്കൻ സ്വതന്ത്രമായി ജീവിക്കുവാനാഗ്രഹിക്കുന്നു. ദൈവത്തെ അനുസരിക്കാൻ അവൻ സന്നദ്ധനാണ്. പക്ഷെ ദൈവത്തെ മാത്രമേ അനുസരിക്കുകയുള്ളൂ. ദൈവത്തിന്റെ പുരോഹിതനിൽനിന്നു് അവൻ ഉപദേശവും നിർദ്ദേശവും സ്വീകരിക്കും. വൈദികന്റെ കല്പനകളും അവൻ അനുസരിക്കും. പക്ഷെ അവ ദൈവകല്പനകൾതന്നെയാണെന്നു് അവനു ബോദ്ധ്യമുണ്ടെങ്കിൽ മാത്രമേ അവൻ അനുസരിക്കുകയുള്ളൂ.

ഇതിനു് വൈദികനിൽ മറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഈശോയെ അവൻ കാണണം. വൈദികൻ എളിമയാൽ സ്വയം എന്തുമാത്രം മറയ്ക്കുമോ അത്രയും മറച്ചെങ്കിൽ മാത്രമേ അവനിൽ ദൈവത്തെ കാണുന്നതിനു വിശ്വാസികൾക്കു സാധിക്കുകയുള്ളൂ. മിശിഹാ അരുളിച്ചെയ്യുന്നു. "നിങ്ങളിൽ വലിയവനോ നിങ്ങളുടെ ശുശ്രൂഷിയായിരിക്കണം....നിങ്ങൾ നായകന്മാർ എന്നു വിളിക്കപ്പെടരുതു്....നിങ്ങൾ റബ്ബി എന്നു വിളിക്കപ്പെടരുതു്." (മത്താ. XXIII. 8–10–11.)

എളിമ പ്രേഷിതനെ പ്രാർത്ഥനയുടെ മനുഷ്യനാക്കുന്നു.

അന്തരംഗജീവിതം നയിക്കുന്ന ഒരു മനുഷ്യന്റെ ദർശനം തന്നെ നാം എങ്ങനെ ജീവിക്കണമെന്നുള്ള ശക്തിയായ ഒരുപദേശമാണു്. എങ്ങനെയാണു് നാം ജീവിക്കേണ്ടതു്? പ്രാർത്ഥനയുടെ മനുഷ്യരായി നാം ജീവിക്കണം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ എളിമ ദൈവത്തിൽ ആശ്രയിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയെ നമ്മെ ഗ്രഹിപ്പിക്കുന്നു. ഈ ആശ്രയം ആത്മാവിനെ പ്രാർത്ഥനാനിരതമാക്കിത്തീർക്കുന്നു. വിഷമതകൾ നേരിടുമ്പോൾ, സഹിക്കുവാൻ പ്രയാസം തോന്നുമ്പോൾ, എന്തെങ്കിലും തീരുമാനം ചെയ്യേണ്ടിവരുമ്പോൾ എന്നല്ലാ എല്ലായ്പ്പോഴും അവൻ പ്രാർത്ഥനയിൽ അഭയം പ്രാപിക്കുന്നു.

രക്തസാക്ഷികളല്ലാത്ത വിശുദ്ധരായ പാപ്പാമാർക്കുവേണ്ടിയുള്ള കാനൻ ജപത്തിൽ "ചെറിയ അജക്കൂട്ടം....." എന്നുതുടങ്ങിയ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഇവിടെപ്പറയുന്ന "ചെറിയ അജക്കൂട്ടം" എന്ന വാക്കുകൾക്കു് വി. ബീഡ് നൽകുന്ന വ്യാഖ്യാനം താഴെപ്പറയുന്നതുപോലെയാണു്. "നമ്മുടെ ദിവ്യരക്ഷകൻ തിരഞ്ഞെ

ട്ടക്കപ്പെട്ട ഈ അജ്ഞാതത്തെ ചെറിയതു് എന്നു വിളിക്കുന്നു. ഇതു് മനുഷ്യരിൽ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവരെ, നശിച്ചുപോകുന്ന അനേകരോടു താരതമ്യപ്പെടുത്തുന്നതുകൊണ്ടോ, അല്ലെങ്കിൽ എളിമ എന്ന പുണ്യത്തിന്മേൽ തനിക്കുള്ള ശക്തിയായ സ്നേഹത്തെ കാണിക്കുവാനോ ആണു്. തിരുസ്സഭ എത്രവളരെ വ്യാപിച്ചാലും, സഭ ഇനിയും കൂടുതലായി വ്യാപിച്ചു് ലോകാവസാനംവരെ അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കണമെന്നാണു് മിശിഹാ ആഗ്രഹിക്കുന്നതു്. എളിമയിലാണു് ഈ അഭിവൃദ്ധി ഉണ്ടാകേണ്ടതു്. അപ്പോൾ എളിമയുള്ളവർക്കു് വാഴാനും ചെയ്തിരിക്കുന്ന സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനു് സാധിക്കുകയും ചെയ്യും." (St. Bede Book IV. Ch. LIV on St. Luke XII).

എളിമ അധികാരം ശരിയായി കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതിനു് പ്രേഷിതനെ പ്രാപ്തനാക്കുന്നു

നമ്മുടെ ദിവ്യരക്ഷകൻ തന്റെ അപ്പോസ്തോലന്മാർക്കു നൽകിയിട്ടുള്ള മഹനീയോപദേശങ്ങളിൽനിന്നാണു് ഈ ആശയം എടുത്തിട്ടുള്ളതു്. അപ്പോസ്തോലന്മാർ പ്രേഷിതവൃത്തിക്കായി അവർക്കു് സിദ്ധിച്ചിരുന്ന ദിവ്യാഹ്വാനത്തെ തങ്ങളുടെ സ്വന്തം വ്യക്തിപരമായ നന്മക്കായി വിനിയോഗിക്കുന്നതിനാഗ്രഹിക്കുകയും തന്നിമിത്തം അസൂയയുടെയും അധികാരമോഹത്തിന്റെയും വികാരത്തള്ളലുകൾക്കു അവർ വിധേയരാകുകയും ചെയ്തപ്പോൾ മിശിഹാ അവരോടു ഇപ്രകാരം അരുളിച്ചെയ്തു: "പുറജാതികളുടെ തലവന്മാർ അവരുടെമേൽ കർതൃത്വം നടത്തുന്നവരാകുന്നു എന്നും അവരുടെ പ്രധാനികൾ അവരുടെമേൽ സ്വതന്ത്രഭരണം നടത്തുന്നു എന്നും നിങ്ങൾ അറിയുന്നുവല്ലോ. എന്നാൽ നിങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഇങ്ങനെ ആകരുതു്. മറിച്ചു് നിങ്ങളിൽ പ്രധാനി ആകുവാൻ ഇച്ഛിക്കുന്നവൻ നിങ്ങളുടെ ശുശ്രൂഷകൻ ആയിരിക്കണം. നിങ്ങളിൽ ഒന്നാമനാകുവാൻ ഇച്ഛിക്കുന്നവൻ നിങ്ങളുടെ ദാസനുമായിരിക്കണം." (മത്താ: XX. 25. 27).

പക്ഷെ, ബുർഛ്വാ ചോദിക്കുന്നു: "എളിമ അധികാരത്തെ ദുർബ്ബലപ്പെടുത്തുന്നില്ലെ?" എന്നു്. വേണ്ടുവോളം എളിമയുണ്ടെങ്കിൽ അധികാരത്തിനു ഒരു കുറവും ഉണ്ടാകയില്ല. എന്നാൽ എളിമ ഇല്ലാതാകുമ്പോൾ അധികാരം ദുർവഹവും അസഹ്യവുമായിത്തീരുന്നു.

യഥാർത്ഥമായ എളിമയില്ലെങ്കിൽ പ്രേഷിതൻ ഒന്നുകിൽ അതിഭയാലുവായിത്തീരും, അല്ലെങ്കിൽ കടുത്ത സ്വേച്ഛാധിപതിയാകും. രണ്ടാമത്തേ പറഞ്ഞ തരത്തിൽപ്പെടുന്നതിനാണ് കൂടുതൽ എളുപ്പം.

എളിമയുടെ താത്വികവശത്തെപ്പറ്റി ഇപ്പോൾ ഒന്നും പ്രസ്താവിക്കുന്നില്ല. അതിഭയയും അതിപാരുഷ്യവും ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടതാണെന്നു് പ്രേഷിതനു് അറിയാമെന്നു കരുതുന്നു. ഇവരണ്ടും ദൈവത്തിനിഷ്ടമുള്ളവയല്ല. ശരിയായ തത്വങ്ങളും വിശദമായ അറിവും ഉണ്ടായാലും എളിമയില്ലെങ്കിൽ സമചിത്തതയോടുകൂടി പെരുമാറുന്നതിനു ഒരുവനും സാധിക്കുകയില്ല. ഒന്നുകിൽ ഭയാലുവാകും, അല്ലെങ്കിൽ വലിയ അഹങ്കാരി ആകും; ഇവരണ്ടും അവന്റെ പ്രവൃത്തികളിൽ മുഴച്ചുകാണുകയുംചെയ്യും.

വ്യാജവിനയത്തോടുകൂടിയവൻ അതിവേഗത്തിൽ നിരുത്സാഹനായിത്തീരും, അവന്റെ പരസ്നേഹചൈതന്യം വെറും ബലഹീനതയായി ഗണിച്ചുപോകും. അമിതമായ സൗജന്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിനു് അവൻ തയ്യാറായിരിക്കും. ഏതു വ്യവസ്ഥകളിലും വിട്ടുവീഴ്ചയ്ക്കു സമ്മതിക്കും. വിദൂരവീക്ഷണംകൂടാതെ, വിവേകത്തിന്റെ നാട്യത്തിലൊ മറവു വ്യാജമായ ഓരോ കാരണങ്ങൾ പറഞ്ഞുകൊണ്ടോ അവൻ തത്വനിഷ്ഠയിൽ അയവുവരുത്തും.

അതല്ലെങ്കിൽ, സ്വാഭാവിക വികാരങ്ങളാലും, മനസ്സിനെ തെറ്റായി നിയന്ത്രിക്കുക നിമിത്തവും അവൻ വലിയ നിഗളിയും, സ്വാർത്ഥതല്പരനും, മുൻകോപിയും ആയിത്തീരും. ഇതിന്റെ ഫലമായി വ്യക്തിവിദ്വേഷം, അധികാരപ്രമത്തത, ഔദ്ധത്യം, പക, മത്സരബുദ്ധി, നീരസം, പക്ഷഭേദം, ദുരാഗ്രഹം, പ്രതികാരബുദ്ധി, ഉച്ചാരം, അസൂയ, ഒന്നാമനാകാനുള്ള അത്യാഗ്രഹം, തത്വങ്ങൾ ആദരിക്കുന്നതിൽ മുക്കടമുഷ്ടി തുടങ്ങിയുള്ള ദുർഗുണങ്ങൾ അവനിൽ രൂക്ഷിച്ചുപ്പെടും.

ദൈവമഹത്വമായിരിക്കണം നമ്മുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യം. എങ്കിൽ മാത്രമേ നമ്മുടെ ആശകളും മനോവികാരങ്ങളും പവിത്രീകരിക്കപ്പെടുകയും മഹത്കരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുകയുള്ളൂ. അല്ലെങ്കിൽ ദൈവസ്തുതിക്കുവേണ്ടി എന്ന നാട്യത്തിൽ നാം പ്രവർത്തിക്കും. പക്ഷെ യഥാർത്ഥത്തിൽ മുൻപറഞ്ഞ ദുർഗുണങ്ങളെ നാം ഇളക്കിവിടുകയോ അല്ലെങ്കിൽ നമ്മിലുള്ള പ്രസ്തുത ദുർഗുണങ്ങളെ സാധൂകരിക്കുകയോ ആയിരിക്കും ചെയ്യുന്നതു്. ദൈവത്തിനും തിരുസ്സഭയ്ക്കും വിരോധമായ നിസ്സാരകാരണങ്ങൾ നിമി

ത്തം പ്രേഷിതൻ കോപാകുലനാകും. പക്ഷേ അയാൾ കോപിക്കുന്നതിന്റെ യഥാർത്ഥ കാരണം അയാളുടെ നിഗളത്തിനു പറ്റിയ മുറിവുകളാണെന്നു് സൂക്ഷ്മദൃക്കുകൾ എളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാക്കും. ദൈവത്തിന്റെ കാര്യത്തിലുള്ള താല്പര്യം എന്നതിനേക്കാൾ അവന്റെ ചില അവകാശങ്ങൾ ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെട്ട എന്നതിൽ അമർഷം കൊള്ളുന്നു. ഒരു സമ്പൂർണ്ണസമുദായമായി ദൈവം തിരുസ്സഭയെ സ്ഥാപിച്ചതു് പുരോഹിതവർഗ്ഗത്തിനുവേണ്ടി മാത്രമാണെന്നാണു് അവന്റെ ഭാവം.

ഈ കുറവുകളിൽനിന്നു ഒരുവനെ രക്ഷിക്കുന്നതിനു് ശരിയായ അറിവും സൂക്ഷ്മബുദ്ധിയും മാത്രം പര്യാപ്തമാകയില്ല. എന്തെന്നാൽ അന്തരംഗജീവിതം നയിക്കാത്ത പ്രേഷിതനു് യഥാർത്ഥമായ എളിമ ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല. തന്നിമിത്തം അവന്റെ ദുരാശകളെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനും നയിക്കുന്നതിനും അവനു സാധിക്കയില്ല. അവന്റെ വിധികളും അബദ്ധങ്ങളും, ദുരാശകളാലും വികാരങ്ങളാലും പ്രേരിതങ്ങളും അകാതിരിക്കുന്നതിനു് യഥാർത്ഥ എളിമ അത്യന്താപേക്ഷിതമാണു്. അപ്പോൾ, അവന്റെ ജീവിതത്തെ യഥാവിധി ക്രമീകരിക്കുന്നതിനും ദൈവവുമായി കൂടുതൽ ഐക്യം പ്രാപിക്കുന്നതിനും അവനു സാധിക്കും. അങ്ങനെ ദൈവത്തിന്റെ അചഞ്ചലതയിൽ അവൻ ഭാഗഭാക്കാകുന്നു. തീരെ ബലഹീനമായ ചതാവേലിച്ചെടി വൻവൃക്ഷമായ ആഞ്ഞിലിമേൽ പറ്റിപ്പിടിച്ചു പടർന്നുകിടക്കുമ്പോൾ കൊടുങ്കാറ്റിനു അവയെ നിലംപൊത്തിക്കാൻ സാധിക്കയില്ല. ആഞ്ഞിലിയുടെ ബലംതന്നെ ഈ ചെറുചെടിക്കു് കിട്ടുകയും ചെയ്യും. ദൈവവുമായി ഐക്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന പ്രേഷിതന്റെയും സ്ഥിതി ഇതുതന്നെയാണു്.

എളിമയില്ലെങ്കിൽ ഒന്നുകിൽ നാം അതിദയാലുക്കളായിത്തീരും അല്ലെങ്കിൽ വലിയ സേവകാധിപതികൾ എന്നതിനു യാതൊരു സംശയവുമില്ല. നമ്മുടെ ദുരാശകൾ നിമിത്തം സാഹചര്യങ്ങളനുസരിച്ചു ചിലപ്പോൾ അതിദയാലുക്കളും ചിലപ്പോൾ വലിയ കാർക്കശ്യക്കാരും ആയിത്തീർന്നു എന്നു വരാം. "മനുഷ്യൻ ചഞ്ചലഹൃദയനാണു്. അസ്ഥിരതയാകുന്നു അവനുള്ള സ്ഥിരത" എന്നു വി. തോമസ് അകിനാസ് പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതു് നിഗളികളായ പ്രേഷിതരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അനവദ്യമായിത്തീരുന്നു.

ഈ അയഞ്ഞ പ്രേഷിതത്വത്തിന്റെ ഫലമെന്താണു്? ഒന്നുകിൽ അധികാരനിന്ദനം, അല്ലെങ്കിൽ അധികാരത്തോടുള്ള അവി

ശ്വാസവും വിദ്വേഷവും. എന്തെന്നാൽ പ്രേഷിതൻ പ്രയോഗിക്കുന്ന അധികാരത്തിൽ ദൈവത്തിന്റെ ഛായ കാണുകയില്ല.

5. അവൻ സ്ഥിരതയുടേയും ശാന്തതയുടേയും മാതൃകയാകുന്നു

തെറ്റുകൾ, ഉതപ്പ്, കപടഭക്തി, ഇവയെ വിശ്വാസികൾ വളരെ ശക്തിയായി എതിർത്തിട്ടുണ്ട്. വി. ബർണ്ണാർഡ് തന്നെ ഇതിനു ദൃഷ്ടാന്തമാണ്. അക്കാലത്തെ ഏറ്റവും വലിയ ദിവ്യപുരുഷനായിരുന്ന ഇദ്ദേഹം. തീക്ഷ്ണത നിമിത്തം എതു കർശനമായിട്ടാണ് ഇദ്ദേഹം ചിലപ്പോൾ പെരുമാറിയിരുന്നതു്? എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചരിത്രം ഒരാവർത്തി വായിക്കുന്ന ഒരാൾക്കു ഏറ്റവും നിഷ്പ്രയാസം ഗ്രഹിക്കാൻ സാധിക്കും, അന്തരംഗജീവിതംവഴിയായി ദൈവവുമായി ഏറ്റവും ഗാഢമായ ഐക്യബന്ധമാണ് അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നതെന്നു്. തൻനിമിത്തം അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യക്തിത്വംതന്നെ ഏതാണ്ടു നാമാവശേഷമായതായിത്തോന്നിയിരുന്നു. മറെല്ലാ മാർഗ്ഗങ്ങളും പൂർണ്ണമായി നിഷ്ഫലമായി എന്നു ബോധ്യപ്പെട്ടാൽ മാത്രമെ അദ്ദേഹം കർശന നടപടികൾ സ്വീകരിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. തത്വങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി കർശന നടപടികൾ സ്വീകരിച്ചതിനുശേഷം പരിഹാരം ചെയ്യുന്നതിനും ഉത്തരിപ്പുകടം തീർക്കുന്നതിനുംവേണ്ടി ശക്തിയായി നിർബ്ബന്ധിച്ചതിനുശേഷം, അതെ, തന്റെ മനസ്സാക്ഷി അനുസരിച്ചു പാരുഷ്യത്തോടുകൂടി കർക്കശമായി പെരുമാറിയതിനുശേഷം, അവരോടു മാതൃനിർവ്വിശേഷമായ ശാന്തതയോടും സ്നേഹത്തോടുംകൂടി അദ്ദേഹം പെരുമാറിയിരുന്നു. അബെലാർഡ് എന്ന പാഷണ്ഡനെ അദ്ദേഹം ശക്തിയുക്തം എതിർത്തു. അയാളുടെ തെറ്റ് അയാളെ മനസ്സിലാക്കി. യാതൊരു ഭയവും കൂടാതെയാണ് വിശുദ്ധൻ അയാളോടു പെരുമാറിയതു്. അവസാനം അബെലാർഡ് കീഴടങ്ങി. അടുത്ത ക്ഷണത്തിൽ വി. ബർണ്ണാർഡ് ഏറ്റവും ശാന്തതയോടും സ്നേഹത്തോടുംകൂടി അദ്ദേഹത്തോടു വർത്തിക്കുന്നു, അയാളെ തന്റെ സ്നേഹിതനാക്കിത്തീർക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

തത്വങ്ങളിൽ വിട്ടുവീഴ്ച ചെയ്യുന്നകാര്യം അന്തർഭവിക്കാത്തിടത്തോളംകാലം കർശനനടപടികൾ സ്വീകരിക്കുന്നതിൽനിന്നു് മറ്റു വൈദികരെ അദ്ദേഹം സദാ തടഞ്ഞിരുന്നു.

ജർമ്മനിയിലെ യഹൂദരെ മർദ്ദിക്കുവാനും അവരെ കൂട്ടമായി വധിക്കുവാനും പോകുന്നു എന്നു് അറിഞ്ഞക്ഷണം വി. ബർണ്ണാർഡ്

തന്റെ കൊവേന്തയിൽനിന്നിറങ്ങി ജർമ്മനിയിലെത്തി, യഹൂദർക്കു വേണ്ടി അധികാരികളുടെ പക്കൽ മദ്ധ്യസ്ഥം വഹിച്ചു. സമാധാനത്തിനുവേണ്ടി ഏവരോടും കേണപേക്ഷിച്ചു. ഇതേപ്പറ്റി യഹൂദന്മാരുടെ പ്രധാന പുരോഹിതൻ ഇപ്രകാരം പ്രസ്താവിച്ചതായി പ്രാമാണികമായ ഒരു രേഖയിൽക്കാണുന്നു: "അദ്ദേഹമല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ഞങ്ങളിൽ ഒറ്റക്കുഞ്ഞുപോലും ജർമ്മനിയിൽ ജീവനോടെ ശേഷിക്കുകയില്ലായിരുന്നു." തുടർന്ന് ഇസ്രായേലിന്റെ അനന്തരതലമുറയോട് അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ അപേക്ഷിക്കുന്നു: "ഈ വിശുദ്ധ ആബട്ടിനെ നിങ്ങൾ ഒരിക്കലും വിസ്മരിക്കരുത്." അത്രക്കായിരുന്നു ക്ലെയർവോയിലെ ആ സന്ന്യാസിയെപ്പറ്റി അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന മതിപ്പ്. ഈ അവസരത്തിൽ വി. ബർണ്ണാർദ് ഇപ്രകാരം പ്രസ്താവിക്കുകയുണ്ടായി. "ഞങ്ങൾ സമാധാനത്തിന്റെ പടയാളികളാകുന്നു. ഞങ്ങൾ സമാധാനമുള്ളവരുടെ സൈന്യമാകുന്നു. ഞങ്ങൾ ദൈവത്തിനുവേണ്ടിയും സമാധാനത്തിനുവേണ്ടിയും യുദ്ധം ചെയ്യുന്നു. ദൃഢബോധ്യം, സന്മാതൃക, സേവനസന്നദ്ധത, ഇവ മാത്രമാണ് സുവിശേഷത്തിന്റെ മക്കൾക്കു യോജിച്ച ആയുധങ്ങൾ." ഇവയെല്ലാം ഫാദർ റാറിസ്ബൺ രചിച്ച വി. ബർണ്ണാർദിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്.

അന്തരംഗജീവിതം പ്രേഷിതനെ നിസ്വാർത്ഥനാക്കുന്നു.

വിശുദ്ധന്മാരുടെ തീക്ഷ്ണതയുടെ ലക്ഷ്യമായ നിസ്വാർത്ഥതാചൈതന്യം അന്തരംഗജീവിതംകൊണ്ടല്ലാതെ മറെറാന്നുകൊണ്ടും ലഭ്യമാകയില്ല.

വി. ഫ്രാൻസിസ് സാലേസിന്റെ കാലത്തിനുമുമ്പ് ഷാബ്ലേ (Chablais) യിലെ പ്രോട്ടസ്റ്റൻറുകാരെ മാനസാന്തരപ്പെടുത്തുന്നതിനു് എന്തെല്ലാം പരിശ്രമങ്ങൾ നടന്നു? അവയെല്ലാം പരാജയമടയുകയാണു ചെയ്തതു്. ഒടുവിൽ പ്രോട്ടസ്റ്റാൻറു പ്രധാനികൾ ഏതു നിഷ്ഠുരകൃത്യവും ചെയ്യുവാൻ സന്നദ്ധരായി. ജനീവായിലെ മെത്രാനെ വധിക്കുവാൻതന്നെ അവർ തീരുമാനിച്ചു. എന്നാൽ ജനീവായിലെ മെത്രാനായിരുന്ന ഫ്രാൻസിസ് സാലേസ് എളിമയോടും ശാന്തതയോടുംകൂടി അവരുടെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. സ്വാർത്ഥത്തെ പരിപൂർണ്ണമായി പരിത്യജിച്ച ഈ ദൈവികമനുഷ്യന്റെ ദൈവസ്നേഹവും പരസ്നേഹവും അവർ കണ്ടു. ചുരുങ്ങിയ സമയംകൊണ്ടു് എത്ര വിസ്മയനീയ ഫലങ്ങളാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രേഷിതവേല പുറപ്പെടുവിച്ചതു്!

ശാന്തനായ വി. ഫ്രാൻസീസ് സാലേസ്തന്നെയും വളരെ കർശനമായി പെരുമാറിയിട്ടുണ്ട്. ശാന്തമായ വചനങ്ങളാലും മാതൃകയാലും അദ്ദേഹം മാനസാന്തരപ്പെടുത്തിയവരെ വിശ്വാസത്തിൽ സ്ഥിരപ്പെടുത്തുന്നതിനു സിവിൽ അധികാരികളുടെ സഹായം തേടുന്നതിനു് അദ്ദേഹം മടിച്ചിരുന്നില്ല. തൻനിമിത്തമാണു് പാഷണ്ഡരുടെ വിശ്വാസവഞ്ചനയ്ക്കെതിരായി കർശന നടപടികളെടുക്കുവാൻ സവു ആ (Duke of Savoy) യിലെ പ്രഭുവിനെ അദ്ദേഹം ഉപദേശിച്ചതു്.

പ്രേഷിതന്റെ ദയ

വിശുദ്ധന്മാർ തങ്ങളുടെ ദിവ്യഗുരുവിന്റെ മാതൃക അനുസരിക്കുമാത്രമാണു് ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. എത്ര ദയയോടുകൂടിയാണു് ദിവ്യരക്ഷകൻ പാപികളെ സ്വീകരിച്ചിരുന്നതെന്നു് സുവിശേഷത്തിൽ നാം വായിക്കുന്നു. സക്കേവൂസിന്റെയും മറ്റു ചുങ്കക്കാരുടേയും സ്നേഹിതനെന്നു് മിശിഹായെപ്പറ്റി ആരോപണമുണ്ടായി. രോഗികളോടും ക്ലേശങ്ങൾ സഹിക്കുന്നവരോടും കൊച്ചുകുട്ടികളോടും എത്ര വലിയ സ്നേഹവും കരുണയുമാണു് അവിടുന്നു് പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തിയിരുന്നതു്. ശാന്തതയുടേയും കരുണയുടേയും അവതാരംതന്നെ ആയിരുന്ന അവിടുന്നു് ചാട്ട എടുത്തു് അടിച്ചല്ലയോ ദേവാലയത്തിൽ വ്യാപാരം ചെയ്തിരുന്നവരെ പുറത്താക്കിയതു്? എത്ര കർക്കശമായിട്ടാണു് തൽസമയം ഈശോ പെരുമാറിയതു്? ഹേറോദേസിനെപ്പറ്റിയും പ്രീശേന്മാരുടെ കപടഭക്തിയേയും ദുഷ്ടതയെപ്പറ്റിയും പ്രസ്താവിക്കുമ്പോൾ എത്ര മൂർച്ചയേറിയ വാക്കുകളാണു് അവിടുന്നു പ്രയോഗിക്കുന്നതു്?

അപൂർവ്വം ചില അവസരങ്ങളിൽ, അതായതു് മറ്റു മാർഗ്ഗങ്ങളെല്ലാം വിഫലമായി, അല്ലെങ്കിൽ അവ തീർച്ചയായും വിഫലമാകും എന്നു കാണുമ്പോൾ മാത്രമേ കർശനനടപടികൾ സ്വീകരിക്കാവൂ. അതും വളരെ വൈമനസ്യത്തോടും തിന്മയുടെ പ്രചാരത്തെ തടയുന്നതിനു് ഉപവിയോടുംകൂടി മാത്രമേ ആകാവൂ.

മറ്റവസരങ്ങളിൽ അതായതു് തത്വങ്ങൾ അനാദരിക്കപ്പെടുന്നില്ലാത്തപ്പോൾ കരുണയോടുകൂടി മാത്രമേ പ്രേഷിതൻ പെരുമാറാവൂ. വി. ഫ്രാൻസീസ് സാലേസ് പറയുന്നു, "ഒരു വീപ്പ ചൊക്കാകൊണ്ടു് എന്നതിനെക്കാൾ അല്പം തേൻകൊണ്ടു കൂടുതൽ ഈച്ചകളെ നമുക്കു പിടിക്കാം."

ഒരിക്കൽ ഈശോ തന്റെ ശിഷ്യന്മാരുടെകൂടെ ശമറായിൽക്കൂടി ഓർശ്ലേമിലേക്കു പോകുകയായിരുന്നു. ശമറായക്കാരുടെ ഒരു പട്ടണത്തിൽ വിശ്രമിക്കുവാൻ അവർ ആഗ്രഹിച്ചു. പക്ഷെ ഈശോ ഓർശ്ലേമിലേക്കു പോകുവാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നു എന്നു് ശമറായക്കാർ അറിഞ്ഞതുകൊണ്ടു് അവർ ഈശോയേയും ശിഷ്യന്മാരേയും സ്വീകരിച്ചില്ല. അപ്പോൾ ശിഷ്യന്മാരായ യോഹന്നാനും, യാക്കോബും അവർക്കു നേരിട്ട മനോവേദനയും അപമാനവും നിമിത്തം രോഷാകുലരായി ഈശോയോടു "കർത്താവേ! ആകാശത്തുനിന്നു തീ ഇറങ്ങി അവരെ ദഹിപ്പിക്കുവാൻ ഞങ്ങൾ പറയുന്നതിനു നിനക്കിഷ്ടമുണ്ടോ" എന്നു ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ മിശിഹാ തിരിഞ്ഞുനിന്നു് അവരെ ശകാരിച്ചു അരുളിച്ചെയ്തു: "നിങ്ങൾ ഏതു ആത്മാവുള്ളവർ എന്നു നിങ്ങൾ അറിയുന്നില്ല" എന്നു്. (Lc IX. 54)

തത്വങ്ങളിൽ വളരെ മുറുകെപ്പിടിച്ചിരുന്ന ഒരു മെത്രാൻ ഫ്രാൻസിലുണ്ടായിരുന്നു. ആദ്യത്തെ ലോകമഹായുദ്ധം കഴിഞ്ഞയുടനെ, യുദ്ധം നിമിത്തം വളരെ കഷ്ടനഷ്ടങ്ങൾ സഹിച്ചിരുന്ന തന്റെ മെത്രാസനപ്പട്ടണത്തിലെ ആളുകളെ നേരിട്ടു് സന്ദർശിച്ചു് സമാശ്വസിപ്പിക്കാൻ ഇദ്ദേഹം തീരുമാനിച്ചു. എല്ലാവർക്കും എല്ലാമാകുന്നതിനുവേണ്ടി അദ്ദേഹം ഓരോരുത്തരെയും അവരുടെ വീടുകളിൽച്ചെന്നു് സന്ദർശിച്ചു് സമാശ്വസിപ്പിച്ചു. അക്കൂട്ടത്തിൽ കാൽവിൻ മതക്കാരനായ ഒരാളുടെ വീട്ടും സന്ദർശിച്ചു. അയാൾ, സമരാങ്കണത്തിൽ വെച്ചു് വീരചരമമടഞ്ഞ പ്രിയ പുത്രന്റെ വിയോഗത്തിൽ ദുഃഖിച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു. വളരെ സ്നേഹത്തോടും ദയയോടുംകൂടി മെത്രാൻ അയാളെ സമാശ്വസിപ്പിച്ചു. "പ്രശസ്തമായ ഒരു കുടുംബത്തിൽ ജനിച്ചു്, പാണ്ഡിത്യത്താൽ പ്രഖ്യാതനായ ഒരു മെത്രാൻ അന്യ മതക്കാരനായ ഈ പാവപ്പെട്ടവന്റെ കുടിലിൽ കയറിയല്ലോ! എത്ര വലിയ മഹാമനസ്കത! അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംസാരവും പെരുമാറ്റവും എന്നെ ഇളക്കുകതന്നെ ചെയ്തു" എന്നു ഇയ്യാൾ തന്റെ മുതലാളിയായ ഒരു കത്തോലിക്കാമില്ലുടമസ്ഥനോടു പറയുകയുണ്ടായി. മെത്രാന്റെ ദയാപൂർവ്വമായ സന്ദർശനം അയാളുടെ ഹൃദയത്തെ അത്ര ശക്തിയായി സ്പർശിക്കുകതന്നെ ചെയ്തു. ഈ മില്ലുടമസ്ഥൻ പിന്നീടു് ഇങ്ങനെ പറയുകയുണ്ടായി. "എനിക്കു തോന്നുന്നു ആ കാൽവിൻ മതക്കാരൻ പക്ഷേ മാനസാന്തരപ്പെട്ടെന്നു്." ഏതായാലും തീക്ഷ്ണതയേറിയ നെട്ടങ്കൻ പ്രസംഗങ്ങളെക്കാൾ ആ മെത്രാന്റെ ദയാപൂർവ്വമായ പെരുമാറ്റം അയാളുടെ മാനസാന്തരത്തെ കൂടുതൽ ത്വരിതപ്പെടുത്തിയി

യിട്ടുണ്ട്.» «നമ്മുടെ ദിവ്യരക്ഷകന്റെ ശാന്തതയാണ് ഈ അജപാലകൻ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടത്തിയതു്. നമ്മുടെ ദിവ്യരക്ഷകനെത്തന്നെയാണ് ഈ മെത്രാനിൽ ഞാൻ കണ്ടതു്. സുവിശേഷത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നതുപോലെ ശാന്തതയുടെ വിളനിലമായ മിശിഹായുടെ സജീവമാതൃകകളായ ഇത്തരം മെത്രാന്മാരുള്ള സഭ തീർച്ചയായും സത്യസഭതന്നെ ആയിരിക്കണം» എന്നു് ഈ പതിതമതക്കാരൻ പിന്നീടു പറയുകയുണ്ടായി.

ബുദ്ധിയും മനസ്സും ഒരേ സമയം സുവിശേഷവേലയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിനു് അന്തരംഗജീവിതം ഇടയാക്കുന്നു. ഈശോയുടെ ദിവ്യഹൃദയത്തിനനുസരണമായി സംഗതികളെ കാണുകയും പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരാത്മാവിന്റെ പുരോഗതിയെ തടയുന്നതിനു് അലസതയ്ക്കോ മന്ദനത്തിനോ സാധ്യമല്ല. ആരാധ്യമായ ഈ ദിവ്യഹൃദയത്താൽ നിബ്ബന്ധിക്കപ്പെടുമ്പോൾ മാത്രമേ പ്രസ്തുത ആത്മാവു് തീക്ഷ്ണതയും ബുദ്ധിയും പ്രകടിപ്പിക്കുകയുള്ളൂ. അതാണു് അതിന്റെ വിജയരഹസ്യം.

നേരേമറിച്ചു് അന്തരംഗജീവിതമില്ലാത്ത ഒരാത്മാവിൽ മാനുഷികമായ ഒരാശകളും ബലഹീനതകളും ധാരാളം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. ഇതുതന്നെയാണു് അതിനു നേരിടുന്ന പല തോൽവികളുടേയും കാരണം.

6. അവൻ ആശാനിഗ്രഹത്തിന്റെ മാതൃകയാകുന്നു

സൽപ്രവൃത്തികളെ വിജയത്തിലെത്തിക്കുന്നതിനു നമ്മെ സഹായിക്കുന്ന മറെറാന്നു് ത്യാഗചൈതന്യമാകുന്നു. കുരിശു എല്ലാം അടക്കിക്കൊള്ളുന്നു. കുരിശിന്റെ മഹാരഹസ്യം ആത്മാക്കളുടെ ഹൃദയത്തിൽ ഗാഢമായി പതിക്കാത്തിടത്തോളം കാലം അവരെ നാം വളരെ ലഘുവായി ഒന്നു തൊടുകമാത്രമേ ചെയ്തിട്ടുള്ളൂ എന്നു ധരിക്കണം. സ്വാഭാവികമായിത്തന്നെ എല്ലാ മനുഷ്യരും ഏറെറം ശക്തിയായി വെറുക്കുന്ന പീഡകളുടെ രഹസ്യത്തെ എങ്ങനെയാണു് അവരെ നാം മനസ്സിലാക്കുക? «മിശിഹായോടുകൂടി ഞാൻ കുരിശിൽ തറയ്ക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.» «ഈശോയുടെ ആയുസ്സുകൂടെയും ഞങ്ങളുടെ ശരീരങ്ങളിൽ വെളിപ്പെടേണ്ടതിനു് ഞങ്ങൾ ഈശോയുടെ മരണം ഞങ്ങളുടെ ശരീരങ്ങളിൽ എപ്പോഴും വഹിക്കുന്നു.» (11 cor IV 10) എന്നു് വി. പൗലോസിനോടുകൂടി ആത്മാർത്ഥമായി പറയുവാൻ കഴിയുന്നവർക്കുമാത്രമേ പീഡകളുടെ രഹസ്യം മന

സ്സിലാകയുള്ള. "മിശിഹാതന്നെയും തന്നെത്തന്നെ പ്രസാദിപ്പിച്ചില്ല" എന്നു് വി. പൗലോസ് പ്രസ്താവിക്കുന്ന മിശിഹായെ അനുകരിക്കുകയാകുന്ന സ്വയം പരിത്യജിക്കുക എന്നു പറയുന്നതു്. ഇതിനു് എല്ലാ സാഹചര്യങ്ങളിലും സ്വാർത്ഥത്തെ പരിത്യജിക്കണം. ഇഷ്ടമില്ലാത്തതിനെ സ്നേഹിക്കുന്നതിനു ശ്രമിക്കണം. എല്ലാ നിമിഷവും ബലിവസ്തുവായി ദൈവത്തിനു സ്വയം അർപ്പിക്കുന്നതിനു ശ്രദ്ധാലുവായിരിക്കണം.

ഏറ്റവും അഗാധമായി നമ്മുടെ മനസ്സിൽ വേരുന്നിയിരിക്കുന്ന കാമനകൾ വേരോടെ പിഴുതുകളയുന്നതിനു് അന്തരംഗജീവിതത്തിനു മാത്രമേ സാധിക്കുകയുള്ള.

ഒരിക്കൽ അസ്സീസിയിലെ ദരിദ്രൻ നിഗ്ഗ്വണനായി അസ്സീസി പട്ടണത്തിലെ തെരുവുകളിൽക്കൂടി നടന്നുപോയി. അദ്ദേഹത്തെ അപ്പോൾ ഒന്നു കാണുകമാത്രം ചെയ്തവരിൽ ഏറ്റവും വാചാലതയേറിയ പ്രസംഗത്തെക്കാൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആ ദർശനം കൂടുതൽ മനഃപരിവർത്തനം വരുത്തി. ത്യാഗജീവിതമില്ലാത്ത പ്രേഷിതൻ മഹാ വാഗ്മിയായ ബോസ്വെ ഗാനൽത്തായിലെ പരമബലിയെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതിനെത്തന്നെ ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ടു് എത്ര വാചാലതയോടുകൂടി പ്രസംഗിച്ചിരുന്നാലും അതുകൊണ്ടു് ഒരു പ്രയോജനവും ഉണ്ടാകുകയില്ല. ആധുനികലോകം ഐഹികസുഖസന്തോഷങ്ങളിൽ നിമഗ്നമായിരിക്കുകയാണു്. സാധാരണ മാർഗ്ഗങ്ങൾകൊണ്ടു് അതിനെ ഉദ്ധരിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല. എത്രതന്നെ വിശിഷ്ടങ്ങളും ആകർഷകങ്ങളുമായ ആദർശങ്ങൾ അവയ്ക്കു ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊടുത്താലും ഒരു പ്രയോജനവും ഉണ്ടാകയില്ല. ത്യാഗപൂർവ്വം ജീവിച്ചുകൊണ്ടു് സൃഷ്ടങ്ങളായ സകലത്തിൽനിന്നും സമ്പൂർണ്ണമായി വേർപെട്ട ജീവിച്ചുകൊണ്ടു് മിശിഹായുടെ പീഡാനുഭവം എന്തെന്നു് പ്രേഷിതൻ ലോകത്തിനു മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കണം.

മിശിഹായുടെ കുരിശിന്റെ ശത്രുക്കളായി അനവധി ക്രിസ്ത്യാനികളുണ്ടു്. അവരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം മതമെന്നു പറഞ്ഞാൽ പാരമ്പര്യമായി സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതും ആണ്ടിൽ ചില പ്രത്യേക ഘട്ടങ്ങളിൽ നടത്തപ്പെടുന്നവയുമായ ചില ബാഹ്യാനുഷ്ഠാനങ്ങളും ആകർഷകങ്ങളായ ചില പ്രകടനങ്ങളും മാത്രമാണു്. ഇവയെ വളരെ ബഹുമാനപൂർവ്വം അവർ ആചരിക്കുന്നു എന്നതു ശരിതന്നെ. എന്നാൽ മനുഷ്യന്റെ ജീവിതത്തെ നവീകരിക്കുന്നതിനോ ദുരാശകളെ അമർത്തുന്നതിനോ സുവിശേഷസിദ്ധാന്തങ്ങളനുസരിച്ചു ജീവിതനടപടികൾ ക്രമപ്പെടുത്തുന്നതിനോ ഇവ അവരെ

ഒട്ടുംതന്നെ സഹായിക്കുന്നില്ല. "ഈ ജനം അവരുടെ അധരംകൊണ്ട് എന്നെ ബഹുമാനിക്കുന്നു" (മത്താ. XV. 8) എന്നു് ന. ദിവ്യരക്ഷിതാവു അരുളിച്ചെയ്തിട്ടുള്ളതു് .ഇവരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം യഥാർത്ഥമാണു്.

ജീവിതസുഖകരങ്ങളെ ത്യജിക്കണം

മിശിഹായുടെ കുരിശിന്റെ ശത്രുക്കളായി പരുഷമില്ലാത്ത ചില ക്രിസ്ത്യാനികളുണ്ടു്. എല്ലാവിധത്തിലുമുള്ള ജീവിതസുഖസൗകര്യങ്ങളും അവർക്കു വേണം. ലോകഗതി അനുസരിച്ചു് അവരുടെ ആദർശങ്ങൾ സദാ മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കും. ശാരീരിക സുഖസന്തോഷങ്ങൾ അമിതമായി അവർക്കനുഭവിക്കണം. പരിഷ്കാരത്തിന്റെ പേരിൽ ഏറ്റവും പുതിയ ഫാഷ്യൻ ഏതു് എന്നാണു് സദാ അവരുടെ നോട്ടം. "പശ്ചാത്തപിക്കുകയില്ലെങ്കിൽ അവരെപ്പോലെ നിങ്ങളുമെല്ലാം നശിച്ചുപോകുമെന്നു ഞാൻ നിങ്ങളോടു പറയുന്നു" (ലൂക്കാ XIII. 5) എന്നു് മിശിഹാ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിന്റെ അർത്ഥം അവർ ഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. പക്ഷെ എല്ലാക്കാലത്തുമുള്ള എല്ലാവരോടുമായിട്ടാണു് മിശിഹാ ഈ വാക്കുകൾ അരുളിച്ചെയ്തിട്ടുള്ളതു് എന്ന വസ്തുത നമുക്കവഗണിക്കാൻ പാടില്ല. എന്നാൽ ഇക്കൂട്ടർക്കു് ഈ വാക്യത്തെ സ്മരിക്കുവാൻപോലും സാധ്യമല്ല. അതു് അവരെ അത്ഭുതസ്തബ്ധരാക്കുന്നു. വി. പൗലോസു് പ്രസ്താവിക്കുന്നതുപോലെ കുരിശു അവർക്കു ഇടർച്ചതന്നെയാണു്.

വിശ്വാസികളെ യഥാർത്ഥ ക്രിസ്ത്യാനികളാക്കണം

അനുരൂപജീവിതം നയിക്കാത്ത പ്രേഷിതൻ എങ്ങനെ മറ്റുള്ളവരെ ക്രിസ്ത്യാനികളാക്കിത്തീർക്കും?

പള്ളിയിൽ നടത്തപ്പെടുന്ന ചില തുശ്രൂഷകൾക്കു് വളരെ അധികം ജനങ്ങൾ സംബന്ധിച്ചു എന്നുവരാം. അതു കാണുമ്പോൾ ഒരു യഥാർത്ഥ വൈദികൻ ആനന്ദിക്കുതന്നെ ചെയ്യും. എന്നാൽ ഇതു വലിയ ജനക്കൂട്ടം ദേവാലയ തുശ്രൂഷകളിൽ സംബന്ധിക്കുന്നതിനുള്ള കാരണം അന്വേഷിക്കുമ്പോൾ വൈദികൻ നിരുന്മേഷനായിത്തീർന്നേക്കും. എന്തെന്നാൽ ഒരു പതിവു് എന്ന രീതിയിലായിരിക്കാം കൂടുതൽപ്പേർ പള്ളിയിൽ വന്നിട്ടുള്ളതു്. മറ്റു ചിലർ വന്നിരിക്കുന്നതു അവരുടെ കുടുംബത്തിന്റെ മാന്യമായ പതിവു നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടുപോകുന്നതിനായിരിക്കാം. വേറെ ചിലർ രാവിലെ പള്ളിയിൽ പോകുകയെന്നതു് അനുദിനജീവിത

ത്തിലെ ഒരു ചടങ്ങായി വെച്ചിരിക്കുകയാണു്. അതിനെ ലംഘിക്കേണ്ട എന്നു കരുതി പള്ളിയിൽ വന്നതാണു്. മറ്റു ചിലർ പാട്ടു കേൾക്കുന്നതിനോ പള്ളിയിലെ അലങ്കാരങ്ങൾ കാണുന്നതിനോ, അല്ലെങ്കിൽ ഒരു സുപ്രസിദ്ധ വാഗ്മി വന്നിട്ടുണ്ടു്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസംഗം കേട്ടുകളയാം എന്നു കരുതിയോ വന്നതായിരിക്കാം. പ്രസംഗത്തിന്റെ സാഹിത്യഗുണവും വാചാലതയും മാത്രമേ ഇവർ നോക്കുകയുള്ളൂ. കായ്ഭാഗത്തെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധിക്കയില്ല.

ക്രിസ്തീയജീവിതത്തിന്റെ ഏതെങ്കിലും അനുഷ്ഠാനത്തെ അവ എത്രതന്നെ നിസ്സാരമായിരുന്നാലും, അവമതിക്കണമെന്നു് ഞാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതായി ആരും കരുതുകയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. അന്തരംഗജീവിതത്തിന്റെ അഭാവം നിമിത്തം അവ പ്രയോജനരഹിതമായിത്തീരുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ തീരെ നിസ്സാരങ്ങളായ ഫലം മാത്രമേ പുറപ്പെടുവിക്കുന്നുള്ളൂ എന്നു വസ്തുത ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുവാൻ മാത്രമാണു് ഞാനുദ്ദേശിക്കുന്നതു്.

നമ്മുടെ കർത്താവിനു നമ്മുടെ ഹൃദയംമാത്രമെ ആവശ്യമുള്ളൂ. അവിടുന്നു മനുഷ്യനായി അവതരിച്ചു് നമ്മുടെ വിശ്വാസത്തിന്റെ മഹനീയ രഹസ്യങ്ങളെ നമുക്കു വെളിപ്പെടുത്തിയതെന്തിനാണു്? നമ്മുടെ ഹൃദയത്തെ കീഴടക്കി മനസ്സിനെ സ്വന്തമാക്കുന്നതിനും അവിടുത്തെ മാതൃകയനുസരിച്ചു സ്വയപരിത്യാഗത്തിന്റെ പാതയിൽക്കൂടി നടക്കുന്നതിനു് നമ്മെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതിനുംവേണ്ടിയാണു്.

സ്വയം പരിത്യജിക്കുന്ന പ്രേഷിതനുമാത്രമെ ഇന്നത്തെ വഷളായ ലോകത്തെ രക്ഷിക്കുന്നതിനു സാധിക്കുകയുള്ളൂ

"അവൻ സ്വയം പരിത്യജിക്കട്ടെ" (മത്താ. XVI. 24) എന്നു നമ്മ. ദിവ്യരക്ഷകന്റെ ഉൽബോധനമനുസരിച്ചു് അന്തരംഗജീവിതം നയിക്കുന്ന പ്രേഷിതനുമാത്രമേ സ്വയപരിത്യാഗം അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിനു മറ്റുള്ളവരെ വിജയകരമായി പ്രേരിപ്പിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. കുരിശും ചുമന്നുകൊണ്ടു പോകുന്ന നമ്മ. ദിവ്യകർത്താവിനെ വിട്ടുരത്തിൽ നടന്നുകൊണ്ടു് അനുഗമിക്കുന്നവനു് അവിടുന്നു് ആവശ്യപ്പെടുന്ന ത്യാഗം ചെയ്യുവാൻ സാധിക്കയില്ല. തനിക്കില്ലാത്തതു് മറ്റുള്ളവർക്കു കൊടുക്കുവാൻ ആർക്കും സാധിക്കയില്ലല്ലോ. മിശിഹായെ അനുകരിക്കുവാൻ മടികാണിക്കുന്നവൻ എങ്ങനെ മിശിഹായെ അനുകരിക്കുവാനും സ്വയം പരിത്യജിക്കുവാനും, ദുരാശകളെ അമർത്തുവാനും മറ്റുള്ളവരെ ഉപദേശിക്കും?

വിരക്തിയും എളിമയുമുള്ള ഒരു പ്രേഷിതനു മാത്രമേ ലോകവസ്തുക്കളോടുള്ള ക്രമാതീതമായ ആശയും, അധികാരദുർമ്മോഹവും അത്യാർത്തിയും വെടിഞ്ഞു ജീവിക്കുന്നതിനു് ആത്മാക്കളെ പ്രേരിപ്പിക്കാൻ സാധിക്കയുള്ളൂ. ഇന്നു ലോകം സുഖസൗകര്യങ്ങൾ അന്വേഷിച്ചു പാഞ്ഞുനടക്കയാണു്. അത്യാർത്തിയിൽ അതു് ആണ്ടുപോയിരിക്കുന്നു, തന്മൂലം നശിക്കുന്ന രാജ്യങ്ങളും കുടുംബങ്ങളും എത്രയെത്ര. കുരിശിന്റെ ശാസ്ത്രം അറിയാവുന്നവനുമാത്രമേ തിന്മയുടെ ശക്തിയായ ഈ ഒഴുക്കിനെ തടയുവാൻ സാധിക്കയുള്ളൂ.

മിശിഹായുടെ കുരിശു നല്കുന്ന പാഠം

ക്രൂശിക്കപ്പെട്ട മിശിഹാ എന്ന പാഠം പഠിക്കുക. ഇതായിരുന്നു വി. പൗലോസിന്റെ പ്രേഷിതവൃത്തിയുടെ ലക്ഷ്യം. അദ്ദേഹം മിശിഹായിൽ, ക്രൂശിക്കപ്പെട്ട മിശിഹായിൽ, ജീവിച്ചു. തന്നിമിത്തം കുരിശിന്റെ രഹസ്യം അനേകരെ പഠിപ്പിക്കുന്നതിനു അദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചു. മാത്രമല്ല, കുരിശിന്റെ രഹസ്യത്തിനനുസരിച്ചു ജീവിക്കുന്നതിനു അദ്ദേഹം അവരെ അഭ്യസിപ്പിച്ചു. ഈ രഹസ്യത്തിന്റെ ആഴം എത്രമാത്രമെന്നു ഇന്നത്തെ പ്രേഷിതരിൽ വളരെപ്പേരും മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. എന്തെന്നാൽ അവർ അനുരൂപജീവിതം നയിക്കുന്നില്ല. കുരിശിന്റെ രഹസ്യത്തിനനുസരിച്ചു് അവർ ജീവിക്കുന്നില്ല. തന്മൂലം അതിന്റെ മാതൃക കാണിച്ചു കൊടുക്കുന്നതിനു് അവക്കു സാധിക്കുന്നില്ല. അവർ മതത്തെ അതിന്റെ താത്വികവും, സാമൂഹ്യവും, കലാപരവുമായ വശത്തിൽക്കൂടി മാത്രമേ വീക്ഷിക്കുന്നുള്ളൂ. അതു് ബുദ്ധിയെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തും. നമ്മുടെ വികാരങ്ങളേയും സങ്കല്പങ്ങളേയും തട്ടിയുണർത്തും. മതത്തിലുള്ള ഹൃദയാവജ്ഞകവും രസാത്മകവുമായ കവിതയേയും കലയേയും ആസ്വദിക്കുന്നതിനുമാത്രമേ അവർ ശ്രമിക്കുകയുള്ളൂ. മതത്തിനു് ഈ ഗുണവശങ്ങളെല്ലാമുണ്ടെന്നുള്ളതു ശരിതന്നെ. പക്ഷെ അപ്രധാനങ്ങളായ ഈ വക കാര്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി മാത്രം മതത്തെ മാനിക്കുന്നതു് സുവിശേഷസിദ്ധാന്തങ്ങളെ പൂർണ്ണമായി തകിടംമറിക്കുന്നതിനെയാകുന്നു. സാധനത്തെ സാധ്യമായിക്കരുതുന്ന മൂഢത്വമാണതു്. ഗത്സേമെൻ തോട്ടത്തിൽ പ്രാർത്ഥിക്കയും, പീലാത്തോസിന്റെ കച്ചേരിമുമ്പാകെ വിസ്തരിക്കപ്പെടുകയും, ഗാഗുൽത്തായിൽ കുരിശിൽ തൂങ്ങിക്കിടക്കുകയും ചെയ്ത മിശിഹായെ നമ്മുടെ ഫാഷ്യന്റെ വിഷയമാക്കിത്തീർക്കുന്നതു് വലിയ ദൈവദ്രോഹംതന്നെയാണു്. ആദത്തിന്റെ കാലം മുതല്ക്കു

തന്നെ പ്രായശ്ചിത്തം, പരിഹാരം, ആദ്ധ്യാത്മികസമരം, ഇവ മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ അവശ്യഘടകങ്ങളായിത്തീർന്നു. മിശിഹായുടെ കുരിശ് ഇതു നമ്മെ സദാ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു. തന്നെ അഭിനന്ദിക്കുന്നവരല്ല പ്രത്യുത തന്നെ അനുകരിക്കുന്നവർ അനവധിയുണ്ടാകണമെന്നാണ് മിശിഹാ അഭിലഷിക്കുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു മാത്രമെ ദൈവമഹത്ത്വത്തിനായുള്ള അവിടുത്തെ അഭിവാഞ്ഛ തൃപ്തിയടയുകയുള്ളൂ.

1914 നവംബർ 1-ാംനു- XV-ാം ബനഭിക്തോസ് മാപ്പാപ്പാ ഒരു ചാക്രികലേഖനം പുറപ്പെടുവിക്കുകയുണ്ടായി. അതിൽ, മിശിഹായുടെ മന്ത്രിരിത്തോട്ടത്തിലെ വേലക്കാരായ പ്രേഷിതർ, കലപ്പയുടെ കൈ അമർത്തിപ്പിടിച്ചു് കൂടുതൽ ആഴത്തിൽ ഉഴുന്നതിനു് മാപ്പാപ്പാ ആവശ്യപ്പെടുന്നു. സുഖലോലുപത, സ്വാർത്ഥജീവിതം, വിനോദപ്രവണത, നിത്യസത്യങ്ങളുടെ വിസ്മൃതി മുതലായവയിൽ നിന്നു ആത്മാക്കളെ പിടിച്ചുപറിച്ചു മാറ്റുന്നതിനു് പ. പിതാവു് പ്രേഷിതരോടു ആവശ്യപ്പെടുന്നു. മറ്റു വാക്കിൽപ്പറഞ്ഞാൽ നിത്യബലിവസ്തുവായ മിശിഹായുടെ പ്രേഷിതരോടു യഥാർത്ഥമായ അന്തരംഗജീവിതം നയിക്കുവാൻ ഈ തിരുവെഴുത്തുവഴി പ. പിതാവു് അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു.

പ്രേഷിതൻ ത്യാഗത്തിന്റെ ജീവിതം നയിക്കുന്നു

ദൈവം നമുക്കു വളരെ അധികം അനുഗ്രഹങ്ങൾ തന്നിട്ടുണ്ടു്. ആ നല്ല ദൈവം നമ്മിൽനിന്നും ഒരു സംഗതി ആവശ്യപ്പെടുന്നു. അതു് മറ്റൊന്നുമല്ല, ത്യാഗമനുഷ്ഠിക്കണമെന്നുള്ളതു തന്നെ. തിരിച്ചറിവിന്റെ പ്രായംമുതൽ ക്രിസ്ത്യാനി മിശിഹായുടെ തിരുരക്തത്തോടും പീഡാനുഭവത്തോടും കൂടി തനിക്കു സ്വന്തമായിട്ടുള്ള വല്ലതും, തന്റെ ആത്മാവിന്റെ രക്തം തന്നെ, കൂട്ടിച്ചേർക്കണം. അതായതു് ദൈവത്തിന്റെ പ്രമാണം അനുസരിക്കുന്നതിനാവശ്യമായ ത്യാഗം അവൻ ചെയ്യണം. ദൈവത്തിന്റെ പ്രമാണം അനുസരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി സന്തോഷവും, സുഖവും ബഹുമാനവും ഉദാരഹൃദയത്തോടുകൂടി ത്യജിക്കുന്നതിനു് ക്രിസ്ത്യാനി സന്നദ്ധനാകണം. ഈ സന്നദ്ധത ആത്മാക്കൾക്കുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുന്നതു് അവരെ നയിക്കുന്ന വൈദികരുടെ സന്മാതൃകമാത്രമാണു്. ഇതിനു് വൈദികർ ത്യാഗജീവിതത്തിൽ നല്ല തഴക്കമുള്ളവരായിരിക്കണം.

നാരകീയ ശത്രുവിന്റെ തുടച്ചുനീക്കിയ വിജയം കണ്ടുകൊണ്ടു ഉൽക്കണ്ഠയോടുകൂടി നാം ചോദിക്കുന്നു, "സമുദായത്തെ ഉദ്ധരിക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗമെന്തു?" എന്നാണു് തിരുസ്സഭക്കു് വിജയം സിദ്ധിക്കുവാനിരിക്കുന്നതു്? ദിവ്യഗുരുവിനോടുകൂടി എളുപ്പത്തിൽ നമുക്കു മറുപടി പറയാം: "പ്രാർത്ഥനയും ഉപവാസവും കൊണ്ടല്ലാതെ ഈ വർഗ്ഗം പുറപ്പെടുകയില്ല." (മത്താ. XVII. 20) വിവിധ പദവികളിലുള്ള വൈദികരിൽനിന്നും, സന്ന്യാസസഭകളിൽനിന്നും ത്യാഗജീവിതം നയിക്കുന്നവരുടെ ഒരു സൈന്യവ്യൂഹം കുരിശിന്റെ മഹത്വത്തെ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുകൊണ്ടു് ലോകത്തിലേക്കു വരുമ്പോൾ, ത്യാഗികളായ വൈദികരും സന്ന്യാസികളും ലോകപാപത്തിനുവേണ്ടി പരിഹാരംചെയ്യുന്നതു് ജനങ്ങൾ കാണുമ്പോൾ, നമ്മുടെ ദിവ്യരക്ഷകൻ സ്വരക്തം ചിന്തി തങ്ങളെ സമുദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ളതാണു്, എന്ന സ്മരണ അവരിലുണ്ടാകും. അപ്പോൾ മാതൃമെനാരകീയ സൈന്യം പിൻവലിക്കയുള്ളു. "ഭൂമിയെ ഞാൻ നശിപ്പിക്കാതിരിക്കുന്നതിനായി എന്റെ മുമ്പിലുള്ള വിടവിന്റെ മുമ്പിൽ ഒരു മതിലുപോലെ നില്ക്കുന്നതിനായി ഞാൻ ഒരാളെ അന്വേഷിച്ചു. പക്ഷെ ആരെയും കണ്ടില്ല" (Ezch. XXII. 30) എന്നു് ഏസക്കിയേൽ വഴി ദൈവം അറിയിച്ച പരാതി, നിന്ദിക്കപ്പെട്ട കത്താവിൽനിന്നും പുറപ്പെടുന്ന സങ്കടകരമായ പരാതി, നിഷ്ഫലമാക്കപ്പെടുന്നതു് നല്ല ആത്മാക്കളും ലോകത്തിന്റെ പാപത്തിനുവേണ്ടി സ്വമനസാ പരിഹാരങ്ങളും സമർപ്പിക്കുമ്പോഴാകുന്നു.

ഒരിക്കൽ ഫാദർ റവിഞ്ഞാൻ ഒരു വലിയ ജനക്കൂട്ടത്തോടു് പ്രസംഗിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാചാലതയാൽ മാത്രം ആകൃഷ്ടരായി ജിജ്ഞാസാഭരിതരും അന്യമതസ്ഥരുമായ ഒരു വമ്പിച്ച ജനാവലി ശ്രോതാക്കളുടെ കൂട്ടത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം അവരുടെമേൽ കുരിശടയാളം വരച്ചു. മാന്ത്രികശക്തിയാലെന്നപോലെ അതു് പെട്ടെന്നു് വലിയ മനഃപരിവർത്തനം അവരിലുളവാക്കി. ഇതിനുള്ള കാരണം എന്തെന്നു് പലരും അന്വേഷിച്ചു. "ഗാഗുൽത്തായിലെ രഹസ്യം അദ്ദേഹം ശരിക്കു മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. തദനുസരണം ജീവിച്ചിരുന്നു. തൻനിമിത്തം ഏറ്റം നിഷ്ഷ്കാമ്യവും അദ്ദേഹം അനുരഞ്ജജീവിതം നയിച്ചിരുന്നു. ഈ വസ്തുതകളെല്ലാം ആ കുരിശടയാളത്തിൽ ഞങ്ങൾ വിശദമായിക്കണ്ടു" എന്നാണു് കേൾവിക്കാർ ഇതേപ്പറ്റി പ്രസ്താവിച്ചതു്.

d) അന്തരംഗജീവിതാഭ്യാസം പ്രേഷിതനു യഥാർത്ഥമായ വാചാലത നൽകുന്നു

ഈശോയുടെ ഹൃദയത്തിന്റെ ചലനങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കാൻ പ്രേഷിതനു സാധിക്കണം

ആത്മാക്കളെ മാനസാന്തരപ്പെടുത്തുന്നതിനും സുകൃതജീവിതം നയിക്കുന്നതിനു് അവരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിനും പര്യാപ്തമായ വരപ്രസാദം പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന വാചാലതയേയാണു് ഇവിടെ വിവക്ഷിക്കുന്നതു്. ഇതേപ്പറ്റി ചിലതെല്ലാം മുകളിൽ സൂചിപ്പിച്ചു കഴിഞ്ഞു. ഇപ്പോൾ അല്പംകൂടി വിസ്താരമായിട്ടു പ്രസ്താവിക്കാമെന്നു കരുതുന്നു.

വി. യോഹന്നാനെപ്പറ്റിയുള്ള കാനോൻ ജപത്തിൽ നാം ഇപ്രകാരം ജപിക്കുന്നു. "നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ മാറ്റിൽച്ചാരിക്കിടന്നുകൊണ്ടു് അവിടുത്തെ ദിവ്യഹൃദയമാകുന്ന നീരുറവയിൽ നിന്നു് അങ്ങേ സുവിശേഷത്തിന്റെ വാചാലത അദ്ദേഹം കുടിച്ചെടുക്കയും ദൈവവചനത്തിന്റെ കൃപാവരം ലോകം മുഴുവനിലും പരത്തുകയുംചെയ്തു." ദൈവവചനം പരത്തുന്നതിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന പ്രാസംഗികന്മാർ, എഴുത്തുകാർ, ഉപദേശികൾ മുതലായവർക്കു് എത്ര മഹനീയ പാഠമാണു് ഈ വാക്കുകൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നതു്. യഥാർത്ഥ വാചാലതയുടെ സ്രോതസ്സു് ഏതാണെന്നു് ഈ പ്രാർത്ഥന വഴിയായി തിരുസ്സഭ തന്റെ വൈദികരെ ഗ്രഹിപ്പിക്കുന്നു.

സുവിശേഷകന്മാർ നാലുപേർക്കും ഒരുപോലെ ദൈവനിവേശം കിട്ടിയിട്ടുണ്ടു്. ഓരോരുത്തരുടേയും ലക്ഷ്യം എന്തായിരിക്കണമെന്നു് ദൈവപരിപാലന നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്നാലും ഓരോരുത്തർക്കും അവരവരുടെ സ്വന്തം വാചാലതയാണുള്ളതു്. ദൈവവചനത്തിന്റെ വരപ്രസാദത്തെ ഹൃദയത്തിൽകൂടി മനസ്സിലേക്കു പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ശക്തി വി. യോഹന്നാനു മറ്റുള്ളവരെക്കാൾ കൂടുതൽ സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മിശിഹായുമായി ഐക്യപ്പെട്ടു ജീവിക്കുക എന്നതു് ജീവിതോദ്ദേശമായി കരുതുന്നവർ വി. പൗലോസിന്റെ ലേഖനങ്ങളോടുകൂടി വി. യോഹന്നാൻ എഴുതിയ സുവിശേഷമാണു് തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതു്.

ഹൃദയാകർഷകമായ ഈ വാചാലത എവിടെനിന്നാണു് വി. യോഹന്നാനു ലഭിക്കുന്നതു്? ലോകത്തെ മുഴുവൻ സമൃദ്ധിയായി നനയ്ക്കുന്ന ഈ വലിയ നദി ഏതു പർവ്വതത്തിൽനിന്നാണുത്ഭവി

ക്കുന്നതു്! "പറുദീസായിലെ ഒരു നദിയാണു് സുവിശേഷകനായ യോഹന്നാൻ" എന്നാണു് കാനൻ ജപപ്പുസ്തകത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നതു്.

"ഉന്നത പർവ്വതങ്ങളും ഹിമപ്പരപ്പുകളും എത്ര വളരെ അധികമുണ്ടു്, ഇവകൊണ്ടു് എന്തു പ്രയോജനം? അവ സമതലപ്രദേശങ്ങളായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടിരുന്നെങ്കിൽ എത്ര വളരെ പ്രയോജനം സിദ്ധിക്കുമായിരുന്നു" എന്നു് അജ്ഞനായ ഒരു മനുഷ്യൻ വിചാരിക്കുന്നു. ഉന്നത പർവ്വതങ്ങളില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ താഴ്ന്ന ഭൂമികൾ സഹാറാപോലെ ശൂന്യമായിരുന്നേനെ എന്നു് ഇവർ മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. നദികളുടെ ഉല്പത്തിസ്ഥാനം പർവ്വതങ്ങളാണു്. പർവ്വതങ്ങളില്ലെങ്കിൽ നദികളില്ല. നദികളാണു് താഴ്ന്ന പ്രദേശങ്ങളെ ഫലപുഷ്ടിയുള്ളതാക്കിത്തീർക്കുന്നതു്.

വി. യോഹന്നാന്റെ സുവിശേഷത്തെ പോഷിപ്പിക്കുന്ന പറുദീസായിലെ നദി ഉത്ഭവിക്കുന്ന പർവ്വതം ന. കർത്താവിന്റെ ദിവ്യഹൃദയമല്ലാതെ മറ്റെന്താണു്? "ഈശോയുടെ തിരുഹൃദയത്തിൽ നിന്നൊഴുകുന്ന സുവിശേഷത്തിൽനിന്നു് അവൻ കുടിച്ചു." അന്തരംഗജീവിതം പഴിയായി ഈ അപ്പസ്തോലൻ നരദൈവത്തിന്റെ ഹൃദയത്തിലെ ചലനങ്ങളും അഭേദ്യത്തിനു് (ഈശോയ്ക്കു്) മനുഷ്യരോടുള്ള സീമാതീതമായ സ്നേഹവും നല്ലപോലെ മനസ്സിലാക്കുന്നതുകൊണ്ടാണു് അഭേദ്യത്തിന്റെ വാക്കുകളും ദൈവവരപ്രസാദം ഒഴുകുന്ന നീർച്ചാലുകളായിത്തീർന്നതു്.

ഇതുപോലെതന്നെ അന്തരംഗജീവിതം നയിക്കുന്നവരെല്ലാം ഒരുവിധത്തിൽ പറുദീസായിലെ നദികളാകുന്നു. അവരുടെ ത്യാഗവും പ്രാർത്ഥനയും വഴിയായി ലോകത്തിനു് കൃപാവരം വളരെ ധാരാളമായി വർഷിക്കപ്പെടുകയും, ലോകം അർഹിക്കുന്ന ദൈവശിക്ഷയെ കുറക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മാത്രമല്ല, സ്വർഗ്ഗത്തിന്റെ ഔന്നത്യത്തിലേക്കു പറന്നുപോയി ദൈവത്തിന്റെ ആന്തരികജീവൻ വസിക്കുന്ന മിശിഹായുടെ ഹൃദയത്തിൽനിന്നു് ജീവന്റെ ഉറവയെ വലിച്ചെടുത്തു് മനുഷ്യാത്മാക്കൾക്കു് ധാരാളമായി പ്രദാനം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നു. "രക്ഷകന്റെ ഉറവയിൽനിന്നു് നിങ്ങൾ വെള്ളം കോരും." (ഏശ: XII. 3) ദൈവവചനം പ്രസംഗിക്കുന്നതിനുള്ള കല്പന കിട്ടിയിരിക്കുന്നതിനാൽ, വാചാലതയോടുകൂടി അവർ ആ കൃത്യം നിർവ്വഹിക്കുന്നു. അതിന്റെ രഹസ്യം അവർക്കു മാത്രമെ ലഭിച്ചിട്ടുള്ളൂ. അവർ സ്വർഗ്ഗത്തേയും സ്വർഗ്ഗീയമായവയേയും ഭൂമിയെ അറിയിക്കുന്നു. അവർ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നു, കൃതജ്ഞതാപൂർ

ക്കുന്നു, ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നു, ധൈര്യപ്പെടുത്തുന്നു. ഈ ഗുണവിശേഷങ്ങൾ എല്ലാം ഇല്ലാത്തതു് യഥാർത്ഥമായ വാചാലതയല്ല. ഈ ലോകത്തിൽ ജീവിക്കാത്ത ഒരു പ്രേഷിതനിൽ ഈ ഗുണങ്ങളെല്ലാം ഒരുമിച്ചു കാണുകയില്ല.

പ. കർത്തൃത്വം

ധ്യാനിക്കുക, പ. കന്യകയെ സന്ദർശിക്കുക, കന്യകാനാമം അപ്പിക്കുക, അല്ലെങ്കിൽ കന്യകാനാമം കൈക്കൊള്ളുക എന്നിവ വഴിയായി വാചാലത ഫലം പുറപ്പെടുവിക്കത്തക്കതാക്കിത്തീർക്കുന്നതിനു പരിശ്രമിക്കുന്നവരിൽ ഒരുവനാണോ ഞാൻ അല്ലെങ്കിൽ ഞാൻ വെറും ശബ്ദമുണ്ടാക്കുന്ന കൈത്താളം മാത്രമായിരിക്കും. മുഴങ്ങുന്ന ചെമ്പു പോലെ ഞാൻ സ്വരം കേൾപ്പിച്ചേക്കാം. പക്ഷെ ആത്മാക്കളിലേക്കു ദൈവസ്നേഹമൊഴുകുന്ന നീർച്ചാൽ ഞാനായിത്തീരുകയില്ല. ദൈവത്തിന്റെ സ്നേഹിതന്മാരുടെ അപ്രതിഹതമായ വാചാലത എനിക്കുണ്ടാകയില്ല.

ഭക്തിയില്ലാതെ പാണ്ഡിത്യം മാത്രമുള്ള പ്രസംഗകൻ ക്രിസ്തീയ ജീവിതത്തെപ്പറ്റി ചെയ്യുന്ന പ്രസംഗം ആത്മാക്കളെ ഇളക്കിയേക്കാം, ദൈവത്തോടു അവരെ അടുപ്പിച്ചേക്കാം. പക്ഷെ സുകൃതത്തിന്റെ ജീവദായകമായ രസം അനുഭവിക്കുന്നതിനു അവർക്കു സാധിക്കയില്ല. അതിനു ധ്യാനംവഴിയായി സുവിശേഷൈതന്യം അവർ പ്രാപിക്കുകയും സുവിശേഷസിദ്ധാന്തങ്ങൾക്കനുസൃതമാംവിധം ജീവിക്കയുംവേണം.

പ. ആത്മാവു്

ഞാൻ ഒന്നുകൂടി ആവർത്തിച്ചുകൊള്ളട്ടെ, പരിശുദ്ധാത്മാവാകുന്ന ആദ്ധ്യാത്മികജീവനെ ഫലസിദ്ധിയുള്ളതാക്കിത്തീർക്കുന്നതും മാനസാന്തരം സാധിക്കുന്നതും തിന്മയെ വർജ്ജിച്ചു് നന്മയെ ആർജ്ജിക്കുന്നതിനു മനുഷ്യരെ സഫലമായി പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതും പരിശുദ്ധാത്മാവാണു്. പരിശുദ്ധാത്മാവിനുമാത്രമേ ഇതു സാധിക്കയുള്ളൂ. പ്രേഷിതന്റെ വാക്കുകൾ പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ അഭിഷേചിക്കപ്പെട്ടതായിരിക്കുമ്പോൾ അതു ജീവൻ ഒഴുക്കുന്ന നീർച്ചാലുകളായിത്തീരുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ പ്രവർത്തനത്തെ അതു ഒരിക്കലും പ്രതിബന്ധിക്കുകയില്ല. പന്തക്കുസ്താദിവസമുണ്ടായ അപ്പോസ്തോലന്മാർ പ്രസംഗിച്ചിരുന്ന പക്ഷെ കായ്മയായ യാതൊരു പ്രയോജനവും അതുകൊണ്ടു് സിദ്ധിച്ചിരുന്നില്ല. ആന്തരികജീവി

തം നയിച്ചുകൊണ്ട് അവർ പത്തുദിവസത്തെ ധ്യാനം കഴിച്ചു. ഫലമെന്തായിരുന്നു? ദൈവത്തിന്റെ ചൈതന്യം അവരിലേക്കൊഴുകി, അവരെ പൂർണ്ണമായി മാനസാന്തരപ്പെടുത്തി. അതിനു ശേഷമുള്ള അവരുടെ ആദ്യ പ്രസംഗത്തിന്റെ ഫലം എത്ര വിസ്മയജനകമായിരുന്നു? ഇതുപോലെതന്നെയാണ് എല്ലാ പ്രേഷിതരിലും സംഭവിക്കുന്നതു്. അന്തരംഗജീവിതം വഴിയായി അവർ മിശിഹായെ വഹിക്കുന്നവരായിത്തീരുന്നു. അവർ നടന്നു, നല്ല വിളവു് അവക്കു ലഭിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്തെന്നാൽ പ. ആത്മാവാണ് അവയ്ക്കു വളച്ചു നൽകുന്നതു്. അവരുടെ വാക്കുകളും വിതയ്ക്കപ്പെടുന്ന വിത്തുകളും അതേസമയം അതിനെ നനച്ചു ഫലപുഷ്ടിയുള്ളതാക്കിത്തീർക്കുന്ന മഴയുമാകുന്നു. അവയെ മുളപ്പിച്ചു വളർത്തി വിളയിക്കേണ്ടതിനാവശ്യമായ സൂര്യപ്രകാശം അതിനു ലഭിക്കാതിരിക്കയില്ല.

വി. ബർണ്ണാർദു പറയുന്നു: "ഉജ്ജ്വലമായ വാചാലത അതിൽത്തന്നെ വെറും മായയാണ്, തീക്ഷ്ണമായ സ്നേഹം തനിച്ചു് അധികം പ്രയോജനം ചെയ്യുകയില്ല. എന്നാൽ ഉജ്ജ്വലമായ വാചാലതയോടുകൂടി തീക്ഷ്ണമായ സ്നേഹം കൂടിച്ചേരുമ്പോൾ പൂർണ്ണതയുണ്ടാകുന്നു." വീണ്ടും ശ്ലീഹന്മാരോടും അവരുടെ പിൻഗാമികളായ പ്രേഷിതരോടുമാണ് മിശിഹാ ഇപ്രകാരം അരുളിച്ചെയ്യുന്നു്. "നിങ്ങളുടെ വെളിച്ചം മനുഷ്യരുടെ മുമ്പാകെ പ്രകാശിക്കട്ടെ." അതെ അവരുടെ വെളിച്ചം ശോഭയോടുകൂടി പ്രകാശിക്കണം. ഏറ്റം അധികം ശോഭയോടുകൂടി പ്രകാശിക്കണം.

വേദപുസ്തകം പഠിക്കണം

ധ്യാനം, ബോധനിയന്ത്രണം, ഇവ മുഖാന്തരം മിശിഹായോടു് ഐക്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടുള്ള ജീവിതം വഴിയായിട്ടുവേണം പ്രേഷിതനു വാചാലത സിദ്ധിക്കുവാൻ. വേദപുസ്തകം അവൻ വായിക്കണം, അല്ല, ആവേശത്തോടുകൂടി അവൻ അതു പഠിക്കണം. അതിൽ അവൻ ആനന്ദം കണ്ടെത്തണം. ദൈവം മനുഷ്യനു വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊടുത്തിട്ടുള്ള ഓരോ വാക്കും, ഈശോയുടെ തിരുവായിൽനിന്നും പുറപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഓരോ വാക്കും ഓരോ വജ്രക്കല്ലുപോലെ അവൻ കരുതുന്നു. പ. ആത്മാവിന്റെ ദാനമായി അവനിൽ അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിച്ചുവരുന്ന ജ്ഞാനത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ ഈ വജ്രക്കല്ലുകളുടെ ഓരോ വശവും അവൻ സസൂക്ഷ്മം പരിശോധിക്കുന്നു. പ്രാർത്ഥിച്ചതിനു ശേഷമേ അവൻ വേദപുസ്ത

ക്കും വായിക്കയുള്ളൂ. പ. ആത്മാവു് അവനോടു നേരിട്ടു പറഞ്ഞാലെന്നപോലെ അതിലെ ആശയങ്ങളെപ്പറ്റി അവൻ ചിന്തിക്കുന്നു. അവൻ അതിനെ അഭിനന്ദിക്ക മാത്രമല്ല ആസ്വദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എത്ര ആദ്ധ്യാത്മിക മാധുര്യത്തോടുകൂടിയാണു് പ്രസംഗപീഠത്തിൽനിന്നുകൊണ്ടു് വേദപുസ്തക ഭാഗങ്ങളെ അവൻ ഉദ്ധരിക്കുന്നതു്? നിർജ്ജീവവും തത്വപരം മാത്രവുമായ വിശ്വാസത്തോടുകൂടിയ പണ്ഡിതനായ ഒരു പ്രസംഗകനു് വേദപുസ്തക വാക്യങ്ങളെ വിജ്ഞാനപ്രദവും ആകർഷണീയവുമായവിധം വിശദീകരിക്കാൻ സാധിച്ചേക്കാം. എന്നാൽ ആന്തരികജീവിതം വഴിയായി ദൈവത്തോടു് ഐക്യപ്പെട്ട ജീവിക്കുന്ന ഒരു പ്രസംഗകന്റെ വാക്കുകൾ സജീവമായ സത്യത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നു, അതു് ആത്മാവിനെ പ്രകാശിപ്പിക്ക മാത്രമല്ല പ്രത്യുത അതിനു ജീവൻ പ്രദാനം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നു. ആദ്യം പ്രസ്താവിച്ചതരം പ്രസംഗകരുടെ വാക്കുകളാകട്ടെ വെറും തത്വപരമായ ദൃഷ്ടിപ്രദർശനംമാത്രം. മനുഷ്യഹൃദയത്തെ യാതൊരുവിധത്തിലും അതു് സ്പർശിക്കുന്നില്ല, ജീവിതനവീകരണത്തിനു് യാതൊരു പ്രചോദനവും അതു് പ്രദാനം ചെയ്യുന്നുമില്ല. കൂടിപ്പോയാൽ ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ താത്വിക വശത്തെപ്പറ്റി വിജ്ഞാനപ്രദമായ ഒരറിവു നൽകുന്നതിനുമാത്രമേ അതു് ഉപകരിക്കയുള്ളൂ. ജെ. ജെ. റൂസ്സോ ഒരിക്കൽ ഇപ്രകാരം പ്രസ്താവിക്കയുണ്ടായി. "വേദപുസ്തകത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യം എന്നെ അത്ഭുതപരവശനാക്കുന്നു. സുവിശേഷങ്ങളുടെ ലാളിത്യം എന്റെ ഹൃദയത്തെ സ്പർശിക്കുന്നു." ഫലശൂന്യങ്ങളും നിരർത്ഥകങ്ങളുമായ ഈ വികാരങ്ങൾകൊണ്ടു് എന്തു പ്രയോജനം? സുവിശേഷങ്ങളുടെ യാഥാർത്ഥ്യം എന്തെന്നു് വിശദീകരിച്ചു കാണിക്കാനുള്ള രഹസ്യം, ആത്മാവിനെ സദാ പ്രവർത്തനനിരതമാക്കുന്നതിനു സഹായിക്കുന്ന രഹസ്യം, യഥാർത്ഥ പ്രേഷിതനു് മാത്രമെ വശമുള്ളൂ. വികാരങ്ങളെ ഇളക്കിവിടുന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം അവൻ തൃപ്തിപ്പെടുന്നില്ല. അവൻ ബുദ്ധിയെ സുവിശേഷസിദ്ധാന്തങ്ങൾകൊണ്ടു പ്രകാശിപ്പിച്ചു് യഥാർത്ഥ ക്രിസ്തീയജീവിതം നയിക്കുന്നതിനു് ഒരുവനെ പ്രേരിപ്പിക്കുകയും ശക്തിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. തന്നിമിത്തം ദൈവസ്നേഹം അവനിൽ ഉജ്ജ്വലിക്കുന്നു. സുവിശേഷസിദ്ധാന്തങ്ങൾക്കനുസരണമായി ജീവിക്കുന്നതിനു് അവൻ പ്രതിജ്ഞചെയ്യുന്നു. ഇവയെല്ലാം സാധിക്കുന്നതു് സുവിശേഷത്തിന്റെ വാചാലതകൊണ്ടാകുന്നു. അതു് അന്തരംഗജീവിതംനയിക്കുന്ന പ്രേഷിതനു മാത്രമെ ഉണ്ടാകയുള്ളൂ.

അമലോത്ഭവമറിയത്തോടുള്ള ആത്മാർത്ഥമായ ഭക്തികൂടാതെ അന്തരംഗജീവിതം പൂർത്തിയാകുന്നില്ല. എന്തെന്നാൽ, മറിയത്തിൽ കൂടിയാകുന്ന എല്ലാ വരപ്രസാദവും മനുഷ്യരിലേക്കു ഒഴുകുന്നതു്. ദൈവത്തിന്റെ അമ്മയും മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ അമ്മയുമായ പ. ക. മറിയത്തെപ്പറ്റിപ്പറയുമ്പോൾ എത്ര വലിയ പാപാലതയാണു് യഥാർത്ഥത്തിൽ ആന്തരികജീവിതം നയിക്കുന്ന പ്രേഷിതൻ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്നതു്? അവൻ ശ്രോതാക്കളെ ഇളക്കിമറിക്കുന്നു. എല്ലാ ആവശ്യങ്ങളിലും ഈ അമ്മയെ ആശ്രയിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയെ അദ്ദേഹം അവരെ നല്ലതുപോലെ മനസ്സിലാക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ, മിശിഹായുടെ തിരുരക്തത്തിന്റെ ഫലത്തെ മനുഷ്യർക്കു് ദാനം ചെയ്യുന്നതു് മറിയമാണല്ലൊ. സ്വന്തം അനുഭവങ്ങൾ ഒന്നിനു പുറകെ ഒന്നായി അവൻ അവരെ പറഞ്ഞുകേൾപ്പിക്കുന്നു. സർവ്വരാജ്ഞിയുടെ നേരെയുള്ള സ്നേഹത്താൽ കേൾവിക്കാരുടെ ഹൃദയം കത്തിജ്വലിക്കുന്നു. അങ്ങനെ അവരെ ഈശോയുടെ ദിവ്യഹൃദയത്തിലേക്കാകർഷിക്കാൻ ഈ പ്രേഷിതനു സാധിക്കുന്നു.

(e) അന്തരംഗജീവിതം, അന്തരംഗജീവിതത്തെ ഉൽപ്പാദിപ്പിക്കുന്നു. തൽഫലമായി ആത്മാക്കളിലുണ്ടാകുന്ന പരിവർത്തനം അഗാധവും ശാശ്വതവുമായിരിക്കും

എന്റെ സഹവൈദികരോടുള്ള ഒരഭ്യർത്ഥനയാണു് ഈ അദ്ധ്യായം.

സൽപ്രവൃത്തികളുടെ വിജയം അതു ചെയ്യുന്ന ആളിന്റെ അന്തരംഗജീവിതത്തെ ആശ്രയിച്ചു നില്ക്കുന്നു എന്നാണു് എന്റെ ബോദ്ധ്യം. പലേ നല്ല പ്രസ്ഥാനങ്ങളും പരാജയമടയുകയോ അല്ലെങ്കിൽ അവയിൽനിന്നു തീരെ നിസ്സാരങ്ങളായ ഫലങ്ങൾമാത്രം ഉണ്ടാകയോ ചെയ്യുന്നതിന്റെ കാരണം ആരായുന്നതിനു് ഞാൻ വളരെ അധികം പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചിന്തിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്.

താഴെപ്പറയുന്ന പ്രസ്താവന തികച്ചും ശരിയായിരിക്കുമെന്നു ഞാൻ കരുതുന്നു. "പ്രേഷിതൻ ആത്മാക്കളെ അന്തരംഗജീവിതം നയിക്കുന്നവരാക്കിയില്ലെങ്കിൽ അവന്റെ പ്രവർത്തനത്തിനു ആഴമായ വേരുണ്ടാകയില്ല, അതു് ബലിഷ്ഠമായിരിക്കയില്ല, നിലനി

ല്ലുകയുമില്ല. പ്രേഷിതൻതന്നെ നല്ലപോലെ അന്തരംഗജീവിതം നയിക്കുന്നവനല്ലെങ്കിൽ ഇതു് അവനെക്കൊണ്ടു സാദ്ധ്യവുമല്ല.

അത്മായ അപ്പസ്തോലന്മാർ

രണ്ടാം ഭാഗത്തിലെ മൂന്നാം അദ്ധ്യായത്തിൽ കാനൻ തിമോ ണ്ടു് ദാവിഡിന്റെ പ്രസ്താവനയെ ഞാൻ ഉദ്ധരിച്ചിരുന്നവല്ലോ. അതിൽ, എല്ലാ പ്രവർത്തനങ്ങളിലും തീക്ഷ്ണതയുള്ള ഏതാനും ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു് നല്ല പരിശീലനം നൽകേണ്ടതിന്റെയും അവരെക്കൊണ്ടു് മറവുള്ളവരുടെ ഇടയിൽ പ്രവർത്തിപ്പിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയെയുംപറ്റി പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നല്ലോ. ഈ "മാവു്" എത്ര വിലപിടിച്ചതാണെന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു വലിയ വിഷമമില്ല. പ്രേഷിതന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ശക്തി എത്രയോ ഇരട്ടി വർദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ ഈ സഹപ്രവർത്തകർക്കു് സാധിക്കുമെന്നുള്ളതു് ഏവർക്കും നിഷ്പ്രയാസം ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണു്. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ പ്രേഷിതൻ തനിച്ചല്ല പ്രവർത്തിക്കുന്നതു്, നന്മ ചെയ്യുന്നതിനു് അദ്ദേഹത്തിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ നൂരിരട്ടി വർദ്ധിക്കുന്നു.

വീണ്ടും ഞാൻ ആവർത്തിച്ചുകൊള്ളട്ടെ; അന്തരംഗജീവിതം നയിക്കുന്നവരുമാത്രമേ സഫലമായി ജോലിചെയ്യുന്ന കൂട്ടവേലക്കാരെ ഉണ്ടാക്കുവാൻ സാധിക്കയുള്ളൂ. പ്രചാരണം നടത്തുന്നതിനു് നല്ല പ്രാപ്തിയും, സ്നേഹിതന്മാരിൽ സ്വാധീനശക്തിയും ഉള്ളവരും, സഹകരണമനസ്ഥിതിയോ ഗുണമാത്സര്യബുദ്ധിയോ ഉള്ളവരും, നല്ല തീക്ഷ്ണതയുള്ളവരുമായ ധാരാളം സഹപ്രവർത്തകരെ സമ്പാദിക്കുവാൻ ഒരു അത്മനിക്കു സാധിക്കും. മത്സരോന്മാദമോ, മത്സരബുദ്ധിയോ, വർദ്ധിച്ചതോതോ, വ്യർത്ഥാഭിമാനമോ, ദുർമ്മോഹമോ, ഉല്പതിഷ്ണുതയോ അവനെ കുറ്റാനുഖനാക്കുന്നതിനു പര്യാപ്തമായേക്കാം. എന്നാൽ മനുഷ്യരെ നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ പ്രേഷിതരാക്കിത്തീർക്കുന്നതിനു് അവിടുത്തെ ശാന്തതയും എളിമയും നിഷ്കപടമായ ദയയും സർവ്വസമ്മതനായ നിത്യപിതാവിന്റെ സ്തുതിയിന്മേലുള്ള നിഷ്കളങ്കമായ തീക്ഷ്ണതയും ഉള്ള പ്രേഷിതനായിത്തീരുന്നതിനു് തീക്ഷ്ണമായ അന്തരംഗജീവിതത്തിനുമാത്രമേ സാധിക്കയുള്ളൂ.

പ്രേഷിതവൃത്തിയുടെ ഫലം നിലനില്ക്കണമെങ്കിൽ

ഈ ഗുണലക്ഷണങ്ങളില്ലാത്ത പ്രേഷിതന്റെ വേലയുടെ ഫലം നിലനില്ക്കുകയില്ല. പ്രേഷിതനോടുകൂടി അവന്റെ വേലയുടെ ഫലവും അവസാനിക്കുമെന്നുള്ളതു് ഏതാണ്ടു തീർച്ചയാണു്.

നേരെ മറിച്ചു് ചില പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ഫലം നീണ്ടുനില്ക്കുന്നതായി നാം കാണുന്നുണ്ടു്. എന്താണു് അതിനുള്ള കാരണം? അന്തരംഗജീവിതം അന്തരംഗജീവിതത്തെ ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നു. ഞാൻ ഒരു ദൃഷ്ടാന്തം പറയാം.

ഫ്രഞ്ചു വിപ്ലവത്തിനുമുമ്പു് മാർസെയെപ്പട്ടണത്തിൽ, പണ്ഡിത്തിയോടെ മരണം പ്രാപിച്ച ഫാദർ അല്ലെമാ എന്ന വന്ദ്യദേഹം ക്ലാക്കന്മാക്കും യുവാക്കന്മാക്കുമായി ഒരു ക്ലബ്ബു് സ്ഥാപിച്ചു. ഈ ക്ലബ്ബു് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരിൽ ഇന്നും അറിയപ്പെടുന്നു. ഇതു് സ്ഥാപിച്ചിട്ടു് ഒരു നൂറാണ്ടിലധികമായെങ്കിലും, ഇന്നും വിസ്മയനീയമായവിധം അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ സ്വാഭാവികമായി വലിയ പ്രാപ്തിയുള്ള ആളായിരുന്നില്ല ഇദ്ദേഹം. ഉത്തർശനപാടവം അദ്ദേഹത്തിനില്ലായിരുന്നു. നാണംകുണുങ്ങിയായിരുന്നു. വാചാലതയും ഇല്ലായിരുന്നു. താൻ സമാരംഭിച്ച പ്രസ്ഥാനത്തെ വിജയിപ്പിക്കുവാനുള്ള യാതൊരു കഴിവും ലൗകികമായിപ്പറഞ്ഞാൽ അദ്ദേഹത്തിനില്ലായിരുന്നു.

അദ്ദേഹം കാഴ്ചയ്ക്കു വിരൂപനായിരുന്നു. അതുതന്നെ അദ്ദേഹം തുടങ്ങിയ ക്ലബ്ബിലെ യുവാക്കന്മാർ അദ്ദേഹത്തെ പരിഹസിക്കുന്നതിനു കാരണമാകുമായിരുന്നു. പക്ഷേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മാവു് ഏറ്റം സുന്ദരമായിരുന്നു. അതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖത്തുനിന്നു ആക്കം നിഷ്പയാസം ഗ്രഹിക്കാമായിരുന്നു. തന്നിമിത്തം പ്രസ്തുത യുവാക്കന്മാരുടെമേൽ വലുതായ സ്വാധീനശക്തി ചെലുത്തുന്നതിനു അദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചു. അവർക്കു ഇദ്ദേഹത്തോടു് വലുതായ മതിപ്പും ബഹുമാനവും സ്നേഹവും ഉണ്ടായിരുന്നു. അന്തരംഗജീവിതംകൊണ്ടു് അവരിൽ പ്രവർത്തിക്കുവാനാണു് ഫാദർ അല്ലെമാ (Father Allamand) തീരുമാനിച്ചതു്. ഏതാനും യുവാക്കന്മാരെ തന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ കേന്ദ്രമാക്കിത്തീർക്കുന്നതിനു ഇദ്ദേഹം തീരുമാനിച്ചു. അയതിലേക്കു് ഏതാനും യുവാക്കന്മാരെ തന്നിലേക്കു് അദ്ദേഹം ആകർഷിച്ചു. ജീവിതസ്ഥിതി അനുവദിച്ചിടത്തോളം പൂർണ്ണമായവിധം അന്തരംഗജീവിതം നയിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം അവരോടാവശ്യപ്പെട്ടു. പൂർണ്ണമായ ബോധനിയന്ത്രണം അഭ്യസിക്കുക, രാവിലെ കുറെ സമയം ധ്യാനിക്കുക, തുടങ്ങിയുള്ള സൽകൃത്യങ്ങൾ അനുഷ്ഠിച്ചുകൊണ്ടു് ആദിമ ക്രിസ്ത്യാനികൾ നയിച്ചുപോന്നതുപോലുള്ള ക്രിസ്തീയജീവിതംതന്നെ അന്യൂനമായി നയിക്കുന്നതിനു് നിർബ്ബന്ധിക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹം ഒരു വിട്ടുവീഴ്ചയും കാണിച്ചില്ല.

ഈ യുവപ്രേഷിതരായിരുന്ന മാർസേയപ്പട്ടണത്തിലെ ക്ലബ്ബിന്റെ ജീവനാഡി. അവരുടെ പിൻഗാമികൾ ഇന്നും ക്ലബ്ബിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ഊർജ്ജസ്വലതയോടെ നടത്തിവരുന്നു. അനവധി മെത്രാന്മാരെ ഈ ക്ലബ്ബ് തിരുസ്സഭയ്ക്കു പ്രദാനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇന്നും അനവധി ഇടവക വൈദികരേയും മിഷ്യനറിമാരേയും, സന്ന്യാസികളേയും സർവ്വോപരി ആയിരക്കണക്കിന് ഉത്തമ കുടുംബനായകന്മാരേയും കത്തോലിക്കാസഭയ്ക്കു നൽകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അവർ ഈഫോഷ്യൻ നഗരത്തിലെ (Phocean city) വിവിധ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ നായകത്വം വഹിക്കുന്നു. കച്ചവടം, വ്യവസായം, മറ്റു സ്വതന്ത്രതൊഴിലുകൾ മുതലായവ ഇവരുടെ സംഘടനവഴി ഏറ്റം ശ്രേഷ്ഠമായവിധം നടത്തിക്കൊണ്ടുപോരുന്നു. ഇങ്ങനെ ഈ നഗരം പ്രേഷിതവൃത്തിയുടെ ഒരു കേന്ദ്രമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു.

വിവാഹിതരായ പുരുഷന്മാർ

ഞാൻ ഇപ്പോൾ കുടുംബനായകന്മാരെപ്പറ്റി പറഞ്ഞുവല്ലോ. എവിടേയും ഏറ്റം വിഷമകരമായി അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു സംഗതിയെ അതു് ഓർമ്മപ്പെടുത്തുന്നു. അവിവാഹിതരായ യുവതീയുവാക്കന്മാരുടേയും, വിവാഹിതകളായ യുവതികളുടേയും സ്ത്രീകളുടേയും ഇടയിൽ പ്രേഷിതവൃത്തി നടത്തുക താരതമ്യേന വളരെ എളുപ്പമാണു്. പക്ഷെ വിവാഹിതരായ പുരുഷന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഇതു് എത്രണ്ടു് അസാദ്ധ്യംതന്നെയാണു്. എന്നാൽ കുടുംബനായകന്മാർ യഥാർത്ഥ ക്രിസ്തീയജീവിതം നയിക്കുന്നവർ മാത്രമല്ല പ്രേഷിതർകൂടി ആയിത്തീരാത്തപക്ഷം ക്രിസ്തീയ മാതാക്കളുടെ വിലയേറിയ സ്വാധീനശക്തി നിഷ്പ്രയോജനമായിത്തീരുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ നിലനില്ക്കുന്നതായ യാതൊരു ഗുണവും കുടുംബത്തിനു കിട്ടാതെവരുന്നു. മിശിഹായ്ക്ക് ആ കുടുംബത്തിൽ രാജവാഴ്ച നടത്തുന്നതിനു സാധിക്കയുമില്ല. ഇങ്ങനെയുള്ള പുരുഷന്മാരടങ്ങിയ ഇടവകയിലോ പട്ടണത്തിലോ ആശുപത്രിയിലോ ഫാക്ടറിയിലോ അവരെ യഥാർത്ഥ ക്രിസ്തീയജീവിതം നയിക്കുന്നവരാക്കിത്തീർക്കുന്നതിനു് ഒരു ഉപായവുമില്ല.

നമ്മുടെ ഈ അപര്യാപ്തതയെ നാം സമ്മതിക്കുമ്പോൾ നമ്മിൽ അന്തരംഗജീവിതം പോരാതിരിക്കുന്നു എന്നു വിധിക്കയല്ലേ ചെയ്യുന്നതു്? അന്തരംഗജീവിതം മാത്രമേ നമ്മുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ വിജയിപ്പിക്കുകയുള്ളു. വളരെ അധികം പുരുഷന്മാർ തിരുസ്സഭയുടെ നിയന്ത്രണ

ത്തിൽ പെടാതെ ജീവിക്കുന്നു. ഇവരെ നേർവഴിയിലേയ്ക്കു തിരിക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗം അന്തരംഗജീവിതം മാത്രമാണ്. കേരംവിക്കാരിൽപ്പെട്ട കുടുംബനായകന്മാരായ പുരുഷന്മാരുടെ ബുദ്ധിയേയും ഹൃദയത്തേയും സ്പർശിച്ചു്, ജീവിതനവീകരണത്തിനുതകിയ പ്രായോഗിക പ്രതിജ്ഞകളും ചെയ്യുന്നതിനു് അവരെ പ്രേരിപ്പിക്കയും സഹായിക്കയും ചെയ്യണമെന്ന ആഗ്രഹത്തിൽ ബുദ്ധിമുട്ടി തയാറാക്കുന്ന പ്രസംഗങ്ങളാണോ നാം ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതു്? അതോ യുവതീയുവാക്കന്മാരുടെ പ്രശംസ ലഭിക്കുന്നതിനുതകുന്ന പ്രസംഗധോരണിയോ? ഈ രണ്ടാമത്തെ എളുപ്പവഴിയിലല്ലേ നാം ദൃഷ്ടിപതിക്കുന്നതു്? ആദ്യം പറഞ്ഞമാതിരി വിത്തുവിതയ്ക്കുക എന്ന ബുദ്ധിമുട്ടുള്ള പ്രവൃത്തി യഥാവിധി നിവ്വഹിക്കുന്നതിനു് അന്തരംഗജീവിതം മാത്രമേ നമ്മെ പ്രാപ്തരാക്കയുള്ളൂ. വളരെ പ്രയാസമേറിയ ഒരു കൃത്യമാണിതു്. ദീർഘനാളത്തേയ്ക്കു അതിന്റെ ഫലം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയില്ലാ എന്നു വരാം. പ്രാർത്ഥനയോടും ത്യാഗത്തോടും കൂടിയ പ്രവർത്തനത്തിന്റെ ശക്തി എത്ര വലുതെന്നും, മിശിഹായുടെ സുകൃതങ്ങളെ അനുകരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് നമുക്കു സിദ്ധിക്കുന്ന അഭിവൃദ്ധി എത്ര കാമ്യമെന്നും, തൽഫലമായി പുരുഷന്മാരുടെ ഇടയിലുള്ള പ്രേഷിതവേലയുടെ ശക്തി എത്രകണ്ടു വർദ്ധിക്കുമെന്നും അന്തരംഗജീവിതം മാത്രമെ നമ്മെ മനസ്സിലാക്കുകയുള്ളൂ.

ഒരു വലിയ പട്ടണത്തിൽ പട്ടാളക്കാർക്കുവേണ്ടിയുള്ള ഒരു ക്ലബ്ബുണ്ടായിരുന്നു. അതിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കുണ്ടായ വിജയം അത്ഭുതകരമായിരുന്നു. അവയെപ്പറ്റി കേട്ടപ്പോൾ വിശ്വസിക്കാൻതന്നെ ഞാൻ വളരെ മടിച്ചു. എന്തെന്നാൽ സിനിമാ, നൃത്തം, തുടങ്ങിയുള്ള വിനോദങ്ങളിൽ സംബന്ധിക്കാവുള്ളതിൽ വളരെ മടങ്ങു അധികം പട്ടാളക്കാർ ക്ലബ്ബിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ നടത്തിയിരുന്ന ദീർഘമായ നിശാരാധനയിൽ സംബന്ധിക്കയും ക്യാമ്പുകളിലും മല്യശാലകളിലും പറഞ്ഞിരുന്ന ദൈവദൂഷണങ്ങൾക്കും മറ്റു പാപങ്ങൾക്കും പരിഹാരം ചെയ്കയും ചെയ്തിരുന്നു. എന്റെ നേരിട്ടുള്ള അനുഭവം ഇതു യഥാർത്ഥംതന്നെയെന്നു എന്നെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തി. അവരുടെ ചാപ്ലെയിൻ (Chaplain) പ. കുഞ്ഞാനയുടെ നേരേ അസാധാരണമായ ഭക്തിയാൽ ഉജ്ജ്വലിച്ചിരുന്ന ഒരാളാണെന്നു് ഗ്രഹിച്ചപ്പോൾ എന്റെ വിസ്മയമെല്ലാം പമ്പ കടന്നു. ഈ ഭക്തിതീക്ഷ്ണത അദ്ദേഹം തന്റെ ശിഷ്യരിലും ഉളവാക്കിയെന്നുമാത്രം.

ഈ ദൃഷ്ടാന്തം കേട്ടതിനുശേഷം സിനിമാ പ്രദർശനങ്ങളും നാടകങ്ങളും കളികളും മറ്റും അഞ്ചാമതൊരു സുവിശേഷത്തിന്റെ പരിപാടിയായി സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രേഷിതരെപ്പറ്റി നമ്മുടെ അഭിപ്രായമെന്തായിരിക്കും?

മറ്റു മാർഗ്ഗങ്ങളൊന്നും ഇല്ലാതിരിക്കെ സമർത്ഥരായ ആളുകളെ ആകർഷിക്കുന്നതിനും, തിന്മയിൽനിന്നു മനുഷ്യരെ അകറ്റുന്നതിനും കളികളും വിനോദങ്ങളും കുറെയെല്ലാം ഉപകരിയ്ക്കും. പക്ഷെ നിലനിൽക്കുന്ന ഗുണം കിട്ടുകയില്ല. മറ്റു മാർഗ്ഗങ്ങളെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുവാൻപോലും വഹിയാത്ത എന്റെ സഹവൈദികരുടെ തീക്ഷ്ണതയെ ഞാൻ അധൈര്യപ്പെടുത്തുകയാണെന്നു് ആരും കരുതുകയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. ഒരു യുവവൈദികനായിരുന്നപ്പോൾ ഞാനും വിചാരിച്ചിരുന്ന മനുഷ്യരെ നല്ലകാര്യങ്ങളിലേക്കു ആകർഷിക്കുവാൻ വിനോദങ്ങളും പ്രദർശനങ്ങളും മറ്റും ആവശ്യമാണെന്നു്. അന്നു അനുഭവജ്ഞാനം എനിക്കശേഷം ഇല്ലായിരുന്നു. അന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചു ആധുനികങ്ങളായ വിനോദങ്ങൾക്കുള്ള സഞ്ജീകരണങ്ങൾ ഒന്നും ഇല്ലെങ്കിൽ ക്ലബ്ബും മറ്റും വിജയിക്കയില്ലെന്നു്, കെട്ടിടമല്ലാതെ ഒറ്റ ആളെപ്പോലും അവിടെ കണ്ണികാണാൻ കിട്ടുകയില്ലെന്നു്. ഇങ്ങനെയുള്ള വിനോദങ്ങൾക്കു കൂടുതൽ സമയം ചിലവഴിക്കുന്നതുകൊണ്ടുള്ള ദോഷഫലങ്ങളെ ഞാൻ ഒന്നു ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു കൊള്ളട്ടെ. അവ ഏവയെന്നു് കാനൻ തിമോത്തി ഡാവിഡ് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നുണ്ടു്. അവ ശരിയായി മനസ്സിലാക്കുന്നതിനുള്ള വരപ്രസാദം നിങ്ങൾക്കു ലഭിക്കുമാറാകട്ടെ എന്നു ഞാൻ ആശംസിക്കുന്നു.

ഞാൻ ഗുരുപ്പട്ടം ഏറ്റിട്ടു് രണ്ടുകൊല്ലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഈ വസ്തുവൈദികനുമായി സംസാരിക്കുന്നതിനിടയായി. ഞങ്ങളുടെ സംഭാഷണത്തിന്റെ അവസാനഘട്ടത്തിൽ സ്നേഹം എന്നാൽ എന്നോടു സഹതപിച്ചു് ചില സംശയങ്ങൾ അദ്ദേഹം പറയുകയുണ്ടായി. അവ ഗ്രഹിക്കുവാൻ ഇപ്പോൾ നിങ്ങൾക്കു കഴിയുകയില്ല. (യോഹ: XVI. 12) കുറെനാൾ കൂടി കഴിഞ്ഞു് അന്തരം ജീവിതത്തിൽ നിങ്ങൾ അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിച്ചതിനുശേഷം മാത്രമേ ഇവ നിങ്ങൾക്കു മനസ്സിലാകയുള്ളൂ. ഇപ്പോൾ എല്ലാ വശങ്ങളും നന്നായി പരിശോധിച്ചതിനുശേഷം ഇതല്ലാതെ മറ്റു മാർഗ്ഗങ്ങളൊന്നും നിങ്ങൾക്കില്ല എന്നു നിങ്ങൾ കരുതുന്നു. അതുകൊണ്ടു് സം

ലയം ഒന്നും കൂടാതെ അവ നിങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചുകൊള്ളുക. എന്റെ യുവാക്കന്മാരായ ക്ലാക്കുമാരേയും ജോലിക്കാരേയും നിയന്ത്രിച്ചുകൊണ്ടു പോകുന്നതിനു പണച്ചിലവുള്ള മാറ്റങ്ങളൊന്നും ഞാൻ സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ല. അവ പുരാതനങ്ങളാണു്, പക്ഷെ എപ്പോഴും നവീനങ്ങളാണു്. അവ വെറും സാധാരണങ്ങളാണു്. അവ ബുദ്ധിക്കു ആശ്വാസം നൽകുന്നു. മുകളിലത്തെത്തട്ടിൽ നിങ്ങളെ ചില സംഗീതോപകരണങ്ങൾ ഞാൻ കാണിച്ചുവല്ലോ. ഇവിടത്തെ ക്ലബ്ബിന്റെ വിജയത്തിനു അവ കൂടിയേ തീരൂ എന്നാണു് ഞാൻ വിചാരിച്ചിരുന്നതു്. ഞങ്ങളുടെ ബാൻഡ്സൊറു ഇപ്പോൾ ഈ വഴിയിൽക്കൂടി കടന്നുപോകും. അതിനെപ്പറ്റി നിങ്ങൾ സ്വയം ഒരു അഭിപ്രായം നിർണ്ണയിച്ചുകൊള്ളുക. ഏതാനും മിനിട്ടു് കഴിഞ്ഞു് 12–നും 15–നും മദ്ധ്യേ പ്രായമുള്ള കുറെ കുട്ടികൾ ഞങ്ങളുടെ മുമ്പിൽക്കൂടി അട്ടഹസിച്ചുകൊണ്ടു് കടന്നുപോയി. എന്തു സ്വരമാണു് അവർ പുറപ്പെടുവിച്ചിരുന്നതു്. ഈ ബാലസൈന്യത്തിന്റെ നേരമ്പോക്കുകണ്ടാൽ ആരും പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുപോകും. വൃദ്ധനായ കാനോൻ ഇവയെല്ലാം വളരെ സന്തോഷത്തോടുകൂടി നോക്കിനിന്നുകണ്ട ശേഷം പറഞ്ഞു. "ആ സംഘത്തിന്റെ മുമ്പിൽ പുറകോട്ടു നടക്കുന്നവനെ നോക്കുക. പാട്ടിന്റെ രാഗത്തിനനുസരിച്ചു് അവൻ വടിവീശുന്നതു കണ്ടോ? ഇതാ ആ വടി എടുത്തു് ക്ലാർനെറ്റുപോലെ ഊതുവാൻ അവൻ ശ്രമിക്കുന്നു. എന്തു തമാശാണു് അവൻ ഒപ്പിക്കുന്നതു്. അവൻ ഒരു സൈനികോദ്യോഗസ്ഥനാണു്. ഇപ്പോൾ അവധിയിൽ വന്നിരിക്കയാണു്. ഏറ്റം സ്വാധീനശക്തിയുള്ള പ്രവർത്തകരിൽ ഒരാളാണു് അവൻ. അന്നദിനം ദിവ്യകാരുണ്യം സ്വീകരിക്കുകയും, മുടക്കംകൂടാതെ അരമണിക്കൂർ സമയം അവൻ ധ്യാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അവൻ ഒരു വലിയ തമാശുകാരനാണു്. അതേസമയം ഒരു മാലാഖയെപ്പോലെ ഭക്തനുമാണു്. ഞങ്ങളുടെ ക്ലബ്ബിൽ വിനോദത്തിനു ഒരു കുറവും ഉണ്ടാകാതിരിക്കാൻ അവൻ വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടുന്നുണ്ടു്. ഈ യുവാക്കന്മാരുടെ ഉന്മേഷത്തെ നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടുപോകുന്നതു് അവനാണു്. ഒരു പ്രേഷിതന്റെ സ്നേഹചൈതന്യം അവനുണ്ടു്. മറ്റുള്ളവരെ സഹായിക്കാൻ അവൻ സദാ സന്നദ്ധനാണു്." പുരാതനങ്ങളായ വിശേഷ പാട്ടുകൾ പാടുന്ന ഈ പാട്ടുകാരെ കണ്ടാൽ ആരും പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുപോകും. നായകന്റെ ഓരോ നിശ്ചിത അടയാളത്തിനും അവർ രാഗം മാറിയിരുന്നു. ഓരോരുത്തരും ഓരോ സംഗീതക്കരുക്കൾ ഉപയോഗിക്കുന്നതുപോലെ

അഭിനയിച്ചിരുന്നു. ചിലർ കുഴൽപോലെ കൈ മുരുട്ടി അധരങ്ങളോടടുപ്പിച്ചിരുന്നു, മറവുള്ളവർ കടലാസെടുത്തു് അതുകൊണ്ടു് വിസിൽപോലെ ഊതിയിരുന്നു. ചിലർക്കു ചെറിയ ഓർഗൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒരു വലിയ തമ്പേരും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒരു പെട്രോൾ പാട്ടയായിരുന്നു ചെണ്ട. എന്തുസാഹത്തോടുകൂടിയാണു് കുട്ടികൾ ഇതിൽ സംബന്ധിച്ചിരുന്നതു്! "നമുക്കു അവരെ പിന്തുടരാം" എന്നു് കാനൻ എന്നോടു പറഞ്ഞു. ആ തോട്ടത്തിന്റെ ഒരറ്റത്തു് മാതാവിന്റെ ഒരു രൂപം സ്ഥാപിച്ചിരുന്നു. കുട്ടികൾ ഈ രൂപത്തിനു സമീപത്തായപ്പോൾ അവരുടെ നേതാവു് ഉച്ച സ്വരത്തിൽ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു "മുട്ടുകുത്തുക" എന്നു്. തൽക്ഷണം അവരെല്ലാവരും മുട്ടുകുത്തി മാതാവിനെക്കുറിച്ചു് ഒരു പാട്ടുപാടിയശേഷം അവർ കൊന്തജപിച്ചു. പള്ളിക്കകത്തായിരുന്നാൽ എന്നതുപോലുള്ള ഭക്തിവിനയത്തോടുകൂടിയാണു് അവർ ജപമാല ജപിച്ചതു്. അല്പം സമയം മുമ്പുവരെ കൃസ്തിക്കുട്ടികളെപ്പോലെ ഓടിക്കളിച്ചിരുന്നവർ ഫ്രാ: അഞ്ചെലിക്കോയുടെ മാലാഖയെപ്പോലെ ആയിത്തീർന്നു. "ഇതാണു ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഉഷ്ണമാപിനി; യുവാക്കന്മാരെ ഇരുപതു വയസ്സു് കഴിഞ്ഞവരായാലും തരക്കേടില്ല, നിങ്ങളുടെ സ്വാധീനത്തിലാക്കുക. അതിനു നിർദ്ദോഷങ്ങളായ കളികളും വിനോദങ്ങളും വളരെ ഉപകരിക്കും. പ്രാർത്ഥനയുടെയും കളികളുടെയും സമയത്തു് കൊച്ചുകുഞ്ഞുങ്ങളെപ്പോലെ വ്യാപരിക്കുവാൻ അവരെ അഭ്യസിപ്പിക്കുക. അവർ നല്ലപോലെ ആഘോഷിക്കട്ടെ. എല്ലാറ്റിലും ഉപരിയായി, പ്രാർത്ഥിക്കുവാൻ, ശരിയായി പ്രാർത്ഥിക്കുവാൻ, അവരെ അഭ്യസിപ്പിക്കുക. തീക്ഷ്ണതയുള്ള ഞങ്ങളുടെ നേതാക്കന്മാരുടെ എല്ലാം ലക്ഷ്യം ഇതുതന്നെയാണു്. അല്പം സമയം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കുട്ടികളെല്ലാം വീണ്ടും വിനോദങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടു തുടങ്ങി. പ്രാർത്ഥന കഴിഞ്ഞു് എല്ലാവരും എഴുന്നേറ്റതിനുശേഷം ആ തമാശുകാരൻ നേതാവു് രണ്ടു മൂന്നു കുട്ടികളോടു എന്തോ മന്ത്രിക്കുന്നതു് എന്റെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടു. വളരെ സന്തോഷത്തോടും ഉന്മേഷത്തോടുംകൂടി അവർ വസ്ത്രങ്ങൾ മാറിയണിഞ്ഞു് കപ്പേളയിലേക്കു പോയി, പ. കുഞ്ഞാനയുടെമുമ്പിൽ മുട്ടുകുത്തി കാൽമണിക്കൂർ സമയം അവർ അവിടെ ചിലവഴിച്ചു.

എങ്ങിനെ കുടുംബത്തെ പവിത്രീകരിക്കാം

കാനൻ തുടർന്നു:—"ഈ കുട്ടികൾ ക്ലബ്ബിൽനിന്നും പിരിഞ്ഞുപോയി കല്യാണം കഴിച്ചു് കുടുംബജീവിതം നയിക്കുമ്പോഴും അ

വർ തീക്ഷ്ണതയുള്ള പ്രേഷിതരായിരിക്കത്തക്കവണ്ണം ദൈവസ്നേഹത്താൽ അവരുടെ ഹൃദയം ഉജ്ജ്വലിക്കുന്നതിനായിരിക്കണം നമ്മുടെ പരിശ്രമം മുഴുവനും.. അപ്പോൾ ഏറ്റം അധികം ആത്മാക്കളെ സൽപഥത്തിലേക്കാനയിക്കണം എന്നായിരിക്കും അവരുടെ ആത്മാർത്ഥമായ ഉദ്ദേശവും പരിശ്രമവും. അവരെ നല്ല ക്രിസ്ത്യാനികളാക്കിത്തീർക്കണം എന്ന മാത്രമേ നമ്മുടെ പ്രേഷിതവൃത്തികൊണ്ടു നാം ഉദ്ദേശിക്കുന്നുള്ളുവെങ്കിൽ നമ്മുടെ ആദർശം വളരെ സങ്കുചിതമായിരിക്കും. പ്രേഷിതരുടെ ഒരു സൈന്യത്തെ നാം ശ്രുപവല്ക്കരിക്കണം? എങ്കിൽ മാത്രമേ സമുദായത്തിന്റെ ആണിക്കല്ലായ കുടുംബത്തെ പവിത്രീകരിക്കാൻ നമുക്കു സാധിക്കയുള്ളൂ. ത്യാഗപരവും ദൈവത്തോടു സദാ ഐക്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതുമായ ജീവിതംകൊണ്ടു മാത്രമേ ഈ മഹനീയവേല യഥാവിധി നിവ്വഹിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തി നമുക്കു കിട്ടുകയുള്ളൂ. അപ്പോൾ മാത്രമേ നമ്മുടെ പ്രയത്നം സഫലമാക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗം ഏതെന്നു ഗ്രഹിക്കുന്നതിനും, തദനുസരണമായ പ്രവർത്തനപരിപാടി ശ്രുപവൽക്കരിക്കുന്നതിനും, നമുക്കു സാദ്ധ്യമാകയുള്ളൂ. അപ്പോൾ മാത്രമേ നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികൾക്കു സാമുദായികജീവിതത്തിൽ എന്തെങ്കിലും സ്വാധീനശക്തി ഉണ്ടാകയുള്ളൂ. അപ്പോൾമാത്രമേ 'ഞാൻ ഭൂമിയിൽ തീയിടുവാൻ വന്നിരിക്കുന്നു. അതു പണ്ടേതന്നെ കത്തിയിരുന്നു എങ്കിൽ കൊള്ളാമായിരുന്നു എന്നല്ലാതെ ഞാൻ എന്തു് ഇച്ഛിക്കുന്നു' എന്നുള്ള നമ്മുടെ ദിവ്യഗുരുവിന്റെ വാക്കുകൾ സാർത്ഥകമാകയുള്ളൂ."

വളരെനാൾ കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം മാത്രമേ വാല്യനായ ഈ കാനോന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ രഹസ്യം മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു എനിക്കു സാധിച്ചുള്ളൂ. അവയിൽ പ്രകടിതമായ മനശ്ശാസ്ത്രജ്ഞാനവും, നയവും സംബന്ധിച്ചു് ഞാനെന്തു പറയട്ടെ! ക്ഷണികവും ലൗകികവുമായ വിജയങ്ങൾ നിസ്സാരമായി ഗണിക്കുന്ന ദൈവത്തിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽക്കൂടി വിഭിന്നപ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ ഫലങ്ങളെ താരതമ്യം ചെയ്യുന്നതിനും വളരെനാൾ കഴിഞ്ഞേ സാധിച്ചുള്ളൂ.

ഗോലിയാത്തിനോടു യുദ്ധം ചെയ്യുന്നതിനു ഇസ്രായേലിലെ ഏറ്റം സമർത്ഥനായ യോദ്ധാവിനുപോലും വളരെ ഭയമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഒരു വടിയും ഒരു കവണിയും ആറ്റിൽനിന്നു അഞ്ചുകല്ലുകളുംമാത്രം എടുത്തുകൊണ്ടു് ദാവീദ്, ഗോലിയാത്തിനെ സമീപിക്കുന്നു. "സൈന്യങ്ങളുടെ കർത്താവിന്റെ നാമത്തിൽ ഞാൻ വരുന്നു" എന്നാണു് തത്സമയം ദാവീദ് പ്രസ്താവിച്ചതു്. പരിഭ്രമി

പ്രാപിക്കുന്നതിനു ഒരാത്മാവിനുള്ള സാദ്ധ്യതയാണ് ഈ വാക്കുകൾ പ്രസ്പഷ്ടമാക്കുന്നത്.

സ്വാഭാവികകഴിവുകൾ നിഷ്പ്രയോജനങ്ങളാണ്, എപ്പോൾ?

വയോജനപരിശീലനം തുടങ്ങി പലതിനെപ്പറ്റിയും നാം വളരെ എല്ലാം കേൾക്കുന്നുണ്ട്. വമ്പിച്ച തുക സഹായധനമായി ഇക്കൂട്ടർക്കു ഗവർമ്മെണ്ടിൽനിന്നും കിട്ടുന്നുണ്ട്. മറ്റു് എല്ലാവിധ സഹായസഹകരണങ്ങളും പ്രോത്സാഹനങ്ങളും അവർക്കു ലഭിക്കുന്നുണ്ട്, അതുകൊണ്ടൊന്നും നാം ഇളകിപ്പോകേണ്ട ആവശ്യമില്ല. നമുക്കു പണമില്ല. എതിർപ്രവർത്തനങ്ങൾകൊണ്ടു് വളരെ പ്രതിബന്ധങ്ങളും ഉണ്ട്. എന്നാൽ നാം യഥാർത്ഥമായ അന്തരംഗജീവിതം നയിക്കുന്നു എങ്കിൽ നമുക്കൊന്നും ഭയപ്പെടേണ്ടതില്ല. യുവലോകത്തെ ആകർഷിക്കുന്ന ഏതെല്ലാം ആശയങ്ങളും ആദർശങ്ങളും പ്രവർത്തനങ്ങളും ഉണ്ടായാലും നമുക്കു ഒട്ടുംതന്നെ ഭയപ്പെടേണ്ട ആവശ്യമില്ല.

ഒരുദാഹരണംകൂടി പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് ഈ ഭാഗം അവസാനിപ്പിക്കാം. അതു് പ്രേഷിതവേലയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവരുടെ ഉള്ളുകള്ളികളെ യഥാർത്ഥ നിലയിൽ മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു നമ്മെ വളരെ അധികം സഹായിക്കും. ഒരുമാതിരി പ്രേഷിതരുണ്ട്. വളരെ ആത്മാക്കളെ നമ്മുടെ കർത്താവിലേക്കാകർഷിച്ചു അവരെ ഉത്തമ പ്രേഷിതരാക്കിത്തീർക്കുന്നു എന്നാണു് അവന്റെ വിചാരം. പക്ഷെ യഥാർത്ഥത്തിൽ എന്താണു സംഭവിക്കുന്നതു്? അവന്റെ നേരെ മറുള്ളവർക്കു വ്യക്തിപരമായിത്തോന്നുന്ന സഹാനുഭൂതിയുടേയും അവന്റെ സ്വാധീനശക്തിയുടേയും ഫലമാണു നാം ഇവിടെക്കാണുന്നതു്. ഈ പ്രേഷിതൻ അവരുടെ കായ്കുങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധാലുവായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് അവർ എപ്പോഴും ഇവനെ സേവിച്ചുനിൽക്കും. അവർക്കു ഇവന്റെ ഭക്തി ആകർഷകമായിത്തോന്നുന്നു. ഇവനെ പ്രീതിപ്പെടുത്തുന്നതിനു് അവർ പരസ്പരം മത്സരിക്കുന്നു. തൻനിമിത്തം ചില ഭക്തകൃത്യങ്ങളനുഷ്ഠിക്കുന്നതിനു എന്തു ത്യാഗവും ചെയ്യുന്നതിനു അവർ സന്നദ്ധരാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു് അവർക്കു യഥാർത്ഥ സുകൃതമുണ്ടെന്നു് മറുള്ളവർ തെറ്റിദ്ധരിക്കുന്നു.

വളരെ പ്രശസ്തമായി വിദ്യാപ്രവർത്തനത്തിലേർപ്പെട്ടിരുന്ന സന്യാസിനികളുടെ ഒരു സഭയെ ഭരിച്ചിരുന്ന ഒരു സന്യാസി ഉണ്ടായിരുന്നു. അന്തരംഗജീവിതം നയിച്ചിരുന്ന ഒരു സുകൃതവാനായിരുന്നു ഇദ്ദേഹം. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവചരിത്രം ഈ അടുത്ത

കാലത്തു് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. ഒരിക്കൽ അദ്ദേഹം പ്രസ്തുത സഭയിലെ ഒരു മറ്റത്തിലെ ശ്രേഷ്ഠത്തിയോടു ഇപ്രകാരം പറയുകയുണ്ടായി. "ബ. മദറെ, 'X' എന്ന സഹോദരി കുറഞ്ഞാൽ ഒരു വർഷത്തേക്കെങ്കിലും വേദപാഠം പഠിപ്പിക്കാതിരിക്കണമെന്നാണു് എനിക്കു തോന്നുന്നതു്." അതിനു മദർ മറുപടി പറഞ്ഞു: "അച്ചാ! അച്ചനു കാര്യം മനസ്സിലായിട്ടില്ല. ഇവിടെയുള്ളതിൽ ഏറ്റവും സമർത്ഥയായ ഒരദ്ധ്യാപികയാണു് ആ സഹോദരി. അവളുടെ അത്ഭുതകരമായ അദ്ധ്യാപനസാമർത്ഥ്യത്താൽ ആകൃഷ്ടരായി അനവധി കുട്ടികൾ പട്ടണത്തിന്റെ എല്ലാ ഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും ഇവിടെ ഓടിക്കൂട്ടുന്നു. വേദപാഠം പഠിപ്പിക്കുന്നതിൽനിന്നു് ഇവളെ മാറ്റുകയാണെങ്കിൽ ഈ കുട്ടികളെല്ലാം നമുക്കു നഷ്ടപ്പെടും." അപ്പോൾ അച്ചൻ പറഞ്ഞതു് ഇപ്രകാരമായിരുന്നു. "ഞാൻ വരാന്തയിൽനിന്നു് അവളുടെ ക്ലാസ്സു പരിശോധിച്ചു. അവൾ കുട്ടികളെ വിസ്മയിപ്പിക്കുന്നു. പക്ഷെ അതു വളരെ ലൗകികമായ വിധത്തിലാണു്. ഒന്നുകൂടി അവൾ ഒരു നോവിസ്സ്യാത്തു കഴിക്കുന്നപക്ഷം അന്തരംഗജീവിതം കൂടുതൽ നന്നായി അഭ്യസിക്കുന്നതിനു അവൾക്കു സാധിക്കും. അങ്ങനെ അവൾക്കു് സ്വയം വിശുദ്ധീകരിക്കാനും, തന്മൂലം അവളുടെ കഴിവുകൾ ഈ കുട്ടികളുടെ ആത്മാക്കളെ വിശുദ്ധീകരിക്കുന്നതിനു സഫലം വിനിയോഗിക്കാനും സാധിക്കും. ആദ്ധ്യകുഞ്ഞാനകൈക്കൊള്ളുപ്പാടിനുവേണ്ടി ഞാൻ ഈ കുട്ടികളെ ഒരുക്കുകയാണല്ലോ. നമ്മുടെ കർത്താവു് ഇവരിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനു ഈ സഹോദരി ഒരു പ്രതിബന്ധമാണു്. ആ സഹോദരി അതു മനസ്സിലാക്കുന്നില്ലാ എന്നുള്ളതു ശരിതന്നെ. മദറേ, ഞാൻ നിങ്ങളെ നിർബ്ബന്ധിക്കുന്നതു് നിങ്ങൾക്കു സങ്കടകരമാണെന്നു് എനിക്കറിയാം. അതിനു ഞാൻ ഒരു പോംവഴി നിർദ്ദേശിക്കാം. "N"എന്നസഹോദരിയെ ഞാനറിയും. അന്തരംഗജീവിതത്തിൽ അവൾ വളരെയധികം അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പക്ഷെ വലിയ സാമർത്ഥ്യമൊന്നുമില്ല. കുറച്ചുനാളത്തേക്കു ആ സഹോദരിയെ ഇങ്ങോട്ടയക്കുന്നതിനു നിങ്ങളുടെ പൊതുശ്രേഷ്ഠത്തിയോടു നിങ്ങൾ അപേക്ഷിക്കുക. "X" സഹോദരിതന്നെ ആദ്യം വേദപാഠക്ലാസ്സിൽ പോകട്ടെ. എന്നാൽ ക്ലാസ്സുതുടങ്ങി കാൽമണിക്കൂർ കഴിയുമ്പോൾ അവൾ തിരിയെപ്പോരണം. പിന്നീടുള്ള സമയം "N" എന്ന സഹോദരി പഠിപ്പിക്കട്ടെ. അപ്പോൾ കുട്ടികൾ നഷ്ടപ്പെടുമെന്നു ഭയപ്പെടാനില്ലല്ലോ. ക്രമേണ X സഹോദരി ക്ലാസ്സിൽനിന്നു പൂർണ്ണമായി മാറുകയും ചെയ്യണം. അപ്പോൾ എതു

ക്തിയോടുകൂടി ഈ കുട്ടികൾ പ്രാർത്ഥിക്കുകയും പാടുകയും ചെയ്യുമെന്നു് നിങ്ങൾ എളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാക്കും. അവരുടെ വിനയവും വിധേയത്വവും നിമിത്തം അവരുടെ സ്വഭാവാതീതമായ ഗുണലക്ഷണങ്ങൾ നിങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കും.

രണ്ടാഴ്ച കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഇവയുടെ യാഥാർത്ഥ്യം മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു ശ്രേഷ്ഠത്തിക്കു കഴിഞ്ഞു. N സഹോദരി തനിച്ചാണു് പഠിപ്പിച്ചിരുന്നതു്. കുട്ടികളുടെ എണ്ണവും വർദ്ധിച്ചു. നമ്മുടെ കർത്താവുതന്നെ ഈ സഹോദരിയിൽക്കൂടി അവരെ പഠിപ്പിക്കുന്നതായിത്തോന്നി. അവളുടെ നോട്ടവും, വിനയവും, ശാന്തതയും, ദയയും, എന്നല്ലാ അവൾ കൂടിശേടയാളം വരയ്ക്കുന്നതും അവളുടെ സ്വരംതന്നെയും നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ നേരെയുള്ള സ്നേഹം അവരിൽ ഉജ്ജ്വലിപ്പിക്കുന്നതിനു പോരുവന്നായിരുന്നു. ഗ്രഹങ്ങളായ X എന്ന സഹോദരി വളരെ രസകരമായവിധം കുട്ടികൾക്കു പറഞ്ഞുകൊടുത്തു പഠിപ്പിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ N എന്ന സഹോദരി അതിനെക്കാൾ ഒരു പടികൂടി കടന്നു. അവൾ പാഠങ്ങൾ ഒരുക്കുന്നതിനും അവയെ കുട്ടികൾക്കു വിശദീകരിച്ചു കൊടുക്കുന്നതിനും വളരെ അധികം പ്രയാസപ്പെട്ടു. പക്ഷെ അവളിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിരുന്ന ക്ഷേത്രചൈതന്യം കുട്ടികളെ വശീകരിച്ചു. ഇതു കൊണ്ടുമാത്രമേ ആത്മാക്കളെ നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ പക്കലേക്കാനയിക്കാൻ നമുക്കു സാധിക്കയുള്ളൂ.

N എന്ന സഹോദരിയുടെ ക്ലാസ്സിൽ ആഹ്ലാദഭരിതമായ പൊട്ടിച്ചിരിയോ, ഭോഷത്വമോ, വിസ്മയമോ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്ന നോട്ടങ്ങളോ, അല്ലെങ്കിൽ യുക്തിയോ കണ്ടുപിടുത്തങ്ങളേയോ പറഞ്ഞുള്ള രസകരമായ ഒരു പ്രസംഗംകേട്ടാൽ ഉളവാകുന്നതരം ഉന്മേഷമോ ഒന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

നേരേമറിച്ചു ശ്രദ്ധയുടേയും ചിന്തയുടേയും അന്തരീക്ഷമാണു് അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നതു്. പള്ളിയിലായിരുന്നാലെന്നപോലെ ഈ കൊച്ചുകുഞ്ഞുങ്ങൾ ക്ലാസ്സിൽ പെരുമാറിയിരുന്നു. അശ്രദ്ധയും ക്ഷീണവും തീർക്കുന്നതിനു മാനുഷികമായ ഒന്നും ചെയ്യേണ്ടിയിരുന്നില്ല. എന്തമാനുഷികമായ ഒരു ശക്തിയാണു് ഈ കുട്ടികളുടെമേൽ പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതു്. നമ്മുടെ കർത്താവു നേരിട്ടു് അവരെ നയിച്ചിരുന്നു എന്നു തോന്നിപ്പോകും ഈ കുഞ്ഞുങ്ങളെക്കണ്ടാൽ. അന്തരംഗജീവിതം നയിക്കുന്ന ഒരാത്മാവു് വേദപാഠം പഠിപ്പിക്കുന്നതു് സമർത്ഥനായ ഭാഗവതർ വീണവായിക്കുന്നതുപോലെയാണു്. മാനുഷിക കലകൾ എത്രതന്നെ അത്ഭുതകരങ്ങളാ

യിരുന്നാലുംശരി അവ ഒരിക്കലും നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളോട് ഒരുവിധത്തിലും സാമ്യപ്പെടുത്തുക സാദ്ധ്യമല്ല.

[f] തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടആത്മാക്കളുടെരൂപവൽക്കരണത്തിന്റെയും ആത്മസംനയനത്തിന്റെയും പ്രാധാന്യം

കാനൻ തിമോത്തി ഡാവീദുമായി ഞാൻ നടത്തിയ ഹൃദയസ്പർശകമായ സംഭാഷണത്തിന്റെ വിവരം മുകളിൽ ഉദ്ധരിച്ചുവല്ലോ. വായനക്കാരുടെ ശ്രദ്ധയെ അതിലേക്ക് ഞാൻ വീണ്ടും ക്ഷണിക്കുന്നു. സൽപ്രവൃത്തികളും ആരംഭിച്ചു നടത്തുന്നതിൽ നല്ല പരിജ്ഞാനം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസ്താവനകളും വായനക്കാരുടെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു ഞാൻ കരുതുന്നു. യുവാക്കന്മാരെ ആകർഷിക്കുന്നതിനും അവർ ക്ലബ്ബിലെ അംഗങ്ങളായിത്തുടരുന്നതിനും ആധുനികരീതിയിലുള്ള സിനിമാ, ബാൻഡ്, വ്യായഹേതുകങ്ങളായ കളികളും മുതലായ വിനോദങ്ങളും ഏർപ്പെടുത്തുന്നതിനെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിക്കവേ അദ്ദേഹം അവയെ "മൂടന്തന്റെ കാവടി" എന്നു വർണ്ണിച്ചതു് വായനക്കാർ ഓർമ്മിക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കുമല്ലോ. മിക്കപ്പോഴും കഠിനാദ്ധ്വാനത്തിനും ക്ഷീണത്തിനും ഇടവരുത്തുന്ന ഈ വിനോദങ്ങളും ആശ്വാസമോ മനഃസന്തുഷ്ടിയോ ശാരീരികാരോഗ്യമോ പ്രദാനം ചെയ്യുകയില്ല, വികാരങ്ങളേയും സങ്കല്പശക്തിയേയും അന്തസ്സാരവിഹീനതയേയും അനാശാസ്യമായി വിജൃംഭിപ്പിക്കയേയുള്ളൂ. മനസ്സിനു ഉന്മേഷം നൽകുന്നതും ശാരീരികാരോഗ്യം പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതുമായ സാധാരണ വിനോദങ്ങളെ ഇവിടെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. ക്രിസ്ത്യാനികളും പല നൂറ്റാണ്ടുകാലത്തേക്കു ഇങ്ങനെയുള്ള വിനോദങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്നതാണല്ലോ.

തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ആത്മാക്കൾ

കാനൻ റിമോ ഡാവീദിന്റെ മേലുദ്ധരിച്ച ശ്രദ്ധേയമായ അഭിപ്രായം ഈ വിഷയത്തിൽ പരിജ്ഞാനം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള മറ്റുള്ളവരുടേതുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തി നോക്കുമ്പോൾ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം ഒട്ടുംതന്നെ കടന്നുപോയിട്ടില്ല എന്നു് നമുക്കു ബോധ്യമാവും.

ശരീരികപീഡകളും അനുഭവിക്കുന്നവരെ ശുശ്രൂഷിക്കുന്നതിനുള്ള സൽപ്രസ്ഥാനങ്ങളും നീക്കി, മറ്റുള്ള സൽപ്രസ്ഥാനങ്ങളെ

നമുക്കു രണ്ടായി തിരിക്കാം. തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ഏതാനും പേരുടെ പ്രവർത്തനം ആവശ്യമുള്ളവ ഒന്നു്, മറെറാന്നു് തീരെ മോശക്കാരായവരെ നീക്കി ബാക്കിയുള്ള എല്ലാവരേയും ഉൾപ്പെടുത്തേണ്ടതു്.

രണ്ടാമത്തെ വകുപ്പിലും മറവുള്ളവരുടെ ഇടയിൽ ജോലി ചെയ്യുവാൻ ത്രാണിയും തീക്ഷ്ണതയുമുള്ള ഏതാനും തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവരുടെ ഒരു ചെറിയ സംഘത്തെ കരുപ്പിടിച്ചു നോക്കാവുന്നതാണു്. ഇവർ, സാധാരണരീതിയിലുള്ള ക്രിസ്തീയജീവിതം കഴിക്കുന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം നാം തൃപ്തിപ്പെടരുതു്. വളരെ തീക്ഷ്ണതയോടുകൂടി ക്രിസ്തീയജീവിതം നയിക്കുന്നതിനു അവരെ നാം പ്രാപ്തരാക്കണം. അവരുടെ മാതൃകാപരമായ ജീവിതം കണ്ടു് മറവുള്ളവർ ക്ലബ്ബിന്റെ ഉദ്ദേശം മനസ്സിലാക്കി അഭിനന്ദിക്കണം. അതല്ലെങ്കിൽ ഒരു സക്കാർ സ്കൂളിലെ പ്രശസ്തനായ ഒരദ്ധ്യാപകന്റെ വാക്കുകളിൽപ്പറഞ്ഞാൽ "ഇടവകവികാരിനടത്തുന്ന ഒരു ലൗകിക ക്ലബ്ബ്" മാത്രമെ നമുക്കുണ്ടാകയുള്ളൂ. വൈദികവേഷത്തിൽ പൊതിഞ്ഞ അനേകം താമരാകളായിരിക്കും അവിടെ നാം കാണുന്നതു്. തിരുസ്സഭയുടെ നിയന്ത്രണമില്ലാത്ത ക്ലബ്ബുകളിൽക്കാണുന്ന എല്ലാ തകരാറുകളും വൈദികകൂപ്പായത്തിൽപ്പൊതിഞ്ഞ ഇടവക ക്ലബ്ബുകളിലും ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്ന അദ്ദേഹം ഊഹിച്ചിരുന്നു.

ക്ലബ്ബിലെ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവരുടെ ഗണത്തിൽ സ്വീകരിക്കപ്പെടുവാൻ ഒരു വിധത്തിലും അർഹതയില്ലാത്തവരെ ഉടൻതന്നെ ചില ഡിറക്ടറന്മാർ ക്ലബ്ബിൽനിന്നും തള്ളിക്കളയുന്നുണ്ടു്. അവർ 'കവരവടി' എന്ന പദപ്രയോഗത്തിന്റെ അർത്ഥം ശരിക്കു മനസ്സിലാക്കുന്നുണ്ടു്. എന്തെന്നാൽ ചില അപ്രധാനമാർഗ്ഗങ്ങൾ ഇവർ ഒന്നുകിൽ ഉപേക്ഷിക്കുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ അവയുടെ ഉപയോഗത്തെ വളരെ വൈമനസ്യത്തോടെ മാത്രം അനുവദിക്കുന്നു.

അവരുടെ നിലയെ സാധൂകരിക്കുന്നതിനു അവക്കു വേണ്ടിടത്തോളം ന്യായങ്ങളുണ്ടു്.

ആദ്യനൂറാണ്ടുകളിൽ എന്തുകൊണ്ടു് ക്രിസ്തുമതം വിജയിച്ചു

തിരുസ്സഭയുടെ പരിണാമഗതിയും തൽഫലമായുണ്ടാകുന്ന മാതൃകയുടെ ശക്തിയും കൊണ്ടല്ലാതെ, സമുദായത്തെ (പ്രത്യേകിച്ചു ഫ്രാൻസിനെ) ഉദ്ധരിക്കുവാൻ സാധ്യമല്ല എന്നാണു ഇവരുടെ അഭിമതം. ആദ്യ നൂറാണ്ടുകളിൽ സഭയുടെ ശത്രുക്കൾ എത്ര കരുത്തേറിയവ

രായിരുന്നു. അന്നു ലോകം വഷളായിരുന്നു. അവരുടെ ബോധ്യത്തിനും ആശയങ്ങൾക്കും ആദർശങ്ങൾക്കും കടകവിരുദ്ധമായിരുന്നു ക്രിസ്തുമതം. എന്നിട്ടും ക്രിസ്തുമതത്തിനുണ്ടായ പ്രചാരം എത്ര അത്ഭുതാവഹമായിരുന്നു? എങ്ങനെ ഇതു സാധ്യമായി? ക്രിസ്തുമത തത്വങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള ശാസ്ത്രീയവും താത്വികവുമായ പ്രസംഗങ്ങൾകൊണ്ടു് എന്നതിനേക്കാൾ ആദിമക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ജീവിതപരിശുദ്ധികൊണ്ടാണു ഇതു സാധിച്ചതു്.

"ആദ്ധ്യന്നാറാണ്ടിൽ അജ്ഞാനികൾക്കു എതെല്ലാം തരത്തിലുള്ള വിനോദങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു? വഷളായ ഈ വിനോദങ്ങളെ അവർ ഉപേക്ഷിക്കുന്നതിനും, അവരെ ക്രിസ്തുമതത്തിലേക്കാകർഷിക്കുന്നതിനുംവേണ്ടി അന്നത്തെ പ്രേഷിതർ എന്തെങ്കിലും വിനോദങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തിയോ? ഒരു ഒറ്റ ദൃഷ്ടാന്തമെങ്കിലും ഇതിനു ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുവാൻ നിങ്ങൾക്കു സാധിക്കുമോ?" എന്നാണു് ചോദ്യശരങ്ങളുമായി സമീപിച്ചു് ന്യായവാദം ചെയ്യുന്നവരോടു ഇവർ ചോദിക്കുന്ന ചോദ്യം.

കേക്കും സിനിമായും

ധനമോഹവും സിനിമാപ്രേമവും ഇക്കാലത്തു എത്ര വളരെ വർദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു? ഇന്ദ്രിയസുഖങ്ങളുടെ പുറകെ വെമ്പൽകൊണ്ടു നടക്കുന്ന ഇന്നത്തെ ലോകത്തെ സിനിമാശാല ഉടമസ്ഥന്മാർ ഏതെല്ലാം വിധത്തിലാണു ആകർഷിക്കുന്നതു്? ഇതേപ്പറ്റി ഒരു സിനിമാ ഉടമസ്ഥൻ ഒരിക്കൽ ഇപ്രകാരം പറയുകയുണ്ടായി, Panem et circenses, "അപ്പവും കളികളും" എന്ന റോമാക്കാരുടെ അധഃപതനകാലത്തുണ്ടായിരുന്ന ചൊല്ലു് "കേക്കും സിനിമായും" എന്നു് ഇപ്പോൾ തർജ്ജിമചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ആത്മാക്കളെ പരിശീലിപ്പിക്കുന്നതിനു എത്ര വളരെ പ്രാവീണ്യം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളവരായിരുന്ന വി. അഗസ്തീനോസും വി. അമ്പ്രോസീസും. അജ്ഞാനികളുടെ ഇടയിലുണ്ടായിരുന്ന വഷളായ വിനോദങ്ങളിൽ നിന്നും ആളുകളെ അകറ്റുന്നതിനുവേണ്ടി, അവരെ ആകർഷിക്കത്തക്കതും നിർദ്ദോഷങ്ങളുമായ എന്തെങ്കിലും വിനോദങ്ങൾ അവർ ഏർപ്പെടുത്തിയതായി ഒരു ഒറ്റ സംഭവമെങ്കിലും അവരുടെ ജീവചരിത്രത്തിൽ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുവാൻ ആർക്കെങ്കിലും സാധിക്കുമോ? ഇനിയും, സാഹിത്യനവോത്ഥാനം നിമിത്തം ആദ്ധ്യാത്മികമായി അധഃപതിച്ച റോമായെ വീണ്ടെടുത്ത വി. ഫിലിപ്പുനേരി തന്റെ ഉദ്ദേ

ലക്ഷ്യത്തിനുവേണ്ടി കാനൻ തിമോത്തിയോസ് പ്രസ്താവിക്കുന്നതുപോലെ "കവരുവടി" കൾ ഉപയോഗിച്ചുവോ?

മേൽപ്രസ്താവിച്ചതുപോലെ, തിരുസ്സഭയുടെ ആരംഭകാലത്തു് തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവരുടെ പല സമൂഹങ്ങൾ വിശ്വാസികളുടെ ഇടയിലുണ്ടായിരുന്നു. തങ്ങളുടെ മതം, പാരമ്പര്യം, ആചാരങ്ങൾ ഇവനിമിത്തം തിരുസ്സഭയെപ്പറ്റി വളരെ അവജ്ഞയുണ്ടായിരുന്നവരിൽപ്പോലും അവരുടെ സുകൃതം നിമിത്തം അവരെപ്പറ്റി വളരെ മതിപ്പും ബഹുമാനവും ഉണ്ടായിരുന്നു. വൈദികക്കുപ്രവാസമനുഭവിച്ചിരുന്ന സ്ഥലത്തും മാനസാന്തരങ്ങൾ ധാരാളം ഉണ്ടായി.

സന്മാതൃക വലിച്ചുകൂട്ടുന്നു

കഴിഞ്ഞ കാലങ്ങളിലെ ഈ അനുഭവം വെച്ചുകൊണ്ടു നോക്കുമ്പോൾ ഇന്നു പ്രേഷിതവേലയുടെ വിജയത്തിനു് പ്രകടനങ്ങളെയല്ലേ നാം കൂടുതൽ കായ്മയായി ഗണിക്കുന്നതു് എന്നു് തോന്നിപ്പോകും. പ്രകടനങ്ങൾ എന്നു പറഞ്ഞതു് ഒച്ചുപ്പാട്ടുണ്ടാക്കുന്ന വിനോദങ്ങൾ മാത്രമല്ല പ്രത്യുത തീർത്ഥാടനം, ആർഭാടപൂർവ്വമായ തിരുന്നാളാഘോഷങ്ങൾ, കോൺഗ്രസ്സുകൾ, പ്രസംഗങ്ങൾ, പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ, സംഘടനകൾ, രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തനങ്ങൾ മുതലായവയെക്കൂടിയാണു്. ഇന്നു് ഇവയെല്ലാം എത്ര വളരെ അധികം വർദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു? തീർച്ചയായും അവകൊണ്ടെല്ലാം വളരെ അധികം പ്രയോജനവും സിദ്ധിക്കുന്നുണ്ടു്. പക്ഷെ, അവയ്ക്കു പ്രധാനസ്ഥാനം നൽകുന്നതാണു് പരിതാപകരമായിട്ടുള്ളതു്. ദൃഷ്ടാന്തശ്രേണിയുള്ള പ്രസംഗത്തിനാണു് സർവ്വപ്രധാനമായ സ്ഥാനം കൊടുക്കേണ്ടതു്. മനുഷ്യരെ ആകൃഷ്ടിക്കുന്നതിനു് ദൃഷ്ടാന്തത്തിനു തുല്യമായ എന്തു വലിയ ശക്തിയാണുള്ളതു്. ഇതാണു മൂലതത്വം. ഈ മൂലതത്വത്തെ ആശ്രയിച്ചുവേണം പ്രഭാഷണങ്ങൾ, നല്ല പുസ്തകങ്ങൾ, കത്തോലിക്കാപ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ, ആകർഷകങ്ങളായ പ്രസംഗങ്ങൾ മുതലായവ. സർവ്വപ്രധാനമായി വേണ്ടിയിരിക്കുന്ന ഏക സംഗതി നല്ല ദൃഷ്ടാന്തമാകുന്നു. അത്മായികളുടെ ഇടയിൽ പ്രേഷിതവേല നടത്തേണ്ടതു് തീക്ഷ്ണതയുള്ള ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ മാതൃകാവഴിയായിട്ടാണു്. മിശിഹായുടെ സുകൃതങ്ങളെ ഇവർ അനുകരിക്കുന്നു. അവിടത്തെ സുകൃതസൗരഭ്യം എവിടെയും പരത്തിക്കൊണ്ടു് മിശിഹാ അവരിൽ ജീവിക്കുന്നു എന്നു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്നു.

ഇന്നു ഫ്രാൻസിലെ ജനങ്ങളിൽ മുക്കാൽപങ്കും മറ്റു രാജ്യങ്ങളിൽ ഒരുപക്ഷെ അതിൽ കൂടുതലും വെറും നാമമാത്ര ക്രിസ്ത്യാനികളാണു്. ക്രിസ്തീയമായ യാതൊന്നും അവരിലില്ല. മതസംബന്ധമായി അത്യജ്ഞ അശ്രദ്ധയോടുകൂടിയാണു് അവർ ജീവിക്കുന്നതു്. സാമൂഹായികമായ ചില നന്മകൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള മാന്യമായ ഒരു സ്ഥാപനം എന്ന നിലയിലെ അവർ തിരുസ്സഭയെ കരുതുന്നുള്ളു. ഒരു വളച്ചുവാതിലിനുള്ള (arch) ശക്തിയും, ആ വളവിലുള്ള ഓരോ കല്ലിനുമുള്ള ശക്തിയും കെല്പും ലഭിക്കുന്നതു് ആ വളവിന്റെ ആണിക്കല്ലിൽനിന്നാണു്. ഇതുപോലെതന്നെ കുടുംബങ്ങളുടെയും സമുദായങ്ങളുടെയും രാഷ്ട്രങ്ങളുടെയും മൊത്തത്തിലും, അവയിലുള്ള ഓരോ വ്യക്തിക്കു് തനിച്ചും ഉള്ള ശക്തിയും പൂർണ്ണതയും ലഭിക്കുന്നതു് തിരുസ്സഭയിൽനിന്നാകുന്നുവെന്നും, അതിലെല്ലാം ഉപരിയായി സത്യത്തിന്റെയും നിത്യജീവന്റെയും പ്രധാന വെളിച്ചം തിരുസ്സഭതന്നെയാണെന്നുമുള്ള വസ്തുത ഇക്കൂട്ടർ മനസ്സിലാക്കുന്നതേയില്ല. ഈ ദുരവസ്ഥകണ്ടു് വൈദികർ എന്തിനു വിസ്മയിക്കുന്നു? എന്തിനു വിലപിക്കുന്നു? അവരുടെ സർവ്വശ്രദ്ധയും പതിയേണ്ടതു് ഏതാനുംപേരെ തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും, ഇപ്രകാരം തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവർ ഏറ്റവും തീക്ഷ്ണതയോടുകൂടി ക്രിസ്തീയ ജീവിതം നയിക്കത്തക്കവിധം അവരെ പരിശീലിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിലാകുന്നു. ഇവരുടെ നല്ല ദൃഷ്ടാന്തംവഴി ഏറ്റവും ഫലപ്രദമായ പ്രചരണവേല മറ്റുള്ളവരുടെ ഇടയിൽ നടത്തുന്നതിനു ഇവക്കു സാധിക്കും. ഇതു ചെയ്യാതെ തങ്ങളുടെ മറ്റെല്ലാ കടമകളും എത്ര വളരെ സമർത്ഥമായി ചെയ്താലും അവരുടെ കടമ നിർവ്വഹിച്ചു എന്നു് ഇങ്ങനെയുള്ള വൈദികർക്കു് സമാശ്വസിക്കുക സാധ്യമല്ല. ഇങ്ങനെയുള്ള വൈദികർ മേൽവിവരിച്ച ദുസ്ഥിതിയെപ്പറ്റി എന്തിനു വിസ്മയിക്കുന്നു? എന്തിനു വിലപിക്കുന്നു?

മനുഷ്യഹൃദയത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കുവാനും, ശക്തിപ്പെടുത്തുവാനും ഉജ്ജ്വലിപ്പിക്കുവാനും പര്യാപ്തമായ ഈ മതം എന്താകുന്നു എന്നതറ്റ ആദിമക്രിസ്ത്യാനികളുടെ സന്മാതൃക കണ്ടുകൊണ്ടു അപ്രൈസ്സവർ ആശ്ചര്യഭരിതരായി ചോദിച്ചതു്. ആദിമക്രിസ്ത്യാനികൾ സദാ സന്മാതൃക നൽകിക്കൊണ്ടു് പ്രവർത്തനനിരതരായ നിശബ്ദസമിതി തന്നെയായിരുന്നു. അത്യത്ഭുതകരങ്ങളായ സൽഫലങ്ങൾ അവരുടെ സൻമാതൃക പ്രദാനം ചെയ്തിരുന്നു. ഈ നിശബ്ദസമിതിക്കുണ്ടായിരുന്ന അമാനുഷികമായ ശക്തി എവിടെനിന്നാണു അതിനു ലഭിച്ചതു്? പാപത്തിൽനിന്നു ഒഴിഞ്ഞുമാറി

ജീവിച്ചതുകൊണ്ട് മാത്രമാണോ? ഒരിക്കലുമല്ല. വേദപ്രമാണങ്ങൾ വിലക്കുന്നവയെ ചെയ്യാതിരുന്നതുകൊണ്ട് മാത്രം അക്രൈസ്തവർക്കു ആദിമക്രിസ്ത്യാനികളുടെമേൽ അടിസ്ഥാനമോ അവരെ അനുകരിക്കുന്നതിനു ശക്തിയായ ആഗ്രഹമോ ഉണ്ടാകയില്ലായിരുന്നു. "സന്മാതൃക വലിച്ചടുപ്പിക്കുന്നു." "Exempla trahunt" എന്നൊരു ചൊല്ലുണ്ട്. നന്മ പ്രവർത്തിക്കുന്നവരെപ്പറ്റി, അതെ, ഗിരിപ്രഭാഷണത്തിൽ മിശിഹാ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്ത സുവിശേഷ സുകൃതങ്ങളെ അഭ്യസിക്കുന്നവരെ സംബന്ധിച്ചാണു് ഈ ചൊല്ലു് അനവദ്യമായിരിക്കുന്നതു്. അല്ലാതെ തിന്മചെയ്യാത്തവരെ സംബന്ധിച്ചല്ല.

ഒരിക്കൽ അജ്ഞേയവാദിയായ ഒരു വലിയ രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തകൻ ഇപ്രകാരം പ്രസ്താവിക്കുകയുണ്ടായി. "കത്തോലിക്കാസ്സഭയ്ക്കു "പരസ്പരം സ്നേഹിക്കുക" എന്ന അവളുടെ സ്ഥാപകന്റെ അജ്ഞേയ കൽപനയെ മനുഷ്യഹൃദയങ്ങളിൽ പതിക്കുന്നതിനു സാധിച്ചിരുന്നു എങ്കിൽ, അവൾ ഒരു മഹാ ശക്തിയായിത്തീർന്നേനെ. മറ്റു രാജ്യങ്ങൾക്കു് അവളെ കൂടാതെ ജീവിക്കുക സാധ്യമാകയില്ലായിരുന്നു."

പത്താം പിയൂസ് പാപ്പായിക്കു അക്കാലത്തെ തിരുസ്സഭയുടെ ആവശ്യങ്ങൾ ഏവയെന്നു വളരെ കൃത്യമായി അറിയാമായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ അദ്ദേഹം ഏതാനും കർദിനാളന്മാരോടുകൂടി സംസാരിച്ചുകൊണ്ടു നില്ക്കുകയായിരുന്നു. അപ്പോൾ അദ്ദേഹം അവരോടു ചോദിച്ചു. "സമുദായത്തെ ഉദ്ധരിക്കുന്നതിനു ഇന്നു തിരുസ്സഭയ്ക്കു ഏറ്റം ആവശ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു് എന്താണു്?" "കത്തോലിക്കാവിദ്യാലയങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുക" എന്നൊരാൾ പറഞ്ഞു. തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് ഉടൻ മറുപടി പറഞ്ഞു. "അല്ല". "പള്ളികൾ വർദ്ധിപ്പിക്കുക" എന്നു് മറ്റൊരാൾ. വീണ്ടും പ. പിതാവു പറഞ്ഞു "അല്ല." "വൈദികരുടെ എണ്ണം വർദ്ധിപ്പിക്കുക" എന്നു് മൂന്നാമതൊരാൾ. അതിനും മറുപടി "അല്ല" എന്നു തന്നെ. അവസാനം പ. പിതാവു പറയുന്നു. "ഇതൊന്നുമല്ല ഇപ്പോൾ അത്യാവശ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. ഓരോ ഇടവകയിലും അത്മനികളുടെ ഒരു ചെറിയ സംഘം ഉണ്ടാകണം. അവർ നല്ല സുകൃതവാന്മാരും, മതപഠനമുള്ളവരും, ദൃഢനിഷ്ഠയുള്ളവരും, യഥാർത്ഥമായ തീക്ഷ്ണതയാൽ ഉജ്ജ്വലിക്കുന്നവരും ആയിരിക്കണം." ഈ ആശയം മാർപ്പാപ്പാ തിരുമേനിക്കു ശക്തിയായി ബോധ്യപ്പെട്ടിരുന്ന ഒന്നാണെന്നു് മറ്റു വിധത്തിലും നമുക്കു മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിക്കും. തന്റെ ജീവിത

ത്തിന്റെ അവസാനഘട്ടത്തിൽ ലോകത്തെ സമൂലമാറ്റത്തിനുള്ള ഏകമാർഗ്ഗമായി മാപ്പാപ്പാ നിർദ്ദേശിച്ചതും ഇതുതന്നെയായിരുന്നു. അതായത്' തീക്ഷ്ണതയുള്ള വൈദികർ, തങ്ങളുടെ ഇടവകയിൽനിന്നും ഏതാനും അത്മേനികളെ തിരഞ്ഞെടുത്തു് ഉത്തമ കത്തോലിക്കരായി ജീവിക്കുന്നതിനു് അവരെ പ്രാപ്തരാക്കണം. ഉപദേശംകൊണ്ടും പ്രവൃത്തികൊണ്ടും സർവ്വോപരി മാതൃകകൊണ്ടും മറവുള്ളവരെ ക്രിസ്തീയസുകൃതങ്ങളിലേക്കു സഫലമായി ആകർഷിക്കുന്നതിനുപോരുന്ന വിധത്തിലുള്ള ക്രിസ്തീയജീവിതം ഇവർ നയിക്കുന്നതിനുപറ്റിയ പരിശീലനം അവക്കു നല്കണം. ഇദ്ദേഹം പാപ്പാസ്ഥാനത്തേയ്ക്കു തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്നതിനുമുമ്പു് ഭരണം നടത്തിയിട്ടുള്ള രൂപതകളിലെ ഇടവകകളിലുള്ള കത്തോലിക്കരുടെ മൊത്തം എണ്ണം ഇദ്ദേഹം അതു പരിശോധിച്ചിരുന്നില്ല. അവിടെ മറവുള്ളവക്കു് സന്മാതൃക നല്കുന്ന കത്തോലിക്കർ എതു പേരുണ്ടു് എന്നാണു് തിരുമേനി അന്വേഷിച്ചിരുന്നതു്. എല്ലാ ജീവിതസ്ഥിതിയിലും നിലയിലുമുള്ളവരിൽനിന്നു് ഏതാനും പേരെ തിരഞ്ഞെടുത്തു് അവരെ മറവുള്ളവരെ ആകർഷിക്കത്തക്കവിധം ക്രിസ്തീയജീവിതം നയിക്കുന്നവരാക്കണം. ഇതായിരുന്നു തിരുമേനിയുടെ ആദർശം. ഈ വിഷയത്തിൽ ഓരോ വൈദികനും എന്തു ചെയ്യുവാൻ സാധിച്ചിരുന്നു എന്നതിനെ പരിശോധിച്ചാണു് തിരുമേനി തന്റെ വൈദികരെ തരംതിരിച്ചിരുന്നതും അവക്കു് ഉദ്യോഗക്കയറ്റം കൊടുത്തിരുന്നതും.

ഭ്രരിപക്ഷത്തെ അവഗണിക്കുകയോ?

സൽപ്രവൃത്തികളെ ആരംഭിച്ചു നടത്തുന്നതു സംബന്ധിച്ചു രണ്ടു വ്യത്യസ്താഭിപ്രായങ്ങൾ ഉള്ളതായി മേൽപ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. ഇവരിൽ ആദ്യത്തെ സെറിൽപ്പെട്ടവരുടെ അഭിപ്രായത്തെപ്പറ്റി സവിസ്തരം പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞു. പത്താം പീയൂസ് പാപ്പായുടെ അഭിപ്രായം ഇവരുടെ അഭിപ്രായത്തിനു വളരെ അധികം ശക്തികൊടുക്കുന്നുണ്ടു്. ജനക്കൂട്ടത്തിൽ സഫലമായി പ്രേഷിതവൃത്തി നടത്തുന്നതിനുള്ള ഏകമാർഗ്ഗം ചുരുക്കം ചിലരെ തിരഞ്ഞെടുത്തു് അവക്കു നല്ല പരിശീലനം നല്കി അവരെക്കൊണ്ടു പ്രവർത്തിപ്പിക്കുക എന്നതാണെങ്കിൽ തീക്ഷ്ണതാപൂർവ്വം ക്രിസ്തീയജീവിതം നയിക്കുകയില്ല എന്ന പൂർണ്ണബോധ്യമുള്ളവരെ ക്ലബ്ബിൽ തുടരാനനുവദിക്കുന്നതു തെറ്റാണു്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ക്ലബ്ബംഗങ്ങളിൽ തീക്ഷ്ണതയോടുകൂടിയ ക്രിസ്തീയജീവിതം നയിക്കുന്നവർ

തന്നെ, ക്ലബ്ബിന്റെ അസ്തിത്വംതന്നെ നാമമാത്രമായി തീരത്തക്ക വിധം അധഃപതിച്ചുപോയേക്കും.

അംഗങ്ങളിൽ മോശക്കാരായവരെ തള്ളിക്കളയുന്നതുകൊണ്ടു മാത്രം തൃപ്തിപ്പെടുന്ന മറ്റു പ്രവർത്തകന്മാർക്ക്, തങ്ങൾ വളരെ ഫല പ്രദമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്ന ചില മാർഗ്ഗങ്ങളെ 'കവറടികൾ' എന്നു് ആക്ഷേപിക്കുന്നവരോടു് എതിർവാദം ചെയ്യാൻ യുക്തി കളില്ലായ്കയില്ല.

ഇടവകയിലെ എല്ലാവരേയും, അല്ലെങ്കിൽ മഹാ ഭൂരിപക്ഷ ത്തെയെങ്കിലും, ഉൾപ്പെടുത്തുന്ന ഇടവകസംഘങ്ങൾ വഴി വേണ്ട പരിരക്ഷണമാർഗ്ഗങ്ങൾ തേടിയില്ലെങ്കിൽ നേരിടാവുന്ന വിപത്തുക ളെപ്പറ്റി രണ്ടാം സെറ്റിൽപ്പെട്ടവർ സവിസ്തരം പ്രതിപാദിക്കുന്നു. ചുരുക്കം ചിലരെ മാത്രം തിരഞ്ഞെടുത്തു പരിശീലിപ്പിക്കുകയാ ണെങ്കിൽ അതു് വിജയപ്രദമാകുന്നതിനു അവരുടെ എണ്ണം വളരെ ചുരുങ്ങിയിരിക്കണം. ഈ ചുരുക്കം ചിലർ പ്രേഷിതവൃത്തി നട ത്തേണ്ട സ്ഥലത്തെ അന്തരീക്ഷം വളരെ വ്യത്യാസമായതാണു്. മാത്ര മല്ല ഇടവകയിലെ മഹാഭൂരിപക്ഷത്തേയും ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടു് ഈ ചുരുക്കം ചിലരിൽമാത്രം സർവ്വശ്രദ്ധയും പതിക്കുന്നതും, ഭൂരിപ ക്ഷത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ വൈദികൻ നേരിട്ടൊന്നും പ്രവർത്തി ക്കാതെ, അവർ കൂട്ടതലായി അധഃപതിക്കാതിരിക്കുന്നതിനു് ഇ വർവഴിമാത്രം പ്രവർത്തിക്കുന്നതും ഇനി ഭൂരിപക്ഷത്തിന്റെ കാര്യ ത്തിൽ ഇടപെടുന്നെങ്കിൽ അതു് അവരിൽനിന്നു ചുരുക്കം ചില രെ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവരുടെ ഗണത്തിലേയ്ക്കു എടുക്കുന്നതിനു വേണ്ടി മാത്രമായിരിക്കുന്നതും ഭൂരിപക്ഷത്തോടു ചെയ്യുന്ന അനീതിയും കഠിന പാതകവുമാണെന്നു ഇവർ പറയുന്നു.

പ്രായോഗികനിർദ്ദേശങ്ങൾ

പുരുഷന്മാർക്കും സ്ത്രീകൾക്കും വേണ്ടിയുള്ള ഇടവകസംഘങ്ങ ളുടെ മാനേജരന്മാർ തങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ സംബന്ധിച്ചു് പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളവയെ ശ്രദ്ധയോടെ നാം കേട്ടു. ഇവർ പൂർണ്ണമായ സുവിശ്വാസത്തോടും ഉജ്ജ്വലിക്കുന്ന തീക്ഷ്ണതയോടുംകൂടി ജോലി ചെയ്യുന്നവരാണു്. എന്റെ അഭിപ്രായം അവരെക്കൊണ്ടു് സ്ഥിരീകരിപ്പിക്കണമെന്നു് എനിക്കുദ്ദേശമില്ല. എന്റെ സഹപ്രവർത്തകരാ യ വൈദികരെ പ്രധാനമായി ഉദ്ദേശിച്ചാണു് ഞാൻ ഈ വരി കൾ എഴുതുന്നതു്. ഈ രണ്ടു കൂട്ടരുടേയും ആശയങ്ങൾ തമ്മിൽ യോജിപ്പിച്ചു് ഒരു മദ്ധ്യമാർഗ്ഗം നിർദ്ദേശിക്കുന്നതിനു് അല്ലെങ്കിൽ

ആബ്ബട്ടിനോടും കാനൻ തിമോ ദാവിഡിനോടും ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ അവർ എന്തു മറുപടിയായിരിക്കും നമുക്കു നല്കുക?

ഇവർ രണ്ടുപേരുടേയും പ്രവർത്തനരീതി ഏതാണ്ടു താഴെപ്പറയുന്നതുപോലെ ആയിരുന്നു.

1. അന്തരംഗജീവിതം അഭ്യസിക്കുവാൻ ആത്മാർത്ഥമായി ആഗ്രഹിക്കുന്ന ഏതാനും യുവാക്കന്മാരെ ക്ലബ്ബിൽ ശേഖരിക്കുന്നു. ള്ള അംഗങ്ങളിൽനിന്നും തിരഞ്ഞെടുക്കുക.

2. അനന്തരം നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ നേരെയുള്ള തീക്ഷ്ണമായ സ്നേഹംകൊണ്ട് അവരുടെ ഹൃദയത്തെ ഉജ്ജ്വലിപ്പിക്കുക. ഇതിനു സുവിശേഷസുകൃതങ്ങളുടെ വൈശിഷ്ട്യം അവർ ഗ്രഹിക്കണം. അങ്ങനെ അവ അഭ്യസിക്കുവാൻ ശക്തിയായ ആഗ്രഹം അവരിൽ സഹജമെ ഉണ്ടാകണം. മറ്റു വിദ്യാർത്ഥികൾ, കൂട്ടുകാർ, ജോലിക്കാർ മുതലായവരുമായുള്ള സമ്പർക്കത്തിൽ നിന്നു ഇവരെ പൂർണ്ണമായി അകറ്റി നിർത്തണം. ഇങ്ങനെയുള്ള സമ്പർക്കം അവരുടെ സുകൃതചൈതന്യം നഷ്ടപ്പെടുന്നതിനു ഇടവരുത്തിയേക്കാൻ ഇടയുണ്ട്. അന്തരംഗജീവിതാഭ്യാസത്തിൽ നല്ലതുപോലെ തഴക്കി സുകൃതത്തിൽ ഉറയ്ക്കുന്നതുവരെ അവർ മറ്റുള്ളവരുമായി കൂടിക്കലരാൻ ഇടവരുത്തരുതു.

3. അവസാനം, അന്തരംഗജീവിതാഭ്യസനം വേണ്ടത്ര അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിച്ചു എന്നു കാണുമ്പോൾ, അവരുടെ സഹപ്രവർത്തകരുടെ ഇടയിൽ പ്രേഷിതവൃത്തി നടത്തുന്നതിനു അവർ പ്രാപ്തരാകത്തക്കവിധം, ആത്മരക്ഷയുടെ നേരെയുള്ള ശക്തിയായ ആഗ്രഹം അവരിൽ ഉജ്ജ്വലിപ്പിക്കണം.

ആത്മസംനയനം

ക്ലബ്ബിലെ അംഗങ്ങൾ ക്ലബ്ബിൽനിന്നും തള്ളി നീക്കപ്പെടാതിരിക്കത്തക്കവിധം അവരിലുണ്ടായിരിക്കേണ്ടതായി ഈ രണ്ടു വൈദികരും പ്രതീക്ഷിക്കുന്ന ക്രിസ്തീയ ജീവിതത്തിന്റെ ഏറ്റവും കുറഞ്ഞ മാനദണ്ഡം ഏതാണു? ഇതു ഒരു വിവാദവിഷയമാണു. അവരുടെ അഭിപ്രായം എന്താണു എന്നാരായുന്നതിനു, ആത്മികസംനയനത്തിനു (Spiritual direction) അവർ കൊടുത്തിരുന്ന പ്രാധാന്യം എന്താണെന്നു നോക്കിയാൽ മതി. അതിലേക്കു വായനക്കാരുടെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിക്കുവാൻ ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നു.

ആബ്ബട്ട് അല്ലെമോ (Abbe Allemand) ഓരോ കുട്ടിയേയും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം എടുത്തു പരിശീലിപ്പിച്ചിരുന്നു. ക്രിസ്തീയ

പൂർണ്ണത പ്രാപിക്കുന്നതിനു വലുതായ ആഗ്രഹം അവരിൽ ഉജ്ജ്വലിപ്പിച്ചിരുന്നു. ന. കന്യാവിന്റെ തിരുഹൃദയത്തോടുള്ള ഭക്തിയുടെ പ്രമാദരഹിതമായ തെളിവു് ആ ദിവ്യമാതൃക കാണിച്ചതു നന്നു സുകൃതങ്ങൾ അനുകരിക്കുന്നതാകുന്നു എന്നു് അവരെ ബോധ്യപ്പെടുത്തിയിരുന്നു.

കാനൻ തിമോ ദാവിഡ് ഏറ്റവും ഉത്തമനായ ഒരു കുമ്പസ്സാരക്കാരനായിരുന്നു. ആത്മാക്കളുടെ രോഗങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനും, മുറിവുകൾ സുഖപ്പെടുത്തുന്നതിനും അസാധാരണമായ സാമർത്ഥ്യം അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. അതേസമയം അദ്ദേഹം അതിസമർത്ഥനായ ഒരു ആത്മനിയന്താവുകൂടിയായിരുന്നു. സുകൃത ജീവിതം നയിക്കുന്നതിനുള്ള ആഗ്രഹം ആത്മാക്കളിൽ ഉജ്ജ്വലിപ്പിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന പാടവം അനിതരസാധാരണമായിരുന്നു. അതുപോലെ ആത്മാക്കളെ നയിക്കുവാനും, പാപത്തിൽനിന്നു ഒഴിഞ്ഞു ജീവിക്കുന്നതുകൊണ്ടു മാത്രം തൃപ്തിപ്പെടാതെ ദൈവവുമായി ഐക്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടു ജീവിക്കുവാൻ ആത്മാക്കളെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതിനു് സവ്വ്യയത്നം ചെയ്യുവാനും തന്റെ സഹപ്രവർത്തകരായ വൈദികരെ അദ്ദേഹം പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചിരുന്നു. ഈ വൈദികരെ ഉത്തമ ആത്മനിയന്താക്കളാക്കിത്തീർക്കുന്നതിനു് വലുതായ ഉൽക്കണ്ഠ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു.

ആഴ്ചതോറുമുള്ള കുമ്പസ്സാരത്തിന്റെ അവസരത്തിൽ നൽകപ്പെടുന്ന ചെറിയ ഉപദേശംകൊണ്ടു് ഈ രണ്ടു വന്ദ്യ വൈദികരും ഒരിക്കലും തൃപ്തിപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. കൂട്ടികളുടെ മീററിങ്ങുകളിൽ അവർ പ്രസംഗിച്ചിരുന്നു. ഈ പ്രസംഗങ്ങൾ ഏറ്റവും ആകർഷകങ്ങളായിരുന്നു എന്നു പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അനുതാപകാലത്തു തിരുസ്സഭ ആചരിക്കുന്ന ഭക്തമുറകൾക്കനുസരണമായുള്ള സുകൃതകൃത്യങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിനു് അവർ കൂട്ടികളെ പരിശീലിപ്പിച്ചിരുന്നു. പക്ഷെ ഇതുകൊണ്ടൊന്നും ഇവർ രണ്ടുപേരും തൃപ്തിപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. ഓരോ മാസത്തിലും, ഓരോരുത്തരുടേയും ആത്മസ്ഥിതി സസൂക്ഷ്മം പരിശോധിച്ചു് അവക്കുവേണ്ട നിർദ്ദേശങ്ങളും നിയന്ത്രണങ്ങളും കൊടുത്തിരുന്നു. തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവർക്കു നൽകേണ്ട പരിശീലനത്തിലെ സവ്വപ്രധാന ഘടകമായി ഇതിനെ ഈ വൈദികർ പരിഗണിച്ചിരുന്നു.

ലോകത്തെ നവീകരിക്കുന്നതിനു ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഈ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവർക്കു് വരപ്രസാദം ലഭിക്കുന്നതിനുള്ള വഴി പ്രാർത്ഥനയും ത്യാഗപ്രവൃത്തികളും കഴിഞ്ഞാൽ ഒരു യഥാർത്ഥ വൈ

ദികനിൽനിന്നു സിദ്ധിക്കുന്ന വൈദികശുശ്രൂഷകൾ, പ്രത്യേകിച്ച് ആദ്ധ്യാത്മികമാർഗ്ഗനിർദ്ദേശം, ആരെന്നു് ഈ വന്ദ്യ വൈദികർ തണ്ടെ പേരും നല്ലപോലെ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു.

യുവാക്കന്മാരുടെ പരിശീലനം സംബന്ധിച്ചുള്ള വിഷയം വിട്ടിട്ട് ലോകമാസകലം കത്തോലിക്കാസഭയ്ക്കു ചെയ്യതീർക്കേണ്ടതായിട്ടുള്ള വിപുലമായ ജോലികളെപ്പറ്റി അല്പം ചിന്തിക്കാം. ഇടവകജോലികൾ, സെമിനാരികൾ, സന്ന്യാസസമൂഹങ്ങൾ, മിഷ്യൻ പ്രവർത്തനങ്ങൾ തുടങ്ങി എത്രമാത്രം ജോലികളാണു് തിരുസ്സഭയ്ക്കു ചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നതു്.

കുമ്പസ്സാരാവസരത്തിൽ നൽകേണ്ട നിർദ്ദേശങ്ങൾ

ഒരുത്തക്കും സ്വയം നയിക്കുകയും നിയന്ത്രിക്കുകയും ചെയ്യുക സാധ്യമല്ല. എല്ലാവക്കും ജയിച്ചമർത്തേണ്ട ദുർഗ്ഗണങ്ങൾ ഉണ്ടു്. രുചികളെ നിയന്ത്രിക്കണം, കടമകൾ നിർവ്വഹിക്കണം, അപകടങ്ങൾ ഒഴിക്കണം, പാപത്തിനുള്ള അടുത്ത കാരണങ്ങൾ ഉപേക്ഷിക്കണം, പ്രയാസങ്ങൾ തരണം ചെയ്യണം. ഇവയെല്ലാം മറവുള്ളവരുടെ സഹായം ആവശ്യമാണെങ്കിൽ എത്രയോ കൂടുതലായി പുണ്യത്തിൽ അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിക്കുന്നതിനു പരസഹായം ആവശ്യമായിരിക്കുന്നു.

കുമ്പസ്സാരക്കൂട്ടിൽവെച്ചു് ദോഷം പോക്കുന്നതിനു പുറമെ അവരുടെ ആദ്ധ്യാത്മികമാർഗ്ഗനിർദ്ദേശത്തിനുതകുന്ന ചില നിർദ്ദേശങ്ങൾകൂടി അനുതാപികൾക്കു നൽകിയില്ലെങ്കിൽ അദ്ധ്യാപകൻ, വൈദ്യൻ എന്ന നിലകളിലുള്ള കുമ്പസ്സാരക്കാരന്റെ കടമ, വൈദികൻ നിർവ്വഹിക്കുന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല അതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരിൽ ഗൗരവമായ കുറ്റംകൂടിയായിരിക്കും. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ കുമ്പസ്സാരത്തിന്റെ അവസരത്തിൽ കിട്ടുന്ന ഈ ഉപദേശം ആദ്ധ്യാത്മിക ജീവിതത്തിനു് വലിയ ഒരു സഹായമാണു്. അനുരംഗജീവിതാഭ്യസനത്തെ അതു ഉത്തേജിപ്പിക്കുന്നു.

ശ്രുതിയിൽ കുമ്പസ്സാരിപ്പിക്കുക, അപ്പോൾ ഉപദേശമൊന്നും പറയാതിരിക്കുക, എന്തും സൂചിക്കാതെ പൊതുവെമാത്രം വല്ലതും പറയുക, എല്ലാവരോടും ഏകദേശം ഒരേ ഉപദേശംതന്നെ പറയുക, എന്നീവിധം പ്രവർത്തിക്കുന്ന വൈദികൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കടമ വേണ്ടവിധം നിർവ്വഹിക്കുന്നില്ല. ഓരോ അനുതാപിയ്ക്കും അവന്റെ ആത്മസ്ഥിതിക്കനുസരണമായ ഉപദേശമാണു് നൽകേണ്ടതു്. നല്ല പരിജ്ഞാനവും സേവനസന്നദ്ധതയുമുള്ള ഒരു ഡോക്ടർ ഓരോ രോഗിയുടേയും രോഗം മനസ്സിലാക്കി അതിനുപറ്റിയ മരു

ന്നു നിശ്ചയിക്കുന്നു. ഇതുപോലെയാണ് ആത്മീയവൈദ്യനായ കുമ്പസ്സാരക്കാരനും ചെയ്യേണ്ടതു്. അനുതാപിക്കു കുമ്പസ്സാരമെന്ന കൂദാശയിൽ വേണ്ടതു വിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്നാലും കുമ്പസ്സാരക്കാരനെപ്പറ്റിയുള്ള മതിപ്പു് വളരെ കുറയും. ചായക്കടകളിൽ നിന്നു പലഹാരങ്ങളും മറ്റും യന്ത്രങ്ങൾകൊണ്ടു് എടുത്തു കൊടുക്കുന്ന രീതി പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലുണ്ടു്. അതുപോലുള്ള ഒരു യന്ത്രത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തേക്കു കുമ്പസ്സാരക്കാരൻ അധഃപതിക്കുന്നു.

നേരെമറിച്ചു് മാതൃകാപരമായ ജീവിതം നയിക്കുന്നവനും, ആത്മാക്കളെ നയിക്കുന്നതിനു നല്ല പാടവമുള്ളവനുമായ കുമ്പസ്സാരക്കാരനെ കിട്ടിയിട്ടുള്ള ക്ലബ്ബുകളുടേയും അനാഥശാലകളുടേയും സ്കൂളുകളുടേയും സ്ഥിതി വളരെ അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടതു. എന്നാൽ ഏതെങ്കിലും ആടംബത്താൽ ഉത്തേജിപ്പിക്കപ്പെടുന്നതിനു പ്രാപ്തരായ അനുതാപികളെ അന്തരംഗജീവിതം അഭ്യസിപ്പിക്കുന്നതിനു കുമ്പസ്സാരക്കാരൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു എങ്കിൽ ഒന്നാമതായി അദ്ദേഹംതന്നെ അന്തരംഗജീവിതം അഭ്യസിക്കണം.

ഒരു നല്ല കുമ്പസ്സാരക്കാരനെ കിട്ടിയതുകൊണ്ടു് തങ്ങളുടെ കുഞ്ഞുങ്ങളും സ്നേഹിതന്മാരും അത്ഭുതകരമായവിധത്തിൽ സുകൃതത്തിൽ അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിക്കുന്നതു കാണുന്നതിനു് എത്ര മാതാപിതാക്കന്മാർക്കു സാധിച്ചിട്ടുണ്ടു്?

പരിചരണാർഹമായ എത്ര അനർഘനിക്ഷേപങ്ങളാണു് ഓരോ കുഞ്ഞിന്റേയും ഹൃദയത്തിലുള്ളതു; മിക്കവാറും എന്നുന്നേയ്ക്കുമായി ഏതെങ്കിലും ഒരു വശത്തേയ്ക്കു വൃക്ഷം ചായുവാൻ തുടങ്ങുന്ന ഘട്ടമാണതു്. ചെറുപ്രായംമുതൽ തങ്ങളുടെ പ്രായത്തിനും മനഃസ്ഥിതിക്കും അനുസരണമായി വേണ്ടവിധം നയിക്കുവാനും നിയന്ത്രിക്കുവാനുംപറ്റിയ കുമ്പസ്സാരക്കാരനെ കിട്ടാതെപോയതു നിമിത്തം, നമ്മുടെ കുഞ്ഞാടിന്റെ തോട്ടത്തിൽ വികസിച്ചു പരിമളം വീശേണ്ട അനേകം ആത്മാക്കൾ ഇന്നത്തെ മുതിർന്നവരുടെ കൂട്ടത്തിലുണ്ടു്. അല്പായിരുന്നെങ്കിൽ എത്ര എത്ര വൈദികരും സന്ന്യാസികളും ആ തോട്ടത്തിൽ പുഷ്പിക്കുമായിരുന്നു!

കുമ്പസ്സാരത്തിന്റെ അവസരത്തിൽ ദോഷംപോക്കുന്നതിനും പുറമെ, ഓരോരുത്തരുടേയും സ്ഥിതിക്കനുസരണമായി ആദ്ധ്യാത്മികോപദേശകലംകൂടി കൊടുക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ഒരിടവകയിലോ, മിഷ്യനിലൊ പല തലമുറക്കാലത്തേയ്ക്കു തീക്ഷ്ണത നിലനില്ക്കുവാനുതാണു്. തീക്ഷ്ണതയും, വിവേകവും, പരിജ്ഞാനവുമുള്ള കുമ്പസ്സാരക്കാർ ഇല്ലായിരുന്നതുനിമിത്തം അധഃപതിച്ചുകി

ടക്കുന്ന സ്ഥാനങ്ങൾതന്നെ ആദ്ധ്യാത്മികജീവിതത്തിന്റെ കേന്ദ്രങ്ങളായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളതിനു, ആർസ് (Ars) മെസ്നിൽ-സെയിൻവലൂ (Mesnil,Saint lou) എന്നീ സ്ഥലങ്ങൾക്കു പുറമെ വേറെയും സ്ഥലങ്ങൾ പലതുണ്ട്.

തീക്ഷ്ണത നിലനില്ക്കുന്നു

കുറെക്കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പു ഞാൻ ജപ്പാനിൽക്കൂടി സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ, എന്റെ വരവിനു് അമ്പതുകൊല്ലംമുമ്പു്, നാഗാസാക്കിക്കു സമീപംവച്ചു കണ്ടെത്തപ്പെട്ട ഏതാനും ക്രിസ്തീയകുടുംബങ്ങളെ കാണുകയുണ്ടായി. വളരെ തീക്ഷ്ണതയുള്ള ക്രിസ്തീയജീവിതം അവർ നയിക്കുന്നതുകണ്ടു ഞാൻ അത്ഭുതപരവശനായിപ്പോയി. കേട്ടുകേൾവിപോലും ഇല്ലാത്ത കാര്യം! അവർ അക്രൈസ്തവരാൽ വലയംചെയ്യപ്പെട്ടിരുന്നു. അവരുടെ മതാനുഷ്ഠാനത്തെ മറച്ചുവയ്ക്കുന്നതിനു അവർ നിർബ്ബന്ധപ്പെട്ടിരുന്നു. മൂന്നു നൂറാണ്ടുകാലത്തേക്കു യാതൊരു വൈദികസഹായവും അവർക്കു കിട്ടിയിരുന്നില്ല. ഈ സാഹചര്യങ്ങളിലൂടെ ഈ ക്രിസ്ത്യാനികൾ പല തലമുറക്കാലത്തേക്കു തീക്ഷ്ണമായ ക്രിസ്തീയ ജീവിതം നയിച്ചിരുന്നതു്. അവർ അവരുടെ മാതാപിതാക്കന്മാരിൽനിന്നു വിശ്വാസം മാത്രമല്ല സ്വീകരിച്ചതു് പ്രത്യുത തീക്ഷ്ണതയും. ഇതു ദീർഘകാലത്തേയ്ക്കു ഇതു ഗാഢമായവിധം ക്രിസ്തീയവിശ്വാസം നിലനില്ക്കുന്നതിനുള്ള ഹേതു എന്താണു്? അവരുടെ പിതാക്കന്മാർ വി. ഫ്രാൻസീസ് സേവ്യറിൽനിന്നാണു ജ്ഞാനസ്നാനം സ്വീകരിച്ചതു്. തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ആത്മാക്കളെ നയിക്കയും നിയന്ത്രിക്കയും ചെയ്യുന്നതിനു അദ്ദേഹത്തിനുള്ള കഴിവു് വിസ്മയാവഹമായിരുന്നല്ലോ.

നല്ല ദൈവവിളികൾ ലഭിക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗം

തക്ക ആത്മനിയന്ത്രണം ഇല്ലാത്ത ത്രുപതാസ്ഥകളിൽനിന്നു് വൈദികസ്ഥാനത്തേക്കു എങ്ങനെയാണു് അപേക്ഷകർ ഉണ്ടാകുന്നതു്? ചെറുപ്പംമുതൽക്കേ പുണ്യപൂർണ്ണത പ്രാപിക്കുന്നതിനുവേണ്ട പരിശീലനവും പ്രോത്സാഹനവും അവർക്കു ലഭിച്ചില്ലെങ്കിൽ, അവർ പിന്നീടു വൈദികരായശേഷം തങ്ങളുടെ കടമകളെ തീക്ഷ്ണതയോടെ നിറവേറ്റുന്ന ഉത്തമ വൈദികരായിത്തീരുകയില്ല. ആദ്ധ്യാത്മികജീവിതത്തിൽ മന്ദന്മാരും ആദ്ധ്യാത്മികമായ മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശത്തെപ്പറ്റി അവജ്ഞയുള്ളവരുമായ ചില പ്രൊഫസ്സറന്മാരുടെ

ലൗകിക ഗുണവിശേഷങ്ങളാൽ വഴിതെറ്റിക്കപ്പെടാതെ പോകുന്ന വൈദികസ്ഥാനാർത്ഥികൾ ഭാഗ്യവാന്മാർ.

ആത്മനിയന്താവിന്റെ സേവനം

അനേകം സന്ന്യാസസമൂഹങ്ങളിൽ, കേവലമാളുകൾ ജീവിതം നയിക്കുന്നവയിൽ മാത്രമല്ല, ധ്യാനപരജീവിതം നയിക്കുന്നവയിലും അനേകം സന്ന്യാസികൾ മന്ദജീവിതക്കാരായിട്ടുണ്ട്. ഇതിന്റെ ഏകകാരണം തക്കതായ ആത്മനിയന്താവിനെ അവർക്കു കിട്ടിയിട്ടില്ലെന്നതാണ്. നല്ലമനസ്സാക്ഷിയുള്ള ഒരു ആത്മനിയന്താവിനെ കിട്ടിയതുമുതൽ മന്ദജീവിതംനയിച്ചിരുന്ന സന്ന്യാസികളിൽ സമൂലപരിവർത്തനം ഉണ്ടായി അവരുടെ സ്ഥാനത്തിനു യോജിച്ച തീക്ഷ്ണതയോടെ ജീവിച്ചിട്ടുള്ളതായി എനിക്കു നേരിട്ടറിയാം.

തങ്ങളുടെ അധീനത്തിൽപ്പെട്ടതും ദൈവത്തിനു അർപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതുമായ ആത്മാക്കൾ പുണ്യപൂർണ്ണത പ്രാപിക്കുന്നതിനു പരിശ്രമിക്കുവാൻ കടപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവരാണെന്നും, അതിനു പ്രത്യേക നിയന്ത്രണവും സഹായങ്ങളും പ്രോത്സാഹനങ്ങളും ഉത്തേജനങ്ങളും അവർക്കാവശ്യമാണെന്നും ഉള്ള വസ്തുത ചില കുമ്പസ്സാരക്കാർ വിസ്മരിച്ചുകളയുന്നു. ഈ ആത്മാക്കളെപ്പറ്റിയാണ് "പടിപടിയായിക്കയറുന്നതിനു അവർ തീരുമാനിച്ചു, ഒരു സുകൃതത്തിൽനിന്നു മറെറാരു സുകൃതത്തിലേക്കു കയറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു." എന്നു് സങ്കീർത്തനകർത്താവു് പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതു്. അപ്പോൾ അവർ ആന്തരികജീവിതത്തിന്റെ പ്രേഷിതരായിത്തീരും.

കുമ്പസ്സാരക്കാരുടെ കടമ

ഒരു നല്ല കുമ്പസ്സാരക്കാരനെ കിട്ടിയിരുന്ന എങ്കിൽ എത്രയോ വൈദികർ കൂടുതൽ തീക്ഷ്ണമായ ജീവിതം നയിക്കുമായിരുന്നു. പ. കുബ്ബാനയിലും, വിവിധ കാലഘട്ടങ്ങളിൽ തിരുസ്സഭ അനുഷ്ഠിക്കുന്ന തിരുക്കർമ്മങ്ങൾക്കനുയോജ്യമായ സുകൃതങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിലും, തങ്ങളെ ഏൽപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ആത്മാക്കൾ സുകൃതത്തിൽ അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിക്കുന്നതിലും അവർ ആനന്ദം കണ്ടെത്തിയേനെ. ഇതിനു കുമ്പസ്സാരക്കാരൻ എന്താണു ചെയ്യേണ്ടതു്? യഥാർത്ഥമായ സ്നേഹം എന്താണെന്നു കുമ്പസ്സാരക്കാരൻ തന്റെ പക്കൽ കുമ്പസ്സാരിക്കുന്ന വൈദികരെ മനസ്സിലാക്കണം. മാത്രമല്ല, വളരെ നയത്തോടും വിവേകത്തോടുംകൂടി മാസംതോറും ആത്മോപദേശം നല്കുകയും തുടർന്നു ഉയർന്ന പുണ്യപദവിയിലേക്കു് അദ്ദേഹ

തെ ആനയിക്കയും ചെയ്യണം. സന്ന്യാസികളെക്കാൾ കൂടുതൽ വിശുദ്ധി പ്രാപിക്കുന്നതിനുള്ള കടമ വൈദികർക്കുണ്ടെന്നുള്ള വസ്തുത പ്രത്യേകം സ്മരണീയമാണു്.

പുണ്യവാന്മാരുടെ ചരിത്രം എഴുതുന്നവർ എങ്ങനെയാണു് അവരുടെ കമ്പസ്സാരക്കാർ സുകൃതമാർഗ്ഗത്തിൽകൂടി അവരെ നയിച്ചിരുന്നതെന്നു് പ്രത്യേകം എടുത്തുപറയുന്നുണ്ടു്.

ഉദാരതയുള്ള ആത്മാക്കളെ, പ്രത്യേകിച്ചു് വൈദികരുടെയും സന്ന്യാസികളുടേയും ഇടയിലുള്ളവരെ, വേണ്ടവിധത്തിൽ അവരുടെ കമ്പസ്സാരക്കാർ നയിച്ചിരുന്നു എങ്കിൽ ഇന്നു് തിരുസ്സഭക്കു് എത്രയോ അധികം വിശുദ്ധരെ ലഭിക്കുമായിരുന്നു.?

ഉണ്ണീശോയുടെ വി. കൊച്ചുത്രേസ്യായെ ശിശുപ്രായത്തിൽ അവളുടെ മാതാപിതാക്കന്മാരും, പിന്നീടു് ദൈവത്തിന്റെ പ്രതിനിധികളും വേണ്ടവിധത്തിൽ നയിക്കുകയും നിയന്ത്രിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടില്ലയോ അവൾ വഴി ഇത്ര ധാരാളമായ നന്മകൾ ദൈവത്തിൽനിന്നു് ലോകത്തിനു സിദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്.

"ചില ആത്മാക്കളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അവരുടെ ആത്മരക്ഷ അവരുടെ വിശുദ്ധീകരണത്തോടു് ദൈവം അഭേദ്യമായി ഘടിപ്പിച്ചിരിക്കയാണു്. ഒന്നുകിൽ അവർ മഹാവിശുദ്ധന്മാർ, അല്ലെങ്കിൽ മഹാപാപികൾ. ഒന്നുകിൽ ന. കർത്താവിന്റെ നേരെ തീക്ഷ്ണമായ സ്നേഹം, അല്ലെങ്കിൽ ലോകത്തേയും സാത്താന്റെ നേതൃത്വത്തെയും ദൈവത്തെപ്പോലെ ആരാധിക്കുക, ഒന്നുകിൽ വിശുദ്ധൻ അല്ലെങ്കിൽ നിത്യനാശം." ഈ ആശയം ഫാദർ ദെസുർമോ (Farther Desurmont) തന്റെ പ്രഭാഷണങ്ങളിലും പലപ്രാവശ്യം ആവർത്തിക്കുന്നുണ്ടു്.

പൊതുവിധിദിവസത്തിൽ എത്രയോ പട്ടക്കാർ സ്തംഭിച്ചു നിന്നുപോകും? എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ "ആദ്ധ്യാത്മികമായ മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശം." എന്ന എത്രയും ഉഷ്ണതരമായ കൃത്യം വേണ്ടവിധം നടത്തുന്നതിനു അഭ്യസിക്കുകയോ പരിശ്രമിക്കുകയോ, അതിനുവേണ്ട ക്ലേശങ്ങൾ സഹിക്കുന്നതിനു സന്നദ്ധരാകുകയോ ചെയ്യാത്തതുനിമിത്തം മദ്ദഭക്തരായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളവരും നശിച്ചുപോയിട്ടുള്ളവരുമായ ആത്മാക്കളുടെ ഒരു വലിയഗണം പ്രസ്തുത വൈദികർ, അവിടെക്കാണും എന്നു പറയുന്നതു് അതിശയോക്തിയോ ഊർവിധിയോ ആകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അവർ നല്ല ഭരണതന്ത്രജ്ഞന്മാരും പ്രസിദ്ധരായ പ്രസംഗകരും സാധുക്കളോടും രോഗികളോടും വളരെ അനുകമ്പയുള്ളവരും അവരുടെ ഉന്നമനത്തിൽ വളരെ ഉത്സാഹമുള്ള

വരും ആയിരിക്കാം എങ്കിലും തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ആത്മാക്കൾ വഴി ലോകത്തെ സമൂലരിക്ക എന്ന പ്രധാന കർത്തവ്യം അവർ അവഗണിച്ചുകളയുന്നു. ഈശോ ഈ മാർഗ്ഗമാണു സ്വീകരിച്ചതു്. മിശിഹാ ചെറിയഗണം ശിഷ്യരെ തിരഞ്ഞെടുത്തു് അവർക്കു പ്രത്യേക പരിശീലനം നൽകി. പിന്നീടു അവർ പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ സ്വീകരിച്ചു. ലോകത്തെ മുഴുവനും പുനരുദ്ധരിക്കുന്നതിനു ഈ പന്ത്രണ്ടുപേർ മതിയായിരുന്നു.

സെമ്മിനാരിയിലെ പരിശീലനം

പത്താം പീയൂസ് പാപ്പ തിരുമനസ്സിലെ നിർദ്ദേശാനുസരണം തങ്ങളുടെ സെമ്മിനാരികളിലും സുകൃതജീവിതം സംബന്ധിച്ചുള്ള പഠനം (Course of Asceticism) നടത്തുന്നതിനുവേണ്ട ചട്ടംകെട്ടുകൾ ചെയ്തിട്ടുള്ള മെത്രാന്മാർ നമ്മുടെ സവിശേഷമായ ബഹുമാനത്തിനും ആദരവിനും അർഹരാണു്. സാമൂഹ്യിക ശാസ്ത്രം (Social Science) സംബന്ധിച്ചുള്ള പ്രഭാഷണങ്ങളെക്കാൾ പുണ്യജീവിതം സംബന്ധിച്ചുള്ള പഠനം സെമ്മിനാരിക്കാർക്കു കൂടുതൽ ഉപകാരപ്രദമാണു്.

ആദ്ധ്യാത്മിക മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശത്തിന്റെ പ്രധാനപ്പെട്ട സെമ്മിനാരിക്കാരെ മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു ഒന്നാമതായി ചെയ്യേണ്ടതു് വൈദികവിദ്യാർത്ഥികൾ തങ്ങളുടെ വ്യക്തിപരമായ പുണ്യാഭിവൃദ്ധി പ്രാപിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഒരാത്മപിതാവിനെ തിരഞ്ഞെടുത്തു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിയന്ത്രണത്തിനു സ്വയം പൂർണ്ണമായി വിധേയമാകുകയാണു്. രണ്ടാമതായി സെമ്മിനാരിയിലുള്ള എല്ലാ പ്രൊഫസ്സറന്മാരും ആത്മീയസംനയനത്തെ വളരെ കായ്മയായി മതിക്കുകയും, സ്വന്തദൃഷ്ടാനുഭവത്താൽ, സർവ്വോപരി അനുദിനജീവിതാഭ്യസനത്താൽ സെമ്മിനാരിക്കാരെ ഇതിലേക്കു പ്രേരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യണം.

ഇതിനു പുറമെ എങ്ങനെയാണു ആത്മാക്കളെ നയിക്കേണ്ടതെന്നു്, വൈദികവിദ്യാർത്ഥികൾ അഭ്യസിക്കണം. സുദൃഢമായ തത്വങ്ങളിലും ബുദ്ധിപൂർവ്വമായ ഉപദേശങ്ങളിലും, അതു നൽകുന്നവരുടെ അഭ്യാസത്തിലും, അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ഒരു കലയാണു അതു്. കലകളിൽവെച്ചു് ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട ഈ കലയുടെ പ്രത്യേകത ഇതാണു്. എന്തുചെയ്യണമെന്നു അറിഞ്ഞതുകൊണ്ടായില്ല, എങ്ങനെ ചെയ്യണമെന്നുംകൂടി അറിയണം.

ആത്മസംനയനം നടത്തുന്നതിൽ സൂക്ഷിക്കേണ്ടതുണ്ട്

ആത്മസംനയനം സംബന്ധിച്ച് വളരെ അധികം അബദ്ധ ധാരണകളും മൻവിധികളും നമുക്കുണ്ട്. ഈ വിഷയം സംബന്ധിച്ച് തിരുസ്സഭയിൽ സുസ്സമ്മതി പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ള ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ എഴുതിയിട്ടുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ വായിക്കുമ്പോൾ ഈ വസ്തുത മനസ്സിലാകുന്നതാണ്.

കമ്പസാരക്കാരൻ ക്ഷീണഹസ്തംകൊണ്ടോണ അമരം പിടിക്കുന്നതെന്നും, ദിക്കറിയാതെ കപ്പൽ വിടുകയാണെന്നും അറിയുന്നമാത്രയിൽ, നേതൃത്വത്തെ ശരിയായ വഴിയിൽനിന്ന് തെറ്റിച്ച് തങ്ങളുടെ ഹിതാനുവർത്തിയാക്കിത്തീർക്കുവാൻ ചില അനുതാപികൾക്കു നല്ല വശമാണ്!

നിർഭാഗ്യരായ കമ്പസ്സാരക്കാരും അതുപോലെ അനുതാപികളും വഴിതെറ്റിപ്പോകുന്നതിനു വളരെ എളുപ്പമുണ്ട്. വ്യർത്ഥസംസാരത്തിൽ നേരം ചിലവഴിക്കുക, അനുതാപിയുടെ സ്നേഹത്തെ വഴിപ്പിക്കത്തക്കവിധം അവന്റെ വികാരങ്ങളെ ഉത്തേജിപ്പിക്കുക, വ്യക്തിപരമായ പരിശ്രമം ആവശ്യമില്ലെന്നുള്ള ബോദ്ധ്യം വരുത്തത്തക്കവിധം ദൈവംതന്നെ സമസ്തവും പ്രവർത്തിച്ചുകൊള്ളും, നാം ഒന്നും ചെയ്യേണ്ട (Quietism) എന്ന ധാരണ വരുത്തുക; അതായതു് വെറും വികാരങ്ങൾക്കും ബാഹ്യമായ സുകൃതാനുഷ്ഠാനത്തിനും സ്വീകാര്യവും കൊടുക്കുക, ആത്മസംനയനത്തിനുപകരം വക്കീലിന്റെ ജോലി നടത്തുക, അതായതു് ജീവിതത്തിൽ നടക്കുന്ന നിസ്സാര സംഗതികളും സംബന്ധിച്ച് ലൗകികകാര്യങ്ങളും, കുടുംബകാര്യങ്ങളും മുതലായവയെപ്പറ്റി കേൾക്കുകയും അവയെപ്പറ്റി ഉപദേശം നൽകുകയും—ഇങ്ങനെ പോകും വഞ്ചിക്കുന്ന വഴികൾ.

ആത്മസംനയനം എന്താണ്?

ഇങ്ങനെ ആത്മസംനയനത്തിന്റെ പ്രകൃതംതന്നെ മാറിപ്പോകാതിരിക്കുന്നതിനു വൈദികൻ പ്രത്യേകം കരുതലുള്ളവനായിരിക്കണം. സ്വീകാര്യവും ആത്മസംനയനം എന്ന ഏകസംഗതിയിൽ കേന്ദ്രീകരിച്ചിരിക്കണം. അതുകയാൽ ആത്മസംനയനം എന്താണെന്നു പ്രസ്താവിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതിനെ ഇങ്ങനെ നിർവ്വചിക്കാം. "യഥാർത്ഥ സുകൃതത്തിൽ അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിക്കുന്നതിനോ പുണ്യപൂർണ്ണതതന്നെ പ്രാപിക്കുന്നതിനോ വേണ്ടി പരമാർത്ഥതയും

വിശാലഹൃദയവുമുള്ള ഒരാത്മാവിനെ നല്ല പഠനവും പരിജ്ഞാനവുമുള്ളവനും ദൈവത്തിന്റെ വരപ്രസാദത്തിൽ ഇരിക്കുന്നവനുമായ ഒരാൾ പ്രത്യേകിച്ച് ഒരു വൈദികൻ ക്രമമായി നൽകുന്ന ഉപദേശപരമ്പരകളാണ് ആത്മസംനയനം."

"ആത്മസംനയനം സവ്വപ്രധാനമായി മനസ്സിന്റെ പരിശീലനമാകുന്നു. വി. തോമ്മാമല്ലാൻ പ്രസ്താവിക്കുന്നതുപോലെ നമ്മുടെ കർത്താവുമായി ഐക്യപ്പെടുന്നതിനും അവിടുത്തെ സുകൃതങ്ങൾ അനുകരിക്കുന്നതിനും നമ്മെ പ്രാപ്തരാക്കുന്ന പ്രധാനശക്തി, അല്ല ഏകശക്തിതന്നെയാകുന്നു മനസ്സ്."

'ആത്മപിതാവ്' എന്ന പേരിനു യഥാർത്ഥത്തിൽ അർഹനായിട്ടുള്ളവൻ; അനുതാപിയുടെ കുറ്റങ്ങൾക്ക് ആന്തരികമായുള്ള കാരണങ്ങൾ മാത്രമല്ല പ്രത്യുത ആത്മാവിന്റെ വിവിധങ്ങളായ അഭിരുചികളേയും കണ്ടുപിടിക്കുന്നു; ആത്മീയയുദ്ധത്തിൽ അതിനു നേരിടുന്ന വിഷമതകളെയും അനിഷ്ടങ്ങളെയും അദ്ദേഹം വിവേചിച്ചു മനസ്സിലാക്കുന്നു. നല്ല ആശയങ്ങൾ ആത്മാവിനു ശക്തിയായി പ്രകാശിപ്പിച്ചു കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നു. അതനുസരിച്ചു ജീവിക്കുന്നതിനാവശ്യമുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളെ പരീക്ഷിച്ചുനോക്കുന്നതിനും, തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിനും അവയെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനും അഭ്യസിപ്പിക്കുന്നു. അപകടമുള്ള പാറകൾ, വ്യാമോഹങ്ങൾ മുതലായവ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നു. മന്ദതയെ ദൂരെ വലിച്ചെറിയുന്നതിനു സഹായിക്കുന്നു, പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നു, തെറ്റുകൾ തിരുത്തുന്നു, ആവശ്യമുള്ളപ്പോൾ ആശ്വസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പക്ഷെ അതു നിരുത്സാഹത്തിനോ നിരാശക്കോ അടിമപ്പെടാതിരിക്കുന്നതിനും മനസ്സിനെ ശക്തിപ്പെടുത്തുന്നതിനും ആവശ്യമുള്ളപ്പോൾമാത്രം.

എപ്പോൾ, എങ്ങനെ ആത്മസംനയനം നടത്തണം

പാപത്തിൽനിന്നു ആത്മാവു പൂർണ്ണമായി വിമുക്തിപ്രാപിച്ചിട്ടില്ലാത്തിടത്തോളംകാലം കുമ്പസ്സാരത്തോടുകൂടിയാണ് സാധാരണയായി ആത്മസംനയനം സാധിക്കേണ്ടതു്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ആത്മാവു് പുണ്യജീവിതത്തിന്റെ പ്രാരംഭാവസ്ഥയിൽമാത്രം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ ആത്മാവു് പാപത്തിൽനിന്നു്. അകന്നു് കൂടുതൽ തീക്ഷ്ണതയോടുകൂടി ജീവിക്കുന്നതിനു പരിശ്രമിക്കുമ്പോൾ ആത്മസംനയനം സാധാരണമായി കുമ്പസ്സാരത്തിനുപുറമെയാണു നടക്കേണ്ടതു്. കുമ്പസ്സാരവും ആത്മസംനയനവുംകൂടി കൂട്ടിക്കുഴക്കാതിരിക്കാൻ ചില കുമ്പസ്സാരക്കാർ ദോഷം പോക്കിയതിനുശേഷം

ആത്മസംനയനത്തിനുവേണ്ട ഉപദേശങ്ങൾ പറയുന്നു. അതുപോലെ പ്രതിവാരം കുമ്പസ്സാരിക്കുന്നവർക്ക് മാസത്തിൽ ഒരു പ്രാവശ്യം മാത്രം സാമാന്യമായി ആത്മസംനയനം സംബന്ധിച്ച ഉപദേശങ്ങൾ കൊടുക്കുന്നു.

എങ്ങനെയാണു ആത്മസംനയനം നിർവ്വഹിക്കേണ്ടതെന്നു ഈ കൃതിയിൽ പ്രതിപാദിക്കാൻ ഞാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ സർവ്വപ്രധാനമായ ഈ വിഷയം വൈദികരുടെ ഗൗരവമായ ശ്രദ്ധയ്ക്കു വിഷയീഭവിക്കണമെന്നു ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നു. ചിലർക്ക് ഇതു സംബന്ധിച്ച് സവിസ്തരം പ്രതിപാദിക്കുന്ന വലിയ പുസ്തകങ്ങൾ വായിച്ചുപഠിക്കുന്നതിനുള്ള വിഷമതകൾ ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി ഏറ്റവും സംക്ഷിപ്തമായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള ചില പുസ്തകങ്ങളുടെ ഉള്ളടക്കം താഴെക്കൊടുക്കാമെന്നു കരുതുന്നു. ഈ സമാഹാരം ആത്മാക്കളെ തരംതിരിക്കുക, നയിക്കുക എന്നീ ജോലികൾ കുറെക്കൂടെ സുഗമമാക്കുമെന്നു മാത്രമല്ല, പൂർണ്ണതയുടെ പ്രധാന ഘട്ടങ്ങളുമായി പൊരുത്തപ്പെടത്തക്കവണ്ണം അംഗീകൃതമായ ആത്മീകോപദേശമാർഗ്ഗങ്ങളേവയെന്നു നിർദ്ദേശിക്കയും ചെയ്യും.

ഓരോ ആത്മാവിനേയും ശരിക്കു മനസ്സിലാക്കണം

ഓരോ ആത്മാവും ഓരോ പ്രത്യേക ലോകംപോലെയാണു്. ഓരോന്നിനും സ്വന്തം ഭേദകോപാധികളുണ്ടു്. എങ്കിലും ക്രിസ്ത്യാനികളെ സാധാരണയായി ചിലഗ്രൂപ്പുകളായി നമുക്കു തരംതിരിക്കാം. പാപം, അപൂർണ്ണത, ഇവ ഒരു വശത്തും, പ്രാർത്ഥന മറുവശത്തും ഭേദകോപാധികളാക്കിവെച്ചുകൊണ്ടു് ഈ തരംതിരിക്കൽ നടത്തുന്നതു് നല്ലതെന്നു ഞാൻ കരുതുന്നു. ഈ ലിസ്റ്റുവഴിയായി, ഓരോ ആത്മാവിനെയും അതിന്റെ സ്ഥിതിക്കനുസരണമായി നയിക്കുന്നതിനു തങ്ങൾക്കു സഹായകമായിത്തീരുന്നതിനുവേണ്ടി ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി നല്ലതുപോലെ പഠിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രേരണ എന്റെ സഹവൈദികർക്കുണ്ടാകണമെന്നുള്ളതാണു് എന്റെ ആത്മാർത്ഥമായ പ്രാർത്ഥന.

താഴെപറയുന്ന പട്ടികയിൽ ആദ്യത്തെ രണ്ടു വകക്കാരെ സമീപിക്കുന്നതിനു് വൈദികനു സാധിച്ചില്ലെന്നുവരാം. അപ്പോൾ അവരുടെ മാതാപിതാക്കന്മാരേയോ സ്നേഹിതന്മാരേയോ അദ്ദേഹത്തിനു സമീപിക്കാൻ സാധിക്കും. ഇവർ, ദൈവം ഇനിയും ഖണ്ഡിതമായി പൂറംതള്ളീട്ടില്ലാത്തവരും തങ്ങൾക്കു പ്രിയപ്പെട്ടവരുമായ

ഈ ആത്മാക്കളെ ഹൃദയകാഠിന്യത്തിൽ നിന്നുപോലും കരകയറ്റുന്നതിനു അതിയായി ആഗ്രഹിക്കുന്നവരായിരിക്കും.

1. ഹൃദയകാഠിന്യം

ചാവദോഷം: നിർബന്ധബുദ്ധിയോടുകൂടി പാപത്തിൽ നിലനില്ക്കുക, അതു് ഒന്നുകിൽ അജ്ഞതകൊണ്ടു്, അല്ലെങ്കിൽ മനഃപൂർവ്വമായ ദുഷ്ടമനഃസാക്ഷികൊണ്ടു്. ഇവർ ഒന്നുകിൽ മനഃസാക്ഷിക്കടിയെ അമർത്തിക്കളയുന്നു അല്ലെങ്കിൽ അവക്കു മനഃസാക്ഷിക്കടി ഇല്ലാ എന്നു സ്ഥിതിയിലായിരിക്കുന്നു.

പ്രാർത്ഥന: ദൈവത്തെ സമീപിക്കുന്നതിനുള്ള എല്ലാ ആഗ്രഹങ്ങളും മനപൂർവ്വം അമർത്തിക്കളയുന്നു.

2. ബാഹ്യമായിമാത്രം ക്രിസ്ത്യാനിയായി ജീവിക്കുന്നവൻ

ചാവദോഷം: വളരെ എളുപ്പത്തിൽ മോചനം കിട്ടുന്ന ഒരു ചെറിയ തെറ്റായിമാത്രം ചാവദോഷത്തെ പരിഗണിക്കുന്ന പരീക്ഷകളോ മറ്റു് ഏതെങ്കിലും കാരണമോ ഉണ്ടാകുമ്പോൾ എളുപ്പത്തിൽ പാപം ചെയ്യുന്നു. മനസ്താപം കൂടാതെയാണു് മിക്കവാറും കുമ്പസ്സാരം കഴിക്കുക.

പ്രാർത്ഥന: ശ്രദ്ധകൂടാതെ വെറും യാന്ത്രികമായി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. ലൌകിക താല്പര്യങ്ങൾക്കു വേണ്ടിയാണു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതു്. അപൂർവ്വമായി അതും ഉപരിപ്ലവമായിമാത്രം തന്റെ ആത്മസ്ഥിതിയെ പരിശോധിക്കുന്നു.

3. മിതഭക്തി

ചാവദോഷം: പരീക്ഷകളോടു് ശക്തിയായി എതിർക്കയില്ല, പാപത്തിനുള്ള കാരണങ്ങളെ ഉപേക്ഷിക്കയില്ല, പക്ഷെ ഹൃദയപൂർവ്വം അനുതപിക്കുന്നു, നന്നായി കുമ്പസ്സാരിക്കുന്നു.

പാവദോഷം: പാവദോഷത്തെപ്പറ്റി ഗൗനിക്കുന്നില്ല. തന്മൂലം മനസ്സു മന്ദിച്ചിരിക്കും. പാവദോഷത്തെ തടുക്കുന്നതിനോ ഇല്ലാതാക്കുന്നതിനോ അവയുടെ ഹേതുക്കൾ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനോ ഒരു ശ്രമവും ചെയ്യുന്നില്ല.

പ്രാർത്ഥന: ഒരുവിധം നന്നായി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു, പക്ഷെ വല്ല പ്പോഴുമെ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നുള്ളൂ. തീക്ഷ്ണതയോടുകൂടി ജീവിക്കുന്നതിനു ചിലപ്പോഴെല്ലാം ആഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ട്.

4. ഇടവിട്ടുള്ള ഭക്തി (Intermittent piety)

ചാവുദോഷം: വിശ്വസ്തതയോടെ ചാവുദോഷത്തെ എതിർക്കുന്നുണ്ട്. പാപകാരണങ്ങളിൽ നിന്നു് സാധാരണയായി ഒഴിഞ്ഞു മാറിപ്പോകുന്നു. അഗാധമായ മനസ്താപമുണ്ട്. പാപപരിഹാരത്തിനായി പ്രായശ്ചിത്തപ്രവൃത്തികളും ചെയ്യുന്നുണ്ട്.

പാവുദോഷം: ചിലപ്പോൾ മനസ്സിന്റെ പൂർണ്ണസമ്മതത്തോടുകൂടിയ പാവുദോഷങ്ങളും ഉണ്ടാകുന്നുണ്ട്. അവയോടു ശക്തിയായി എതിർക്കയില്ല, അവയെപ്പറ്റി വലിയ മനസ്താപവും ഇല്ല. യാതൊരുക്രമവും കൂടാതെ പ്രത്യേകാത്മശോധന ചെയ്യുന്നു.

പ്രാർത്ഥന: ധ്യാനം മുടങ്ങാതെ കഴിക്കുന്നതിനു വലിയ നിഷ്ഠയില്ല,. ജോലിത്തിരക്കുള്ളപ്പോഴും അരോചകാവസരങ്ങളിലും (dryness) ധ്യാനം ഉപേക്ഷിക്കുന്നു.

5. ദൃഢശുദ്ധമായഭക്തി (Sustained Piety)

ചാവുദോഷം: ഒരിക്കലും ചാവുദോഷം ചെയ്യുയില്ല, കൂടിപ്പോയാൽ പരീക്ഷയുടെ ശക്തികൊണ്ടു് വല്ലപ്പോഴും പെട്ടെന്നു് വല്ലതും ഉണ്ടായേക്കാം. അപ്പോൾതന്നെയും ചാവുദോഷമായോ എന്നു സംശയിക്കണം, വീണാലുടൻ ഉത്തമ മനസ്താപപ്പെട്ടു പരിഹാരം ചെയ്യും.

പാവുദോഷം: പാവുദോഷം ഉണ്ടാകാതിരിക്കാൻ നല്ല ശ്രദ്ധയുണ്ടു്, അതിനോടു എപ്പോഴും എതിർത്തുകൊണ്ടിരിക്കും പൂർണ്ണമനസ്സറിവോടുകൂടിയതു് അപൂവ്വമായിട്ടെ ഉണ്ടാകയുള്ളൂ വല്ലതും ഉണ്ടാകുന്നെങ്കിൽ അവയെപ്പറ്റി ആഴമായി മനസ്താപപ്പെടും. പക്ഷെ അവയ്ക്കുവേണ്ടി പരിഹാര പ്രവൃത്തികളും അധികമൊന്നും ചെയ്യുയില്ല. ക്രമത്തോടുകൂടി പ്രത്യേകാത്മശോധന നടത്തും. പക്ഷെ പാവുദോഷത്തെമാത്രം തടയുന്നതിനുവേണ്ടിയായിരിക്കും.

അപൂർണ്ണത: അപൂർണ്ണതകളെപ്പറ്റി അത്ര ശ്രദ്ധിക്കുന്നില്ല. അവയോടെതിർക്കുന്നതിനു് സന്നദ്ധതക്കുറവുണ്ടു്. അവ തന്നിൽ ഉണ്ടോ എന്നു പരിശോധിക്കുന്നില്ല. വല്ലതും ഉണ്ടെന്നു മനസ്സിലായാൽ അവയ്ക്കു ഓരോ ഒഴിവു കഴിവു് കണ്ടെത്തുന്നു. ത്യാഗജീവിത

തെറ്റുപറ്റി വലിയ മതിപ്പാണു്, ചിലപ്പോൾ ആഗ്രഹിക്കയും ചെയ്യും. പക്ഷെ അതു പ്രായോഗികമായി അനുഷ്ഠിക്കുന്നില്ല.

പ്രാർത്ഥന: സ്നേഹപ്രേരിതമായ മനഃപ്രാർത്ഥന (affective mental prayer) കഴിക്കുന്നതിനു നിരന്തരമായ ശ്രദ്ധയുണ്ടു്. യാതൊരു കാരണവശാലും അതു മുടക്കുകയില്ല. ചിലപ്പോൾ ആദ്ധ്യാത്മിക മാധുര്യവും ചിലപ്പോൾ അരോചകവും അനുഭവപ്പെടും. അരോചകാവസ്ഥ വളരെ വിഷമതയോടുകൂടിയാണു് സഹിക്കുന്നതു്.

6. തീക്ഷ്ണത (Fervour)

പാപദോഷം: പൂർണ്ണമനസ്സറിവോടുകൂടിയതു് ഒരിക്കലുമില്ല, പെട്ടെന്നു് മനസ്സിന്റെ പൂർണ്ണഅറിവും സമ്മതവുമില്ലാതെ വല്ല പ്പോഴും വല്ല പാപദോഷവും ഉണ്ടായേക്കാം. അപ്പോൾ അവയെപ്പറ്റി ഉത്തമമനസ്താപപ്പെടുകയും പരിഹാര പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുകയുംചെയ്യും.

അപൂർണ്ണത: അപൂർണ്ണത ഉണ്ടാകുന്നതിനു ഒരിക്കലും സമ്മതിക്കയില്ല. അവ ഉണ്ടാകാതിരിക്കാൻ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കും, ദൈവത്തെ കൂടുതൽ പ്രസാദിപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി അപൂർണ്ണതയുടെ കാരണങ്ങളെ ഹൃദയപൂർവ്വം എതിർക്കും. ചിലപ്പോൾ അവയ്ക്കു മനസ്സസമ്മതിച്ചു എന്നുവരും, അപ്പോൾ ഉടൻതന്നെ അനുതപിക്കും. ത്യാഗപ്രവൃത്തികൾ ധാരാളം ചെയ്യും. പുണ്യപൂർണ്ണത പ്രാപിക്കണമെന്ന ഉദ്ദേശത്തോടെ പ്രത്യേക ആത്മശോധനചെയ്യും.

പ്രാർത്ഥന: ധ്യാനം നന്മനസ്സോടെ ദീർഘിപ്പിക്കും. ധ്യാനം പലപ്പോഴും സ്നേഹപ്രേരിതമായ പ്രാർത്ഥനയായിരിക്കും. ചിലപ്പോൾ അതു് ലഘൂകൃത പ്രാർത്ഥനയുമായിരിക്കും (Prayer of simplicity) അഗാധമായ സമാശ്വാസവും അത്യധികം വ്യസനകരമായ പരീക്ഷകളും ഇടവിട്ടു് ഉണ്ടാകും.

7. ആപേക്ഷികമായ പൂർണ്ണത (Relative perfection)

അപൂർണ്ണത: ഊർജ്ജസ്വലതയോടും വലിയ സ്നേഹത്തോടും കൂടി അപൂർണ്ണതകളുണ്ടാകാതിരിക്കാൻ ശ്രമിക്കും. വല്ലതും ഉണ്ടാകുന്നെങ്കിൽ മനസ്സിന്റെ പൂർണ്ണ അറിവും സമ്മതവും കൂടാതെയായിരിക്കും.

പ്രാർത്ഥന: സാധാരണയായി ബാഹ്യമായ പ്രവൃത്തികളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുമ്പോൾപോലും പ്രാർത്ഥനാനിരതനായിരിക്കും. സ്വ

യപരിത്യാഗത്തിനും, നിന്ദനങ്ങൾക്കും, സൃഷ്ടികളിൽനിന്നകലുന്നതിനും, ദൈവസ്നേഹത്തിനുംവേണ്ടി ദാഹിക്കുന്നു. പ. കുർബാനക്കും സ്വർഗ്ഗത്തിനുംവേണ്ടി വലിയ വിശപ്പാണു്. ധ്യാനയോഗത്തിന്റെ വരം വിവിധപദവികളിൽ ആത്മാവിലേയ്ക്കു ചിന്തപ്പെടുന്നു. പരോക്ഷമായ ശുദ്ധീകരണങ്ങൾ ധാരാളമുണ്ടു് (Often Passive Purifications)

8. വീരോചിത പദവി (Heroic Degree)

അപൂർണ്ണത: മനസ്സറിവുകൂടാതെ പെട്ടെന്നുണ്ടാകുന്നതേയുള്ളു.

പ്രാർത്ഥന: സമാധിയും (Contemplation) സ്വഭാവാതീത വരങ്ങളും പരവശങ്ങളും മറവും ഉണ്ടായിരിക്കും. പരോക്ഷമായ ശുദ്ധീകരണങ്ങൾ പ്രകടമായിട്ടുണ്ടാകും. തന്നെത്തന്നെ വിസ്മരിക്കത്തക്കവണ്ണം സ്വയം പരിത്യജിക്കും. സന്തോഷങ്ങളെക്കാൾ പീഡകളെ സ്വാഗതം ചെയ്യും.

9. പരിപൂർണ്ണവിശുദ്ധി

അപൂർണ്ണത വളരെ അപൂർവ്വമായിമാത്രം.

പ്രാർത്ഥന: പലപ്പോഴും ദൈവവുമായുള്ള ഐക്യമായി രൂപാന്തരപ്പെടുന്നു. ആദ്ധ്യാത്മിക വിവാഹം നടക്കുന്നു, സ്നേഹത്താൽ വിശുദ്ധീകരിക്കപ്പെടുന്നു. സഹിക്കുന്നതിനും നിന്ദിക്കപ്പെടുന്നതിനും ശക്തിയായി ആഗ്രഹിക്കുന്നു.

അപൂർവ്വമായും വല്ലപ്പോഴും മാത്രമാണു് ആത്മാക്കൾ ഒടുവിലത്തെ മൂന്നു പദവികളിൽ എത്തിച്ചേരുന്നതു്. അവരിൽ പാവദോഷം ഒന്നിനൊന്നു കുറഞ്ഞിരിക്കും. ഏറ്റവും സുരക്ഷിതമായും വിവേകത്തോടും കൂടിയും ഇങ്ങനെയുള്ള ആത്മാക്കളെ നയിക്കുന്നതിനുതങ്ങൾക്കു് സാധിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി പ്രാമാണ്യമുള്ള ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെ കൃതികൾ വൈദികർ വായിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണു്. എന്നാൽ അമാതിരി ആത്മാക്കൾ തങ്ങളെ സമീപിക്കുന്നതുവരെ വൈദികരിൽ പലരും അക്കാര്യത്തിൽ അമാന്തിക്കുന്നതിന്റെ കാരണം താഴ്ന്നാത്മാക്കളുടെ അപൂർവ്വതമാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

എന്നാൽ, മിതഭക്തി, ഇടവിട്ടുള്ളഭക്തി, ദൃഢശുദ്ധമായഭക്തി, തീക്ഷ്ണത എന്നീ പദവികളിൽപ്പെട്ട ആത്മാക്കളെ നയിക്കുന്നതിനും, സ്വന്തം കാര്യത്തിനുംവേണ്ടി ആവശ്യമുള്ള അറിവു സമ്പാദിക്കുവാൻ, വൈദികർ ഉപേക്ഷ വിചാരിക്കുന്നതു് ഒട്ടും ക്ഷന്തവ്യമല്ല.

തന്നിമിത്തം വളരെ അധികം ആത്മാക്കൾ ആത്മികമന്ദതയിൽ തുരുമ്പുപിടിച്ചുപോകുന്നതിനോ അല്ലെങ്കിൽ ദൈവം ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതിനെക്കാൾ താണപദവിയിൽമാത്രം അന്തരംഗജീവിതം നയിക്കുന്നതിനോ ഇടയായേക്കും.

ക്ഷേമജീവിതം ആരംഭിക്കുന്നവരെ നയിക്കേണ്ട സംഗതികളെ നാലായിട്ടു വിഭജിക്കാം.

1. സമാധാനം: ആത്മാവിനു യഥാർത്ഥമായ സമാധാനമുണ്ടോ എന്നു പരിശോധിച്ചു നോക്കുക. ലോകം തരുന്നതോ അല്ലെങ്കിൽ പരീക്ഷകളുടെ അഭാവത്താലുളവാകുന്നതോ ആയ സമാധാനമല്ല ഇവിടെ വിവക്ഷിക്കുന്നതു്. ആത്മാവിനു സമാധാനമില്ലെങ്കിൽ അതിന്റെ വിഷമതകളിൽ താല്ക്കാലികമായ ആശ്വാസമെങ്കിലും ആത്മാവിനു കൊടുത്തു് അതിനെ സമാധാനത്തിൽ ഉറപ്പിക്കുവാൻ പരിശ്രമിക്കുക. ആത്മനടത്തലിന്റെ അടിസ്ഥാനം ഇതാണു്. ശാന്തത, ബോധനിയന്ത്രണം, ദൈവത്തിലുള്ള മനോവിശ്വാസം ഇവയും ആത്മസമാധാനത്തോടുകൂടി ആത്മാവിനുണ്ടാകണം.

2. ആദർശം (Ideal) നിർദ്ദിഷ്ട ആത്മാവിനുള്ള ബലഹീനതകൾ, സ്വഭാവത്തിന്റെ ദാർഢ്യം, രുചി ഭേദങ്ങൾ, പുണ്യപൂർണ്ണത പ്രാപിക്കുന്നതിനുള്ള ആഗ്രഹത്തിന്റെ ശക്തി മുതലായ വിവരങ്ങളെല്ലാം പ്രസ്തുത ആത്മാവിൽനിന്നു ശരിക്കു മനസ്സിലാക്കിയശേഷം ആ ആത്മാവിനെ ഏതു ക്ലാസ്സിൽപ്പെടുത്തണമെന്നു നിശ്ചയിക്കണം. അനന്തരം പ്രസ്തുത ആത്മാവു് നമ്മുടെ കർത്താവിനെ ആത്മാർത്ഥമായി സ്നേഹിക്കുന്നതിനുള്ള ആഗ്രഹം അതിൽ ഉജ്വലിപ്പിക്കണം. മാത്രമല്ല, ഇപ്രകാരമുള്ള സ്നേഹത്തിനു പ്രതിബന്ധമായി നിൽക്കുന്നവയും, കൃപാവരത്തിന്റെ സ്രോതസ്സു് അടച്ചുകളയുന്നവയുമായവയെല്ലാം തട്ടിനീക്കണം. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ ഈ പദവിയിൽ ഏറ്റവും ഉന്നതമായ ലക്ഷ്യം പ്രാപിക്കണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹം ആത്മാവിൽ ഉജ്വലിപ്പിക്കണം.

3. പ്രാർത്ഥന: എങ്ങനെയാണു് ആത്മാവു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതു്. എത്രകണ്ടു വിശ്വസ്തതയോടുകൂടി ധ്യാനം കഴിക്കുന്നു, ഏതുരീതിയിലുള്ള ധ്യാനമുറയാണു് അഭ്യസിക്കുന്നതു്, അതിനുള്ള പ്രതിബന്ധങ്ങൾ ഏവ? അവയോടു എങ്ങനെ എതിർക്കുന്നു? എന്തു ഫലം സിദ്ധിക്കുന്നു? കൂദാശകളുടെ സ്വീകരണത്തിൽനിന്നു് എന്തു ഫലമുളവാകുന്നു? തിരുസ്സഭയുടെ ആരാധനക്രമത്തോടു യോജിച്ചു് അതാതു കാലത്തിനനുസൃതമായ ക്ഷേമകൃത്യങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കുന്നുണ്ടോ? രഹ

സ്വഭക്തകൃത്യങ്ങൾ ഏവ? സുകൃതജപങ്ങൾ, ദൈവസ്മരണ ഇവ എങ്ങനെ അഭ്യസിക്കുന്നു? ഇവയിൽനിന്നെല്ലാം ലഭിക്കുന്ന ഫലമെന്തു്?

സ്വയപരിത്യാഗം: ഏതു വിഷയത്തെപ്പറ്റി എങ്ങനെ പ്രത്യേകാത്മരോധന നടത്തുന്നു എന്നു സശ്രദ്ധം പഠിക്കുക. സ്വയപരിത്യാഗം എങ്ങനെ അഭ്യസിക്കുന്നു? പാപത്തെ വെറുത്തുകൊണ്ടോ അതോ സുകൃതത്തെ സ്നേഹിച്ചുകൊണ്ടോ? ബോധനിയന്ത്രണം എങ്ങനെ? അനുദിനം തന്റെമേൽ തന്നെയുള്ള ശ്രദ്ധയും ആത്മീയ സമരവും എങ്ങനെ?

ആത്മസംനയനത്തിനാവശ്യപ്പെട്ട എല്ലാ സംഗതികളും ഈ നാലു പോയിൻ്റുകളിൽനിന്നു ലഭിക്കുന്നതാണു്. ഇവയെല്ലാം ഓരോ മാസവും പരിശോധിക്കണം. സമയം ഭീർഘിക്കുമെങ്കിൽ ഓരോന്നു് ഓരോ മാസവും മാറിമാറി പരിശോധിക്കുക.

ഇങ്ങനെ ആത്മാവിലുള്ള പാപത്തിന്റെ വിഷബീജത്തെ നശിപ്പിക്കുന്നതിനും, സുകൃതജീവിതത്തിന്റെ വിത്തിനെ വീണ്ടും മുളപ്പിക്കുന്നതിനും, തീക്ഷ്ണതയുള്ള ഒരു വൈദികനെ സാധിക്കും. ഈ ജോലി ചെയ്യുന്നതിനു അദ്ദേഹത്തിനു വലുതായ ആവേശം തന്നെയുണ്ടാകും. പരിശുദ്ധാത്മാവും തന്റെ വിശ്വസ്തദാസനു് വലുതായ ആശ്വാസങ്ങൾ നൽകും. ഇതാണല്ലൊ ഒരു വൈദികനു ഇഹത്തിൽ കിട്ടാവുന്നതിൽ ഏറ്റവും വലിയ ഭാഗ്യം. താൻ പഠിച്ചിട്ടുള്ള തത്വങ്ങൾ ആത്മാക്കളെ നയിക്കുന്നതിനു എത്രകണ്ടു ഉത്സാഹത്തോടുകൂടി ഉപയോഗിക്കുന്നുവോ അത്രയ്ക്കു കൂടുതലായി പ. ആത്മാവിന്റെ അനുഗ്രഹങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിക്കും. വി. പൗലോസിനെക്കാൾ കൂടുതലായി പ്രേഷിതവൃത്തിയുടെ ആനന്ദം ആരാണ് അനുഭവിച്ചിട്ടുള്ളതു്? ഞാൻ മൂന്നു സംവത്സരം രാവും പകലും ഇടവിടാതെ കണ്ണുനീരുകളോടുകൂടി നിങ്ങളിൽ ഓരോരുത്തനോടും ഉപദേശിച്ചു" (നടപടി XX. 31) എന്നു പ്രസ്താവിക്കത്തക്കവണ്ണം അത്ര വലിയ തീക്ഷ്ണതയാണു് അദ്ദേഹത്തിൽ ഉജ്ജ്വലിച്ചിരുന്നതു്.

ഒരു ഡോക്ടർ ഒരിക്കൽ മരണകരമായ അപകടത്തിൽനിന്നു് ഒരു മെത്രാനെ വളരെ സാമർത്ഥ്യപൂർവ്വം രക്ഷിക്കയുണ്ടായി. മാത്രമല്ല പൂർണ്ണ ആരോഗ്യം അതിവേഗത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനു കിട്ടുകയും ചെയ്തു. തദവസരത്തിൽ കൃതജ്ഞതയോടും അത്ഭുതത്തോടുംകൂടി പ്രസ്തുത മെത്രാൻ ഡോക്ടറോടു ഇപ്രകാരം പറയുന്നതു ഞാൻ നേരിട്ടു കേട്ടു: "പ്രിയ ഡോക്ടറെ, അങ്ങു പുരോഹിതനാകുവാൻ

പഠിക്കുന്നതായി ഞാനറിയുന്നു. അദ്ദേഹവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹവൈദികരും ആത്മപരിപാലന ജോലി നടത്തുമ്പോൾ, അവരെ സമീപിക്കുന്ന ആദ്ധ്യാത്മികരോഗികൾക്കു സമ്പൂർണ്ണമായ ആരോഗ്യം അവർ നൽകേണ്ടതാണല്ലോ. അതിനാകട്ടെ രോഗം കണ്ടുപിടിക്കുകയും മരുന്നുകളും ഭക്ഷണവും നിശ്ചയിക്കയും ചെയ്യുന്നതിനു നിങ്ങൾ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന തൊഴിൽപരമായ സാമർത്ഥ്യവും ആത്മാർത്ഥമായ സേവനസന്നദ്ധതയും അവക്കു മാതൃകയായിരിക്കണം. അങ്ങനെ അവർ ചെയ്യുന്നതായാൽ യുദ്ധമാക്കോ മിണ്ടാമാട്ടുക്കാക്കോ പ്രൊട്ടസ്റ്റാൻഡുകാക്കോ നമ്മുടെ ഇടയിൽ സത്യവിശ്വാസത്തിന്റെ വിജയത്തെ തടയുന്നതിനു സാധിക്കയില്ല."

ഭക്തിയെപ്പറ്റിയുള്ള നമ്മുടെ അറിവും പരിചയവും മറവുള്ള വക്കുവേണ്ടി പ്രയോഗിക്കുമ്പോൾ നമ്മുടെ പ്രസ്തുത സദ്ഭൂമത്തെ ദൈവം അനുഗ്രഹിക്കാതിരിക്കയില്ല.

പുണ്യപൂർണ്ണത പ്രാപിക്കുവാൻ കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവരുടെ ഗണത്തിൽപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന എന്നു ബോധ്യമുള്ള ഒരു വൈദികനു ലഭിക്കുന്ന അറിവിന്റെയും പരിജ്ഞാനത്തിന്റെയും സ്വഭാവാതീതശക്തി ഒന്നു വേറെതന്നെയാണു്.

ആത്മനിയന്ത്രാക്കളുടെ സേവനത്തിന്റെ വൈശിഷ്ട്യം, ആവശ്യം

ഓരോ ഇടവകയിലും ഓരോ മിഷ്യൻ സ്ഥലങ്ങളിലും, ഓരോ സന്ന്യാസസമൂഹത്തിലും ഓരോ കത്തോലിക്കാ സംഘങ്ങളുടെ നേതൃസ്ഥാനത്തും നല്ല ആത്മനിയന്ത്രാക്കൾ ഉണ്ടായിരുന്നു എങ്കിൽ പരിശുദ്ധിയുടെ ഒരു വലിയ വിപ്ലവംതന്നെ ഭൂമുഖത്തു് ഇന്നുണ്ടായേനെ. അപ്പോൾ അനാഥശാലകൾ, വൃദ്ധമന്ദിരങ്ങൾ മുതലായി സാധാരണക്കാരായ അൽമേനികൾ താമസിക്കുന്നിടത്തു തന്നെ, അവിടെയുള്ള നിവാസികളിൽ ചുരുക്കം ചിലരെ തിരഞ്ഞെടുത്തു് അവരെ മറവുള്ളവരിൽനിന്നു വേർതിരിച്ചു പ്രത്യേകം പരിശീലനങ്ങൾ നൽകി മറവുള്ളവരുടെ ഇടയിൽ പ്രേഷിതവൃത്തി നടത്തുവാൻ അവരെ പ്രാപ്തരാക്കാനുള്ള ഒരു പരിപാടി സ്വീകൃതമായേനെ.

നമ്മുടെ കത്താവു് ആഗ്രഹിക്കുന്ന സൽഫലം ഓരോ സൽപ്രസ്ഥാനവും പുറപ്പെടുവിക്കണമെങ്കിൽ, അങ്ങനെയുള്ള ഓരോ കേന്ദ്രത്തിലും ഓരോ നല്ല ആത്മനിയന്ത്രാക്കൾ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതു് അത്യന്താപേക്ഷിതമാണു്. അപ്പോൾ മുൻപ്രസ്താവിച്ച "കവരവടി

കൾ" ആവശ്യപ്പെടുകയില്ല. നേരെമറിച്ച് ഈ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾവഴി വിസ്മയകരമായ ഫലങ്ങൾ ഉളവാക്കുന്നതിനു ഏറ്റവും ആധുനിക ഫാഷ്യനനുസരിച്ചുള്ള എല്ലാ വിനോദങ്ങളും അവിടെ ഏർപ്പെട്ടതുന്നെങ്കിൽ അതുവഴിയായി അവിടെ നൽകപ്പെടുന്ന ആത്മസംനയനത്തിന്റെ കുറവുകളെ മറയ്ക്കാൻ സാധിച്ചേക്കുമെന്നല്ലാതെ ആത്മസംനയനത്തിന്റെ ആവശ്യകതയെക്കുറയ്ക്കുന്നതിനു അശേഷവും സാധിക്കയില്ല.

മറവുള്ളവരെ നയിക്കുന്ന കലയിൽ എത്രകണ്ടു പൂർണ്ണത ഒരു വൈദികനു ലഭിക്കുമോ, അതിനു എത്രകണ്ടു സേവനസന്നദ്ധത അദ്ദേഹം പ്രകടിപ്പിക്കുമോ അത്രകണ്ടു ബാഹ്യമായ ഉപകരണങ്ങളുടെ ആവശ്യം അദ്ദേഹത്തിനു കുറഞ്ഞിരിക്കും. വിശ്വാസികളുമായി പരിചയപ്പെടുന്നതിനും, അവരെ ആകർഷിക്കുന്നതിനും, അവരെ സംഘടിപ്പിക്കുന്നതിനും, സഭയുടെ അധീനതയിൽ അവരെ നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടുപോകുന്നതിനും ആരംഭത്തിൽ ഇവയെല്ലാം ആവശ്യപ്പെട്ടേക്കാം. എന്നാൽ ഇടവകയിലെ അല്ലെങ്കിൽ ഏതെങ്കിലും പ്രസ്ഥാനത്തിലെ ഓരോ അംഗവും മിശിഹായുമായി ഗാഢമായ ഐക്യം പ്രാപിക്കാത്തിടത്തോളം കാലം ആ ഇടവക അല്ലെങ്കിൽ പ്രസ്ഥാനം വിജയം പ്രാപിച്ചു എന്നു തിരുസ്സഭ പരിഗണിക്കുകയില്ല.

(g) പ്രേഷിതവൃത്തിയുടെ ഫലപ്രാപ്തിമുഴുവനും പ. കുബ്ബാനവഴിയായിട്ടുള്ള അന്തരംഗജീവിതത്തിലാണ് അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു്.

പ. കുബ്ബാന മനുഷ്യനെ ദേവനാക്കുന്നു

മനുഷ്യാവതാരത്തിന്റെയും തദ്വാരാ പ്രേഷിതവൃത്തിയുടെയും ഉദ്ദേശ്യം മനുഷ്യത്വത്തെ ദൈവികമാക്കിത്തീർക്കുക എന്നുള്ളതാണു്. "മനുഷ്യനെ ദേവനാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി മിശിഹാ മനുഷ്യനായി" എന്നു വി. അത്തനേസിയോസ് പ്രസ്താവിക്കുന്നു. "നാം അവിടത്തെ ദൈവികത്വത്തിൽ പങ്കുകാരാകുന്നതിനുവേണ്ടി ദൈവത്തിന്റെ ഏകപുത്രൻ നമ്മുടെ സ്വഭാവം സ്വീകരിച്ചു. എന്തിനു്? ദൈവം മനുഷ്യനായിത്തീർന്നുകൊണ്ടു് മനുഷ്യരെ ദേവന്മാരാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി" എന്നു് വി. തോമസ്സ് അക്വീനാസ് പ്രസ്താവിക്കുന്നു. പ. കുബ്ബാനയിൽ, അല്ല പ. കുബ്ബാനയുടെ ജീവിതം

നയിച്ചുകൊണ്ട്, അതായതു് പ. കുബ്ബാനയാൽ പരിപോഷിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഗാഢവും സുസ്ഥിരവുമായ അന്തരംഗജീവിതംവഴിയായി ആത്മാവു ദൈവികജീവൻ സ്വന്തമാക്കിത്തീർക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ നമുക്കു യാതൊരു സംശയവും ശേഷിക്കാതിരിക്കത്തക്കവിധം അധികൃതമായി നമ്മുടെ ദിവ്യഗുരു ഇപ്രകാരം പ്രസ്താവിക്കുന്നു. "സത്യം സത്യമായി ഞാൻ നിങ്ങളോടു പറയുന്നു നിങ്ങൾ മനുഷ്യപുത്രന്റെ ശരീരം ഭക്ഷിക്കുകയും അവന്റെ രക്തം പാനം ചെയ്യുകയും ചെയ്യാതിരുന്നാൽ നിങ്ങൾക്കു നിങ്ങളിൽത്തന്നെ ജീവനില്ല." (യോഹ. VI. 54) നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ നമ്മിലുള്ള ജീവിതമാകുന്നു പ. കുബ്ബാനയുടെ ജീവിതം. അതു് കൂപാവരത്താലുള്ള അവിടുത്തെ അസന്നിശ്ചമായ സാന്നിദ്ധ്യത്തെമാത്രമല്ല വിവക്ഷിക്കുന്നതു്. പ്രത്യുത വളരെ ധാരാളമായി അവിടുന്നു് നമ്മിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നതുമൂലവും ഈശോ നമ്മിൽ വസിക്കുന്നു. "അവർക്കു ജീവൻ ഉണ്ടാകുവാനും അതു് സമൃദ്ധിയായി അവർക്കു് ഉണ്ടാകുവാനും ആകുന്നു ഞാൻ വന്നിരിക്കുന്നതു്." (യോഹ. X. 10) വിശ്വാസികൾക്കു ദൈവികജീവനെ പ്രദാനംചെയ്യണമെങ്കിൽ, പ്രേഷിതനു അതു വളരെ ധാരാളമായ തോതിൽ ഉണ്ടാകണം. അതിനുള്ള ഏകമാർഗ്ഗം പ. കുബ്ബാനയാകുന്നു. ആകയാൽ സൽപ്രവൃത്തികൾവഴിയായി പ്രത്യക്ഷമായും പരോക്ഷമായും ദൈവികജീവനെ മറ്റുള്ളവർക്കു നൽകേണ്ടവർക്കു്, അവരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ വിജയിപ്പിക്കാൻ പ. കുബ്ബാനവഴിയായിട്ടല്ലാതെ സാധിക്കയില്ല.

തിരുസ്സഭയ്ക്കു ഏറ്റവും പ്രയോജനകരമായ് ട്ടുള്ള എല്ലാ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെയും ഭക്താനുഷ്ഠാനങ്ങളുടെയും പ്രേഷിതത്വത്തിന്റെയും കേന്ദ്രമായിട്ടാകുന്നു ന. കർത്താവു പ. കുബ്ബാനയെ സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നതു്. പ. കുബ്ബാനയിലുള്ള മിശിഹായുടെ യഥാർത്ഥ സാന്നിദ്ധ്യം അൾത്താരയിലെ ബലി, പ. കൂർബ്ബാനയുടെ സ്വീകരണം, മുതലായവയെ ധ്യാനിക്കുന്നവർ ഈ വസ്തുത മനസ്സിലാക്കാതിരിക്കയില്ല. മനുഷ്യരക്ഷയുടെ രഹസ്യം മുഴുവൻ ഗാഗുൽത്തായിൽ കേന്ദ്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നു എങ്കിൽ, ഈ രഹസ്യത്തിൽനിന്നുള്ള കൂപാവരം അൾത്താരയിൽനിന്നൊഴുകുന്നു എങ്കിൽ, അൾത്താരയിൽനിന്നു ജീവിക്കാത്ത സുവിശേഷപ്രസംഗകനു് വെറും മൃതമായ വചനം മാത്രമേയുള്ളൂ. രക്ഷാകരമായ വചനം അവനോടുകൂടിയില്ല. എന്തെന്നാൽ അവൻ പറയുന്ന വചനം പ. രക്തംകൊണ്ടു നനയ്ക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു ഹൃദയത്തിൽനിന്നു് പുറപ്പെടുന്നവയല്ല.

മിശിഹായിൽ വസിക്കുന്നവൻ മാത്രമെ ഫലം പുറപ്പെടുവിക്കുകയുള്ളൂ.

അഗാധമായ ഒരു പരിപാടി മുൻനിർത്തിക്കൊണ്ടാണ് ഒട്ടുവിലത്തെ അത്താഴം കഴിഞ്ഞ ഉടനെ മുന്തിരിവള്ളിയെപ്പറ്റിയുള്ള ഉപമ ന. കർത്താവു അരുളിച്ചെയ്തത്. ആന്തരികജീവിതം കൂടാതെയുള്ള പ്രേഷിതവേലതികച്ചും ഫലശൂന്യമാണെന്നു നമ്മെ ബോധ്യപ്പെടുത്തുവാൻവേണ്ടിമാത്രമാണ് അവിടുന്ന് ഇതു തെളിവായും ക്ലിപ്തവാക്കുകളിലും ശക്തിയുക്തം ഈ ഉപമ അരുളിച്ചെയ്തത്. അവിടുന്നു പറയുന്നു: "നിങ്ങൾ എന്നിൽ വസിപ്പിൻ. ഞാനും നിങ്ങളിൽ വസിക്കുന്നു. കൊമ്പു മുന്തിരിവള്ളിയിൽ ഇരിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ ഫലങ്ങൾ തരുവാൻ അതിനു തന്നിയെ കഴിയാത്തതുപോലെ എന്നിൽ വസിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ നിങ്ങൾക്കും കഴിയുകയില്ല." ഇതിനെത്തുടർന്ന് ഉടൻതന്നെ അവിടുന്ന് അരുളിച്ചെയ്ത വാക്കുകൾ അന്തരംഗജീവിതം നയിക്കുന്ന, പ. കുർബ്ബാനയുടെ ജീവിതം നയിക്കുന്ന, ആത്മാവിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കുള്ള ഫലദായകത്വത്തെ പ്രസ്പഷ്ടമാക്കുന്നു. അവിടുന്ന് അരുളിച്ചെയ്യുന്നു: "ഞാൻ മുന്തിരിവള്ളിയും നിങ്ങൾ കൊമ്പുകളുമാകുന്നു. ആർ എന്നിലും ഞാൻ അവനിലും വസിക്കുന്നുവോ അവൻ വളരെ ഫലങ്ങൾ പുറപ്പെടുത്തും. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ എന്നെക്കൂടാതെ നിങ്ങൾക്കു ഒന്നും ചെയ്യുവാൻ കഴിയുകയില്ല." (യോഹ. XV. 5) മിശിഹായിൽ വസിക്കുന്നവനു മാത്രമേ എന്തെങ്കിലും ചെയ്യുവാൻ സാധിക്കയുള്ളൂ. അങ്ങനെയുള്ളവർവഴി മിശിഹാ വളരെ ശക്തിയോടുകൂടി പ്രവർത്തിക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ വി. അത്തനാസിയോസ് പറയുന്നു: "മിശിഹായുടെ മാംസംവഴി നാം ദേവന്മാരായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഒരു പ്രസംഗകന്റെയോ ഒരുപദേശിയുടെയോ ഹൃദയത്തിൽ പ. രക്തത്തിന്റെ ചൂടുള്ളപ്പോൾ, മിശിഹായുടെ ദിവ്യകാരുണ്യഹൃദയത്തിന്റെ സ്നേഹാഗ്നിയാൽ അവരുടെ ഹൃദയം ഉജ്ജ്വലിക്കുമ്പോൾ, അവരുടെ വാക്കുകൾ എത്ര ഉജ്ജ്വലത്തും ജീവനുള്ളതുമായിത്തീരുന്നു? അപ്പോൾ പ്രേഷിതരംഗത്തെങ്ങും, അതു ക്ലാസ്സുമുറിയോ, ആത്മപഠനമോ, ഒരിടവകയോ ഏതുതന്നെയായിരുന്നാലും അവിടെയെല്ലാം, പ. കുർബ്ബാനയുടെ ഫലം വ്യാപിക്കുന്നു. അപ്പോൾ ദൈവത്തിന്റെ വേലയ്ക്കായി ദൈവം തിരഞ്ഞെടുത്തിട്ടുള്ള ഈ പ്രേഷിതർ, പ. കുർബ്ബാനവഴിയായി നവജീവൻ പ്രാപിച്ചുകഴിയുമ്പോൾ യഥാർത്ഥത്തിൽ അവർ മിശിഹായെ സംവഹിക്കുന്നവരായിത്തീരുന്നു.

അജ്ഞതയിലോ, അഹങ്കാരത്തിലോ, അശ്രദ്ധയിലോ ആണ്ടുകിടക്കുന്ന ആത്മാക്കളെ രക്ഷിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി പ്രേഷിതൻ ചെയ്യുന്ന പ്രയത്നങ്ങളെ സഫലമാക്കിത്തീർക്കുന്ന ശക്തി, അവൻ എവിടെനിന്നു ശക്തിപ്രാപിച്ചുവോ ആ പ. കർബ്ബാന തന്നെയാകുന്നു. അതാകുന്നു ആത്മാക്കളെ അന്ധകാരത്തിൽവെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന രക്ഷയുടെ ശത്രുവിനെ കീഴടക്കുന്നതിനു അവനെ സഹായിക്കുന്നതു്.

പ. കുർബ്ബാന പ്രേഷിതനെ ഉത്തേജിപ്പിക്കുന്നു.

പ. കുർബ്ബാനവഴി സ്നേഹം പൂർണ്ണമാക്കപ്പെടുന്നു. പ്രേഷിതനിലുള്ള ദൈവികാഗ്നി കെടുവാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ, മിശിഹായുടെ പീഡാനുഭവങ്ങളുടെ ഈ സജീവസ്മാരകം അതു വീണ്ടും കത്തി ആളുന്നതിന്നിടയാക്കുന്നു. ശെത്സെമ്മാൻതോട്ടം, പിലാത്തോസിന്റെ അരമന, ഗാഗുൽത്താ, അവിടെ നടന്ന സംഭവങ്ങളുടെ സ്മരണയെ പ. കുർബ്ബാന അവനിൽ ഒന്നുകൂടി സജീവമാക്കുന്നു. സഹിക്കുന്നതിനും സ്വയം ത്യജിക്കുന്നതിനുമുള്ള ശ്രമം അതു് അവനെ പഠിപ്പിക്കുന്നു. ഈ സ്കൂളിൽനിന്നും ലഭിച്ചിട്ടുള്ള അറിവുകൊണ്ടു് ക്ലേശങ്ങളും ദുരിതങ്ങളും സഹിക്കുന്നവരെ സഫലമായി സമാശ്വസിപ്പിക്കുന്നതിനു് അവനു സാധിക്കുന്നു.

നമ്മുടെ കർത്താവു് നമുക്കു നല്കിയിട്ടുള്ള ദിഷ്ടാന്തങ്ങളുടെ ഭാഷ അവൻ സംസാരിക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവന്റെ അധരങ്ങളിൽനിന്നു് അടർന്നുവീഴുന്ന ഓരോ വാക്കും ആത്മാക്കളുടെമേൽ പതിക്കുന്ന പ. രക്തത്തിന്റെ ഓരോ തുള്ളികളാകുന്നു. പ. കുർബ്ബാനയുടെ ജീവിതം നയിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഈ സജീവമാതൃക കൂടാതെ പ്രേഷിതൻ ചെയ്യുന്നവകൊണ്ടു താല്ക്കാലികമായ ഒരുന്മേഷം വരുത്താനല്ലാതെ മറെറാന്നിനും ഉപകരിക്കയില്ല. മനുഷ്യന്റെ അപ്രധാനശക്തികളെ സ്പർശിക്കുന്നതിനേ അതിനു സാധിക്കയുള്ളൂ. കോട്ടയുടെ പുറംഭിത്തികളിൽ കയറുന്നതിനേ അതുകൊണ്ടുപകരിക്കയുള്ളൂ. കോട്ട, അതായതു് ഹൃദയം, മനസ്സു്, അപ്രതിരോധ്യമായിത്തന്നെ നിലകൊള്ളും.

പ. കുർബ്ബാനയുടെ ജീവിതം ഏതു പദവിയിൽ നയിക്കുന്നതിനു പ്രേഷിതനു സാധിക്കുന്നുവോ അതുപ്പോലുള്ള മെച്ചമായി സൽഫലങ്ങൾ തന്റെ പ്രേഷിതവൃത്തിവഴി പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതിനു അയാൾക്കു സാധിക്കും. സഫലമായി പ. കുർബ്ബാന സ്വീകരിക്കുന്നതിനുള്ള അനുഗ്രഹം എത്രകണ്ടു വിശ്വാസികളിൽ വർദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ

പ്രേഷിതനു സാധിക്കുമോ, അതുകണ്ടു് തന്റെ പ്രേഷിതവേല വിജയിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു പ്രേഷിതനു അനുമാനിക്കാം. പക്ഷെ ഈ വിജയത്തിന്റെ തോതു് പ. കുർബ്ബാനയിൽ ഈശോയോടുകൂടി പ്രേഷിതൻ നയിക്കുന്ന ജീവിതമാകുന്നു.

വിഷമപ്രശ്നങ്ങൾക്കു ഉത്തരം ലഭിക്കേണ്ടതിലേക്കു വി. തോമസ് അകപിനാസ് വി. കുർബ്ബാനയുടെ സന്നിധിയിലേക്കാണു പോയിരുന്നതു്. ഇതുപോലെ പ. കുർബ്ബാനയിൽ പ്രേഷിതൻ തന്റെ പ്രതീക്ഷകൾ മുഴുവനും നിക്ഷേപിക്കണം. മിശിഹായുമായുള്ള, ജീവന്റെ കർത്താവുമായുള്ള, സംഭാഷണം വഴിയായി ലഭിച്ചിട്ടുള്ളതിനെ പ്രാവർത്തികമാക്കുക എന്നതാകുന്നു അവന്റെ പ്രേഷിതവേല.

സംപൂജ്യസ്മരണാർഹനും, പ്രശംസനീയനുമായ പത്താംപീയൂസ് പാപ്പാ പ്രതിദിന ദിവ്യകാരുണ്യ സ്വീകരണത്തിന്റെ പാപ്പാ എന്നറിയപ്പെട്ടുന്നതുപോലെതന്നെ ആന്തരികജീവിതത്തിന്റെയും പാപ്പായാകുന്നു. സൽപ്രവൃത്തികളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവർക്കു അവിടുന്നു നൽകിയ ആഭ്യുപദേശം "സമസ്തവും മിശിഹായിൽ നവീകരിക്കുക" എന്നതായിരുന്നു. പ. കുർബ്ബാനയിൽ ജീവിക്കുന്ന ഒരു പ്രേഷിതന്റെ ആദർശമായിരുന്നു അതു്. ആത്മാക്കൾ എത്രകണ്ടു കൂടുതലായി പരിശുദ്ധ കുർബ്ബാനയിൽ ജീവിക്കുന്നുവോ അത്രകണ്ടു് കൂടുതലായി വിജയം തിരുസ്സഭയ്ക്കു സിദ്ധിക്കുമെന്നു ഈ മാർപ്പാപ്പാ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നു.

എന്തുകൊണ്ടു് പ. കുർബ്ബാന ഇന്നു സഫലമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നില്ല?

സൽപ്രവൃത്തികൾ ഇന്നു വളരെ വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പക്ഷെ അവയിൽ ഒരു ഫലവും സിദ്ധിക്കുന്നില്ല. സമുദായത്തെ സമുദ്ധരിക്കുന്നതിനു അവ അശക്തങ്ങളായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഇന്നു പ്രേഷിതരുടെ എണ്ണം വളരെ വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ പരിഭ്രമജനകമാംവിധം മനുഷ്യസമുദായം ദുർമ്മാർഗ്ഗത്തിൽ അധഃപതിച്ചുപോയിരിക്കുന്നു. എന്താണു ഇതിനുള്ള കാരണം. വേണ്ടവിധം ആന്തരികജീവിതം നയിക്കുന്നവർ, പ. കുർബ്ബാനയുടെ ജീവിതം നയിക്കുന്നവർ, തിരുസ്സഭയുടെ തിരുക്കർമ്മങ്ങൾക്കനുയോജ്യമായ ഭക്തകൃത്യങ്ങൾ അതിന്റെ ചൈതന്യത്തോടെ അനുഷ്ഠിക്കുന്നവർ, ഇന്നത്തെ പ്രേഷിതരിലില്ല എന്നതുതന്നെ. ഇവരെ ഭരിക്കുന്നവർ വളരെ ജ്ഞാനവും കാര്യശേഷിയും കുറെയെല്ലാം ഭക്തിയും ഉള്ളവരാണു്.

വിശ്വാസികളെ വിജ്ഞാനികളാക്കുന്നതിനും ചില ഭക്താനുഷ്ഠാനങ്ങളെ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനും കുറെയെല്ലാം ഇവക്കു സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതു പ്രശംസനീയംതന്നെ. ജീവനെറ ഉറവയിൽനിന്നു് ഇവർ വേണ്ടിടത്തോളം കോരി എടുക്കാത്തതുകൊണ്ടു് മനുഷ്യമനസ്സിന്മേൽ സ്വാധീനം ചെലുത്തുവാനുള്ള ചൂട ഇവക്കില്ലാതെ പോകുന്നു. അപ്രത്യക്ഷവും എന്നാൽ അപ്രതിരോധ്യവുമായ ഭക്തിയെ, സംഘടനകളെ പ്രവർത്തനനിരതമാക്കുന്ന ആ "മാവിനെ", സഭാവാതീതങ്ങളായ ആകർഷണശക്തിയുള്ള ആ കേന്ദ്രങ്ങളെ, സജീവമാക്കിത്തീർക്കുന്നതിനു അവക്കു സാധിച്ചിട്ടില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ആന്തരികജീവിതംകൊണ്ടല്ലാതെ മറെറാന്നുകൊണ്ടും ഇതു സാധ്യമല്ല. ആന്തരികജീവിതമാകട്ടെ, അതിനെറ, അഗ്നിയെ നിശ്ശബ്ദമായി എന്നാൽ അനുസ്യൂതം സൂക്ഷ്മ വ്യാപിപ്പിക്കുന്നു. അതിനു സമീപിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നിടത്തെല്ലാം സാവകാശത്തിലെങ്കിലും തീച്ചയായും അതു നഷ്ടപ്പെടുകയുകതന്നെ ചെയ്യും. ഇതു വലിയ ഫലം പുറപ്പെടുവിക്കത്തക്കവിധം കരുത്തുള്ളതായിരുന്നില്ല മിശിഹായിലുള്ള അവരുടെ ജീവിതം എന്നതു മാത്രമാണു് മേൽപ്രസ്താവിച്ച വിപൽസ്ഥിതിക്കുള്ള കാരണം.

കഴിഞ്ഞ നൂറാണ്ടുകളിൽ തിന്മയിൽനിന്നു മനുഷ്യനെ അകറ്റുന്നതിനു സാധാരണഭക്തി മതിയായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇന്നാകട്ടെ ലോകത്തിന്റെ ആകർഷണങ്ങൾ കുത്തിവയ്പ്പെട്ടക നിമിത്തം തിന്മയുടെ വിഷം നൂറിരട്ടിയായി വർദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. ആകയാൽ നല്ല തന്റേടവും ഉന്മേഷവുമുള്ള ചെന്നീർ ഇന്നാവശ്യമായിരിക്കുന്നു. ഫലപ്രദങ്ങളായ മരുന്നുകൾ തയ്യാറാക്കുന്നതിനു പാറിയ ഔഷധനിർമ്മാണശാലകളുടെ അഭാവം നിമിത്തം, വെറും വികാരപരമായ തീക്ഷ്ണതമാത്രം ഉളവാക്കിക്കൊണ്ടു് നമ്മുടെ പ്രേഷിതർ തൃപ്തി അടയുന്നു. ഈ തീക്ഷ്ണത ശക്തിയായ അഗ്നിപ്രളയം ഉണ്ടാകത്തക്കവിധം ജ്വലിക്കുവാൻ തുടങ്ങുന്നു. പക്ഷെ അനുക്ഷണം ഒന്നുകിൽ അതു കെട്ടുപോകുന്നു, അല്ലെങ്കിൽ അധികം വ്യാപിക്കുന്നില്ല. ദിവ്യകാരുണ്യ വീഞ്ഞിനാൽ ഉന്മത്തരാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള വൈദികരേയും സന്യാസികളേയും സന്യാസിനികളേയും നമ്മുടെ സെമ്മിനാരികളും നവസന്യാസഭവനങ്ങളും പ്രദാനംചെയ്യുന്നില്ല. തന്നിമിത്തം, സൽപ്രവൃത്തികളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന അത്മനികളുടെ തീക്ഷ്ണതയെ ഉജ്ജ്വലിപ്പിക്കുന്നതിനു ഇവക്കു സാധിക്കുന്നില്ല. മേൽപ്പറഞ്ഞ സ്ഥാപനങ്ങൾ നല്ല പ്രേഷിതരെ തിരുസ്സഭക്കു പ്രദാനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്, ശരിതന്നെ. പക്ഷെ

ആനന്ദരിക്കജീവിതമെന്ന വിളിക്കപ്പെട്ടന്ന ഭക്തിനിറഞ്ഞ ദിവ്യകാരുണ്യജീവിതം, ബോധനിയന്ത്രണം, ഉന്മേഷഭരിതവും ഉജ്ജ്വലിക്കുന്നതും വിശാലഹൃദയത്തോടുകൂടിയതും പ്രായോഗികവുമായ തീക്ഷ്ണത മുതലായ ഗുണവിശേഷങ്ങളുള്ള പ്രേഷിതരെ വളരെ അപൂർവ്വമായിട്ടേ സഭയ്ക്കു കിട്ടിയിരുന്നുള്ളൂ.

നല്ല ഇടവകയുടെ മാനദണ്ഡം

നാം ചിലപ്പോൾ ഒരിടവകയെപ്പറ്റി, വളരെ നല്ലതു്, അതിവിശിഷ്ടം എന്നെല്ലാം പറയുന്നുണ്ടു്. ഇങ്ങനെ പറയുന്നതിനുള്ള കാരണമെന്താണു്? ആ ഇടവകയിലെ ജനങ്ങൾ അവരുടെ വികാരിയെ ബഹുമാനിക്കുന്നു. വളരെ ആദരവോടുകൂടി അദ്ദേഹത്തോടു സംസാരിക്കുന്നു, അനുകമ്പയോടുകൂടി പെരുമാറുന്നു, വളരെ സന്തോഷത്തോടുകൂടി അദ്ദേഹത്തെ പരിചരിക്കുന്നു. പക്ഷെ അവിടെ കുർബാനകാണുവാൻ വരുന്നവരെക്കാൾ വളരെക്കൂടുതൽ ആളുകൾ ഞായറാഴ്ചകളിൽ ജോലിക്കു പോകുന്നു. കൂടാശകളുടെ സ്വീകരണം അവഗണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു, മതസംബന്ധമായ അജ്ഞത, മദ്യപാനം, ദൈവദൂഷണം, ഇവ പരിതാപകരമാംവിധം രൂക്ഷിപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. സന്മാർഗ്ഗം വളരെ അധഃപതിച്ചിരിക്കുന്നു. എത്ര ശോചനീയമായ സ്ഥിതി. ഇതൊരു "ഒന്നാംതരം ഇടവക!" ഇതുകണ്ടു്, അക്രൈസ്തവരെപ്പോലെ ജീവിക്കുന്നവർ ക്രിസ്ത്യാനി എന്ന പേരിനുതന്നെ അർഹരോ?

നിർഭാഗ്യകരമായ ഈ സ്ഥിതിയെപ്പറ്റി പ്രേഷിതരായ നാം പരിതപിക്കുന്നു. എന്നാൽ, ദൈവത്തിന്റെ വചനം സുവിശേഷപ്രസംഗകരെ പരിശീലിപ്പിക്കുന്ന ആ സ്കൂളിലേക്കു എന്തുകൊണ്ടു് നാം കൂടുതൽ അടുത്തടുത്തു പോകുന്നില്ല. എന്തുകൊണ്ടു് പഴഞ്ചൊല്ലായിൽ എഴുന്നെള്ളിയിരിക്കുന്ന ദൈവവുമായി ഹൃദയത്തോടു ഹൃദയമായി സംഭാഷിച്ചുകൊണ്ടു് ജീവന്റെ വാക്കുകളെ കൂടുതൽ അഗാധമായി നാം പഠിക്കുന്നില്ല. ദൈവം നമ്മുടെ അധരങ്ങൾ വഴി സംസാരിക്കുന്നില്ല. ഇതു മരണകരമായ ഒരു സ്ഥിതിതന്നെ. മാനുഷികമായ നമ്മുടെ പ്രസംഗങ്ങൾ ഫലശൂന്യമായിരിക്കുന്നു എങ്കിൽ അതിൽ അത്ഭുതത്തിനു വകയില്ലതന്നെ.

വിശ്വാസികൾ വൈദികനെ വിശ്വസിക്കണമെങ്കിൽ

നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെയും തിരുസ്സഭയിലുള്ള അവിടത്തെ ജീവിതത്തിന്റെയും സജീവ മാതൃക നമ്മുടെ ജീവിതത്തിൽ വിശ്വാ-

സികൾക്കു നാം കാണിച്ചു കൊടുത്തിട്ടില്ല. വിശ്വാസികൾ നമ്മെ വിശ്വസിക്കണമെങ്കിൽ, സീനാ മലയിൽനിന്നു ഇസ്രായേൽ ജനങ്ങളുടെ പക്കലേക്കു ഇറങ്ങിവന്ന മോശയുടെ നെറ്റിത്തടത്തിൽ നിന്നും ദീപ്തി പ്രകാശിച്ചിരുന്നതുപോലെ നമ്മുടെ നെറ്റിത്തടത്തിൽ ഒരു ദീപ്തി പ്രകാശിക്കണം. മോശയുടെ നെറ്റിത്തടത്തിൽ പ്രകാശിച്ചിരുന്ന ദീപ്തി ദൈവം അയച്ച ദൂതനു് ദൈവവുമായുണ്ടായിരുന്ന അഗാധമായ സ്നേഹബന്ധത്തിന്റെ ഒരു അടയാളമായിരുന്നു. നമ്മുടെ പ്രേഷിതവേല വിജയിക്കണമെങ്കിൽ സത്യസന്ധന്മാരായി മനുഷ്യരുടെ മുമ്പാകെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയും അവരെ അതു ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുകൊണ്ടു മാത്രമായില്ല. പ്രത്യുത അപ്രതിരോധ്യമായ സജീവ ദൈവത്തെ ജനത്തിനു കാണിച്ചു കൊടുക്കുന്നതിനു് പ. കുമ്പാനയിൽനിന്നുള്ള ദീപ്തി നമ്മിൽ പ്രകാശിക്കണം. പ്രസംഗകന്മാരെ, നേതാക്കന്മാരെ, സുവിശേഷ ബോധകരെ, ഉപദേശികളെ, അദ്ധ്യാപകന്മാരെ, നമ്മുടെ വിജയം വളരെ അപൂർണ്ണമാണു്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അഗാധമായ ദൈവസ്നേഹം നമുക്കുണ്ടെന്നു് മനുഷ്യരെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുവാൻ നമുക്കു സാധിച്ചിട്ടില്ല.

പ്രേഷിതവേലയിൽ നേരിട്ട പരാജയം നിമിത്തം ദുഃഖിക്കുന്ന നമുക്കു് സൗഭാഗ്യസിദ്ധിക്കുള്ള ആഗ്രഹത്താൽ മനുഷ്യർ സ്വാഭാവികമായിത്തന്നെ സദാ പ്രചോദിതരാണു് എന്നു മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ള നമുക്കു്, നമ്മോടുതന്നെ ഒന്നു ചോദിക്കാം, "ദൈവത്തിന്റെ അനന്തവും സനാതനവുമായ സൗഭാഗ്യത്തിന്റെ രശ്മികളെ മനുഷ്യർ നമ്മിൽക്കാണണമെന്നുണ്ടോ? സക്രാരിയിൽ മറഞ്ഞിരിക്കുന്നവനും എന്നാൽ സ്വർഗ്ഗവാസികളുടെ ആനന്ദവുമായ ദൈവവുമായി സ്നേഹത്താൽ സംയോജിച്ചിരുന്നു എങ്കിൽ ഈ രശ്മി നാം പ്രാപിക്കയില്ലായിരുന്നോ?"

ദിവ്യഗുരു തന്റെ ഭാഗത്തുനിന്നും ചെയ്യുവാനുള്ളതെല്ലാം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. തന്റെ പ്രേഷിതർക്കു് അത്യന്താപേക്ഷിതമായിരുന്ന ആനന്ദത്തിന്റെ ഈ ഭക്ഷണം നൽകുന്നതിനു അവിടുന്നു മറന്നു പോയില്ല. അവിടുന്നു അരുളിച്ചെയ്യുന്നു, "എന്റെ സന്തോഷം നിങ്ങളിലായിരിക്കുവാനും നിങ്ങളുടെ സന്തോഷം പൂർത്തിയാകുവാനുമാകുന്നു ഞാൻ ഇവ നിങ്ങളോടു പറഞ്ഞതു്." (യോഹ. XV. II) അന്ത്യ അത്താഴം കഴിഞ്ഞ ഉടനെ അവിടുന്നു ഈ വാക്യം അരുളിച്ചെയ്തു. അതു് ഈ ജീവിതത്തിൽ പ. കുമ്പാന പരമമായ ല

ല്ലാ സൗഭാഗ്യത്തിന്റെയും ഉറവയായിരിക്കണം എന്നു നമ്മെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുവാൻ വേണ്ടിയത്രെ.

ദൈവത്തിന്റെ ശുശ്രൂഷികളായ നമുക്കു സക്രാരി മൂകവും, അൾത്താരക്കല്ല് തണുത്തതും, ഓസ്തി വന്ദനീയം പക്ഷെ നിർജ്ജീവവും ആയിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. തന്നിമിത്തം നമ്മുടെ ആട്ടകൾ ഇഷ്ടവഴികളിൽക്കൂടി അലഞ്ഞുനടക്കുന്നതിനിടയാകുന്നു. നിഷേധിക്കപ്പെട്ട ആനന്ദങ്ങളായ ചേറിൽകിടന്നുരുളുന്ന അവയെ എങ്ങനെ അവിടെനിന്നും വലിച്ചുകേറ്റാൻ നമുക്കു സാധിക്കും? ദൈവസേവനവും നല്ല മനഃസാക്ഷിയും നൽകുന്ന ആനന്ദത്തെപ്പറ്റി നാം അവരോടു പ്രസംഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ കുഞ്ഞാടിന്റെ പക്കലുള്ള ജീവന്റെ വെള്ളംകൊണ്ട് നമ്മുടെ ദാഹത്തെ സമ്പൂർണ്ണമായി നാം ശമിപ്പിച്ചിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ നമ്മുടെ പ്രസംഗങ്ങൾ വെറും കൊഞ്ഞപറച്ചിൽ മാത്രമായി പരിണമിക്കുന്നു. അവാച്യമായ ഈ ആനന്ദാനുഭൂതിക്കുള്ള ആഗ്രഹം, നരകത്തെപ്പറ്റി ഇടിനാദംപോലുള്ള സ്വരത്തിൽ നാം ചെയ്തിരുന്ന പ്രസംഗങ്ങളെക്കാൾ കൂടുതലായി ത്രിവിധ ദുരാശകളുടെ ചങ്ങലകളെ പൊട്ടിക്കുന്നതിനു അവരെ പ്രാപ്തരാക്കിയേനെ. വിട്ടുവീഴ്ച ചെയ്യാത്ത നിയമദാതാവായിട്ടും, തന്റെ ശിക്ഷകളിൽ ക്രൂക്ഷതയുള്ളവനും, തന്റെ തീരുമാനങ്ങളിൽ ആർദ്രതയില്ലാത്തവനുമായ ഒരു ന്യായാധിപനായിട്ടുമത്രെ സ്നേഹംതന്നെയായിരിക്കുന്ന ദൈവത്തെ വിശ്വാസികൾ നമ്മിൽക്കൂടി ദർശിക്കുന്നതു്. മനുഷ്യരെ സ്നേഹിക്കുന്ന ദൈവഹൃദയത്തിന്റെ ഭാഷ സംസാരിക്കുവാൻ നമ്മുടെ അധരങ്ങൾക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, വളരെ ചുരുക്കമായിട്ടേ ദൈവവുമായി നാം സംഭോഷിച്ചിട്ടുള്ളൂ. അതുതന്നെയും ആത്മാർത്ഥമായ സ്നേഹത്തോടുകൂടിയല്ലായിരുന്നു.

സമുദായത്തിന്റെ സഹതാപജനകമായ അധഃപതനത്തിന്റെ ഹേതു മുഴുവനും രാഷ്ട്രത്തിന്മേൽ നാം ആരോപിക്കുന്നതെന്തിനാണ്? നല്ല ബൂർഷ്വാസിയും, ഉന്മേഷവും, സേവനസന്നദ്ധതയും, ത്രാണിയും, സർവ്വോപരി പ. കുർബ്ബാനയുടെമേൽ ഗാഢമായ സ്നേഹവുമുള്ള വൈദികരുടെ സാന്നിദ്ധ്യം ക്രിസ്തീയ ജീവിതത്തിന്റെ കണിക പോലുമില്ലാതിരുന്ന ഇടവകകളിൽ വരുത്തിയിട്ടുള്ള വിസ്മയനീയ പരിവർത്തനങ്ങൾ നമ്മുടെ കണ്ണാലെ കണ്ടിട്ടുള്ളവരാണല്ലോ. ഈ വൈദികർ ശക്തിയുടെ കേന്ദ്രത്തിൽനിന്നും ശക്തിയെ വലിച്ചെടുത്തിരുന്നു. പിശാചിന്റെ ദൂതന്മാർ അവക്കെതിരായി ശക്തിയായി പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നു. പിശാചുക്കളെല്ലാം സംഘടിച്ചു ശ്രമി

ച്ചാൽപ്പോലും തകക്കാൻ പാടില്ലാത്തവിധം അത്ര അജയ്യമായ ആ യുധങ്ങളെ അവർ സക്രാരിയുടെ തീച്ചൂളയിൽവെച്ചു വാത്തെടുത്തിരുന്നു. നിഷ്ക്രൈവരാൽ ഇത്തരം വൈദികരുടെ എണ്ണം വളരെ പരിമിതമാണു്.

അൾത്താരയുടെ മുമ്പാകെ അവർ കഴിക്കുന്ന ധ്യാനം ഫല ശൂന്യമല്ല. "വരപ്രസാദം കിട്ടുവാനുള്ള മാർഗ്ഗം പ്രാർത്ഥനയാകുന്നു. സ്വർഗ്ഗത്തിൽനിന്നു നമുക്കു കിട്ടിയിട്ടുള്ള വരപ്രസാദത്തെ വിഭജിച്ചു കൊടുക്കുന്ന ചാലുകളാകുന്നു പ്രസംഗം. തങ്ങൾ പഠിക്കയും സംഭരിക്കയും പ്രത്യേകിച്ചു് സക്രാരിയുടെ മുമ്പിൽനിന്നു് സമ്പാദിക്കയും ചെയ്തിട്ടുള്ളവയെ ജാതികൾക്കു വിഭജിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിനു് മഹാനായ രാജാവു് തിരഞ്ഞെടുത്തിട്ടുള്ള വിളക്കാകുന്നു സുവിശേഷ പ്രസംഗകന്മാർ" എന്നു് വി. ഫ്രാൻസിസ്സു് അസ്സീസി പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നതിന്റെ അർത്ഥം ശരിക്കു ഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

സൽപ്രവൃത്തികളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഈ തലമുറയിലെ ജനം വെറും പ്രകടനത്തിന്നായിമാത്രം കൂദ്ദാശ സ്വീകരണത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാതെ യഥാവിധി കൂദ്ദാശ സ്വീകരിക്കുന്നവരുടെ എണ്ണം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനു പരിശ്രമിക്കുന്നതായിക്കാണുന്നതാണു് നമ്മുടെ പ്രത്യാശയ്ക്കുള്ള പ്രധാന ഹേതു.

അഞ്ചാം ഭാഗം

ആന്തരികജീവിതം നയിക്കുന്നതിനു പര്യാപ്തമായ ചില തത്വങ്ങളും നിർദ്ദേശങ്ങളും

ഒന്നാം അദ്ധ്യായം

സൽപ്രവൃത്തികളിൽ വ്യാപൃതരായിരിക്കുന്നവർക്ക് ആന്തരംഗജീവിതം സംബന്ധിച്ച ചില നിർദ്ദേശങ്ങൾ

ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം

ഈ പുസ്തകത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള സംഗതികൾ പരമപ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നവയാണ് എന്ന ബോധ്യം വായനക്കാരിൽ ഉണ്ടാകണം എന്നുള്ളതു് ഈ പുസ്തകരചനയ്ക്കുള്ള ഒരുദ്ദേശമാണ്. പക്ഷെ അതു അപ്രധാനമാണ്.

"ഈ തത്വമനുസരിച്ചു ജീവിക്കുവാൻ ഞങ്ങൾ തീരുമാനിക്കുന്നു" എന്നു് വായനക്കാരെക്കൊണ്ടു പ്രതിജ്ഞ ചെയ്യിക്കുക എന്നതാണ് പുസ്തകരചനക്കു പ്രേരകമായിത്തീർന്ന യഥാർത്ഥോദ്ദേശ്യം.

അതുകൊണ്ടാൽ സൽപ്രവൃത്തികളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവരോടും, ഈ പുസ്തകം വായിച്ചിട്ടുള്ള പ്രേഷിതരോടും പ്രത്യേകിച്ചു് വാഷിക മുഴവൻ ധ്യാനാവസരങ്ങളിൽ ഈ പുസ്തകം വായിക്കുന്നവരോടും എനിക്കു പ്രസ്താവിക്കാനുള്ളതു് ഇതുമാത്രമാണ്. "നിന്റെ ആന്തരികജീവിതത്തെ ശക്തിപ്പെടുത്തുന്നതിനു് നിശ്ചിതമായ ഒരു പ്രതിജ്ഞ നീ ചെയ്യുന്നില്ലെങ്കിൽ, ഈ പുസ്തകത്തിലെ ആശയങ്ങൾ നീ അംഗീകരിച്ചതുകൊണ്ടു് യാതൊരു പ്രയോജനവും ഇല്ല." വാഷിക മുഴവൻ ധ്യാനാവസരങ്ങളിൽ ഈ പുസ്തകം ഉപയോഗിക്കുന്നവരിൽ അന്തരംഗജീവിതം നയിക്കുന്നതിനുള്ള അഭിനിവേശം അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുന്നതിനും തദ്വാരാ അവർ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സൽപ്ര

സ്ഥാനങ്ങൾ കൂടുതൽ ഫലദായകമാകുന്നതിനും ഇടയാകണം എന്നുള്ളതാണ് ഈ അഞ്ചാം ഭാഗത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം.

1. ബോദ്ധ്യങ്ങൾ (Convictions)

നമ്മുടെ തീക്ഷ്ണതയോട് നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ പ്രവൃത്തികളെ ഏതുവിധം നാം സംയോജിപ്പിക്കുമോ ആവിധമായിരിക്കും നമ്മുടെ തീക്ഷ്ണത ഫലപ്രദമായിത്തീരുന്നത്.

നമ്മുടെ കർത്താവാകുന്ന പ്രധാന പ്രവർത്തകൻ. നാം അവിടത്തെ ഉപകരണങ്ങൾ മാത്രമാകുന്നു.

സ്വശക്തിയിൽമാത്രം ആശ്രയിക്കുന്ന ഒരാളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ നമ്മുടെ കർത്താവു ആശീർവ്വദിക്കയില്ല.

സ്വാഭാവിക പ്രചോദനങ്ങൾക്കനുസരണമായിമാത്രം നടത്തപ്പെടുന്ന പ്രവർത്തനങ്ങളെ നമ്മുടെ കർത്താവു ആശീർവ്വദിക്കയില്ല.

ദൈവസ്നേഹത്തിനു പകരം സ്വാർത്ഥസ്നേഹത്താൽ മാത്രം നടത്തപ്പെടുന്ന പ്രവർത്തനങ്ങളെ നമ്മുടെ കർത്താവു ആശീർവ്വദിക്കയില്ല.

ദൈവം ആവശ്യപ്പെടുന്ന ജോലി ചെയ്യാതിരിക്കുന്ന മനുഷ്യനു ഭൂരിതം.

ഈ ജോലി ഞാൻ ചെയ്യണം എന്നുള്ളതു് ദൈവതിരുമനസ്സാണു് എന്ന ബോധ്യം കൂടാതെ പ്രസ്തുത ജോലിയിൽ ഏർപ്പെടുന്നവനു ഭൂരിതം.

താൻ ചെയ്യുന്ന ജോലി ദൈവത്തിൽ ആശ്രയിക്കാതെ ചെയ്തുകൊണ്ടു പോകുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവനു ഭൂരിതം.

അന്തരംഗജീവിതാഭ്യാസം നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടുപോകുന്നതിനോ പുനരാരംഭിക്കുന്നതിനോ ആവശ്യമുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ അവലംബിക്കാതെ സൽപ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുന്ന മനുഷ്യനു ഭൂരിതം. കർമ്മോദ്ധുക്തജീവിതംകൊണ്ടു് അന്തരംഗജീവിതത്തിനു കോട്ടംതട്ടാതിരിക്കത്തക്കവിധം രണ്ടിനേയും തമ്മിൽ ബന്ധിച്ചു് നിയന്ത്രിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്നതിനു അറിയാൻ പാടില്ലാത്ത മനുഷ്യനു ഭൂരിതം.

2. തത്വങ്ങൾ (Principles)

ഒന്നാം തത്വം സ്വാഭാവികമായ ആസക്തികൊണ്ടുമാത്രം സൽപ്രവൃത്തികളിൽ നാം ഏർപ്പെടരുതു്. ദൈവത്തിന്റെ കൃപാവരത്താൽ നിവേശിതരായതുകൊണ്ടും ഈ പ്രവൃത്തിയിലേർപ്പെടണമെന്നുള്ളതാണു് ദൈവതിരുമനസ്സു് എന്നു അറിയുന്നതുകൊണ്ടും മാത്രം

മാണോ നിർദ്ദിഷ്ട പ്രവൃത്തിയിലേപ്പെട്ടന്നതു് എന്ന ഖണ്ഡിതമായ ബോദ്ധ്യം ഉണ്ടാകുന്നതിനുവേണ്ടി ദൈവത്തോടു ആലോചിക്കുക.

രണ്ടാം തത്വം: ജോലിയിൽ അമിതമായി നിമഗ്നനായി ദീർഘനാൾ കഴിക്കുന്നതു് അവിവേകവും അപകടകരവുമാകുന്നു. എന്തെന്നാൽ അപ്പോൾ അന്തരംഗജീവിതാഭ്യസനത്തിനു അത്യന്താപേക്ഷിതങ്ങളായ സൽകൃത്യങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിനു ആത്മാവിനു സാധിക്കാതെവരും. ഇങ്ങനെ സംഭവിക്കുന്നപക്ഷം "അതു് നിന്നിൽനിന്നും ചുഴന്നെടുത്തു് എറിഞ്ഞുകളയുക" (മത്തായി V. 29) എന്ന ദിവ്യരക്ഷകന്റെ കല്പന നിറവേറേണ്ട സമയം ആസന്നമായി എന്നു ധരിച്ചുകൊള്ളുക. എത്രതന്നെ പരിശുദ്ധമായ പ്രവൃത്തികളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവനായാലും ശരി പ്രത്യേകിച്ചു് വൈദികരും സന്യാസികളും ഈ കല്പന ശരിവരെ നിറവേറ്റുകതന്നെ വേണം.

മൂന്നാം തത്വം: നല്ല ബുദ്ധിയും, വിശുദ്ധിയും, പരിജ്ഞാനവും ഉള്ള വൈദികന്റെ ഉപദേശാനുസരണം ഒരു സമയവിവരപ്പട്ടിക തയ്യാറാക്കുകയും വളരെ കൃത്യനിഷ്ഠയോടുകൂടി അതു അനുസരിക്കുകയും വേണം. അപ്പോൾ അമിതമായി ബാഹ്യപ്രവൃത്തികളിൽ ഏർപ്പെടുന്നതിൽനിന്നു് നമ്മെത്തന്നെ തടയുവാൻ നമുക്കു സാധിക്കും.

നാലാം തത്വം: സ്വന്ത ഗുണത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചും മറവുള്ളവരുടെ നന്മയെ കാംക്ഷിച്ചും എല്ലാറ്റിലും ഉപരിയായി അന്തരംഗജീവിതം നയിക്കണം. എത്രകണ്ടു കൂടുതലായി ഒരുവനു് ബാഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങളിലേപ്പെട്ടുവാനുണ്ടോ അത്രകണ്ടു കൂടുതലായി അവൻ ആന്തരികജീവിതം നയിക്കണം. ആകയാൽ ആന്തരികജീവിതത്തിന്മേൽ വലുതായ ആഗ്രഹം നമ്മിലുളവാക്കണം. മാത്രമല്ല ഈ ആഗ്രഹം വെറും വ്യാമോഹമായിത്തീരാതിരിക്കാൻ നാം പരിശ്രമിക്കണം, അല്ലെങ്കിൽ പിശാചിനു് തന്റെ മിരട്ടുവിദ്യയിൽ നാം അകപ്പെടത്തക്കവണ്ണം നമ്മെ സാമർത്ഥ്യപൂർവ്വം ഭ്രമിപ്പിക്കുന്നതിനു സാധിക്കും.

അഞ്ചാം തത്വം: ചിലപ്പോൾ അവിചാരിതമായി, എന്നാൽ ദൈവപരിപാലനയാൽത്തന്നെ അത്യധികമായ ജോലിത്തിരക്കിൽ ഒരു ആത്മാവു് അകപ്പെട്ടുപോയി എന്നു വിചാരിക്കുക. ഈ ജോലിത്തിരക്കുനിമിത്തം തന്റെ ഭക്താനുഷ്ഠാനങ്ങൾ നിറവേറ്റുന്നതിനു അവനു അസാദ്ധ്യമായിത്തീരുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള അവസരങ്ങളിൽ യഥാർത്ഥത്തിലുള്ള തീക്ഷ്ണത അവനുണ്ടോ എന്നു

റിയുന്നതിന് പ്രമാദരഹിതമായ ഒരു മാനദണ്ഡമുണ്ട്. അതു് ആന്തരികജീവിതം നയിക്കുന്നതിനു യഥാർത്ഥമായ ആഗ്രഹം അവനുണ്ടോ? അതിന്റെ കാതലായ അനുഷ്ഠാനങ്ങൾക്കു നിശ്ചിക്കുന്ന അവസരങ്ങൾ ഉത്സാഹത്തോടുകൂടി ഫലിപ്പിക്കുന്നുണ്ടോ? എന്നു പരിശോധിച്ചാൽ മതി. ഈ ചോദ്യങ്ങൾക്കു തൃപ്തികരമായ മറുപടി കിട്ടുമെങ്കിൽ ആത്മാവിനു സമാധാനത്തോടുകൂടി ഇരിക്കാം. മാത്രമല്ല, പ്രത്യേക വരപ്രസാദം അതിനു ധാരാളമായിട്ടു് ലഭിക്കുമെന്നു സുദൃഢം പ്രതീക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യാം. ദൈവം അവക്കു പ്രത്യേകമായ വരപ്രസാദം നീക്കിവെക്കുന്നു. സുകൃതജീവിതത്തിൽ അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിക്കുന്നതിനു മതിയായ ശക്തി അവിടെനിന്നും അതിനു ലഭിക്കുകയും ചെയ്യും.

<u>ആറാംതത്ത്വം</u> ബാഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവനു് ബോധനിയന്ത്രണം പാലിക്കുന്നതിനും വരപ്രസാദത്തോടു് വിശ്വസ്തനായിരിക്കുന്നതിനും സാധിക്കാത്തിടത്തോളം കാലം അവൻ അന്തരംഗജീവിതാഭ്യസനത്തിൽ തൃപ്തികരമായി അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിച്ചിട്ടില്ല. ബോധനിയന്ത്രണം അത്യന്താപേക്ഷിതമാണു്. അതിനു ബുദ്ധിയെ ക്രമാധികമായി ക്ലേശിപ്പിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. ബാഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുമ്പോൾ നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ അധീനതയിൽത്തന്നെയാണോ നാം വർത്തിക്കുന്നതെന്നു ഇടക്കിടെ ഒന്നു നോക്കിയാൽ മാത്രം മതി. ഈ നോട്ടം ഹൃദയത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്നതായിരിക്കണം. അതു് നമ്മെ മുഴുവനും, സൂക്ഷ്മമായും കൂലങ്കഷമായും, കൃത്യമായും പരിശോധിക്കുന്നവയായിരിക്കണം.

<u>ചില പ്രായോഗിക നിർദ്ദേശങ്ങൾ:</u> മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ച സമയവിവരപ്പട്ടികയും, അതു് എല്ലാ ദിവസവും കൃത്യമായി അനുഷ്ഠിച്ചുകൊള്ളാമെന്നുള്ള ദൃഢപ്രതിജ്ഞയും, പ്രത്യേകിച്ചു് രാവിലെ നിശ്ചിതസമയത്തുതന്നെ ഉറക്കത്തിൽനിന്നുണർന്നുകൊള്ളാമെന്നുള്ള നിശ്ചയും കൂടാതെ അന്തരംഗജീവിതം നയിക്കുക അസാധ്യമാണെന്നു് നിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ഗാഢമായിപ്പതിയട്ടെ.

2. അന്തരംഗജീവിതത്തിന്റെ അധിഷ്ഠാനവും അവശ്യഘടകവും കാലത്തെ ധ്യാനമാണെന്നു ധരിക്കുക. വി. ത്രേസ്യാ പറയുന്നു: "എന്തു തന്നെ സംഭവിച്ചാലും ശരി, അന്നദിനം രാവിലെ അരമണിക്കൂർ സമയം ധ്യാനത്തിനു ചിലവഴിക്കുന്നതാണെന്നു ദൃഢപ്രതിജ്ഞ ചെയ്യുന്നവൻ സുകൃതപാതയിൽ പ്രകൃതിവഴി

പോയിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു." ധ്യാനം കഴിച്ചില്ലെങ്കിൽ ദിവസം മുഴുവൻ മന്ദതയിൽത്തന്നെ കഴിക്കും.

3. കുമ്പസാരം, ദിവ്യകാരുണ്യ സ്വീകരണം, കാനോൻ ജപം, തിരുക്കർമ്മാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ മുതലായവ എത്രകണ്ടു കൂടുതലായ വിശ്വാസത്തോടും, തീക്ഷ്ണതയോടുംകൂടി ചെയ്യുന്നുവോ അത്രയ്ക്കു അവ അന്തരംഗജീവിതത്തിൽ അനർഘങ്ങളായ നിക്ഷേപങ്ങളായി ഭവിക്കും.

4. പൊതുവും പ്രത്യേകവുമായ ആത്മശോധന, ധ്യാനവും തിരുക്കർമ്മങ്ങളുടെ ചൈതന്യത്തിനനുസരണമായുള്ള ഭക്താനുഷ്ഠാനങ്ങളുംപോലെതന്നെ ബോധനിയന്ത്രണം അഭ്യസിക്കുന്നതിനു നമ്മെ സഹായിക്കുന്നു. ബോധനിയന്ത്രണം വഴിയായിട്ടാകുന്നു നമ്മുടെമേൽത്തന്നെയുള്ള ശ്രദ്ധയും പ്രാർത്ഥനയും തമ്മിൽ സംയോജിപ്പിക്കുവാൻ നമുക്കു സാധിക്കുന്നതു്. "ഉണർന്നിരുന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുവിൻ." (മർക്കോ: XIV.38) തന്റെ ഉള്ളിൽ എന്താണു നടക്കുന്നതെന്നു ആത്മാവു സദാ ശ്രദ്ധിക്കുന്നു. അതേസമയം തന്റെ ഉള്ളിൽ വസിക്കുന്ന പ. ത്രിത്വത്തിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യം അതു് സദാ സ്മരിക്കുന്നു. തന്മൂലം എല്ലാ ആവശ്യങ്ങളിലും പ്രത്യേകിച്ചു ബോധചാഞ്ചല്യത്തിന്റെയോ, ബലഹീനതയുടേയോ അപകടം കാണുന്ന ക്ഷണത്തിൽ ആത്മാവു് നമ്മുടെ കർത്താവിൽ ആശ്രയിക്കുന്നു.

5. ഇതിൽനിന്നും ആത്മീയവിധത്തിലുള്ള കുമ്പസാരവും സുകൃതജപങ്ങളും വഴിയായിട്ടുള്ള അനുസ്മൃതമായ പ്രാർത്ഥനയുടെ ആവശ്യവും വിശദമാകുന്നു. ഏറ്റം വലിയ ജോലിത്തിരക്കിൽപോലും ഇവ നിഷ്പ്രയാസം അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിനു നമുക്കു സാധിക്കും. അതായതു സമയത്തുള്ള ആവശ്യം, സാഹചര്യങ്ങൾ, അപകടങ്ങൾ, വിഷമതകൾ, ക്ഷീണം, ഇച്ഛാഭംഗം മുതലായവ കണക്കിലെടുത്തു് ഇവയനുഷ്ഠിക്കാവുന്നതാകയാൽ ഇവ നമുക്കു മുഷിച്ചിൽ വരുത്തുകയില്ല.

6. അനുദിനം, കുറഞ്ഞപക്ഷം ആഴ്ചയിൽ പല പ്രാവശ്യമെങ്കിലും, വേദപുസ്തക പഠനത്തിനു്—പ്രത്യേകിച്ചു് പുതിയ നിയമം സംബന്ധിച്ചുള്ള ഭക്തിപരമായ പഠനത്തിനു—വൈദികജീവിതത്തിലെ പരിപാടികളിൽ ഒരു പ്രധാനസ്ഥാനമുണ്ടായിരിക്കണം. ഉദാരഹൃദയത്തോടുകൂടിയ ഒരാത്മാവു് അനുദിനം സന്ധ്യയ്ക്കു് ഏതാനും സമയം ജ്ഞാനപുസ്തകം വായിക്കുവാൻ ഒരിക്കലും ഉപേക്ഷ വിചാരിക്കയില്ല. ആദ്ധ്യാത്മിക സത്യങ്ങൾ, വിശ്വാസ

സംഹിതയിലെ തത്വങ്ങൾ മുതലായവ എളുപ്പത്തിൽ നാം മറന്നു പോകുന്നതിനാൽ അവ അനുദിനം നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയുടെ വിഷയീഭവിപ്പിക്കേണ്ടതു് ആവശ്യമാകുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവ ഭക്തിയേയും സാന്മാർഗ്ഗികഫലങ്ങളേയും നമ്മിൽ ഉല്പാദിപ്പിക്കും.

7. ആദ്യന്തരമുള്ള കൃത്യസ്സാരം പരമാർത്ഥമായ ഉത്തമമനസ്സാപേക്ഷയോടും കൂടുതൽ കൂടുതലായ വിശ്വസ്തതയും ദൃഢനിശ്ചയവുമുള്ള പ്രതിജ്ഞയോടും കൂടി കഴിക്കുന്നതിനുള്ള അകന്ന ഒരു ഒരുക്കമായിരിക്കും ബോധനിയന്ത്രണം.

8. വാർഷികമുഴുവൻ ധ്യാനം വളരെ പ്രയോജനകരമാണു്. പക്ഷെ അതുകൊണ്ടുമാത്രം പോരാ. മാസംതോറും ഒരു ദിവസം അല്ലെങ്കിൽ അരദിവസമെങ്കിലും, ആത്മാർത്ഥമായി സ്വന്തം ആത്മാവസ്ഥയെ പരിശോധിക്കുവാനായി വിനിയോഗിക്കേണ്ടതു് പ്രേഷിതവൃത്തിയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവർക്കു് അത്യന്താപേക്ഷിതമാണു്.

രണ്ടാം അദ്ധ്യായം

ധ്യാനം അന്തരംഗജീവിതത്തിന്റെയും തദ്വാരാ പ്രേഷിതവൃത്തിയുടെയും അവശ്യഘടകമാകുന്നു

ആത്മാർത്ഥമായ ആഗ്രഹം

അന്തരംഗജീവിതം നയിക്കുന്നതിനു ഒരു പുസ്തകം ശ്രുതിയിൽ വായിച്ചുതീർന്നാലുടനെയുള്ള ആഗ്രഹം, ഒരു ഫലവും പുറപ്പെടുവിക്കയില്ല.

ഈ ആഗ്രഹം കൃത്യവും തീക്ഷ്ണവും പ്രായോഗികവുമായ ഒരു പ്രതിജ്ഞയായി രൂപാന്തരപ്പെടണം.

പ്രേഷിതവൃത്തിയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന വളരെപ്പേർ, അന്തരംഗജീവിതം നയിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു പരിപാടി തയ്യാറാക്കുന്ന

തിനു ചില പൊതുനിർദ്ദേശങ്ങൾ നല്കി സഹായിക്കണമെന്ന് എനോടാവശ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇതിനു മറുപടി പറയുന്നതിനു് ഈ പുസ്തകത്തിനു് ഒരു അനുബന്ധം ചേർക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

അങ്ങനെ ചെയ്യുവാൻതന്നെ ഞാൻ തീരുമാനിക്കുന്നു. അനുദിനം രാവിലെ ഏതാനും സമയം ധ്യാനത്തിനു് ചിലവഴിക്കാമെന്നു ദൃഢപ്രതിജ്ഞ ചെയ്യാതെ പ്രേഷിതവൃത്തിയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന വൈദികനും അത്മേനിക്കും ഇതിനുപരി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ യാതൊരു പ്രയോജനവും സിദ്ധിക്കയില്ല. ഇതിനുംപുറമെ അന്തരംഗജീവിതത്തിൽ അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന വൈദികൻ ബ്രോധനിയന്ത്രണം പാലിക്കുകയും തിരുസ്സഭയുടെ തിരുക്കർമ്മങ്ങൾക്കനുയോജ്യമായ ഭക്തകൃത്യങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കുകയും വേണം.

മുകളിൽ പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ട ഓരോ സംഗതിയും സംബന്ധിച്ചു് ഓരോരുത്തരും വ്യക്തിപരമായി ഓരോ പ്രതിജ്ഞ ചെയ്യണം.

ധ്യാനിക്കേണ്ട വിധത്തെപ്പറ്റി പുതിയ രീതിയൊന്നും നിർദ്ദേശിക്കണമെന്നു ഞാൻ കരുതുന്നില്ല. ഏറ്റം വിശിഷ്ടമായ രീതികളുടെ സാരാംശം എന്താണെന്നു കാണിക്കുവാനേ ഞാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നുള്ളൂ.

ധ്യാനത്തെപ്പറ്റിയുള്ള പ്രതിജ്ഞ

"ഓരോദിനം രാവിലെ ഏതാനും സമയം ധ്യാനത്തിനു ചിലവഴിക്കുന്നതാണെന്നു ഞാൻ പ്രതിജ്ഞചെയ്യുന്നു. ഈ പ്രതിജ്ഞ വിശ്വസ്തതയോടെ ഞാൻ പാലിക്കുന്നതാണു്."

1. ഈ വിശ്വസ്തത അത്യന്താപേക്ഷിതമാണോ?

ഒരു വൈദികനെന്ന നിലയിൽ ഞാൻ തുടക്കംമുതൽ സ്വീകരിച്ച അവസരത്തിൽ 'പുരോഹിതൻ മറ്റൊരു മിശിഹാ ആകുന്നു' എന്ന ഗൗരവമായ വാക്കുകൾ കേട്ടതാണു്. ഈശോയോടുകൂടി പ്രത്യക്ഷവിധത്തിൽ ഞാൻ ജീവിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ അവിടുത്തെ ദിവ്യഹൃദയത്തിനനുരൂപനായ ഒരു വൈദികനാകയില്ല, ഒരു വൈദികന്റെ ആത്മാവു് എനിക്കുണ്ടാകയില്ല എന്നു ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയതാണു്. ഒരു വൈദികനെന്ന നിലയിൽ

ഈശോയുമായി ഗാഢമായ സ്നേഹബന്ധത്തിൽ ഞാൻ ജീവിക്കേണ്ടതാണു്. ഈശോ ഇതു് എന്നിൽനിന്നും പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു. "ഞാൻ ഇനി നിങ്ങളെ ദാസന്മാർ എന്നു വിളിക്കയില്ല. തന്റെ യജമാനൻ ചെയ്യുന്നതെന്തെന്നു് ദാസൻ അറിയുന്നില്ലല്ലോ. എന്നാൽ എന്റെ പിതാവിൽനിന്നു കേട്ടതെല്ലാം നിങ്ങളെ ഞാനറിയിച്ചതുകൊണ്ടു് എന്റെ സ്നേഹിതന്മാർ എന്നു നിങ്ങളെ ഞാൻ വിളിച്ചിരിക്കുന്നു." (യോഹ. XV. 51)

എതുകൊണ്ടു ഈശോ എന്റെ ബുദ്ധിയുടേയും, അന്തരികവും ബാഹ്യവുമായ പ്രവൃത്തികളുടേയും പ്രകാശവും, എന്റെ ഹൃദയത്തിന്റെ ആശാബന്ധങ്ങളെ നയിക്കുന്ന സ്നേഹവും, എന്റെ വിഷമതകളിലും പോരാട്ടങ്ങളിലും ജോലിയിലും എന്റെ ശക്തിയും, ദൈവത്തിന്റെചൈതന്യത്തിൽ എന്നെ പങ്കുകാരനാക്കുന്ന അഭൗമ ജീവന്റെ അപ്പവും ആയിത്തീരുന്നുവോ, അതുകൊണ്ടും ഈശോയോടുകൂടിയുള്ള എന്റെ ജീവിതം അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിക്കും. ഈശോയാകുന്നു എന്റെ മൂലകാരണം, എന്റെ ജീവിതലക്ഷ്യം. ഈ ലക്ഷ്യം പ്രാപിക്കുവാനുള്ള മാർഗ്ഗവും ഈശോ തന്നെ.

വിശ്വസ്തതയോടുകൂടി ധ്യാനം കഴിക്കുന്നതുകൊണ്ടുമാത്രമേ ഈശോയോടുകൂടി വസിക്കുന്നതിനു നമുക്കു സാധിക്കയുള്ളൂ. ധ്യാനം കൂടാതെ ഇതു പ്രാപിക്കുവാനോ നിലനിർത്തുവാനോ അസാദ്ധ്യം തന്നെ.

ഞാൻ അവിടുത്തെ സ്നേഹത്തിൽ വസിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഈശോ ഈ മാർഗ്ഗം എനിക്കു ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുതരുന്നു. ഇതിനെ നിഷേധിച്ചുകൊണ്ടു് അവിടുത്തെ ഹൃദയത്തെ മുറിപ്പെടുത്തുവാൻ ഞാൻ തുനിയുന്നെങ്കിൽ എത്ര മഹാധിക്കാരമായിരിക്കും അതു്.

അനുദിനധ്യാനത്തിന്റെ ആവശ്യകതയെ തെളിയിക്കുന്നതിനു് നിവർത്തനരൂപത്തിലുള്ളതാണെങ്കിലും, വളരെ പ്രധാനമായ ഒരു ന്യായംകൂടി പറവാനുണ്ടു്. അതായതു് ലോകമായിട്ടുള്ള ബന്ധം, എന്റെ ചില കടമകളുടെ നിർവ്വഹണം, എന്റെ ബലഹീനത ഇവയിൽനിന്നു സ്വാഭാവികമായുണ്ടാകാവുന്ന അപകടങ്ങളെ പ്രതിരോധിക്കുവാൻ അനുദിനധ്യാനത്തിനു ശക്തിയുണ്ടെന്നാണു് ദൈവപരിപാലനയുടെ നിശ്ചയം.

ഞാൻ ധ്യാനം കഴിക്കുന്നെങ്കിൽ, ശത്രുവിന്റെ അമ്പുകൾക്കു തുളച്ചുകയറുവാൻ പാടില്ലാത്ത ഉരുക്കുകൊണ്ടുള്ള ഒരു കവചം ധരിച്ചാലെന്നതുപോലെയായിരിക്കും എന്റെ സ്ഥിതി. എന്നാൽ ഞാൻ ധ്യാനം കഴിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ ഈ അമ്പുകൾ എന്നിൽ തുളച്ചു

കയറുകതന്നെ ചെയ്യും. തൽഫലമായി എന്റെ അശ്രദ്ധനിമിത്തം വന്നുപോയിട്ടുള്ളതും ഇനിയും എന്റെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടാത്തതുമായ അനേകം കുറ്റങ്ങൾ എനിക്കെതിരായി ആരോപിക്കപ്പെട്ടേം.

"ലോകകാര്യങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന വൈദികൻ ധ്യാനിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ അവന്റെ നിത്യരക്ഷ അപകടത്തിൽ" എന്നാണ് ഭക്തനും, പണ്ഡിതനും, വിവേകിയും, വൈദികർക്കുവേണ്ടിയുള്ള ധ്യാനം നടത്തുന്നതിൽ സുപ്രസിദ്ധനുമായ ഫാദർ ഡെർസുമോ അസന്ദിഗ്ദ്ധമായി പ്രസ്താവിക്കുന്നത്.

കർദ്ദിനാൾ ലാവിജെർ (Cardinal Lavigerie) പ്രസ്താവിക്കുന്നു: "ഒരു പ്രേഷിതനു് വിശുദ്ധിയുടെയും ക്രമേണയുള്ള അധഃപതനത്തിന്റെയും മദ്ധ്യേ ഒരു സ്ഥാനമില്ല. വിശുദ്ധി പ്രാപിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ, അനുദിനധ്യാനം വഴിയായി വിശുദ്ധി പ്രാപിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുകയും ശ്രമിക്കുകയും വേണം."

പ. ആത്മാവിനാൽ നിവേശിതനായ സങ്കീർത്തനകർത്താവു പ്രസ്താവിക്കുന്ന വാക്യങ്ങൾ ഓരോ വൈദികനും തന്റെ ധ്യാനത്തെപ്പറ്റി പറയാവുന്നതാണ്. "അങ്ങേ പ്രമാണത്തെപ്പറ്റി ഞാൻ ധ്യാനിക്കാതിരുന്നു എങ്കിൽ അപ്പോൾ എന്റെ ഹീനതയിൽ ഞാൻ നശിച്ചുപോയേനെ." നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ ചൈതന്യം തന്നിലുളവാക്കുന്നതിനു ഈ നിയമം ഓരോ വൈദികനേയും നിബ്ബന്ധിക്കുന്നു. വൈദികന്റെ വിലയും നിലയും അവന്റെ ധ്യാനത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കും. രണ്ടുതരം വൈദികരുണ്ട്.

1. യാതൊരു കാരണവശാലും ധ്യാനം മാറ്റിവെക്കുകയില്ലെന്നു ദൃഢപ്രതിജ്ഞ ചെയ്തിട്ടുള്ള വൈദികരുണ്ട്. ഉപചാരം, ജോലിത്തിരക്കു തുടങ്ങി യാതൊന്നും അവരെ ഈ പ്രതിജ്ഞാനിർവ്വഹണത്തിൽ നിന്നു് പിന്തിരിപ്പിക്കയില്ല. തീരെ നിവർത്തിയില്ലാതെ വരുന്ന അപൂർവ്വം ചില അവസരങ്ങളിൽമാത്രമേ അവർ ധ്യാനം മാറ്റിവെക്കുകയുള്ളൂ. അതും അടുത്തദിവസം രാവിലെയുള്ള ധ്യാനസമയംവരെ മാത്രമേ മാറ്റുകയുള്ളൂ. പക്ഷെ ധ്യാനം മാറ്റിവെക്കുകമാത്രമേയുള്ളൂ, ഉപേക്ഷിക്കുകയില്ല.

ധ്യാനത്തിൽനിന്നു് നിശ്ചിതഫലം സിദ്ധിക്കണമെന്നു് ആഗ്രഹിക്കുന്നവരാണു് ഈ നല്ല വൈദികർ. കുർബ്ബാന കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള ഉപകാരസ്മരണ, ഏതെങ്കിലും തരത്തിലുള്ള ജ്ഞാനവായന, അതിലുപരി പ്രസംഗം തയ്യാറാക്കൽ ഇവ ഇവർ ധ്യാനമായിട്ടു പരിഗണിക്കയില്ല. ധ്യാനം ഇവർ വേറെതന്നെ കഴിക്കും.

ഇവർ യഥാർത്ഥത്തിൽ ആഗ്രഹത്താലെ വിഷ്ടിയുടെ സ്ഥിതിയിലാണ്. ഈ മനസ്ഥിതിയിൽ അവർ നിലനില്ക്കുന്നിടത്തോളം കാലം അവരുടെ ആത്മരക്ഷ ഏതാണ്ട് സുരക്ഷിതമാണ്.

2. ധ്യാനം മുടക്കാതെ കഴിക്കാമെന്നു മനസ്സില്ലാമനസ്സോടെ പ്രതിജ്ഞചെയ്തിട്ടുള്ള ചില വൈദികരുണ്ട്. ഇവരാണ് രണ്ടാം തരക്കാർ. ഇവർ പലപ്പോഴും ധ്യാനം മാറ്റിവെക്കുന്നു. തന്നിമിത്തം എളുപ്പത്തിൽ അതു ഉപേക്ഷിക്കയും ചെയ്യുന്നു; അതിന്റെ ഉദ്ദേശം സത്യമിന്നാമായി വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നു. അതിൽ നിന്നു ഫലം കിട്ടുന്നതിനു ആത്മാർത്ഥമായി യത്നിക്കുന്നില്ല.

ഇതിന്റെ ഫലമെന്താണ്? മരണകരമായ മന്ദത, ആകർഷകങ്ങളായ വ്യാമോഹങ്ങൾ, നിർജ്ജീവമായതോ തെറ്റായതോ ആയ മനഃസാക്ഷി.....അവർ നാശത്തിലേയ്ക്കു വേഗം പായുന്നു.

ഇതിൽ ഏതുതരത്തിൽപ്പെട്ടതിനാണു ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നതു്. ഏതു തിരഞ്ഞെടുക്കണമെന്നു ഞാൻ സംശയിക്കുന്നുവെങ്കിൽ എന്റെ മുഴുവൻ ധ്യാനം ഒരു പരാജയമായിപ്പോയി.

ധ്യാനം ഉപേക്ഷിക്കുന്ന പ്രേഷിതന്റെ സ്ഥിതി

സൽകൃത്യങ്ങളെല്ലാം പരസ്പരം ബന്ധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കാലത്തെ ധ്യാനം ഞാനുപേക്ഷിക്കണമെങ്കിൽ, കുമ്പസാരവും അന്നത്തെ കുമ്പസാരകീർത്തനവും വ്യക്തിപരമായി ഫലശൂന്യമായിത്തീരുന്നു, ഒരുപക്ഷെ അതു് പാപംതന്നെ ആയിത്തീരുവാനും ഇടയുണ്ട്. ക്ഷീണിച്ചു, യന്ത്രം നടക്കുന്നതുപോലെ ജപിക്കുന്ന കാനോൻ ജപം ഒരിക്കലും തീക്ഷ്ണതയോടുകൂടിയതായിരിക്കയില്ല, തിരുക്കർമ്മ ജീവിതത്തിന്റെ ആനന്ദകരമായ ഒരു പ്രകടനമായിരിക്കയില്ല. എന്റെ മേൽത്തന്നെ ശ്രദ്ധയും ജാഗ്രതയും ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല, തന്മൂലം സുകൃതജപങ്ങൾ ചൊല്ലുകയില്ല. കഷ്ടമേ! ജ്ഞാനപുസ്തകങ്ങൾ വായിക്കയില്ല. എന്റെ പ്രേഷിതവേല ഒന്നിനൊന്നു പരാജയമടഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കും. ആത്മാർത്ഥതയോടുകൂടി സ്വന്തം കുറവുകളെ പരിശോധിക്കയില്ല. ഒരിക്കലും പ്രത്യേകാത്മശോധന ചെയ്യുകയില്ല. പതിവുള്ള ഒരു ചടങ്ങുപോലെ കുമ്പസ്സാരം കഴിക്കുന്നു. അപ്പോൾ മനസ്താപം ഉണ്ടോ എന്നുള്ളതു് വളരെ സംശയിക്കണം. തുടർന്നുവരുന്നതു് ദൈവനിന്ദ.

പ്രത്യാക്രമണശക്തി കുറഞ്ഞു കുറഞ്ഞു വരുന്ന കോട്ട വലിയ ഒരു സൈന്യത്തിന്റെ ആക്രമണത്തിനു വിധേയമാകുന്നു. ആദ്യം

മതിലുകളിൽ വിടവുകൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു, അചിരേണ പരി പൂർണ്ണ നാശവും.

2. എന്റെ ധ്യാനം എന്തായിരിക്കണം?

മനസ്സ് ദൈവത്തിലേക്കുയരണം. വി. തോമസ്സ് പറയുന്നു: "ഉയർത്തുക എന്നു പറയുന്നത് മനസ്സിന്റെ പ്രവൃത്തിയാകയാൽ അതു കേവലം ചിന്താപരമല്ല (Speculative) പ്രവൃത്തിപ്രധാന മാണ് (Practical). ഇച്ഛാശക്തി (Will) യുടെ പല പ്രവൃത്തികളും അവിടെ ആവശ്യമാണ്. ആകയാൽ ധ്യാനം എന്നതു അജ്ഞാനമേറിയ ഒരു ജോലിയാണ്, പ്രത്യേകിച്ചു ആരംഭക്കാർക്ക്, എന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. ദൈവത്തിനു യോജിക്കാത്ത എല്ലാറ്റിൽനിന്നും സ്വയം അകറ്റുക, അരമണിക്കൂർ സമയത്തേക്ക് ശ്രദ്ധമുഴുവനും ദൈവത്തിൽ കേന്ദ്രീകരിക്കുക, സുകൃതം അഭ്യസിക്കുന്നതിനു നവംനവങ്ങളായ പരിശ്രമങ്ങളും തുടർച്ചയായി ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുക, മുതലായവ പ്രാരംഭക്കാരെ വല്ലാതെ ക്ഷീണിപ്പിക്കുകതന്നെ ചെയ്യും. പക്ഷെ, ഉദാരമായ ഹൃദയത്തോടുകൂടി അതു ചെയ്യുവാൻതന്നെ ഇതാ ഞാൻ തീരുമാനിക്കുന്നു." വി. തേരസ്സാ പറയുന്നു: "ദൈവം തന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നു എന്നു് ആത്മാവു് അറിയുന്നു. ഈ ദൈവത്തോടു ഒരു സ്നേഹിതനോടെന്നപോലെ ഹൃദയത്തോടു ഹൃദയമായി സംസാരിക്കുന്നതാകുന്നു ധ്യാനം."

ഹൃദയംകൊണ്ടുള്ള സംഭാഷണം: ഹൃദയപൂർവ്വം ദൈവത്തോടു സംഭാഷിക്കുന്നതിനു എനിക്കുള്ള ആവശ്യകതയെ എന്നെ മനസ്സിലാക്കിയതു് ദൈവമാകുന്നു; അതിനെ ആകർഷണീയമാക്കിയതും അതു് എന്റെ ചുമതലയാക്കിയതും ദൈവംതന്നെ. ഈ ദൈവം ഇപ്രകാരമുള്ള സംഭാഷണം എനിക്കു സുഗമമാക്കിത്തരികയില്ലെന്നു വിചാരിക്കുന്നതു് ഉഷ്ടതയല്ലയോ? ഈ സംഭാഷണം കൂടെനാളത്തേക്കു ഞാനുപേക്ഷിച്ചാൽത്തന്നെയും സ്നേഹത്തോടുകൂടി നമ്മുടെ കർത്താവു് അതിനു എന്നെ വീണ്ടും ക്ഷണിക്കുന്നു; വിശ്വാസം, ശരണം, സ്നേഹം, ഇവ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിനു് പ്രത്യക്ഷ സഹായം അവിടുന്നു വാഗ്ദാനം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നു. ബോസ്വെ പറയുന്നതും ധ്യാനം ഈ വിധത്തിലായിരിക്കണമെന്നാണ്.

മുടിയനായ പുത്രനെ ക്ഷണിക്കുന്ന പിതാവിന്റെ സ്വരം ഞാൻ നിരസിക്കണമോ? അടുത്തുചെന്നു് തന്റെ വാക്കുകൾ ശ്രവിക്കുന്നതിനും മകനെപ്പോലെ തന്നോടു സംസാരിക്കുന്നതിനും എന്റെ

ഹൃദയം തുറന്നു തന്നെ കാണിക്കുന്നതിനും, തന്റെ ഹൃദയത്തിന്റെ അടികളെ ശ്രവിക്കുന്നതിനും ഉള്ള പിതാവിന്റെ ക്ഷണം ഞാൻ നിരസിക്കണമോ?

ശിശുസഹജമായ സംഭാഷണം: അകൃത്രിമമായി ഞാൻ പെരുമാറും. മന്ദനും, പാപിയും അഴിമതിക്കാരനുമായ ഒരു പുത്രനെപ്പോലെ, അല്ലെങ്കിൽ സ്നേഹത്താൽ ഉജ്ജ്വലിക്കുന്ന ഒരു മകനെപ്പോലെ ഞാൻ ദൈവത്തോടു സംഭാഷിക്കും.

പ്രായോഗിക സംഭാഷണം: കൊല്ലൻ ഇരുമ്പു തീയിലിടുന്നതു് അതു് ചൂടാക്കി പഴുപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയല്ല. പ്രത്യുത, കൂടംകൊണ്ടു അടിക്കത്തക്കവണ്ണം അതു് മയമുള്ളതായിത്തീരുന്നതിനുവേണ്ടിയാണു്. ഇതുപോലെ ധ്യാനം എന്റെ ബുദ്ധിയെ പ്രകാശിപ്പിക്കയും ഹൃദയത്തിൽ സ്നേഹം ഉജ്ജ്വലിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്തിനായിട്ടു്? അതിനെ വേണ്ടവിധത്തിൽ ആകൃതിപ്പെടുത്തുന്നതിനു്, പഴയ മനുഷ്യനെ എടുത്തുമാറ്റുന്നതിനു് അതായതു് കുറ്റങ്ങളെയും കുറവുകളെയും തീർത്തു് മിശിഹായുടെരൂപം അല്ലെങ്കിൽ സുകൃതങ്ങളാം അതിനെ നൽകുവാൻ, ഹൃദയത്തെ മാറ്റപ്പെടുത്തുവാൻ വേണ്ടിയാകുന്നു.

എന്റെ സംഭാഷണംവഴി ഈശോയുടെ പരിശുദ്ധിവരെ എന്റെ ആത്മാവിനെ ഞാൻ ഉയർത്തണം. എങ്കിൽമാത്രമേ, അവിടുത്തെ മാതൃകയ്ക്കനുസരണം എന്റെ ആത്മാവിനെ രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുവാൻ അവിടുത്തേയ്ക്കു സാധിക്കയുള്ളൂ. വി. അഗസ്തീനോസ് പറയുന്നു: "എന്റെ നാഥനായ ഈശോ! അതെ അങ്ങു മാത്രം, അങ്ങേയും അനുഗ്രഹവും നിറഞ്ഞതും എന്നാൽ സുരക്ഷാവുമായ അങ്ങേ കരങ്ങളാൽ എന്റെ ഹൃദയത്തെ നിർമ്മിച്ചു് രൂപാന്തരപ്പെടുത്തി."

3. എങ്ങനെയാണു ഞാൻ ധ്യാനിക്കേണ്ടതു്?

പ്രായോഗികമായിരിക്കേണ്ടതിലേക്കു് താഴെ പറയുന്ന ന്യായയുക്തമായ ക്രമം ഞാൻ അനുസരിക്കും. നമ്മുടെ കർത്താവുതന്നെ, എന്നെ ഒരു സത്യം അഥവാ സുകൃതം പഠിപ്പിച്ചാലെന്നപോലെ എന്റെ ബുദ്ധിയെ പ്രത്യുകിച്ചു എന്റെ വിശ്വാസത്തെയും ഹൃദയത്തെയും നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ മുമ്പാകെ ഞാൻ വെക്കും. എന്റെ ആത്മാവു് മാതൃകയായ ഈശോയ്ക്കനുരൂപപ്പെടുന്നതിനുവേണ്ടി രക്ഷിയായ അനുഗ്രഹം എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ഞാൻ ഇളക്കിവിടും. അതിനു വിരുദ്ധമായി എന്നിലുള്ള കുറ്റങ്ങളെക്കുറി

ച്ചു് ഞാൻ പരിത്യജിക്കും. അതിനുള്ള പ്രതിബന്ധങ്ങൾ ഏവയെന്നു് ഞാൻ കണ്ടുപിടിക്കുകയും അവയെ ജയിച്ചടക്കുന്നതാണെന്നു് പ്രതിജ്ഞചെയ്യുകയും ചെയ്യും. എന്നെക്കൊണ്ടു് ഒന്നും സാധിക്കയില്ല എന്ന പൂർണ്ണബോധ്യത്തോടെ വിജയത്തിനാവശ്യമായ വരപ്രസാദം തീക്ഷ്ണമായ പ്രാർത്ഥനവഴി ഞാൻ സമ്പാദിക്കും.

ക്ഷീണിച്ചു നെടുനിശ്വാസം വിട്ടുന്ന യാത്രക്കാരനായ ഞാൻ, എന്റെ ദാഹത്തെ ശമിപ്പിക്കുന്നതിനു ശ്രമിക്കും. അവസാനം ഞാൻ കാണുന്നു (Video). ഞാൻ ഒരുറവകാണുന്നു. പക്ഷെ കിഴക്കോട്ടുക്കായ ഒരു പാറയിൽനിന്നാണു അതു പുറപ്പെടുന്നതു്. എനിക്കു ദാഹിക്കുന്നു (Sitio). എന്റെ യാത്ര തുടരുന്നതിനു് എന്നെ സഹായിക്കാവുന്ന ഈ ശുദ്ധജലം കാണുന്നതോടെ, വിഷമതകളെ അവഗണിച്ചു്, എങ്ങനേയും എന്റെ ദാഹം തീർക്കണമെന്നുള്ള ആശ എന്നിൽ വർദ്ധിക്കുന്നു. ഞാൻ ഇച്ഛിക്കുന്നു (Volo). എങ്ങനെയെങ്കിലും ഈ ഉറവയുടെ പക്കൽ ഞാൻ ചെന്നെത്തും. അതിൽനിന്നു വെള്ളം കോരുന്നതിനു വളരെ അധികം ഞാൻ ബുദ്ധിമുട്ടും. എന്നാൽ ഹാ! എന്റെ ബലഹീനത ഞാൻ സമ്മതിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു .... നിന്നോടുകൂടി ഞാൻ ഇച്ഛിക്കുന്നു (Volotecum) ഒരു മാർഗ്ഗദർശി ഇതാ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. എന്നെ സഹായിക്കുന്നതിനു എന്റെ അപേക്ഷമാത്രം പാർത്തിരിക്കയാണു് അദ്ദേഹം. വിഷമസ്ഥലങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം എന്നെ എടുത്തുകൊണ്ടു പോകുന്നു. ധാരാളമായിട്ടു പാനം ചെയ്തു് എന്റെ ദാഹം വേഗത്തിൽ ഞാൻ ശമിപ്പിക്കും.

ഇങ്ങനെ ഈശോയുടെ ഹൃദയത്തിൽ നിന്നു് ജീവജലമായ വരപ്രസാദം ഒഴുകിവരുന്നു.

രാത്രിയിലെ എന്റെ ജ്ഞാനവായന അന്തരംഗജീവിതത്തിലെ വിലപിടിച്ച ആ ഘടകം, അടുത്തദിവസം ധ്യാനം നന്നായിട്ടു കഴിക്കുന്നതിനുള്ള എന്റെ ആഗ്രഹത്തെ നവീകരിക്കുന്നു. കിടക്കാൻ പോകുന്നതിനു മുമ്പു് ചുരുക്കത്തിൽ, എന്നാൽ തെളിവായിട്ടും ഉത്സാഹത്തോടുകൂടിയും ധ്യാനവിഷയം ഒരുക്കുകയും, ധ്യാനത്തിൽനിന്നു് ഞാൻ എടുക്കേണ്ട പ്രത്യേകഫലം എന്താണെന്നു നിശ്ചയിക്കുകയും, അതുകൊണ്ടു് എനിക്കു പ്രയോജനമുണ്ടാകണം എന്ന ആഗ്രഹത്തെ ദൈവത്തിന്റെ മുമ്പാകെ ഉജ്ജ്വലിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ധ്യാനത്തിനുള്ള സമയമായി: ഐഹികമായിട്ടുള്ളവയിൽ നിന്നെല്ലാം അകന്നു് എന്റെ ഭാവനാശക്തിയിൽ സജീവമായി

എന്നോട് നേരിട്ട് സംഭാഷിക്കുന്നതുപോലെയുള്ള ഒരു വിഷയം ശ്രു പീകരിക്കുക. ഇതു് പലവിചാരങ്ങൾ, ക്ലേശങ്ങൾ മുതലായവ യെ അകറ്റിനിർത്തുന്നതിനു് വളരെ സഹായകരമായിരിക്കും. ദൈവസന്നിധിയിൽ വ്യാപരിക്കുന്നതിനു എന്നെ ശക്തമാക്കത്തക്ക വണ്ണം എന്നിൽ ഗാഢമായി പതിയത്തക്കതായിരിക്കണം ഈ ചിത്രം. പക്ഷെ അതിനുവേണ്ടി സമയം അധികം ചിലവഴിക്ക രുതു്. ഇങ്ങനെ ജീവിക്കുന്നവനും, ആരാധ്യനും, സ്നേഹസമ്പൂ ർണ്ണനുമായ ഒരു സഖിയുമായി ഞാൻ സമ്പർക്കത്തിലേർപ്പെടുന്നു. ധ്യാ നിക്കുന്ന വിഷയം നമ്മുടെ മുമ്പിൽ അപ്പോൾ നടക്കുന്നതുപോലെ അഥവാ നമ്മോട് സംഭാഷിക്കുന്നതുപോലെ നാം ഭാവിക്കണം.

ഉടനെ അഗാധഭക്തിയോടെ ഞാൻ ആരാധിക്കുന്നു. ഇതാ ണു എന്റെ ഒന്നാമത്തെ കടമ. അനന്തരം സ്വയം നിന്ദിക്കുക, അനുതപിക്കുക, ദൈവതിരുമനസ്സിനു സ്വയം കയ്യാളിക്കുക, ദൈ വവുമായുള്ള സംഭാഷണം ഫലസമൃദ്ധിയുള്ളതാകുന്നതിനുവേണ്ടി എളിമയോടും ആശയോടുംകൂടി പ്രാർത്ഥിക്കുക.

ഞാൻ കാണുന്നു (Video). അല്ലയോ ഈശോ അങ്ങേ സജീ വസാന്നിദ്ധ്യത്തെ കണ്ടുകൊണ്ടും ലൗകികമായവയിൽ നിന്നു വി മോചിതനായും വിശ്വാസത്തിന്റെ ഭാഷയിൽ ഞാൻ അങ്ങയോ ടു സംസാരിക്കട്ടെ. അതു് ന്യായാന്യായവിവേചനം ചെയ്യുകൊ ണ്ടുള്ള ചിന്തയെക്കാൾ ഉപകാരപ്രദമാണു്. ഈ ഉദ്ദേശം മുൻനി ർത്തിക്കൊണ്ടു് ധ്യാനവിഷയം വായിക്കുകയോ ഓർമ്മയിൽ വരു ത്തുകയോ ചെയ്യുക. അവയെ ഞാൻ സമാഹരിച്ചെടുത്തു് എന്റെ ശ്രദ്ധമുഴുവനും അതിൽ കേന്ദ്രീകരിക്കും.

അല്ലയോ ഈശോ അങ്ങു ആകുന്ന ഈ സത്യം എന്നെ അ റിയിക്കുകയും എന്നെ പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. അങ്ങു് എനിക്കു കാണിച്ചുതരുന്ന ഈ സത്യത്തിലുള്ള എന്റെ വിശ്വാസം നവീകരിക്കുന്നതിനും വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനും ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അതു് അങ്ങേ സത്യത്തിനുമേലാകുന്ന അധിഷ്ഠി തമായിരിക്കുന്നതു്.

എന്റെ ആത്മാവേ! 'ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു' വിശ്വസിക്കുന്നു, എന്നു വീണ്ടും വീണ്ടും ആവർത്തിക്കുക. കൂടുതൽ ശക്തിയോടുകൂടി വീണ്ടും ഇതാവർത്തിക്കുക. ഒരു കുട്ടി പാഠം ആവർത്തിക്കുന്നതു പോലെ നീയും അനവധി പ്രാവശ്യം ഇതാവർത്തിക്കുക. തൽഫ ലമായി ഈ വിശ്വാസസത്യവും നിത്യതപര്യന്തമുള്ള അതിന്റെ അനന്തരഫലങ്ങളും നല്ലതുപോലെ ബോധത്തിൽ പതിയും. ഇ

ങ്ങനെ സുദൃഢമായ ബോദ്ധ്യങ്ങൾ നമുക്കുണ്ടാകുന്നു. തൽഫലമായി സജീവമായ വിശ്വാസചൈതന്യത്തിന്റെ ദാനങ്ങളും സ്വഭാവാതീതമായ വീക്ഷണഗതിയും നമുക്കുണ്ടാകുന്നു. ഈശോ! ഇതു സത്യമാകുന്നു, പൂർണ്ണമായും സത്യമാകുന്നു; അതു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. ദൈവവെളിപാടിന്റെ സൂര്യന്റെ ഈ രശ്മി ഒരു ദീപസ്തംഭംപോലെ ദിവസം മുഴുവനും എനിക്കു മാർഗ്ഗദർശിയാകട്ടെ. എന്റെ വിശ്വാസത്തെ ഇനിയും തീക്ഷ്ണതയുള്ളതാക്കിത്തീർക്കുക. ഈ ആദർശത്തിനനുസരണമായും, അതിനു വിരുദ്ധമായിട്ടുള്ളവയോടു പരിശുദ്ധമായ വിദ്വേഷത്തോടുകൂടിയും ജീവിക്കുന്നതിനു് ശക്തിയായ ആശ്രയം എനിക്കു തന്നരുളേണമെ. സത്യത്തിന്റെ ഈ ഭക്ഷണം വിഴുങ്ങി അതു ദഹിച്ചു് എന്നോടു ഒന്നായിച്ചേരുന്നതിനു ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നു.

എന്റെ വിശ്വാസത്തെ തട്ടിയുണർത്തുന്നതിനു ഏതാനും സമയം ചിലവഴിച്ചിട്ടും, എന്റെ വിശ്വാസം ഇനിയും മന്ദതയിൽത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നു എങ്കിൽ ഞാൻ കൂടുതലായി നിർബ്ബന്ധിക്കുന്നില്ല. എന്റെ ഉത്തമനായ ഗുരോ, അങ്ങേ ശിശുവിനെപ്പോലെ ഞാൻ അങ്ങേമുമ്പിൽ നില്ക്കുന്നു. എന്റെ ഈ ബലഹീനതയിൽ എനിക്കുള്ള സങ്കടം അങ്ങേമുമ്പിൽ ഞാൻ ഉണർത്തിക്കുന്നു. അതിനെ പരിഹരിക്കണമെന്നു ഞാൻ അങ്ങയോടപേക്ഷിക്കുന്നു.

എനിക്കു ദാഹിക്കുന്നു (Sitio): എന്റെ വിശ്വാസത്തിനനുസരിച്ചു്, സർവ്വോപരി, എന്റെ വിശ്വാസപ്രകരണങ്ങളുടെ ശക്തിക്കനുസരിച്ചു്, അതെ എത്ര കൂടുതലായി ദൈവികബുദ്ധിയുടെ ഒരു കിരണത്തിൽ ഞാൻ പങ്കുകൊള്ളുമോ അത്രയ്ക്കും എന്റെ ഇച്ഛ (Will) ഇളകിമറിയും. ഇതാകുന്നു സ്നേഹപ്രേരിതമായ ഉപവിയുടെ ഭാഷ (language of affective charity).

എന്റെ ഇച്ഛയിൽനിന്നു സ്വമേധയാലോ, അല്ലെങ്കിൽ എന്റെ ഇച്ഛയെ മന:പൂർവ്വം തട്ടിയുണർത്തുകയാലോ സ്നേഹപ്രകരണങ്ങൾ ഉദ്ഭവിച്ചുയരുന്നു. അവയാകട്ടെ എന്റെ പ്രിയ ആത്മാവു് അതിനോടു സംസാരിക്കുന്ന ഈശോയുടെ മുമ്പിൽ എറിയുന്ന പുഷ്പങ്ങളാകുന്നു. ആരാധന, കൃതജ്ഞത, സ്നേഹം, സന്തോഷം, ദൈവരിതമനസ്സിനോടുള്ള യോജിപ്പു്, സൃഷ്ടികളിൽനിന്നു വൈരുദ്ധ്യം, വിദ്വേഷം, ഭയം, കോപം, ലൌകികരോദനം, ഇച്ഛാഭംഗം, മുതലായ വയിൽനിന്നുമുള്ള അകൽച്ച, എന്നിവയുടെ പ്രകരണങ്ങളാകുന്ന ഈ പുഷ്പങ്ങൾ.

ഈ വികാരങ്ങളിൽ ഒന്നിനേയോ പലതിനേയോ എന്റെ ഹൃദയം സ്വീകരിക്കുന്നു; അവ ഹൃദയത്തിൽ ഗാഢമായി പതിഞ്ഞു കിടക്കുന്നു. സ്നേഹത്തോടും, വിശ്വസ്തതയോടും, പരമാർത്ഥത യോടുംകൂടി അവയെ വീണ്ടും വീണ്ടും അനേകം പ്രാവശ്യം ഞാൻ അങ്ങേക്കു സമർപ്പിക്കുന്നു.

എന്റെ വികാരങ്ങൾ എനിക്കു സഹായം വാഗ്ദാനംചെയ്യുമെങ്കിൽ അവയെ ഞാൻ സ്വീകരിക്കും; അവ എനിക്കു ഉപകാരപ്രദമായേക്കാം. പക്ഷെ അത്യാവശ്യമല്ല. ശാന്തമായ എന്നാൽ അഗാധമായ സ്നേഹം ഉപരിപ്ലവമായ വികാരങ്ങളേക്കാൾ സുരക്ഷിതവും, കൂടുതൽ നന്മ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതും ആകുന്നു. ഉപരിപ്ലവവികാരങ്ങൾ എന്റെ പരിശ്രമംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്നതല്ല. യഥാർത്ഥവും ഫലപ്രദവുമായ ധ്യാനത്തിന്റെ മാനദണ്ഡമായി സ്വീകരിക്കുവാനും പാടുള്ളതല്ല. "എന്റെ ദൈവമേ! നിന്നോട് ഐക്യപ്പെടുന്നതിനു ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. നിന്റെ മുമ്പിൽ നിസ്സാരനായിത്തീരുന്നതിനു ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നു. നിന്റെ തിരുമനസ്സു നിറവേറ്റുവാൻ സാധിച്ചതിൽ എനിക്കുള്ള കൃതജ്ഞതയും സന്തോഷവും നിന്നെ അറിയിക്കുന്നതിനു ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നു. ഞാൻ നിന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നു. നിന്നെ മറിപ്പെട്ടുത്തുന്ന എല്ലാറ്റിനേയും ഞാൻ വെറുക്കുന്നു എന്നു" തികഞ്ഞ ആത്മാർത്ഥതയോടുകൂടി പറയുന്നതിനു ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നു! ഇപ്രകാരമുള്ള പ്രകരണങ്ങൾ ഹൃദയത്തിൽ നിന്നും പൊട്ടിപ്പുറപ്പെടുന്നതിനുവേണ്ടി എന്റെ ഹൃദയത്തിന്റെ മന്ദതയെ വലിച്ചെറിയുന്നതിനുള്ള പരിശ്രമമാണു് കാര്യമായിട്ടുള്ളതു്. അതു് എപ്പോഴും എന്റെ ശക്തിയിൽപ്പെട്ടതുമാണു്.

പരമാർത്ഥമായി ഞാൻ പരിശ്രമിച്ചാലും ചിലപ്പോൾ എന്റെ ഹൃദയം തണുത്തതും അതിന്റെ സ്നേഹം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിനു അലസവുമായിരിക്കും. അല്ലയോ ഈശോ! എന്റെ ഇച്ഛാഭംഗവും എന്റെ ആഗ്രഹവും തുറന്ന ഹൃദയത്തോടുകൂടി നിന്റെ മുമ്പിൽ ഞാൻ വെയ്ക്കും. എന്റെ മനഃസ്ഥാപത്തെ സൽമനസ്സോടെ ഞാൻ ശീർഷിപ്പിക്കും. അങ്ങയുടെ മുമ്പാകെയുള്ള എന്റെ അരോചകാവസ്ഥയെപ്പറ്റി ഞാൻ കരയുമ്പോൾ ഏറ്റം ഫലപ്രദമായ വിധത്തിൽ അങ്ങേ ദിവ്യഹൃദയത്തിന്റെ സ്നേഹത്തോടു് എന്നെ സംയോജിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു പ്രത്യേകാവകാശം ഞാൻ പ്രാപിക്കുകയാണെന്നു" എനിക്കു ബോദ്ധ്യമാണു്. എന്റെ മനസ്താപം ശുഷ്കവും അന്ധവും തണുത്തതുമാണ എന്നുള്ള വസ്തുത ഞാൻ വിസ്മരിക്കുന്നില്ല.

അല്ലയോ ഈശോ! ഞാൻ നിന്നിൽക്കാണുന്ന ആദർശം എത്ര മനോഹരമാണു്. എന്നാൽ എന്റെ ജീവിതം ഈ മാതൃകയ്ക്കനുസരണമാണോ? അങ്ങേ ദൃഷ്ടികളുടെ മുമ്പാകെ ഇതു ഞാൻ പരിശോധിക്കുന്നു. ദൈവികസ്നേഹിതാ! തനതുവിധിയുടെ, ആ ഏകാന്ത കൂടിക്കാഴ്ചയുടെ അവസരത്തിൽ ഇപ്പോൾ ഭയത്തെന്നെ ആയിരിക്കുന്ന അങ്ങു് നീതിയുടെ ന്യായാധിപനായിരിക്കുമല്ലോ. അപ്പോൾ ഒരു ഒറ്റനോട്ടത്താൽ എന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റം നിസ്സാരപ്രവൃത്തികളുടെ പോലും രഹസ്യോദ്ദേശം അങ്ങു മനസ്സിലാക്കുമല്ലോ. ഈ ആദർശത്തിനനുസരണമായി ഞാൻ ജീവിക്കുന്നുണ്ടോ? ഇപ്പോൾ ഞാൻ മരിക്കുകയാണെങ്കിൽ, ഈശോ എന്റെ നടപടി ഈ ആദർശത്തിനു വിരുദ്ധമാണെന്നു അങ്ങു കാണുകയില്ലേ?

ഉത്തമഗുരോ! എന്തെല്ലാം സംഗതികളിലാണു് ഞാൻ എന്നെത്തന്നെ തിരുത്തേണ്ടതു്? അങ്ങേ അനുകരിക്കുന്നതിനു എന്നിലുള്ള തടസ്സങ്ങൾ എന്തെല്ലാമാണെന്നും അനന്തരം എന്റെ പരാജയത്തിന്റെ ആഭ്യന്തരവും ബാഹ്യവുമായ കാരണങ്ങളും അടുത്തതും അകന്നതുമായ സാഹചര്യങ്ങളും എന്തെല്ലാമാണെന്നും മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു എന്നെ നീ സഹായിക്കുക.

അല്ലയോ! ആരാധ്യനായ എന്റെ രക്ഷക! സംഭ്രമത്തിന്റെയും, സങ്കടത്തിന്റെയും കരച്ചിലിന്റെയും, കയ്പേറിയ അനുതാപത്തിന്റെയും, മേലിൽ നന്നായിച്ചെയ്യണം എന്നുള്ള ശക്തിയായ ആഗ്രഹത്തിന്റെയും, വിശാലഹൃദയത്തോടുകൂടി പരിപൂർണ്ണമായി എന്നെ മുഴുവനും അങ്ങയ്ക്കു സമർപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള എന്റെ സന്നദ്ധതയുടെയും വികാരങ്ങളെ എന്റെ ഹൃദയത്തിൽനിന്നു അങ്ങയിലേക്കു ഒഴുകുന്നതിനു് എന്റെ നികൃഷ്ടസ്ഥിതിയുടേയും വിഷമതകളുടേയും കാഴ്ച എന്നെ നിർബ്ബന്ധിക്കുന്നു. "എല്ലാസംഗതികളിലും ദൈവത്തെ പ്രസാദിപ്പിക്കുവാൻ ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നു."

ഞാൻ ഇച്ഛിക്കുന്നു (Volo): ഇച്ഛ (Will) യുടെ ഉള്ളുറയിലേക്കു ഞാൻ കടക്കുകയാണു്.

ഫലദായകമായ സ്നേഹ (effective charity) ത്തിന്റെ ഭാഷയാകുന്നു അതു്. എന്റെ സ്നേഹം സ്വയം തിരുത്തുന്നതിനുള്ള ആഗ്രഹത്തെ എന്റെ ഹൃദയത്തിൽനിന്നും പുറപ്പെടുവിച്ചിരിക്കുന്നു. വിഘ്നങ്ങളെ ഞാൻ കണ്ടു. 'ഞാൻ അവയെ തരണം ചെയ്യും' എന്ന എന്റെ ബുദ്ധി ഇനി പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. "ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു, ഞാൻ സ്നേഹിക്കുന്നു, ഞാൻ അനുതപിക്കുന്നു,

ഞാൻ വെറുക്കുന്നു" എന്നു് ആവർത്തിച്ചു പറയുവാൻ എന്റെ തീക്ഷ്ണത എത്രകണ്ടു് എന്നെ പ്രേരിപ്പിക്കുമോ അത്രക്കും ആത്മാർത്ഥതയോടുകൂടി "ഞാൻ ഇച്ഛിക്കുന്നു" എന്നു പറയുന്നതിനു് എനിക്കു സാധിക്കും.

ചിലപ്പോൾ ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നതുപോലെ ഭക്തിയോടുകൂടി "ഞാൻ ഇച്ഛിക്കുന്നു" എന്നതു് എന്റെ ഹൃദയത്തിൽനിന്നും പൊട്ടിപ്പുറപ്പെടുന്നില്ലെങ്കിൽ, എന്റെ വാത്സല്യ രക്ഷകാ! എന്റെ ഇച്ഛയുടെ ബലഹീനതയെപ്പറ്റി ഞാൻ അനുതപിക്കുന്നു. നിരാശപ്പെടുന്നതിനു പകരം, അങ്ങേ പിതാവിനെ സേവിക്കുന്നതിനു എത്രമാത്രം ആഗ്രഹിക്കുന്നു എന്നു എത്രതന്നെ ആവർത്തിച്ചാലും ഞാൻ ക്ഷീണിക്കുകയില്ല.

പ്രതിജ്ഞ

എന്റെ ആത്മാവിനെ രക്ഷിക്കുവാനും ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കുവാനും ഞാൻ പരിശ്രമിച്ചുകൊള്ളാമെന്നുള്ള പൊതു പ്രതിജ്ഞയോടുകൂടി ഈ ദിവസത്തിലെ വിശുദ്ധകൃത്യം, പരീക്ഷകൾ, അപകടങ്ങൾ മുതലായവയ്ക്കു പറ്റിയ വിധം ധ്യാനം കഴിക്കുന്നതിനു ഞാൻ പ്രതിജ്ഞ ചെയ്യുന്നു. ഇതിലെല്ലാം ഉപരിയായി എന്റെ പ്രത്യേക ആത്മശോധനയുടെ വിഷയം (തെറ്റു തിരുത്തുവാനോ സുകൃതം അഭ്യസിക്കുവാനോ) സംബന്ധിച്ചു കൂടുതൽ തീക്ഷ്ണമായ സ്നേഹത്തോടുകൂടി ധ്യാനത്തിൽവെച്ചു് ഞാൻ പ്രതിജ്ഞ ചെയ്യും. ദിവ്യഗുരുവിന്റെ ഹൃദയത്തിൽനിന്നു കിട്ടിയിട്ടുള്ള ന്യായങ്ങൾ കൊണ്ടു് ഈ പ്രതിജ്ഞയെ ഞാൻ ശക്തിപ്പെടുത്തും. എന്റെ പരിപാടി പ്രാവർത്തികമാക്കുന്നതിനും, സാഹചര്യങ്ങളെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതിനും, യുദ്ധത്തിനു തയ്യാറെടുക്കുന്നതിനും, പര്യാപ്തമായ മാർഗ്ഗങ്ങൾ ഒരു യഥാർത്ഥ തന്ത്രജ്ഞനെപ്പോലെ ഞാൻ നിശ്ചയിക്കും.

ഒരു മുഴുവൻ ധ്യാനം മുതൽ അടുത്ത മുഴുവൻ ധ്യാനംവരെ, പല മാസത്തേയ്ക്കു് ഒരേ പ്രതിജ്ഞതന്നെ ചെയ്യുന്നതാണു നല്ലതു്. പ്രത്യേക ആത്മശോധന സംബന്ധിച്ചു് നമ്മുടെ കർത്താവുമായി ഒരു സംഭാഷണംചെയ്തു രാവിലത്തെ ധ്യാനം അവസാനിപ്പിക്കണം. അനന്തരം ജയമോ തോൽവിയോ പറ്റിയിട്ടുള്ളതു് കുറിച്ചിടണം.

ബോധപ്രാപ്തിക്കുറവു്, ഇന്ദ്രിയനിഗ്രഹമില്ലായ്മ, നിന്ദ, പരീക്ഷ, ഗുരുതരമായ തീരുമാനം മുതലായവ സംബന്ധിച്ചു് ഏതെങ്കിലും അവസരം ഉണ്ടായേക്കുമെന്നു മുൻകൂട്ടി കാണുന്നെങ്കിൽ, അപ്പോൾ ശ്രദ്ധയോടും ഉണർവ്വോടുംകൂടി ഇരിക്കുന്നതിനു ഞാൻ തയ്യാറാകും;

ഏറ്റം ഉചിതമായി മറിയത്തിന്റെ മദ്ധ്യസ്ഥംവഴി നമ്മുടെ കർത്താവിനോട് യോജിച്ചിരിക്കുന്നതിനു ഞാൻ പരിശ്രമിക്കും.

ഈ മൻകൂതലുകളെല്ലാം ചെയ്തതിനുശേഷവും ഞാൻ കുറ്റത്തിൽ വീണുപോകുന്നെങ്കിൽ പെട്ടെന്നുണ്ടാകുന്ന കുറവും, മറുതരത്തിൽപ്പെട്ട കുറവും തമ്മിലുള്ള വലുതായ വ്യത്യാസം എന്തെന്നു ഞാൻ സ്മരിക്കും. നൈരാശ്യം ദൂരെപ്പോകട്ടെ. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ കൂടുതൽ ദൃഢതരമായ പ്രത്യാശചെയ്യുന്നതിനും എന്നെ കൂടുതൽ അവിശ്വസിക്കുന്നതിനും ദൈവത്തിൽ കൂടുതൽ വിശ്വസിക്കുന്നതിനും വേണ്ടി ഞാൻ വീണ്ടും വീണ്ടും ചെയ്യുന്ന നവമായ പരിശ്രമങ്ങൾ ദൈവത്തിന്റെ മഹത്വത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുമെന്നു എനിക്കറിയാം. ഇതുപോലെ ബുദ്ധിമുട്ടിയാൽ മാത്രമെ വിജയം സിദ്ധിക്കുകയുള്ളൂ.

അങ്ങയോടുകൂടി ഞാൻ ഇച്ഛിക്കുന്നു (Volo tecum)

"മുടന്തനായ മനുഷ്യനെ, ശരിക്കു നിവർന്നു നടക്കുന്നതിനു നിർബ്ബന്ധിക്കുന്നതിനേക്കാൾ ഭോഷത്തമായ ഒന്നാണു് ദൈവമേ, നിന്നെക്കൂടാതെ വിജയിക്കുവാൻ ആശിക്കുന്നതു്." (വി. അഗസ്തീനോസു്) എന്തുകൊണ്ടു് എന്റെ പ്രതിജ്ഞകൾ ഫലശൂന്യമായി? ഒറ്റക്കാരണം മാത്രമേ അതിനുള്ളൂ. "സകലത്തിനും ഞാൻ ശക്തനാകുന്നു." പക്ഷെ "എനിക്കു ശക്തി നൽകുന്ന മിശിഹാമൂലം മാത്രം" (ഫിലി: IV. 13) പ്രാർത്ഥന അഥവാ പ്രതീക്ഷയുടെ ഭാഷ (Supplication or the language of hope) എന്ന ധ്യാനത്തിലെ സുപ്രധാനമായ ഭാഗത്തു ഞാൻ വന്നെത്തിയിരിക്കുന്നു.

ഈശോയെക്കൂടാതെ ഒന്നും സാധ്യമല്ല

അങ്ങേ വരപ്രസാദം കൂടാതെ അല്ലയോ ഈശോ! ഒന്നും ചെയ്യുന്നതിനു എനിക്കു സാധ്യമല്ല. ഈ വരപ്രസാദം എനിക്കു കിട്ടുന്നതിനു എനിക്കു് യാതൊരു അർഹതയുമില്ല. പക്ഷെ എന്റെ യാചനകൾ അങ്ങേ മുഷിപ്പിക്കുന്നതിനുപകരം, അങ്ങേ സഹായത്തിന്റെ തോതു നിർണ്ണയിക്കും. എന്നാൽ, ഞാൻ അങ്ങേയ്ക്കുള്ളവനാകുന്നതിനും, എന്നെത്തന്നെ അവിശ്വസിക്കുന്നതിനും, അങ്ങേ ദിവ്യഹൃദയത്തിൽ അനന്തമായി ശരണപ്പെടുന്നതിനും, അതെ ഭ്രാന്തെന്നു തോന്നത്തക്കവിധം അങ്ങിൽ ശരണപ്പെടുന്നതിനും, ഉള്ള ദാഹത്തിനനുസരണമായിട്ടേ അവിടുത്തെ സഹായം എനിക്കു കിട്ടുകയുള്ളൂ. അല്ലയോ അനന്തനന്മയായുള്ളോവേ! കാനാൻകാരി

സ്ത്രീയെപ്പോലെ ശരണത്തോടും എളിമയോടും അങ്ങേ പാദത്തിങ്കൽ കാത്തുകിടന്നു യാചിക്കുന്നു. ഏതാനും അപ്പക്ഷണങ്ങൾക്കുവേണ്ടി യല്ല, "എന്നെ അയച്ചവന്റെ ഇഷ്ടം നിറവേറ്റുകയാകുന്ന എന്റെ ഭക്ഷണം" (യോഹ: VI. 34) എന്നു് അങ്ങു് അരുളിച്ചെയ്തിട്ടുള്ളതായ ഭക്ഷണത്തിൽ സമ്പൂർണ്ണമായ ഓഹരിക്കുവേണ്ടിത്തന്നെ.

അങ്ങേ കൃപയാൽ ഞാൻ അങ്ങേ മൗതിക ശരീരത്തിന്റെ അംഗമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. അങ്ങേ ജീവനിലും അങ്ങേ യോഗ്യതകളിലും ഞാൻ പങ്കുകാരനാകുന്നു. അല്ലയോ ഈശോ! വിശുദ്ധിയുടെ പിതാവേ! അങ്ങേനാമത്തിൽ, അനുഗ്രഹത്തിന്നായി ഞാൻ കരയുന്നു. അങ്ങേ പ. രക്തത്തിന്റെ നാമത്തിൽ ഞാൻ അങ്ങയോടു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. എന്റെ പ്രാർത്ഥനയെ അങ്ങു തൃജിക്കുമോ? അല്ലയോ അക്ഷയസമ്പത്തേ! ഒരു ദരിദ്രനെപ്പോലെ ഞാൻ അങ്ങയോടു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. 'ഞാൻ ആവശ്യക്കാരനും ദരിദ്രനും ആകുന്നു, എന്നെ കേൾക്കുക.' (സങ്കീ. LXXXV. 1) അങ്ങേ ശക്തി എന്നെ ധരിപ്പിക്കുക. എന്റെ ബലഹീനതയിൽ അങ്ങേ ശക്തിയെ മഹത്വീകരിക്കുക. അങ്ങയുടെ ഭയയും വാഗ്ദാനങ്ങളും യോഗ്യതയും എന്റെ നിർഭാഗ്യാവസ്ഥയും, നിന്നിലുള്ള എന്റെ മനോവിശ്വാസവും മാത്രമാകുന്ന അങ്ങിൽ ശരണപ്പെടുന്നതിനു് എനിക്കുള്ള കാരണങ്ങൾ. അങ്ങയോടുള്ള സായൂജ്യംവഴിയായി ഈ ദിവസത്തിൽ ഉണർവ്വും ശക്തിയും ലഭിക്കുമെന്നു ഞാൻ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു.

വിഷമതയോ, പരീക്ഷയോ, അല്ലെങ്കിൽ ഏതെങ്കിലും ത്യാഗം സഹിക്കേണ്ടതായ അവസരമോ നേരിടുമ്പോൾ ധ്യാനത്തിൽ വെച്ചു് ഞാൻ സ്വീകരിച്ച വേദവാക്യമോ മറേറതെങ്കിലും ജ്ഞാനവാക്യമോ, അല്ലെങ്കിൽ ധ്യാനത്തിൽവെച്ചുള്ള എന്റെ ചിന്താഗതിയോ ഞാൻ സ്മരണയിൽ കൊണ്ടുവരും. അതു് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതിനു് എനിക്കു പ്രേരകമായിത്തീരട്ടെ. തന്മൂലം ഫലപ്രദമായി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതിനും ധ്യാനത്തിൽവെച്ചു ഞാൻ ചെയ്ത പ്രതിജ്ഞകളുടെ സുഗന്ധത്തെ വീണ്ടും ശ്വാസിക്കുന്നതിനും എനിക്കിടയാകും. ധ്യാനംവഴി എനിക്കു ലഭിക്കുന്ന ഈ തഴക്കം ധ്യാനം നന്നായി കഴിച്ചു എന്നുള്ളതിന്റെ ലക്ഷ്യവുമായിരിക്കും. "അവയുടെ ഫലങ്ങളിൽനിന്നു് നിങ്ങൾ അവയെ അറിയും." (മത്താ. VII. 19)

N. B. വിചാരവ്യഗ്രതയെ തടയുന്നതിനു് ഒരു ധ്യാനപുസ്തകം ഉപയോഗിക്കണം. ജ്ഞാനവായനയ്ക്കുള്ള പുസ്തകംകൊണ്ടു

തുപ്പിപ്പെടരുതു്. പാപം, മനുഷ്യന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങൾ, എന്റെ ദൈവവിളി, ജീവിതാവസ്ഥയുടെ വിവിധ കടമകൾ മുതലായവയെപ്പറ്റി മാസത്തിലൊരിക്കലെങ്കിലും ധ്യാനിക്കണം. പ്രധാന തിരുനാളുകളിൽ ഈ തിരുനാളിന്റെ വിഷയത്തെപ്പറ്റി ധ്യാനിക്കണം. ധ്യാനത്തിനായി, പള്ളിയോ, മുറിയോ മറ്റു് ഏതെങ്കിലും ഏകാന്തസ്ഥലമോ തിരഞ്ഞെടുക്കണം. ധ്യാനത്തിന്റെ വിജയത്തിനു് ആവശ്യമായിരിക്കുന്ന ഏക സംഗതി നമ്മുടെ സൽമനസ്സുമാത്രമാണു്.

ധ്യാനശേഷം

വിശ്വാസത്താൽ ജീവിക്കുകയും, ദൈവത്തെ പ്രാപിക്കുന്നതിനു് നിരന്തരമായ ദാഹം ഉണ്ടായിരിക്കയും ചെയ്യുന്ന സ്ഥിതിയിൽ ആയിത്തീരുമ്പോൾ ധ്യാനത്തിന്റെ ആദ്യഭാഗം "ഞാൻ കാണുന്നു" (Video) ഉപേക്ഷിക്കാവുന്നതാണു്. അപ്പോൾ മറ്റു് രണ്ടുഭാഗങ്ങൾ (Sitio et volo) ക്കനുസരണമായ വികാരങ്ങളും പ്രകരണങ്ങളും ധ്യാനത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽത്തന്നെ നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിൽനിന്നു പൊട്ടിപ്പുറപ്പെടും. സ്നേഹപ്രകരണങ്ങളും കാഴ്ചകളും ചെയ്യുന്നതിനും, മനസ്സിനെ ശക്തിപ്പെടുത്തുന്നതിനുമായിരിക്കും അപ്പോൾ ധ്യാനസമയം മുഴുവൻ ചിലവഴിക്കുന്നതു്. അനന്തരം ഒന്നുകിൽ ഈശോയോടു നേരിട്ടു സംഭാഷിക്കുക, അല്ലെങ്കിൽ അമലോത്ഭവൈകന്യകമറിയം, മാലാഖമാർ, വിശുദ്ധർ ഇവർവഴിക്കോ സംഭാഷണം ചെയ്തു ദൈവതിരുമനസ്സിനോടുള്ള നമ്മുടെ മനസ്സിന്റെ ഐക്യം കൂടുതൽ ദൃഢതരമാക്കണം.

മറ്റു കർത്തവ്യങ്ങളുടെ അനുഷ്ഠാനം

ധ്യാനത്തിനുശേഷം കൃപ്പാന അർപ്പിക്കുക. ധ്യാനം അതിനു എന്നെ ഒരുക്കി. ഗാഗുൽത്തായിലെ ബലിയിൽ ഭാഗഭാക്കാകുന്നതും പരിശുദ്ധകുർബ്ബാന സ്വീകരിക്കുന്നതും എന്റെ ധ്യാനത്തിന്റെ തുടർച്ചതന്നെയാണു്. പ്രത്യേക ഉപകാരസ്മരണയുടെ സമയത്തു് തിരുസ്സഭയ്ക്കുവേണ്ടിയും, എന്നെ ഏല്പിച്ചിട്ടുള്ള ആത്മാക്കൾ, മരിച്ചവർ, എന്റെ വേലകൾ, മാതാപിതാക്കന്മാർ, സ്നേഹിതർ, സംബന്ധക്കാർ, ഉപകാരികൾ, ശത്രുക്കൾ മുതലായവക്കുവേണ്ടിയും ഞാൻ പ്രാർത്ഥിക്കും.

തിരുസ്സഭയോടു യോജിച്ചു്, തിരുസ്സഭയ്ക്കുവേണ്ടിയും എനിക്കുവേണ്ടിയും ഞാൻ കാനോൻ ജപം നമസ്കരിക്കും. ഇടക്കിടെ

തീക്ഷ്ണതയോടുകൂടി ജപിക്കുന്ന സുകൃതജപങ്ങൾ, ആത്മീയദിവ്യകാരുണ്യസ്വീകരണങ്ങൾ, പ്രത്യേക ആത്മശോധന, പ. കുമ്പാനക്കുള്ള സന്ദർശനം, ജ്ഞാനസ്നായനം, ജപമാല, പൊതു ആത്മശോധന മുതലായവ എന്റെ സുകൃതമാർഗ്ഗത്തിലെ ഓരോ മൈൽക്കുറ്റികളായിരിക്കും; അവ എന്റെ ശക്തിയെ ഉന്മേഷഭരിതമാക്കും, കാലത്തെ ധ്യാനംവഴി ലഭിച്ച തീക്ഷ്ണതയെ നിലനിർത്തും, തന്മൂലം ന. കർത്താവിന്റെ തണലിൽ ദിവസത്തിലെ എന്റെ എല്ലാ വ്യാപാരങ്ങളേയും നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനു് എനിക്കു സാധിക്കും. ഇവയുടെ എല്ലാം ഫലമായി, ആദ്യം ദിവസത്തിൽ പല പ്രാവശ്യം ഈശോയെ നേരിട്ടോ, അവിടുത്തെ പ. മാതാവുവഴിക്കോ അഭയം പ്രാപിക്കുന്നതിനു് നാം പ്രേരിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. ഇതു് വർദ്ധിച്ചു് ക്രമേണ ഒരു തഴക്കമായിത്തീരും. ഇങ്ങനെ എന്റെ സ്വതന്ത്രജീവിതവും മിശിഹായുടെ പഠനങ്ങളും തമ്മിലും, എന്റെ ഭക്തിയും എന്റെ പ്രവർത്തനരീതിയും തമ്മിലുള്ള വിരുദ്ധത ഇല്ലാതാകും.

ആത്മശോധന

പ്രത്യേക ആത്മശോധന സംബന്ധിച്ചു് ഒരു പ്രത്യേക പ്രതിജ്ഞകൂടി ഇവിടെ ചേർക്കണമെന്നു ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നു. അതു് സൽപ്രവൃത്തികളിലേർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവർക്കു് വളരെ സഹായകരമാകുമെന്നാണു് എന്റെ ദൃഢപ്രതീക്ഷ. ഈ ഭാഗം ഇങ്ങനെ നീട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുന്നതിനു എനിക്കു വളരെ വിഷമം തോന്നുന്നുണ്ടു്. കസ്സ്യാനെറയും, സഭാപിതാക്കന്മാരുടേയും, വി. ഇഗ്നേഷ്യസ്, വി. ഫ്രാൻസീസ് സെയിൽസ്, വി. വിൻസെന്റ് ഡി പോൾ തുടങ്ങിയ വിശുദ്ധരുടേയും കൃതികൾ വായിക്കുന്നതായാൽ പൊതുവായതും പ്രത്യേകമായതുമായ ആത്മശോധന, ധ്യാനത്തിന്റെ അവശ്യഘടകമാണെന്നും, ബോധനിയന്ത്രണം പാലിക്കുന്നതിനു അത്യന്താപേക്ഷിതമാണെന്നും നമുക്കു ബോധ്യമാകുന്നതാണു്.

ആത്മനിയന്താവിന്റെ ഉപദേശാനുസരണം, മറവു ദുർഗ്ഗുണങ്ങൾക്കു് കാരണമായ ഒരു പ്രത്യേക ദുർഗ്ഗുണത്തെ അമർത്തുന്നതിനോ മറവു സുകൃതങ്ങളുടെ ഉറവയായ ഒരു പ്രത്യേക സുകൃതം അഭ്യസിക്കുന്നതിനോ എല്ലാ ദിവസവും പ്രത്യേകിച്ചു് രാവിലെയുള്ള ധ്യാനസമയത്തു് ദൃഢമായി പ്രതിജ്ഞചെയ്തു തദനുസരണം പ്രവർത്തിക്കണം.

രഥം വലിക്കുന്ന കുതിരകളുടെ എണ്ണം വളരെയാണു്. വണ്ടിക്കാരൻ അവ ഓരോന്നിനേയും സദാ വീക്ഷിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഈ

കുതിരകളുടെയെല്ലാം നടുക്കു നില്ക്കുന്ന കുതിരയെ വണ്ടിക്കാരൻ പ്രത്യേക ശ്രദ്ധയോടുകൂടി വീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു് നില്ക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ അതു് ഇടത്തോട്ടോ വലത്തോട്ടോ അല്പം കൂട്ടുതലായി മാറുകയോ ചെരിയുകയോ ചെയ്യുന്നെങ്കിൽ മറ്റു കുതിരകളെല്ലാം അവയുടെ വഴിയിൽനിന്നു് തെറ്റും.

പ്രത്യേകം തിരഞ്ഞെടുത്ത ഒരു വിഷയത്തിൽ പുരോഗതിയോ, അധോഗതിയോ, നിശ്ചലാവസ്ഥയോ എന്താണു് കാണുന്നതെന്നു് പ്രത്യേക ആത്മശോധനവഴി നാം പരിശോധിക്കണം. ബോധനിയന്ത്രണം പാലിക്കുന്നതിനുള്ളൊരു മാർഗ്ഗം മാത്രമാണിതു്.

ബോധനിയന്ത്രണം

N. B. ബോധനിയന്ത്രണം പാലിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രധാന മാർഗ്ഗം ധ്യാനമാകുന്നു. ധ്യാനം നാം വിശ്വസ്തതയോടെ കഴിക്കുന്നതായാൽ മറ്റു ഭക്ഷാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ നന്നായിച്ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ശക്തി നമുക്കു കിട്ടും. തൽഫലമായി ശ്രദ്ധയും, പ്രാർത്ഥനയുടെ ചൈതന്യവും ആത്മാവിനു ലഭിക്കും. കൂടെക്കൂടെ ദൈവത്തിൽ ആശ്രയിക്കുന്നതിനുള്ളൊരു തീക്ഷ്ണം അതിനുണ്ടാകുകയും ചെയ്യും.

ധ്യാനംവഴി ആത്മാവു ദൈവവുമായി ഐക്യപ്പെടുന്നു. ഏറ്റം വലിയ ജോലിത്തിരക്കുകളുടെയിടയിലും ദൈവവുമായി ഗാഢമായ ഐക്യം പാലിക്കുന്നതിനു ഇതു നമ്മെ സഹായിക്കും. തൽഫലമായി പ. അരുപിയുടെ ദാനങ്ങളും ദൈവം നേരിട്ടു നല്കുന്ന സുകൃതങ്ങളും ആത്മാവിനു ധാരാളമായിട്ടു ലഭിക്കും. മാത്രമല്ല ഉന്നത നിലയിലുള്ള ധ്യാനയോഗത്തിന്റെ വരവും ദൈവത്തിൽനിന്നു ആത്മാവിനു കിട്ടുവാൻ പാടുണ്ടു്.

'The ways of mental prayer' എന്ന കൃതി അതിവിശിഷ്ടമായ ഒന്നാണു്. വിവിധ പദവിയിലുള്ള ധ്യാനം വഴിയായി ആത്മാവു് ദൈവത്തിലേക്കു ഉയരേണ്ടതു് എങ്ങനെയാണെന്നും ഉന്നത നിലയിലുള്ള ധ്യാനയോഗം (higher mental prayer) എന്നു കരുതുന്നതു് ദൈവത്തിന്റെ ദാനംതന്നെയോ അതോ പിശാചിന്റെ തട്ടിപ്പോ എന്നു് അറിയുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളും ഈ കൃതിയിൽ വളരെ ഭംഗിയായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

സ്നേഹപ്രേരിതമായ പ്രാർത്ഥന (affective mental prayer) യാണു് ഉന്നതധ്യാനയോഗ (higher mental prayer) ത്തിന്റെ ഒന്നാം പദവി. ധ്യാനംവഴി തൽഫലമായി പ്രത്യേക ശ്രദ്ധ പതിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവനുമാത്രമേ ദൈവം സാധാരണയായി

ഈ ഭാനം നൽകുകയുള്ളൂ. ധ്യാനം നന്നായി കഴിക്കുന്നതിനു തന്നത്താൻ പാടുള്ള പരിശ്രമമെല്ലാം ചെയ്തിട്ടും താൻ ഒരുക്കിയിട്ടുള്ള വിഷയത്തെപ്പറ്റി ധ്യാനിക്കുന്നതിനു ഒരു നിവൃത്തിയും കാണാതെ വിഷമിക്കുന്നവർക്ക് ഫാദർ റിഗലേക്കു (Fr. Rigoleuc S. J.) 10 മാർഗ്ഗങ്ങൾ നിർദ്ദേശിക്കുന്നുണ്ട്.

ശരിക്കു ധ്യാനിക്കുവാൻ കഴിയാത്തവർക്ക് ചില നിർദ്ദേശങ്ങൾ

1) ഏതെങ്കിലും ജ്ഞാനപുസ്തകം (മിശിഹാനുകരണമോ, പുതിയ നിയമമോ), എടുത്തു് അതിൽനിന്നും ഏതാനും വരികൾ വായിക്കുക. വായിച്ചതിന്മേൽ കുറച്ചുനേരം ചിന്തിക്കുക. അതിലെ ആശയമെന്തെന്നു് ഗ്രഹിക്കുവാനും അതു് മനസ്സിൽ പതിക്കുവാനും ശ്രമിക്കുക. അതിൽനിന്നു് എന്തെങ്കിലും നല്ല വിചാരം—സ്നേഹത്തിന്റെയും പ്രായശ്ചിത്തത്തിന്റെയും വികാരങ്ങളെ ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നവ—മനസ്സിൽ ശാശ്വതമായി പതിക്കുന്നതിനു പരിശ്രമിക്കുക. ഈ സുകൃതങ്ങൾ അവസരം കിട്ടുമ്പോൾ അഭ്യസിക്കുന്നതാണെന്നു പ്രതിജ്ഞചെയ്യുക. അധികം വായിക്കുകയോ ചിന്തിക്കുകയോ അരുതു്. ഓരോ വാക്യവും കഴിഞ്ഞു് നിർത്തുക, ദൈവവുമായി സംഭാഷിക്കുന്നതിനു് മനസ്സിനു സാധിക്കുന്നില്ല എന്നു കാണുമ്പോൾ മാത്രമേ അടുത്ത വാചകം വായിക്കുകയോ അതേപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുകയോ ചെയ്യാവൂ.

2) വേദപുസ്തകത്തിലെ ഒരു വാക്യമോ, ഏതെങ്കിലും വാചാപ്രാർത്ഥനയോ (ഉദാ: ആകാ. നന്മ. വിശ്വാസപ്രമാണം) എടുക്കുക. അതിലെ ഓരോ വാക്കും നിർത്തിനിർത്തി വായിക്കുകയോ ജപിക്കുകയോ ചെയ്ക. അപ്പോൾ തോന്നുന്ന ഭക്തിയുടെ വിവിധവികാരങ്ങൾക്കനുസരിച്ചു് ചിന്തിക്കുകയും സ്നേഹപ്രകരണങ്ങൾ ചെയ്യുകയും ചെയ്യുക. അവസാനം, നീ ചിന്തിക്കുന്ന വിഷയത്തിനനുസരിച്ചു് ഏതെങ്കിലും സുകൃതം ദൈവത്തോടപേക്ഷിക്കുക. ഏതെങ്കിലും വാക്യത്തെയോ വാക്കിനെപ്പറ്റിയോ ഉള്ള ചിന്തകൊണ്ടു് അരോചകവും ബുദ്ധിക്കു ക്ഷീണവും തോന്നുന്നതുകൊണ്ടു മാത്രം അതേപ്പറ്റിയുള്ള ചിന്തയിൽനിന്നു് പിൻതിരിയരുതു്. ചിന്തിക്കുന്നതിനു ഒന്നും ഇല്ല എന്നു വരുമ്പോൾ മാത്രമേ മറെറാന്നിലേക്കു കടക്കാവൂ. ഏതെങ്കിലും നല്ല വിചാരം നിന്റെ ഹൃദയത്തെ സ്പർശിക്കുന്നു എന്നു കാണുമ്പോൾ മറെറാന്നിലേക്കു കടക്കാതെ അതേപ്പറ്റി ധ്യാനിക്കുക. നവംനവങ്ങളായ പ്രകരണ

ങ്ങൾ എപ്പോഴും ചെയ്യേണ്ട ആവശ്യമില്ല. ദൈവസാന്നിദ്ധ്യ ചിന്ത വിടാതെ മൗനമായി ധ്യാനിച്ച വാക്കുകളിന്മേൽത്തന്നെ ധ്യാനിക്കുകയോ അനുഭവപ്പെട്ട വികാരങ്ങളിൽത്തന്നെ തുടരുകയോ ചെയ്യുക.

3) നീ ഒരുക്കിയിട്ടുള്ള വിഷയത്തിൽ നിനക്കു വേണ്ടിടത്തോളം ചിന്തിക്കുവാനുള്ള വക കിട്ടുന്നില്ലെങ്കിൽ, വിശ്വാസം, ആരാധന, കൃതജ്ഞത, പ്രതീക്ഷ, സ്നേഹം ഇവയുടെ പ്രകരണങ്ങൾ ചെയ്യുക. ഓരോ പ്രകരണവും നിന്റെ ആഗ്രഹം തൃപ്തിപ്പെടുന്നതുവരെ ചെയ്യുക. ഓരോ പ്രകരണവും ചെയ്തതിനുശേഷം നിറുത്തി അതിൽനിന്നനുഭവപ്പെടുന്ന സന്തോഷത്തേയും മാധുര്യത്തേയും ആസ്വദിക്കുക.

4) അപര്യാപ്തതകൊണ്ടോ അരോചകംകൊണ്ടോ (Inability or Sterility) : ധ്യാനിക്കുന്നതിനോ സ്നേഹപ്രകരണങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിനോ സാധ്യമല്ലാതെ വരുമ്പോൾ, നിന്റെ ഓരോ ശ്വാസത്തിനും,കൊന്തയുടെ ഓരോ കുരുവും കൈകൊണ്ടു മാറുമ്പോഴും ഓരോ ചെറിയ ജപം ചൊല്ലുമ്പോഴും മനസ്താപത്തിന്റെ പ്രകരണം ചെയ്യുന്നതിനു നീ ആഗ്രഹിക്കുന്നു എന്നു ന. കർത്താവിനെ നീ അറിയിക്കുക. നിന്റെ ഈ നിശ്ചയം കൂടെക്കൂടെ നവീകരിക്കുക. ദൈവം മറേറതെങ്കിലും നല്ല വികാരങ്ങൾ നിന്നിൽ ജനിപ്പിക്കുന്നെങ്കിൽ എളിമയോടെ അവ സ്വീകരിച്ചു് അതേപ്പററി ചിന്തിക്കുക.

5) സങ്കടത്തിന്റേയും ആത്മജഡതയുടേയും അവസരത്തിൽ, നിനക്കു അരോചകവും ചിന്തിക്കുന്നതിനും പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനും വിഷമതയും തോന്നുന്നെങ്കിൽ, അതിൽനിന്നു രക്ഷപെടുന്നതിനു് നീ ഒന്നും ചെയ്യേണ്ട. വിശാലഹൃദയത്തോടുകൂടി അതു സഹിക്കുക. ഈ ക്ലേശങ്ങളും ദൈവം യാതൃയാക്കുന്ന മറെറ സങ്കടങ്ങളും സഹിക്കുന്നതിനുള്ള സന്നദ്ധതയോടെ ദൈവതൃക്കരങ്ങളിൽ നിന്നെ കാഴ്ചവെക്കുന്ന പ്രകരണങ്ങൾ ചെയ്താൽ മതി. മറെറ പ്രകരണങ്ങൾ ഒന്നും ചെയ്യേണ്ട. അല്ലെങ്കിൽ ശമ്ശേമ്മാൻ തോട്ടത്തിലും കുരിശിലും പരിതൃക്തനായ മിശിഹാ സഹിച്ച പീഡകളോടുകൂടി നിന്റെ വിഷമതകളും നീ യോജിപ്പിക്കുക. മിശിഹായോടുകൂടി നീയും കുരിശിൽ തറക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്ന ബോദ്ധ്യം നിന്നിൽ വരുത്തുക. മരണംവരെ നിരന്തരം സഹിക്കുന്നതിനു് മിശിഹായുടെ ദൃഷ്ടാന്തംകൊണ്ടു് നിന്നെ സന്നദ്ധമാക്കുകയും ധൈര്യപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുക.

6) ആത്മശോധന. നിന്റെ കുറവുകളും, ദുരാശകളും, ബല ഹീനതകളും, നികൃഷ്ടത, ശക്തിഹീനത, മുതലായവ നീ ഏറ്റവുമ റിക്കുക. നീ ഇപ്പോൾ ആയിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിയിൽ നിന്നെ ആ ക്കിയ ദൈവപരിപാലനയെ നീ ആരാധിക്കുക. അങ്ങേ തിരുമ നസ്സിനു സ്വയം കയ്യാളിക്കുക, അങ്ങേ നീതിയാൽ നിന്നെ ശിക്ഷി ച്ചിട്ടുള്ളതിനും, അങ്ങേ അനുഗ്രഹത്തിന്റെ നന്മയ്ക്കും നീ ദൈവ ത്തെ വാഴ്ത്തുക. അങ്ങേ മഹോന്നത മഹത്വത്തിന്റെ മുമ്പാകെ നീ സ്വയം താഴ്ത്തുക. നിന്റെ പാപങ്ങളും അവിശ്വാസതയും പ രമാർത്ഥമായി ഏറ്റവുമറിക്കുക. അവയ്ക്കു മാപ്പപേക്ഷിക്കുക. നിന്റെ തെറ്റിദ്ധാരണകളും ദുർവിധികളും മാറിവെക്കുക. നീ ചെയ്യപോരുന്ന എല്ലാ തിന്മകളേയും നീ വെടുക്കുക. അവയെ തിരുത്തുന്നുണ്ടെന്നു് ദൃഢപ്രതിജ്ഞ ചെയ്യുക. യാതൊരു തടസ്സവുമി ല്ലാത്തതും വിവിധതരത്തിലുള്ള പ്രകരണങ്ങളും ചെയ്യുവാൻ പാട്ട ള്ളതുമായ ഒരു ധ്യാനമുറയാണിതു്. ഏതു സമയത്തും പ്രത്യേകി ച്ചു് അവിചാരിതമായുണ്ടാകുന്ന വല്ല പരീക്ഷയുടേയും ശേഷം, ദൈവനീതിയുടെ ശിക്ഷക്കു് നമ്മെ സ്വയം കയ്യാളിക്കുന്നതിനോ, വലിയ ജോലിത്തിരക്കിനുശേഷം ബോധയടക്കം കിട്ടുന്നതിനുവേ ണ്ടിയോ ഈ ധ്യാനമുറ സ്വീകരിക്കാവുന്നതാണു്.

7) മനുഷ്യന്റെ ജീവിതലക്ഷ്യങ്ങളെ സജീവമായവിധം നീ സങ്കല്പിക്കുക. നീ മരണക്കിടക്കയിൽ കിടക്കുന്നു എന്നും, വി ധിക്കപ്പെടുവാൻ പോകുന്നു എന്നും വിചാരിക്കുക. എങ്ങനെ പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതായിരുന്നു എന്നാണു ഇപ്പോൾ നീ വിചാരിക്കു ന്നതു്? എങ്ങനെ ജീവിക്കേണ്ടതായിരുന്നു എന്നാണു് നീ ആശിക്കു ന്നതു്? ഈ വികാരങ്ങൾ എന്തു മനോവേദനയാണു് നിന്നിലുള വാക്കുന്നതു്? നിന്റെ പാപങ്ങൾ, ഉപേക്ഷകൾ, വരപ്രസാദ ത്തിന്റെ ദുഷ്പയോഗം, ഇവയെ നീ ഓർക്കുക. പ്രസ്തുത അവസര ങ്ങളിലെല്ലാം എങ്ങനെ പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതായിരുന്നു എന്നാണു് നീ ആഗ്രഹിക്കുന്നതു്? നിനക്കു ഭയപ്പെടേണ്ടതായിട്ടുണ്ടു് എന്നു നീ കരുതുന്നതെല്ലാം തിരുത്തുന്നതിനു നീ പ്രതിജ്ഞചെയ്യുക. നീ മ രിച്ചു്, അടക്കപ്പെട്ടു്, ചീഞ്ഞഴുകി, എല്ലാവരാലും വിസ്മരിക്ക പ്പെട്ടു്, മിശിഹായുടെ ന്യായാസനത്തിന്റെ മുമ്പിൽ നീ നില്ക്കുന്ന തായി, അഥവാ, ദുഃഖീകരണസ്ഥലത്തിൽ കിടക്കുന്നതായി, അ ല്ലെങ്കിൽ നരകത്തിൽ കിടക്കുന്നതായി നീ സങ്കല്പിക്കുക. എതു സജീവമായി നീ സങ്കല്പിക്കുമോ അതുയും കൂടുതൽ ഫലം ധ്യാന ത്തിൽനിന്നും നിനക്കുകിട്ടും.

ശരീരത്തെ ആത്മാവിൽനിന്ന് വലിച്ചെടുക്കുന്നതിനും, മരിച്ചവരിൽനിന്നുയർപ്പിക്കുന്നതിനു അർത്ഥമായതു് തിന്മയുടെ വഷളത്വത്തിൽനിന്നു നിന്നെ വിമോചിക്കുന്നതിനു മേൽപറഞ്ഞതരത്തിലുള്ള ആത്മീയമരണം (mystical death) ആവശ്യമാണു്. ഈ ശുദ്ധീകരണസ്ഥലത്തിൽകൂടെപോയെങ്കിലേ ഇഹത്തിൽവെച്ചു് ദൈവത്തെ ആസ്വദിക്കുവാൻ സാധിക്കയുള്ളൂ.

8) പ. കുബ്ബാനയിൽ എഴുന്നള്ളിയിരിക്കുന്ന ഈശോയെ മനസ്സുകൊണ്ടു ചിന്തിക്കുക. ന. കർത്താവു പ. കുബ്ബാനയിൽ എഴുന്നെള്ളിയിരിക്കുന്ന എന്ന സജീവവിശ്വാസത്തോടുകൂടി അവിടത്തെ ആരാധിക്കുക. ഈശോയോടും പ. കുബ്ബാനയിലെ അവിടത്തെ പ്രവൃത്തികളോടും യോജിക്കുക. എല്ലാ മനുഷ്യരുടെ പ്രതിനിധി എന്ന നിലയിൽ പ. കുബ്ബാനയിൽ ഈശോ അനുസ്യൂതം നിത്യപിതാവിനെ ആരാധിക്കുന്നു, സ്തുതിക്കുന്നു, സ്നേഹിക്കുന്നു.

മിശിഹായുടെ ഏകാന്തത, രഹസ്യജീവിതം, പൂർണ്ണമായ പരിത്യക്താവസ്ഥ, കീഴ്വഴക്കം, എളിമ മുതലായവയെപ്പറ്റി ചിന്തിച്ചു് അവിടത്തെ അനുകരിക്കുന്നതിനു ഹൃദയത്തെ ഇളക്കുക. അവസരം നേരിടുമ്പോൾ ഇവ പ്രാവർത്തികമാക്കുന്നതാണെന്നു പ്രതിജ്ഞചെയ്യുക. നിത്യപിതാവിനു ഏറ്റം പ്രസാദിച്ച ഒരു ബലിവസ്തു എന്ന നിലയിൽ ഈശോയെ നിത്യപിതാവിനു സമർപ്പിക്കുക. അതുവഴിയായി നിനക്കു ദൈവത്തെ ആരാധിക്കുന്നതിനും, ദൈവത്തിൽനിന്നു കിട്ടിയിട്ടുള്ള നന്മകൾക്കു കൃതജ്ഞത പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിനും, അവിടത്തെ നീതിയെ ശാന്തപ്പെടുത്തുന്നതിനും, നിന്നെ സഹായിക്കുന്നതിനു അവിടത്തെ നീതിയെ നിർബ്ബന്ധിക്കുന്നതിനും നിനക്കു സാധിക്കും.

നിന്നെത്തന്നെ ജയിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തി നിനക്കു കിട്ടുന്നതിനും, ഏതൊരുദ്ദേശത്തിനുവേണ്ടി പ. കുബ്ബാനയിൽ ഈശോ ബലിസമർപ്പിച്ചുവോ ആ ഉദ്ദേശസാദ്ധ്യത്തിനായി നിന്നെയും നിന്റെ അസ്തിത്വം, ജീവിതം, ജോലി, ഇവ ഒരു ബലിയായി ദൈവത്തിനു സമർപ്പിക്കുക. നീ ചെയ്യുവാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന സുകൃതത്തിന്റെ ഒരു പ്രകരണം, നീ ചെയ്യുവാൻ തീരുമാനിച്ചിരിക്കുന്ന ത്യാഗപ്രവൃത്തികൾ, ഇവ അങ്ങേക്കു സമർപ്പിക്കുക. ഈ കൂദാശവഴി മിശിഹാ നിത്യപിതാവിനു വരുത്തുന്ന മഹത്വം നിന്റെ ശക്തിക്കനുസരിച്ചു വർദ്ധിപ്പിക്കണമെന്നുള്ള ആത്മാർത്ഥമായ ആഗ്രഹത്തോടുകൂടി ഈ ബലി നീ സമർപ്പിക്കുക. ആത്മീയവിധത്തിൽ വി. കുബ്ബാന സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടു് ധ്യാനം അവസാനിപ്പിക്കാം.

വളരെ വിശിഷ്ടമായ ഒരു ധ്യാനമുറയാണിതു്. പ്രത്യേകിച്ചു് പ. കുമ്പസാരക്കു സന്മനം കഴിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുവാൻ ഈ മുറ അഭ്യസിക്കുന്നതിനു പരിശ്രമിക്കണം. പ. കുമ്പസാരയിൽ എഴുന്നെള്ളിയിരിക്കുന്ന ഈശോയോടു ഐക്യം പ്രാപിക്കുന്നതിലാകുന്നു ഇഹത്തിലെ നമ്മുടെ സൗഭാഗ്യം മുഴുവനും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്.

9) ധ്യാനരീതി നമ്മുടെ കർത്താവീശോമിശിഹായുടെ നാമത്തിൽ നടത്തപ്പെടുന്ന പ്രാർത്ഥനയാകുന്നു. ഇതു നിന്റെ മനോവിശ്വാസത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനും നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ വികാരങ്ങളിലും ചൈതന്യത്തിലും പ്രവേശിക്കുന്നതിനും നിനക്കിടയാക്കുന്നു.

നീ ദൈവപുത്രനോടു ബന്ധപ്പെട്ടവനാണു്. അവിടുത്തെ സഹോദരനാണു്. അവിടുത്തെ മൗതികശരീരത്തിന്റെ ഒരവയവമാണു്. അവിടുത്തെ യോഗ്യത മുഴുവനും നിനക്കു നൽകിയിട്ടുണ്ടു്. അവിടുത്തെ പ്രയത്നങ്ങളും മരണവും നിമിത്തം നിത്യപിതാവിൽനിന്നു അവിടുന്നു അർഹിക്കുന്ന എല്ലാ യോഗ്യതകളും ദാനങ്ങളും നിനക്കു് മിശിഹാ നൽകിയിരിക്കുന്നു. ഇവയെയെല്ലാം അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണു് ഈ ധ്യാനം. ദൈവത്തെ യഥാവിധി ആരാധിക്കുന്നതിനു് ഈ ധ്യാനരീതി നിന്നെ പ്രാപ്തനാക്കുന്നു. മാതൃമല്ല നീതിയാൽ അവകാശപ്പെട്ടതുപോലെ ദൈവവുമായി സമ്പർക്കത്തിലേപ്പെടുന്നതിനും, അവിടുത്തെ കൃപാവരം ആവശ്യപ്പെടുന്നതിനുള്ള അർഹത നിനക്കു കിട്ടുന്നു. സൃഷ്ടി എന്ന നിലയിൽ ഈ "അർഹത നിനക്കില്ല, പാപി എന്ന നിലയിൽ ഒട്ടും ഇല്ല. ദൈവവും സൃഷ്ടിയും തമ്മിൽ അനന്തമായ വ്യത്യാസമാണുള്ളതു്. അതിനേക്കാൾ ഉപരിയായി അനന്തമായ വിരുദ്ധത ദൈവവും പാപിയും തമ്മിലുണ്ടു്. അവതീർണ്ണനായ ദൈവത്തിന്റെ ബന്ധു എന്ന നിലയിൽ, അവിടുത്തെ സഹോദരനും, അവിടുത്തെ അവയവവും എന്ന നിലയിൽ മനോവിശ്വാസത്തോടുകൂടി ദൈവത്തിന്റെ മുമ്പാകെ നിനക്കു പ്രത്യക്ഷപ്പെടാം, സൗഹാർദ്ദത്തോടുകൂടി അവിടുത്തോടു സംഭാഷിക്കാം. അനുകൂലമായി നിന്നെ ശ്രവിക്കുന്നതിനും നിന്റെ അപേക്ഷ കേൾക്കുന്നതിനും നിനക്കു നന്മകൾ തരുന്നതിനും അന്യേ പുത്രനോടു നിനക്കുള്ള ബന്ധവും ഐക്യവും കാരണത്താൽ ദൈവത്തെ നിനക്കു നിർബ്ബന്ധിക്കാം.

അപ്പോൾ ശിരസ്സു് അവയവങ്ങളിൽ വർത്തിക്കുന്നുപോലെ, ദൈവികാരൂപിയാൽ ദൈവികസ്ഥിതിയിലേക്കു് നിന്നെ ഉയർത്തു

ന്ന ഈശോമിശിഹായോടുകൂടി, ദൈവത്തെ ആരാധിക്കുന്നതിനോ സ്നേഹിക്കുന്നതിനോ സ്തുതിക്കുന്നതിനോ ദൈവത്തിന്റെ മുമ്പാകെ നീ പ്രത്യക്ഷപ്പെടണം. അല്ലെങ്കിൽ ദിവ്യകുമാരന്റെ യോഗ്യത യെപ്രതി എന്തെങ്കിലും നന്മ നീ ദൈവത്തോടപേക്ഷിക്കണം. ദൈവത്തിന്റെ സ്നേഹപുത്രൻ ചെയ്തിട്ടുള്ളവയെ, തന്റെ ജീവിതം, മരണം, പീഡകൾ, ഇവയെ ദൈവത്തിനു നീ സമർപ്പിക്കണം. ഇവയെല്ലാം മിശിഹാ നിനക്കു തന്നിരിക്കുന്നതിനാൽ അതിനു പ്രതിപകരമായിട്ടുള്ളവയെല്ലാം അവിടത്തേക്കു നിനക്കാകുന്നു. ഈ ചൈതന്യത്തോടുകൂടി കാനോൻ ജപം ജപിക്കുക.

10. ദൈവസാന്നിദ്ധ്യത്തെപ്പറ്റി വിശദമായ ബോദ്ധ്യം നിന്നിൽ വരുത്തുക. അതിനുശേഷം ധ്യാനിക്കുക.

ഒരുക്കിയിട്ടുള്ള വിഷയത്തെപ്പറ്റി ധ്യാനിക്കുന്നതിനു മുമ്പായി, ദൈവസാന്നിദ്ധ്യസ്മരണ നിന്നിൽ സജീവമാക്കുക. മറ്റു യാതൊരു വിചാരമോ, ദൈവസ്മരണ ഉളവാക്കുന്ന ദൈവസ്നേഹപ്രകരണങ്ങളൊഴിച്ചു മറ്റു വികാരങ്ങളോ നിന്നിലുണ്ടാകുന്നതിനു സമ്മതിക്കരുതു്. മൗനമായി ദൈവസാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ നീ വ്യാപരിക്കുക. അപ്പോൾ അനുഭവപ്പെടുന്ന മാധുര്യം സമ്പൂർണ്ണമായി ആസ്വദിക്കുക. അതിൽ നീ തൃപ്തികണ്ടെത്തുക. അതിനുശേഷം സാധാരണരീതിയിൽ നീ ധ്യാനിക്കുക.

എല്ലാ ധ്യാനവും ഇങ്ങനെ ആരംഭിക്കുന്നതു് നല്ലതാണു്. ഓരോ പോയിന്റിനെപ്പറ്റി ധ്യാനിച്ചശേഷം ഇങ്ങനെ ദൈവത്തിൽ ശ്രദ്ധിച്ചുകൊണ്ടുമാത്രം (Simple attention to God) കുറച്ചു സമയം ചിലവഴിക്കുന്നതു് പ്രയോജനകരമാണു്. ഇതുവഴി ആന്തരിക ഏകാന്തത പാലിക്കുന്നതിനുള്ള അഭ്യാസം നിനക്കു കിട്ടും. നിന്റെ ശ്രദ്ധ മുഴുവനും ദൈവത്തിൽ കേന്ദ്രീകരിക്കുന്നതിനും, സമാധിയിൽ (Contemplation) ലയിക്കുന്നതിനും ഉള്ള തഴക്കം ഏതന്മൂലം നിനക്കു ലഭിക്കുന്നതാണു്. മടികൊണ്ടു് അല്ലെങ്കിൽ ധ്യാനിക്കുന്നതിനു ബുദ്ധിമുട്ടാൻ കഴികയില്ലാഞ്ഞിട്ടു് നീ ഇങ്ങനെ നിൽക്കരുതു്.

മൂന്നാം അദ്ധ്യായം

തിരുക്കമ്മജീവിതം (Liturgical life)

1. തിരുക്കമ്മജീവിതം, അന്തരംഗജീവിതത്തിന്റേയും തദ്ഭാരാ പ്രേഷിതവൃത്തിയുടേയും സ്രോതസ്സാകുന്നു.

തിരുക്കമ്മജീവിതം സംബന്ധിച്ചുള്ള പ്രതിജ്ഞ

തിരുസ്സഭയുടെ അംഗം അല്ലെങ്കിൽ പ്രതിനിധി എന്ന നിലയിൽ, എന്റെ കുബ്ബാന, കാനോൻ ജപം മറ്റു തിരുക്കമ്മങ്ങളുടെ അനുഷ്ഠാനം ഇവവഴി തിരുസ്സഭയുടെ ജീവിതത്തോട് എന്നെ കൂടുതൽ കൂടുതൽ ബന്ധിക്കുന്നതിനും, അങ്ങനെ മിശിഹായെ അനുഭവിക്കുന്നതിനും, ക്രൂശിക്കപ്പെട്ട മിശിഹായെ ധരിക്കുന്നതിനും ഞാൻ പ്രതിജ്ഞചെയ്യുന്നു. ഞാൻ ഒരു വൈദികനെങ്കിൽ പ്രത്യേകിച്ചും ഈ പ്രതിജ്ഞ ഞാൻ ചെയ്യുന്നു.

1. തിരുക്കമ്മമുറ എന്നാൽ എന്താണു്?

അല്ലയോ ഈശോ! തിരുക്കമ്മങ്ങളുടെ കേന്ദ്രമായി ഞാൻ അങ്ങയെ ആരാധിക്കുന്നു. തിരുക്കമ്മങ്ങൾക്കു ഏകതാനം നൽകുന്നതങ്ങാണു്. "തിരുസ്സഭ ദൈവത്തിനു നല്കുന്ന പരസ്യവും സാമൂഹ്യവും ഔദ്യോഗികവുമായ ആരാധനയാണു് തിരുക്കമ്മങ്ങൾ" എന്നു് ഇതിനെ നിർവ്വചിക്കാം. മറ്റു വാക്കിൽ പറഞ്ഞാൽ "കുബ്ബാനക്രമപുസ്തകം (തക്സ) കൂദാശകളും മറ്റും പരികർമ്മം ചെയ്യുന്നതിനുപയോഗിക്കുന്ന പുസ്തകം, കാനോൻജപപുസ്തകം ഇതുകളുടെ ഉപയോഗം വഴിയായി പ്രധാനമായിട്ടും ആരാധനീയമായ പ. ത്രിത്വത്തെ ആരാധിക്കുന്നതിനും, ആത്മാക്കളെ പരിപ്പിക്കുന്നതിനും, വിശുദ്ധീകരിക്കുന്നതിനും തിരുസ്സഭ ഉപയോഗിക്കുന്ന മാർഗ്ഗങ്ങളുടെ സംഹിതയെ തിരുക്കമ്മങ്ങൾ" എന്നു പറയുന്നു.

ആരാധനീയമായ പ. ത്രിത്വത്തിന്റെ മടിയിൽത്തന്നെയാകുന്ന നിത്യമായ തിരുക്കമ്മങ്ങളെ നീ ധ്യാനിക്കേണ്ടതു്. അവിടെ മൂന്നു ദിവ്യർ പുത്രന്റെ ജനനത്തേയും, പ. അമ്മയുടെ പുറപ്പാടിനേയും അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്ന അവാച്യമായ സംഗീതത്താൽ പര

സ്വരം ദൈവികജീവനും, അനന്തപരിശുദ്ധിയും അലപിക്കുന്നു.....; "ആദിമുതൽ ഇപ്പോഴും എപ്പോഴും....."

തനിക്കു പുറമെ താൻ സ്തുതിക്കപ്പെടണമെന്നു ദൈവം ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ദൈവം മാലാഖമാരെ സൃഷ്ടിക്കുന്നു. "പരിശുദ്ധൻ പരിശുദ്ധൻ, പരിശുദ്ധൻ" എന്ന അവരുടെ ആഘോഷവിളികളാൽ സ്വർഗ്ഗം മാറ്റൊലിക്കൊള്ളുന്നു. ദൈവം ഭൂമിയായ ഈ ലോകത്തെ സൃഷ്ടിക്കുന്നു. അതു തന്റെ ശക്തിയെ ഉച്ചത്തിൽ വിളിച്ചറിയിക്കുന്നു. "ആകാശങ്ങൾ ദൈവത്തിന്റെ മഹത്വത്തെ അറിയിക്കുന്നു."

സൃഷ്ടിയുടെ ആരംഭത്തിൽ ആദം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. സൃഷ്ടികളുടെ നാമത്തിൽ ആദം സ്തോത്രഗീതം ആലപിക്കുന്നു. ഇതു് സനാതന തിരുക്കർമ്മത്തിന്റെ മാറ്റൊലിയാണു്. ആബേൽ, നോഹ്, മെൽക്കീസ്ദെക്ക്, അബ്രാഹം, മൂശ, ദൈവത്തിന്റെ ജനം, ദാവീദ്, പഴയ നിയമത്തിലെ സകല വിശുദ്ധന്മാർ, ഇവരെല്ലാവരും ഈ കീർത്തനം പാടുവാൻ പരസ്പരം മത്സരിക്കുന്നു. യൂദന്മാരുടെ പെസഹ, ബലികൾ, ദഹനബലികൾ, യഹോവായുടെ ആലയത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനു അർപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ആഡംബരപൂർവ്വമായ ആരാധന, ഇവയെല്ലാം ഇതിനു ഔദ്യോഗികമായ കൊട്ടക്കുന്നു. എങ്കിലും ഇതു് അപൂർണ്ണമായ ഒരു കീർത്തനമായിരുന്നു, പ്രത്യേകിച്ചും ആദത്തിന്റെ പാപത്തിനുശേഷം "പാപിയുടെ അധരത്തിൽനിന്നുള്ള സ്തുതി ദൈവത്തിനു പ്രസാദിക്കുന്നതല്ല" (Eccli: XV. 9) എന്നാണല്ലോ വേദവാക്യം.

അല്ലയോ ഈശോ! അങ്ങു മാത്രമാകുന്നു പൂർണ്ണമായ കീർത്തനം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അങ്ങു് പിതാവിന്റെ യഥാർത്ഥ മഹത്വമാകുന്നു. അങ്ങയിൽക്കൂടിയല്ലാതെ ആർക്കും അർഹമായവിധത്തിൽ പിതാവിനെ സ്തുതിക്കാൻ സാധിക്കയില്ല. "ഓ! പിതാവായ ദൈവമേ! അദ്ദേഹം (മിശിഹാ) വഴിയായും അദ്ദേഹത്തോടുകൂടിയും, അദ്ദേഹത്തിനും എല്ലാ സ്തുതിയും മഹത്വവും നിനക്കു നല്കപ്പെടുന്നു." ഭൂമിയിലെ ആരാധനക്രമവും സ്വർഗ്ഗത്തിലെ ആരാധനക്രമവും തമ്മിൽ കൂട്ടിയോജിപ്പിക്കുന്ന കണ്ണി അങ്ങു് ആകുന്നു. അങ്ങയുടെ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവരെ സ്വർഗ്ഗത്തിലെ ആരാധനക്രമത്തിൽ അങ്ങു നേരിട്ടു കൂട്ടുതലായി ഭാഗഭാക്കുകളാക്കുന്നു. അങ്ങേ മനുഷ്യാവതാരം മനുഷ്യത്വത്തേയും മറ്റെല്ലാ സൃഷ്ടികളേയും ദൈവിക തിരുക്കർമ്മത്തോടു (Divine liturgy) സജീവവും സാരവുമായ വിധത്തിൽ കൂട്ടി യോജിപ്പിക്കുന്നു. ഒരു ദൈവം ദൈവ

തെ സ്തുതിക്കുന്നു. നിറഞ്ഞതും പരിപൂർണ്ണവുമായ ഈ സ്തുതി, ഗാ
ഗുൽത്തായിലെ ബലിയിൽ അതിന്റെ അത്യുച്ചാവസ്ഥയിലെ
ത്തുന്നു.

ദിവ്യരക്ഷകാ! ഈ ലോകം വെടിയുന്നതിനുമുമ്പു് അങ്ങേ ബ
ലിയെ നവീകരിക്കുന്നതിനു് പുതിയ നിയമത്തിലെ ബലിയെ
അങ്ങു സ്ഥാപിച്ചുവല്ലോ. അങ്ങേ ജീവൻ ആത്മാക്കൾക്കു നല്കുന്ന
തിനു് കൂദാശകളെല്ലാം അങ്ങു സ്ഥാപിച്ചു.

എന്നാൽ ഈ ബലിയും കൂദാശകളും അടയാളങ്ങൾ, ആചാ
രങ്ങൾ, ഉപദേശങ്ങൾ, പ്രാർത്ഥനകൾ മുതലായവകൊണ്ടു പൊ
തിയുന്നതിനുള്ള ചുമതല അങ്ങു് തിരുസ്സഭക്കു നൽകിയിരിക്കുന്നു.
ഇതുവഴി മനുഷ്യരക്ഷയുടെ രഹസ്യത്തിനു കൂടുതൽ മഹത്വമുണ്ടാ
കുന്നു. കൂടുതൽ എളുപ്പത്തിൽ തിരുസ്സഭയുടെ മക്കൾ ഈ രഹസ്യം
ഗ്രഹിക്കുന്നു, കൂടുതൽ പ്രയോജനം അവർക്കു സിദ്ധിക്കുന്നു. ദൈവി
കരഹസ്യങ്ങളിൽ ഭയസമന്വിതമായ ബഹുമാനം അവർക്കുണ്ടാകുക
യും ചെയ്യുന്നു.

അങ്ങു് ഭൂമിയിലായിരുന്നപ്പോൾ നിത്യപിതാവിന്റെ പ
ക്കൽ അങ്ങേ ഹൃദയത്തിൽനിന്നു് ഇവിടത്തെ സ്തുതിയും പ്രാർത്ഥന
യും സമർപ്പിച്ചിരുന്നു. ലോകാവസാനംവരെ ഈ കൃത്യം തുടർന്നു
നടത്തുന്നതിനുള്ള ചുമതല അങ്ങു് ഈ സഭക്കുതന്നെയാണല്ലോ
നല്കിയിരിക്കുന്നതു്. സക്രാരിയിൽ ഇരുന്നും, സ്വർഗ്ഗീയമഹത്വ
ത്തിന്റെ പ്രതാപത്തിലും ഇപ്പോഴും മിശിഹാ ഈ കൃത്യം നടത്തി
ക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

ഒരു മണവാട്ടിയുടെ സ്നേഹം സഭക്കു അങ്ങേ നേക്കുണ്ടു്. അതേ
സമയം ഒരമ്മയുടെ വ്യഗ്രത അവൾക്കു (സഭക്കു) ഞങ്ങളുടെനേരെ
യുണ്ടു്. ഈ ഇരുകൃത്യങ്ങളും യഥാവിധി നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനു പര്യാ
പ്തമാകത്തക്കവിധമാണു് ആരാധനക്രമത്തിലെ നിക്ഷേപങ്ങൾ
ഉൾക്കൊള്ളുന്ന അത്ഭുതാവഹങ്ങളായ ശോഭനങ്ങൾ ക്രമപ്പെടുത്തി
യിരിക്കുന്നതു്.

മാലാഖമാരും സ്വർഗ്ഗത്തിലുള്ള അവളുടെ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട
മക്കളും ദൈവത്തിനു അർപ്പിക്കുന്ന സ്തുതികളോടു് അവൾ എന്നും
തന്റേതിനെ യോജിപ്പിക്കുന്നു. നിത്യതയിൽ അവൾ ചെയ്യേ
ണ്ട ജോലി അവൾ ഇപ്പോൾതന്നെ ചെയ്തുതുടങ്ങുന്നു.

നമ്മുടെ ദൈവത്തിന്റെ സ്തുതിയോടും പ്രാർത്ഥനയോടുംകൂടി തിരു
സ്സഭ തന്റെ സ്തുതിയേയും പ്രാർത്ഥനയേയും യോജിപ്പിക്കുന്നതിനാൽ
അവ ദൈവികങ്ങളായിത്തീരുന്നു. ഭൂമിയിലെ തിരുക്കർമ്മങ്ങൾ,

സ്വർഗ്ഗീയസൈന്യം മിശിഹായുടെ ഹൃദയത്തിൽ നടത്തുന്നതോടു കൂടിച്ചേരുന്നു. അങ്ങനെ അതു അനന്തസ്നേഹമായ പ. ത്രിത്വത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന നിത്യസ്തുതികീർത്തനമായിത്തീരുന്നു.

II തിരുക്കർമ്മജീവിതം എന്നാൽ എന്തു്?

കർത്താവെ, ക്രമങ്ങളും വിശ്വസ്തതയോടുകൂടി ആചരിക്കുന്നതിനും, വാക്കുകളും കൃത്യമായി ശബ്ദിക്കുന്നതിനും മാത്രമെ തിരുസ്സഭയുടെ നിയമം എന്നോടു കൽപിക്കുന്നുള്ളൂ.

പക്ഷെ, നന്മനസ്സോടെ ഇതിൽ കൂടുതൽ ഞാൻ നിനക്കു സമർപ്പിക്കണമെന്നു് നീ ആഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതിനു യാതൊരു സംശയവുമില്ല. തിരുക്കർമ്മത്തിൽ മറഞ്ഞിരിക്കുന്ന സമ്പത്തുകൊണ്ടു് എന്റെ ഹൃദയത്തിനും ബുദ്ധിക്കും പ്രയോജനം കിട്ടണമെന്നും, നിന്റെ സഭയുമായി കൂടുതൽ ബന്ധപ്പെടണമെന്നും, അങ്ങനെ നിന്നോടു കൂടുതൽ ഗാഢമായ ഐക്യം പാലിക്കണമെന്നും നീ ആഗ്രഹിക്കുന്നു.

നിന്റെ വിശ്വസ്തദാസരുടെ മാതൃകയനുസരിച്ചു് ഉത്തമ ഗുരോ, നിന്റെ സഭ എന്നെ ക്ഷണിക്കുന്ന വിശിഷ്ടവിരുന്നിൽ സംബന്ധിക്കുന്നതിനു് ഞാൻ അതിയായി ആഗ്രഹിക്കുന്നു. കാനോൻ ജപം, വിവിധ തിരുക്കർമ്മങ്ങൾ, കുമ്പാനയിലെ ലേഖനം, സുവിശേഷം, മറ്റു ഭാഗങ്ങൾ, കൂദാശകളുടെ പരികർമ്മം, ഇവയിലെല്ലാം എന്റെ അന്തരംഗജീവിതത്തെ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തത്തക്ക ആരോഗ്യദായകമായ ഭക്ഷണം ധാരാളമായി എനിക്കു കിട്ടുമെന്നുള്ളതു് തീർച്ചയാണു്.

തിരുക്കർമ്മങ്ങളുടെ വിവിധ ഘടകങ്ങളെ തമ്മിൽ കൂട്ടിയോജിപ്പിക്കുന്ന ആശയങ്ങളെപ്പറ്റിയും, ആദ്ധ്യാത്മിക ജീവിതത്തിലുള്ള എന്റെ അഭിവൃദ്ധിയെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്ന ഫലങ്ങളെപ്പറ്റിയും ഉള്ള ചിന്ത, ആത്മവഞ്ചനയിൽ അകപ്പെടാതിരിക്കാൻ എന്നെ വളരെ സഹായിക്കുന്നതാണു്.

ഓരോ തിരുക്കർമ്മവും വിലപിടിച്ച ഓരോ രത്നത്തോടുപമിക്കാവുന്നതാണു്. എന്നാൽ കുമ്പാനയും കാനോൻ ജപവും, ആണ്ടുവട്ടം മുഴുവനിലും അവയ്ക്കു നൽകപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ക്രമീകരണത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ പരിശോധിക്കുമ്പോൾ അവ കൂടുതൽ ശോഭയുള്ളതും വിലയുള്ളതുമാണെന്നു് നാം മനസ്സിലാക്കും.

ദൈവനിവേശനമനുസരിച്ചും ശ്ലീഹാന്മാരുടെ ബോധനപ്രകാരവും, ആണ്ടുവട്ടം മുഴുവനും അനുഷ്ഠിക്കേണ്ട തിരുക്കർമ്മങ്ങളെ തിരു

സ്സഭ ക്രമപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. മിശിഹായുടെ പ്രസംഗങ്ങളും സിദ്ധാന്തങ്ങളും, ദൈവത്തിന്റെ ദാസന്മാർ അവരുടെ സൂക്ഷ്മതാഭ്യാസത്താലും മാതൃകയാലും കാണിച്ചുതന്നിട്ടുള്ളവയുടെ യഥാർത്ഥ ഫലങ്ങളും, പുതിയ നിയമത്തിന്റേയും പഴയ നിയമത്തിന്റേയും തിരുസ്സഭാചരിത്രത്തിന്റേയും ഒരു സമാഹാരവും, ദൈവികരഹസ്യങ്ങളോടുകൂടി തിരുക്കർമ്മത്തിൽ നാം കാണുന്നു. വിവിധങ്ങളായ ഇവയെല്ലാം ഏക സംഗതിയിൽ കേന്ദ്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. നിഷ്കളങ്കയും ഭക്തയുമായ ഒരാത്മാവു് തന്റെ തീക്ഷ്ണതയെ സദാ സ്വർഗ്ഗീയാനുഭൂതിയോടെ നവീകരിക്കുന്നതിനു് തക്കതായ ഭക്ഷണം ഇവിടെ കണ്ടെത്തുന്നു. (ബോസ്വെ)

തിരുക്കർമ്മങ്ങൾ മിശിഹായുടെ ജീവിതം നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയിൽ കൊണ്ടുവരുന്നു

ആണ്ടുവട്ടം മുഴുവനിലുമുള്ള തിരുക്കർമ്മങ്ങളുടെ ഈ ക്രമീകരണംകൊണ്ടു് നമുക്കു് എന്തു സിദ്ധിക്കുന്നു! ദീർഘകാലത്തേക്കു നമ്മുടെ ശ്രദ്ധ മുഴുവനും ഒരേ രഹസ്യത്തിൽ കേന്ദ്രീകരിക്കപ്പെടുന്നു. അപ്പോൾ പ്രസ്തുത രഹസ്യത്തെപ്പറ്റി വേദപുസ്തകത്തിലും പാരമ്പര്യത്തിലും പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള വിജ്ഞാനപരവും ഹൃദയസ്പർശകവുമായ സംഗതികൾ നമ്മുടെ ശ്രദ്ധക്കു വിഷയമാക്കപ്പെടുന്നു. ഇവയെല്ലാം ഒരേ ആശയത്തിലേക്കാണു നമ്മെ നയിക്കുന്നതു്. അപ്പോൾ തിരുസ്സഭ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന ശ്രദ്ധയും വികാരങ്ങളും നമുക്കനുഭവപ്പെടാതിരിക്കയില്ല. അങ്ങനെ ഓരോ കാലഘട്ടത്തിലും അപ്പോൾ ആഘോഷിക്കപ്പെടുന്ന ഓരോ തിരുന്നാളിലും ദൈവം നമുക്കു നല്കുവാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന പ്രത്യേക വരപ്രസാദം പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്നതിനു നമുക്കു സാധിക്കും.

ധ്യാനംവഴി ഗഹനങ്ങളായ ദൈവികരഹസ്യങ്ങൾ നാം മനസ്സിലാക്കുന്നതുപോലെയല്ല തിരുക്കർമ്മങ്ങൾവഴി അവ നാം അറിയുന്നതു്. അവ നമ്മുടെ വികാരങ്ങളെ ഉണർത്തി ഹൃദയത്തെ ഇളക്കി മനസ്സിനു അവയെ ബോധ്യപ്പെടുത്തുന്നു. അങ്ങനെ നമ്മെ മുഴുവനും അതു ഗ്രസിച്ചു കളയുന്നു. കഴിഞ്ഞ ഒരു സംഭവത്തിന്റെ സ്മരണയായിട്ടോ, ഒരു വാർഷികദിനം പോലെയോ അല്ല പ്രത്യുത ഇപ്പോൾ നടക്കുന്ന ഒരു സംഭവംപോലെ അവ നാം മനസ്സിലാക്കുന്നു. അതിന്റെ ഫലം അപ്പോൾതന്നെ തിരുസ്സഭ നമുക്കു പകർത്തുതരുന്നു. ഉദാഹരണമായി ക്രിസ്മസ്സ് ദിനത്തിൽ മിശിഹായുടെ ആഗമനത്തെ നമ്മെ അനുസ്മരിപ്പിച്ചു് അന്ത്യത്താഴത്തിൽ ബലിസ

മുപ്പിക്കപ്പെട്ടന്നു. "മിശിഹാ ഇന്നു ജനിച്ചു ഇന്നു രക്ഷകൻ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. ഇന്നു മാലാഖമാർ ഭൂമിയിൽ വന്നു പാടി" എന്നു ഇന്നത്തെ തിരുക്കർമ്മത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടന്നതു് യഥാർത്ഥമാണു് എന്നു ബോധ്യത്തോടെ എന്റെ ആത്മാവിനു ആവർത്തിക്കാൻ സാധിക്കും.

നമുക്കുവേണ്ടി രാജാവും, അദ്ധ്യാപകനും, വൈദ്യനും, ആശ്വാസദായകനും, രക്ഷകനും, സ്നേഹിതനുമായിത്തീർന്ന ഈശോയുടെ സ്നേഹത്തിന്റെ പുതിയ രശ്മികളെ തിരുക്കർമ്മവലയത്തിന്റെ (Liturgical cycle) ഓരോ ഘട്ടത്തിലും തക്കായും കാനോൻജപപുസ്തകവും നമുക്കു കാണിച്ചുതരുന്നു. ബേത്ലേഹമ്മിലും, നസ്രസ്സിലും, തിബേരിയാസ്കടൽത്തീരത്തും അവിടത്തെ പ്രകാശവും സ്നേഹവും ദയയും അനുഗ്രഹവും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തിയതുപോലെ അൾത്താരയിൽ അവയെ അവിടുന്നു് പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്നു. സർവ്വോപരി മിശിഹാ സ്നേഹത്തിന്റെ അവതാരമായി തന്നെ നമുക്കു കാണിച്ചുതരുന്നു; എന്തെന്നാൽ അവിടുന്നു് പീഡകളുടെ അവതാരമാണു്. ഗത്സേമിനിൽ അവിടുന്നു സഹിച്ച മരണവേദനയും, ഗാഗുൽത്തായിൽ, അർപ്പിച്ച പരിഹാരബലിയും ഈ വസ്തുതയെ തെളിയിക്കുന്നു.

ഇങ്ങനെ തിരുക്കർമ്മങ്ങൾ ദിവ്യകാരുണ്യജീവിതത്തിനു പൂർണ്ണ വികസനം നൽകുന്നു. അല്ലയോ ഈശോ! അങ്ങേ മനുഷ്യാവതാരം ദൈവത്തെ ഞങ്ങളുടെ സമീപത്തേക്കു കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്നു. അങ്ങയിൽ നിത്യപിതാവിനെ ഞങ്ങൾ ദർശ്യമായിക്കാണുന്നു. ഞങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കുന്ന ഓരോ തിരുക്കർമ്മവും വഴി ദൈവത്തെ അങ്ങയിൽക്കാണുന്നതിനു ഞങ്ങൾക്കു സാധിക്കുന്നു.

തിരുക്കർമ്മങ്ങൾ നമ്മെ മിശിഹായുടെ ജീവിതത്തിൽ പങ്കുകാരാക്കുന്നു.

ഇപ്രകാരം അല്ലയോ, ഈശോ! തിരുക്കർമ്മങ്ങൾമൂലം തിരുസ്സുഭയുടേയും അങ്ങയുടേയും ജീവിതത്തിൽ ഞാൻ പങ്കുകാരനാകുന്നു. രഹസ്യവും പരസ്യവും, പാടപ്പെടുന്നതും മഹത്വപ്പെടുന്നതുമായ അങ്ങേ ജീവിതത്തിലെ ഓരോ രഹസ്യത്തിലും തിരുസ്സുഭയോടുകൂടി ഓരോ കൊല്ലവും ഞാൻ ഓഹരിക്കാരനാകുന്നു. ഇവ ഓരോന്നും നൽകുന്ന പാഠം അവളോടുകൂടി ഞാൻ പഠിക്കുന്നു. പ. ക. മറിയവും, വിശുദ്ധന്മാരും അങ്ങേ അന്തരംഗജീവിതം ഏറ്റം അടുത്തു് അനുകരിച്ചിട്ടുള്ളവരാണല്ലോ. ആണ്ടുവ

ട്ടത്തിലെ വിവിധ ഗന്ധുക്കളിൽ ആഘോഷിക്കപ്പെടുന്ന അവരുടെ തിരുനാളിൽ ഞാൻ പങ്കുകൊള്ളുന്നു. തൽഫലമായി അവർ കാണിച്ചുതന്നിട്ടുള്ള മാതൃക എന്റെ ശ്രദ്ധയുടെ വിഷയമാകുന്നു. അവ എന്റെ ബുദ്ധിയെ ശക്തിയായി പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നു. സ്വർഗ്ഗപരിജ്ഞാനത്തിലേക്കു ഉപദേശിക്കയും മാതൃകകാണിച്ചു തരുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ള സുകൃതങ്ങൾ അഭ്യസിക്കുന്നതിനു് വലിയ ശക്തി എനിക്കു കിട്ടുന്നു. മാത്രമല്ല, അങ്ങേ സുവിശേഷത്തിന്റെ ചൈതന്യത്താൽ ആത്മാക്കളെ ഉത്തേജിപ്പിക്കുന്നതിനു് എനിക്കു സാധിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

എന്റെ പ്രേഷിതവൃത്തിയിൽ പത്താം പീയൂസ് പാപ്പായുടെ ആഗ്രഹം സാധിക്കുവാൻ എനിക്കു കഴിയുന്നതെങ്ങനെ? പ. കുർബ്ബാനയിലും കാനോൻ ജപത്തിലും വിശ്വാസികൾക്കു് എങ്ങനെ സജീവമായി പങ്കെടുക്കുവാൻ കഴിയും? യഥാർത്ഥമായ ക്രിസ്തീയചൈതന്യത്തിന്റെ പ്രഥമവും ഒഴിച്ചുകൂടാൻ പാടില്ലാത്തതുമായ ഉറവ കാനോൻ ജപമാകുന്നു എന്നു പത്താം പീയൂസ് പാപ്പാ പറയുന്നു. തിരുക്കർമ്മങ്ങളിൽ നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുന്ന അമൂല്യനിക്ഷേപങ്ങളെപ്പറ്റി യാതൊരു ചിന്തപോലും കൂടാതെ അവയെ നിവൃഹിക്കുന്ന എനിക്കു വിശ്വാസികൾ അതിൽ സജീവമായി പങ്കെടുക്കുന്നതിനു എന്തു ചെയ്യുവാൻ കഴിയും?

തിരുക്കർമ്മജീവിതം എങ്ങിനെ നയിക്കാം

എന്റെ ആത്മീയജീവിതത്തിൽ കൂടുതൽ സ്വസ്ഥത ഉണ്ടാക്കുന്നതിനും, തിരുസ്സഭയുടെ ജീവിതത്തോടു എന്നെ കൂടുതൽ ബന്ധിക്കുന്നതിനും, എന്റെ ഇതര ഭക്തകൃത്യങ്ങളെ കഴിയുന്നത്ര തിരുക്കർമ്മങ്ങളുമായി യോജിപ്പിക്കുന്നതിനും ഞാൻ പരിശ്രമിക്കും. ഉദാഹരണമായി തിരുക്കർമ്മവലയത്തിലെ (Liturgical cycle) ഓരോ ഘട്ടത്തിലും ആഘോഷിക്കപ്പെടുന്ന തിരുനാളിനോടു ബന്ധപ്പെട്ട വിഷയം അതാതു ദിവസത്തെ ധ്യാനവിഷയമായി ഞാൻ തിരഞ്ഞെടുക്കും. ഞാൻ പ. കുർബ്ബാനയെ സന്ദർശിക്കുമ്പോൾ, അതാതു കാലഘട്ടത്തിനനുസരിച്ചു് ഈശോയുമായി അതായതു് ഉണ്ണീശോയോടുകൂടി, പീഡസഹിക്കുന്ന ഈശോയോടുകൂടി, തന്റെ സഭയിൽ ജീവിക്കുന്ന ഈശോയോടുകൂടി, ഞാൻ സംഭാഷിക്കും. അന്നത്തെ ജ്ഞാനവായനയിൽ ആ ദിവസം പ്രത്യേകം സ്മരിക്കുന്ന ദിവ്യരക്ഷകന്റെ ജീവിതരഹസ്യത്തെ അധികരിച്ചുള്ള ഭാഗമോ, ആ ദിവസത്തെ പുണ്യവാന്റെ ചരിത്രമോ ഞാൻ വായിക്കും.

ഇതു് തിരുക്കമ്മപരമായ ചൈതന്യം എന്നിൽ ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നതിനും വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനും വളരെ ഉപകരിക്കും.

ആരാധ്യനായ ആചാര്യാ! കപടമായ തിരുക്കമ്മജീവിതത്തിൽ നിന്നു എന്നെ രക്ഷിക്കേണമെ. അതു് ആദ്ധ്യാത്മികസമരത്തെ ബലഹീനമാക്കുന്നതിനാൽ ആന്തരികജീവിതത്തിനു വളരെ ഉപദ്രവമാണു്.

സാഹിത്യം ആസ്വദിക്കുന്നതിനോ മതപരമായ പുരാതനശാസ്ത്രം (religious archaeology) അഭ്യസിക്കുന്നതിനോ വേണ്ടിമാത്രം തിരുക്കമ്മജീവിതം നയിക്കുന്നതിനു പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന ഭക്തിയിൽ നിന്നു എന്നെ രക്ഷിക്കേണമെ. നിശ്ചലാവസ്ഥ (Quietism) യിലേക്കും അതിൽ നിന്നുദ്ഭവിക്കുന്നവ ദോഷങ്ങളിലേക്കും എന്നെ നയിക്കരുതേ. അതു് ആന്തരികജീവിതത്തെ തിരിക്കുന്ന പ്രധാന ചക്രത്തെത്തന്നെ ബലഹീനമാക്കുന്നു. അതായതു് ഭയം, ശരണം, ആത്മരക്ഷയിലും പുണ്യപൂർണ്ണത പ്രാപിക്കുന്നതിനുമുള്ള ആഗ്രഹം, സ്വന്തം തെറ്റുകളെ തിരുത്തുന്നതിനും സുകൃതം അഭ്യസിക്കുന്നതിനുമുള്ള പരിശ്രമം മുതലായവയെ ബലഹീനമാക്കുന്നു.

രാവിലെയുള്ള ധ്യാനം തിരുക്കമ്മജീവിതത്തിലെ സർവ്വപ്രധാന ഘടകമാകുന്നു. അപകടകരമായ ജോലിത്തിരക്കിൽ മനുഷ്യൻ നിമഗ്നനായിരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്തു്, പ്രത്യേകിച്ചും അത്യന്താപേക്ഷിതമാണു്. ഈ വസ്തുത യഥാവിധി ധരിക്കുന്നതിനുള്ള അനുഗ്രഹം, അല്ലയോ ഈശോ എനിക്കു തരേണമേ.

വികാരവിധേയതത്തിൽനിന്നും കപടഭക്തിയിൽ നിന്നും എന്നെ അകറ്റേണമെ. അവ തിരുക്കമ്മജീവിതമെന്നതു് ചില ബോധ്യങ്ങളും മനഃക്ഷോഭങ്ങളും മാത്രമാണെന്നു് ഞാൻ ധരിക്കുന്നതിനു കാരണമാകും; മാത്രമല്ല അവ ബുദ്ധിയെ ഭാവനയുടെയും വികാരങ്ങളുടെയും അടിമയാക്കിത്തീർക്കുകയും ചെയ്യും.

തിരുക്കമ്മജീവിതത്തിന്റെ ഫലങ്ങൾ

തിരുക്കമ്മങ്ങളിൽ സുന്ദരത്വവും സാഹിത്യവും ഉണ്ടു്. അതു് ഞാൻ ആസ്വദിക്കരുതെന്നു് തിരുസ്സഭ ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. നേരെമറിച്ചാണു്. തിരുസ്സഭ സംഗീതവും, ചില ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളും തിരുക്കമ്മങ്ങൾക്കുപയോഗിക്കുന്നുണ്ടു്. അതു നമ്മുടെ വികാരങ്ങളെ ഇളക്കുന്നു. തിരുക്കമ്മങ്ങൾ സൂചിപ്പിക്കുന്ന രഹസ്യങ്ങൾ കൂടുതൽ എളുപ്പത്തിലും കൂടുതൽ ഫലപ്രദമായും നമ്മെ ഗ്രഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങനെ യഥാർത്ഥത്തിൽ നന്മയായിട്ടുള്ളതിനെ നമ്മെ

ഗ്രഹിപ്പിച്ച് സുനിശ്ചിതമായും, സുഗമമായും, സമ്പൂർണ്ണമായും, ദൈവത്തിൻ പക്കലേക്ക തിരുക്കമ്മങ്ങൾ നമ്മെ ഉയർത്തുന്നു.

തിരുക്കമ്മങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്ന വിശ്വാസസത്യങ്ങളെ അവയുടെ മാറ്റമില്ലാത്തതും സുഖകരവുമായ നവീനതയോടുകൂടി എനിക്കു ആസ്വദിക്കാം. ആഘോഷമായ പാട്ടുകുർബ്ബാനയുടെ പ്രതാപവും, ഒപ്പീസിലെ പ്രാർത്ഥനയും, മാമ്മോദീസാ, ഒപ്പൂത്തുമ, ശവസംസ്കാരം മുതലായവയിലെ ആചാരക്രമവും എന്നെ വളരെ കൊള്ളിക്കുന്നു.

എന്നാൽ ഇവയെല്ലാം അന്തരംഗജീവിതം നയിക്കുന്നതിനു എന്നെ സഹായിക്കുന്ന മാർഗ്ഗങ്ങളാണ് എന്ന വസ്തുത ഞാൻ വിസ്മരിക്കരുതു്. അതെ "പഴയ മനുഷ്യനെക്കൊന്നു് അവന്റെ സ്ഥാനത്തു് ഈശോ! അങ്ങു വാഴുന്നതിനു" എന്നെ സഹായിക്കാനുള്ളവയാണ് ഇവയെല്ലാം.

തിരുക്കമ്മചൈതന്യം (liturgical spirit) എന്നിൽ ഉണ്ടാകുമ്പോൾ മാത്രമേ യഥാർത്ഥത്തിൽ ഞാൻ തിരുക്കമ്മജീവിതം നയിക്കുന്നു എന്നു പറയാൻ സാധിക്കയുള്ളൂ. തിരുസ്സഭയോടു എനിക്കുള്ള ബന്ധത്തെ ശക്തിപ്പെടുത്തുന്നതിനും, നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ അന്തരംഗജീവിതത്തിലും അതുവഴിയായി അവിടുത്തെ സുകൃതങ്ങളിലും കൂടുതൽ ഓഹരി കിട്ടുന്നതിനുംവേണ്ടി കുർബ്ബാന, പ്രാർത്ഥനകൾ, ഔദ്യോഗികകർമ്മാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ മുതലായവ ഞാൻ ഉപയോഗിക്കും. അങ്ങനെ മിശിഹായുടെ സുകൃതങ്ങളുടെ മാതൃക വിശ്വാസികൾക്കു കൂടുതലായി കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിനു എനിക്കു സാധിക്കും.

III തിരുക്കമ്മചൈതന്യം

അല്ലയോ ഈശോ! ദൈവാരാധന സംബന്ധിച്ചുള്ള സംഗതികളിൽ പ്രത്യേക പ്രതിപത്തിയുണ്ടെങ്കിലേ തിരുക്കമ്മജീവിതം നയിക്കുവാൻ സാധിക്കയുള്ളൂല്ലൊ. ചിലർക്കു അങ്ങു സൗജന്യമായി ഈ പ്രതിപത്തി നൽകിയിട്ടുണ്ടു്. മറ്റുള്ളവർക്കു് അങ്ങനെ അതു് കിട്ടിയിട്ടില്ല. എന്നാൽ അവർ അതിനായി അങ്ങയോടപേക്ഷിക്കുകയും അവയെ പഠിക്കുകയും, അവയെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുകയും ചെയ്യുമെങ്കിൽ അവർക്കു് അതു കിട്ടാതിരിക്കയില്ല.

തിരുക്കമ്മജീവിതത്തിന്റെ വിശേഷതകളെപ്പറ്റി ഞാൻ വേണ്ടവിധം ചിന്തിക്കുന്നു എങ്കിൽ എങ്ങനെയും അതു സമ്പാദിക്ക

ണം എന്നുള്ള ആഗ്രഹം എന്നിൽ ശക്തിപ്പെടാതിരിക്കയില്ല. ഇതേപ്പറ്റി പിന്നീടു പ്രതിപാദിക്കുന്നതാണു്. ഇപ്പോൾ തിരുക്കമ്മജീവിതത്തിന്റെ ഗുണലക്ഷണങ്ങളെപ്പറ്റിയും, ആത്മീയ ജീവിതത്തിൽ അതിനുള്ള പ്രധാന സ്ഥാനത്തെപ്പറ്റിയും നമുക്കു വിചിന്തനം ചെയ്യാം.

തിരുക്കമ്മജീവിതത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം

അല്ലയോ ഈശോ! വിചാരത്താലും നിയോഗത്താലും, അവ എത്രതന്നെ അപൂർണ്ണമായിരുന്നാലും ശരി, തിരുസ്സഭയോടുകൂടി അങ്ങേ ബലിയിൽ സംബന്ധിക്കുക എന്നതു് എത്ര വലിയ സംഗതിയാണു്. തിരുസ്സഭയുടെ ഔദ്യോഗികവും ഇടവിടാതുള്ളതുമായ പ്രാർത്ഥനയോടുകൂടി എന്റെ പ്രാർത്ഥനയെ സംയോജിപ്പിക്കുക തീർച്ചയായും ഒരു വലിയ അനുഗ്രഹംതന്നെയാണു്. ഇങ്ങനെ ഒരു സാധാരണ ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ ഹൃദയം ദൈവത്തിലേക്കു് പറന്നു് അവിടുത്തെ ആരാധിക്കുന്നു, സ്തുതിക്കുന്നു, കൃതജ്ഞത പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നു, പരിഹാരം ചെയ്യുന്നു, പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു.

വിശുദ്ധിയിൽ അതിവേഗം അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിക്കുന്നതിനു വളരെ സഹായിക്കുന്ന ഒന്നാണു് മറ്റുള്ളവരുടെ പ്രാർത്ഥനയോടു യോജിക്കുക എന്നതു്. ഒരിക്കൽ വി. ഇഗ്നേഷ്യസും കൂട്ടുകാരും യാത്രചെയ്യുമ്പോൾ ഒരു കൃഷിവലൻ, അവരുടെ സാമാനങ്ങൾ ചുമന്നുകൊണ്ടു പോകുന്നതിനു് അവരെ സഹായിച്ചു. അവർ വഴിയമ്പലങ്ങളിൽ ചെല്ലുമ്പോൾ വിശുദ്ധനും കൂട്ടുകാരും അവിടെയുള്ള ഒരു ഒഴിഞ്ഞ കോണിലേക്കു മാറി പ്രാർത്ഥിച്ചിരുന്നു. അതു കണ്ടു് ഈ കൃഷിവലനും മുട്ടുകുത്തി നിന്നിരുന്നു. ഇതുകണ്ടു് വി. ഇഗ്നേഷ്യസ് ഒരിക്കൽ അയാളോടു ചോദിച്ചു: "താൻ എന്തിനാണു ഞങ്ങളോടൊപ്പം മുട്ടുകുത്തി നില്ക്കുന്നതു്?" അതിനു അവൻ പറഞ്ഞ മറുപടി: "ഞാൻ ഇപ്രകാരം പറയുകമാത്രമേ ചെയ്യുന്നുള്ളൂ. കർത്താവെ ഇവർ വലിയ പുണ്യവാന്മാരാണു്. ഞാൻ അവരുടെ സാമാനങ്ങൾ ചുമക്കുന്ന മൂഢൻ. അവർ ചെയ്യുന്നതു് ഞാനും ചെയ്യുന്നതിനാഗ്രഹിക്കുന്നു. അതു നിനക്കു കാഴ്ചവെക്കുകയും ചെയ്യുന്നു." ഇങ്ങനെ തുടച്ചയായി പ്രവർത്തിക്കുകയാൽ അവൻ അസാധാരണമാംവിധം സുകൃതജീവിതത്തിൽ അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിക്കുന്നതിനിടയായി. ഇങ്ങനെയെങ്കിൽ തിരുസ്സഭയുടെ തിരുക്കമ്മജീവിതത്തോടു് മനസ്സാ യോജിച്ചു് പ്രാർത്ഥിക്കയും അതിൽ സജീവമായി പങ്കെടുക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഏവർക്കും യാതൊരു വിദ്യാഭ്യാസവും ഇല്ലാത്തവ

ക്കുപോലും എത്ര വലിയ ആത്മീയ പ്രയോജനം പ്രാപിക്കാൻ പാടുണ്ട്.

ഒരിക്കൽ സ്വർഗ്ഗാരോഹണത്തിരുനാളിന്റെ തലേരാത്രി ക്ലെയർവോയിലെ ഒരു തുണസഹോദരൻ ആടിനെ സൂക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയായിരുന്നു. രാത്രിയിൽ സന്ന്യാസികൾ ജപിച്ചിരുന്ന കാനോൻ ജപം അവ്യക്തമായിട്ടെങ്കിലും അയാൾക്കു കേൾക്കാമായിരുന്നു. അതിനോടു ആത്മനാ യോജിച്ചുകൊണ്ട് ആ സഹോദരൻ ഓരോ നന്മനിറഞ്ഞമറിയം ചൊല്ലിയിരുന്നു. എന്തെന്നാൽ കാനോൻ ജപം ജപിക്കുന്നതിനു അയാൾക്കു് അറിയാൻ പാടില്ലായിരുന്നു. ദൈവം വി. ബർണ്ണാർദിനോടു ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു. "ഈ എളിയ തുണസഹോദരന്റെ പ്രാർത്ഥന വൈദികസഹോദരങ്ങളുടെ കാനോൻ ജപത്തെക്കാൾ ദൈവജനനിക്കു കൂടുതൽ പ്രസാദജനകമായിരിക്കുന്നു" എന്നു്. ഈ വൈദികസഹോദരനിൽ പലരും വളരെ ഭക്തിതീഷ്ണതയോടുകൂടി ജീവിക്കുന്നവരായിരുന്നു.

സഭയുടെ ചൈതന്യം എന്താണെന്നു് പൂർണ്ണമായി ഗ്രഹിക്കുന്നതിനും ആദിമക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ക്രിസ്തീയ ചൈതന്യം പ്രാപിക്കുന്നതിനും ഉള്ള മാർഗ്ഗം പത്താംപീയൂസ് പാപ്പ നിർദ്ദേശിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ ചൈതന്യം പ്രാപിക്കേണ്ടതു് ഓരോ ക്രിസ്ത്യാനിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അത്യന്താപേക്ഷിതമാണു്. "കുർബ്ബാനയിലും പരസ്യമായി ആഘോഷപൂർവ്വം നടത്തുന്ന പ്രാർത്ഥനകളിലും സജീവമായി പങ്കുകൊള്ളണം. അവയിൽ ഭക്തിയോടും ബുദ്ധിയോടുംകൂടി സംബന്ധിക്കണം. പെരുന്നാളുകൾ, പള്ളിക്രമങ്ങൾ മുതലായവയ്ക്കും അതിലുപരി, കുർബ്ബാനക്കു സഹായിക്കുക, കാനോൻ ജപത്തിൽ സംബന്ധിക്കുക മുതലായവയ്ക്കും വലുതായ ഒരാഗ്രഹം ഉണ്ടാകണം." ഇതാണു പത്താംപീയൂസ് പാപ്പാ നല്കുന്ന നിർദ്ദേശം.

കാനൻജപത്തിന്റെ വൈശിഷ്ട്യം

അല്ലയോ പരിശുദ്ധ സഭേ! വൈദികപട്ടാഭിഷേകത്താലോ സന്ന്യാസവ്രതാനുഷ്ഠാനത്താലോ മാലാഖമാരോടും, തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവരോടും യോജിച്ചു് നിന്റെ അംഗീകൃത പ്രതിനിധി എന്ന നിലയിൽ, ദൈവസിംഹാസനത്തിൻ മുമ്പാകെ ഔദ്യോഗിക പ്രാർത്ഥന സമർപ്പിക്കുന്നതിനു് അനുദിനം ഹാജരാകുക എന്നതു് എത്രയോ മഹനീയമായ ഒരു കൃത്യമാകുന്നു.

എന്റെ ദിവ്യരക്ഷകാ! കൂടാരകളെ പരികർമ്മം ചെയ്യുകൊണ്ടും സർവ്വോപരി പ. കുർബ്ബാനയെന്ന ബലി അർപ്പിച്ചുകൊണ്ടും

അങ്ങേ അഭിഷിക്ത ത്രയ്ത്വത്തിയായി, മറെറാരു മിശിഹായായി വ ത്തിക്കുന്ന ആളിന്റെ സ്ഥാനമഹത്വം എത്ര അതുല്യവും അവാച്യ വുമായവിധം ശ്രേഷ്ഠമായിരിക്കുന്നു.

ഒന്നാം തത്വം:— സഭയുടെ അംഗം:— ഒരു സാധാരണ ക്രി സ്ത്യാനി എന്ന നിലയിൽ തിരുക്കർമ്മപരമായ ഏതെങ്കിലും ത്രയ്ത്വ ത്തിയിൽ സംബന്ധിക്കുമ്പോൾ സഭയോടു മുഴുവനും ഞാൻ യോജി ക്കുകയാണു് എന്ന ദൃഢബോദ്ധ്യം എനിക്കുണ്ടാകണം. പൂണ്യവാ ന്മാരുടെ ഒരുമ്പാട് മൂലമുള്ള യോജിപ്പു മാത്രമല്ല ഇതു്. പ്രത്യുത മിശിഹായുടെ മൗതിക ശരീരമായ സഭ ഒരു സമൂഹമായിട്ടു് ദൈവ ത്തിനുപ്പിക്കുന്ന ദൈവാരാധനയുടെ പ്രവൃത്തിയിൽ യഥാർത്ഥവും സജീവവുമായ വിധത്തിൽ സഹകരിക്കുന്നതുകൊണ്ടുള്ള യോജിപ്പു കൂടിയാണു ഇതു്. തന്മൂലം സഭ എന്റെ അമ്മയെപ്പോലെ ക്രിസ്തീ യ സുകൃതങ്ങൾ അഭ്യസിക്കുന്നതിനു എന്റെ ആത്മാവിനെ പരി ശീലിപ്പിക്കുന്നു.

അല്ലയോ ഈശോ, അങ്ങേ സഭ ഒരു പൂർണ്ണസമൂഹമാകുന്നു. അതിലെ അംഗങ്ങൾക്കു് പരസ്പരം അവഗാഢമായ ബന്ധമുണ്ടു്. അവർ കൂട്ടുതൽ പരിശുദ്ധവും പൂർണ്ണവുമായ ഒരു സമൂഹമായിത്തീരു വാനുള്ളവർ, അതെ അവർ ദൈവത്തിന്റെ "തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട" ജനമായിത്തീരുവാനുള്ളവർ ആകുന്നു.

ഒരു ക്രിസ്ത്യാനി എന്ന നിലയിൽ, അങ്ങുതന്നെ ശിരസ്സും ജീ വനുമാകുന്ന ശരീരത്തിന്റെ ഒരവയവമാകുന്നു ഞാൻ. ഇങ്ങനെ അല്ലയോ, ദിവ്യരക്ഷകാ അങ്ങു എന്നെ പരിഗണിക്കുന്നതു്. ഞാൻ അങ്ങേ മുമ്പിൽ നില്ക്കുമ്പോൾ അങ്ങേയ്ക്കു ഒരു പ്രത്യേക സന്തോഷമുണ്ടാകുന്നു. അങ്ങയെ എന്റെ നായകനായും, എന്നെ അങ്ങേ അജക്കൂട്ടത്തിലെ ഒരാടായും ഞാൻ പരിഗണിക്കുന്നു. യുദ്ധം ചെയ്യുന്നതും വിജയസന്തോഷമനുഭവിക്കുന്നതും പീഡ സഹിക്കുന്ന തുമായ സഭയിലുള്ള എന്റെ എല്ലാ സഹോദരങ്ങളെ ഉൾക്കൊ ള്ളുന്ന ഈ അജക്കൂട്ടത്തിന്റെ ഇടയൻ അങ്ങു മാത്രമാകുന്നു.

അങ്ങേ ശ്ലീഹന്മാർ ഈ തത്വം എന്നെ പഠിപ്പിക്കുന്നു. അതു് എന്റെ ആത്മാവിനെ വികസിപ്പിക്കുകയും എന്റെ ആദ്ധ്യാ ത്മിക ജീവിതത്തെ വിശാലമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെ ന്നാൽ നമുക്കു ഒരേ ശരീരത്തിൽ പല അവയവങ്ങൾ ഉണ്ടായിരി ക്കയും എല്ലാ അവയവങ്ങൾക്കും ഒരേ പ്രവൃത്തിയല്ലാതിരിക്കയും ചെയ്യുന്നതു എങ്ങനെയോ അങ്ങനെതന്നെ പലരായിരിക്കുന്ന നാമും മിശിഹായിൽ ഒരേ ശരീരമാകുന്നു. "നമ്മിൽ ഓരോരുത്തനുമോ

ഒരുത്തൻ മറെറാരുത്തന്റെ അവയവങ്ങളുമാകുന്നു." (റോമാ: XII 4. 5) വീണ്ടും "എന്തെന്നാൽ ശരീരം ഒന്നായിരിക്കയും അതിൽ പല അവയവങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കയും ചെയ്യുന്ന എങ്കിലും ശരീരത്തിന്റെ അവയവങ്ങൾ പലതായിരിക്കെ ഒരേ ശരീരമായിരിക്കുന്നതെങ്ങനെയോ അങ്ങനെതന്നെ ആകുന്നു മിശിഹായും" (I cor. XII. 12) എന്നാണല്ലോ വി. പൗലോസ് പ്രസ്താവിക്കുന്നത്.

വി. പത്രോസ് ഭമിയാൻ പറയുന്നു: "ഇതാകുന്നു അങ്ങേ സഭയുടെ ഐക്യം. എന്തെന്നാൽ അതു് അതിൽതന്നെയും, അതിന്റെ ഓരോ വിഭാഗത്തിലും പൂണ്ണവും അവിഭാജ്യവുമാകുന്നു. അല്ലയോ ഈശോ, സഭ പരിശുദ്ധാത്മാവിയോടും തൽഫലമായി അങ്ങയോടും ഐക്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ ഐക്യംവഴി പിതാവിന്റെയും പുത്രന്റെയും പ. അത്മാവിയുടേയും സനാതനവും അതിവിശിഷ്ടവുമായ ഏകതയിലേക്കു കൂടിച്ചേരുന്നു.

തിരുക്കർമ്മം സഭയുടെ അംഗങ്ങൾ തമ്മിൽ ഗാഢമായ ബന്ധം സ്ഥപിക്കുന്നു

ഒരേ ഉദ്ദേശസാധ്യത്തിനായി, ഒരേ വിശ്വാസത്താലും ഉപവിയാലും സംയോജിക്കപ്പെട്ടു്, ഒരേ അധികാരത്താൽ ഭരിക്കപ്പെടുന്ന വിശ്വാസികളുടെ സമൂഹമാകുന്നു തിരുസ്സഭ എന്നു പറയുന്നതു്. ഈ ഉദ്ദേശമോ മിശിഹായുമായി ഓരോരുത്തരും പ്രാപിക്കേണ്ട സംയോജനമാകുന്നു. ഇതിനു ഒരേ മാർഗ്ഗങ്ങൾതന്നെ എല്ലാവരും അവലംബിക്കണം. ഈ മാർഗ്ഗങ്ങളെ കൂദാശവരം എന്ന വാക്കിൽ സമാഹരിക്കാം. ഈ കൂദാശവരം പ്രാപിക്കാനുള്ള സാധാരണയായ മാർഗ്ഗം പ്രാർത്ഥനയും കൂദാശകളുമാകുന്നു.

കൂദാശവരം എളുപ്പത്തിൽ ഒഴുകിവരുന്ന ചാലും ഏറ്റം വലിയ പ്രാർത്ഥനയും തിരുക്കർമ്മങ്ങളിലെ പ്രാർത്ഥനയാകുന്നു. അതു് തിരുസ്സഭയുടെ പ്രാർത്ഥനതന്നെയാകുന്നു. ഓരോ വ്യക്തിയുടേയും എന്നല്ല ഭക്തസംഘങ്ങളുടെതന്നെ പ്രാർത്ഥനയേക്കാളും അതു ശക്തിയുള്ളതാണു്. ഏകാന്തതയിൽ കഴിക്കുന്ന പ്രാർത്ഥനകളും സംഘാതമായി കഴിക്കുന്ന പ്രാർത്ഥനകളും വളരെ വിശിഷ്ടങ്ങളാണു്. സ്വവിശേഷങ്ങൾ അവയെ വളരെ പ്രകീർത്തിക്കുന്നുമുണ്ടു്. എന്നാൽ ഇവയെക്കാൾ ശക്തിയേറിയതും വിശിഷ്ടവുമാണു് തിരുക്കർമ്മങ്ങളിലെ പ്രാർത്ഥനകൾ.

മാമ്മോദീസാവഴിയായി ഞാൻ സത്യസഭയുടെ സംഗമായിത്തീരുന്നു, ദൈവത്തിന്റെ പുത്രനും മിശിഹായുടെ അവയവവു

മായിത്തീരുന്നു. തന്മൂലം മറ്റു ക്ലേശങ്ങൾ സഹിക്കുന്നതിനുള്ള അവകാശം എനിക്കു കിട്ടുന്നു. കാനോൻ ജപം, കുമ്പസാരം, ഭണ്ഡവിമോചനങ്ങൾ, സഭയുടെ പ്രാർത്ഥനകൾ ഇവയിലെല്ലാം ഞാൻ ഓഹരിക്കാരനായിത്തീരുന്നു. എന്റെ സഹോദരങ്ങൾ പ്രാപിക്കുന്ന എല്ലാ വരപ്രസാദങ്ങളിലും യോഗ്യതകളിലും ഞാൻ ഭാഗഭാക്കാകുന്നു.

മാമ്മോദീസാവഴി മായിക്കാൻ പാടില്ലാത്ത ഒരു മുദ്രയാൽ ഞാൻ അങ്കിതനാകുന്നു. തന്മൂലം ക്രിസ്തുമതംവഴി ദൈവത്തെ ആരാധിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു ബാദ്ധ്യത ഞാൻ സ്വീകരിക്കുന്നു. മാമ്മോദീസായിൽ ഞാൻ സ്വീകരിക്കുന്ന അഭിഷേകം വഴി ഞാൻ ദൈവരാജ്യത്തിലെ പ്രജയായിത്തീരുന്നു. മാത്രമല്ല, വി. പത്രോസ് പ്രസ്താവിക്കുന്നതുപോലെ "അന്ധകാരത്തിൽനിന്നു തന്റെ അധികമായ പ്രകാശത്തിലേക്കു നിങ്ങളെ വിളിച്ചവന്റെ മഹത്വങ്ങളെ അറിയിക്കുന്നതിനായിട്ട് രാജ്യത്തിനായി ആചാര്യത്വം നിർവ്വഹിക്കുന്ന തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട വംശവും വിശുദ്ധ ജനവും രക്ഷിക്കപ്പെട്ട ഗണവും" (I Pet. 11.9) മായിത്തീരുന്നു.

അപ്പോൾ മുതൽ, എന്റെ പ്രാർത്ഥനകളാലും, കുമ്പസാരം അപ്പീക്കുന്നതിൽ ഞാൻ എടുക്കുന്ന പങ്കു നിമിത്തവും, കുമ്പസാര എന്ന ബലിയിലും മറ്റു തിരുക്കർമ്മങ്ങളിലും സംബന്ധിക്കുന്നതിനാലും, ധാരാളമായിട്ടു ഞാൻ ചെയ്യുന്ന ത്യാഗപ്രവൃത്തികൾ, സുകൃതാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ മുതലായവ നിമിത്തവും, വി. പത്രോസ് പ്രസ്താവിക്കുന്നതുപോലെ ദൈവത്തെ പ്രസാദിപ്പിക്കുന്നതിനും, ദൈവവുമായി ഐക്യപ്പെടുന്നതിനും, ദൈവത്തിനു പ്രസാദിച്ചതും വിശുദ്ധവും സജീവവുമായ ബലിവസ്തുവായിത്തീരണം എന്റെ ശരീരം എന്ന ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി എല്ലാ പ്രവൃത്തികളും ചെയ്തുകൊണ്ട് വിശ്വാസവും, പരോക്ഷവുമായ വിധത്തിൽ ഈ ദൈവത്തിരുഷ്കരുടെ പരിശുദ്ധ സംഘത്തിൽ ഞാനും ക്രിസ്ത്യാനി എന്ന നിലയിൽ അംഗമായിത്തീരുന്നു. ഇതുതന്നെയാകുന്നു പരിശുദ്ധസഭേ! കുർബ്ബാനയിൽ പട്ടക്കാരൻ വിശ്വാസികളോട് പ്രാർത്ഥിക്കുവാൻ ആവശ്യപ്പെടുന്നതിൽ നിന്ന് നീ എന്നെ മനസ്സിലാക്കുന്നതു്. പട്ടക്കാരൻ ഇങ്ങനെ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. എന്റേയും നിങ്ങളുടേയും ഈ ബലി സ്വീകാര്യമായിത്തീരുന്നതിനുവേണ്ടി നിങ്ങൾ പ്രാർത്ഥിക്കുവിൻ. വീണ്ടും കുർബ്ബാനയിലെ കാനനിൽ വൈദികൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. "കർത്താവേ! ഇവിടെ സന്നിഹിതരായിരിക്കുന്ന എല്ലാവരേയും നീ ഓർക്കണമേ! അതിനെല്ലാംവേണ്ടിയും അവരെല്ലാം ഈ ബലി സമർപ്പിക്കുന്നുവോ

അവരെ എല്ലാവരേയും നീ ഓർക്കണമെ!....” വീണ്ടും “അങ്ങേ ദാസനായ ഞാൻ അല്ല അങ്ങേ കുടുംബം മുഴുവൻ അങ്ങേക്കു അർപ്പിക്കുന്ന ബലിയെ ദയയോടെ സ്വീകരിക്കണമെന്നു ഞങ്ങൾ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു.”

തിരുക്കർമ്മങ്ങൾ സഭയുടെ പൊതുപ്രവൃത്തിയാകുന്നു. അതു് പട്ടക്കാരനും ജനങ്ങളുംകൂടിച്ചെയ്യുന്ന ഒന്നാകുന്നു. ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ വിശ്വാസപ്രമാണത്തിൽ പറയുന്ന പുണ്യവാന്മാരുടെ ഒരുമ്പാടിന്റെ അജ്ഞാതശക്തിയാൽ ഈ ഐക്യത്തിന്റെ രഹസ്യം നമുക്കു സുഗ്രഹമായിത്തീരുന്നു. തിരുക്കർമ്മങ്ങളുടെ പ്രധാനഘടകങ്ങളായ കർബ്ബാനയും കാനോൻ ജപവും തിരുസ്സഭ മുഴുവന്റേയും നാമത്തിലും അവളുടെ നിഗ്രഹസാന്നിദ്ധ്യത്തിലുമല്ലാതെ അനുഷ്ഠിക്കപ്പെടുവാൻ പാടില്ല.

ഇങ്ങനെ തിരുക്കർമ്മങ്ങളിൽ, സർവ്വവും, പൊതുവായിട്ടും എല്ലാവരുടെ നാമത്തിലും, എല്ലാവരുടേയും നിഗ്രഹസാന്നിദ്ധ്യത്തിലുമല്ലാതെ അനുഷ്ഠിക്കപ്പെടുക സാദ്ധ്യമല്ല. അതിലെ എല്ലാ പ്രാർത്ഥനകളും ബഹുവചനരൂപത്തിലാണു്.

ഒരേ വിശ്വാസത്തിലും ഒരേ കൂദാശകളിലും ഓഹരിക്കാരാകുകനിമിത്തം സഭയുടെ അംഗങ്ങൾ തമ്മിൽ ഗാഢമായ ബന്ധം സ്ഥാപിക്കപ്പെടുന്നു. അതു് നമ്മുടെ ആത്മാവിനു പരമസ്നേഹം നല്കുന്നു. ഈ പരസ്നേഹമാണല്ലോ നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ അനുഗാമികളുടെ പ്രത്യക്ഷലക്ഷണം. “നിങ്ങൾക്കു തമ്മിൽ സ്നേഹമുണ്ടെങ്കിൽ അതുകൊണ്ടു് നിങ്ങൾ എന്റെ ശിഷ്യന്മാരാകുന്നു എന്നു് എല്ലാവരും അറിയും.” (യോഹ: XIII. 35) പുണ്യവാന്മാരുടെ ഒരുമ്പാടുവഴി സഭാവാതീതവും ദൈവികവുമായ ജീവൻ നൽകുന്ന ശിരസ്സായ മിശിഹായിൽനിന്നു് വരപ്രസാദവും ഉപചയിയും എതു കൂട്ടലായി ഓരോ അംഗവും പ്രാപിക്കുമോ അതുപോലും സഭയുടെ അംഗങ്ങൾ തമ്മിൽ പരസ്പരമുള്ള സ്നേഹബന്ധം ഗാഢതരമായിത്തീരും.

ഈ സത്യങ്ങളാകുന്നു തിരുക്കർമ്മജീവിതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം. ഇതുതന്നെയാകുന്നു അപ്രകാരം ജീവിക്കുന്നതിനു എന്നെ പ്രേരിപ്പിക്കേണ്ടതും.

തിരുക്കർമ്മം ദൈവസ്നേഹവും പരസ്നേഹവും നമ്മിൽ ഉജ്ജ്വലിപ്പിക്കുന്നു

ദൈവത്തിന്റെ പരിശുദ്ധ സഭേ! ഞാൻ നിന്റെ ഒരു അംഗമാകുന്നു, ഞാൻ മിശിഹായുടെ ഒരു അവയവമാകുന്നു. ഈ വിചാരം നിന്റെ നേരെ എത്ര വലിയ സ്നേഹമാണു് എന്റെ ഹൃദയ

ത്തിൽ ഉജ്ജ്വലിപ്പിക്കുന്നതു്? ഈ വിചാരം എല്ലാ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ നേരേയും വലിയ സ്നേഹം എനിക്കു നൽകുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ എല്ലാവരും എന്റെ സഹോദരന്മാരാകുന്നു. എല്ലാവരും മിശിഹായിൽ ഒന്നാകുന്നു എന്നു് ഈ വിചാരം എന്നെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുന്നു, എന്റെ ദൈവികശിരസ്സായ മിശിഹായുടെനേരെയുള്ള സ്നേഹം എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ കത്തി ആളട്ടെ.

നിന്നെ സംബന്ധിക്കുന്നയാതൊന്നിലും എനിക്കു നിഷ്ക്ഷമായിട്ടിരിക്കാൻ സാധ്യമല്ല. നീ ഞെരുക്കപ്പെടുമ്പോൾ ഞാൻ ദുഃഖിക്കുന്നു. നീ വിജയശ്രീലാളിതനാകുമ്പോൾ എന്റെ ഹൃദയം ആനന്ദംകൊണ്ടു നിറയുന്നു.

എന്നെത്തന്നെ വിശുദ്ധീകരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് നിന്റെ സൗന്ദര്യത്തെ ഞാൻ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു. മാത്രമല്ല ഇതുവഴി എന്റെ സഹോദരരായ സഭയുടെ എല്ലാ സന്താനങ്ങളേയും വിശുദ്ധീകരണത്തിനുവേണ്ടി, എന്നല്ല മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ തന്നെ രക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി ഞാൻ പരിശ്രമിക്കുകയാണു് ചെയ്യുന്നതു്.

ദൈവത്തിന്റെ പരിശുദ്ധ സഭേ! നീ സൗന്ദര്യത്തിലും വിശുദ്ധിയിലും എണ്ണത്തിലും കൂടുതലായി വർദ്ധിക്കുന്നതിനു എനിക്കു എന്തു ചെയ്യുവാൻ കഴിയുമോ അതു ചെയ്യുവാൻ ഞാൻ സന്നദ്ധനായിരിക്കുന്നു. നിന്റെ ശരീരം മുഴുവന്റെയും പ്രഭ നിന്റെ അംഗങ്ങളുടെ പുണ്യപൂർണ്ണതയിൽനിന്നുണ്ടാകുന്നു. അന്ത്യ അത്താഴം കഴിഞ്ഞു് ന. കർത്താവു നടത്തിയ പ്രാർത്ഥനയിലെ പ്രധാന ആശയം ഇതുതന്നെയാണല്ലോ. "നീ എന്നെ അയച്ചിരിക്കുന്ന എന്നു ലോകം വിശ്വസിക്കുവാൻ, അവർ എല്ലാവരും ഒന്നാകേണ്ടതിനു് എന്റെ പിതാവേ! നീ എന്നിലും ഞാൻ നിന്നിലും എന്നപോലെ അവരും നമ്മിൽ ഒന്നാകേണ്ടതിനുതന്നെ നാം ഒന്നായിരിക്കുന്നതുപോലെ അവരും ഒന്നാകേണ്ടതിനു നീ എനിക്കു തന്ന മഹത്വം ഞാൻ അവർക്കു കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. അവർ ഐകൃത്തിൽ പരിപൂർണ്ണരാകേണ്ടതിനും, നീ എന്നെ അയച്ചിരിക്കുന്നു എന്നും, നീ എന്നെ സ്നേഹിച്ചതുപോലെ ഞാൻ അവരേയും സ്നേഹിച്ചു എന്നും ലോകം അറിയേണ്ടതിനും ഞാൻ അവരിലും നീ എന്നിലും ഇരിക്കുന്നു." (യോ ഹ. XVII. 21–23)

തിരുക്കർമ്മങ്ങളിലെ പ്രാർത്ഥനകളുടെ വൈശിഷ്ട്യം

അല്ലയോ സഭേ, എന്റെ അമ്മേ! തിരുക്കർമ്മങ്ങളിൽ നടത്തപ്പെടുന്ന പ്രാർത്ഥനകളെപ്പറ്റി എത്ര വലിയ മതിപ്പാണു്

എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ വഹിച്ചുവരുന്നതു്. ഞാൻ നിന്റെ ഒരംഗമായിരിക്കയാൽ അവ എന്റേയും പ്രാർത്ഥനയാകുന്നു. ഈ പ്രാർത്ഥനയിൽ ഞാൻ സഹകരിക്കുകയോ സഹായിക്കുകയോ ചെയ്യുമ്പോൾ പ്രത്യേകിച്ചും അവ എന്റെ പ്രാർത്ഥന തന്നെ ആയിത്തീരുന്നു. നിനക്കുള്ളതെല്ലാം എന്റേതാകുന്നു. എനിക്കുള്ളതു് നിന്റേതുമാണു്.

ഒരു തുള്ളി വെള്ളം തീരെ നിസ്സാരമായ ഒന്നാണു്, പക്ഷെ സമുദ്രത്തിലെ വെള്ളത്തോടു യോജിക്കുമ്പോൾ, സമുദ്രത്തിന്റെ ശക്തിയിലും വിശാലതയിലും അതിനു പങ്കുകിട്ടുന്നു. ഇതുപോലെ തന്നെയാകുന്നു നിന്റെ പ്രാർത്ഥനയോടു യോജിക്കുമ്പോൾ, എന്റെ പ്രാർത്ഥനയുടേയും സ്ഥിതി. ദൈവത്തിനു എല്ലാം വർത്തമാനകാലമാണു്. ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ ഭൂതവും ഭാവിയും വർത്തമാനകാലവും അവിടുന്നു കാണുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ തൃക്കണ്ണുകളിൽ, നിന്റെ സ്ഥാപനം മുതൽ ലോകാവസാനംവരെ ദൈവസിംഹാസനത്തിൻ മുമ്പാകെ തുടർച്ചയായി സഭ മുഴുവനിലും സാർവ്വത്രികമായി അർപ്പിക്കുന്ന പ്രാർത്ഥനകൾ, ഒറ്റ സ്തുതികീർത്തനം തന്നെയാണു്.

അല്ലയോ ഈശോ! ചില പ്രത്യേക വീക്ഷണത്തിൽക്കൂടി നോക്കുമ്പോൾ, എന്റെ ഭക്തി സ്വാർത്ഥപരവും ലാഭത്തെ ഇച്ഛിക്കുന്നതുമാകണമെന്നു അങ്ങു ആഗ്രഹിക്കുന്നു എന്നു ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുന്നു. എന്നാൽ അങ്ങു ഞങ്ങളെ പഠിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള "ആകം" ജപത്തിലെ പ്രാർത്ഥനകളുടെ ക്രമം, എന്റെ ഭക്തി, പ്രഥമമായി ദൈവത്തെ സ്തുതിക്കുന്നതിലായിരിക്കണമെന്നും, അതു് സ്വാർത്ഥപരമോ, ഇടുങ്ങിയതോ, വേർതിരിഞ്ഞുനില്ക്കുന്നതോ ആകാതെ എന്റെ സഹോദരങ്ങളുടെ എല്ലാ ആവശ്യങ്ങളും എന്റെ പ്രാർത്ഥനകളിൽ ഉൾപ്പെടുത്തണമെന്നും എന്നെ മനസ്സിലാക്കുന്നു.

ഉന്നതവും വിശാലവുമായ ഭക്തിയുടെ അഭ്യസനം, തിരുക്കർമ്മജീവിതംവഴി എളുപ്പത്തിൽ എനിക്കു സാധിക്കാം. ഈ രീതിയിലുള്ള ഭക്താനുഷ്ഠാനംകൊണ്ടു് ആത്മീയസമരത്തിൽ യാതൊരു നഷ്ടവും ഞാൻ സഹിക്കേണ്ടിവരികയില്ല. അതു് ദൈവസ്തുതിയെ വർദ്ധിപ്പിക്കും, അതും വളരെ ധാരാളമായിട്ടു്. അതു് ഉപവിയോടും സാഹോദര്യത്തോടും കൂടിയതും സാർവ്വത്രികമായതുമാണു്. അതു് എല്ലാ മനുഷ്യരേയും ഉൾപ്പെടുത്തുന്നു. സഭയുടെ എല്ലാ ആവശ്യങ്ങളിലും താല്പര്യം പ്രദർശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

പരിശുദ്ധ സഭേ! നിന്റെ ദൈവിക മണവാളനായ മിശിഹായുടെ ശരീരത്തിന്റെ ആത്മീയമായ വർദ്ധനവിനുവേണ്ടി കൂടുതൽ സന്താനങ്ങളെ അനസ്യൂതം ഉല്പാദിപ്പിക്കേണ്ടതും അവരെ വളർത്തേണ്ടതും നിന്റെ കടമയാകുന്നു. ഈ ഉദ്ദേശം സാധിക്കേണ്ടതിനു പ്രയോഗമായ മാർഗ്ഗങ്ങൾ വളരെ ധാരാളമായിട്ടുതന്നെ നീ പ്രാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. തിരുക്കർമ്മങ്ങൾക്കു നീ നൽകുന്ന പ്രാധാന്യം എത്ര വലിയതെന്നു നീ എന്നെ നല്ലപോലെ മനസ്സിലാക്കുന്നുണ്ട്. എന്തെന്നാൽ അതു് ഫലപ്രദമായി ദൈവത്തെ സ്തുതിക്കുന്നതിനും തദ്വാരാ അതു് എന്റെ ആദ്ധ്യാത്മിക പുരോഗതിയെ ത്വരിതപ്പെടുത്തുന്നതിനും എന്നെ സഹായിക്കുന്നു.

തന്റെ പരസ്യജീവിതത്തിൽ നമ്മുടെ കർത്താവു് അധികാരമുള്ളവനെപ്പോലെ സംസാരിച്ചിരുന്നു. ഇതുപോലെ പരിശുദ്ധ സഭേ! എന്റെ അമ്മേ! നീയും സംസാരിക്കുന്നു. സത്യമാകുന്ന നിക്ഷേപത്തിന്റെ കാവൽക്കാരിയായ നിനക്കു് നിന്റെ ജോലി എന്തെന്നു് നല്ലതുപോലെ അറിയാം. പരിശുദ്ധ തിരുരക്തത്തിന്റെ വിതരണക്കാരി എന്ന നിലയിൽ ദിവ്യരക്ഷകൻ നിന്നെ ഏല്പിച്ചിട്ടുള്ള ആത്മാക്കളെ വിശുദ്ധീകരിക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ ഏവയെന്നു് നിനക്കറിയാം.

എന്റെ വിവേചനാശക്തിയെപ്പറ്റി നീ സംശയിക്കേണ്ട. പരിശോധിക്കുക, പഠിക്കുക എന്നു എന്നോടു പറയുകയും വേണ്ട. മറിച്ചു എന്റെ വിശ്വാസത്തോടു് നീ ഇങ്ങനെ പറയുക: "എന്നിൽ വിശ്വസിക്കുക, ഞാൻ നിന്റെ അമ്മയല്ലേ? നിന്റെ ദൈവമാതാവുതന്നെയോടു് നീ കൂടുതൽ കൂടുതൽ സാമ്യപ്പെടണമെന്നല്ലാതെ മറെറന്താണു് ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നതു്. മിശിഹായുടെ മണവാട്ടിയായ എന്നെക്കാൾ കൂടുതലായി അദ്ദേഹത്തെ അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളതായി മറവു് ആരുണ്ടു്? തിരുക്കർമ്മങ്ങളിലേതിനെക്കാൾ മെച്ചമായി വേറെ എവിടെയാണു് നിന്റെ രക്ഷകന്റെ ചൈതന്യം കാണുവാൻ നിനക്കു സാധിക്കുന്നതു്? അതുകൊണ്ടു് എന്റെ വിചാരങ്ങളുടേയും വികാരങ്ങളുടേയും ഔദ്യോഗിക പ്രകടനം.

അതേ, വിശുദ്ധയായ എന്റെ വാത്സല്യ അമ്മേ! നീ എന്നെ നയിക്കുകയും പരിശീലിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യു. ഒരു ശിശുവിന്റെ പരമാർത്ഥതയോടും മനോവിശ്വാസത്തോടും കൂടി ഞാൻ ഇങ്ങനെ

പറയും, "എന്റെ അമ്മയോടുകൂടിയാണ ഞാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതു" അവളുടെ ചൈതന്യം എനിക്കുണ്ടാകുന്നതിനും, അവളുടെ വികാരങ്ങളാൽ എന്റെ ഹൃദയത്തെ നിറയ്ക്കുന്നതിനും വേണ്ടി അവളുടെ സ്വന്തം വാക്കുകൾതന്നെ അവൾ എന്റെ അധരത്തിൽ വെക്കുന്നു.

അല്ലയോ പരിശുദ്ധ സഭേ! നിന്നോടുകൂടി ഞാൻ ആനന്ദിക്കും, നിന്നോടുകൂടി ഞാൻ വിലപിക്കും, നിന്നോടുകൂടി ഞാൻ കർത്താവിനെ സ്തുതിക്കും, നിന്നോടുകൂടി ഞാൻ അനുഗ്രഹം യാചിക്കും, നിന്നോടുകൂടി ഞാൻ ശരണപ്പെടും, നിന്നോടുകൂടി ഞാൻ സ്നേഹിക്കും. അത്ഭുതകരമായ നിന്റെ പ്രാർത്ഥനകളിൽ നീ ചെയ്യുന്ന യാചനകളോടും തീക്ഷ്ണതയോടുകൂടി ഞാൻ യോജിക്കും. അങ്ങനെ നിന്റെ പ്രാർത്ഥനയാൽതിരുക്കർമ്മങ്ങളിൽനിന്നു ഞാനെടുക്കണമെന്നു നീ ആഗ്രഹിക്കുന്ന ഉപകാരപ്രദമായ വികാരങ്ങൾ എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ഗാഢമായി പതിയട്ടെ. പരിശുദ്ധാത്മാവിയുടെ സ്വർഗ്ഗീയമേല്പിക്കൽവിധം എന്റെ ഹൃദയം മാറ്റപ്പെടുള്ളതാകട്ടെ, അവസാനം എന്റെ മനസ്സു് ദൈവത്തിന്റെ മനസ്സിലേക്കുലയിച്ചുപോകട്ടെ.

രണ്ടാം തത്വം

വൈദികന്റെ സ്ഥാനമഹത്വം

തിരുസ്സഭയുടെ പ്രതിനിധി എന്ന നിലയിൽ ഏതെങ്കിലും തിരുക്കർമ്മം നടത്തുമ്പോൾ എന്നിലുള്ള ദൈവാരാധന എന്ന സുകൃതം ഞാൻ പ്രകടിപ്പിക്കണമെന്നു ദൈവം ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ഔദ്യോഗികമായി ഈ കൃത്യം നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനു ദൈവം എന്നോടു് ആജ്ഞാപിച്ചിട്ടുള്ളതിൽനിന്നു ദൈവം എന്നെ എങ്ങനെ ബഹുമാനിക്കുന്നു എന്നു ഞാൻ മനസ്സിലാക്കണം. തന്മൂലം എല്ലാ സുകൃതത്തിലും ഉത്തരോത്തരം അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുവാൻ ശ്രമിക്കുകയും അതിനുവേണ്ടി തിരുസ്സഭയുടെ ജീവിതത്തോടു കൂടുതൽ ഐക്യം പ്രാപിക്കുകയും വേണം.

അല്ലയോ ഈശോ! അങ്ങേ സഭയുടെ പ്രതിനിധി എന്ന നിലയിൽ, അവളുടെ നാമത്തിലും അവളുടെ എല്ലാ മക്കളുടെ നാമത്തിലും പ്രാർത്ഥനയുടേയും സ്തുതിയുടേയും ബലി അങ്ങയോടുകൂടി ഇടവിടാതെ ഞാൻ ദൈവത്തിനു സമർപ്പിക്കണമല്ലൊ. അപ്പോൾ സീയന്നായിലെ വി. ബെർണർദിനോസ് പ്രസ്താവിക്കുന്നതുപോലെ ഞാൻ

ഒരു ഔദ്യോഗികമനുഷ്യനും തിരുസ്സഭയുടെ അധരവുമായിത്തീരുന്നു.

ആകയാൽ ഓരോ തിരുക്കർമ്മവും ഞാൻ അനുഷ്ഠിക്കുമ്പോൾ ഒരു രാജപ്രതിനിധിയുടേതുപോലെ രണ്ടു വ്യക്തിത്വം എനിക്കുണ്ടാകണം. തന്റെ സ്വകാര്യജീവിതത്തിൽ രാജപ്രതിനിധി ഒരു സാധാരണ വ്യക്തിമാത്രമാണ്. എന്നാൽ ഔദ്യോഗികനിലയിൽ, അദ്ദേഹം ഏതു രാജാവിന്റെ അഥവാ ഏതു സർക്കാരിന്റെ പ്രതിനിധിയാകുന്നുവോ ആ രാജാവിന്റെ അഥവ സർക്കാരിന്റെ നാമത്തിലും അധികാരത്തിലും സംസാരിക്കയും പ്രവർത്തിക്കയും ചെയ്യുന്നു; അയാൾ ആ രാജാവിന്റെ അഥവാ സർക്കാരിന്റെ പ്രതിനിധിയായിത്തീരുന്നു. ചിലപ്പോൾ തന്റെ നാഥന്റെ വ്യക്തിത്വംതന്നെ അയാൾക്കു കിട്ടുന്നു.

തിരുക്കർമ്മങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കുമ്പോൾ എന്റെ സ്ഥിതിയും ഇതുതന്നെയാകുന്നു. അപ്പോൾ പരസ്യമായി നിർവ്വഹിക്കേണ്ട ഒരുദ്യോഗത്തിന്റെ ബഹുമാനം എന്റെ വ്യക്തിത്വത്തിനു പുതുതായി കിട്ടുന്നു. അതെ ഞാൻ സഭ മുഴുവന്റേയും ഔദ്യോഗിക പ്രതിനിധിയായിത്തീരുന്നു. ആ വിധത്തിൽ ഞാൻ എന്നെത്തന്നെ പരിഗണിക്കുകയും വേണം.

ഞാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുകയോ, കാനോൻ ജപം ജപിക്കുകയോ ചെയ്യുമ്പോൾ, അതു് തനിച്ചു ചെയ്തിരുന്നാലും ശരി, എന്റെ സ്വന്തം വ്യക്തിപരമായ നിലയിൽ മാത്രമല്ല ഞാൻ അവ നിർവ്വഹിക്കുന്നതു്. ഞാനുപയോഗിക്കുന്ന പ്രാർത്ഥനകൾ ഞാൻ തിരഞ്ഞെടുത്തിട്ടുള്ളതല്ല. സഭയാകുന്ന അവയെ എന്റെ അധരങ്ങളിൽ വെക്കുന്നതു്. ആകയാൽ സഭയാകുന്ന എന്റെ അധരങ്ങളിൽക്കൂടി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതും. ഒരു രാജാവു തന്റെ പ്രതിനിധിവഴി സംസാരിക്കയും പ്രവർത്തിക്കയും ചെയ്യുന്നതുപോലെ ഞാൻവഴി സംസാരിക്കയും പ്രവർത്തിക്കയും ചെയ്യുന്നു. തന്മൂലം വി. പീറർ ഡാമിയാൻ ഉചിതമായി പ്രസ്താവിക്കുന്നതുപോലെ ഞാൻ യഥാർത്ഥത്തിൽ സഭ മുഴുവനുമാകുന്നു, ഞാൻ വഴി സഭ ഈശോമിഹായുടെ ദൈവികമതത്തോടു ബന്ധപ്പെടുന്നു. ആരാധനയും, പരിഹാരവും, കൃതജ്ഞതയും, പ്രാർത്ഥനയും പ. ത്രിത്വത്തിനു അർപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

മന്ദഭാഗ്യനോ പാപിയോ ആയ വൈദികൻ

ആകയാൽ എന്റെ സ്ഥാനമഹത്വത്തെപ്പറ്റി എന്തെങ്കിലും ബോദ്ധ്യം എനിക്കുണ്ടെങ്കിൽ നിശ്ചിതമായ ഒരു പരിവർത്തനം

എന്റെ ആത്മാവിൽ വരുത്താതെ കാണാൻ ജപം നിർവ്വഹിക്കാൻ ഞാൻ തുടങ്ങരുതു്. സ്വാഭാവികമായ ചിന്തയിൽനിന്നു് എന്നെ ഞാൻ ഉയർത്തണം. സ്വർഗ്ഗത്തിന്റേയും ഭൂമിയുടേയും മദ്ധ്യേ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഒരു മദ്ധ്യസ്ഥനാണു എന്നുള്ള ബോധ്യം എനിക്കുണ്ടാവണം.

ഈ സത്യങ്ങളെല്ലാം ഞാൻ വിസ്മരിക്കുന്നു എങ്കിൽ അതെത്ര പരിതാപകരം! വിശുദ്ധന്മാക്കു ഈ ബോധ്യം നല്ലതുപോലുണ്ടായിരുന്നു. അതനുസരിച്ചു് അവർ ജീവിച്ചു. ഏതെങ്കിലും തിരുക്കർമ്മം നിറവേറുമ്പോൾ അവരെ ഞാൻ സ്മരിക്കണമെന്നു ദൈവം ആഗ്രഹിക്കുന്നു. തന്റെ തിരുക്കർമ്മജീവിതം വഴി ഞാൻ അവളുടെ പ്രതിനിധിയാകുന്നു എന്നു് തിരുസ്സഭ അനുനിമിഷം എന്നെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു. ഈ സ്ഥാനത്തിനനുരൂപമായ മാതൃകാപരമായ ജീവിതം ഞാൻ നയിക്കണമെന്നു് തിരുസ്സഭ എന്നോടാവശ്യപ്പെടുന്നു. 1)

---

1) ദൈവത്തിന്റെ പ്രതിനിധി എന്ന നിലയിൽ ജനത്തിന്റെ മുമ്പിൽ വൈദികൻ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുമ്പോൾ അദ്ദേഹം വിശുദ്ധനായിരിക്കണമെന്നു പൊതുജനം ആവശ്യപ്പെടുന്നു. അതുപോലെതന്നെ ജനത്തിന്റെ മദ്ധ്യസ്ഥനായി വൈദികൻ ദൈവത്തിന്റെ മുമ്പിൽ ആഗതനാകുമ്പോൾ അദ്ദേഹം വിശുദ്ധിയുള്ളവനാകണമെന്നു ദൈവവും ആവശ്യപ്പെടുന്നുണ്ടു്. ഒരു മദ്ധ്യസ്ഥൻ ഈ ലോകത്തിലെ ദുഷ്ടതകളിൽനിന്നു ദൈവത്തിന്റെ ന്യായാസനത്തിങ്കലേയ്ക്കു അയക്കപ്പെടുന്ന ഒരു പ്രതിനിധിയാകുന്നു. ഒരു പ്രതിനിധിക്കു് സമുചിതമായ സ്വീകരണം സിദ്ധിക്കണമെങ്കിൽ രണ്ടു വ്യവസ്ഥകൾ അയാളിൽ നിറവേറേണ്ടിയിരിക്കുന്നു എന്നു വി. തോമസ് അക്വിനാസ് പ്രസ്താവിക്കുന്നു. ഒന്നാമതായി അവനെ അയയ്ക്കുന്ന ജനങ്ങളുടെ പ്രതിനിധിയാകുവാനുള്ള അർഹത അവനുണ്ടായിരിക്കണം. രണ്ടാമതായി അവൻ ആരുടെ പക്കലേക്കയക്കപ്പെടുന്നുവോ ആ ആളിന്റെ സ്നേഹിതനായിരിക്കണം. നിന്റെ പുണ്യത്തെപ്പറ്റി നിനക്കു തന്നേയും മതിപ്പില്ലാത്തപക്ഷം ഒരു ക്രിസ്തീയ ജനതയുടെ യോഗ്യപ്രതിനിധിയാകുവാൻ എങ്ങനെയാണു് നിനക്കു സാധിക്കുക? ക്രിസ്തീയ സുകൃതങ്ങളെ ഉന്നതമായ നിലയിൽ നീ അഭ്യസിക്കാതെ എങ്ങനെ പൊതുജനത്തിനു നിന്നെപ്പറ്റി മതിപ്പുണ്ടാകും? ദൈവത്തിന്റെ വിശ്വസ്തദാസൻപോലുമല്ലാത്ത നീ എങ്ങനെ അവിടത്തെ സ്നേഹിതനാകും.

എന്റെ ദൈവമേ! തിരുസ്സഭ എന്നെ ഏല്പിച്ചിട്ടുള്ള ഈ ഉദ്യോഗത്തെപ്പറ്റി അഗാധമായ ഒരു മതിപ്പുകൊണ്ട് എന്നെ നീ നിറയ്ക്കണമെ. ആദ്ധ്യാത്മിക സമരത്തിൽ എനിക്കുള്ള അലസതയെ എന്നിൽനിന്ന് ആട്ടിപ്പായിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തി ഈ ചിന്ത എനിക്കു പ്രദാനം ചെയ്യും. ഒരു ക്രിസ്ത്യാനി എന്ന നിലയിൽ എന്റെ മഹത്വം എന്താണെന്നുംകൂടി ഗ്രഹിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തി എനിക്കു തരേണമെ. നിന്റെ സഭയുടെ നേരെ ശിശുതുല്യമായ ഒരു മനഃസ്ഥിതി എനിക്കു നീ നൽകേണമെ. എന്തെന്നാൽ ഇവ വഴി, പരിശുദ്ധ 'തിരുക്കർമ്മ'ങ്ങളിൽ നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുന്ന ആന്തരികജീവിതത്തിന്റെ ഭണ്ഡാരത്തിൽ നിന്നു ധാരാളമായിട്ട് ഓഹരി പ്രാപിക്കുന്നതിന് എനിക്കു സാധിക്കും.

മദ്ധ്യജീവിതം നയിക്കുന്ന ഒരു വൈദികന്റെ സ്ഥിതി ഇതെങ്കിൽ പാപിയായ വൈദികനെപ്പറ്റി എന്തു പറയട്ടെ! അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിതാപകരമായ അവസ്ഥയെ വർണ്ണിക്കുവാൻ ആർക്കു സാധിക്കും? "അച്ചാ! എനിക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കണമെ! അങ്ങേക്കു ദൈവത്തിന്റെ പക്കൽ വലിയ സ്വാധീനശക്തിയുണ്ടല്ലോ" എന്നു ഭക്തിയുള്ള ഒരാത്മാവ് അദ്ദേഹത്തോടാവശ്യപ്പെട്ടു. വിനയപൂർവ്വം ആവശ്യപ്പെട്ട ഈ അപേക്ഷയ്ക്ക് എന്തു ഫലമാണുണ്ടാകുന്നതെന്നു നീ മനസ്സിലാക്കുന്നുണ്ടോ? വി. അഗസ്തീനോസ് പറയുന്നു, "ഇത്തരം വൈദികരുടെ പ്രാർത്ഥനയെക്കാൾ പട്ടികളുടെ കുരയാണു ദൈവത്തിനു കൂടുതൽ പ്രിയംകരമായിട്ടുള്ളതു."

മൂന്നാം തത്ത്വം

പുരോഹിതൻ മറ്റൊരു ക്രിസ്തു

ഒരു വൈദികനെന്ന നിലയിൽ, ഞാൻ കുമ്പാനയെന്ന ബലിയർപ്പിക്കുകയോ കൂദാശകൾ പരികർമ്മം ചെയ്യുകയോ ചെയ്യുമ്പോൾ, ഞാൻ ഈശോമിശിഹായുടെ ശുശ്രൂഷിയാകുന്നു, അതെ മറ്റൊരു ക്രിസ്തുവാകുന്നു എന്ന ദൃഢബോധ്യം എന്നിൽ നവീകരിക്കണം. വൈദികസ്ഥാനം എന്നിൽനിന്നാവശ്യപ്പെടുന്ന സുകൃതങ്ങൾ അഭ്യസിക്കുന്നതിനുവേണ്ട വരപ്രസാദം, ഞാൻ ഇച്ഛിക്കുന്നെങ്കിൽ, എന്റെ കടമാനിർവ്വഹണം വഴിയായി എനിക്കു പ്രാപിക്കുവാൻ കഴിയും എന്നു ഉറച്ചിരിക്കാം.

അല്ലയോ ഈശോ! അങ്ങേ വിശ്വാസികൾ ഒറ്റ ശരീരമായിത്തീരുന്നു. എന്നാൽ ഈ ശരീരത്തിലുള്ള എല്ലാ അവയവങ്ങൾ

ക്കും ഒരേ ജോലിയല്ലയുള്ളതു്. "എന്നാൽ വരങ്ങളിൽ വ്യത്യാസമുണ്ടു്." (I cor. XII. 4)

സഭയ്ക്കു ദൃശ്യമായ ഒരു ബലിയുണ്ടാകണമെന്നു അങ്ങു് തീരുമാനിച്ചുവല്ലൊ. ഇതിനായി പൗരോഹിത്യത്തെ അങ്ങു സ്ഥാപിച്ചു. ഇവരുടെ സുപ്രധാനമായ കർമ്മം അൾത്താരയിൽ അങ്ങേ ബലി തുടരുകയും, കൂദാശകൾ വഴി അങ്ങേ പരിശുദ്ധ രക്തം വിശ്വാസികൾക്കു വിതരണം ചെയ്കയും അങ്ങേ ദൈവികജീവനെ വിശ്വാസികൾക്കു പകർന്നുകൊടുത്തുകൊണ്ടു് അങ്ങേ മൗതികശരീരത്തെ വിശുദ്ധീകരിക്കയുമാകുന്നു.

ഞാൻ വഴി അങ്ങേ പൗരോഹിത്യം നിലനിൽക്കുന്നതിന്നായി അങ്ങേ ശുശ്രൂഷകനായി എന്നെ തിരഞ്ഞെടുത്തു് അഭിഷേകം ചെയ്യണമെന്നു് അനാദി മുതൽക്കുതന്നെ പുരോഹിത ചക്രവർത്തിയായുള്ളൊവെ അങ്ങു നിശ്ചയിച്ചുവല്ലോ. ലോകസൃഷ്ടിയേക്കാൾ പരമോന്നതമായ ഒരു ജോലി, അപ്പവും വീഞ്ഞും നിന്റെ മാംസരക്തങ്ങളാക്കിത്തീർക്കുക എന്ന അത്ഭുതവും, അങ്ങനെ അങ്ങേ സഭയുടെ ബലിവസ്തുവും, മതാനുഷ്ഠാനത്തിന്റെ കേന്ദ്രവുമാക്കിത്തീർക്കുക എന്ന ഉൽകൃഷ്ടമായ ജോലി, എന്റെ സഹകരണത്തോടുകൂടി നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനു് എനിക്കു അങ്ങേ അധികാരങ്ങൾ തന്നിരിക്കുന്നുവല്ലോ.

പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തെപ്പറ്റി സഭാപിതാക്കന്മാർ ചെയ്തിട്ടുള്ള ഉന്മേഷജനകമായ പ്രസ്താവനകളുടെ അർത്ഥം ഇപ്പോൾ ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുന്നു. അങ്ങേ നിത്യ പൗരോഹിത്യം അങ്ങു് എനിക്കു നല്കിയിരിക്കുന്നതിനാൽ, ഞാൻ മറെറാരു മിശിഹാ ആകുന്നു എന്നു് അവരുടെ പ്രസ്താവനകളിൽനിന്നു് ഞാൻ സയുക്തികം അനുമാനിക്കുന്നു. "പുരോഹിതൻ മറെറാരു മിശിഹാ ആകുന്നു" എന്നു് സഭാപിതാക്കന്മാർ ഏകകണ്ഠമായി പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

അങ്ങേ വ്യക്തിത്വവും എന്റെ വ്യക്തിത്വവും തമ്മിൽ ഗാഢമായ ബന്ധമുള്ളതിനാൽ നീയും ഞാനും തമ്മിൽ വ്യത്യാസമില്ല. "ഇതെന്റെ ശരീരമാകുന്നു, ഇതെന്റെ രക്തത്തിന്റെ കാസായാകുന്നു" എന്ന അങ്ങേ വാക്കുകൾ ഞാൻ ഉച്ചരിക്കുമ്പോൾ അങ്ങു് അവയെ എന്റേതാക്കുകയല്ലയോ ചെയ്യുന്നതു്? എന്റെ ശരീരം എന്റെ രക്തം എന്നു് യാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ പൂർണ്ണതയിൽ എനിക്കു പറയാവുന്നതുകൊണ്ടു് ഞാൻ എന്റെ അധരങ്ങൾ അങ്ങേക്കു വായ്തരികയാണു ചെയ്യുന്നതു്. ഞാൻ കൂദാശ ചെയ്യുന്നതിനു് അശ്രദ്ധിച്ചാൽ മതി ഉടൻ അങ്ങും അതിനു തിരുമനസ്സാകുന്നു. അങ്ങേ

തിരുമനസ്സ് എന്റെതിനോട് പൂർണ്ണമായി കൂട്ടിയോജിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. അങ്ങേക്ക് ഇഹത്തിൽ ചെയ്യാവുന്ന ഏറ്റം വലിയ പ്രവൃത്തിയിൽ അങ്ങേ ആത്മാവിനെ എന്റെതിനോട് അങ്ങു യോജിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. എനിക്കേറ്റം സ്വന്തമായിട്ടുള്ളത് എന്റെ മനസ്സാണ്. അതു് ഞാൻ അങ്ങേക്ക് നൽകുന്നു. തൽക്ഷണം എന്റെ മനസ്സ് അങ്ങയുടേതിനോട് യോജിച്ചു ഒന്നായിത്തീരുന്നു.

ഇനിയും ഞാൻ വഴി അങ്ങു പ്രവർത്തിക്കുകയാണോ ചെയ്യുന്നതു്! അല്ല. എന്തെന്നാൽ കുമ്പാനയിൽ 'ഇതു എന്റെ ശരീരമാകുന്നു' എന്നതിനു പകരം, 'ഇതു ഈശോമിശിഹായുടെ ശരീരമാകുന്നു, എന്നു ഉച്ചരിക്കയാണെങ്കിൽ, കൂദാശ അവാസ്തവമായിത്തീരുന്നു.

അല്ലയോ ഈശോ! പരിശുദ്ധകുമ്പാനയെന്നു പറയുന്നതു് അപ്പത്തിൽ മറഞ്ഞിരിക്കുന്ന അങ്ങുതന്നെയാകുന്നു. അങ്ങുതന്നെയാകുന്നു പുരോഹിതൻ എന്നു് ഓരോ കുമ്പാനയും കൂടുതൽ വ്യക്തമായി എന്നെ മനസ്സിലാക്കുന്നു. അങ്ങേ ശുശ്രൂഷിയായി തിരഞ്ഞെടുത്തിരിക്കുന്ന മനുഷ്യനിൽ മറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഏക പുരോഹിതൻ അങ്ങുമാത്രമാകുന്നു.

"മറ്റൊരു മിശിഹാ"! മറ്റു കൂദാശകളും പരികർമ്മം ചെയ്യുന്ന ഓരോ അവസരത്തിലും ഈ വാക്കുകളും സൂരിക്കുന്നതിനു ഞാൻ പ്രേരിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. രക്ഷകൻ എന്ന സ്ഥാനത്തിൽ "ഞാൻ നിന്നെ മാമ്മോദീസാ മുക്കുന്നു," "ഞാൻ നിന്റെ പാപങ്ങളെ മോചിക്കുന്നു" എന്നു അങ്ങേക്കുമാത്രമെ പറയുവാൻ സാധിക്കയുള്ളൂ. ഇങ്ങനെ സൃഷ്ടിപോലെ ദൈവികമായ ഒരധികാരം അങ്ങു നടത്തുന്നു. ഞാൻ ഈ വാക്കുകളെത്തന്നെ ഉച്ചരിക്കുന്നു. ലോകസൃഷ്ടിയിൽ "ഉണ്ടാകട്ടെ" എന്ന ദൈവത്തിന്റെ സ്വരം കേൾക്കുന്നതിനു മാലാഖമാർ ശ്രദ്ധിച്ചതിനേക്കാൾ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധയോടെ ഞാൻ ഉച്ചരിക്കുന്ന ഈ വാക്കുകളെ അവർ ശ്രദ്ധിക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഈ വാക്കുകളിലൂ ദൈവത്തെ ഒരാത്മാവിൽ ഉരുവാക്കുവാനും ദൈവത്തിന്റെ ഗാഢമായ ജീവനിൽ (intimate life) പങ്കുകൊള്ളുന്ന ദൈവത്തിന്റെ ഒരു കുഞ്ഞിനെ (child of God) ഉല്പാദിപ്പിക്കുവാനും ശക്തിയുണ്ടു്.

മറ്റൊരു മിശിഹായായ വൈദികൻ മിശിഹായ്ക്കെതിരായി നില്ക്കുന്നതെങ്ങിൽ

"എന്റെ മകനേ! ദൈവികമായ ഈ ശക്തിയെ നിനക്കു നല്കിക്കൊണ്ടു് ഞാൻ നിന്നെ മറ്റൊരു മിശിഹാ ആക്കിത്തീർത്ത

തിനുശേഷം നിന്റെ ദൈനംദിനജീവിതത്തിൽ മിശിഹായെക്കൂടാതെ അല്ല മിശിഹായ്ക്കുതിരായി നീ നില്ക്കുന്നുവെങ്കിൽ അതു ഞാൻ സഹിക്കുമെന്നു നീ വിചാരിക്കുന്നുവോ?" എന്നു് വൈദികവൃത്തിയുടെ ഓരോ കടമയും ഞാൻ നിർവ്വഹിക്കുമ്പോൾ നീ എന്നോടു പറയുന്നതായി തോന്നുന്നു.

എന്തു്? എന്നോടു യോജിച്ചു് നീ ഇവയെല്ലാം ചെയ്യു. അടുത്ത ക്ഷണത്തിൽ എന്റെ സ്ഥാനത്തു് പിശാചു്. അവൻ നിന്നെ പാപത്തിൽ വീഴിച്ചുകൊണ്ടു് നിന്നെ ഒരു തരം അന്തിക്രിസ്തുവാക്കിത്തീർക്കുന്നു; അല്ലെങ്കിൽ എന്നെ അനുകരിക്കുന്നതിനും അപ്പോസ്തോലൻ പറയുന്നതുപോലെ എന്നെ ധരിക്കുന്നതിനും നിനക്കുള്ള കടമ നീ മനഃപൂർവ്വം വിസ്മരിക്കുന്നതിനിടയാകത്തക്കവണ്ണം അവൻ നിന്നെ മയക്കിക്കളയുന്നു.

ഇങ്ങനെ സംഭവിക്കാതിരിക്കട്ടെ. മനുഷ്യബലഹീനതകൊണ്ടു മാത്രം നീ പാപത്തിൽ വീഴുകയും, ഉടനടി അനുതപിച്ചു് പ്രായശ്ചിത്തം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുമെങ്കിൽ എന്റെ അനുഗ്രഹം നിനക്കു തീർച്ചയായും പ്രതീക്ഷിക്കാവുന്നതാണു്. എന്നാൽ നീ മനഃപൂർവ്വം പാപകരമായ ജീവിതം നയിക്കുകയും യാതൊരു മനഃസ്താപമോ മനഃസാക്ഷിക്കടിയോ കൂടാതെ മഹനീയമായ നിന്റെ ഉദ്യോഗത്തിന്റെ കടമകൾ നീ നിർവ്വഹിക്കുകയും ചെയ്യുമെങ്കിൽ എന്റെ കോപം നിന്റെമേൽ പതിക്കാതിരിക്കയില്ല.

നിന്റെയും പഴയനിയമത്തിലെ പുരോഹിതന്മാരുടേയും കടമകൾ തമ്മിൽ വലുതായ വ്യത്യാസമുണ്ടു്. എങ്കിലും പഴയനിയമത്തിലെ ജനങ്ങളുടേയോ അല്ലെങ്കിൽ അവരുടെ ഭരണകർത്താക്കളുടേയോ പാപംനിമിത്തം സീയോനെ എന്റെ പ്രവാചകന്മാർ ഭയപ്പെടുത്തിയെങ്കിൽ, വൈദികരുടെ പാപം നിമിത്തം സംഭവിച്ചവ സംഭ്രമജനകംതന്നെയാണു്. എന്തെന്നാൽ ഏറമ്യ തന്റെ പ്രലാപനത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു. "അവളുടെ വൈദികരുടെ പാപം നിമിത്തം കർത്താവു തന്റെ കോപം പൂർത്തിയാക്കി. തന്റെ ഉഗ്രമായ കോപം ഒഴുക്കിവിട്ടു. സീയോനിൽ അദ്ദേഹം ഒരു തീ കത്തിച്ചു. അതു് സീയോന്റെ അടിസ്ഥാനംകൂടി വിഴുങ്ങിക്കളഞ്ഞു." (Lament IV. 11.13)

ചാവുദോഷത്തോടുകൂടി കുമ്പസാരം എന്ന ബലി സമർപ്പിക്കരുതെന്നും, യാതൊരു കൂദാശയും പരികർമ്മം ചെയ്യരുതെന്നും, എത്ര കർശനമായിട്ടാണു് എന്റെ സഭ വൈദികരെ വിലക്കുന്നതു്?

എന്റെ നിവേശനമനസരിച്ച് അവിടെ ഒരു പടികൂടി കടന്നു പ്രവർത്തിക്കുന്നു. തിരുക്കർമ്മങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കുന്നതുമൂലം ഒന്നുകിൽ നീ ഭക്തൻ അല്ലെങ്കിൽ വഞ്ചകനായിത്തീരുന്നു. ഒന്നുകിൽ നീ അന്തരംഗജീവിതം നയിക്കുന്നതാണെന്നു നിശ്ചയം ചെയ്യണം അല്ലെങ്കിൽ കർബ്ബാനയുടെ ആരംഭംമുതൽ അവസാനംവരെ നിന്റെ ഹൃദയത്തിലില്ലാത്തതു", ഉള്ളതായി നീ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുകയും, നീ ആഗ്രഹിക്കാത്തതിനെ നീ അപേക്ഷിക്കുകയുമായിരിക്കും ചെയ്യുന്നതു". അന്തരാപരമായ മഹസ്ഥിതി, ഏറ്റം നിസ്സാര കുറ്റങ്ങളിൽനിന്നുപോലും സ്വയം വിശുദ്ധീകരിക്കുക, അതുവഴി നിന്റെമേൽ ശ്രേഷ്ഠലുവായിരിക്കുക, ദൈവാരാധനാപരമായ മനോഭാവം, തൽഫലമായി ഉളവാകുന്ന മനസ്സിന്റെ ഏകാഗ്രത, വിശ്വാസം, ശരണം, ഉപവി ഇവയുടെ ചൈതന്യം, ഇവയെല്ലാം നിനക്കുണ്ടാകുമ്പോൾ നിന്റെ ശുശ്രൂഷകളും ബാഹ്യ നടപടികളും സ്വഭാവാതീതമാംവിധം നിയന്ത്രിക്കപ്പെടും. എന്തെന്നാൽ ഇവയെല്ലാം തിരുക്കർമ്മങ്ങളോടും അവയിലെ വാക്കുകളോടും ഗാഢമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

വിശുദ്ധ വസ്ത്രങ്ങൾ അവ സൂചിപ്പിക്കുന്ന സുകൃതങ്ങൾ അഭ്യസിക്കുന്നതിനുള്ള സുദൃഢമായ നിശ്ചയത്തോടെ ധരിച്ചില്ലെങ്കിൽ എന്റെ ഈശോ! അതു" ഒരു വെറും കപടഭക്തിയായിരിക്കുമെന്നു ഞാൻ നല്ലപോലെ മനസ്സിലാക്കുന്നു. ഇനി മേലിൽ മുട്ടുകുത്തുകുരിശുവരയ്ക്കുക മുതലായവ വ്യർത്ഥത, മന്ദത, അന്തരംഗജീവിതം അഭ്യസിക്കുന്നതിൽ അലസത മുതലായി എന്നിലുള്ള ദുർഗ്ഗുണങ്ങളെ മറയ്ക്കുന്ന ചെപ്പടിവിദ്യ ആകാതിരിക്കാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. അങ്ങനെ നിത്യദൈവത്തിന്റെ മുമ്പിൽ എന്റെ മറവു കുറ്റങ്ങളോടുകൂടി വ്യാജപ്രകടനവും കൂടി കൂട്ടിച്ചേർക്കാനിടയാകാതിരിക്കട്ടെ.

ഭയാനകമായ അങ്ങേ രഹസ്യങ്ങളെ ഞാൻ സമീപിക്കുമ്പോഴും തിരുവസ്ത്രങ്ങൾ ധരിക്കുമ്പോഴും രക്ഷാകരമായ ഒരു ഭയം എന്നിലുണ്ടാകട്ടെ. തിരുക്കർമ്മങ്ങളോടുകൂടിയുള്ള പ്രാർത്ഥനകളും തക്സായിലും മറവും കൊടുത്തിട്ടുള്ള ശക്തിയും ഇരക്കവും നിറഞ്ഞ പ്രാർത്ഥനകളും എന്റെ ഹൃദയത്തെ പരിശോധിക്കുന്നതിനു" എന്നെ പ്രേരിപ്പിക്കട്ടെ, അതു" അങ്ങേയ്ക്കു യോജിച്ചതാണോ എന്നു ഞാൻ പരിശോധിക്കട്ടെ. അങ്ങനെ എന്റെ ഈശോ! അന്തരംഗജീവി

തം വഴിയായി അങ്ങേ അനുകരിക്കുന്നതിനു വിശ്വസ്തവും പ്രായോഗികവുമായ ഒരാഗ്രഹം എനിക്കുണ്ടാകട്ടെ.

'തിരുക്കല്ലങ്ങൾ നടത്തുമ്പോൾ മാത്രമേ ഞാൻ മറ്റൊരു മിശിഹാ ആകുന്നുള്ളൂ; മറ്റവസരങ്ങളിൽ ഞാൻ മിശിഹായ്ക്കു എതിരാകാതിരുന്നാൽ മതി; ഈശോമിശിഹായെ ധരിക്കുന്നതിനു ഞാൻ പരിശ്രമിക്കണമെന്നില്ല.' എന്നൊക്കുമുള്ള മുട്ടുയുക്തികൾ എന്റെ ആത്മാവേ! നീ ദൂരെ വലിച്ചെറിയുക.

വൈദികനും സന്ന്യാസിയും

ഞാൻ ക്രൂശിക്കപ്പെട്ട മിശിഹായുടെ സ്ഥാനപതി മാത്രമല്ല പ്രത്യുത മറ്റൊരു മിശിഹാകൂടി ആകുന്നു. എന്നാൽ ഞാനാകട്ടെ സാധാരണ സുകൃതവും, സുഖകരമായ വിധത്തിൽ ജീവിച്ചുകൊണ്ടു അഭ്യസിക്കാവുന്ന ഭക്തിയുംകൊണ്ടു് സംതൃപ്തിയടയുന്നു.

നമ്മുടെ കർത്താവിനെ അനുകരിക്കുന്നതിനും അന്തരംഗജീവിതം അഭ്യസിക്കുന്നതിനും എന്നെക്കാൾ കൂടുതൽ ബാധ്യസ്ഥനായിരിക്കുന്നതു് ഒരു സന്ന്യാസിയാണു് എന്നു് എന്നെ സമ്മതിപ്പിക്കുവാൻ പരിശ്രമിക്കുന്നതുകൊണ്ടു യാതൊരു പ്രയോജനവുമില്ല. ചിന്താക്ലേശപ്പത്തിൽനിന്നുളവാകുന്ന ഒരു വലിയ തെറ്റിദ്ധാരണ മാത്രമാണു് ഇതു്.

വിശുദ്ധി പ്രാപിക്കുവാൻവേണ്ടി ചില മാർഗ്ഗങ്ങളുപയോഗിക്കുവാൻ ഒരു സന്ന്യാസി കടപ്പെട്ടവനാണു്. അവ അജ്ഞാനുസരണം, ദാരിദ്ര്യം എന്നീ വ്രതങ്ങളും സഭാനിയമങ്ങളുടെ അനുഷ്ഠാനവുമാണു്. ഈ മാർഗ്ഗങ്ങൾ സ്വീകരിക്കാൻ ഒരു പുരോഹിതൻ എന്ന നിലയിൽ എനിക്കു കടമയില്ല. പക്ഷെ അവകൊണ്ടു് ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടവനാണു്. അതിനു ഒരു സന്ന്യാസിക്കുള്ളതിനേക്കാൾ വളരെ അധികം കാരണങ്ങൾ എനിക്കുണ്ടു്. മിശിഹായുടെ പരിശുദ്ധ രക്തത്തിന്റെ ഫലം വിതരണം ചെയ്യേണ്ട ചുമതല ഒരു സന്ന്യാസിയെ ഏല്പിച്ചിട്ടില്ല.

ഏതെങ്കിലും വഞ്ചനയാൽ ഞാൻ തട്ടിക്കപ്പെട്ടുമെങ്കിൽ എനിക്കു ഭീതം! അതു തീവ്രയായിട്ടും കഠോരതരമായിരിക്കും. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ സഭയുടേയും അവളുടെ വിശുദ്ധരുടേയും പഠനങ്ങൾ എനിക്കു് എളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാമായിരുന്നു. അങ്ങനെ വഞ്ചനയിൽ അകപ്പെടാതിരിക്കാൻ വളരെ സാദ്ധ്യതകൾ എനിക്കുണ്ടായിരുന്നു. വഞ്ചന! അതിന്റെ തെറ്റു് നിസ്തുല

ത്തിന്റെ കവാടത്തിങ്കൽവച്ചു മാത്രമേ എനിക്കു് മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കയുള്ളു.

വൈദികൻ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതിനെ അവൻ അനുകരിക്കണം

എന്റെ കർത്താവു നിവ്വഹണത്തിൽനിന്നു ഫലമെടുക്കാൻ എനിക്കു സാധിക്കയില്ലെങ്കിൽ എനിക്കു ഭൂരിതം; അവവഴി ദൈവം എന്നിൽനിന്നാവശ്യപ്പെടുന്നതു് എന്താണെന്നു് ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ ഹാ! എനിക്കു ഭൂരിതം. അപ്പത്താര, കുമ്പസ്സാരക്കുട്ടു്, മാമ്മോദീസാഓലി, തിരുപാത്രങ്ങൾ, അപ്പത്താരത്തുവാലകൾ, തിരുവസ്ത്രങ്ങൾ മുതലായി എന്റെ ചാരിലും കാണുന്ന തിരുവസ്തുക്കൾ എന്നോടു പറയുന്നതെന്തെന്നു് എനിക്കു കേൾക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ ഹാ! എനിക്കു ഭൂരിതം. "നിങ്ങൾ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതിനെ നിങ്ങൾ അനുകരിക്കുവിൻ. കർത്താവിന്റെ പാത്രങ്ങൾ വഹിക്കുന്ന നിങ്ങൾ പരിശുദ്ധരായിരിക്കുവിൻ."

(Lev. XXI. 6)

അല്ലയോ ഈശോ! നിന്റെ ഈ നിർദ്ദേശങ്ങളെ ഞാൻ അവഗണിക്കുന്നപക്ഷം നിന്നിൽനിന്നും പാപവിമോചനം സിദ്ധിക്കുന്നതിനു ഞാൻ അയോഗ്യനായിത്തീരും. എന്റെ ആത്മാവിനെ അങ്ങേ സാദൃശ്യത്തിനനുരൂപമാക്കിത്തീർക്കുന്നതിനു അങ്ങു എനിക്കു നൽകുന്ന ഓരോ പ്രോകൃതാനുഗ്രഹവും (actual grace) ഞാൻ നിവ്വഹിക്കേണ്ട ഓരോ തിരുക്കർമ്മവും.

സഭ ഈ വരപ്രസാദത്തിനായി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. അങ്ങേ പ്രതീക്ഷാനുസരണം വർത്തിക്കുന്നതിനു അവളുടെ ഹൃദയം, അവളുടെ കണ്ണിലെ കൃഷ്ണമണിയുടെ കാര്യത്തിലെന്നപോലെ എന്റെ കാര്യത്തിൽ ഉത്കണ്ഠയായിരിക്കുന്നു. ഞാൻ ഭൂരുപ്പട്ടം സ്വീകരിക്കുന്നതോടെ അങ്ങയോടു തുല്യനായിത്തീരുന്നതു നിമിത്തം എന്റെ മേൽ ചുമത്തപ്പെടുന്ന ഗൗരവാവഹങ്ങളായ കടമകളെ സഭ എന്നെ അറിയിക്കുന്നു.

"കർത്താവെ! രക്ഷയുടെ പടത്തൊപ്പി എന്നെ ധരിപ്പിക്കേണമെ. വിശ്വാസിയുടെ കയറുകൊണ്ടു എന്നെ ബന്ധിക്കേണമെ. എന്റെ എല്ലാ പാപങ്ങളും എന്നോടു ക്ഷമിക്കേണമെ. എപ്പോഴും അങ്ങേ പ്രമാണം അനുസരിക്കുന്നതിനു് എന്നെ സഹായിക്കേണമെ. അങ്ങിൽനിന്നു ഒരിക്കലും വേർപിരിയുന്നതിനു എന്നെ അനുവദിക്കരുതെ". ഞാൻ മാത്രമല്ല ഇങ്ങിനെ എനിക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന

തു്. എല്ലാ സത്യവിശ്വാസികളും, അങ്ങേക്കു സമർപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന തീക്ഷ്ണതയുള്ള എല്ലാ ആത്മാക്കളും, സഭയുടെ ഐക്യത്തിൽപ്പെട്ടവരെല്ലാവരും, എന്റെ പാവപ്പെട്ട പ്രാർത്ഥന അവരുടെ സ്വന്തമാക്കി അപേക്ഷിക്കുന്നു. അവരുടെ നിലവിളി നിന്റെ സിംഹാസനത്തിങ്കലെത്തുന്നു. അങ്ങു ശ്രവിക്കുന്ന ഈ സ്വരം അങ്ങേ മണവാട്ടിയുടേതാകുന്നു. നിന്റെ തൃപ്തിക്കും അനന്തരംഗജീവിതം കഴിക്കുവാൻ തീരുമാനിച്ചു് അവരുടെ കടമകൾക്കനുസരണമായി അവരുടെ ഹൃദയത്തെ അവർ ക്രമീകരിക്കുമ്പോൾ, നിന്റെ സഭയുടെ ഈ യാചനകൾ നീ എല്ലായ്പോഴും അവർക്കു നൽകും എന്നതു തീർച്ചതന്നെ.

കണ്ഫ്യൂഷൻ ചൊല്ലുകയോ കൂദാശകൾ പരികർമ്മം ചെയ്യുകയോ ചെയ്യുമ്പോൾ വിശ്വാസികൾക്കുവേണ്ടി ഞാൻ അപേക്ഷിക്കുന്ന നന്മകൾ, എന്റെ മനഃപൂർവ്വമായ ഉപേക്ഷനിമിത്തം എനിക്കു തന്നെ നഷ്ടപ്പെടാതിരിക്കട്ടെ. മാത്രമല്ല എന്റെ രക്ഷകാ! ഈ നന്മകൾവഴി ഏറ്റവും വലിയ പ്രയോജനം എനിക്കു സിദ്ധിക്കുന്നതിനു നീ ഇടയാക്കേണമെ. വൈദികൻ എന്ന നിലയിൽ ഞാൻ ചെയ്യുന്ന ഓരോ പ്രവൃത്തിയിലും, നീ എന്നിൽ സമ്പൂർണ്ണമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി എന്റെ ഹൃദയം മുഴുവനും ഇതാ ഞാൻ നിനക്കു തുറന്നു തരുന്നു. അപ്പോൾ, നീ അതിനു്, പ്രകാശവും സമാശ്വാസവും, ശക്തിയും നൽകേണമെ. അവയുടെ സഹായത്താൽ പ്രതിബന്ധങ്ങളെ വകവയ്ക്കാതെ എന്റെ വിധികളും സ്നേഹങ്ങളും, ആഗ്രഹങ്ങളും, നിന്നേതിനോടു സാധർമ്മ്യമുള്ളവയാക്കിത്തീർക്കുവാൻ എനിക്കു സാധിക്കും; എന്തെന്നാൽ എനിക്കു നീ നല്കിയിരിക്കുന്ന നിന്റെ പരോഹിത്യം എന്നെ നിന്നോടു സാധർമ്മ്യമുള്ളവനാക്കിത്തീർത്തിരിക്കയാണല്ലൊ. ഈ അനുഗ്രഹങ്ങൾ, നിത്യപുരോഹിതാ! ഞാൻവഴി അങ്ങു അന്തരാരയിലെ ബലിവസ്തുക്കൾ ആത്മാക്കളുടെ രക്ഷകനോ ആയിത്തീരുമ്പോൾ, അങ്ങു എനിക്കു നൽകിയരുളേണമെ.

തിരുക്കർമ്മചൈതന്യത്തിന്റെ മൂന്നു തത്വങ്ങൾ ഇങ്ങനെ സമാഹരിക്കാം.

1. സഭയോടുകൂടി: ഒരു സാധാരണ ക്രിസ്ത്യാനി എന്ന നിലയിൽ ഞാൻ സഭയോടു യോജിക്കുമ്പോൾ, ഈ യോജിപ്പു അവളുടെ വികാരങ്ങളിൽ ഭാഗഭാക്കാകുന്നതിനു എന്നെ ക്ഷണിക്കുന്നു.

2. സഭ: ദൈവസിംഹാസനത്തിൻ മുമ്പാകെ സഭയുടെ പ്രതിനിധി എന്ന നിലയിൽ വർത്തിക്കുമ്പോൾ ഞാൻ സഭതന്നെ ആ

യിത്തീരുന്നതിനാൽ എന്തെയും പരിശുദ്ധ ത്രിത്വത്തോട് കൂടുതൽ യോഗ്യതയോടെ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതിനും, എന്റെ ഔദ്യോഗിക പ്രാർത്ഥന കൂടുതൽ ഫലപ്രദമായ പ്രേഷിതവേലയാക്കിപ്പരിണമിപ്പിക്കുന്നതിനുംവേണ്ടി സഭയുടെ അഭിലാഷങ്ങൾ എന്റേതാക്കിത്തീർക്കുവാൻ ഞാൻ ശക്തിയായി പ്രേരിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു.

3. മിശിഹാ: മിശിഹായുടെ പൗരോഹിത്യത്തിൽ പങ്കുകാരനാകയാൽ ഞാൻ മറെറാരു മിശിഹാ ആയിത്തീരുന്നു. അല്ലയോ ഈശോ, അങ്ങേ ദൈവികച്ഛായ എന്നിൽ കൂടുതലായി പതിയുന്നതിനും, അങ്ങനെ സന്മാതൃകയുടെ പ്രേഷിതത്വംവഴി അങ്ങയെ കൂടുതലായി വിശ്വാസികൾക്കു കാണിച്ചുകൊടുത്തുകൊണ്ട് അങ്ങേ മാതൃകയെ അനുകരിക്കുന്നിനു് അവരെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതിനുമുള്ള നിന്റെ ആഗ്രഹത്തെ ഞാൻ എങ്ങനെ പ്രകടിപ്പിക്കും?

തിരുക്കർമ്മജീവിതംകൊണ്ടുള്ള പ്രയോജനങ്ങൾ

a) എന്റെ എല്ലാപ്രവൃത്തികളും പ്രകൃത്യതീതമാംവിധം നിവ്വഹിക്കുന്നതിനു് അതു് എന്നെ സഹായിക്കുന്നു.

നിയോഗശുദ്ധത

അല്ലയോ എന്റെ ദൈവമെ! അഭൗമകാരണങ്ങളാൽമാത്രം പ്രേരിതനായി എന്റെ കടമകളെ പതിവായി നിറവേറ്റുന്നതിനു് എത്ര പ്രയാസമാണു എനിക്കനുഭവപ്പെടുന്നതു്. എന്നിൽ വസിക്കുന്ന ഈശോയിൽ എന്റെ ആത്മാവും എന്റെ ശക്തികളും ആശ്രയിക്കുന്നതിനെ എന്റെ സ്വാസ്നേഹം തടയുന്നു. ലോകവും പിശാചും ഈ വിഷയത്തിൽ എന്റെ സ്വാസ്നേഹത്തെ സഹായിക്കുന്നുമുണ്ടു്.

എന്റെ പ്രവൃത്തികളും യോഗ്യതാപരവും എന്റെ പ്രേഷിതവൃത്തി വിജയകരവുമാക്കിത്തീർക്കുന്നതിനു ശുദ്ധനിയോഗത്തിനുമാത്രമേ സാധിക്കയുള്ളു. ഈ ശുദ്ധനിയോഗംതന്നെ ദിവസത്തിൽ എത്ര പ്രാവശ്യമാണു് എന്റെ ശ്രദ്ധക്കുറവുകൊണ്ടും വിശ്വസ്തതയില്ലാത്തതിനാലും വഷളാക്കപ്പെടുന്നതു്. ദൈവസഹായത്തോടുകൂടിയതും തുടർച്ചയായതുമായ പ്രയത്നഫലമായിട്ടാണു മിക്ക പ്രവൃത്തികളും ജീവദായകമായ തത്വം എന്ന നിലയിൽ വരപ്രസാദം

കിട്ടുന്നതു്. ഇതാകുന്നു എന്റെ പ്രവൃത്തികളെ എന്റെ ലക്ഷ്യമായ ദൈവത്തിലേക്കു നയിക്കുന്നതു്.

ഇതിനു് ധ്യാനം അത്യന്താപേക്ഷിതമാണു്. എന്നാൽ തിരുക്കർമ്മജീവിതത്തോടുകൂടി അതു നടത്തപ്പെടുമ്പോൾ അതിന്റെ പ്രകൃതം ആകപ്പാടെ ഒന്നു മാറുന്നു. ധ്യാനവും തിരുക്കർമ്മജീവിതവും പരസ്പരം സഹായിക്കുന്ന രണ്ടു സഹോദരികളാകുന്നു. കുഞ്ഞാനക്കു മുമ്പുള്ള ധ്യാനവും കാനോൻ ജപവും തിരുക്കർമ്മജീവിതം നയിക്കുന്നതിനു് ഏറ്റം ശക്തിമത്തായി എന്നെ സഹായിക്കുന്ന രണ്ടുപാധികളാകുന്നു. ധ്യാനത്തിന്റെ ഫലം എന്റെ അനുദിന പ്രവൃത്തികളിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നതിനു് ഇടയാക്കുന്നതു് തിരുക്കർമ്മജീവിതമാകുന്നു.

ദൈവാരാധന

പരി. സഭേ! എന്റെ സ്രഷ്ടാവും പിതാവുമായ ദൈവത്തിനു് അർഹമായ ആരാധന നൽകുന്നതിനു് നിന്റെ സ്കൂളിൽവെച്ചു് അഭ്യസിക്കുക എന്നതു് എത്രയോ എളുപ്പമാകുന്നു. ഏറ്റം ഉന്നതമായ ആരാധനയും, കൃതജ്ഞതയും പരിഹാരവും ധ്യാനവും തന്നെയായവന്റെ മണവാട്ടീ! തന്റെ പിതാവിനെ മഹത്വപ്പെടുത്തുന്നതിനു മിശിഹായിക്കണ്ടായിരുന്ന ദാഹം നിന്റെ തിരുക്കർമ്മംവഴി എനിക്കു നീ നല്കുന്നു. തിരുക്കർമ്മങ്ങൾ ഏപ്പെടുത്തുന്നതിനു് നിനക്കുണ്ടായിരുന്ന പ്രഥമോദ്ദേശ്യവും ഇതുതന്നെയാണല്ലോ.

തിരുക്കർമ്മപരമായ ജീവിതം ഞാൻ നയിക്കുമെങ്കിൽ ദൈവാരാധന എന്ന സുകൃതംകൊണ്ടു ഞാൻ നിറയും. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ തിരുക്കർമ്മങ്ങൾ മുഴുവനും, ദൈവികപുണ്യങ്ങൾ കഴിഞ്ഞാൽ ഏറ്റം ശ്രേഷ്ഠമായ ഈ പുണ്യത്തെ പരസ്യമായും തുടർച്ചയായും അനുഷ്ഠിക്കുകയല്ലാതെ മറ്റെന്താണു്?

വിശ്വാസത്തിന്റെ വെളിച്ചം ഞാൻ ഉപയോഗിക്കുന്നെങ്കിൽ ഭക്തി, എന്റെമേൽ തന്നെയുള്ള ശ്രദ്ധ, ആത്മീയമത്സരം, എന്റെ ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ ദൈവത്തിനു കീഴ്പ്പെടുത്തുക മുതലായ സുകൃതങ്ങളെ എന്നിൽ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുന്നതിനു് എനിക്കു സാധിക്കും. ആത്മാവും ശരീരവുമുള്ള എനിക്കു എന്റെ ശ്രദ്ധയെ പാരത്രിക കാര്യങ്ങളിൽ പതിക്കുന്നതിനും, അവയിൽനിന്നു് ഏറ്റം കൂടുതൽ ഫലം പ്രാപിക്കണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹത്താൽ ഹൃദയത്തെ ഉന്മേഷരിതമാക്കുന്നതിനും, അവ ലഭിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി പലപ്പോഴും പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതിനും, അനുസ്യൂതം അവയ്ക്കുവേണ്ടി പരിശ്രമിക്ക

ന്നതിനും എന്റെ മനസ്സിനെ ഇളക്കുന്നതിനും, എല്ലാ ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെയും സഹായം ആവശ്യമാണ്.

തിരുക്കർമ്മങ്ങൾ എന്നെ മുഴുവനും ഗ്രസിക്കുന്നു. വിവിധകർമ്മങ്ങളുടെ സമുച്ചയം, മുട്ടുകുത്തലുകൾ, കുനിയലുകൾ, അടയാളങ്ങൾ, പാട്ടുകൾ, വായനകൾ മുതലായവ കണ്ണിനും കാതിനും ഇമ്പമുള്ളവതന്നെ. അവ വികാരങ്ങളെ ഇളക്കുന്നു, സങ്കല്പശക്തിയെ തട്ടിയുണർത്തുന്നു, ബുദ്ധിയെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നു, ഹൃദയത്തെ വശീകരിക്കുന്നു. എന്നെ മുഴുവനും പൂർണ്ണമായിട്ട് ദൈവത്തിങ്കലേക്കു നയിക്കുന്നു. എന്നിലുള്ള സമസ്തവും, വായ്, നാവ്, മനസ്സ്, ബുദ്ധി, ശക്തി ഇവയെല്ലാം ദൈവത്തിലേക്കു നയിക്കപ്പെടേണ്ടതാണെന്നു തിരുക്കർമ്മങ്ങൾ എന്നെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു.

ദൈവത്തിന്റെ അവകാശങ്ങളും അർഹതകളും അംഗീകരിക്കുന്നതിന് സഭ എനിക്കു നിർദ്ദേശിച്ചുതരുന്നവയെല്ലാം ദൈവാരാധന എന്ന സുകൃതവും അതുവഴി ആദ്ധ്യാത്മിക ചൈതന്യവും പുതുനിർവിശേഷമാംവിധം എന്നിൽ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു.

തിരുക്കർമ്മങ്ങളിൽ എല്ലാം, ദൈവത്തെപ്പറ്റി, ദൈവത്തിന്റെ പൂർണ്ണത, നന്മകൾ മുതലായവയെപ്പറ്റി എന്നോട് സംസാരിക്കുന്നു. അവ എന്നെ ദൈവത്തിലേക്കു നയിക്കുന്നു. ക്ലേശങ്ങൾ, സഹായങ്ങൾ, അപകടസൂചനകൾ, പ്രോത്സാഹനങ്ങൾ, വാഗ്ദാനങ്ങൾ, പ്രകാശം ചിലപ്പോൾ ഭീഷണി, ഇവയെല്ലാംവഴി എന്റെ ആത്മാവിനെ വിശുദ്ധീകരിക്കുന്നതിന് തുടർച്ചയായി ഓരോ മാർഗ്ഗങ്ങൾ പ്രയോഗിച്ചുകൊണ്ട് ദൈവം തന്റെ ദിവ്യപരിപാലന എനിക്കു കാണിച്ചുതരുന്നു.

തുടർച്ചയായി ദൈവത്തോട് സംസാരിക്കുന്നതിനും എന്റെ ദൈവികസേവനം (religion) വിവിധതരത്തിൽ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിനും തിരുക്കർമ്മം എന്നെ സഹായിക്കുന്നു.

ആത്മീയപ്രയോജനം സിദ്ധിക്കണമെന്നുള്ള ആത്മാർത്ഥമായ ആഗ്രഹത്തോടുകൂടി തിരുക്കർമ്മജീവിതം നയിക്കുന്നതിന് എന്നെത്തന്നെ പരിശീലിപ്പിക്കുമെങ്കിൽ, തീർച്ചയായും വൈദികൻ എന്ന നിലയിൽ അനുദിനം ഞാൻ നടത്തുന്ന നിരവധി തിരുക്കർമ്മങ്ങൾവഴി ദൈവാരാധന എന്ന സുകൃതം ഏറ്റം ആഴമായി എന്റെ ആത്മാവിൽ വേരുന്നാതിരിക്കയില്ല. ഇതിൽ എനിക്കു ഒരു തഴക്കം തന്നെ സിദ്ധിക്കും. അങ്ങനെ അന്തരംഗജീവിതം എളുപ്പമുള്ളതായിത്തീരുകയും ചെയ്യും.

ദൈവസാന്നിധ്യസ്മരണ അഭ്യസിക്കുന്നതിനു്, മനുഷ്യാവതാരംവഴി ദൈവം കാണിച്ചുതന്നിട്ടുള്ളവിധത്തിൽ ദൈവസ്മരണ അഭ്യസിക്കുന്നതിനുള്ള സ്കൂളാകുന്നു തിരുക്കർമ്മജീവിതം. ഈശോയുടെയും ഉപവിയുടെയും സ്കൂളാകുന്നു അതു്. സ്നേഹിക്കപ്പെടുന്ന ആളിനുള്ള മനോരഞ്ജനത്തെപ്പറ്റിയുള്ള അറിവും, അയാൾ നല്കിയിട്ടുള്ള സ്നേഹലക്ഷ്യങ്ങളും, സർവ്വോപരി അയാളുടെ സാന്നിദ്ധ്യവുമാകുന്നു സ്നേഹത്തെ പോഷിപ്പിക്കുന്നതു്. നമ്മുടെ ഇടയിൽ വസിച്ച മിശിഹായുടെ ജീവിതത്തിലെ വിവിധ രംഗങ്ങളും തിരുക്കർമ്മങ്ങളും നമുക്കു കാണിച്ചുതരുകയും, അവയെ വിശദീകരിക്കുകയും പ്രായോഗികമായ ഗുണപാഠങ്ങളും ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുതരുകയും ചെയ്യുന്നു. നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ ജീവിതത്തെ തുടർന്നുകൊണ്ടും, അവിടത്തെ ഹൃദയത്തിൽ നമ്മുടെ നേരെയുള്ള ആർദ്രതയും സ്നേഹവും പ്രകടിപ്പിച്ചുകൊണ്ടും, തിരുക്കർമ്മം സ്വഭാവാതീതവും ദൈവികവുമായ അന്തരീക്ഷത്തിൽ നമ്മെ പാലിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്നു.

അല്ലയോ ഈശോ! തിരുക്കർമ്മംവഴിയായി അങ്ങേ സ്നേഹത്തിന്റെ വലിയ പാഠവും പ്രകടനവും അങ്ങു തുടർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. തിരുക്കർമ്മങ്ങളിൽ ഞാൻ അങ്ങയെ കൂടുതൽകൂടുതലായി കാണുന്നു. അതു് ചരിത്രകാരൻ കാണുന്നതുപോലെ നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കപ്പുറം മറഞ്ഞിരിക്കുന്നവനായിട്ടോ, ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞനെപ്പോലെ അഗാധമായ സങ്കല്പങ്ങളിലോ അല്ല. അങ്ങു് എനിക്കു വളരെ സമീപമാകുന്നു. സഭയിലെ ഓരോ അംഗത്തിലും അങ്ങുതന്നെ ജീവിക്കുന്നു. എന്റെ സ്നേഹത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യവും മാതൃകയുമായി അങ്ങയെ തിരുക്കർമ്മം എന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ മുമ്പിൽ എനിക്കു കാണിച്ചുതരുന്നു.

ആണ്ടുവട്ടത്തിലുള്ള തിരുനാളുകൾവഴിയും, പ്രസ്തുതദിവസങ്ങളിൽ വായിക്കപ്പെടുന്ന സുവിശേഷങ്ങളും ലേഖനങ്ങളും ഉപദേശങ്ങളും വഴിയും, കൂദാശകൾ പരികർമ്മം ചെയ്യുന്നതിനു് സഭ ഉപയോഗിക്കുന്ന അത്ഭുതകരമായ തിരുക്കർമ്മങ്ങൾവഴിയും, ഇതിലെല്ലാം ഉപരിയായി പ. കുബ്ബാനവഴിയും അങ്ങു് ഞങ്ങളിൽ വസിക്കുന്നതിനും, അങ്ങേ ഹൃദയത്തിന്റെ തുടിപ്പുകൾ ഞങ്ങൾ കേൾക്കുന്നതിനും അങ്ങു് ഇടയാക്കുന്നു.

അദ്വൈതജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവുമിയ ഒരു താങ്ങാണ് പ്രാർത്ഥന. അതു് നമ്മുടെ കർത്താവു് എന്നിൽ വസിക്കുന്നു എന്നും, ഞാൻ വിഷ്ണം ഒന്നുംവെക്കാതിരുന്നാൽ അവിടുന്നു എന്റെ ആത്മാവിൽ പ്രവർത്തിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു എന്നും, എനിക്കു ബോദ്ധ്യം വരുത്തുന്നു. ദിവസത്തിൽ പലപ്രാവശ്യം തിരുക്കമ്മം എനിക്കു നൽകുന്ന വിവിധങ്ങളും പ്രസിദ്ധങ്ങളുമായ മാർഗ്ഗങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചു് കൃപാവരത്തെപ്പറ്റിയുള്ള സിദ്ധാന്തം കൂടുതലായി പഠിക്കുന്നതിനു എനിക്കു സാധിക്കും. ഈശോയോടുകൂടി പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടും, ഈശോ ജീവനായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള ഓരോ അംഗത്തോടും കൂടി പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടും, മറവുള്ളവക്കും തല്പരാർ എനിക്കും ആവശ്യമുള്ള വൈദിക ശുശ്രൂഷകൾ അനുഷ്ഠിച്ചുകൊണ്ടും, എപ്പോഴും അദ്വൈതശക്തിയിൽ വ്യാപരിച്ചുകൊണ്ടും ഈശോയിൽ വസിക്കുന്നതിനും, ഈശോയുടെ സ്നേഹം എന്നിൽ ഉറപ്പിക്കുന്നതിനും എനിക്കു സാധിക്കും.

കുമ്പാനയിലെ പ്രാർത്ഥനകളിലും, സങ്കീർത്തനങ്ങളിലും ആചാരക്രമങ്ങളിലും അപേക്ഷകളിലും ഈശോയുടെ പ്രസന്നമായ സ്നേഹം, ദയ, ശ്രേഷ്ഠത, പ്രതീക്ഷ മുതലായവ പ്രശോഭിക്കുന്നു.

തിരുക്കമ്മങ്ങൾ നമ്മുടെ കർത്താവിനെ സജീവനും, എപ്പോഴും നമ്മുടെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷനുമായിരിക്കുന്നവിധം നമുക്കു കാണിച്ചുതരുന്നതുകൊണ്ടു് നമ്മുടെ ആന്തരികജീവിതം ബലിഷ്ഠവും വിശാലവുമായിത്തീരുന്നു. ചിലപ്പോൾ സ്വഭാവാതീതമായി ജീവിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി, വല്ല സൃഷ്ടിയിൽനിന്നു അകലേണ്ടതായോ, ത്യാഗം അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതായോ, പ്രയാസമുള്ള ഒരു ജോലി ചെയ്യേണ്ടതായോ, വല്ലതും സഹിക്കേണ്ടതായോ, നിന്ദകളും ക്ഷമിക്കേണ്ടതായോ വരുമ്പോൾ, കുരിശിനെമാത്രം കാണുന്നതിനു പകരം അല്ലയോ എന്റെ രക്ഷകാ! അങ്ങുതന്നെ കുരിശിൽ കിടക്കുന്നതായി ഞാൻ കാണുകയും, അങ്ങേ തിരുമുറിവുകൾ എന്നെ കാണിച്ചുകൊണ്ടു് എനിക്കു അങ്ങേ നേരെയുള്ള സ്നേഹത്തിന്റെ ലക്ഷ്യമായി ഈ ത്യാഗം അങ്ങു് എന്നിൽനിന്നാവശ്യപ്പെട്ടതായി ഞാൻ കേൾക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ, പ്രസ്തുത ആത്മീയസമരം, സുകൃതം, പീഡമൂലമായവയ്ക്കുള്ള ക്ലേശകരവും അതൃപ്തികരവുമായ ലക്ഷണങ്ങൾ സ്വയം ഇല്ലാതായിത്തീരുന്നു.

ഞാൻ തനിച്ചല്ല എന്ന സത്യം എന്നെ അനുസ്മരിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് മറ്റൊരു വലുതുകൂടി അനർഘമായ സഹായം തിരുക്കർമ്മം എനിക്കു ചെയ്യുന്നു. എന്നെ അമർത്തിക്കളയുമെന്നു എന്നെ ഭീഷണിപ്പെടുത്തുന്ന സ്വാഭാവിക വികാരങ്ങളോടു യുദ്ധം ചെയ്യുന്നതിനു ഞാൻ തനിച്ചല്ല ഉള്ളതു്. എന്നെ മിശിഹായോടു ബന്ധിക്കുവാൻ ഉദ്ദ്യുക്തയായിരിക്കുന്ന സഭ ഒരമ്മയെപ്പോലെ എന്റെ പിന്നിലുണ്ടു്; കോടിക്കണക്കിനുള്ള വിശുദ്ധന്മാരുടെ യോഗ്യതയിൽ ഒരു പങ്കു ഈ അമ്മ എനിക്കു തരുന്നു. പുണ്യവാന്മാരുടെ ഒരുമ്പാടുമൂലം ഞാൻ അവരോടു ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എന്നെപ്പോലെ അവരും ഔദ്യോഗിക സ്നേഹത്തിന്റെ അതേ ഭാഷതന്നെ ഉപയോഗിക്കുന്നു. എന്നെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിനും സഹായിക്കുന്നതിനും സ്വർഗ്ഗവും ശുദ്ധീകരണസ്ഥലവും, എന്നോടുകൂടിയുണ്ടു് എന്നു എന്നെ അനുസ്മരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് എന്റെ മനോവിശ്വാസത്തെ അവർ നവീകരിക്കുന്നു.

നിത്യതത്തെപ്പറ്റിയുള്ള സ്മരണ

ദൈവത്തെപ്രതി എല്ലാം ചെയ്യുന്നതിനു്, നിത്യതത്തെപ്പറ്റിയുള്ള സ്മരണപോലെ ആത്മാവിനെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതായി മറ്റൊന്നുമില്ല.

തിരുക്കർമ്മങ്ങളിലുള്ള എല്ലാവും എന്റെ അനുഭവങ്ങളെ എന്നെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു. നിത്യജീവൻ, സ്വർഗ്ഗം, നരകം, മരണം, ഇപ്പോഴും, എപ്പോഴും തുടങ്ങിയുള്ള വാക്കുകൾ തിരുക്കർമ്മങ്ങളിലെ പ്രാർത്ഥനകളിൽ സുസാധാരണമാണു്. മരിച്ചവർക്കുവേണ്ടിയുള്ള പ്രാർത്ഥന, ഒപ്പീസു്, ശവസംസ്കാരശുശ്രൂഷ, ഇവയെല്ലാം മരണം, വിധി, നിത്യപ്രമാനം അഥവാ നിത്യശിക്ഷ, സമയത്തിന്റെ വില, സ്വർഗ്ഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനു ഇഹത്തിൽവെച്ചു് ശുദ്ധീകരിക്കപ്പെടേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത, മുതലായവയെ എന്റെ മുമ്പാകെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്നു.

വിശുദ്ധരുടെ തിരുനാളുകൾ എനിക്കു മുമ്പു മരിച്ചുപോയിട്ടുള്ളവർക്കു സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള മഹത്വത്തേയും, അവരുടെ മാതൃകയനുസരിച്ചു അവരെ പിഞ്ചെല്ലുകയാണെങ്കിൽ എനിക്കായി മാറ്റിവെച്ചിരിക്കുന്ന കിരീടത്തെയും എന്നെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു.

ഈ പാഠങ്ങൾ എനിക്കു നൽകിക്കൊണ്ടു് താഴെവരുന്ന വാക്കുകളിൽ തിരുസഭ സഭാ എന്നോടു ഇങ്ങനെ പറയുന്നു. "എവിടെയും എപ്പോഴും എല്ലാറ്റിലും ദൈവം" എന്ന നിന്റെ ആദർശത്തോടു നീ എപ്പോഴും വിശ്വസ്തനായിരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി പ്രിയപ്പെട്ട ആത്മാവേ! നിത്യതയെപ്പറ്റി നീ ചിന്തിക്കുക.

ദൈവിക തിരുക്കർമ്മമേ നീ മൂലം എനിക്കു സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള നന്മകളെ ഏറ്റവുമധികരിക്കുന്നതിനു്, എല്ലാ സുകൃതങ്ങളെപ്പറ്റിയും ഞാൻ പ്രസ്താവിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വേദപുസ്തകഭാഗങ്ങൾ തുടച്ചുയായി നീ എന്റെ കൺമുമ്പാകെ വെക്കുന്നു. ആചാരങ്ങളും അടയാളങ്ങളും, ദൈവിക രഹസ്യങ്ങളെ എനിക്കു വിശദമാക്കിത്തരുന്നു. അവ എന്റെ ആത്മാവിനെ ഒരു ക്ഷണംകൊണ്ടു ഇഹത്തിൽനിന്നുയർത്തി ചിലപ്പോൾ ദൈവിക സുകൃതങ്ങളിലേക്കും ചിലപ്പോൾ ദൈവഭയത്തിലേക്കും, ചിലപ്പോൾ പാപത്തിനേലും ഐഹികഭോഗത്തിനേരെയുള്ള വെറുപ്പിലേക്കും ചിലപ്പോൾ സൃഷ്ടികളിൽനിന്നുള്ള അകൽച്ചയിലേക്കും, മനസ്താപചൈതന്യത്തിലേക്കും ദൈവത്തിലുള്ള മനോവിശ്വാസത്തിലേക്കും, ആത്മീയാനന്ദത്തിലേക്കും അതിനെ നയിക്കുന്നു.

b) തിരുക്കർമ്മജീവിതം, എന്റെ അനന്തരംഗജീവിതത്തെ വളരെ ഉന്നതമായ നിലയിൽ നമ്മുടെ കർത്താവിന്റേതിനോടു അനുരൂപപ്പെടുത്തുന്നതിനു എന്നെ സഹായിക്കുന്നു.

ആരാധ്യനായ ഗുരോ! മൂന്നു വികാരങ്ങൾ നിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ രക്ഷിപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അവ നിന്റെ പിതാവിനോടു നിനക്കുള്ള പൂർണ്ണമായ ആശ്രയം; അതിൽനിന്നുളവാകുന്ന പൂർണ്ണമായ എളിമ, മനുഷ്യരോടുള്ള തീക്ഷ്ണതരവും സാവ്വത്രികവുമായ ഉപവി; ത്യാഗത്തിന്റെ ചൈതന്യം ഇവയാകുന്നു.

പൂർണ്ണമായ എളിമ: അങ്ങു ലോകത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കവേ ഇങ്ങനെ അരുളിച്ചെയ്തു: "ബലികളിലും കാഴ്ചകളിലും നീ ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. എന്നാൽ നീ എനിക്കു ശരീരം ധരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. പാപങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള ദഹനബലികൾ നീ ആവശ്യപ്പെട്ടതുമില്ല. അപ്പോൾ ഞാൻ ദൈവമേ! പുസ്തകങ്ങളുടെ ആരംഭത്തിൽ എന്നെക്കുറിച്ചു എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് നിന്റെ ഇഷ്ടം ചെയ്യുവാൻ ഇതാ ഞാൻ വരുന്നു എന്നു പറഞ്ഞു." (Heb. X. 5–7) "പിതാവിനു പ്രസാദിക്കുന്നതു് ഞാൻ എപ്പോഴും ചെയ്യുന്നു. എന്നെ അയച്ചവന്റെ ഇഷ്ടം പ്രവർത്തിക്കുന്നതും അവന്റെ ജോലി പൂർത്തിയാക്കുന്നതുമാകുന്നു എന്റെ ഭക്ഷണം." "ഞാൻ സ്വർഗ്ഗ

ത്തിൽനിന്നു ഇറങ്ങിവന്നിരിക്കുന്നതു" എന്നെ അയച്ചവന്റെ ഇഷ്ടം ചെയ്യുവാനല്ലാതെ എന്റെ ഇഷ്ടം ചെയ്യുവാനല്ല." എന്നെല്ലാം പല പ്രാവശ്യം ഞങ്ങളെ അങ്ങു അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ ഓ! കർത്താവേ! അങ്ങു അനുസരണം തന്നെയാകുന്നു. "തന്നെത്താൻ താഴ്ത്തി മരണത്തോളം അതെ കുരിശുമരണത്തോളം അനുസരണയുള്ളവനായിത്തീരുകയും ചെയ്തു." (ഫീലി. II. 8) ഇപ്പോഴും അങ്ങു് അങ്ങേ വൈദികരെ അനുസരിക്കുന്നു. അവരുടെ വാക്കിനു അങ്ങു ഭൂമിയിലേക്കു ഇറങ്ങിവരുന്നു. "കർത്താവു മനുഷ്യന്റെ സ്വരത്തെ അനുസരിക്കുന്നു." (Jos. X. 14)

അങ്ങേ അനുസരണം അനുകരിക്കുന്നതിനു ഏറ്റവും പറ്റിയ ഒരു സ്കൂളാകുന്നു തിരുക്കർമ്മങ്ങൾ. പക്ഷെ ദൈവത്തിൽ ആശ്രയിക്കുന്നതിനുള്ള പരിശീലനം എന്റെ മനസ്സിനു നൽകണമെന്നും, സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ കാംക്ഷിക്കുന്ന എന്റെ സ്വാർത്ഥത്തെ നിർദ്ദയം കീഴ്പ്പെടുത്തണമെന്നുമുള്ള ആഗ്രഹത്തോടുകൂടി ഏറ്റവും നിസ്സാരമായ കർമ്മംപോലും ഞാൻ അനുസരിക്കണം. മൗലികചൈതന്യത്തിൽ (Fundamental spirit) നിന്നു വ്യതിചലിച്ചുപോകുന്നതിനു സദാ ചാഞ്ഞിരിക്കുന്ന എന്റെ വിധിയേയും, മനസ്സിനേയും, അങ്ങേ ദൈവികമനസ്സിനെ ആരാധിക്കുന്നതിനു പായിക്കേണമെ. അങ്ങേ മാതൃകയാൽ ഇതു ഞങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കുവാനാണല്ലൊ അങ്ങു വന്നതു്.

സഭയെ നിന്നെപ്പോലെ അനുസരിക്കുന്നതിനും അവളുടെ നാമത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനും, അവളോടും, തദ്വാരാ നിന്നോടും എന്നെ ബന്ധിക്കുന്നതിനുംവേണ്ടി എന്റെ വ്യക്തിത്വത്തെ നശിപ്പിക്കുന്ന ഓരോ തവണയും എന്റെ ആത്മാവിനെ നന്നാക്കുന്നതിനു വിലയേറിയ കൃത്യം ഞാൻ ചെയ്യുകയാണു് ചെയ്യുന്നതു്. തിരുക്കർമ്മ വിധികളിലെ ഏറ്റവും നിസ്സാരമായ ക്രമംപോലും കൃത്യമായി അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിനു ഞാൻ കാണിക്കുന്ന വിശ്വസ്തത, കൂടുതൽ വിഷമമായ അവസരങ്ങളിൽ എന്റെ നിശ്ചയത്തെ എളിമപ്പെടുത്തുന്നതിനും എനിക്കു സാധിക്കത്തക്കവിധം നല്ല പരിശീലനം എനിക്കു നൽകുന്നു.

മാത്രമല്ല, അങ്ങു് എന്നിൽ തീർച്ചയായും വസിക്കുന്നെന്നും, തീരെ നിസ്സാരമായ വിചാരത്തെപ്പോലുടെയും പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്നതിനു അവിടുത്തെ കൃപാവരം അത്യന്താപേക്ഷിതമാണെന്നും എന്നെ അനുസ്മരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് അന്തരംഗജീവിതത്തെ നശിപ്പിച്ചേക്കാവുന്ന അഹംഭാവത്തിനും ആത്മവഞ്ചനയ്ക്കും എതിരായി യുദ്ധം

ചെയ്യുന്നതിനു തിരുക്കമ്മജീവിതം എന്നെ പ്രാപ്തനാക്കിത്തീർക്കുന്നു. "നമ്മുടെ കർത്താവുവഴിയായി....." എന്നിങ്ങനെയാണു് തിരുക്കർമ്മങ്ങളിലെ മിക്ക പ്രാർത്ഥനകളും അവസാനിക്കുന്നതു്. ഇതു് പാപവും, യാതൊരു യോഗ്യതയുമില്ലാത്ത പ്രവൃത്തികളും മാത്രമല്ലാതെ മറെറാന്നും ചെയ്യുന്നതിനു എനിക്കു സാധിക്കയില്ലെന്നു എന്നെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു. ഈ സത്യം ഞാൻ വിസ്മരിച്ചുപോകുമ്പോൾ തിരുക്കമ്മങ്ങൾ വീണ്ടും അതിനെ എന്റെ ഓർമ്മയിൽ കൊണ്ടുവരുന്നു. എപ്പോഴും നിന്നിൽ ആശ്രയിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയെ തിരുക്കമ്മങ്ങൾ സദാ എന്നെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു. എനിക്കു വഴിതെററിപ്പോകാതിരിക്കുവാൻ എപ്പോഴും എളിമയോടെ അങ്ങേയിൽ ആശ്രയിക്കേണ്ടതാണെന്നു തിരുക്കമ്മങ്ങളിലെ ഓരോ പ്രാർത്ഥനയും ഓരോ ക്രമവും എന്നെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു.

തന്റെ മക്കളെ പ്രാർത്ഥനയുടെ ആവശ്യകതയെ ധരിപ്പിക്കുന്നതിനു തിരുക്കമ്മങ്ങൾവഴി സഭ അത്യധികം അദ്ധ്വാനിക്കുന്നു. ഈ തിരുക്കർമ്മങ്ങളെത്തന്നെ അവൾ പ്രാർത്ഥനയുടേയും എളിമയുടേയും സ്കൂളാക്കിത്തീർക്കുന്നു. എനിക്കു കിട്ടുന്ന സമസ്തവും പ. തിരുരക്തം വഴിയായിട്ടാണെന്നു അവളുടെ പ്രാർത്ഥനകളും കൂദാശകളും കൗദാശികങ്ങളും വഴി അവൾ എന്നെ പഠിപ്പിക്കുന്നു. പ. രക്തത്തിന്റെ ഫലം സമ്പൂർണ്ണമായി എനിക്കു സിദ്ധിക്കണമെന്നു തിരുസ്സഭ ശക്തിയായി ആഗ്രഹിക്കുന്നു. പക്ഷെ ഇതിനു ഞാൻ എളിമയോടെ പ്രാർത്ഥിക്കണം.

അല്ലയോ ഈശോ! എന്റെ ശൂന്യതയെപ്പററി സജീവബോദ്ധ്യം എനിക്കു നൽകേണമെ. തിരുക്കർമ്മങ്ങൾ അതിനു എന്നെ സഹായിക്കട്ടെ. ബലിവസ്തുവായ അങ്ങേ മൗതികശരീരത്തിലെ നിസ്സാരമായ ഒരംശം മാത്രമാണു് ഞാൻ. അങ്ങു നടത്തുന്ന ഗംഭീരമായ സ്തുതികീർത്തനത്തിലെ ഏറവും നേരിയ ഒരു സ്വരം മാത്രമാണു് ഞാൻ. എന്നാൽ ഈ നിസ്സാരാംശം കൂടുതൽ ശോഭയേറിയതും, ഈ നേരിയസ്വരം, മാധുര്യമേറിയതും ആക്കിത്തീർക്കുവാൻ കഴിയും. അതിനുള്ള ഏകമാർഗ്ഗം എളിമമാത്രമാണു്. ഈ വസ്തുതിരുക്കമ്മങ്ങൾ എന്നെ നല്ലതുപോലെ ഗ്രഹിപ്പിക്കുന്നു.

സാവ്വ്രതികമായ ഉപവി: ഈശോ! അങ്ങേ ഹൃദയം നൽകുന്ന രക്ഷാകരസന്ദേശം എല്ലാവർക്കുമായിട്ടുള്ളതാണല്ലൊ.

കുരിശിൽ കിടന്നുകൊണ്ടു് അങ്ങു ലോകത്തോടു കരഞ്ഞറിയിച്ചു എനിക്കു ദാഹിക്കുന്നു എന്നു്. ഇതിന്റെ മാറെറാലി അൾത്താരയിൽ അല്ല അങ്ങേ മഹത്വത്തിന്റെ മദ്ധ്യേയും ഞാൻ കേൾ

ക്കുന്നു. ഒരു സാധാരണ ക്രിസ്ത്യാനി മിശിഹായുടെ ഈ അപേക്ഷ ക്കു നൽകുന്ന മറുപടി എങ്ങനെയുള്ളതായിരിക്കണം? അതു്, തന്റെ സഹോദരനുവേണ്ടി പൂർണ്ണമായി സ്വയം ചിലവഴിക്കുന്ന തിനുള്ള സ്ഥിരനിശ്ചയവും, ആത്മരക്ഷയിലും, സുവിശേഷപ്രചാര ണത്തിലുമുള്ള ശക്തിയായ ദാഹവും, വൈഭികവൃത്തിക്കും സന്യാ സവൃത്തിക്കുമുള്ള ദൈവികാഹ്വാനത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്ന തിനുമുള്ള വലിയ തീക്ഷ്ണതയും, വിശ്വാസികൾ തങ്ങളുടെ കടമ വേണ്ടവിധം മനസ്സിലാക്കുന്നതിനും ദൈവത്തിനു പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെ ട്ടിട്ടുള്ള ആത്മാക്കൾ അന്തരംഗജീവിതം നയിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവ ശ്യകതയെ മനസ്സിലാക്കുന്നതിനും വേണ്ട ദൈവിക പ്രകാശം അവ ക്കു സിദ്ധിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഹൃദയപൂർവ്വം പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതാണു് എന്നുള്ള സ്ഥിരനിശ്ചയവും അടങ്ങിയതായിരിക്കണം.

ഈ ആഗ്രഹങ്ങളാൽ അങ്ങേ ശുശ്രൂഷികളുടെ ഹൃദയം ഉജ്ജ്വ ലിക്കട്ടെ. അങ്ങേ മൗതികശരീരത്തിൽ ഒരു പ്രത്യേക സ്ഥാനം അങ്ങു അവർക്കു നല്കിയിട്ടുണ്ടെന്നു അവർ നിർവ്വഹിക്കുന്ന തിരുക്കർമ്മ ങ്ങൾതന്നെ അവരെ ഉൽബോധിപ്പിക്കുന്നു. അവർക്കു സാധ്യമാ യിടത്തോളം ആത്മാക്കളെ അങ്ങേ പക്കലേക്കാനയിക്കുവാൻ ഈ വസ്തുത അവർക്കു പ്രേരകമായി ഭവിക്കട്ടെ. അവർ മനുഷ്യവർ ഗ്ഗത്തിന്റെ സഹരക്ഷകരാണു്, ദൈവത്തിന്റെ പക്കൽ മനുഷ്യ രാശിക്കുവേണ്ടി മദ്ധ്യസ്ഥം വഹിക്കേണ്ടവരാണു്. അവർ ദേവാലയ ത്തിന്റെയും ബലിപീഠത്തിന്റെയും മദ്ധ്യേ നിന്നുകൊണ്ടു് ജന ത്തിന്റെ പാപത്തിനുവേണ്ടി വിലപിക്കണം. സർവ്വോപരി അ വർ പരിശുദ്ധരായിരിക്കണം. അതു് അവർക്കുവേണ്ടി മാത്രമല്ല, മറ്റുള്ളവരെ വിശുദ്ധരാക്കുന്നതിനും, മറ്റുള്ളവരെ പരിശീലിപ്പി ക്കുവാനും, ഉപദേശിക്കുവാനും, നയിക്കുവാനും, അങ്ങേ ജീവൻ അവരിലേക്കു ഒഴുക്കുവാനും അവർ പ്രാപ്തരായിത്തീരേണ്ടതിനും കൂടി യാകുന്നു. "അവരും സത്യത്തിൽ വിശുദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടവർ ആ കേണ്ടതിനു അവർക്കുവേണ്ടി ഞാൻ എന്നെത്തന്നെ വിശുദ്ധീകരി ക്കുന്നു." (യോഹ. XVII. 19)

എന്റെ രക്ഷകന്റെ പരിശുദ്ധ സഭേ! നിന്റെ മക്കളും എന്റെ സഹോദരരുമായവരുടെ അമ്മേ! നിന്റെ ദൈവിക മണ വാളൻ ആത്മാക്കളെ രക്ഷിക്കുന്നതിനും വിശുദ്ധീകരണസ്ഥലത്തി ലെ ആത്മാക്കളെ മോചിപ്പിക്കുന്നതിനും എത്ര ശക്തിയായി ആ ഗ്രഹിച്ചു. ആ ദിവ്യഹൃദയത്തിന്റെ തീവ്രമായ ആഗ്രഹത്തിൽ പങ്കെടുക്കാതെ തിരുക്കർമ്മജീവിതം നയിക്കുക എനിക്കു സാധ്യമല്ല.

ഞാൻ ചൊല്ലുന്ന കുമ്പാനയിലും ജപിക്കുന്ന കാനോൻ ജപത്തിലും ഒരു പ്രത്യേക ഓഹരി എനിക്കു ലഭിക്കുമെന്നുള്ളതു് വാസ്തവംതന്നെ. പക്ഷെ അതിൽ വലിയ പങ്കും അങ്ങു സ്നേഹിക്കുന്ന ആത്മാക്കൾക്കു നൽകുന്നതിനാണല്ലോ അങ്ങു് ആഗ്രഹിക്കുന്നതു്.

"ഇതു് ഒന്നാമതായി അങ്ങേ പരിശുദ്ധ കത്തോലിക്കാസഭക്കു വേണ്ടി കാഴ്ചവെക്കുന്നു" എന്നാണല്ലോ കുമ്പാനയിൽ വൈദികൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതു്. എന്റെ ഹൃദയത്തെ വിശാലമാക്കുന്നതിനും എന്റെ അന്തരംഗജീവിതം ഈശോയുടേതിനോടനുരൂപപ്പെടുത്തുന്നതിനും നീ എത്രമാത്രം ശ്രമിക്കുന്നു.

പ്രിയപ്പെട്ട തിരുക്കർമ്മജീവിതമേ! പ. കത്തോലിക്കാസഭയുടെ നേരേയും, വിശ്വാസികളുടെ പൊതുപിതാവായ പരിശുദ്ധ പാപ്പായുടെ നേരേയും, പുതുനിവ്വിശേഷമായ സ്നേഹം എനിക്കു തരേണമെ. വൈദികശ്രേഷ്ഠന്മാരുടെ നേരെ അനുസരണയും ആദരവും എനിക്കു നൽകേണമേ. അവരോടു കൂടുതൽ സഹകരിക്കുന്നതിനുള്ള മനഃസ്ഥിതി എന്നിൽ ഉളവാക്കുക. അനുദിനം ഞാൻ കാണുന്ന ഓരോ വ്യക്തിയിലും ഈശോ വസിക്കുന്നെന്നും, ഈശോ അവരെ സ്നേഹിക്കുന്നെന്നും സ്മരിക്കുന്നതിനു എനിക്കിടയാക്കുക. ക്ഷമയുടേയും ദയയുടേയും മാതൃക നൽകുന്നതിനു എന്നെ ശക്തനാക്കുക. എന്റെ മാധ്യസ്ഥരായ രക്ഷകന്റെ ദാനത്തെ എന്നിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി എന്നെ സേവനസന്നദ്ധതയുള്ളവനാക്കുക.

കുരിശുവഴിയായിട്ടല്ലാതെ സ്വർഗ്ഗപ്രവേശനം അസാദ്ധ്യമാണെന്നുള്ള ബോദ്ധ്യം എന്നിൽ ശുദ്ധമൂലമാകട്ടെ. എന്റെ സ്തുതികീർത്തനവും, ആരാധനയും, ത്യാഗവും, മറ്റു സുകൃതകൃത്യങ്ങളും സ്വർഗ്ഗപ്രവേശനത്തിനു എന്നെ അർഹനാക്കിത്തീർക്കുന്നതു് ഈശോയുടെ പരിശുദ്ധ രക്തത്തിന്റെ യോഗ്യതകൊണ്ടുമൂലം മാത്രമാണെന്നും, എല്ലാ ക്രിസ്ത്യാനികളോടുംകൂടിയാണു് ഞാൻ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കേണ്ടതെന്നും, ഞാൻ സ്വർഗ്ഗഭാഗ്യം അനുഭവിക്കേണ്ടതു് തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവരോടുകൂടിയാണെന്നും, ഇഹത്തിലെന്നതുപോലെ പരത്തിലും ഞാൻ ഈശോയോടുകൂടിയാണു് സ്തുതികീർത്തനങ്ങൾ ആലപിക്കേണ്ടതെന്നും നീ എന്നെ സദാ അനുസ്മരിപ്പിക്കേണമെ.

3. ത്യാഗചൈതന്യം

ഈശോ! ത്യാഗം കൂടാതെ മനുഷ്യരാശിയെ രക്ഷിക്കുക അസാദ്ധ്യമെന്ന അങ്ങ് മനസ്സിലാക്കുകയാൽ അങ്ങേ ഐഹികജീവിതം മുഴുവനും അങ്ങ് നിത്യമായ ഒരു ബലിയാക്കിത്തീർത്തിരിക്കുന്നു. വൈദികനെന്ന നിലയിൽ അങ്ങയോടുകൂടി ഒന്നായിത്തീർന്നുകൊണ്ട്, ദിവ്യബലിയർപ്പിക്കുമ്പോൾ, കുരിശിൽ കിടന്നുകൊണ്ട് പീഡ സഹിക്കുന്ന ദൈവമേ! നിന്നോടുകൂടി ഒരു ബലിവസ്തുവായിത്തീരുന്നതിനു ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. അങ്ങേക്കുള്ള സമസ്തവും അങ്ങ കുരിശിൽ കേന്ദ്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. എനിക്കുള്ള സമസ്തവും എന്റെ കുർബ്ബാനയിൽ കേന്ദ്രീകരിക്കപ്പെടട്ടെ. തിരുക്കർമ്മങ്ങളുടെയെല്ലാം കേന്ദ്രം പ. കുർബ്ബാനയായിരിക്കുന്നതുപോലെ എന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ കേന്ദ്രവും, അതിനെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന സൂര്യനും പ. കുർബ്ബാന ആയിരിക്കട്ടെ. അൾത്താരയിലും സക്രാരിയിലും കൂടി എന്റെ വിചാരങ്ങളെ നയിക്കുന്ന തിരുക്കർമ്മങ്ങൾ എനിക്കു ത്യാഗത്തിന്റെ ഒരു കലുരിയായിരിക്കട്ടെ. ഈശോ! അങ്ങേ സഭയുടെ വികാരങ്ങളിൽ പങ്കുകൊള്ളുകനിമിത്തം അങ്ങയുടെ വികാരങ്ങൾ എനിക്കു സംസിദ്ധമാകുന്നു. "ഈശോമിശിഹാകൂടേയും വിചാരിച്ചതുതന്നെ നിങ്ങളുടെ ഉള്ളിൽ നിങ്ങളും വിചാരിക്കുവിൻ" (ഫീലി: II. 5) എന്ന വി. പൗലോസിന്റെ വാക്യത്തിനേറയും, "നിങ്ങൾ കൈകൊയ്യും ചെയ്യുന്നതിനെ നിങ്ങൾ അനുകരിക്കുവിൻ" എന്നു ഞാൻ പട്ടം സ്വീകരിച്ച അവസരത്തിൽ എന്നോടു പറയപ്പെട്ട വാക്കുകളുടേയും അർത്ഥം ഞാൻ ഗ്രഹിക്കുന്നതിനു അല്ലയോ ഈശോ! എന്നെ അനുഗ്രഹിക്കേണമെ.

കുർബ്ബാന, കർമ്മവിധികൾ, കാനോൻജപം, ഇവ വലേ തരത്തിൽ ഒരു വസ്തുത എന്നെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. അതു് ഉത്ഭവപാപത്തിനുശേഷം ത്യാഗം ചെയ്യണം എന്നതു് മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിനു ഒരു നിയമമായത്തീർന്നിരിക്കുന്നു എന്നതുതന്നെ. ഓരോ തിരുക്കർമ്മങ്ങളിലും നാം വരുത്തുന്ന നിരവധി കുരിശടയാളങ്ങളും ഈ വസ്തുത തന്നെയല്ലയോ നമ്മെ പ്രബോധിപ്പിക്കുന്നതു്? എന്നാൽ മിശിഹായിൽ കേന്ദ്രീകരിക്കാത്ത യാതൊരു ത്യാഗത്തിനും യാതൊരു വിലയുമില്ല. അതുകയാൽ ഈശോ! ബലിക്കുപകരം ബലിതന്നെ ഞാൻ അങ്ങേക്കു നൽകും. അങ്ങു് ഒരിക്കൽ ഗാഗുൽത്തായിൽ സമർപ്പിച്ചതും ഒന്നിനു പുറകെ ഒന്നായി ലോകം മുഴുവനിലും അനുനിമിഷം അർപ്പിക്കപ്പെടുന്ന കുർബ്ബാനകളിൽ നവീകരിക്കപ്പെടുന്നതു

മായ അങ്ങേ ബലിയോടുകൂടി എന്നെയും യോജിപ്പിച്ചു് ഒരു ബലിയായി എന്നെ അങ്ങേക്കു ഞാൻ സമർപ്പിക്കുന്നു.

ഈ ബലിസമർപ്പണം തിരുക്കർമ്മങ്ങൾ എനിക്കു എളുപ്പമുള്ളവയാക്കിത്തീർക്കുന്നു. "മിശിഹായുടെ ഞെരുക്കങ്ങളുടെ കുറവിനെ സഭയോകുന്ന അവന്റെ ശരീരത്തെപ്രതി എന്റെ ശരീരത്തിൽ ഞാൻ പരിഹരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു" (cless. I. 24) തിരു തിരുക്കർമ്മങ്ങൾമൂലം എളുപ്പത്തിൽ എനിക്കു സാധിക്കുന്നു.

എല്ലാ ക്രിസ്ത്യാനികളുടേയും ത്യാഗംകൊണ്ടു നിർമ്മിക്കപ്പെടുന്ന ഈ അമൂല്യ ബലിവസ്തുവിനു എന്റെ പങ്കു ഞാൻ നൽകും. ഈ ബലി ലോകത്തിന്റെ പാപത്തെ പരിഹരിക്കുന്നതിനും യജ്ഞം ചെയ്യുന്ന സഭയിന്മേലും ശുദ്ധീകരണസ്ഥലത്തിൽ പീഡസഹിക്കുന്ന സഭയിന്മേലും നിന്റെ രക്ഷണീയവേലയുടെ ഫലത്തെ ധാരാളമായി വർഷിക്കുന്നതിനുംവേണ്ടി അതു സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കു ആരോഹണം ചെയ്യുന്നു.

ഇങ്ങനെ യഥാർത്ഥമായ തിരുക്കർമ്മജീവിതം നയിക്കാൻ എനിക്കു സാധിക്കും. ഇതിനായിട്ടാകുന്നു ക്രൂശിക്കപ്പെട്ട ഈശോ ഞാൻ നിന്നെ ധരിക്കുന്നതു്. സ്വയം പരിത്യജിച്ചുകൊണ്ടു് നിന്റെ ത്യാഗത്തോടു എന്റേതിനെ ഞാൻ സംയോജിപ്പിക്കുന്നതു് "അവൻ സ്വയം ത്യജിക്കട്ടെ" എന്ന കല്പനയനുസരിച്ചുകൊണ്ടു് എന്നെത്തന്നെ ദഹനബലിവസ്തുവാക്കിത്തീർക്കുന്നതു് ഇതിനായിട്ടുതന്നെ. എന്റെ രക്ഷകാ! നിന്റെ സഭ അവളുടെ പ്രാർത്ഥനകളാലും പരിശുദ്ധ ക്രമങ്ങളാലും അവളുടെ വികാരങ്ങളെ എന്നെ മനസ്സിലാക്കുന്നതും ഈ ഒരുദ്ദേശം സാധിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാണല്ലൊ. ഇതിലെല്ലാമുപരിയായി അവളുടെ ഹൃദയത്തിൽ പരമപ്രധാനവും അർഹിച്ചിരുന്നതായ ത്യാഗചൈതന്യം ശക്തിയായി അവരെ എന്നെ ബോധ്യപ്പെടുത്തുന്നു.

ഇങ്ങനെ സ്വർഗ്ഗീയ ഓർഡ്ഡർ പണിയുന്നതിനുവേണ്ടി തിരഞ്ഞെടുത്തിട്ടുള്ളതും പീഡകളാൽ മിനുസമാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതുമായ സജീവരത്നങ്ങളിൽ ഒന്നായി ഞാനും തീരട്ടെ.

c തിരുക്കർമ്മജീവിതം സ്വർഗ്ഗീയജീവിതം നയിക്കുന്നതിനു എന്നെ സഹായിക്കുന്നു.

"നമ്മുടെ സംസർഗ്ഗം സ്വർഗ്ഗത്തിലാകുന്നു" (Phil: III. 20) എന്നു് വി. പൗലോസ് പ്രസ്താവിക്കുന്നു. ഈ വിധം ജീവിക്കുന്ന

തിനു് എളുപ്പത്തിൽ പഠിക്കുന്നതു് തിരുക്കർമ്മത്തിൽനിന്നല്ലാതെ മറ്റു് എവിടെ നിന്നാണു്? വി. യോഹന്നാൻ വെളിപാടിന്റെ പുസ്തകത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നതുപോലെ ഇഹത്തിലെ തിരുക്കർമ്മങ്ങളും സ്വർഗ്ഗത്തിലെ തിരുക്കർമ്മങ്ങളുടെ നാന്ദിയാണു്. കാനോൻ ജപം ജപിക്കുമ്പോൾ സ്വർഗ്ഗത്തിലെ മാലാഖമാർ ദൈവസിംഹാസനത്തിൻ മുമ്പാകെ ചെയ്യുന്ന അതെ ജോലിതന്നെയല്ലയോ നാമും നിർവ്വഹിക്കുന്നതു്?

വിശിഷ്യാ ഓരോ സങ്കീർത്തനത്തിലും ഓരോ സംഗീതത്തിലും അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ദൈവസ്തോത്രംവഴി പ.ത്രിത്വത്തെത്തന്നെ നാം ആരാധിക്കുന്നു.

വിശുദ്ധന്മാരുടെ സ്തുതിക്കായി നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള അസംഖ്യം തിരുനാളുകളും, എന്നെ സംരക്ഷിക്കുകയും എനിക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പരദീസായിലെ എന്റെ സഹോദരന്മാരോട് എനിക്കുള്ള സ്നേഹത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു. ഭയയും ശക്തിയും നിറഞ്ഞ ഒരമ്മ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ എനിക്കുണ്ടെന്നും, അവളുടെ മകന്റെ രാജ്യത്തിൽ ഞാൻ സുരക്ഷിതനായിച്ചെന്നു് അവളുടെ പാദത്തിന്നരികെ ഇരുന്നല്ലാതെ അവൾ അടങ്ങുകയില്ലെന്നും, പ. ക. മറിയത്തെപ്പറ്റിയുള്ള തിരുനാളുകളും എന്നെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു. ഈ തിരുന്നാളും, മിഹിഹായുടെ ജനനം, ഉയിർപ്പു്, സ്വർഗ്ഗാരോഹണം തുടങ്ങി എന്റെ സ്നേഹരക്ഷകന്റെ രഹസ്യങ്ങളും എന്റെ ഭവനമായ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ ചെന്നെത്തുന്നതിനു എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരാഗ്രഹം എനിക്കു പ്രദാനം ചെയ്യാതിരിക്കയില്ല. ഈ ആഗ്രഹം വരുവാനിരിക്കുന്ന നിത്യാനന്ദത്തിന്റെ നാന്ദിയായിട്ടാണു് വി. ഗ്രിഗോരിയൂസു് കരുതുന്നതു്.

V തിരുക്കർമ്മജീവിതത്തിന്റെ അഭ്യാസം.

നല്ല ഗുരോ! തിരുക്കർമ്മജീവിതം എന്താണെന്നു് അങ്ങു് എനിക്കു് മനസ്സിലാക്കിത്തന്നു. എന്റെ ഉദ്യോഗത്തിന്റെ കടമകളും നിമിത്തം, ഇവ പ്രായോഗികമാക്കുന്നതിനു ആവശ്യമുള്ള പ്രയത്നം ചെയ്യുന്നതിനു് എനിക്കു സാധിക്കയില്ല എന്നു ഒഴിവുപറയുവാൻ എനിക്കു സാധിക്കുമോ? അങ്ങു് ആഗ്രഹിക്കുന്നതുപോലെ അവ നിർവ്വഹിക്കപ്പെടുന്നതിനു്, വെറും യാന്ത്രികമായി ചെയ്യപ്പെടുന്നതിനാവശ്യമുള്ളതിൽ കൂടുതൽ സമയം ആവശ്യമില്ല. അങ്ങയുടെ വിശ്വസ്ത ദാസന്മാരുടെ മാതൃക ഇതിനു അങ്ങു് എനിക്കു കാണിക്കാ

ണിച്ചു തരുന്നു. അവരുടെ എണ്ണമോ അനവധിയാണു്. വാത്സല്യപ്പെട്ട പെർബോയ് എന്ന വന്ദ്യദേഹത്തിനു് എത്ര വളരെ ജോലികളാണു അനുദിനം ചെയ്യുതീർക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ടായിരുന്നതു്! എന്നിട്ടും തിരുക്കുമ്മൈതന്യംകൊണ്ടു് അഗാധമായി നിറഞ്ഞിരുന്ന ഏതാനും പേരുടെ ഒരു ചെറിയ സംഘം ഉണ്ടാക്കുന്നതിനു അദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചു.

a) അകന്ന ഒരുക്കം: ദൈവാരാധനയെ ബന്ധിക്കുന്ന എല്ലാ സംഗതികളിലും അഗാധമായ വിശ്വാസചൈതന്യം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു് തിരുക്കർമ്മജീവിതം നയിക്കുവാനുള്ള ആഗ്രഹം എന്റെ രക്ഷകാ! എനിക്കു നൽകേണമെ. അങ്ങേ സഭയോടുചേർന്നു് ഞാൻ അങ്ങയോടു സംസാരിക്കുമ്പോൾ, മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിനു സഹജമായ എല്ലാ ബലഹീനതകളും ചുമന്നു ക്ഷീണിച്ചിരിക്കുന്ന ഞാൻ എങ്ങനെയാണു് അങ്ങേ സന്നിധിയിൽ യഥാർഹം നിൽക്കുന്നതു്? മാമ്മോദീസായിൽ അങ്ങു് എനിക്കു പ്രദാനംചെയ്ത വിശ്വാസത്തെ അങ്ങു് എന്നിൽ വർദ്ധിപ്പിച്ചില്ലെങ്കിൽ എനിക്കു് ഇതു് അസാദ്ധ്യംതന്നെയാണു്.

കഴിയുന്നത്ര വേഗം ചെയ്യുതീർക്കേണ്ട അദ്ധ്വാനപരമായ ഒരു വേലയായി തിരുക്കർമ്മങ്ങളെ ഞാൻ പരിഗണിക്കാതിരിക്കട്ടെ. അതിലുപരി, ചില തിരുക്കർമ്മങ്ങൾക്കു നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഫീസ് നഷ്ടപ്പെടാതിരിക്കാൻ വേണ്ടിമാത്രം അവ അനുഷ്ഠിക്കാൻ ഞാൻ ഉദ്യമിക്കാതിരിക്കട്ടെ. ഏറ്റവും എളിയ നിലയിലുള്ള ഒരാളിന്റെ മുമ്പാകെപോലും അനുഷ്ഠിക്കാൻ ഞാൻ ലജ്ജിക്കത്തക്കവണ്ണം അത്ര സ്വതന്ത്രവും സുഖകരവുമായ വിധത്തിൽ ഞാൻ തിരുക്കർമ്മങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കുകയോ ഏറ്റവും പ. ത്രിത്വത്തോടു സംസാരിക്കുകയോ ചെയ്യാതിരിക്കട്ടെ. മറവുള്ളവർക്കു് മാതൃകയാകുന്നതിനുപകരം അവർക്കു ഞാൻ ഉതപ്പുകൊടുക്കാതിരിക്കട്ടെ. എന്നാൽ, വിശ്വാസചൈതന്യം സംബന്ധിച്ചു് നല്ല ശ്രദ്ധയും സൂക്ഷ്മവും എനിക്കില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ എവിടെച്ചെന്നു് അവസാനിക്കുമെന്നു് ആരറിഞ്ഞു.?

വിശ്വാസചൈതന്യം എന്നിൽ കുറഞ്ഞുവരുന്നതായി നീ കാണുന്നെങ്കിൽ എന്റെ ദൈവമേ! ഇതിൽനിന്നു് നീ എന്നെ പിന്മാറ്റണമെ! സജീവവിശ്വാസം നീ എനിക്കു നൽകുക. തിരുക്കർമ്മങ്ങൾക്കു് അതു നൽകുന്ന പ്രാധാന്യം ഞാൻ യഥാവിധി മനസ്സിലാക്കട്ടെ. അതു് എന്റെ മനസ്സിന്റെ ഉന്മേഷത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കട്ടെ.

തിരുക്കർമ്മനിയമങ്ങളും അറിയുന്നതിനും, അവയെ അനുസരിക്കുന്നതിനും തീക്ഷ്ണമായ ആഗ്രഹംകൂടാതെ വിശ്വാസചൈതന്യം അല്പംപോലും എനിക്കുണ്ടാകയില്ല. തിരുക്കർമ്മങ്ങളും സംബന്ധിച്ച് ഏറ്റവും വിശിഷ്ടമായ ആശയങ്ങളും ചിന്തകളും എനിക്കുണ്ടായാലും അവയൊന്നും എന്റെ ഉദാസീനതയുടെ കുറ്റത്തെ കുറയ്ക്കുന്നതല്ല. തിരുക്കർമ്മങ്ങളും അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിന് സ്വാഭാവികമായ ആകർഷണം തോന്നുന്നുണ്ടോ എന്നുള്ളതു് അത്ര കായ്മമായ സംഗതിയല്ല. എന്റെ അനുസരണം അങ്ങേ പ്രസാദിപ്പിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നും, അവ എന്റെ ആത്മാവിനു് പ്രയോജനകരമാണോ എന്നും മാത്രമേ ചിന്തിക്കേണ്ടതായുള്ളൂ.

ധ്യാനാവസരങ്ങളിൽ, കുമ്പസാരം, കാനൻജപം, മറ്റു തിരുക്കർമ്മങ്ങളും, ഇവ എങ്ങനെ ഞാൻ നിർവ്വഹിക്കുന്നുയെന്നു പരിശോധിക്കുന്നതാണു്.

ഈശോ! സങ്കീർത്തനങ്ങളിലെ സമ്പത്താണല്ലോ അങ്ങേ സഭ ദൈവാരാധനയ്ക്കായി പ്രധാനമായിട്ടുപയോഗിക്കുന്നതു്. തിരുക്കർമ്മചൈതന്യം എനിക്കുണ്ടെങ്കിൽ സങ്കീർത്തനങ്ങളിലെ ഓരോ ഭാഗങ്ങളിൽനിന്നു് നിന്നെക്കാണുന്നതിനു്, പ്രത്യേകിച്ചു നിന്റെ പീഡകളെ ഗ്രഹിക്കുന്നതിനു് എന്റെ ആത്മാവിനു സാധിക്കുമായിരുന്നു. സങ്കീർത്തനങ്ങളിലെ പ്രവചനപരമായ ഭാഗങ്ങളിൽ അങ്ങേ ഐഹികജീവിതത്തെ പരാമർശിക്കുന്ന വളരെ വാക്യങ്ങളുണ്ടു്. അങ്ങു് ഇഹത്തിലായിരുന്നപ്പോൾ നിത്യപിതാവിനോടു് അങ്ങു സംസാരിച്ച സ്നേഹസമ്പുഷ്ടമായ വാക്കുകളും വികാരങ്ങളും അവിടെ ഞാൻ കാണുന്നുണ്ടു്. സുവിശേഷത്തിലെ പ്രധാന സിദ്ധാന്തങ്ങളുടെ വിസ്മയകരമായ സമാഹാരവും അവിടെ ഞാൻ കാണുന്നു.

സങ്കീർത്തനങ്ങളാകുന്ന ഈ മൂടുപടത്തിന്റെ കീഴിൽ ക്ലേശകരമായ അങ്ങേ ജീവിതത്തെ തുടരുന്ന സഭയുടെ സ്വരം ഞാൻ കേൾക്കുന്നു. അവളുടെ ഭിന്നമനസ്കനായ മണവാളനെ അനുകരിച്ചു് സങ്കടങ്ങളുടേയും വിജയങ്ങളുടേയും വികാരങ്ങളും അവൾ ദൈവത്തെ അറിയിക്കുന്നു. അങ്ങേ ജീവിതത്തെ അനുകരിക്കുന്ന ഓരോ ആത്മാവിനും ഇതേ വികാരങ്ങളും തന്നെയാണുള്ളതു്. എന്തെന്നാൽ പരീക്ഷകളും, പരാജയങ്ങളും യുദ്ധവും, ദുഃഖവും, നിരാശയും, ഇച്ഛാഭംഗവും, വിജയവും സന്തോഷവും ഈ ആത്മാക്കൾക്കും അനുഭവപ്പെടുന്നു.

അനുദിനം ആദ്ധ്യാത്മിക പുസ്തകങ്ങളും വായിക്കുന്നതിനു് നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സമയത്തിൽ ഒരു ഭാഗം വേദപുസ്തകവായനയ്ക്കായി നീക്കിവെക്കണം. ബാക്കിസമയത്തു തിരുക്കർമ്മ

ങ്ങളെപ്പറ്റി എന്നിൽ അഭിരുചി ഉളവാക്കുന്നതിനു് പര്യാപ്ത മായവയായിരിക്കണം. മാത്രമല്ല തിരുക്കർമ്മങ്ങളിലെ പ്രാർത്ഥന കളുടേയും മറ്റും അർത്ഥം നല്ലതുപോലെ മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു ഞാൻ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കണം. ഇവയെപ്പറ്റി നല്ലതുപോലെ ചിന്തിക്കയും ധ്യാനിക്കയും ചെയ്യണം—അപ്പോൾ ഓരോ തിരുക്കർമ്മങ്ങളുടേയും കേന്ദ്രമായി നിൽക്കുന്ന ആശയം ഗ്രഹിക്കുവാൻ എനിക്കു സാധിക്കും. ഇതിനേലായിരിക്കും മറ്റു് ആശയങ്ങളെല്ലാം ബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

തിരുക്കർമ്മങ്ങളിലെ ഓരോ ചിഹ്നവും എന്റെ തലതിരിഞ്ഞ ഭാവനയ്ക്കെതിരായ ശക്തിയേറിയ ആയുധങ്ങളായി എനിക്കനുഭവപ്പെടണം. നമ്മുടെ ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ ഏറ്റം ശക്തിയായി ആകർഷിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാണു സഭ ഈ അടയാളങ്ങളെ ഏർപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു്. വിവിധ കർമ്മങ്ങൾ, അൾത്താരയിലുള്ള സാധനങ്ങൾ, തുവാലകൾ, തിരുവസ്ത്രങ്ങൾ, ഇവയെല്ലാം അർത്ഥസമൃഷ്ടങ്ങളാണു്, അവ ഞാൻ ഗ്രഹിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ, എങ്ങനെ അവയെ വിശ്വാസികർക്കു പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നതിനും, സഭ ആഗ്രഹിക്കുന്ന ഫലം അവരിൽ ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നതിനും എനിക്കു സാധിക്കും?

b) അടുത്ത ഒരുക്കങ്ങൾ:—"പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതിനുമുമ്പു് നിന്റെ ആത്മാവിനെ ഒരുക്കുക." (Eccli: XVIII. 23) കണ്ണാന ചൊല്ലുന്നതിനു തൊട്ടുമുമ്പും, കാനോൻജപം നമസ്കരിക്കുന്നതിനുമുമ്പും അല്ലെങ്കിൽ നേരം രാത്രമായിരുന്നു ബോധത്തെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതു്, അന്യചിന്തകളിൽനിന്നു് ബോധത്തെ അകറ്റി അതിനെ ദൈവത്തിൽ കേന്ദ്രീകരിക്കുന്നതിനു് എന്നെ സഹായിക്കും. ഞാൻ സംസാരിക്കാൻ പോകുന്നതു് ദൈവത്തോടാണു്. പക്ഷെ ദൈവം എന്റെ പിതാവുമാണു്. ഒരു രിത്തുവിന്റെ നിഷ്കളങ്കതയോടും മാലാഖമാരുടെ രാജ്ഞിക്കു് ദൈവത്തോടു സംഭാഷിക്കുമ്പോൾ ഉള്ള വിനയത്തോടും ഭയത്തോടുംകൂടി ദൈവത്തോടു ഞാൻ സംഭാഷണംചെയ്യും.

പരമാർത്ഥതയും അകൃത്രിമത്വവും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്ന ഈ മനഃസ്ഥിതി ഞാൻ ഈശോമിശിഹായോടു യോജിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നും, അശോശ്യനെങ്കിലും തിരുസ്സഭയെ ദൈവതിരുമുമ്പാകെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നുവെന്നും, അകാരണമൈന്യം എനിക്കു കൂട്ടായിട്ടുണ്ടെന്നും ഉള്ള ബോദ്ധ്യം എന്നിലുളവാക്കുന്നു. "മാലാഖമാരുടെ മുമ്പിൽവെച്ചു് ഞാൻ അങ്ങേക്കു സ്തുതികീർത്തനം പാടും." (സങ്കീ. CXXXVII)

എന്റെ ആത്മാവെ! യുക്തിവാദം ചെയ്യുന്നതിനോ സാവകാശം ചിന്തിക്കുന്നതിനോ ഉള്ള സമയമല്ല ഇതു്. നീയൊരു ശിശുവിനെപ്പോലെയാകണം. നിനക്കു തിരിച്ചറിവിന്റെ പ്രായം വന്നപ്പോൾ നിന്റെ അമ്മ പറഞ്ഞതെല്ലാം പരിപൂർണ്ണസത്യമായിട്ടു നീ സ്വീകരിച്ചു. ഇതേ മനഃസ്ഥിതിയോടുകൂടി നിന്റെ അമ്മയായ കത്തോലിക്കാസഭ നിന്റെ വിശ്വാസത്തിനുള്ള ഭക്ഷണമായിട്ടു് നിനക്കു നൽകുന്നതെല്ലാം നീ സ്വീകരിക്കും.

ആത്മാവു് ഇനിയും ചെറുതാകണം. ഇതത്യന്താപേക്ഷിതമാണു്. എങ്ങനെയുണ്ടു് ഒരു ശിശുവിന്റെ മനഃസ്ഥിതി. എനിക്കുണ്ടോ കുമോ അതുയുക്കും തിരുക്കമ്മങ്ങളിലെ നിധികൊണ്ടു് എനിക്കു പ്രയോജനമുണ്ടാകുകയും അതിലെ കവിത എന്നെ ആകർഷിക്കുകയും ചെയ്യും. ഈ വിധത്തിൽ തിരുക്കമ്മചൈതന്യം എന്നിൽ അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിക്കും.

തിരുസ്സഭയുടെ അംഗമെന്ന നിലയിൽ ഞാൻ ഏതെങ്കിലും തിരുക്കമ്മങ്ങളിൽ കുമ്പാനം, കാനോൻജപം, കൂദാശകൾ മുതലായവയിൽ സംബന്ധിക്കുകയോ, അല്ലെങ്കിൽ സഭയുടെ പ്രതിനിധി എന്ന നിലയിൽ അവ നിവ്വഹിക്കുകയോ ചെയ്യുമ്പോൾ ആരാധനാപരമായ ഒരു മനസ്ഥിതി എനിക്കുണ്ടാകും.

ഈ മനസ്ഥിതിയുണ്ടാകുന്നതു് തിരുക്കമ്മത്തിന്റെ ഫലത്തേയോ യോഗ്യതയേയോ മാത്രം ആശ്രയിച്ചല്ല, പ്രത്യുത പ്രസ്തുത കമ്മം യഥാവിധി നിവ്വഹിക്കുന്നവക്കു് ദൈവം നൽകുന്ന സമാശ്വാസങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചാണു്. ഈ സമാശ്വാസങ്ങൾ പ്രേഷിതവേലയിൽ എനിക്കു് വലിയ താങ്ങായിരിക്കും.

ദൈവത്തെ ആരാധിക്കുന്നതിനു് ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നു. എന്റെ മനസ്സിന്റെ പ്രവൃത്തിവഴിയായി മനുഷ്യനായ ദൈവത്തിന്റെ ആരാധനയോടു് എന്റെ ആരാധനയെ ചേർക്കുന്നതിനും, എന്റെ ബുദ്ധിയുടെ എന്നതിനേക്കാൾ ഹൃദയത്തിന്റെ ഈ പ്രവൃത്തി ദൈവത്തോടുള്ള ബഹുമാനസൂചകമായി ദൈവത്തിനർപ്പിക്കുവാനും ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നു.

ഈശോ! അങ്ങേ, കൃപാവരത്തിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി ഇതു ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. കാനോനാനന്തരം ജപിക്കുന്നതിനുമുമ്പും കുമ്പാനചൊല്ലുന്നതിനുമുമ്പുള്ള ഒരുക്കമായിട്ടും ജപിക്കുന്ന പ്രാർത്ഥനവഴി ഈ അനുഗ്രഹം ഞാൻ യാചിക്കുന്നു. പൂർണനിവ്വിശേഷവും സ്നേഹം നിറഞ്ഞതും, ശക്തവും, എളിമയുള്ളതുമായ അങ്ങേ സഹാ

യം കിട്ടണമെന്നുള്ള വലിയ ആശയോടുകൂടിയ ഈ ആഗ്രഹമാകുന്നു അങ്ങു് എന്നിൽനിന്നു് ആവശ്യപ്പെടുന്നതു്.

എന്റെ ബുദ്ധി സുന്ദരമായ ആകാശത്തെ എന്റെ വിശ്വാസത്തിനു കാണിച്ചുതരുകയോ, എന്റെ വികാരങ്ങൾ അതിനെ ഭക്തിദ്യോതകമായ ഇളക്കങ്ങളോടുകൂടി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുകയോ ചെയ്യുന്ന സ്ഥിതിയിൽ ഞാൻ ആയിത്തീരുമ്പോൾ എന്റെ മനസ്സു് ഏകാഗ്രത്തിൽ ദൈവാരാധനയിൽ ഏർപ്പെടും. ഒരു തത്വം ഞാൻ എപ്പോഴും അനുസ്മരിക്കണം. ആത്മാവിന്റെ ഉന്നതതലത്തിൽ അതായതു് ഇച്ഛാകേന്ദ്രത്തിൽ (Will) ആകുന്നു ദൈവവുമായുള്ള ഐക്യം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. അന്ധകാരവും അരോചകവും മാത്രമാണു് അനുഭവമെന്നിരുന്നാലും, മനസ്സു് സ്വതെ വരണ്ടതും തണുത്തതുമായിരുന്നാലും, വിശ്വാസത്താൽമാത്രം താങ്ങപ്പെട്ടു് അതു (മനസ്സു്) ഉന്നതത്തിലേക്കു പറക്കും.

c) എങ്ങിനെയാണു തിരുക്കർമ്മങ്ങൾ നടത്തേണ്ടതു്: തിരുക്കർമ്മങ്ങൾ യഥാവിധി അനുഷ്ഠിക്കുക എന്നതു് എന്റെ ദൈവമേ! അങ്ങേ ഔദാര്യത്തിൽനിന്നുള്ള ഒരു ദാനംതന്നെയാകുന്നു. കർത്താവെ! ഈ അനുഗ്രഹം എനിക്കു നൽകുക. തിരുക്കർമ്മങ്ങളുടെ സമയം മുഴുവനും അങ്ങേ ഒരു ആരാധകനായി നില്ക്കുന്നതിനു ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു.

എന്റെ മനസ്സു് എന്റെ ഹൃദയത്തെ ദൈവമഹത്വത്തിന്റെ മുമ്പാകെ നിത്തിയിരിക്കുന്നു. അതു് അവിടെത്തന്നെ തുടരുകയും ചെയ്യുന്നു. അതിന്റെ പ്രവൃത്തികളെ മൂന്നു വാക്കിൽ സംഗ്രഹിക്കാം. യോഗ്യതയോടും, ശ്രദ്ധയോടും, ഭക്തിയോടുംകൂടി. ഇവ തിരുക്കർമ്മങ്ങളുടെ സമയത്തു് എന്റെ ശരീരത്തിന്റെയും ബുദ്ധിയുടെയും ഹൃദയത്തിന്റെയും നില ഏതുവിധമായിരിക്കണമെന്നു നിർദ്ദേശിക്കുന്നുണ്ടു്.

യോഗ്യതയോടുകൂടി: ബഹുമാനത്തോടുകൂടിയ പെരുമാറ്റം, വാക്കുകൾ കൃത്യമായി ശബ്ദിക്കുക, പ്രധാന ഭാഗങ്ങൾ കുറച്ചുകൂടി സാവകാശം അനുഷ്ഠിക്കുക, ക്രമങ്ങൾ (rubrics) കൃത്യമായി അനുസരിക്കുക, എന്റെ സ്വരത്തിന്റെ രീതി, (tone) കുറിച്ചുവരക്കുക, മുട്ടുകുത്തുക മുതലായവ ചെയ്യുന്നവിധം, ഇവയെല്ലാംവഴി ഞാൻ ആരോടു സംസാരിക്കുന്നു, എന്തു സംസാരിക്കുന്നു എന്നു എന്റെ ശരീരം വെളിപ്പെടുത്തും. ഇവവഴി ചിലപ്പോൾ വലുതായ പ്രേഷിതവൃത്തി നടത്താൻ എനിക്കു സാധിക്കും. തന്നേയുമല്ല, എന്റെ ഹൃദയമാണു സാക്ഷാൽ പ്രാർത്ഥനാനിരതമായിരിക്കുന്നതു് എന്നു്

ഇവ നിമിത്തം കാണികൾ നിഷ്ക്രിയാസം ഗ്രഹിക്കുന്നതിനിടയാകുകയും ചെയ്യുന്നു.

തിരുക്കർമ്മാനുഷ്ഠാനങ്ങളിലെ എന്റെ പ്രവർത്തനരീതി വലുതായ പ്രേഷിതവൃത്തി ആയിത്തീരുന്നതുപോലെ ചിലപ്പോൾ വലുതായ ഉത്തരവാദിത്വം അതു കാരണമായേക്കാം. എന്തെന്നാൽ ഇന്നു പലരുടേയും മതാനുഷ്ഠാനം ചില തിരുക്കർമ്മങ്ങളിൽ സംബന്ധിക്കുക എന്നതു മാത്രമാണു്. മന്ദഭക്തനായ ഒരു വൈദികന്റെ വാചാലതയേറിയ പ്രസംഗത്തേക്കാൾ സജീവവിശ്വാസത്തോടുകൂടി, മാർമ്മോദീസാ, ദിവ്യസംസ്കാരം, സർവ്വോപരി കുമ്പസാരം മുതലായ തിരുക്കർമ്മങ്ങൾ നടത്തുന്ന പട്ടക്കാരൻ നൽകുന്ന മാതൃക ഫലപ്രദമായിരിക്കും. വാക്കുകളും കർമ്മങ്ങളും മന്ദഭക്തരായ വിശ്വാസികളുടെ ഹൃദയങ്ങളിലും തുളച്ചുകയറും. ഇപ്രകാരം തിരുക്കർമ്മങ്ങൾക്കു ചൈതന്യം സജീവമാക്കപ്പെടുമ്പോൾ വിശ്വാസികൾ ദൈവികരഹസ്യങ്ങളെ ആഴത്തിൽ മനസ്സിലാക്കും. ഇതുവരെ ഈശോ അവർക്കു് അജ്ഞാതമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഈശോയോടു ഗാഢമായ സ്നേഹബന്ധത്തിൽ കഴിയുന്ന വൈദികന്റെ കാഴ്ച, ഈശോയുടെ നേരെയുള്ള സ്നേഹം അവരിൽ ഉജ്ജ്വലിപ്പിക്കും. ചില വൈദികരുടെ തിരുക്കർമ്മാനുഷ്ഠാനങ്ങളിലെ പ്രവർത്തനരീതി, വിശ്വാസികളിൽ വെറുപ്പുണ്ടാക്കുന്നു. ചില വിശ്വാസികളുടെ ഭക്തൈചതന്യം മാത്രമല്ല സത്യവിശ്വാസംപോലും നഷ്ടപ്പെടുന്നതിനു ഇതു കാരണമാകാൻ പാടുണ്ടു്. അവർ പറയും "ഇങ്ങനെ കുമ്പസാരം ചൊല്ലുകയും, മാർമ്മോദീസാ മുക്കുകയും, നമസ്കാരം ചൊല്ലുകയും, കർമ്മങ്ങൾ നടത്തുകയും ചെയ്യുന്ന വൈദികൻ ദൈവത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്നുമില്ല, ദൈവത്തെ ഒട്ടു ഭയപ്പെടുന്നുമില്ല." എത്ര വലിയ ഉത്തരവാദിത്വം! ഇത്തരം ഉത്തരവാദിത്വങ്ങൾക്കു ദൈവം ഭയങ്കരമായ ശിക്ഷ നൽകാതിരിക്കുമെന്നോ?

ബഹുമാനജന്യമായ ഭയത്തോടുകൂടി നടത്തപ്പെടുന്ന തിരുക്കർമ്മങ്ങൾ വിശ്വാസികളെ നന്മയിലേക്കു ചായിക്കുന്നതുപോലെ, സ്വതന്ത്രവും സുഖപ്രദവുമായ രീതിയിൽ അനുഷ്ഠിക്കപ്പെടുന്ന തിരുക്കർമ്മങ്ങൾ വിശ്വാസികളെ തിന്മയിലേക്കാകർഷിക്കുന്നു.

യാതൊരു ദൈവികസഹായവും കിട്ടുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ലാത്ത ഒരു സർവ്വകലാശാലയിൽ ഞാൻ പഠിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, അസംഗതിയായി ഒരു വൈദികൻ കാനോനാ നമസ്കാരം ജപിക്കുന്നതു് ഞാൻ കണ്ടു. ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ കാണുന്നുണ്ടെന്നു് അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നില്ല. എത്ര ഭക്തിപുരസ്സരമാണു് അദ്ദേഹം

അതു ജപിച്ചിരുന്നതു്? ഒരു ദൈവവെളിപാടു കിട്ടിയാലെന്ന പോലുള്ള അനുഭവമാണു് തദവസരത്തിൽ എനിക്കുണ്ടായതു്. പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതിനു്, അതേ ഈ വൈദികനേപ്പോലെ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതിനു ശക്തിയായ ഒരു അഭിനിവേശം അപ്പോൾ എനിക്കുണ്ടായി. തിരുസ്സഭ ദൈവത്തോടു സംസർഗ്ഗം ചെയ്യുന്നതായി ഒരു കണ്ണാടിയിൽ എന്നപോലെ ഈ വൈദികനിൽ ഞാൻ കണ്ടു.

ഇതിനു കടകവിരുദ്ധമായ അനുഭവങ്ങളുമുണ്ടു്. ഒരു വിശ്വസ്താത്മാവു് എന്നോടു ഒരിക്കൽ ഇപ്രകാരം പറയുകയുണ്ടായി. "അച്ചാ! ഒരു വൈദികൻ കുമ്പാനചൊല്ലുന്നതു ഞാൻ കണ്ടു. എന്തു ഭ്രുതിയിലാണു് അദ്ദേഹം അതു ചൊല്ലിത്തീർത്തതു്? അദ്ദേഹത്തിനു വിശ്വാസമില്ല, തീർച്ചതന്നെ. ഇനി ഞാൻ പള്ളിയിൽ പോകുകയാണെങ്കിൽ, ഇനിയും ഈ വൈദികൻ ഇതുപോലെ ഭ്രുതിയിൽ ചൊല്ലുന്ന കുമ്പാന കാണേണ്ടിവന്നേക്കുമോ എന്നു ഭയപ്പെട്ടിട്ടു് ഞാൻ ഇപ്പോൾ ആ പള്ളിയിൽ പോകുന്നില്ല. പ്രാർത്ഥിക്കുവാനും വിശ്വസിക്കാൻതന്നെയും എനിക്കു പ്രയാസമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു." ഇഹത്തിലെ രാജാക്കന്മാരുടെ കൊട്ടാരങ്ങളിലെ ഏറ്റം നിസ്സാരന്മാരായ വേലക്കാരുടെപോലും വിചാരം, അവർ ചെയ്യേണ്ട ഏറ്റം നിസ്സാരകൃത്യംപോലും വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ടവതന്നെയാണെന്നാണു്. അവരുടെ ഭാവം ഇതു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുത്തുന്നു. ഈ വിധത്തിലുള്ള മനസ്ഥിതിയും തദനുസരണമുള്ള പെരുമാറ്റരീതിയും എനിക്കുണ്ടോ? ഞാൻ രാജാക്കളുടെ രാജാവിന്റെയും മഹത്വത്തിന്റെ ദൈവത്തിന്റെയും കാവൽപ്പട്ടയാളിയല്ലെ?

ശ്രദ്ധയോടുകൂടി തിരുക്കർമ്മങ്ങളിലെ വാക്കുകളിൽനിന്നും, അനുഷ്ഠിക്കപ്പെടുന്ന കർമ്മങ്ങളിൽനിന്നും എന്റെ ഹൃദയത്തെ പോഷിപ്പിക്കുന്നതിനു പര്യാപ്തമായതെല്ലാം ഞാൻ എടുക്കും. വാക്കുകളുടെ അർത്ഥം ഗ്രഹിക്കുന്നതിനു ഞാൻ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കും. "സ്വരത്തിനനുസരിച്ചായിരിക്കണം വിചാരം" എന്ന നിയമം ഞാൻ വിശ്വസ്തതയോടുകൂടി പാലിക്കും. എന്റെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിക്കുന്ന വാക്കുകളെയും വാചകങ്ങളെയുംപറ്റി ഞാൻ ധ്യാനിക്കും. സ്നേഹപ്രകരണങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിനുള്ള പ്രചോദനം അവയിൽനിന്നു കിട്ടുന്നില്ല എന്നു കാണുമ്പോൾമാത്രമെ, മറെറാന്നിനെപ്പറ്റി ഞാൻ ചിന്തിക്കുകയുള്ളൂ. ചിലപ്പോൾ ആ ദിവസം പ്രത്യേകം സ്മരിക്കുന്ന ദൈവികരഹസ്യത്തെപ്പറ്റിയോ, അഥവാ തിരുക്കർമ്മകാലാവർത്തിയിലെ (liturgical period) പ്രത്യേക ആശയത്തെപ്പറ്റിയോ ഞാൻ ചിന്തിക്കും. പക്ഷെ ദൈവത്തെ ആരാധിക്കുന്നതി

നോ, ദൈവാരാധനാപരമായ മനസ്ഥിതി എന്നിൽ ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നതിനോ സഹായിക്കത്തക്കവിധത്തിൽ മാത്രമെ ഇവയെപ്പറ്റി ഞാൻ ചിന്തിക്കുകയുള്ളൂ. അന്യവിചാരങ്ങൾ വരുമ്പോൾ കോപമോ അസൂയയോ കാണിക്കാതെയും പെട്ടന്നുള്ള ഞെട്ടൽകൂടാതെയും ശാന്തതയോടുകൂടിയും മറ്റു സംഗതികളിൽഎന്നപോലെ ഈശോ! നിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടിയും,നിന്റെ കൃപാവരത്തിനു വിധേയരായിരിക്കണമെന്നു ആഗ്രഹിക്കുന്നവരെപ്പോലെ ഉണർച്ചയോടുകൂടിയും നിന്നെ ഞാൻ ആരാധിക്കുകയും, ആരാധനപ്രകരണം ചെയ്യുകയും ചെയ്യും.

ഭക്തിയോടുകൂടി: ഇതാണു സർവ്വപ്രധാനമായിട്ടുള്ളതു്. കാനോൻ ജപവും മറ്റു തിരുക്കർമ്മങ്ങളും ഭക്തിയുടെ ഒരു അനുഷ്ഠാനമാക്കിത്തീർക്കുന്നതിനും തദ്വാരാ അവ ഹൃദയത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്നതായിരിക്കുന്നതിനും എല്ലാവിധ പരിശ്രമവും ചെയ്യണം.

കാനോൻ ജപത്തെപ്പറ്റിയും സർവ്വോപരി പരിശുദ്ധ കുർബ്ബാന അർപ്പിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റിയും പ്രസ്താവിക്കുമ്പോൾ വി. ഫ്രാൻസീസ് സെയിൽസ് ഇങ്ങനെ പറയുന്നു. "അതിധ്യതി ഭക്തിയെ കൊല്ലുന്നു." ഈ തത്വം ഞാൻ പ്രമാണമായി സ്വീകരിക്കും. ഞാൻ കുർബ്ബാന അർപ്പിക്കുന്നതിനു അരമണിക്കൂർ സമയം എടുക്കേണ്ടതാണെന്നു ഞാൻ തീരുമാനിക്കുന്നു. കുർബ്ബാനയിലെ കാനോൻ എന്നുപറയുന്ന പ്രധാനഭാഗം മാത്രമല്ല ആരംഭംമുതൽ അവസാനംവരെ ഭക്തിയോടെ ഞാൻ ചൊല്ലുന്നതാണു്. ദിവസത്തിൽ ഞാൻ ചെയ്യേണ്ട എല്ലാ പ്രവൃത്തികളുടേയും കേന്ദ്രമായിരിക്കുന്ന ഈ പ്രവൃത്തി, എന്റെ സർവ്വപ്രധാനകർത്തവ്യമായ ഈ കൃത്യം, ശ്രുതിയോടെ ചെയ്യുന്നതിനുള്ള എല്ലാ സ്വായത്തങ്ങളേയും ഞാൻ അവഗണിച്ചു തള്ളിക്കളയും. ചില വാക്കുകൾ വിഴുങ്ങിക്കളയുന്നതിനോ, ചില ക്രമങ്ങൾ കടത്തിവിടുന്നതിനോ തഴക്കത്തിന്റെ ശക്തിനിമിത്തം ഞാൻ പ്രേരിപ്പിക്കപ്പെട്ടാൽ ആ സ്ഥാനങ്ങളിൽ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധപതിക്കുന്നതാണു്. കുറെക്കാലത്തേക്കു അവ ഞാൻ വീണ്ടും ആവർത്തിക്കുന്നതിനു് അഥവാ ഈ പ്രത്യേകഭാഗങ്ങൾ വളരെ സാവകാശം ചൊല്ലുന്നതിനും ക്രമങ്ങൾ കൂടുതൽ അവധാനത്തോടെ ചെയ്യുന്നതിനും ഞാൻ പ്രത്യേകം ശ്രമിക്കുന്നതാണു്. കൂദാശകളുടെ പരികർമ്മം, ആശീർവ്വാദങ്ങൾ, ശവസംസ്കാരം തുടങ്ങി മറ്റു തിരുക്കർമ്മങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചും വേണ്ട ക്രമത്തോടുകൂടി ഈ പ്രതിജ്ഞ ഞാൻ പാലിക്കുന്നതാണു്.

കാനോൻ ജപം ജപിക്കേണ്ട സമയം ഏതെന്ന് ഞാൻ മുൻകൂട്ടി നിശ്ചയിക്കും. ഏതെല്ലാം വിഷമതകളും അസൗകര്യങ്ങളും ഉണ്ടായാലും, മറ്റുജോലികളെല്ലാം മാറ്റിവെച്ചിട്ട് നിശ്ചിതസമയത്തുതന്നെ ഞാൻ കാനോൻ ജപം ജപിക്കും. എത്ര ത്യാഗം സഹിക്കേണ്ടിവന്നാലും ഹൃദയപൂർവ്വം ഇതു ഞാൻ ജപിക്കും. അല്ലയോ ദിവ്യഗുരോ! അങ്ങേപ്രതിനിധി എന്ന നിലയിലോ സഭയുടെ നാമത്തിലോ യാതൊന്നും ധൃതിയിൽ ചെയ്യുന്നതിനു എനിക്കു ഇടവരുത്തരുതേ. ധൃതിയോടെ ചെയ്യുന്നതിനെപ്പറ്റി ഒരു വലിയ വെറുപ്പ് എനിക്കു തരേണമെ. ധൃതി, തിരുക്കർമ്മങ്ങളുടെ ഫലത്തെ കുറയ്ക്കുന്നു എന്നും, അതു് എന്റെ പ്രാർത്ഥനാചൈതന്യത്തെ പോഷിപ്പിക്കുന്നതിനു പകരം തടസ്സപ്പെടുത്തുന്നു എന്നും എന്നെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തേണമേ. എനിക്കു പ്രാർത്ഥനാചൈതന്യം ഇല്ലെങ്കിൽ ബാഹ്യമായി ഞാൻ എത്രതന്നെ തീക്ഷ്ണതയുള്ള ആളായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടാലും നിന്റെ മുമ്പിൽ ഞാൻ വെറും മന്ദഭക്തനോ അതിലും മോശക്കാരനോ ആയിരിക്കും."വഞ്ചനയോടുകൂടി കർത്താവിന്റെ പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുന്നവൻ ശപിക്കപ്പെട്ടവനാകട്ടെ" എന്ന വേദവാക്യം ശക്തിയായി എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ നീ പതിക്കുക. അവ എന്നെ ഭയത്താൽ വിറപ്പിക്കട്ടെ.

ഓരോ കാലഘട്ടങ്ങളിൽ തിരുസ്സഭ നമ്മെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്ന രഹസ്യങ്ങളുടെ പൊതുവായ അർത്ഥം എന്റെ ഹൃദയത്തിന്റെ വികാരങ്ങൾവഴി ചിലപ്പോൾ ഞാൻ എന്റെ സ്മരണയിൽ വരുത്തും. ചിലപ്പോൾ പ്രസ്തുത വിശ്വാസരഹസ്യങ്ങളെപ്പറ്റി ചിന്തിച്ച് വിശ്വാസത്തിന്റെയും ശരണത്തിന്റെയും, ആഗ്രഹത്തിന്റെയും, മനസ്താപത്തിന്റെയും, സമർപ്പണത്തിന്റെയും, സ്നേഹത്തിന്റെയും പ്രകരണങ്ങൾ ഞാൻ ചെയ്യും. മറ്റുചില അവസരങ്ങളിൽ, ഏതെങ്കിലും ദിവ്യരഹസ്യത്തെപ്പറ്റിയോ, ദൈവത്തിന്റെ പൂർണ്ണതയെപ്പറ്റിയോ, അല്ലെങ്കിൽ ഈശോ! നിന്റെ ഏതെങ്കിലും ഗുണവിശേഷങ്ങളെപ്പറ്റിയോ, നിന്റെ സഭയെപ്പറ്റിയോ, എന്റെ നിസ്സാരതയേയോ, വിഷമതകളേയോ, ആവശ്യങ്ങളേയോപറ്റിത്തന്നേയോ,ഒരു ക്രിസ്ത്യാനി,വൈദികൻ,സന്യാസി, എന്നീ നിലകളിലുള്ള എന്റെ സ്ഥാനൗന്നത്യത്തെപ്പറ്റിയോ ഉള്ള ഒറ്റനോട്ടം മാത്രം. ദൈവശാസ്ത്രം പഠിക്കുമ്പോൾ ബുദ്ധികൊണ്ടു ഗ്രഹിക്കുന്നതിനെക്കാൾ വ്യത്യസ്തമായ ഒരു നോട്ടം, വിശ്വാസത്തേയും അതിലുപരി സ്നേഹത്തേയും വർദ്ധിപ്പിക്കുന്ന നോട്ടംമാത്രം എനിക്കു മതിയാകും. ആ നോട്ടം വരുവാനിരിക്കുന്ന സനാതന സൗഭാഗ്യത്തിന്റെ

ഒരു മങ്ങിയ പ്രകാശമാകുന്നു. "ഹൃദയശുദ്ധിയുള്ളവർ ഭാഗ്യവാന്മാരാകുന്നു. അതെന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവർ ദൈവത്തെ കാണും" എന്നു് അരുളിച്ചെയ്തിട്ടുള്ള വാഗ്ദാനത്തെ ഈ നോട്ടം എന്നെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു.

ഇങ്ങനെ ഓരോ തിരുക്കർമ്മവും ആശ്വാസപരമായ ഒരു മാറ്റമായി എനിക്കനുഭവപ്പെട്ടു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അനുദിനം വളരെയധികം ജോലികൾ എനിക്കു ചെയ്യുവാനുണ്ടു്. അവ എന്റെ ആദ്ധ്യാത്മിക ചൈതന്യത്തെ തെക്കിക്കൊല്ലുന്നു.

പരിശുദ്ധ തിരുക്കർമ്മമേ! വിവിധങ്ങളായ അനുഷ്ഠാനങ്ങൾ വഴി എന്തുവലിയ ആശ്വാസമാണു നീ എന്റെ ആത്മാവിനു പ്രദാനംചെയ്യുന്നതു്. അവ എനിക്കു ഒരു വലിയ ഭാരമായിരിക്കുന്നതിനുപകരം, എന്റെ ജീവിതത്തിൽ എനിക്കു കിട്ടുന്ന ഏറ്റം വലിയ ആശ്വാസമായിരിക്കും. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഞാൻ സഭയുടെ ഒരു മകനും പ്രതിനിധിയും അകുന്നെന്നു് തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവരുടെ ആനന്ദമായ മിശിഹായുടെ അവയവവും അവിടത്തെ പ്രതിനിധിയും ആകുന്നെന്നു്, തിരുക്കർമ്മങ്ങൾവഴി നീ എന്നെ സദാ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു.

ഈശോയോടുള്ള ഐക്യംനിമിത്തം, ഇഹത്തിലെ കുരിശുകൾ എന്റെ സനാതനസൗഭാഗ്യത്തിന്റെ വിത്തുകളാകത്തക്കവണ്ണം അവയിൽനിന്നു ഫലമെടുക്കുന്നതിനു് ഞാൻ ശ്രമിക്കും. തിരുക്കർമ്മ ജീവിതം വഴിയായി മറ്റു ഏതുതരത്തിലുള്ള പ്രേഷിതവൃത്തിയെക്കാളും ഏറ്റം കൂടുതലായി ആത്മാക്കളെ രക്ഷയുടെയും വിശുദ്ധിയുടെയും മാർഗ്ഗത്തിൽകൂടി നയിക്കുവാൻ സാധിച്ചു എന്നബോദ്ധ്യം എനിക്കുണ്ടാകും.

നാലാം അദ്ധ്യായം

ഹൃദയസ്വാധീനത, അന്തരംഗജീവിതത്തിന്റെ അസ്തിവാരം, അതിനാൽ പ്രേഷിതവൃത്തിയുടെ കാതൽ.

നമ്മുടെമേൽ എപ്പോഴും ശ്രദ്ധയുണ്ടാകണം

അല്ലയോ ഈശോ, എന്റെ ഹൃദയം എല്ലായ്പോഴും പാപത്തിൽനിന്നു് വിമോചിതമായിരിക്കുന്നതിനും, എന്റെ കർത്തവ്യനിർവ്വഹണത്തിലും, സംസാരം, ആശ്വാസം, മുതലായ സകലത്തിലും അങ്ങേ ഹൃദയത്തോടു കൂട്ടുതലായി യോജിച്ചിരിക്കുന്നതിനും ഞാൻ സദാ ശ്രദ്ധാലുവായിരിക്കുന്നതാണു്.

ഈ പ്രതിജ്ഞയിലെ നിവർത്തനരൂപത്തിലിരിക്കുന്നതെങ്കിലും കാതലായ ഘടകം, ഓരോ പ്രവൃത്തിചെയ്യുന്നതിനു എന്നെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന ഉദ്ദേശ്യങ്ങളിൽ യാതൊരു കുറയും ഉണ്ടാകരുതു് എന്നുള്ളതാണു്.

ഈ നിയോഗശുദ്ധത എങ്ങനെയാണു നാം പ്രാപിക്കേണ്ടതു്? ഓരോ പ്രവൃത്തിയുടെ ആരംഭത്തിലും സർവ്വോപരി പ്രസ്തുത പ്രവൃത്തികളുടെ പുരോഗമനാവസരത്തിലും നമ്മുടെമേൽത്തന്നെ വലുതായ ഒരു ശ്രദ്ധയുണ്ടായിരിക്കണം. നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികളുടെ ആരംഭത്തിൽ ഈ ശ്രദ്ധ ആവശ്യമായിരിക്കുന്നതു എന്തുകൊണ്ടാണു്? ഈ പ്രവൃത്തികൾ നമ്മുടെ സ്വാഭാവികരുചിക്കു ചേരുന്നതും, സ്വീകാര്യവും, ഉപകാരപ്രദവുമാണെങ്കിൽ നമ്മുടെ സ്വന്തം നിർബ്ബന്ധംകൊണ്ടും, അതിൽ നമുക്കുള്ള രസംകൊണ്ടും മാത്രമായിരിക്കും ആ പ്രവൃത്തികൾ നാം ചെയ്യുന്നതു്. എന്നാൽ പ്രഥമവീക്ഷണത്തിൽത്തന്നെ നമ്മെ ആകർഷിക്കുകയും ക്ഷണിക്കുകയും, പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സ്വാഭാവികകാരണങ്ങളാൽ നാം വ്യതിചലിക്കപ്പെടാതിരിക്കണമെങ്കിൽ നമ്മുടെമേൽ വലുതായ ശ്രദ്ധ ഉണ്ടായിരിക്കുകയും തീക്ഷ്ണതയോടുകൂടി സ്വയനിയന്ത്രണം അഭ്യസിക്കുകയും വേണം.

"സർവ്വോപരി പ്രസ്തുത പ്രവൃത്തികളുടെ പുരോഗമനാവസരങ്ങളിലും ഈ ശ്രദ്ധ ആവശ്യമായിരിക്കുന്നു" എന്നു പ്രസ്താവിച്ചതു് എ

ന്തിനാണ്? പ്രവൃത്തികളുടെ ആരംഭത്തിൽ ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ പ്രോത്സാഹജനകമായ പ്രേരണകളെയും സ്നേഹത്തെയും ത്യജിച്ചു് വിശ്വാസത്തിന്റെ ആദർശങ്ങളനുസരിച്ചുള്ള ശ്രദ്ധനിയോഗം നമുക്കുണ്ടായിരുന്നാലും പിന്നീടു നമ്മെ നാം സൂക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നില്ലെങ്കിൽ നമുക്കു യഥാർത്ഥത്തിൽ അനുഭവപ്പെടുന്ന ആനന്ദവും സുഖവും, ചില പ്രവൃത്തികൾ സ്വാഭാവികമായി പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന വികാരങ്ങൾ നിമിത്തവും അവയോടു നമുക്കുണ്ടാകുന്ന താല്പര്യം നിമിത്തവും നമ്മുടെ ഹൃദയതീക്ഷ്ണത ക്രമേണ തണുക്കുന്നതിനും, ആദ്യം നമ്മുടെ ത്യാഗംകൊണ്ടു അമർത്തിയിട്ടിരുന്ന നമ്മുടെ സ്വാഭാവിക കാമനകൾ ഉണർന്നു ശക്തി പ്രാപിക്കുന്നതിനും ഇടയാക്കും. ഉടൻ സ്നേഹം, നമ്മുടെ അറിവുകൂടാതെ സ്വാർത്ഥപരമായ ഉദ്ദേശങ്ങളെ സാമർത്ഥ്യപൂർവ്വം ഇളക്കിവിട്ടും, ഇവ പ്രവൃത്തികളുടെ ആരംഭത്തിൽ നമുക്കുണ്ടായിരുന്ന സദുദ്ദേശങ്ങളെ നശിപ്പിക്കും, ഇതു കൊണ്ടാകുന്ന വി. പൗലോസ് പ്രസ്താവിക്കുന്നതുപോലെ നാം അന്ധരായിൽ തുടങ്ങി മാംസത്തിൽ അതായതു് ലൗകികവും, സ്വാർത്ഥപരവുമായ ആദർശങ്ങളിൽ അവസാനിപ്പിക്കുന്നതു്.

ബോധനിയന്ത്രണം

ഈ പ്രതിജ്ഞയിലെ പ്രാധാന്യ പ്രധാനമായ ഘടകം (Positive element) പ്രവൃത്തിക്കു ജീവൻ നൽകുന്ന വിശ്വാസം, ശരണം, ഉപവി, എന്ന സുകൃതങ്ങളെ എന്നിൽ ശക്തിപ്പെടുത്തുന്നതിനു വലുതായ ആഗ്രഹവും ഉന്മേഷവും എന്നിൽ ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നു.

കാലത്തെ ധ്യാനവും, തിരുക്കർമ്മവും എന്റെ അനുദിനജീവിതത്തെ എങ്ങനെ സ്പർശിക്കുന്നു എന്നറിയുന്നതിനുള്ള യഥാർത്ഥമാനദണ്ഡം ആയിരിക്കും ഈ പ്രതിജ്ഞ. എന്തെന്നാൽ എന്റെ ബോധനിയന്ത്രണം എങ്ങനെയോ അങ്ങനെയായിരിക്കും എന്റെ അന്തരംഗജീവിതവും. "പൂർണ്ണമായ ശ്രദ്ധയോടുകൂടി നിന്റെ ഹൃദയത്തെ കാത്തുകൊൾക. കാരണം അതിൽനിന്നാണു ജീവൻ പുറപ്പെടുന്നതു്." (ഉപമ. IV. 23) ദൈവത്തോടു എന്നെ യോജിപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ട പ്രാരംഭശ്രമം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ശക്തി പ്രാർത്ഥനയിൽനിന്നും തിരുക്കർമ്മജീവിതത്തിൽനിന്നും എനിക്കു കിട്ടും. ദിവസത്തിന്റെ ആരംഭത്തിലും ഇടയ്ക്കും നാം കഴിച്ചിട്ടുള്ള ആത്മീയ ഭക്ഷണംകൊണ്ടു നമുക്കു പ്രയോജനം കിട്ടുന്നതു ബോധനിയന്ത്രണംകൊണ്ടാകുന്നു. അങ്ങനെ ആരംഭത്തിലെ ഉന്മേഷം നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടുപോകുന്നതിനു നമുക്കു സാധിക്കും.

ഈ ബോധനിയന്ത്രണം എന്നാൽ എന്താണ്? എല്ലാ പ്രവൃത്തികളും അവയുടെ ഉദ്ദേശത്തിലോ നിർവ്വഹണത്തിലോ വഷളാക്കപ്പെടാതിരിക്കുന്നതിനു എപ്പോഴുമുള്ള ഉൽക്കണ്ഠയാകുന്നു ബോധനിയന്ത്രണം.

ഈ ഉൽക്കണ്ഠ ശാന്തവും സ്വസ്ഥവുമായിരിക്കണം. ക്ലേശകരമായിരിക്കരുതു്. അതു് എളിമയുള്ളതും കരുത്തുള്ളതുമായിരിക്കണം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അതു ദൈവത്തോടുള്ള പൂർണ്ണനിർവ്വിശേഷമായ പ്രാർത്ഥനയിലും ആ പ്രാർത്ഥനയിലുള്ള മനോവിശ്വാസത്തിലും അധിഷ്ഠിതമായിരിക്കുന്നു. അതു് എന്റെ മനസ്സിന്റെ പ്രവൃത്തിയെക്കാൾ ഹൃദയത്തിന്റെയും ബുദ്ധിയുടെയും പ്രവൃത്തിയാകുന്നു. എന്നാൽ മനസ്സു് എന്റെ കടമകളെ നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനു സ്വതന്ത്രമായിരിക്കണം. ബോധനിയന്ത്രണം എന്റെ പ്രവൃത്തികളെ വിശ്വസിപ്പിക്കുന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല ദൈവാരാധിക്കു് തക്കവണ്ണം അതിനെ ക്രമപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടും എന്റെ ജീവിതസ്ഥിതിയുടെ കടമകളോടു് അവയെ അനുരൂപപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടും അവയെ കൂടുതൽ പൂർണ്ണമാക്കുന്നു. ഇതു് നിരന്തരം അഭ്യസിക്കുന്നതിനു ഞാൻ പ്രതിജ്ഞചെയ്യുന്നു.

അതതുസമയം ഞാൻ ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തികളുടെമേൽ ഹൃദയത്തിൽനിന്നുള്ള വീക്ഷണവും, ഓരോന്നും പ്രവർത്തിക്കുമ്പോൾ, പ്രസ്തുത പ്രവൃത്തികളുടെ വിവിധഭാഗങ്ങളിന്മേലുള്ള ക്രമീകൃതമായ ശ്രദ്ധയുമാകുന്നു ഈ ബോധനിയന്ത്രണം. "നീ ചെയ്യുന്നതു ചെയ്ക" എന്ന പ്രമാണത്തിന്റെ കൃത്യമായ അനുസരണമാകുന്നു ഇതു്. ജാഗ്രതയുള്ള കാവൽക്കാരനെപ്പോലെ എന്റെ ഹൃദയത്തിന്റെ ചലനങ്ങളെയും, എന്റെ മനസ്സിൽക്കൂടി കടന്നുപോകുന്ന എല്ലാ ആശയങ്ങളെയും ഉദ്ദേശങ്ങളെയും ഓരാശകളെയും ചാഞ്ചില്യങ്ങളെയും ചുറുക്കത്തിൽ ബാഹ്യവും ആന്തരികവുമായ പ്രവൃത്തികളെയും, വാക്കിനേയും, വിചാരത്തെയും, എന്റെ ആത്മാവു് സദാ ശ്രദ്ധയോടെ പരിശോധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും.

ഏകാന്തത

ബോധനിയന്ത്രണം പാലിക്കുന്നതിനു ഏകാന്തത അത്യാവശ്യമാണു്. എന്റെ ചിന്തകൾ പതറിപ്പോകുന്നെങ്കിൽ ഏകാന്തത പാലിക്കാൻ സാധ്യമാകയില്ല. തുടർച്ചയായ പരിശ്രമം ആദ്യം ഏകാന്തത സുഗമമാക്കി ഒടുവിൽ തൽക്കമാക്കിത്തീർക്കും.

ഞാൻ എങ്ങോട്ട പോകുന്നു? എന്തിനു പോകുന്നു? എന്റെ സ്ഥാനത്തു് നമ്മുടെ കർത്താവായിരുന്നെങ്കിൽ അദ്ദേഹം എന്തുചെയ്യുമായിരുന്നു? എങ്ങനെ പെരുമാറുമായിരുന്നു? അദ്ദേഹം എന്നെ എന്തുപദേശിക്കും? ഈ സമയത്തു് അദ്ദേഹം എന്തു് എന്നിൽ നിന്നാവശ്യപ്പെടും? ഈ ചോദ്യങ്ങളാണു് അന്തരംഗജീവിതം കഴിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന ഒരാത്മാവിൽ സ്ഥതെ പൊന്തിവരുന്നതു്.

മറിയംവഴി ഈശോയെ സമീപിക്കുന്നതിനു ഞാൻ സന്ദർഭാനുസരണം ബോധനിയന്ത്രണം കൂടുതൽ സ്നേഹസമന്വിതമായ ഒരു നില സ്വീകരിക്കും. ദയാനിധിയായ ഈ അമ്മയെ സമീപിക്കുന്നതിനുള്ള ആവശ്യം കൂടുതൽ കൂടുതലായി എനിക്കുണ്ടാകുകയും ചെയ്യും. അപ്പോൾ "നിങ്ങൾ എന്നിൽ വസിപ്പിൻ. ഞാനും നിങ്ങളിൽ വസിക്കും" (യോഹ: XV, 4) എന്ന ദിവ്യരക്ഷകന്റെ നിർദ്ദേശം എന്നിൽ സാർത്ഥകമാകും. അന്തരംഗജീവിതത്തിന്റെ തത്വങ്ങൾ ഈ നിർദ്ദേശത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. "അവൻ എന്നിലും ഞാൻ അവനിലും വസിക്കണം" എന്നതാണല്ലോ പ. കുബ്ബാനയുടെ സ്വീകരണംവഴിയായി നമ്മിൽ ഉണ്ടാകേണ്ട ഫലം. എന്നെ നിന്നോട് സംയോജിപ്പിക്കുന്നതിനു് ഏറ്റം പര്യാപ്തമായ ബോധനിയന്ത്രണം അഭ്യസിക്കുന്നതിനു എന്റെ ആത്മാവു് ആത്മാർത്ഥമായി പരിശ്രമിക്കുന്നതാണു്.

"അവൻ എന്നിൽ വസിക്കുന്നു"

ഞാൻ അങ്ങേ ദിവ്യഹൃദയത്തിൽ വളരെ സുഖമായി വസിക്കും. അങ്ങേ സമ്പത്തിന്മേൽ ഞാൻ പൂർണ്ണ കർതൃത്വം പ്രാപിക്കും. ശുദ്ധീകരണ വരപ്രസാദത്തിന്റെ നിധികളും അങ്ങേ പ്രേരക വരപ്രസാദത്തിന്റെ ഒരിക്കലും വറ്റാത്ത ഉറവയും ഞാൻ ഉപയോഗിക്കും.

"ഞാൻ അവനിലും വസിക്കും"

എന്റെ സ്നേഹരക്ഷകാ! എന്റെ ബോധനിയന്ത്രണം നിമിത്തം അങ്ങേക്കു് എന്റെ പാവപ്പെട്ട ആത്മാവിൽ സുഖമായി വസിക്കാം. ബോധനിയന്ത്രണം പാലിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്നതിനു് ഞാൻ നിരന്തരം പരിശ്രമിക്കുമെന്നതിനാൽ എന്റെ എല്ലാ വ്യാപാരകേന്ദ്രങ്ങളിലും (faculties) അങ്ങേ സ്വാധീനശക്തി തുടർച്ചയായി ഉണ്ടായിരിക്കും. അങ്ങേക്കുടാതെ ഞാൻ ഒന്നും ചെയ്യുന്ന

തല്ല. എന്റെ ഓരോ പ്രവൃത്തിയും അങ്ങേനേരെയുള്ള സ്നേഹത്താൽ പ്രചോദിതമായിരിക്കും. മാത്രമല്ല അതു് ഒന്നിനൊന്നിനു വഴിച്ചു വരണം എന്നുള്ളതാണു് എന്റെ ശക്തിയായ ആഗ്രഹം.

ബോധനിയന്ത്രണംവഴിയായി ആഭ്യന്തരമായ ഏകാഗ്രത പാലിക്കുന്നതിനും, ആത്മീയസമരം ചെയ്യുന്നതിനും ക്രമീകൃതമായി സദാ ജോലിയിൽ വ്യാപൃതനായിരിക്കുന്നതിനും ഉള്ള തഴക്കവും എണ്ണമില്ലാത്തവിധം യോഗ്യതകളും എനിക്കു കിട്ടുന്നതാണു്.

ഇങ്ങനെ എന്റെ രക്ഷകാ! എന്റെ ജോലികൾവഴി ഞാൻ അങ്ങയോടു പരോക്ഷമായി യോജിച്ചിരിക്കും. അതായതു് അങ്ങേ തിരുമനസ്സനുസരിച്ചു സൃഷ്ടികളോടു എനിക്കുണ്ടാകുന്ന സമ്പർക്കങ്ങൾ, ധ്യാനം, തിരുക്കർമ്മജീവിതം കൂദാശകൾ ഇവവഴി എനിക്കു സംസിദ്ധമാകുന്നതു് അങ്ങയോടുള്ള പ്രത്യക്ഷമായ ഐക്യത്തിന്റെ തുടച്ചയായിരിക്കും. പ്രത്യക്ഷവും പരോക്ഷവുമായ ഈ ഐക്യം രണ്ടും വിശ്വാസത്തിൽനിന്നും പുറപ്പെട്ടു്, കൃപാവരത്തിന്റെ സഹായത്താൽ പൂർത്തിയാക്കപ്പെടുന്നു. പ്രത്യക്ഷമായ ഏകതയുടെ ലക്ഷ്യം അങ്ങുമാത്രമാകുന്നു. പരോക്ഷമായ ഐക്യത്തിൽ ഞാൻ മറ്റു കാര്യങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കും. അങ്ങേ തിരുമനസ്സനുസരിച്ചാണു് ഞാൻ ഇവയിൽ ഏർപ്പെടുന്നതു്. തന്നിമിത്തം അവ എന്നെ അങ്ങയോടു സംയോജിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗമായിരിക്കുമെന്നു് അങ്ങു് തിരുമനസ്സാകുന്നു. എന്റെ അഭിലാഷം മുഴുവനും, എന്റെ പ്രയത്നം മുഴുവനും, അങ്ങെ സ്നേഹിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി മാത്രമാണു്. ഈ സ്നേഹത്താൽ ഉജ്ജ്വലിതനായി ഞാൻ അങ്ങയെ അന്വേഷിക്കുന്നു. അങ്ങേ ശ്രുശ്രൂഷിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയുള്ള എന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ നയിക്കുന്ന ഏക മാർഗ്ഗദർശി, എന്റെ ദൃഷ്ടികൾ ഉറപ്പിക്കുന്നതിനു് ബോധനിയന്ത്രണം എനിക്കു് അനുവദിക്കുന്ന ഏക ദീപസ്തംഭം അങ്ങേ തിരുമനസ്സുമാത്രമാകുന്നു. ആകയാൽ സങ്കീർത്തകനോടുകൂടി എനിക്കു ഇപ്രകാരം പറയാം. "എന്റെ ദൈവത്തോടു് അടുത്തു നിൽക്കുന്നതു് എനിക്കു നല്ലതാകുന്നു." (സങ്കീ: LXXII. 28)

ഈശോയോടു ഐക്യം പ്രാപിക്കുക

ആകയാൽ അങ്ങയോടു് ഐക്യം പ്രാപിക്കുന്നതിനു് എന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ ഞാൻ താദാത്മ്യപ്പെടുത്തണമെന്നു കരുതുന്നതു തെറ്റാണു്. ഈ പ്രവർത്തനങ്ങൾ അവസാനിക്കുന്നതുവരെ അങ്ങയോടു സംയോജിക്കാൻ സാധിക്കയില്ല എന്നു കരുതുന്നതും തെ

റാണ്. ഇതുപോലെതന്നെ അങ്ങയോടുള്ള ഐക്യം പ്രാപിക്കാൻ സാധിക്കാത്തവണ്ണം ചില ബാഹ്യപ്രവൃത്തികളും അവയുടെ സ്വതേയുള്ള പ്രകൃതംനിമിത്തമോ, അല്ലെങ്കിൽ അവ നിവൃത്തിക്കപ്പെടുന്ന സമയത്തെ സാഹചര്യം നിമിത്തമോ അവ എന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ തടസ്സപ്പെടുത്തുകയോ എന്നെത്തന്നെ അവയുടെ അടിമപ്പെടുത്തുകയോ ചെയ്യുമെന്ന കരുതുന്നതും തെറ്റുതന്നെ. ഞാൻ സ്വതന്ത്രനായിരിക്കുന്നതിനു് അങ്ങു് ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ബാഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങളും എന്നെ അടിമപ്പെടുത്തണമെന്നു് അങ്ങു് അഭിലഷിക്കുന്നില്ല. ഞാൻ അവയുടെ അടിമയല്ല നാഥനായിരിക്കണമെന്നാണു് അങ്ങേ തിരുച്ചിത്തം. ഇതിനു് അങ്ങേ കൃപാവരം അങ്ങു് എനിക്കു വാഗ്ദാനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഞാൻ ബോധനിയന്ത്രണം പാലിക്കണം എന്നേയുള്ളൂ.

അങ്ങേ ദൈവിക പരിപാലനയുടെ ക്രമീകരണമനുസരിച്ചു് തുടച്ചയായി ഉണ്ടാകുന്ന ചില സംഭവങ്ങളും, സാഹചര്യങ്ങളും, മുതലായവ നിമിത്തം ചില പ്രവൃത്തനങ്ങളിൽ ഞാൻ ഏർപ്പെടേണ്ടതാണെന്നു് അഭൗമമായ വിവേചനാശക്തി എന്നെ മനസ്സിലാക്കുന്നു. എന്നെ സംബന്ധിച്ചുള്ള അങ്ങേ തിരുച്ചിത്തവും ഇതുതന്നെ. തന്നിമിത്തം ഞാൻ അവയിൽനിന്നു് ഒഴിഞ്ഞുമാറുകയോ, അവയിൽ അമിതമായ താല്പര്യം പ്രദർശിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്യരുതു്. ഞാൻ ഈ പ്രവൃത്തനത്തിൽ ഏർപ്പെടണം എന്നുള്ളതാണു് അങ്ങേ തിരുമനസ്സു് എന്നു ഗ്രഹിച്ചു കഴിയുന്ന ഉടനെ ഞാൻ അതു ഏറ്റെടുത്തു നടത്തണം. പക്ഷെ ഇപ്രകാരം ഏറ്റെടുത്തു് നടത്തുന്നതു് ദൈവത്തിന്റെ തിരുമനസ്സു നിറവേറ്റാൻ വേണ്ടി മാത്രമായിരിക്കണം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ വ്യർത്ഥസ്തുതിയിന്മേലുള്ള ആഗ്രഹം എന്റെ പ്രവൃത്തനങ്ങളെ വിഷളാക്കുകയും ദൈവതിരുമുമ്പാകെ അതിനുള്ള യോഗ്യത കുറയ്ക്കുകയും ചെയ്യും. അങ്ങു് ആഗ്രഹിക്കുന്നതു് എന്താണെന്നും, ഞാൻ അവയെ എങ്ങനെ നിവൃത്തിക്കണമെന്നാണു് അങ്ങു് അഭിലഷിക്കുന്നതെന്നും എന്നെ നല്ലതുപോലെ മനസ്സിലാക്കുക. അങ്ങു് ആഗ്രഹിക്കുന്നതുകൊണ്ടു മാത്രമാണു് ഞാൻ ഈ പ്രവൃത്തനത്തിൽ ഏർപ്പെടുന്നതു്. തന്നിമിത്തം അങ്ങയോടുള്ള എന്റെ സംയോജ്യത കുറയുന്നതിനു പകരം അതിന്റെ ശക്തി വളരെ അധികമായി വർദ്ധിക്കും എന്നു് എനിക്കു പൂർണ്ണബോദ്ധ്യമുണ്ടു്.

ഫാദർ ഡെസർമോ പറയുന്നു: "ബാഹ്യപ്രവൃത്തികളിൽ ഏർപ്പെടുക എന്നതു് മനുഷ്യപ്രകൃതിക്കു് വളരെ പ്രിയംകരമായിട്ടുള്ള

ന്നാണ്. അതിൽ ഒരു സന്തോഷം, മാന്യത, മഹത്വം, മനുഷ്യൻ കണ്ടെത്തുന്നു. അവാച്യമായ എന്തോ ഒന്ന്, തിന്മയേക്കാൾ മനുഷ്യനെ ആകർഷിക്കുന്ന എന്തോ ഒന്ന് അതിൽ ഒളിഞ്ഞുകിടപ്പുണ്ട്. സൽപ്രവൃത്തികളെ വഷളാക്കുന്ന ഈ പുഴുവിനെ, പ്രേരകവരപ്രസാദത്തെ നശിപ്പിക്കുന്ന പരിഷ്കരിച്ച ഈ സ്വാർത്ഥത്തെ അകറ്റി നിറുത്തുന്നതിനു ആത്മാവ് പ്രത്യേകം ശ്രമിക്കണം."

ഒരു സംഗതി മാത്രമേ തന്നെ പ്രസാദിപ്പിക്കുകയുള്ളൂ എന്നു ദൈവം തീരുമാനിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതു് ദൈവതിരുമനസ്സു് നിറവേറുക എന്നതാണ്. മറ്റു യാതൊരു നന്മയും ദൈവത്തിനു് ഇഷ്ടമില്ല. തന്റെ മഹത്വത്തിന്മേൽ തനിക്കുള്ള നിഷ്കൊണ്ടും, നമ്മുടെ മേലുള്ള ദയകൊണ്ടുമാണ് ദൈവം ഇങ്ങനെ തീരുമാനിച്ചിരിക്കുന്നതു്. തൽനിമിത്തം ദൈവതിരുമനസ്സിനോടു യോജിച്ചു ചെയ്യുന്ന തീരെ നിസ്സാരമായ പ്രവൃത്തിക്കുപോലും സ്വർഗ്ഗത്തിൽ വലുതായ സമ്മാനമുള്ളപ്പോൾ, ദൈവതിരുമനസ്സിനനുസൃതമല്ലാതെ ചെയ്യപ്പെടുന്ന അത്ഭുതങ്ങൾക്കുപോലും സ്വർഗ്ഗത്തിൽ യാതൊരു സമ്മാനവും ഉണ്ടാകയില്ല. ആകയാൽ നന്മചെയ്യണമെന്നല്ല നാം നിശ്ചയിക്കേണ്ടതു്. പ്രത്യുത ഞാൻ ചെയ്യണമെന്നു ദൈവം തിരുമനസ്സാകുന്ന നന്മ അതായതു് അങ്ങേ പരിശുദ്ധ ചിത്തം, നിവൃത്തിക്കയാണ് വേണ്ടതു്.

I. ബോധനിയന്ത്രണത്തിന്റെ ആവശ്യകത

എന്റെ ദൈവമേ! അങ്ങു പരിശുദ്ധിതന്നെയാകുന്നു. തന്നെ വഷളാക്കുന്ന എല്ലാത്തിനേയും നശിപ്പിക്കുന്നതിനോ അല്ലെങ്കിൽ അവയിൽനിന്നു ഒഴിഞ്ഞുമാറുന്നതിനോ ഒരാൾ ചെയ്യുന്ന പരിശ്രമത്തിന്റെ അളവനുസരിച്ചുതന്നെ അങ്ങു് ഒരു ആത്മാവിനെ സ്നേഹിക്കുന്നതു്.

എന്റെ ഹൃദയത്തെ അങ്ങേപ്പക്കലേക്കുയർത്തുന്നതിനു് ആദ്ധ്യാത്മികമായ അലസത, സൃഷ്ടികളുടെ നേരെയുള്ള അമിതമായ സ്നേഹം, ധൃതിയും ക്ഷമകേടും, ദുഷ്ടത, ചപലത, കാമവികാരം, സുഖപ്രിയം, അകാരണമായ അന്യദൂഷണം, ബോധചഞ്ചലത, ദൈവസ്തുതിയോടു് യാതൊരു ബന്ധമില്ലാത്ത ജിജ്ഞാസ, സംസാരപ്രിയം, വ്യർത്ഥസംസാരം, അയൽക്കാരനെപ്പറ്റിയുള്ള വ്യർത്ഥവും ആലോചനാരഹിതവുമായ വിധി, പരനിന്ദ, വ്യർത്ഥമായ ആത്മപ്രശംസ, മറ്റുള്ളവരുടെ നടത്തയെപ്പറ്റിയുള്ള ദുഷ്വിമർശനം,

എന്റെ വിവിധപ്രവൃത്തനങ്ങൾക്കുള്ള കാരണങ്ങളെ മറവുള്ളവർ മതിക്കയും സ്തുതിക്കയും ചെയ്യണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹം, എനിക്കുള്ള കുലമായവയുടെ പ്രകടനം, ഗർഹകാരം, നിബ്ബന്ധബുദ്ധി, അസൂയ, അധികാരനിന്ദ, പിറുപിറുപ്പ്, ഭക്ഷണപാനീയങ്ങളിൽ മിതത്വമില്ലായ്മ, തുടങ്ങി പാവദോഷങ്ങളുടെയും മനഃപൂർവ്വമായ അപൂർണ്ണതകളുടെയും ഒരു വലിയ സൈന്യംതന്നെ എന്നെ ആക്രമിക്കുന്നു. എനിക്കായി അനാദികാലംമുതൽ ദൈവം നീക്കിവെച്ചിരിക്കുന്ന ധാരാളമായ വരപ്രസാദത്തെ അവ എനിക്കു നഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നു.

വെറും ബലഹീനതനിമിത്തം ഉണ്ടാകുന്ന തെറ്റുകളെ ക്രമേണ ഇല്ലാതാക്കുന്നതിനും, തെറ്റിൽ വീണാൽ ഉടൻ എഴുന്നേല്ക്കുന്നതിനും, പാപത്തിലേക്കു ചാഞ്ഞു തുടങ്ങുന്ന എന്നെ കാണുമ്പോൾ എന്നെ ഉണർത്തുന്നതിനും, ചില ചെറിയ പരിഹാരപ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുന്നതിനും, എന്റെ ധ്യാനവും തിരുക്കർമ്മജീവിതവും എന്നെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ അവകൊണ്ടെല്ലാം എനിക്കു എന്തു പ്രയോജനം?

നമ്മുടെ കർത്താവു എന്നിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനെ ബോധനിയന്ത്രണം അഭ്യസിക്കാതെ കണ്ടു് സ്തംഭിപ്പിക്കാമെന്നു് ഞാൻ കരുതുന്നു എങ്കിൽ ഹാ! അതിനെപ്പറ്റി ഞാൻ എന്തു പറയട്ടെ! കുമ്പസാരം, കുമ്പസാരപീഠീകരണം, കുമ്പസ്സാരം മറ്റു ഭക്താനുഷ്ഠാനങ്ങൾ, എന്റെ നിത്യരക്ഷയെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ദൈവത്തിന്റെ പ്രത്യേക പരിപാലന, എന്റെ കാവൽമാലാഖയുടെ എന്നെപ്പറ്റിയുള്ള ശ്രദ്ധ, ഇവയും അമലോത്ഭവയായ എന്റെ അമ്മേ! എന്റെ മേലുള്ള അങ്ങേ മാതൃസംരക്ഷണംതന്നെയും എന്റെ കുറവു നിമിത്തം നിഷ്ഫലമായിത്തീരുന്നതിനോ, ശൂന്യമായിപ്പോകുന്നതിനോ ഇടയാകാവുന്നതാണു്.

സ്വയംനിഗ്രഹിക്കുന്നതിനുള്ള സന്മനസ്സു് എനിക്കില്ലെങ്കിൽ ഈശോ "ബലപ്രയോഗികരും അതിനെ ബലത്താൽ പിടിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്നു" എന്നു് അരുളിച്ചെയ്തിട്ടുള്ളതു് എന്തിനെപ്പറ്റിയാണു്? യാതൊരു മുന്നറിയിപ്പും കൂടാതെ എന്നെ പെട്ടെന്നു് വഴിതെറ്റിച്ചു് ബലഹീനനാക്കുന്നതിനു് സാത്താൻ സദാ പരിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. വഞ്ചനകൊണ്ടു് എന്റെ മനഃസാക്ഷിയെ വശളാക്കുന്നതിനു് അവനു സാധിക്കും.

എന്റെ ആത്മാവേ! നിന്റെ ചില വീഴ്ചകൾ വെറും ബലഹീനതകൊണ്ടുണ്ടായതാണെന്നു് നീ കരുതുന്നു. പക്ഷെ അവ മറ്റു തരത്തിൽപ്പെട്ടതായിരിക്കാം. നീ പ്രതീക്ഷിക്കാത്തവിധത്തിലാ

യിരിക്കാം ദൈവം അതിനെ വീക്ഷിക്കുന്നതു്. ബോധനിയന്ത്രണം നീ അഭ്യസിക്കുന്നില്ലായെങ്കിൽ, "ഈശോ എന്റെ സകല പ്രവൃത്തികളുടേയും നിമിത്ത (motive) മായിരിക്കണം" എന്ന ആദർശം പ്രാവർത്തികമാക്കുന്നതിനു ആത്മാർത്ഥമായി പരിശ്രമിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ, നിന്റെ കുറവുകളെക്കുറിച്ചു് എന്തു് ഒഴിവു് പറയുന്നതിനു് നിനക്കു സാധിക്കും? ബോധനിയന്ത്രണം പാലിച്ചുകൊള്ളാമെന്നുള്ള സ്ഥിരനിശ്ചയം നിനക്കില്ലെങ്കിൽ ഭയാനകമാം വിധം ഭീഷ്കാലത്തേക്കു് ശുദ്ധീകരണസ്ഥലത്തിൽ പീഡ അനുഭവിക്കുന്നതിനുള്ള വക നീ ഉണ്ടാക്കുന്നു എന്നു മാത്രമല്ല, ഇപ്പോൾ നീ ചാവദോഷത്തിൽ വീഴുന്നില്ലെങ്കിലും തീർച്ചയായും അതിൽ വീഴുവാനുള്ള അപകടത്തിൽ നീ ഇരിക്കുന്നു. എന്റെ ആത്മാവേ! ഇതേപ്പറ്റി നീ ചിന്തിക്കുക.

II ദൈവസാന്നിദ്ധ്യ സ്മരണയാകുന്ന ബോധനിയന്ത്രണത്തിനുള്ള അടിസ്ഥാനം.

പരിശുദ്ധ ത്രിത്വമേ! എന്റെ പ്രതീക്ഷപോലെ വരപ്രസാദത്തിൽ ഞാൻ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നെങ്കിൽ, തിരുഹൃദയത്തിലാണെങ്കിലും, ആകാശത്തിൽ അങ്ങു് ആയിരിക്കുന്നതുപോലെ അങ്ങേ സകല പ്രഭാവങ്ങളോടും അനന്തമായ പൂർണ്ണതകളോടുംകൂടി അങ്ങു് എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ വസിക്കുന്നു.

എന്റെ പ്രവൃത്തികളെ അങ്ങു പരിശോധിക്കാത്ത യാതൊരു നിമിഷവുമില്ല. അങ്ങേ നീതിയും അങ്ങേ കരുണയും സദാ എന്നിൽ പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. എന്റെ അവിശ്വസ്തതക്കുള്ള പ്രായശ്ചിത്തമായി ചിലപ്പോൾ അങ്ങേ പ്രത്യേക വരപ്രസാദം അങ്ങു പിൻവലിച്ചു കളയുന്നു. മറ്റു ചിലപ്പോൾ കാര്യങ്ങൾ എനിക്കനുകൂലമായവിധം നടക്കുന്നതിനു് സഹായിക്കുന്നതുമില്ല. അവയെ അങ്ങു ക്രമപ്പെടുത്താതിരിക്കുന്നു. മറ്റു ചിലപ്പോഴോ എന്നാൽ എന്നെ നിന്നിലേക്കു് ആകർഷിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി വളരെയധികം ദുഃഖയോടുകൂടി അങ്ങു് എന്നോടു വർത്തിക്കുന്നു.

എന്നിലുള്ള അങ്ങേ വാസം സുപ്രധാനമായിട്ടു "ഞാൻ പരിശുദ്ധിച്ചിരുന്നു എങ്കിൽ, എന്റെ ശുദ്ധയെ ഏറ്റം കൂടുതലായി ആകർഷിക്കേണ്ടതായി ഞാൻ കരുതിയിരുന്നു എങ്കിൽ, ഇത്ര കൂടെക്കൂടെയും ഇത്ര ദീർഘസമയത്തേക്കും ഞാൻ അതിനെ വിസ്മരിക്കുമായിരുന്നോ? എന്റെ ആസ്തിക്യത്തിന്റെ ഈ മൗലികവസ്തുതയെ

വേണ്ടിടത്തോളം ശ്രദ്ധിക്കാതിരുന്നതല്ലേ, ബോധനിയന്ത്രണം പാലിക്കുന്നതിനുള്ള എന്റെ ശ്രമം ഇതേവരെ പരാജയപ്പെട്ടുപോകുന്നതിനു ഇടയാക്കിയിട്ടുള്ളതു്?

ദിവസം മുഴുവൻ ക്രമമായി ഞാൻ സുകൃതജപങ്ങൾ ചൊല്ലിയിരുന്നു എങ്കിൽ എന്നിലുള്ള ദൈവത്തിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യം സദാ എനിക്കു സ്മരിക്കുന്നതിനു സാധിക്കുമായിരുന്നില്ലെ? എന്റെ ആത്മാവേ, മണിക്കൂറിൽ ഒരു പ്രാവശ്യമെങ്കിലും നിന്നിൽ വസിക്കുന്ന ദൈവത്തെ സ്മരിക്കുന്നതിനു നീ പരിശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടോ? നിന്റെ ആരംഭവും നിന്റെ അവസാനവും ആകുന്നവനും, സൃഷ്ടകർത്താവും, പരിശുദ്ധിയും ജീവനും, സ്നേഹവും, ഒറ്റവാക്കിൽ സമ്പൂർണ്ണനന്മതന്നെ ആയിരിക്കുന്ന ദൈവത്തിന്റെ അതേ നിന്റെ ഹൃദയത്തിന്റെ ഉള്ളറയിൽ എഴുന്നെള്ളിയിരിക്കുന്ന ദൈവത്തിന്റെ, മഹത്വത്തേയും പ്രതാപത്തേയും ആരാധിക്കുന്നതിനു്, ഇടക്കിടയ്ക്കു് അല്പസമയത്തേയ്ക്കെങ്കിലും ഏകാന്തമായിരിക്കുന്നതിനുള്ള നന്മനസ്സു് നിന്റെ അനുദിനധ്യാനവും തിരുക്കുമ്മജീവിതവും വഴിയായി നിനക്കു സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടോ?

ദിവസത്തിൽ എപ്പോഴെല്ലാമാണു് ഞാൻ ആത്മീയമായി ദിവ്യകാരുണ്യം സ്വീകരിക്കുന്നതു്? ഏതു നിമിഷത്തിലും ഇതു എനിക്കു ചെയ്വാൻ പാടില്ലെ? എന്നിലുള്ള പരിശുദ്ധത്രിത്വത്തിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യം അതു് എന്നെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുകയും, തിരുരക്തത്തെ എന്നിൽ നവമായി കൂടുതൽ ചിന്തിക്കൊണ്ടു് എന്നിലുള്ള ദൈവത്തിന്റെ ഈ സാന്നിദ്ധ്യത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുകയില്ലേ?

എന്റെ വഴിയിൽ കിടക്കുന്ന ഈ നിധികൾക്കു് ഇതുവരെ ഞാൻ എന്തു വില കൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്? ഒന്നു കുനിഞ്ഞാൽമാത്രംമതി എതു വജ്രക്കല്ലുവേണമെങ്കിലും എനിക്കു പെറുക്കിയെടുത്തു് എന്റെ കിരീടത്തെ അലങ്കരിക്കാം. ജോലിയിലോ സംസാരത്തിലോ വ്യാപൃതരായിരിക്കുന്ന ചില ആത്മാക്കൾ ദിവസത്തിൽ അനേകമനേകം പ്രാവശ്യം അവരിൽ എഴുന്നെള്ളിയിരിക്കുന്ന ദൈവിക അതിഥികളെ സന്ദർശിച്ചു് സൽക്കരിക്കുന്നു. അവരുടേതിൽനിന്നും എതു വിദൂരമാണു് എന്റെ സ്ഥിതി. അവർ ഈ അഭ്യാസം ഒരു തഴക്കമാക്കിത്തീർത്തിരിക്കുന്നു. അവരുടെ ഹൃദയം അവരുടെ നിധിയുടെ പക്കൽ കേന്ദ്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നു.

III. പരി. ദൈവമാതാവിനോടുള്ള ഭക്തി ബോധനിയന്ത്രണം പാലിക്കുന്നതിനു നമ്മെ സഹായിക്കുന്നു

അമലോത്ഭവയായ എന്റെ അമ്മേ! ഗാഗുൽത്താമലയിൽ വെച്ചു് നിന്റെ തിരുക്കുമാരൻ എന്നെ നിന്റെ മകനാക്കിയിരിക്കുന്നു. അതു് പ. ത്രിത്വത്തിന്റെ ഹൃദയത്തെ ഈശോയോടു ഐക്യപ്പെടുന്നതിനു എന്നെ സഹായിക്കാൻവേണ്ടിയാകുന്നുവല്ലോ. ബോധനിയന്ത്രണം പാലിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി കൂടെക്കൂടെ സുകൃതജപങ്ങൾവഴി നിന്നെ സമീപിക്കുന്നതിനു് ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കു

ന്നു. അവ എന്റെ ഹൃദയത്തിന്റെ പ്രവണതകളെയും നിയോഗങ്ങളെയും സ്നേഹത്തെയും ആഗ്രഹത്തെയും ശുദ്ധീകരിക്കട്ടെ. "എന്റെ മകനേ! നില്ക്കുക. ചൊവ്വുള്ള ഒരു ഹൃദയം നിനക്കുണ്ടാകാട്ടെ. ഇപ്പോൾ ഈ നിമിഷത്തിൽ ദൈവസ്തുതിക്കുവേണ്ടിമാത്രമാണു് നീ പരിശ്രമിക്കുന്നതു് എന്നതു സത്യമല്ല. ഒരിക്കലുമല്ല" എന്നു് എന്റെ ബോധം പതറിയിരുന്നപ്പോഴും യാതൊരു ക്രമവും കൂടാതെ ജോലികളിൽ ഞാൻ നിമഗ്നനായിരുന്നപ്പോഴും എത്രയെത്ര പ്രാവശ്യം മാതൃസ്നേഹത്തോടുകൂടി അങ്ങു് എന്നെ രോസിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഈ മൂലസ്വരത്തിനു് എന്റെ ചെവികളെ അടയ്ക്കുന്നതിനു് ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ എത്രയോ പ്രാവശ്യം ഹാ! കഷ്ടം ഞാൻ അതിനെ അവഗണിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

എന്റെ അമ്മേ! ഇനിമേലിൽ നിന്റെ ഹൃദയത്തിൽനിന്നുള്ള ഈ രോസന ശ്രദ്ധയോടെ ഞാൻ കേൾക്കും. ഉന്മേഷത്തോടും വിശാലഹൃദയത്തോടും സ്ഥിരനിഷ്ഠയോടുംകൂടി ഞാൻ അതിനെ അനുസരിക്കും. ചിലപ്പോൾ ഞൊടിയിടകൊണ്ടു് എന്റെ പ്രതിജ്ഞയിൽനിന്നു ഞാൻ വ്യതിചലിച്ചേക്കാം. പക്ഷെ അപ്പോൾ ഈ ചോദ്യം എന്നോടുതന്നെ ഞാൻ ചോദിക്കും. "ഇപ്പോൾ ഞാൻ ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തി ആക്കുവേണ്ടി? എന്റെ സ്ഥാനത്തു് ഈശോയായിരുന്നുവെങ്കിൽ എങ്ങിനെ ഇതു നിർവ്വഹിക്കപ്പെടുമായിരുന്നു." ഈ ആത്മപരിശോധന ഒരു തഴക്കമായി ഞാൻ തീക്കും. ബോധയടക്കം പാലിക്കുന്നതിനുള്ള എന്റെ പ്രധാന അഭ്യാസവും ഇതുതന്നെ ആയിരിക്കും. ഈ അഭ്യാസം ഏറ്റം നിസ്സാര സംഗതികളിൽപ്പോലും എന്റെ ഇന്ദ്രിയങ്ങളേയും, താല്പര്യങ്ങളേയും എന്നിൽ വസിക്കുന്ന ദൈവത്തിനു കൂടുതൽ കൂടുതൽ പൂർണ്ണമായ വിധത്തിൽ സദാ കീഴ്പ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള തഴക്കം എനിക്കു നൽകും.

IV. ബോധനിയന്ത്രണാഭ്യാസത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള പരിശീലനം

ജോലികളുടെ മദ്ധ്യേ ദീർഘസമയത്തേക്കു് ദൈവസ്മരണ കൂടാതെയിരിക്കുന്നതിനു ഇടവരുന്നതിനെപ്പറ്റി ഞാൻ മനസ്സുപിക്കുന്നു. ബാഹ്യമായ ഈ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ മദ്ധ്യേ വളരെ അധികം കുറ്റങ്ങളിൽ വീഴുന്നതിനെപ്പറ്റിയും, എന്റെ ആത്മാവിന്റെ സ്ഥിതി എന്തായിരുന്നാലും, അതു് തീക്ഷ്ണതയുടേയോ അപൂർണ്ണതകളുടേയോ, മന്ദതയുടേയോ, ഏതായിരുന്നാലും ശരി അവയെ

പ്പറ്റിയും ഞാൻ അനുതപിക്കുന്നു. ബോധനിയന്ത്രണം പാലിച്ചുകൊണ്ട് ഇവയെ തിരുത്തുന്നതിനു ഇന്നുതന്നെ ഞാൻ ആരംഭിക്കും.

ഈശോ! അങ്ങേ സഹായത്താലും അങ്ങേ സംരക്ഷണയിൽ ആശ്രയിച്ചും, എനിക്കു സാദ്ധ്യമായിരിക്കുന്നതുപോലെ ഞാൻ ബോധനിയന്ത്രണം പാലിക്കുന്നതാണു്. ഇതിനെ ഒരു പ്രത്തെത്തപ്പോലെ ഞാൻ പരിഗണിക്കുന്നു. ദൈവതിരുമനസ്സനുസരിച്ചു് ബാഹ്യകൃത്യങ്ങളിൽ വ്യാപൃതനായിരിക്കുമ്പോൾ നിന്റെ പക്കലേക്കു് ആത്മനാ പിന്തിരിഞ്ഞു് നിന്നോടു സംഭാഷിക്കുന്നതിനു് ഞാൻ പരിശ്രമിക്കും. ഇതിനുള്ള കൃത്യസമയം, അനുദിനം രാവിലെയുള്ള ധ്യാനസമയത്തു് ഞാൻ നിശ്ചയിക്കും.

ഈ പ്രതിജ്ഞ പ്രായോഗികമാക്കുന്നതിനുള്ള പ്രാരംഭമായിട്ടു് അനുദിനം രാവിലെയും സന്ധ്യക്കും അഞ്ചുമിനിട്ടോ അതിൽ കുറഞ്ഞതോ ആയ സമയത്തേക്കു് ഞാൻ മൗനമായിട്ടിരിക്കും. വി. ഫ്രാൻസീസ്സു് സാലേസും, ബൊസേവയും ഈ ഭക്താനുഷ്ഠാനത്തെ മുക്തകണ്ഠം പ്രശംസിക്കുകയും എന്തു ത്യാഗം ചെയ്യേണ്ടിവന്നാലും വീഴ്ചകൂടാതെ എല്ലാദിവസവും ഇതു് അഭ്യസിക്കേണ്ടതാണെന്നു പ്രഖ്യാപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ ഏകാന്തതയുടെ സമയം ദീർഘിപ്പിക്കാനല്ലാ നോക്കേണ്ടതു്. കൂടുതൽ തീക്ഷ്ണതയോടും ഫലപ്രദമായും ഈ സമയം ചിലവഴിക്കാനാണു് ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതു്. ഒരു വിശുദ്ധനെപ്പോലെ നിയോഗശുദ്ധിയോടും, ഹൃദയവിശാലതയോടും കൂടി എന്റെ ജോലികളെ ചെയ്യുന്നതിനുവിധം ഈ ഏകാന്തത ജോലികളുടെ ഇടക്കും ഞാൻ പാലിക്കും.

അന്തരംഗജീവിതം അഭ്യസിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു പ്രായോഗിക പരിശീലനമായിരിക്കും ഇതു്. എന്റെ ബോധപൂർവമായ നൂറുവിചാരങ്ങൾപോലും എതിരായിട്ടുള്ള ഒരു പ്രതിഷേധവുമായിരിക്കും ഈ അഭ്യാസം. നമ്മുടെ കർത്താവിനെ എനിക്കുവേണം. അദ്ദേഹം എന്നിൽ ഭരിക്കണം. ബാഹ്യപ്രവൃത്തികളിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭരണം എന്നിൽ തുടരണം. എന്റെ ഹൃദയം ഏതു കാറ്റിനും നിർബാധം പ്രവേശിക്കുന്നവിധം തുറന്നിട്ടിരിക്കുന്ന ഒരു വരാന്തപോലെ ആയിത്തീരുന്നതിനു് ഞാൻ സമ്മതിക്കയില്ല. അപ്പോൾ നമ്മുടെ കർത്താവുമായി ഐക്യപ്പെട്ട ജീവിക്കുന്നതിനു് എനിക്കു സാധ്യമല്ലാതാകും. എന്റെ ഹൃദയം ഉണർവുള്ളതും പ്രാർത്ഥനാനിരതവും വിശാലവുമായിരിക്കണമെന്നു് ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു.

ഈ ചെറിയ ഏകാന്ത സമയത്തു് എനിക്കു ക്ലേശകരമാകാത്തവിധം എന്റെ എല്ലാ പ്രവൃത്തികളുടേയും ഹേതുക്കളെ സനിഷ്കൃഷ്ടം ഞാൻ പരിശോധിക്കും. എന്നിൽക്കാണുന്ന യാതൊരു കുറവും ഞാൻ ക്ഷമിക്കയില്ല. ഈ ചെറിയ ഏകാന്തസമയം ഏറ്റവും നന്നായി കഴിക്കുന്നതിനു് ഞാൻ നന്മനസ്സോടെ ദൃഢപ്രതിജ്ഞ ചെയ്യും. വിശുദ്ധി പ്രാപിക്കുന്നതിനുള്ള പരിശ്രമത്തിൽ നിലനില്ക്കുന്നതിനു് നമ്മുടെ കർത്താവിനെ സദാ സമീപിക്കുന്നതിനു് എന്റെ ഹൃദയം എപ്പോഴും സന്നദ്ധമായിരിക്കും. ഈ കൃത്യം ഹൃദയപൂർവ്വവും സന്തോഷത്തോടുകൂടിയും വിശാലഹൃദയത്തോടുകൂടിയും ഞാൻ നിർവ്വഹിക്കും. "നീ ചെയ്യുന്നതു ചെയ്യു" എന്ന പ്രമാണം സനിഷ്കൃഷ്ടം അഭ്യസിക്കുന്നതിനു ഇതു് എന്നെ സഹായിക്കും. ഇതു് ആദ്യം നിയോഗത്തുടിപ്പുകൊണ്ടും പിന്നീടു ശക്തിയായി വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന തീക്ഷ്ണത, നിസ്വാർത്ഥത, ഹൃദയധാരാളത്വം മുതലായവകൊണ്ടും എന്റെ ജോലികൾക്കെല്ലാം പൂർണ്ണതയും വിലയും നല്കും.

സന്ധ്യക്കുള്ള ആത്മശോധനയുടെ സമയത്തു് ബോധസംയമനം പാലിക്കുന്നതിനു് എന്നെ സഹായിക്കേണ്ട ഏകാന്തതക്കായുള്ള ഈ അല്പസമയം എങ്ങനെ ചിലവഴിച്ചു എന്നു് സനിഷ്കൃഷ്ടം എന്റെ കർത്താവിന്റെ മുമ്പാകെ ഞാൻ പരിശോധിക്കും. ഈ വിഷയംതന്നെയാണു് പ്രത്യേക ആത്മശോധനക്കായി തിരഞ്ഞെടുത്തിരിക്കുന്നതെങ്കിൽ അപ്പോൾ ഇതേപ്പറ്റി ഞാൻ ചിന്തിക്കും. വേണ്ടത്ര ഉണർച്ചയോടും തീക്ഷ്ണതയോടും പ്രാർത്ഥനാമനസ്ഥിതിയോടും സ്നേഹത്തോടുംകൂടി ബോധനിയന്ത്രണം അഭ്യസിക്കുന്നതിനു് ഞാൻ ശ്രമിച്ചില്ല, അതായതു് അനന്തരംജീവിതത്തെ ബാഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങളോടു യോജിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചില്ല എന്ന കാണുന്നപക്ഷം എന്തെങ്കിലും ഒരു ചെറിയ പ്രായശ്ചിത്തം പരിഹാരമായിട്ടു് ഞാൻ ചെയ്യുന്നതാണു്.

ഈ അഭ്യാസത്തിൽനിന്നു് അത്ഭുതകരമായ ഫലങ്ങൾ ഉളവാകാതിരിക്കയില്ല. ബോധനിയന്ത്രണം അഭ്യസിക്കുന്നതിനു് പറ്റിയ സ്ഥലം! ഞാൻ ഊഹിക്കപോലും ചെയ്തിട്ടില്ലാത്ത എത്രയെത്ര പാപങ്ങളും അപൂർണ്ണതകളും എന്നിലുള്ളതായി ഇതുവഴി ഞാൻ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനു് എനിക്കു സാധിക്കും.

ഈ സൗഭാഗ്യകര നിമിഷങ്ങളിൽ എനിക്കു സിദ്ധിക്കുന്ന ഫലം പിന്നീടുള്ള എന്റെ പ്രവൃത്തികളിൽ പ്രതിഫലിക്കാതിരിക്കയില്ല. വിശുദ്ധി, പ്രവൃത്തിയിലുള്ള പൂർണ്ണത, അഗാധമായ സ്നേഹം, ഇവയെപ്പറ്റി നല്ലതുപോലെ ചിന്തിക്കുന്നതിനു് ഈ സമയം

മുഴുവൻ ഞാൻ വിനിയോഗിക്കും. സമയത്തിന്റെ ദീർഘത്തെക്കാൾ, പ്രസ്തുത സമയം ഏറ്റം ഫലപ്രദമായും തീക്ഷ്ണതയോടുകൂടിയും വിനിയോഗിക്കുന്നതിലായിരിക്കും എന്റെ ശ്രേഷ്ഠമുഴുവൻ. ഈശോ! ഞാൻ എന്താകുന്നു എന്നും അങ്ങ് എന്നിൽനിന്നു് എന്തു പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു എന്നും ഞാൻ ഗ്രഹിക്കുന്തോറും ഏകാന്തതയുടെ ഈ ചുരുങ്ങിയ സമയം ഭീർഘിപ്പിക്കുന്നതിനു് ഞാൻ വെമ്പൽകൊള്ളും. ഈ അനുഷ്ഠാനത്തിൽ അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിക്കുന്തോറും അതിന്റെ ആവശ്യം എനിക്കു കൂടുതൽ ബോദ്ധ്യമാകയും അതു് എനിക്കു് ഒരു തഴക്കമായിത്തീരുകയും ചെയ്യും. ഇപ്രകാരം ശ്ലൈഹീകരിക്കപ്പെടുന്ന എന്റെ ആത്മാവിനു് അങ്ങയോടു ഐക്യപ്പെട്ട ജീവിക്കുന്നതിന്റെ രഹസ്യം അങ്ങു വെളിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുമല്ലോ.

V ബോധനിയന്ത്രണം പാലിക്കുന്നതിനുള്ള വ്യവസ്ഥകൾ.

എന്റെ ജീവിതം മുഴുവനുംതന്നെ ഏറെക്കുറെ പാപപങ്കിലമാണു്. ഈ ബോദ്ധ്യം എന്നിൽ ഇല്ലാതാക്കുന്നതിനു് സാത്താൻ പരിശ്രമിക്കും. പക്ഷെ എന്നേയും സൃഷ്ടികളേയും അവിശ്വസിക്കുന്നതിനു് ഈ ബോദ്ധ്യം എന്നെ പ്രേരിപ്പിക്കും. ഈ ബോദ്ധ്യത്തോടു് 'ഞാൻ ഈശോയുടെ സ്വന്തമായത്തീരണം' എന്ന ആഗ്രഹം കൂടി യോജിക്കുമ്പോൾ വളരെ സൽഫലങ്ങൾ അതു പുറപ്പെടുത്തും.

ബോധവ്യുൽപത്തിയേയും അമിതമായ സ്വഭാവാസക്തികളേയും അമർത്തുന്നതിൽ അധിഷ്ഠിതവും, കൃപാവരത്തിൽ ആശ്രയിക്കുന്നതും, കൃത്യമായ വിശ്വസ്തതയും, ദാനതയും, നയവും ഉള്ളതുമായ ഉണർച്ചയും എന്റെമേൽത്തന്നെയുള്ള സൂക്ഷ്മവും ശ്രേഷ്ഠയും എനിക്കുണ്ടാകും. കൂടെക്കൂടെ എന്റെ പ്രതിജ്ഞയെ ഞാൻ നവീകരിക്കും. വീണ്ടും വീണ്ടും തുടങ്ങുന്നതിനു് എനിക്കു മടിയുണ്ടാകയില്ല. എന്തെന്നാൽ ബോധനിയന്ത്രണം പാലിക്കാൻ പരിശ്രമിക്കുന്ന ഒരാത്മാവിന്റെനേരെ ഈശോയ്ക്കുള്ള അനുഗ്രഹത്തിൽ എനിക്കു വലിയ മനോവിശ്വാസമുണ്ടു്. ഞാൻ തനിച്ചല്ല യുദ്ധം ചെയ്യുന്നതു് പ്രത്യുത എന്നിൽ വസിക്കുന്ന ഈശോയോടും എന്റെ അമ്മയായ പ. ക. മറിയത്തോടും എന്റെ കാവൽമാലാഖയോടും വിശുദ്ധന്മാരോടുംകൂടിയാണു് ഞാൻ ആത്മീയസമരം ചെയ്യുന്നതു് എന്ന ബോധ്യം അനുദിനം എന്നിൽ വർദ്ധിച്ചുവരും. ഞാൻ ബോധനിയന്ത്രണം പാലിക്കുകയും അവരുടെ സഹായം അവശ്യണിക്കാതിരിക്കയും

ചെയ്യുമെങ്കിൽ, ശക്തിയേറിയ ഈ സഖാക്കൾ എപ്പോഴും എന്റെ സഹായത്തിനുണ്ടായിരിക്കും. അവസാനം ദൈവം ആഗ്രഹിക്കുന്നതെന്തോ അതു് ദൈവം ആഗ്രഹിക്കുന്നവിധത്തിലും ദൈവം ആഗ്രഹിക്കുന്നതുകൊണ്ടു മാത്രവും ചെയ്യുന്നതിനു് ഇവർ എന്നെ സഹായിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി അവരുടെ സഹായം തുടച്ചയായി ഹൃദയപൂർവ്വം ഞാനപേക്ഷിക്കും.

എന്റെ ഹൃദയം അങ്ങയുടേതിനോടു് ഐക്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനു ഞാൻ ശ്രമിക്കുമെങ്കിൽ എന്റെ ഈശോ എന്റെ ജീവിതത്തിൽ എത്ര വലിയ പരിവർത്തനമായിരിക്കും നടക്കുക. ഞാൻ ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തികളിൽ എന്റെ ശ്രദ്ധയെ കേന്ദ്രീകരിക്കുന്നതിനു് എനിക്കു സാധിക്കും. ഇതിലുപരിയായി, ജോലിത്തിരക്കുകളിൽ മുഴുകിയിരുന്ന വിശുദ്ധന്മാർ സദാ നിന്നെ സ്മരിച്ചു് നിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ വ്യാപരിച്ചിരുന്നതുപോലെ ഏതു ജോലിത്തിരക്കിലും നിന്നോടു് ഐക്യപ്പെട്ടിരിക്കുവാൻ ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നു.

ബോധനിയന്ത്രണം എന്താണെന്നു് ഞാൻ ശരിയായി മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ എന്റെ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കുള്ള പ്രവർത്തന സ്വാതന്ത്ര്യം ഒരിക്കലും എനിക്കു നഷ്ടപ്പെടുകയില്ല. എന്നു മാത്രമല്ല സ്നേഹത്തിന്റെ അന്തരീക്ഷത്തിൽ എന്റെ കടമകളെല്ലാം യഥാവിധി നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനും എനിക്കു സാധിക്കും. അങ്ങനെ ഈശോ! അങ്ങു് എന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും എന്റെ ജീവിതം ശാന്തവും പ്രകാശമാനവും ശക്തിയുക്തവും ഫലപ്രദവുമാക്കിത്തീർക്കുകയും ചെയ്യും.

നിഗളത്തിന്റേയും സ്വാർത്ഥതയുടേയും അലസതയുടേയും അടിമയാകുന്നതിനു പകരം, ഭാരങ്ങളുടേയും, പ്രബലവികാരങ്ങളുടേയും നടുത്തിൻകീഴ് കിടന്നു ഞെരുങ്ങുന്നതിനുപകരം ഞാൻ കൂടുതൽ കൂടുതൽ സ്വതന്ത്രനായിത്തീരും. ഈ സ്വാതന്ത്ര്യം ഒന്നിനു ഒന്നിനു് എന്നിൽ വർദ്ധിച്ചുവരും. തന്മൂലം എന്റെ ദൈവമേ! എന്റെ അനുസരണത്തെ ഇടയ്ക്കിടെ അങ്ങേക്കു സമർപ്പിക്കുന്നതിനു് എനിക്കു സാധ്യമാകും. ഇങ്ങനെ, അന്തരംഗജീവിതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമായ യഥാർത്ഥ എളിമ എന്നിൽ ശക്തിപ്പെട്ടു് പുഷ്ടിപ്രാപിക്കും. രക്ഷകന്റെ ആന്തരികജീവിതത്തിന്റെ രത്നച്ചുരുക്കമായ അനുസരണത്തിന്റെ കാതലായ ചൈതന്യം എന്റെ ആത്മാവിൽ അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിക്കും.

ഈശോ! അങ്ങേ പിതാവിന്റെ ഇഷ്ടം നിറവേറ്റുന്നതിനു് സദാ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്ന അങ്ങേ സ്നേഹാഗ്നിജ്വാലയിൽ ഓഹരിപ്രാ

പിച്ചുകൊണ്ട് അത്ഭുതകരമായ അങ്ങേ അനുസരണയ്ക്കും എളിമ യ്ക്കും പ്രതിസമ്മാനമായി സ്വർഗ്ഗത്തിൽ അങ്ങേ മനുഷ്യത്വത്തിനു സിംഹാസനത്തിൽ ഞാനും പങ്കുകാരനാകുന്നതിനു് ഇടയാക്ക ണമെ.

അഞ്ചാം അദ്ധ്യായം

അമലോത്ഭവ മറിയത്തോടു് പ്രേഷിതനു തീക്ഷ്ണമായ ഭക്തി ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത.

സിസ്റ്റേർഷ്യൻ സഭയുടെ അംഗവും, മറിയത്തിന്റെ പ്രത്യേ ക ഭക്തനായിരുന്ന വി. ബർണ്ണാർദ്ദിന്റെ ആത്മീയ പുത്രനുമായ ഞാൻ ഒരു സംശയം വിസ്മരിക്കുമെങ്കിൽ അതു് ഒരപരാധംതന്നെ യായിരിക്കും. അരനൂറ്റാണ്ടുകാലത്തേക്കു് എന്തു വലിയ പ്രേഷി തവേലയാണു് വി. ബർണ്ണാർദ്ദ് യൂറോപ്പിൽ ചെയ്തിരുന്നതു്? അതി ന്റെ ഫലം എത്രയോ വിസ്മയാവഹമായിരുന്നു? ഇതിനുള്ള കാര ണമെന്താണു്? മറിയംവഴി ഇശോയോടു് താൻ പ്രാപിച്ചിരുന്ന ഐക്യമാണു് തന്റെ പ്രേഷിതവേലയെ വിജയശ്രീലാളിതമാക്കി യതെന്നു് ക്ലെയർവോയിലെ വിശുദ്ധ ആബട്ടു് പറയുന്നു.

പ്രേഷിതവൃത്തിയും മറിയഭക്തിയും

വി. ബനദിക്തോസിന്റെ ഈ പ്രഖ്യാതസന്താനത്തിന്റെ പ്രേഷിതവേലയുടെ ഫലം ഏവർക്കും സുജ്ഞാതമാണല്ലോ. സാധാ രണ ജനങ്ങളുടെയിടയിലും പ്രതിനിധി സമ്മേളനങ്ങളിലും പാ പ്പാമാരിൽത്തന്നേയും എന്തു വലിയ സ്വാധീനശക്തിയാണു് ഇദ്ദേ ഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നതു്? സഭാപിതാവായ ഈ വിശുദ്ധന്റെ പരി ശുദ്ധിയും, ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യവും, വേദപുസ്തകത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ജ്ഞാനവും, ഭക്തിപ്രചുരിമയും, ഏവരും പ്രശംസിക്കുന്നു.

എന്നാൽ ഈ വിശുദ്ധ വേദപാരംഗതന്റെ മറിയഭക്തിയാ ണു് ഏവരുടേയും മുക്തകണ്ഠമായ പ്രശംസയ്ക്കു വിഷയമായിരിക്കു ന്നതു്. "മറിയത്തിന്റെ വീണവായനക്കാരൻ" എന്നാണു് ന

റാണ്ടുകളായി ഇട്ടേഹം അറിയപ്പെടുന്നതു്. മറിയത്തിന്റെ കവിയായ ഇട്ടേഹം മേരീകീർത്തനങ്ങൾ ആലപിക്കുന്നതിൽ ആക്കം പിന്നിലല്ലായിരുന്നു. സീയന്നായിലെ വി. ബർണ്ണാർട്ടിൻ, ഫ്രാൻസീസ് സെയിൽസ്, ബോസ്വെ, വി. അല്ഫോൻസ്, വി. ഗ്രിഞ്ഞോൺ ഡി മോണ്ട്ഫോർട്ട് തുടങ്ങിയവർ പ. ക. മറിയത്തെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിക്കുമ്പോഴും, "മറിയംവഴിക്കാണു് എല്ലാ നന്മകളും നമുക്കു കിട്ടുന്നതു്" എന്ന തത്വം സ്ഥാപിക്കുന്നതിനുള്ള ന്യായങ്ങൾ പ്രതിപാദിക്കുമ്പോഴും വി. ബർണ്ണാർട്ടിന്റെ ആശയങ്ങൾ ധാരാളമായിട്ടു സ്വീകരിക്കുകയും. അട്ടേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽ നിന്നു് സംഗതമായിട്ടുള്ള വളരെ ഭാഗങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

മറിയംവഴി മാത്രം പ്രസാദവരം നൽകപ്പെടുന്നു

എന്റെ സഹോദരന്മാരെ! നാം മറിയത്തെ ബഹുമാനിക്കണമെന്നു് എത്ര ഭക്തവികാരങ്ങളോടുകൂടിയാണു് ദൈവം ആഗ്രഹിക്കുന്നതു്? എല്ലാ നന്മകളുടെയും സമ്പൂർണ്ണത ദൈവം അവർക്കു നല്കിയിരിക്കുന്നു. നമ്മിൽ എന്തെങ്കിലും പ്രതീക്ഷയോ, വരപ്രസാദമോ, രക്ഷക്കുള്ള അച്ചാരമോ, ഉണ്ടെങ്കിൽ അവയെല്ലാം "ആനന്ദംതുളുമ്പുന്ന" അവളിൽനിന്നും നമ്മിലേക്കു ഒഴുകുന്നവമാത്രമേയുള്ളു എന്നു് നമുക്കു് ഏറ്റവുമുറപ്പിക്കാം. ഭൂമിയെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന ഈ സൂര്യനെ എടുത്തുമാറ്റുക, അപ്പോൾ പ്രകാശം തിരോധാനം ചെയ്യും. സമുദ്രതാരമായ മറിയത്തെ എടുത്തുമാറ്റുക, അഗാധമായ അന്ധകാരം, മരണത്തിന്റെയും ക്ലേശത്തിന്റേയും നിഴൽ മാത്രം ശേഷിക്കും. അതുകൊണ്ടു നമ്മുടെ ഹൃദയങ്ങളുടെ അഗാധത്തിൽനിന്നു്, ഏറ്റവും ആന്തരികമായ വികാരങ്ങളിൽനിന്നു്, നമ്മുടെ സർവ്വശക്തിയോടുംകൂടി മറിയത്തെ നാം ബഹുമാനിക്കണം. സമസ്തവും അവളിൽക്കൂടി നമുക്കു ലഭിക്കണമെന്നു് തീരുമാനിച്ച ദൈവത്തിന്റെ തിരുമനസ്സു് ഇതാകുന്നു.

ഈ തത്വത്തിൽ മുറുകെപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു് പ്രേഷിതൻ സ്വവിത്തീകരണവും, ആത്മീയജീവിതത്തിൽ പുരോഗതിയും, പ്രേഷിതവേലയിൽ വിജയവും പ്രാപിക്കുന്നതിനു് എന്തെല്ലാം ചെയ്തിരുന്നാലും ഇവയെല്ലാം മാതാവിന്റെ നേരെയുള്ള പ്രത്യേകഭക്തിയിൽ അധിഷ്ഠിതമായില്ലെങ്കിൽ, മണലിൽ കെട്ടിടം പണിയുന്നതുപോലെയായിരിക്കും അവന്റെ സ്ഥിതി എന്നു് പ്രഖ്യാപിക്കുന്നതിനു് എനിക്കു യാതൊരു സംശയവുമില്ല.

a) വ്യക്തിപരമായ ആന്തരികജീവിതത്തിനുവേണ്ടി:-

പ്രേഷിതനു് മറിയത്തോടു മതിയായ ഭക്തിയില്ലെങ്കിൽ അവളിലുള്ള അവന്റെ മനോവിശ്വാസത്തിനു് ഒരുന്മേഷവും ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല. അവന്റെ ഭക്തി വെറും ബാഹ്യപ്രകടനമെ ആയിരിക്കയുള്ളൂ. തന്റെ പുത്രനെപ്പോലെ അവളും ഹൃദയത്തെ പരിശോധിക്കുന്നു. അവൾ നമ്മെ സ്നേഹിക്കുന്ന അളവനുസരിച്ചു് നാം അവളെ സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നാണു് അവൾ നോക്കുന്നതു്. തന്റെ യഥാർത്ഥ മക്കളെ തിരിച്ചറിയുന്നതിനു് മാതാവുപയോഗിക്കുന്ന മട്ടം ഇതാണു്.

ദൈവത്തിന്റേയും മനുഷ്യരുടേയും അമ്മ എന്ന നിലയിൽ മറിയത്തിനുള്ള ഉദ്യോഗവും പ്രഭാവവും ശരിക്കു മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ള ഒരു ഹൃദയം നമുക്കുവേണം. അതുപോലെതന്നെ മാതാവിനോടുള്ള നമ്മുടെ ഭക്തിക്കനുസരണമായിട്ടായിരിക്കും ഉണ്ണിയേശുവോടുള്ള നമ്മുടെ യുഭവും സുകൃതം അഭ്യസിക്കുന്നിനുള്ള പരിശ്രമവും വിജയിക്കുന്നതും, ഈശോമിശിഹാ മനുഷ്യാത്മാക്കളുടെ വിശുദ്ധീകരണവും രക്ഷയും സാധിക്കുന്നതും അവരിൽ രാജവാഴ്ച നടത്തുന്നതും; മറിയത്തോടുകൂടി നാം പ്രവർത്തിക്കുമ്പോഴെല്ലാം അവ സുശമവും സുനിശ്ചിതവും, എളുപ്പമുള്ളതും ആകും. മാത്രമല്ല, ആന്തരികജീവിതത്തിൽ ശീഘ്രം അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്യും. ഇതു് നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിൽ ശാശ്വതമായി പതിയട്ടെ. ഏതു വിഷമഘട്ടത്തിലും മറിയത്തോടുള്ള പുത്രനിർവ്വിശേഷമായ മനോവിശ്വാസം കവിഞ്ഞൊഴുകുന്ന ഒരു ഹൃദയം നമുക്കുണ്ടാകണം. അവളുടെ സ്നേഹവാത്സല്യം, ദയ, അനുകമ്പ, അനുഗ്രഹം, ധാരാളത്വം, ഇവ നമുക്കനുഭവപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണല്ലോ. ആരെ നമ്മുടെ എല്ലാ സന്തോഷങ്ങളിൽനിന്നും നാം മാറ്റിനിർത്തുന്നില്ലയോ, ആരിൽ ക്ലേശങ്ങളുടെ അവസരത്തിൽ മനോവിശ്വാസത്തോടെ നാം ആശ്രയിക്കുന്നുവോ, ആരിൽ നമ്മുടെ സ്നേഹമെല്ലാം നാം നിക്ഷേപിച്ചിരിക്കുന്നുവോ ആ മറിയത്തിന്റെ നേരെയുള്ള സ്നേഹത്താൽ ഉജ്ജ്വലിക്കുന്ന ഒരു ഹൃദയം നമുക്കുണ്ടായിരിക്കട്ടെ.

ബാഹ്യമായ സൽപ്രവൃത്തികളിൽ ഏർപ്പെട്ടുന്നവർക്കു് മാതൃകയായിരിക്കുന്ന വി. ബർണ്ണാർദ്ദിന്റെ ഹൃദയം ഈ വികാരങ്ങളെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്നു. ഒരിക്കൽ തന്റെ സന്ന്യാസികളോടു് സുവിശേഷത്തിലെ ചില ഭാഗങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുമ്പോൾ വികാരവിവശനായി വി. ബർണ്ണാർദ്ദ് ഇപ്രകാരം പ്രസ്താവിച്ചു. "കൊട്ട

ങ്കാറുകളുടെയും പിശാചുകളുടെയും മദ്ധ്യേ ഉലയ്ക്കപ്പെടുന്ന നിങ്ങൾ കരഭൂമിയിൽക്കൂടിയല്ല നടക്കുന്നതു്, പ്രത്യുത ഇഹത്തിലെ ഏറ്റവും ഇറക്കത്തിന്റെ തിരമാലകളുടെ മദ്ധ്യേയാണെന്നു നിങ്ങൾ സ്മരിക്കണം. നിങ്ങളുടെ ദൃഷ്ടികളെ ഈ നക്ഷത്രത്തിൽ ഉറപ്പിക്കുക. അപ്പോൾ പെരുമഴയിൽ നിങ്ങൾ നശിക്കയില്ല. പരീക്ഷകളാകുന്ന പിശാചുകൾ നിങ്ങൾക്കെതിരായി അഴിച്ചുവിടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെങ്കിൽ, പരീക്ഷകളാകുന്ന പാറയിൽ നിങ്ങൾ ചെന്നലയ്ക്കുന്നുവെങ്കിൽ ഈ നക്ഷത്രത്തെ നിങ്ങൾ നോക്കുക, മറിയത്തിൽ ആശ്രയിക്കുക. നിഗളത്തിന്റേയും അഹംഭാവത്തിന്റേയും ഉതപ്പിന്റേയും അസൂയയുടേയും, തിരമാലകളാൽ നിങ്ങൾ ഉലയ്ക്കപ്പെടുന്നുവെങ്കിൽ ഈ നക്ഷത്രത്തെ നിങ്ങൾ നോക്കുക, മറിയത്തിൽ ആശ്രയിക്കുക. കോപമോ, ദുരാഗ്രഹമോ, അത്യാഗ്രഹിയോ നിങ്ങളുടെ ആത്മാവാകുന്ന ബലഹീനനൗകയെ ആക്രമിക്കുന്നെങ്കിൽ മറിയത്തിൽ ആശ്രയിക്കുക. പാപഭാരത്താൽ നിങ്ങൾ തൊഴുക്കപ്പെടുകയും, മനഃസാക്ഷിക്കു ഏറ്റിട്ടുള്ള ഭയങ്കരമായ മുറിവുകൾനിമിത്തം നിങ്ങൾ ഭയചകിതരാകയും, വിധിയുടെ ഭീതിയാൽ വിഭ്രാന്തിപൂണ്ടവരാകയും നിരാശയുടേയും നിരുന്മേഷത്തിന്റേയും ചുഴലിയിലകപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നെങ്കിൽ മറിയത്തിൽ ആശ്രയിക്കുക. അപകടത്തിലും മനഃപീഡയിലും സംശയത്തിലും മറിയത്തെ സ്മരിച്ചു് അവളിൽ ആശ്രയിക്കുക. മറിയം നിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ നിന്നും നിന്റെ അധരത്തിൽനിന്നും അകലാതിരിക്കട്ടെ. അവളുടെ പ്രാർത്ഥനയുടെ സഹായം നിനക്കു കിട്ടണമെങ്കിൽ അവളുടെ ജീവിതത്തിന്റെ മാതൃക നീ വിസ്മരിക്കരുതു്. അവളെ അനുകരിക്കുമെങ്കിൽ നീ വ്യതിചലിച്ചുപോകയില്ല. അവളോടു പ്രാർത്ഥിക്കുമെങ്കിൽ നീ നിരാശപ്പെടുകയില്ല. അവളെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുമെങ്കിൽ നീ തെറ്റിപ്പോകയില്ല. അവൾ നിന്നെ താങ്ങുമെങ്കിൽ നീ വീഴുകയില്ല, അവൾ നിന്നെ സംരക്ഷിക്കുമെങ്കിൽ നീ ഭയപ്പെടുകയില്ല, അവൾ നിന്നെ നയിക്കുമെങ്കിൽ നീ ക്ഷീണിച്ചു തളരുകയില്ല. അവൾ നിന്നെ അനുഗ്രഹിക്കുമെങ്കിൽ നീ സുരക്ഷിതമായി തുറമുഖത്തു ചെന്നു ചേരും.

മറിയത്തെപ്പറ്റി സവിസ്തരം പ്രസ്താവിക്കണമെന്നു ഞാൻ കരുതുന്നില്ല. വി. ബർണ്ണാർഡിന്റെ ഉപദേശാനുസരണം യഥാർത്ഥ മരിയഭക്തരായിത്തീരുന്നതിനുവേണ്ടി ഫാദർ ലോമോ (Lhoumeau) എഴുതിയിട്ടുള്ള വിശിഷ്ട കൃതികളിലേക്കു വായനക്കാരുടെ ശ്രദ്ധയെ ക്ഷണിക്കുമാത്രം ചെയ്യുന്നു.

വി. അല്ലോൻസ് ലിഗോരി, ഫാദർ ഫേബർ, ലാസാലെയിലെ (Lasalette) ഫാദർ ജിറോ (Giraud) ഇവർ എഴുതിയിട്ടുള്ള കൃതികളും, ഫാദർ ദെസർമോ എഴുതിയിട്ടുള്ള വ്യാഖ്യാനങ്ങളും ഇവയിലും വിശിഷ്യ ഫാദർ ലോമോയുടെ കൃതിയിലും വി. ബർണ്ണാർദിന്റെ കൃതികളിൽനിന്നുള്ള ഉദ്ധരണികളും ധാരാളം കാണുന്നുണ്ട്. ദൈവശാസ്ത്രതത്വങ്ങളിൽ അധിഷ്ഠിതമായ ഈ കൃതികളും ഭക്തിരസം തുളുമ്പുന്നതും പ്രായോഗികനിർദ്ദേശങ്ങളും അടങ്ങിയിട്ടുള്ളവയുമാണ്. വി. ബർണ്ണാർദിന്റെ ഉദ്ദേശം സാധിക്കുന്നതിനു് ഈ കൃതികളെപ്പോലെ സഹായകരമായി മറെറാന്നും തന്നെയില്ല. അതെന്താണു്? തന്റെ മാതൃകക്കനുസരണമായി യഥാർത്ഥസന്യാസികളായ് ത്തീരുക. മറിയത്തെ സദാ ആശ്രയിച്ചു് അവളോട് ഐക്യപ്പെട്ട ജീവിക്കുകയെന്നതു് സിസ്റ്റേർഷ്യൻ സന്യാസികളുടെ ഒരു പ്രത്യേകതയാണു്.

സിസ്റ്റേർഷ്യൻ സന്യാസിനികളിൽ പ്രമുഖയും മഹതിയുമായ വി. ജെൽത്രൂദ് പ. കന്യകയിൽനിന്നു ഒരിക്കൽ ശ്രവിച്ച വാക്കുകളെ ദോം ഗെറാൻഴെർ (Dom Guerangu) ഇങ്ങനെ രേഖപ്പെടുത്തുന്നു. "എന്റെ ഏകപുത്രൻ എന്നു നീ പറയരുതു്". എന്റെ കടിഞ്ഞൂൽപുത്രൻ, എന്റെ ഏറെറവും മധുരിക്കപ്പെട്ട ഈശോ എന്നേ പറയാവൂ. ഞാൻ അവനെ ആത്മാ എന്റെ ഗർഭത്തിൽ ധരിച്ചു. അവനു ശേഷം, അല്ല അവൻവഴി നിങ്ങളെല്ലാവരും എന്റെ മക്കളായിരിക്കുന്നതിനു് എന്റെ മാതൃസ്നേഹത്തിന്റെ ഗർഭത്തിൽ ഞാൻ നിങ്ങളെ ഗർഭം ധരിച്ചു." ടാപ്പിസ്റ്റ സന്യാസസഭയുടെ പ. മദ്ധ്യസ്ഥയായ ഈ വിശുദ്ധയുടെ കൃതികളിൽ മറിയത്തോടു് ഐക്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടു ജീവിതം നയിച്ചിരുന്ന വി. ബർണ്ണാർദിന്റെ ചൈതന്യം തെളിവായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു.

b) പ്രേഷിതവേലയുടെ വിജയത്തിനു്

പാപികളെ മാനസാന്തരപ്പെടുത്തുന്നതിനോ ആത്മാക്കളെ സുകൃതപാഥയിൽക്കൂടി നയിക്കുന്നതിനോ ഒരു പ്രേഷിതൻ ആദ്യമായി ചെയ്യേണ്ടതു് വി. പൗലോസിനെ അനുകരിച്ചു് നമ്മുടെ കർത്താവിനെ ഇവരിൽ ജനിപ്പിക്കുകയാണു്. ബോസ്വെ പറയുന്നു. "പ. കന്യകമറിയംവഴി ദൈവം ഈശോമിശിഹായെ നമുക്കു നൽകുന്നതിനു തീരുമാനിച്ചു. ഈ തീരുമാനത്തെ ഇനി അവിടുന്നു് ഭേദ

പ്പെടുത്തുകയില്ല." ശിരസ്സിനെ പ്രസവിച്ച മറിയം തന്നെ അവയവങ്ങളേയും പ്രസവിക്കണം.

പ്രേഷിതവേലയിൽനിന്നു മറിയത്തെ അകറ്റിനിർത്തുക എന്നു പറയുന്നതു് ദൈവത്തിന്റെ പ്ലാൻ സമൂലം തകിടംമറിക്കുന്നതിനു സമമാണു്. വി. അഗസ്തീനോസ് പറയുന്നു. "ഇഹത്തിലായിരിക്കുമ്പോൾ പ. ക. മറിയത്തിന്റെ മടിയിൽ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവരെല്ലാവരും മറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അവിടെ, മരണം വഴിയായി അവർ മഹത്വത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കുന്നതുവരെ അവരെ ഈ സ്നേഹമാതാവു മറച്ചുവെക്കുകയും സംരക്ഷിക്കുകയും ലാളിക്കുകയും വളർത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.

സീയന്നായിലെ വി. ബർണ്ണർദിൻ പറയുന്നു: "മനുഷ്യാവതാരത്തിനുശേഷം മറിയംവഴിയല്ലാതെ ആർക്കും ദൈവപ്രസാദം പ്രാപിക്കാൻ പാടില്ലാത്തവിധം, കൃപാഭക്തരുടെ ഇഹത്തിലെ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ അവർ ഏതാണ്ടൊരു അധികാരംതന്നെ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നു."

മറിയത്തിന്റെ യഥാർത്ഥഭക്തൻ, മറിയത്തിന്റെ ഹൃദയത്തിന്മേൽ വലുതായ സ്വാധീനശക്തി പ്രാപിക്കുന്നു. തന്റെ തിരുക്കുമാരന്റെ പ. രക്തത്തിന്മേൽ സർവ്വാധിപത്യം പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്ന പ. ക. മറിയത്തിന്റെ നേരെ യഥാർത്ഥഭക്തിയുള്ള പ്രേഷിതനു തന്റെ പ്രേഷിതവേലയുടെ ഫലപ്രാപ്തിയെപ്പറ്റി എന്തു സംശയിക്കാനാണു്?

പാപികളെ മാനസാന്തരപ്പെടുത്തുന്നതിനു്

പാപികളെ മാനസാന്തരപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള പ്രസിദ്ധരായ പ്രേഷിതരെല്ലാം മാതാവിന്റെനേരെ അസാമാന്യ ഭക്തിയുള്ളവരായിരുന്നു. ആത്മാക്കളെ പാപത്തിൽനിന്നു വിമോചിപ്പിക്കുവാൻ അവർ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നപ്പോൾ അവർ ചെയ്തിരുന്നതു് എന്താണു്? 'ഞാൻ അമലോത്ഭവമാകുന്നു' എന്നു് സ്വയം സംബോധനചെയ്ത മറിയത്തോടുകൂടി പാപത്തിന്മേൽ എതൃയും വലിയ വെറുപ്പും ദൈവത്തയുടെമേൽ എതൃയും വലിയ സ്നേഹവും അവരിലുണ്ടാക്കുന്നതിനാണു് ഇവർ പരിശ്രമിച്ചിരുന്നതു്.

മറിയത്തിന്റെ സ്വരംവഴിയായിട്ടാണു് വി. യോഹന്നാൻ മാംദാന മിശിഹായുടെ സാന്നിദ്ധ്യത്തെ ഗ്രഹിച്ചതും തന്റെ അമ്മയുടെ ഉദരത്തിൽ കിടന്നു ചാടിയതും. മിശിഹായുടെ ദിവ്യഹൃദയ

ത്തിനു അടയ്ക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ഹൃദയങ്ങളെ തുറക്കുന്നതിനു എത്ര വിശി
ഷ്ടങ്ങളായ അനുഗ്രഹങ്ങളാണു് പ. കന്യകമറിയം തന്റെ ഭാസ
നമാക്കു നല്കുന്നതു്? ഭീർഘകാലത്തേയ്ക്കു് വരപ്രസാദത്തെ അവഗ
ണിച്ചു ജീവിച്ചിരുന്നവർ നിരാശയിൽ നിപതിക്കാതെ തടയുന്നതി
നു ദൈവത്തിന്റെ അമ്മയുടെ മദ്ധ്യസ്ഥം നിഷ്പ്രയാസം സാധിക്കും.

മറിയത്തെ അറിയാത്ത നിഭാഗ്യപാപികളോടു് പെരുമാറേ
ണ്ടിവരുമ്പോൾ, യഥാർത്ഥത്തിൽ പാപികളുടെ സങ്കേതവും അമ്മ
യുമായ മറിയത്തെ പ്രേഷിതൻ അവർക്കു കാണിച്ചുകൊടുക്കുമ്പോൾ
എന്തെല്ലാം പുതിയ ആശയങ്ങളാണു് അവർക്കു ലഭിക്കുന്നതു്.

വ്യാമോഹങ്ങളാൽ അന്ധരായി, നരകഭയം കൂടാതെ നിഷ്ഠൂര
കം പാപം ചെയ്തിരുന്ന ചില പാപികൾ അവരുടെ മനസ്സാക്ഷി
യെ മാറ്റത്തപ്പെടുത്തുന്നതിനുവേണ്ടി പ. മറിയത്തിന്റെ സ്തുതിക്കാ
യി ബാഹ്യമായ ചില സുകൃതങ്ങൾ അനുഷ്ഠിച്ചിരുന്നു. ഇക്കൂട്ടരെ
വി. കുരിശ് ആർസ് കണ്ടുമുട്ടിയപ്പോൾ അനുഗ്രഹത്തിന്റെ അമ്മ
യെ അപമാനിക്കുന്നവരുടെ തന്റേടത്തിന്റെ ദുഷ്ടതയെ അവരെ
ഗ്രഹിപ്പിക്കുന്നതിനു് ഏറ്റം ശക്തിമത്തായ ഭാഷയിൽ അവരെ ഉ
പദേശിച്ചിരുന്നു. അതേസമയം നരകസമ്പ്രത്തിന്റെ പിടിയിൽ
നിന്നു രക്ഷപെടുന്നതിനുവേണ്ടി ഈ ഭക്താഭ്യാസങ്ങൾ തന്നെ പ്ര
യോഗിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം അവരെ ഉൽബോധിപ്പിച്ചിരുന്നു.

എന്നാൽ മറിയത്തോടു ഭക്തിയില്ലാത്ത പ്രേഷിതന്റെ ശാസന
ദൈവസ്നേഹരഹിതവും, അതേസമയം കഠിനവുമാകുന്നതുകൊണ്ടു്,
കൂപ്പലപകടത്തിൽപ്പെട്ട നിർഭാഗ്യന്മാരുടെ പിടിച്ചിരിക്കുന്നതും
ഒരു പക്ഷെ അവരുടെ രക്ഷക്കു നിദാനമായേക്കാവുന്നതുമായ പ്ര
സ്തുത സുകൃതാഭ്യാസങ്ങളാകുന്ന പലകക്കഷണം ഉപേക്ഷിക്കുവാൻ
ഇടവരുത്തിയേക്കാം.

ഒരു പാപിയെ മാനസാന്തരപ്പെടുത്തുന്നതിനു മറ്റു മാർഗ്ഗ
ങ്ങളും എല്ലാം വിഫലമാകുമ്പോൾ, ഒരമ്മയുടേതുപോലെ ബോദ്ധ്യം
വരുത്തുന്ന വാചാലത, ഒരു പ്രേഷിതനു അയാളുടെ ഹൃദയത്തിൽ
വസിക്കുന്ന പ. ക. മറിയം പ്രദാനം ചെയ്യും. പ്രേഷിതവേലയുടെ
ഏറ്റം വൈഷമ്യമേറിയ വിജയങ്ങൾ പ. ക. മറിയത്തിന്റെ പ്രാ
ർത്ഥനാഫലമായി സിദ്ധിക്കുമെന്നും ഈ അമ്മയോടു ഭക്തിയുള്ള
പ്രേഷിതർക്കു ഈ വിജയങ്ങൾ നൽകുകയുള്ളുവെന്നും വിസ്മയനീ
യതയോടുകൂടി ദൈവം നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളതായി തോന്നുന്നു. "അങ്ങു
മൂലം ഞങ്ങളുടെ ശത്രുക്കളെ ദൈവം തുച്ഛമാക്കിയിരിക്കുന്നു."

ആത്മാക്കളെ നയിക്കുന്നതിനു്

ബലഹീനരെ ശക്തിപ്പെടുത്തുക, തീരാദുഃഖത്തിൽ ആണ്ടുകിടക്കുന്നവരെ സമാശ്വസിപ്പിക്കുക തുടങ്ങി ഏറ്റം വൈഷമ്യമേറിയ ഘട്ടങ്ങളിൽപ്പോലും മാർഗ്ഗദർശനം കണ്ടെത്തുന്നതിനും, പോംവഴികൾ നിർദ്ദേശിക്കുന്നതിനും മറിയത്തിന്റെ യഥാർത്ഥമാതൃത്വം ഒരിക്കലും സാധിക്കാതെ വരികയില്ല.

"നല്ല ആലോചനയുടെ മാതാവേ," എന്നുകൂടി മാതാവിന്റെ ലുത്തിനിയായിൽ കൂട്ടിച്ചേർക്കേണ്ടതാണെന്നു പ്രഖ്യാപിക്കുന്ന ഡിക്രിയിലെ ന്യായങ്ങൾ "സ്വർഗ്ഗീയനന്മകളുടെ ഭണ്ഡാരം," "സാർവ്വത്രികമായ ആശ്വാസദായിക" എന്നീമാതാവിന്റെ രണ്ടുസ്ഥാനത്തിലാണു് അധിഷ്ഠിതമായിരിക്കുന്നതു്. ഈ രണ്ടു സ്ഥാനവും പ. കന്യകമറിയം അർഹിക്കുന്നവതന്നെ. കാനായിലെന്നതുപോലെ, സന്തുഷ്ടിയുടേയും ശക്തിയുടേയും വീഞ്ഞു് മറവുള്ളവർക്കുകൂടി നൽകുന്നതക്കവണ്ണം ലഭിക്കുന്നതിനുള്ള രഹസ്യം തന്റെ വിശ്വസ്തദാസർക്കുമാത്രമേ "നല്ല ആലോചനയുടെ മാതാവു്" നല്കുകയുള്ളൂ.

ദൈവസ്നേഹം ആത്മാക്കളിൽ ഉജ്ജ്വലിപ്പിക്കുന്നതിനു്

ആത്മാക്കളോടു ദൈവസ്നേഹത്തെപ്പറ്റി പ്രസംഗിക്കേണ്ടിവരുമ്പോൾ വി. ബെർണ്ണാർദ് അവളെ അഭിസംബോധന ചെയ്യുന്നതുപോലെ, ഹൃദയങ്ങളെ അപഹരിക്കുന്ന ഈ കന്യക, സ്നേഹംതന്നെയായ ദൈവത്തിന്റെ ഈ മണവാട്ടി, തന്റെ സ്നേഹിതരുടെ അധരങ്ങളിൽ തീതുല്യമായ വാക്കുകൾ നൽകുന്നു. അവ ഈശോയുടെ നേരെയുള്ള സ്നേഹം അവരിൽ ഉജ്ജ്വലിപ്പിക്കുന്നു. തൽഫലമായി എല്ലാവിധ സുകൃതങ്ങളും അവരിൽ മൊട്ടിട്ടു് വികസിക്കുകയും ചെയ്യും.

പട്ടക്കാരുടെ കന്യക

ഒൻപതാം പീയൂസ് പാപ്പാ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു പട്ടക്കാരുടെ കന്യക എന്നു വിളിക്കുന്ന മറിയത്തെ പട്ടക്കാരായ നാം അത്രമേൽ പൂജിച്ചും സ്നേഹിക്കണം. അവളുടെ മഹത്വം എല്ലാ വൈദികരുടേയും വൈദികമേലദ്ധ്യക്ഷന്മാരുടേയും മഹത്വത്തെ ഉല്ലംഘിക്കുന്നു. മറിയത്തിന്റെ നേരെ ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരു സ്നേഹം നമുക്കുണ്ടെങ്കിൽ മറിയത്തോടുകൂടി തുടങ്ങുകയും, മറിയത്തോടുകൂടി നാം തുടരുകയും ചെയ്യുന്ന യാതൊരു പ്രവൃത്തിയും പരാജയമടയുകയില്ല. ദൈവ

ത്തിന്റെയും അങ്ങേ കുമാരന്റെയും ഭരണം സംബന്ധിച്ചുള്ള സകലത്തിന്റെയും നേതൃത്വം മറിയം വഹിക്കുന്നു.

മറിയത്തെ അനുകരിക്കുക, മറിയത്തിനു നമ്മെ അർപ്പിക്കുക

അവളുടെ സ്തുതിക്കായി ബലിപീഠങ്ങളും പണ്ഡിതന്മാരുടെയോ, കുറെ പാട്ടുകളും പാടിയതുകൊണ്ടോ നാം മറിയത്തോടുകൂടി പ്രവർത്തിക്കുന്നുയെന്നു ധരിക്കരുതു്. സദാ അവളോടുകൂടി നാം ജീവിക്കുന്നു, അവളുടെ ആലോചന എപ്പോഴും നാം ആരായുന്നു, നമ്മുടെ സ്നേഹം അവളുടെ ഹൃദയത്തിൽക്കൂടി കടന്നുപോകുന്നു. അവർവഴി നാം പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു, എന്നെല്ലാം നമുക്കു ബോദ്ധ്യം വരത്തക്കവിധം നാം അവളോടു ഭക്തരായിരിക്കണം എന്നാണു് പ. ക. മറിയം ആവശ്യപ്പെടുന്നതു്. എന്നാൽ നമ്മുടെ ഭക്തിപ്രകടനങ്ങളിൽ സർവ്വപ്രധാനമായിട്ടു പ. ക. മറിയം പരിഗണിക്കുന്നതു് നാം അഭിനന്ദിക്കുന്ന അവളുടെ സുകൃതങ്ങളും നാം അനുകരിക്കുക, നമ്മെത്തന്നെ പരിപൂർണ്ണമായി അവർക്കു ഏല്പിച്ചുകൊടുക്കുക, അവർവഴി അവളുടെ ദൈവികസുതനെ നാം ധരിക്കുക എന്നിവയാണു്.

ഇങ്ങനെ മറിയത്തിൽ നാം സദാ ആശ്രയിക്കുന്നതോടൊപ്പം ദൈവത്തിന്റെ ജനത്തിന്റെ നേതാവിനെ നമുക്കു അനുകരിക്കാം. ശത്രുക്കൾക്കെതിരായി അണിനിരക്കുന്നതിനുമുമ്പു് അദ്ദേഹം ഡെബോറാ (Deborah) യോടു ഇപ്രകാരം പറയുകയുണ്ടായി. "നീ എന്റെ കൂടെത്തിൽ പോരുമെങ്കിൽ ഞാൻ പോകാം. നീയില്ലെങ്കിൽ ഞാനുമില്ല." മറിയത്തോടുകൂടി നമ്മുടെ കടമകളെയെല്ലാം നമുക്കു നിർവ്വഹിക്കാം. പ്രധാന കടമകളെ സംബന്ധിച്ചുമാത്രമല്ല അവയുടെ നിർവ്വഹണം സംബന്ധിച്ചുള്ള എല്ലാവശങ്ങളും, നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടാത്തവപോലും, മറിയത്തോടുകൂടി നാം നിർവ്വഹിക്കണം എന്നതിനു് മറിയം പ്രത്യേകം താല്പര്യപ്പെടുന്നു.

"തിരുഹൃദയത്തിന്റെ ഞങ്ങളുടെ നാഥേ!" എന്ന സുകൃതജപത്തിൽ അവളുടെ സ്ഥാനമഹിമകളെല്ലാം അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഈ ജപം ചൊല്ലി പ. മറിയത്തിന്റെ സഹായം നാം അഭ്യർത്ഥിക്കുമെങ്കിൽ, നമ്മുടെ ആന്തരികജീവിതം താനേമാറുകയോ അങ്ങനെ നമ്മുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ പരാജയമടയുകയോ ചെയ്യുകയില്ല. ദൈവസ്തുതിയെക്കാൾ നമ്മുടെ സ്തുതിയെ അന്വേഷിക്കുന്നതിനിടവരികനിമിത്തം നമ്മുടെ ആത്മരക്ഷ അപകടത്തിലാകുക എന്ന വിപ

ത്തു് നമുക്കുണ്ടാകയില്ല. നേരെ മറിച്ചു് നമ്മുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ആന്തരികജീവിതം നയിക്കുന്നതിനു് നമ്മെ സഹായിക്കുന്നവയായിത്തീരും. അങ്ങനെ ദൈവവുമായി ഗാഢമായ ഐക്യം നാം പ്രാപിക്കും. ആ ഐക്യം നിത്യമായി ദൈവകുമാരനെ നാം അനുഭവിക്കും എന്നുള്ളതിന്റെ നാന്ദിയായി പരിണമിക്കയും ചെയ്യും.

ഉപസംഹാരം

അമലോത്ഭവമറിയത്തിന്റെ പാദാരവിന്ദങ്ങളിൽ ഈ ഏളിയ കൃതി ഞാൻ സമർപ്പിക്കുന്നു. ഈ പുസ്തകത്തിൽ പ. ക. മറിയത്തിന്റെ ഒരു ചിത്രം കൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്. ബിസന്റയിൻ രീത്യനുസരിച്ചുള്ള ഒരു പടമാണതു്. ആറാം നൂറ്റാണ്ടിലാണു് അതു് വരച്ചതു്. യഥാർത്ഥ പ്രേഷിതന്റെ ആദർശമെന്തായിരിക്കണമെന്നു് അതു വിശദമാക്കുന്നു.

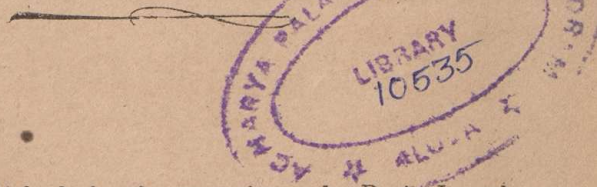
പ. കന്യക അവളുടെ മാറത്തു് പ്രകാശത്താൽ ചുറ്റപ്പെട്ട അവതീർണ്ണനായ ദൈവത്തെ വഹിക്കുന്നു. നിത്യപിതാവിനെപ്പോലെ അവൾ ലോകത്തിനു നൽകിയ ദൈവസുതനെ അവൾ സദാ വഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. റോൾദെ ഫ്ലൂരി (Rohault de Fleury) പ്രസ്താവിക്കുന്നതുപോലെ പ. കുർബാനയിലെ തിരശ്ശീല മാറ്റപ്പെട്ടതുപോലെ നമ്മുടെ രക്ഷകൻ അവളുടെ മാറത്തു പ്രകാശിക്കുന്നു. ഈശോ അവളിൽ വസിക്കുന്നു. ഈശോയാകുന്നു അവളുടെ ഹൃദയം, അവളുടെ ശ്വാസോച്ഛ്വാസം, അവളുടെ പ്രവൃത്തികളുടെ എല്ലാം കേന്ദ്രം, അവളുടെ ജീവൻ. അന്തരംഗജീവിതത്തിന്റെ ഒരു പ്രതിരൂപമാണു് ഇതു്.

എന്നാൽ, ദൈവശിശു പ്രേഷിതവേല പരിശീലിക്കുന്നു. സുവിശേഷത്തിലെ പ്രതിപാദ്യവിഷയമായ് അമ്മേഹത്തിന്റെ ആദർശം ഇടതുകൈയ്യിലും, പ്രവർത്തനം വലതുകൈയ്യിലും പിടിച്ചിരിക്കുന്നു. അമ്മേഹത്തിന്റെ നോട്ടം അമ്മേഹം പഠിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള വയെയെല്ലാം നമ്മെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു. അമ്മേഹത്തിന്റെ വാക്കുകളോടു് കന്യക യോജിക്കുന്നു. അവളും സംസാരിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നുവെന്നു് അവളുടെ മുഖഭാവം വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. തുറന്നിരിക്കുന്ന അവളുടെ കണ്ണുകൾ അവളുടെ മകനെ കൊടുക്കുന്നതിനു

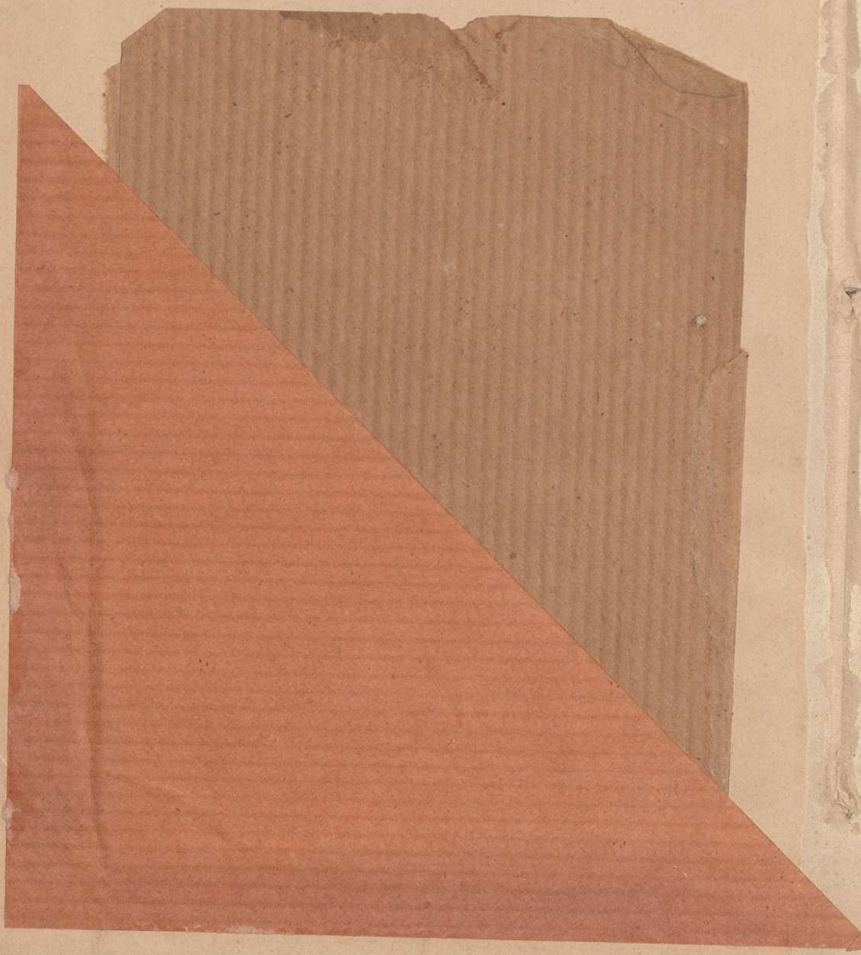
വേണ്ടി ആത്മാക്കളെ അന്വേഷിക്കുന്നതായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്നു. അതു് പ്രസംഗവും വിദ്യാപ്രവർത്തനങ്ങളും വഴിയായുള്ള കർമ്മോദ്ഗ്രുക്തജീവിതത്തെ കാണിക്കുന്നു. ഭൂഗർഭാലയത്തിൽ (Catacombs) പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന ഒരു വനിതയുടെയും, കർബാന എന്ന ബലിയർപ്പിക്കുന്ന പട്ടക്കാരന്റെയുംപോലെ അവളുടെ കരങ്ങൾ വിടർത്തിപ്പിടിച്ചിരിക്കുന്നു. അതു് പ്രാർത്ഥനയും ഈശോയുടെ ബലിയോടുള്ള ഐക്യവും വഴി നമ്മുടെ അന്തരംഗജീവിതം അഗാധവും നമ്മുടെ പ്രേഷിതവേല വിജയകരമാക്കിത്തീർക്കാമെന്നു് നമ്മെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു.

ഈശോയിലും, ഈശോവഴിയായും, അവന്റെ ജീവിതത്താലും സ്നേഹത്താലും നയിക്കപ്പെട്ടും അവന്റെ ബലിയോടു യോജിച്ചും അവൾ ജീവിക്കുന്നു. ഈശോ അവളിൽ സംസാരിക്കുന്നു. ഈശോയാകുന്നു അവളുടെ ജീവിതം. നിത്യവചനത്തെ അവൾ വഹിക്കുന്നു. നാം ഈശോയുടെ സ്വരം കേൾക്കുന്നതിന്നിടവരുത്തുകയും അരുളിക്കായിലെന്നപോലെ നമുക്കു ഈശോയെ കാണിച്ചുതരുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഇങ്ങനെ ഏറ്റവും ഉന്നതമായ പ്രേഷിതവൃത്തിയിൽ ആത്മാവു ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുമ്പോൾ ദൈവത്തെപ്പറ്റി ഏറ്റവും ഫലപ്രദമായി നിന്നു് സംസാരിക്കുന്നതിനു് അതു് ദൈവത്തോടുകൂടി ജീവിക്കണം. ഞാൻ വീണ്ടും ആവർത്തിക്കുന്നു, ആന്തരികജീവിതം നമ്മുടെ ആത്മാവിൽ കവിഞ്ഞൊഴുകുന്നതായിരിക്കണം നമ്മുടെ കർമ്മോദ്ഗ്രുക്ത ജീവിതം.

Printed and published for the proprietor by P. A. Joseph
at the Little Flower Industrial Press, Thevara, 1963.

കുപ്പിവള

ഫാദർ ആന്റണി സി.എം.ഐ

Indic Digital Archive Foundation
gpura.org